This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at http://books.google.com/

Digitized by Google

EK GENT
Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

NOVA VIA DOCENDI GRÆCA.

Digitized by Google

Digitized by Google

NOVA VIA DOCENDI GRÆCA,

In Quâ

Tribus Declinationibus, & Duabus Conjugationibus breviter omnis Flexio: Facili item, & accuratâ ratione omnis Litterarum, Syllabarum, Quantitatum, Accentuum, Licentiæ Poëticæ, nec non Conſtruendi, & Inveſtigandi ratio ſic traditur & explicatur, ut intra tempus breviſſimum ſolida Græci ſtudii ſundamenta jaci queant.

PRÆCEPTIS MAXIME NECESSARIIS (quæ, quantum fieri potuit, concepta ſunt verbis CLENARDI VOSSIANI) ſubjectæ Annotationes multæ perutiles.

IN USUM

Eorum, qui una cum Latinis Græcas litteras & diſcere, & docere cupiunt diligentius ac commodius quam olim. edidit & accuravit omnia

JOANNES VERWEY,

Gymnaſiarcha Gaudanus.

Intexta paſſim opere, Methodus Doctor. Pariſ. & Welleri.

Accedunt

I. Paradigmata omnia Rudimentorum, Tabulis accuratiſſimis expreſſa.
II. Colloquia vetera Scholaſtica, Graeca Latina, emendatius edita, & notis illuſtrata.
III. Lectiones Atticae, Ionicae, Doricae, Poëticae.

De quibus omnibus Praefatio.

Τὰ κοινὰ καινῶς.

Additus quoque

Index vocum Græcarum.

Operâ R. KETELII Scholæ Gaud. ConRect.

GAUDÆ

Sumtibus Suis exſcripſit JUSTUS vander HOEVE.

cIↃ IↃCC II.

CUM PRIVILEGIO.

Digitized by Google

EXTRACT

Van de

PRIVILEGIE.

DE STATEN van HOLLAND ende WEST-VRIESLAND doen te weten. Alſo Ons vertoont is by *Juſtus vander Hoeve* Boeckdrucker binnen de Stad Gouda, dat Joannes Verwey eertijts Rector der Triviale Schoole tot Gouda, ende naderhand in 's Gravenhage op den 30. January des Jaars 1683. gunſtelijk van ons had geobtineert een Privilegie ofte Octroy voor vijftien achter een volgende Jaaren om ſeeker Boeck, geintitulеert *Joannis Verwey, Gymnaſiarcha Gaudani. Nova via docendi Græca, in qua tribus declinationibus & duabus conjugationibus omnis flexio, facili item & accurata ratione omnis litterarum, ſyllabarum, conſtructionis, inveſtigationis, quantitatum, accentuum & licentia poëtica ratio tironibus traditur & explicatur, una cum inſigni acceſſione annotationum in uſum eorum, qui feliciter Græce & diſcere & docere cupiunt,* Alleen te mogen drucken, ende alſo den Suppliant 't voorſchreeve regt naa 't overlyden van den voornoemde Johannes Verwey van deſſelfs Weduwe op den 16. November 1692. met den eygendom der Copye ende Privilegie aan ſig hadt gekoft, ende vermits 't voorſchreeve ons Privilegie jegenwoordig geexpireert was, ſoo keert hy Suppl. ſig tot ons ootmoediglijck biddende, dat het ons goede gelieſte mogte ſijn hem Suppl. te vergunnen verlenging van 't voorſchreve Privilegie voor den tijd van nog vijftien agter een volgende Jaren, waar by aan hem Suppl. ſijne erven ofte actie verkrygende geconſenteert ende geoctroyeert wierden omme 't ſelve boek hier in onſen Lande alleen te mogen drucken, doen drucken, ende verkoopen met ſpeciaal verbodt, dat niemandt (wie 't ook ſoude mogen ſijn) 't ſelve Boeck gedurende den ſelven tijt in 't geheel ofte ten deele op eenigerhande manieren in 't groot ofte kleyn ſoude mogen naadrucken, doen naadrucken, verhandelen ofte verkoopen, ofte elders naagedrukt in te voeren, te verkopen, te verruylen, ofte anderſins te beneficeren, op ſeekere groote poenen by de Overtreders te verbeuren. SOO IST dat wy de ſaake ende 't verſoeck voorſchreven overgemerkt hebbende, ende genegen weſende ter beede van den Suppliant uyt onſe Rechte wetenſchap, Souveraine magt; ende authoriteyt den ſelven Suppl. ſijne erven ofte actie verkrygende geconſenteert, geaccordeert ende geoctroyeert hebben, Conſenteeren, Accorderen, ende Octrojeren mits deeſen, dat hy by Continuatie geduyrende den tijdt van vijftien agter een volgende Jaaren het voorſchreve Boeck genaamt, *Joannis Verwey, Gymnaſiarcha Gaudani. Nova via docendi Græca, in qua tribus Declin. & duabus Coniugationibus, omnis flexio, facili item & accurata ratione omnis litterarum, ſyllab, conſtructionis, inveſtigationis, quantitatum, accentuum, & licentia*

centia poëtica ratio, tyronibus traditur & explicatur una cum inſigni acceſſione annot. in uſum eorum, qui feliciter Græce & diſcere & docere Cupiunt; binnen voorſchreeven onſen Lande alleen ſal moogen drucken, doen drucken, uytgeven ende verkoopen. Verbiedende daarom allen ende eenen ygelijken het ſelve Boek in het geheel ofte ten dele, naar te drucken, ofte elders naar gedrukt binnen den ſelven Onſen Lande te brengen, uyt te geven ofte te verkopen, op verbeurte van alle de naargedrukte, in gebragte, ofte verkofte Exemplaaren, ende een boete van drie hondert guldens daarenboven te verbeuren, te appliceeren een derde part voor den Officier die de calange doen ſal, een derde part voor den armen der plaatſe daar het caſus voorvallen ſal, ende het reſterende derde part voor den Suppliant. alles in dien verſtande, dat Wy den Suppliant met deſen Onſen Octroye alleen willende gratificeeren tot verhoedinge van ſijne Schaade, door het nadrucken van het voorſchreve Boeck, daar door in geenigen deele verſtaan, den inhouden van dien te authoriſeeren ofte te advoueren, ende veel min het ſelve onder Onſe Protectie ende beſcherminge eenig meerder credit, aanſien ofte Reputatie te geven, Nemaar den Suppliant in Cas daar inne yets onbehoorlijkx ſoude influeren, alle het ſelve tot ſijnen laſte ſal gehouden weeſen te verantwoorden, tot dien eynde wel expreſſelijck begeerende, dat hy aldien hy deſen Onſen Octroye voor het ſelve Boeck ſal willen ſtellen, daar van geene geabbrevieerde of gecontraheerde mentie ſal mogen maken, Nemaar gehouden ſal weeſen, het ſelve Octroy in 't geheel ende ſonder eenige omiſſie daar voor te drucken ofte doen drucken, ende dat hy gehouden ſal zijn, een Exemplaar van het voorſchreve Boeck gebonden ende wel geconditioneert te brengen in de Bibliotheecq van Onſe Univerſiteyt tot Leyden, ende daar van behoorlijck te doen blijcken, alles op Poene van het effect van dien te verlieſen; Ende ten eynde den ſuppliant deſen Onſen conſente ende Octroye moge genieten als naar behooren. Laſten Wy allen ende eenen ygelijcken die 't aangaan magh, dat ſy den Suppliant van den Inhoude van deſen, doen ende laten gedogen, ruſtelijck, vredelijck ende volkomentlijck genieten ende gebruycken ceſſerende alle beleth ter contrarie. Gedaan in den Hage onder Onſen grooten Zegele hier aangehangen op den xxix. November in 't Jaar Ons Heeren ende Zalighmakers duyſent ſeshondert acht en tnegentigh.

A. Heynſius.

Ter Ordonnantie van de Staten

Simon van Beaumont.

PERILLUSTRI, EXCELLENTI, ET MAGNIFICO

VIRO,

AB ULTIMA INDE STIRPIS GENEROSISSIMÆ ORIGINE PLVRIMORVM SÆCVLORVM NOMINIBVS AC STEMMATIS NOBILISSIMO,

HIERONYMO A BEVERNINCK,

THEILINGÆ TOPARCHÆ STRENUISSIMO, REIPUBLICÆ GAUDANÆ SENATORI AMPLISSIMO, CONSULARIS ATQUE OMNIS ADEO DIGNITATIS ASTRO SPLENDIDISSIMO, LYCEI LUGDUNENSIS BATAVORUM CURATORI, TOTIUS BELGICÆ FOEDERATÆ GAZIS QUONDAM PRÆPOSITO, AD SUPREMUM ITEM ORDINUM GENERALIUM CONCILIUM DELEGATO, VARIISQUE PRO SALUTE PATRIÆ ET PACE LEGATIONIBUS MIRA PRUDENTIA ET INDUSTRIA FELICITER OBITIS, INDIESQUE OBEUNDIS, DOMI FORIS CONSPICUO, NUNC ET AD POSTEROS GENTIUM AC NATIONUM LINGVIS ET LITTERIS CELEBRANDO, MÆCENATI SVMMO, DE SE, STVDIIS, FORTVNISQVE SVIS OMNI BONO MERITO ET MERENTI, VT SOLIDAM SALVTEM SVPPLEX AB IMMORTALI NVMINE PRECATVR, ITA SE SVAQUE OMNIA VENERABUNDVS DEFERT

CLIENS HVMILLIMVS

JOANNES VERWEY.

Quod

DEDICATIO.

Quod ampliſſimis illis pro meritis Tuis, Vir Illuſtriſſime & Generoſiſſime, quibus jam plures annos ita ſum obſtrictus Amplitudini Tuæ, ut nomen Tuum per omnem vitam mihi & carius ſit, & antiquius eſſe debeat quam omnes res meæ, quorumque ego meritorum parti vel minimæ non ſufficio prædicandæ, nedum penſandæ (id quod Dei ſolius eſt) ſpiſſius ad Te venit hæc Gratiarum Actio: non unam habeo rationem exputare. Partim magnitudine dignationis Tuæ, & voluntatis in me prolixiſſimæ, ad ſilentium redactus, non ingratus conticui publice ſcribens, ſed oppreſſus mole beneficii, quod nemini obſcurum eſſe poterat. Partim ab ipſo mei muneris orſu, vel potius ab ipſis auſpiciis Tui favoris incredibilis, quo hominem non niſi paucis notum ex tenebris in hanc lucem qualemcumque extraxiſti, & apud ſummos in rep. viros, quibus animam debeo (licet enim profiteri ſtudio omnium incolumi) ſolus in gratia poſuiſti; ſic animum induxeram, quandoquidem Tua fortuna remunerandi vicem reſpuebat, nec mea facultatem ſuggerebat, ut copioſius ſentiendo quam loquendo, tametſi vox faucibus nuſquam hæſit, memorem voluntatem præſtare cogitarem. Hæc voluntas, quamquam non dicam æquare, ſed enarrare numquam poteſt Tuæ naturæ vel liberalitatem vel magnanimitatem, ut indicia ſui ſpargeret, ubi locum reperire potis fuit opportuniorem, quam in provinciâ illâ

bona fide adminiſtrandâ, in quam Te non aſpernante operam noſtram, nullo ambitu & prenſatione noſtra, profectus eram juſſu & benignitate Procerum noſtrorum? Sed in hac Sparta ornanda cum ſedulitas noſtra ſibi conſtare debuit, tum longâ die, quæ teſtata nondum ſatis erant, prodere. Ut poma ſerotina longas vincunt hiemes, præcocia in cadivis cito putridiſque numerantur; ita nec omnis celeritas ſtatim eſt probanda, præſertim quæ bene collocare captabas, ocius male poſita apud immerentem arguens, nec omnis tarditas protinus culpanda, modo illam meditetur εὐχαριστίαν, quam optet nulla oblivione conteri, ſed cum ipſa mora & diuturnitate temporis committi: hæc enim facit nonnumquam, ut igniculi mentis ingenuæ eo fortius, dummodo quid valeant, erumpere ſe nitantur, quo diutius concluſi fuere interioribus animi receſſibus. Qui de Phyſicis exponunt, docent à mari in abdita terræ montiumque non modo longos pertinere meatus, quibus & rigidior ſalſugo, ſcabritie arenarum impedita, retinetur, & latex liquidior à retinaculis ſuis evolutus percolatur ut dulceſcat: ſed & longinquo temporum intervallo capita rivorum aperiri. Scilicet valde tenues ire ingenii noſtri rivulos: quos ut leniter fluentes, dum ſapientia Tua divina his reip. temporibus ſubvenire laborat, inter ſacras illas occupationes Tuas ſtrictim & benigno vultu reſpicias precibus te quæſo curatiſſimis, Vir Illuſtris & Magnifice. Quamvis enim tanti momenti non eſt hoc opuſculum, ut nomen Tuum Excellentiſſimum, quod Exteri, Tui-

ri, Tuique Cives ut ipſius virtutis conſecrant, illi præſcribi debeat: tamen inter obſequiorum ſincera certamina, meæ quoque obſervantiæ, vel potius, ne inertiam merito accuſes ignavæ ſignificationis, pietatis argumentum exſtare par fuit. De Alexandro tradunt veteres memoriæ, ex toto terræ orbe paſſim ad eum confluxiſſe, quoſcumque inſignis aliqua peritia, & ad inveniendas res novas mira ſagacitas ſupra ceteros nobilitaſſet, eique vel ingenii partus præclaros vel opera quædam incognita obtuliſſe. Sic regni faſtigium, quot armorum virtute terribile reddiderat, amabile prçſtitit comitate minime vulgari, inviſitata in multis Palatiis humanitate, & propenſiſſima in res dignas voluntate. Iiſdem virtutibus vere regiis, affabilitate amabiliſſima, gravitate omnibus jucundiſſima, & benignitate indolis incomparabili cum ceteris præſtes: non mirum eſt, ſi in atria Tua confluant tot gratulationes, & doctorum hominum labores, ęternitatem non daturi, ſed accepturi. Noſtra licet opella immortalitatem ſibi promittere necpoſſit nec debeat: tamen beneficiorum, quibus à Te cumulati ſumus, conſcientia aſſiduo nos urget convicio, ut ad pulvinar tuum tabellam hanc votivam appendamus, tuo ſplendore, ſi pateris, non noſtro illuſtrandam. Res eſt Grammatici ſubſellii: ſed in eo foro etiam Plato, & quidem primus Laërtio teſte, etiam Varrones & Cæſares, Auguſtini & Baſilii, reip. & eccleſiæ tibicines, curam & cogitationes fixas locarunt. Alii hortabantur, ut illud tempus exſpectarem, quo poſſet Tibi à nobis rutilans juvencus cadere, aut focis Tuis

tura dari plena acerra: Sed quia partim illæ facultates mihi nondum ſunt in mundo, partim nullæ futuri temporis certæ ſunt aut liquidæ rationes, dementiæ putabam eſſe, primo ſummoque Patrono, dum his annis viget & dignitate floret, non ſic obnoxium eſſe velle, ut in fidem ſuam accipere haut gravetur eum, qui, precum & anteactæ vitæ innocentia fretus, glebulas vel micas aliquot tuſculi in hanc aram, auguſtum candidæ ſimplicitatis aſylum, imis digitis injicere non dubitavit. Cujus virtutes non modo Batavorum & Belgarum reſp. ſed principes ac populi aliarum regionum & regnorum admirantur, non ego hunc colerem, non beneficentiam hujus laudibus proſequerer, non aliqua, vel minima, ejus clientelæ pars eſſe deſiderarem? Si materiæ non ſuccumberem; ſi os illud diſertum & eloquens, quo cauſſas, Beverninki Nobiliſſime, ſeptem ſociarum civitatium peroraſti ſæpiſſime, mihi datum eſſet à natura (quo ſumus omnes indigniſſimi hoc loco ſiti tam humili) jam campus pateret libandi uberem ſegetem laudum Tuarum. Recenſerem antiquiſſimi generis imagines: deſcriberem copioſe auctoritatis & prudentiæ vim inexhauſtam, tui propriam, qua inclinatam reip. fortunam aut excitaſti, aut integris viribus pro priſca libertatis gloria lacertos ſine ullâ offenſione moventem ſæpius amplificaſti: meminiſſem potentiæ & gratiæ ſaluberrimæ, qua Concordiæ & Honoris templa in Tua Civitate condidiſti, fundaſti, ornaſti: quid quod cælo tollerem illam felicitatis facundiam, qua ante paucos annos Neomago miſſus ad Regem potentiſſimum Γ-

ΠΕΡ

ΠΕΡ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ ΠΡΕΣΒΥΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ, Demoſthene viro apud Athenienſes principe major & fortunatior, non Philippi alicujus, ſed Alexandri gladium à cervicibus & jugulo Belgarum depuliſti, anhelanti ipſorum inopia & miſeriis recreatis, otioque Europæ in auras quaſi ſuperas revocato. Niſi aut dies me deficeret, aut ea cura me vehementiſſime ſollicitaret, ne de illo ſplendore, qui tamen imminui nequaquam poteſt, cum quotidie lux illa clarius ſeſe in oculos omnium radiis coruſcantibus ingerat, aliquid ingenioli mei parvitate detererem. reliquum vitæ Tuæ, ampliſſimis pro patria & honoribus & laboribus perfunctæ, præconium adornarem: ſed hæc omnia, ſi Deus approbarit, quamvis inſtar profundę grandinis Ulixeum ſemper in me deſiderabitur, tunc attingam & ediſſeram, quando forte aliquanto propior ero Pyliorum ſeni, nemo enim poteſt eſſe proximus, aut verba cum ſenſibus denſius glomerare didicero. Nunc voluiſſe ſat eſt: id quod Diis ſæpe gratius accidiſſe gentium ferunt Theologi, quam inter anathemata Crœſi conſpexiſſe tripodas. Prætermiſſis igitur illis, quæ ad præſtantiam Proceris pertinent, cum Batavia Te Cive ſuperbire malit, quam Muſę Hercule, Roma Scipione & Menenio, Athenæ Themiſtocle & Ariſtide: unum tantum Te exoratum eo, ut æquo feras animo privata laude cenſeri, novamq; audire rationem, cur artem meam Græcam Tibi potiſſimum velim eſſe ſacram. Lacones hodie vivunt perplurimi: Romani pauciores, quam olim: Atticum hominem dixeris raram avem in terris. Si Braſidam, de quo Thucy-

 dides

dides olim Tibi narravit, intuebere: facile recordaberis, Lacedæmonios, ſolis corporis exercitiis armiſque captos, in tantum à cultu litterarum abhorruiſſe, ut medicos, vates, alios eruditos, cum vel in morbos impliciti, vel porcum Laribus immolare neceſſe habentes, vel aliqua publica calamitate adfecti, doctrinarum ope indigerent, nequicquam apud illos quærere quivis inſtituiſſet. Pari modo multi peregrinorum interpretum, quos antiquis fere Latinis lectitare pudori erat, fiducia tumidi ſat beatos eſſe ſibi perſuaſiſſimum habent, ſi Græca non legant, ſed mendicantium ritu, qui cæcos quo voluerit ducat, ducem ſibi parent. Confertæ barbarorum catervæ, quas Magiſtratus prudentiſſimi ſuis finibus arcuêre, ſublatis ad Jovem conviciis clamant, ut intra cæli orbes Ptolemaicos recondere, aut novorum Philoſophorum vorticibus abſorbere velit illam Platonis ſapientiſſimi linguam politiſſimam, qua Jupiter olim in terras delapſus loqui geſtiebat: Muſas expugnare conantur, ut liceat ſibi apes Atticorum Hymettias, ſuo fumo enectas, exſtinguere, nec illis amplius ore Xenophontis mella fundere. Hæc ipſis acerba ſcilicet, inſuavia, infructuoſa, inſalubria. Cachinnos mihi tollere videntur, audientes Homerum manibus ſtudioſorum excuſſum. Sed væ nobis Magiſtris! Si reviviſcat Alcibiades, quam prægnantes nobis ludum ingreſſus pugnos ducat, nullam ad manum habentibus rhapſodiam? quam implacabiliter, Scholis Homericis Chriſti populo clauſis à Juliano, redivivi veteres Chriſtiani ſuccenſeant, nullos in Gymnaſiis Apollinarios invenientes?

entes?

entes? Quam pulchre autem illis veteribus ſanctas conſtiterit, nemo ſollertius & perſpicacius arbitrari poterit, quam Tu Muſarum columen ſanctiſſimum, cujus pectus eſt ſapientiæ omnis ſacrarium venerabiliſſimum: ita ut humanitatis & eruditionis antiſtites non paucos multis, ut ita dicam, paraſangis poſt te relinquas. Videras jam adoleſcens neminem paullò humaniorem in Latio fuiſſe, quin omnes doctrinæ copias Romam Athenis invectas comportaſſet: videras non tantum Achivos Achivis, Ulixi Alcinoum, Achilli Chironem, Hectori Polydamantem, ſed & Graios præceptores Latinis hominibus ad remp profuiſſe, Lucullo Antiochum Aſcalonitam, Mæcenati Arium, Ciceroni Apollonium, Auguſto ipſi Athenodorum. Cum tantorum virorum exemplo mentem alta cogitantem componeres: impulit te Deus ille in hac mente, ut fecundiſſimo flumine, quo poſſes omnes ſublimiores capere diſciplinas, cum aliarum litterarum, tum Romanæ & Græcæ linguæ pariter pectus impleres. Quod autem præter cetera demiror in viro à publicis negotiis ſemper diſtrictiſſimo, ſacras divini Codicis Tabulas non tantum ſine interprete Græcas evolvis quotidie, ſed & patres hiſtoriarum Græcos & Poëtas cognitos habes & exploratos. Ea propter licet veterum illorum ſcriptorum arcana hoc ſcripto non enucleem, nec urbes & regna Spartæ, Epiri, Mycenarum, Macedoniæ ſub oculorum ſenſu ſubjiciam: dum ratem duntaxat exilem architector, breviore, &, ut ſpero, Te Auſpice, minus periculoſo quam olim freti ſpatio Hellada verſus curſuram, nullius potius judicium experiri debui, quam Tuum: nullius

nullius opem, fidem, auxilium tutius implorare potui, quam Illius, quem hac voce Tantæ Amplitudinis, reverentiſſima enixum in modum rogo, ut fœtum hunc noſtrum fovere, nos & noſtra, ſi forte in oculos incurramus invidorum aut voculas malevolorum, patrocinio ſuo tueri non dedignetur. Tuam gratiam, Vir Illuſtriſſime & Generoſiſſime, quæ animis obſequentiſſimis, nulla re magis quam φιλοτιμίας amore ſtimulari adſuetis, alacritatem in perpetuum addat, pluris facio, quam alii trabeam palmatamque veſtem. Tametſi numquam Tuorum meritorum partem ullam aſſequi potero, ſi vel vitam pro Tua dignitate profundam; id tamen unice pugnavi ſemper, & pugnabo acrius, ne nullas Tibi aſſiduæ venerationis noſtræ devotioniſque teſtificationes; aut Gaudanis, populo florentiſſimo, induſtriæ & fidelitatis argumenta indubitata palam proferam & relinquam. Nulli profecto rei, nulli labori, publice, privatim parcimus, ut vides, aut parcemus, ſi quid augurari licebit, quod inſerviat commodis ſcholaſticis, aut diſciplinis inter has pomœrii noſtri anguſtias, quà poſſumus, amplificandis. Quod ſupereſt, tamquam Sinæta, cùm ad Mnemonem accederet, Regi Regum acclamavit, ΔΙ ΑΙΩΝΟΣ ΒΑΣΙΛΕΥΟΙΣ: item nos Regi T. O. M. qui ſolus potens, immortalis & adorandus, ad genua advoluti ſupplicabimus, ut volens propitius multos inſuper det volvi Tibi in poſterum ætatis circulos, optimo publico, cæli vultu arridente: ac tandem votorum ſaturum, plenum Spiritu Salutifero in aſtra tollat, in æterna regna.

Dabam Gaudæ in Schola artium liberalium.
X. Kal. Maias, cIↃ IↃC LXXXIV.

Ei

Εἰς τὴν τοῦ

Πολυμαθεστάτου Ἀνδρὸς

ἸΩΑ'ΝΝΟΥ τοῦ ΦΟΡΒΑΙ'ΟΥ,

Ἀξιωτάτου τοῦ Χρυσοπόλεως Γυμνασιάρχου
ξεστοτάτην Γραμματικήν.

Κλῶν ὅ, τι Αἰνείᾳ χρυσοῦς ἀΐδι προσιόντι,
Κρήσσ' ὅ, τι καὶ Θησεῖ νῆμα δέδωκε φίλον,
Ἠελίου τε σέλας κόσμῳ, διδαχῇ παρέχουσιν
Θ' ὄντως Ἑλλήνων γράμματα τοῦτο σοφῶν.
Συμπάσης κρήνη διδαχῆς γλῶττ' ἐστὶ Πελασγῶν,
Ἥ δ' ὄντως λόγιον ποίεσθαί σε ἔχει.
Ὅς 'πίεν ἔνθα φρονεῖ, ἐν ταῦθα μὴν ἥκετε, γνώμης
Οἷσι μέλει ἀγαθῆς. Ὅς πίεν ἔνθα, φρονεῖ.
Ὀρθῶς κοῦρε λόγων ζηλεῖς ἄρα τῶνδε ἐρασθεὶς,
Τὴν οἴμην περάσῃς ὃν τρόπον ἀργαλέην.
Τήνδε τρίβων ἐσθλὴν βίβλον νύκτας τε καὶ ἦμαρ
Εὑρήσεις ὁμαλὸν καὶ βραχὺν ὧδε πλόον.
Χερσὶ πρόφρων ταύτην οὖν λάμβανε ἀμφοτέρῃσι,
ΦΟΡΒΑΙ'Ωι τιμὴν καὶ χάριν οὖν γε φέρων.

SAMUEL MUNKERUS *Schola-Gaudana ConR.*

ALIUD EJUSDEM.

Velſiades ingens quondam correxit & auxit
Clenardum, Danaûm de grege Grammaticum.
At nunc PHORBÆUS *ſilvas commutat in hortos,*
Luxuriem reſecans digerit areolis.
Invia perrumpit, colles deducit in æquum:
Hoc quis non factum dixerit Herculeum?

In

In novam multaque eruditione conſertam

JOHANNIS PHORBÆI,

Gymnaſii Gaudani Rectoris vigilantiſſimi, Græcæ linguæ docendæ Viam.

THeſſalis in Colchos avexit Iaſona puppis
Quærentem fulva nobile vellus ovis:
Utinam Graias Batavi tenderetis Athenas,
Pectoris immenſas ut reſeratis opes.
Ergo age, Phorbæâ Neptunum ſcindite pinu:
Pinus erit codex; ipſe magiſter erit.
Fallor? an à portu jamdudum ſpecto Lyceum?
Suſtinet, O! quantos porticus iſta Sophos?
Palladis en arces! Hinc auſpice Suada Minervâ
Maſcula facundo dividit arma foro.
Cernitis aligera procul hinc veſtigia planta?
Hoc Aganippeas fonte bibetis aquas.
Hic mera deſudant divini mella Poëtæ.
Hos brevis è terris ducit ad aſtra via.
Ille Machaonias elimat & expolit artes:
Enodant alii myſtica verba Dei.
Hi morum figunt normas, male fixa refigunt;
Atticus iſte Solon; proximus ille Lacon.
Pars bona clarorum depingunt geſta virorum.
Hac Salamis: parvâ rex fugit ipſe ſcaphâ.
Quam igitur Batavi popularem ſcandimus Argo?
Phryxeo pretium vellere majus erit.
Ite citi Batavi: Gaudanam ſolvimus Argo.
Phorbæa lætas arte ſecate vias.

RICHARDUS KETEL.

PRÆFA-

Digitized by Google

PRÆFATIO.

TRia, ſi commodum eſt, te volo, Lector benivole. Primo enim loco ſum expoſiturus, quibus rebus adductus novam hanc Methodum vulgare inſtituerim: ſecundo modum hac utendi, & facillimam Græci ſtudii rationem expediam: poſtremo vero argumenta nonnulla breviter proponam, quibus pubem ingenue natam, ut diligentius, quam cum maxime fieri ſolet, his litteris incumbere ſe velit, invitare non dubitabo.

1. DE CAUSSIS SCRIBENDI NOVAM ARTEM.

QUod ſi ergo mirum tibi videbitur, cum tot fere Grammaticorum libelli proſtent, quot vix uſus poſtulet, ut copiâ illorum obruamur, me tamen nec ſumtibus, nec laboris moleſtia deterritum fuiſſe, quo minus hanc otii mei, quo minime abundo, operam tibi redderem: ita velim exiſtimes, me partim neceſſitate quadam, (modo illa neceſſitas uſurpanda ſit, cujus legem ſemel voluntate honeſtâ perficiendi cœpta definivimus) compulſum feciſſe, partim etiam, ne quid cupide videar καινοτομῆσαι, virorum celebrium auctoritate & exemplo permotum.

1. *Nondum effluxit quadriennium, cum in uſum vel Gymnaſii noſtri, vel etiam patriæ noſtræ ad inſtar Pariſienſe vernaculo ſermone artem publicavi Latinam, hoc eſt, Medullam Ariſtarchi Voſſiani; concinnatam à me ex ſeptem illius libris de Arte Grammaticâ, unâ cum Mercurio Bilingui Scioppiano. Videbam enim illos, qui à rudibus & plane imperitis Romanæ artis myſteria è Romanis verbis edisci volunt; perinde facere atque illos, qui, ex parabolis Evangelicis meliora monendi, lumen, ut omnes ſcilicet videant, ſub modio collocant, aut Græca non niſi de Græcis, Perſica & Syriaca non niſi de Perſicis & Syriacis hauriri imperant; quos qui audiat hodie, credo,*

ſe ridendum omnibus propinet. Quin & iſti, qui Latina pariter & vernacula memoria atq; animis tenellis mandanda eſſe putant, non aliquo faſce ætatem rudem levantes, ſed pro uno geminum humeris imponentes non abſimiles ſint eorum, qui Hebraica, aut Chaldaica præcepta ſimul è linguâ Latinâ & Orientalibus imbibenda eſſe poſtulent, axiomate Philoſophico caſtigandi, quod vetat entia multiplicare citra neceſſitatem: ſicut nec ad cultum & caſtitatem Latinitatis, nec ad habitum ejus citius faciliuſque comparandum facit ſive ſimplex, ſive duplex iſta Grammatice, Latine vel potius barbare ſcripta: nam aliud eſt Latinè, aliud Grammaticè loqui, *teſte Quinctiliano.*

Videbam inſuper aliud malum longe gravius graſſari, à CL. Voſſio ut alibi oſtenſum, admonitus, primam illam bonamque ætatem diu poſt Lithocomi Grammaticam à ſe recognitam, Notiſque ad oram adjectis auctam, ſpiſſis etiamdum erroribus imbui: quare optandum eſſe, ut præceptores paſſim omnes intelligerent ſe ingenia puerorum obtundere falſis plurimis, noxiis & ſupervacuis canonibus, eoſque ex Ariſtarcho, cum indignaretur antea nimium ſe receptis ſententiis indulſiſſe, corrigendos eſſe, ut brevior inde veriorque doctrina collecta pueritiæ traderetur. *Nec adeo me piget inſtituti, cum olim in gratiam infantiæ ſuſcepi illum quantulumcunque laborem: teſtatus enim vir Nob. Nic. Heinſius litteris ad me datis ſe pulcherrimum utiliſſimumque inſtitutum meum duxiſſe, qui feliciore ad Muſas aditu aperto nauſeam ac faſtidium ambagum moleſtiſſimarum juventuti deterſiſſem: teſtatus litteris CL. Gravius noſtram Grammaticam, quo ſæpius legeret, tanto magis ſibi arriſiſſe, ut omnibus hujus notæ libellis, qui in uſum puerorum concinnati ſunt, præponeret. Expertus etiam ſum tirones multos, cum Medullam noſtram per unum ſemeſtre manibus trivisſent, multo felicius & reſpondiſſe & rationem conſtructionis reddidiſſe, quam qui biennium vel triennium alibi in veteri pulvere nequicquam deſudaſſent; Ut librario, ne copia requiratur libellorum, maximâ parte divenditâ, ſtet ſententia eos brevi ad prelum ceu novam quandam incudem revocare.*

In limine iſtius opuſculi Græca Pharmaca daturos polliciti ſumus, laſerpitio illi Voſſiano ſimilia. Fides igitur olim data hortabatur ut ſe liberaremus, eademq; (brevis puta, vera & perſpicua) via ſtrueretur tam ad Græca, quam ad Latina docenda: nec enim ars Graiorum vulgaris paucioribus obſepta ſalebris & errorũ anfractibus, multis certe involuta tenebris.

2. *Cur pueritiæ non commendemus nobiles illos, & pereruditos ruentis Orientis exſules, qui hæc præcepta Græcis conſignarunt, vel potius obſignarunt litteris, paulo ante cauſſa dicta eſt. Quamquam & de illis non noſtram, ſed H. Stephani ex* Dial: de Infidis Græcæ Linguæ Magiſtris *accipere poteris ſententiam:* Atque ut de Græcis prius, *inquit,* quod ſentio dicam, mea certe ſic fert opinio, eos qui Græcæ linguæ rudimenta Græce tradiderunt pauca reprehendenda habere, præ iis qui Latine. Ex iis autem, qui Græco ſermone in iis tradendis uſi ſunt paullo ante noſtram ætatem, celebres ſunt, Theodorus Gaza, Manuel Chryſoloras, Conſtantinus Laſcaris, Demetrius Chalcondylas: Sed qui altius quam cæteri in docendis, quæ ad hanc linguam pertinent, penetravit, Theodorus

doctus Gaza; is & obſcure multa, & non ſatis fide pauca quædam tradidit.

Secundum hos diſciplina noſtræ principes magnum eſt ſuis meritis, & omni laude ac prædicatione digniſſimum nomen Caninii. Rami, Sylburgii, Clenardi, Vergaræ, Sanctii, Welleri, aliorum. Sed aut omnia me fallunt, aut palmam fert in Analogia & Dialectis unus Angelus Caninius, natione Italus: in accentuum doctrina, in declinandi & conjugandi facilitate feliciſſimus atque expeditiſſimus omnium Jacobus Wellerus, patria Germanus: in Syntacticis omnes poſt ſe relinquit vir conſummatiſſimus Fredericus Sylburgius, domo itidem Germanus: in Proſodia Franc. Vergara, Hiſpanus. Verum in Sylburgii & Welleri Rudimentis requirimus Proſodiam: in Caninii Helleniſmo Syntaxin ejus. & Proſodiam: ita ut doctrinam puerilem affectam reliquerint & mutilam, non perfectam ſive integram ſicut Apelles corpus Veneris.

Vergara quamquam præter quantitatum modulos, & licentias Poëticas, reliquas Grammaticæ partes expoſuerit, communi malo & errore paſſivo laborat, quo plerique omnes, ad hoc unum præcipue utiles, ut portentoſa Declinationum ac Conjugationum multitudine tirones, qui in Latina lingua pauciores multo flexiones ejuſcemodi audiverunt, abſterreant potius à Græcâ percipiendâ quam juvent & alliciant, veluti rectiſſime obſervavit Wellerus in Præfatione Grammatices. Quotuſquiſque enim eſt, *inquit*, ut à numero Declinationum & Conjugationum initium faciam, qui quando ad linguam Græcam diſcendam animum applicat, non totus exhorreſcat, ejuſque difficultatem fere inſuperabilem habeat; quando decem vel undecim declinationes, & tredecim, exceptis adhuc anomalis, in lingua Græca dari conjugationes audiat, cum tamen conjugatio tantum ſit una, & declinationes tres. *Ramo ſcilicet viderat jam ſæpius laudatus Wellerus non infeliciter rem proveniſſe in minuendo conjugationum numero: multum vero in Declinationibus turbaſſe ſuis ſubdiviſionibus, & ne hilum quidem compendifeciſſe.*

Singulorum Grammaticorum nomina ſi velim memorare, longus ſim: univerſas illorum tribus obiit, intus & in cute novit vir omni bono de Galliarum regno meritus, quem omnes præconio ſuo celebrare debent, Doctor ſcilicet Pariſienſis. Is ante annos, puto, triginta, aut non multo ſecus, ſermone Gallico conſcriptam protulit Novam Græcæ linguæ diſcendæ Methodum *in uſum regni glorioſi & peramplì. Excuſſerat ille Cruſios, Tſchonderos, Gualtperios, Surcinos, Gretſeros, Golios, Huldricos, Alſtedios, Clenardos, Schottos, multoſque alios viros laudatiſſimos. Si unam de omnibus illorum Grammaticis judicaſſet fungi poſſe vice Januæ, quâ cives ſui admitterentur ad penetralia univerſæ Græcorum linguæ: poterat homo, qui cultum linguæ Celticæ ad poſteros prodere ſtudebat, parvo labore defungi, ſi unam earum ex Latina Gallicam feciſſet.*

Etenim ſi fuit laudis avarus, hanc multi Galli inſignem & minime vulgarem repererunt politiſſimis verſionibus. Hujus autem viri judicium tanto pluris hodie faciunt eruditi homines, quia non ſuo ſolius inſtinctu, verum de conſilio & ſententia nobiliſſimi Collegii cujus, quod de dixi, præclarum aggreſſus contexuiſſe videtur. Conſilium

ſane, atque inſtitutum ſaluberrimum. Aquileges enim imitatus vir cum ingenio, tum doctrina excellens, nullorum flumina, cum multum luti traherent, in ſuum alveum derivare inſtituit: ſed artifex limpidiorum fontium inveniendorum, ſolos illimes & pellucidos è diverſorum agris & collibus, quicumque tandem eſſent, in ſuum ſe hortum ducere ſtuduit, aquarum undique in unum locum contractarum ſcaturigine irrigandum. In neminis imperia juraſſe cuiquam viſus eſt, quæ ſtudiis utiliora putabat, ſola ex aliis decerpens; quæ confuſa nimium ac lutulenta, atque à conſuetudine, ut Præfatio docet, in Galliis receptâ abhorrentia, damnans & reſpuens. Quemadmodum in Latina Methodo unum Σύνταγμα *ad unguem caſtigatum & perfectum dedit è tribus Auctoribus, Sanctio, Scioppio & Voſſio (ex quibus & nos olim Medullam Latinam, Galliæ Magiſtrum ſecuti, populariurn noſtrorum liberis apparatu Belgico, ob rationes ſupra ſcriptas, epulandam appoſuimus) ita in Methodo Græca ex Caninio, Sylburgio, & Sanctio, quorum duos poſteriores conſiderat ut Rami diſcipulos, plura hauſit, quam ex quoquam. Tam eximium igitur doctorem ceu exemplar inluſtre ob oculos ponentes iiſdem, quibus ille, opibus adjuti ſumus & dicati: excepto quod & de noſtro penu nonnulla adjunximus, & è CL. Wellero, cujus operam an ad commentationes ſuas abuſus ſit aliquoties dubitavimus, expeditiorem, quam ille, voces inclinandi rationem tradidimus. Hinc igitur facile colligas, Lector, etſi nobiles non pauci exſtent Grammatici, me non temere hunc ſubiiſſe laborem. Omnium fere uniones pretioſiſſimos, & adamantes pleroſque, in ſuum theſaurum collectos, Gallia venditat: ſed ditionis ſuæ, aut profecto linguæ ſuæ finibus includit. Nefas illos parare, niſi qui Gallice ſciat.*

Quid hoc invidiæ, Deus bone? Omnes Græciæ civitates divitiarum ſuarum primos heredes inſtituerunt Latinos: Latinæ linguæ uſus viget etiamnum in omnibus Scholis, regnis & rebuſp. Europæ. Neceſſe fuit igitur, ne pateremur hæc bona Gallorum eſſe propria, verum id nunc operam daremus, quo, quando pro more Scholarum omnes Græci tirones ante Helleniſmi Rudimenta aliquâ tenus in Latinis proceſſerint, fierent omnium communia, litteris Latinis (non Belgicis, ut olim cœperamus) publicanda: ad quod me auctoritate ſua, qua nihil apud me prius, nihil antiquius per multos annos fuit, ſexcenties, credo, impulit & cohortatus eſt Phœnix ille eloquentiæ Græcæ & Latinæ, omniſque doctrinæ columen Johannes Georgius Grævius, Doctor olim meus, cujus ut numquam in orbem litteratum eruditi, ita nec ego in me merita ampliſſima prædicare deſiſtam, quoad ſpiritus hos reget artus.

Quæres hic forte, cur non κατὰ πόδας *prementes viri veſtigia* Novam Methodum Pariſienſem *è Gallico in Latinum converterimus. Rationes, quæ contrarium ſuaſerunt, ſunt in primis duæ. Primo enim quædam, ut ſuis locis oſtendimus, ſentiebamus à nobis tradi poſſe ſuccinctius paullo & verius, unde, quo tota res ſpectat, adoleſcentia ad eruditionem itura præcipuis oneratur commoditatibus. Deinde*

de prima & neceſſaria maxime præcepta, ὁμοιοτελεύτοις Gallicis comprehenſa, ſæpe ita fiunt obſcura neceſſitate rhythmi iſtius, ut cum ipſa facis vicem diſcentibus præſtare debeant, animoſque ſuo lumine illuſtrare, ipſa poſtulent non raro novâ expoſitionis lampade illuſtrari. Perges fortean rogare, ſiquidem in multis regionibus, atque adeo intra patria noſtra terminos, Scholaſticorum aures Clenardi & Golii præceptis, (ut alios miſſos faciamus) celebrari ſoleant, quâ gratiâ illis nuntium remittamus. Quamquam ex ante dictis eſt ut nullo negotio de his ſecundum nos judicare queas: tamen paullo plenius & diſtinctius mentem noſtram aperiemus de ſingulis, ut, cum videris quas ſententias probemus cum Doctore Pariſienſi & Wellero, à quibus contra diſcedamus, partim cognoſcas facilius, quid reſpondendum ſit ad poſitam quæſtionem: partim etiam totius opuſculi noſtri rationem penitus cognoſcas & perſpicias.

3. *Ut cauſſa igitur ſecunda nova via munitanda ducenda fuit ab artis ſcriptoribus: ita tertiam petemus ab interiori natura & partibus ipſius artis.*

Primo, ſiquidem ſenſi quondam, Golium eo nomine in primis arriſiſſe laudatiſſimis ſtudiorum Rectoribus, quod doctrina illius, per quæſtiones & reſponſa propoſita, viva quadam videretur κατήχησις, non muta præceptio: propterea & ipſe, quem puer olim didici, & Scholarum clavo admotus docui, ejus exemplum laudo, quatenus ἐρωτήμασι καὶ ἀποκρίσεσι comprobo: quibus & Moſchopulum delectatum fuiſſe vidi, & Chryſoloram. Quies profecto ac mora aliqua interjecta reſpondenti puero grata eſt: & nova præceptoris interrogatio novus quaſi ſtimulus eſt mentem acuens ad attentionem. Quia vero Clenardus, partim Ordinum Supremorum juſſu in Batavorum Scholas eſt introductus, partim aliarum plurimarum regionum Gymnaſiis ab antiquiſſimis inde temporibus perſonuit: ut nova via veteris ſimilitudinem quam proxime referret, ac minimum à more multis tironibus familiari abhorreret, preſſius, quoad lex veritatis & claritatis permiſit, ſecuti ſumus in Regulis, titulo præmonente, verba CLENARDI VOSSIANI.

Sic vetere Methodo præſtantiſſimorum hominum quaſi in civitatem Analogia noſtra adſcita, videndum erit deinceps de dogmatis, quæ tradentur eâdem Methodo.

Declinationum numerum, cum Flandrus Magiſter & Argentoratenſis cum ceteris denarium ſtatuant, CL. Wellero accedimus, qui turbam illam terribilem redegit ad ternarium. Et merito, nam lex Philoſophica jubet, ea, quæ fieri poſſunt per pauciora, non debere fieri per plura: quorſum enim entium, ut ita dicam, & præceptorum multiplicatio ſupervacua, quin noxia falſiſque nitens rationibus, quas Wellerus retundit ſolidis in Præfatione argumentis, quorſum, inquam, iſta tendit, niſi ut ingenium hebetet, & memoriam tironum excarnificet? Deinde, qui opitulari ſe captat ætati muſtex, ibi totus ſit oportet: ut, quoad ejus fieri poteſt, ſimillima ſit forma Græcæ & Latinæ

artis: id quod Methodus Pariſienſis ſcite perquam & ſapienter monet omnibus obſervandum. Voßius autem libris de Analogiâ docuit tres duntaxat eſſe in Latio declinationes (quartam enim & quintam eſſe ſpecies vel appendices tertiæ) ergo & totidem nominum κλίσεσι Hellas acquieſcere gaudebit. De convenientia ſingularum viae nos p. 19, 20. 22. 23. 28. Galliarum Μουσηγέτης, *fateor, duas propoſuit ex Ramo declinationes, alteram iſoſyllabam, alteram perittoſyllabam: Sed Ramæa iſta ſubdiviſio (etſi ars Pariſienſis in Contractione nominum brevior & facilior) reapſe ad eumdem numerum redundat, ad quem vulgaris diviſio. Quod patebit ex diagrammate Sylburgiano:*

Prima ſimplicium	Prima iſoſyllaba maſculina.
Secunda ſimplicium	Prima iſoſyllaba feminina.
Tertia ſimplicium	Secunda Iſoſyllaba.
Quarta ſimplicium	Secunda Iſoſyllaba Attica.
Quinta ſimplicium	Perittoſyllaba.
Prima Contractorum	Secundæ perittoſyllabæ prima ſpecies contracta, &c.

Quod ad numeros attinet, de iis agimus p. 16. 17. Cui opinioni noſtræ confirmandæ nunc alteram addimus rationem, utpote qui nunc arbitremur, omnem dualem eſſe revera pluralem: neque tam novam eſſe declinationem aut diverſum numerum, quam dialectum, vel novam quandam & diverſam ejuſdem pluralis numeri terminationem. Cum enim Attici plura deſignant, quæ tantum duo ſunt, utuntur indifferenter ſuo plurali Attico, h. e. duali, & plurali Communi: dicunt enim δύο χεῖρε *&* δύο χεῖρες, duæ manus, *eodem ſenſu,* δύω νύκτε καὶ δύο νύκτας, δυοῖν σαλπίγγοιν καὶ δυσὶ σάλπιγξι. *Cum ergo Ariſtoteles dixerit* δυοῖν ὀρθαῖν, *Atticiſmus eſt, pro quo alibi uſurpat,* δύο ὀρθῶν *(nempe* γραμμῶν*)* duarum rectarum linearum. *Hinc & utramque formam ſimul jungunt in convenientia adjectivi & ſubſtantivi: ut* ὀφθαλμῶν δυοῖν ὄντοιν *apud Ariſtot. Verum ſecundo, dualis iſte non tantum duo denotat, ſed plura duobus: & tunc eſt pluralis Dorica & Poëtica dialecti. Unde Homerus* ἠθελέτην *pro* ἤθελον, *& ſimilia dixit in vita ſua apud Herod.* Ἔνθεν ἀπειρεσιόμεναι Κούρη Διὸς ἀγλαὰ τέκνα, Ἠθελέτην κλῆσαι δῖαν χθόνα, καὶ πόλιν ἀνδρῶν. Οἱ δ' ἀπαναινέσθην ἱερὴν ὄπα, φημὶ ἀοιδήν. *Timæus* περὶ ψυχᾶς κόσμω *inter opera Platonis:* τὰ δὲ πάντα ἀψύχω καὶ ἀλόγω ἐστίν, *pro* ἄψυχα καὶ ἄλογά ἐστι. *Adde Caninii exempla p. 97. & 159. Ex quibus omnibus hoc efficitur, quando duo omnia poſſint ſcribentes efferre pluraliter Attice & communiter, ſolis legentibus opus eſſe* τῷ δυϊκῷ, *aut certe neceſſarium fieri hunc quando evolvent Dores, Poetas, Atticos.*

Si deinde deveniendum ad Conjugationes, duas commodiſſime ſtatui docemus, & probamus p. 69. & 70. Hactenus inter me convenit & Doct. Pariſ. quem vide p. 105. Sed cum ille primam, cujus finis ω ſubdividat in duas ſpecies, alteram Barytonam, alteram Circumflexam, eaſque ſeparatis pertractet libris, tantumdem eſt ac ſi tres doceat Conjugationes, unam in μι, & duas in ω: & eatenus diſcrepamus. Non ægre ferent, ſpero, homines ſapientiſſimi (quod eos publice

ens-

Digitized by Google

enixum in modum exoratum eo) ſi, velut in Senatu Romano fieri ſolebat, quando COS. de re aliqua retulerat, quæ tota non erat improbanda, ſententiam dividi poſtulem. Welleri, cujus veſtigia in declinando inſiſtimus, opinionem Rameam de una Conjugatione ut ſequamur, haut licere nobis putavimus per rationem p. 70. Percommode verba in εω, αω, οω, uno ſaltu volens plures capere apros. quam diverſis, tanquam exempla ubique propoſuit conformanda verbo τύπτω: Sed verba in μι tribus temporibus propriā obtinent formam, ab iis, quæ cadunt in ω, differentem primo terminationibus, & ſecundo temporum formationibus, p. nobis 147, 149. &c. Atqui ubicunque eſt differentia terminationum, ibi ſecundum ipſum Wellerum requiritur nova Conjugatio; nam, ut à contrario ducamus argumentum, hæc Propoſitio ipſius in Præfatione legitur: Ubicumque nulla eſt differentia terminationum, ibi nova Declinatio & Conjugatio fingi non debet. Quod ſi aliquis in animum induxerit rationem terminationis non ſufficere, ſic habeat, Majorem Wellerianam tum profecto veriſſimam fore, ſi adjungatur formatio caſuum & temporum. Nam forma rei tribuit τὸ εἶναι. Cū itaque Ramus & diſcipuli ejus unitatis originem arceſſunt ab Herodiano, auctoritatem laudant nemini temere ſpernendam: Sed cum argumentum ejus probant, contendentis verba in μι derivari à puris in ω, & propterea eſſe ejuſdem conjugationis, probant fallaciam conſequentiæ. Derivatio enim arguit materiam generationis: materia autem per ſe non conſtituit eandem ſpeciem, ſed forma eadem: ubi ergo ſunt diverſæ formæ, ſunt diverſæ ſpecies, eſſentiæ, & conjugationes. ὅπερ ἔδει δεῖξαι. Præterea, ut ante in Nominum Flexionibus monuimus, partis, quod poteſt, facere debet utriuſque linguæ diſciplina: in Latio eſt duplex genus conjugationum, alterum in o deſinens (primi enim, quod ſcio, quatuor Latinorum conjugationes æquis legibus ſub una comprehendimus p. 111, 112, &c. Medulla Voſſ.) alterum in m vel um, ut ſum, poſſum, proſum. Imo ut Latina in um, prædita ſunt una eademque forma: ita & verba in μι unam, cum ſint alias quatuor, efficiunt conjugationem, pag. h. Gr. 149, 150. Geminum igitur & συζυγίας numerum, in ω & μι, Græcis concedamus æquum eſt.

In affectionibus vero conjugationum duo diligentiſſime ſpectanda ſeſe offerunt, temporum modorumque Deductio & Diſpoſitio. Deductionis autem cardo rurſus vertitur in duabus rebus, brevitate puta concatenationis, quā poſtulat grad. propinquitas, & quoad ejus fieri poteſt, in ſimilitudine, quam natura exigit, temporumq; eorundem cognatione: cujus hic typum vides perpetua ſerie deſcriptum per omnia verborum genera.

	ACTIVUM.	MEDIUM.	PASSIVUM.
Præſens.	Τί-ω.		τί-ομαι.
Imperf.	Ἔτι-ον.		ἐτι-όμην.
Futur. 1.	Τίσ-ω.	τίσ-ομαι.	* τε-τίσομαι.
Futur. 2.	Τι-ῶ.	τι-οῦμαι	τι-ἐσομαι.
Aoriſt. 1.	Ἔτισ-α	ἐτισ-άμην.	ἐτίθην.
Aoriſt. 2	Ἔτι-ον,	ἐτι-όμην.	ἐτίην
Perfectū	Τέτι-κα.	τέτι-α	τέτι-μαι.
Pluſquāq.	Ἐτετί-κειν	ἐτετί-ειν.	ἐτετί-μην

* Τετίσομαι paullo poſt Fut. vel fit a fut 1. medio τίσομαι, præfixo τε augmento. vel à ſecundâ perſ. paſſ. τέτισαι, inſerto ομ. Tempori huic vis quædam immiſta è præt. & fut. nam paullo poſt honorabor valet pene honoratus fui.

Qui grandi iſta conjugationum turba capiuntur: iidem illi mirifice gaudent ambagum longitudine, & affinium diſſidiis. ex. gr. ſi cui occurrat in ſcriptore primo loco τυφθήσεσθαι, proximum fuerit τυφθήσομαι: tertium, unde hi derivant, ab his cenſebitur, ἐτύφθην: quartum τέτυπται: quintum τέτυφα: ſextum τύψω: & ſeptimum denique τύπτω, quod eſt thema, prima ab origine poſitio. Sex, ſeptem anfractibus ægre ad carceres anhelando reditur: quo duobus, ſummum tribus, decurri poterat ſaltibus. Tolle enim finem, -φθήσομαι, ſubjice -ψω, patrem (ignoſce ita loquenti) inveneris, h. e. Fut. τύψω, & mox charactere temporis mutato avum. h. e. præſens τύπτω. Quam inepte inter alia futurum ſecundum Ionum formetur ab A. 2. ἔτυπον: quam commode & apposite contra à præſenti τύπτω, quivis videt. Quid quod omnia Futura ſecunda ſunt ipſa antiqua præſentia, ut ſcienter admodum & præclare in Radicibus ſuis docuit ornamentum illud Germaniæ ſuæ eximium, CL. Daumius. Methodum igitur hanc expeditiſſimam & dexterrimam communem habemus cum Auctore Pariſienſi, cui viam aperuere Ramus & Cranzius: quo quidem nomine non parum ipſis debemus. Nam longa temporum ſuccedentium genealogia uſu rerum, ut ſummi homines judicant, non minus nociva ſtudiis deprehenditur, mentiſque agitationi celerrimæ, miſere illam torquens & retardans, quam jucunda multis accidit, Clenardi, Golii, ſimiliumque amatoribus) qui novam formationem necdum ſatis bene expenderunt. Duo tamen viſus eſt peccaſſe Doctor. Par. in quibus æqualitatis & cognationis jura, quantum licuit, non ſervavit. Aoriſtus enim 1. paſſ. quem deducit à Fut paſſ., ab aor. 1. act. formandus potius erat, (eo, quo doceo, modo p. 127.) non minus quam aor. 2. paſſ. ab aor. 2. act. & futura paſſiva à ſuis cognatis activis, atque aor. med. ab iiſdem. Deinde, ut fœtus ſequatur ventrem, cum Ramo præt. med. rectius à Fut. 2. cujus ſervat characteriſticam, derivaveris, quemadmodum Præt. activum venit à Fut. 1. Quod ſi idem poſtulas, Lector, in præterito paſſivo, facile tui cauſſa pœnitentia ductus vetera mea deſeram veſtigia, præteritumque paſſivum, ut brevior fiat ſtirpis propagandæ ſeries, formabo à fut. 1. act. mutato ω vel σω in μαι, ψω in μμαι, & ξω in γμαι præmiſſo augmento, quod cuivis debetur perfecto: neque tunc ſane diſcipulos cruciabit mutatio tenuium in medias, & mediarum rurſus in labiales. Sed nolo hic cum quoquam de lana rixari caprina: ſuo quiſque ſenſu abundet. Plura deliquit Wellerus in Paſſivorum formatione, ſublata cognationis activæ concordia.

Tandem ſi diſpoſitio quæritur, ea dependet ab ordine naturali temporum ac Modorum. Unde cum videas Futurum utrumque activum generari ex præſenti, aoriſta ex futuris, à Ramo recte præmiſſa ſunt Perfecto & Pluſq. unde & ſimilis ordo Medii ac Paſſivi, natus ex progenitorum dignitate: Hæc naturales ſeries minime interrumpenda. Ramus aliquâ tenus (etſi modos negat, quos probavimus contra illum & Sanctium Medullæ p. 106, 107, 108.) recte procedit cum præſens 2.

& 3.

& 3. h. e. Subjunctivum & Optativum poſtponit primo præſenti, ſive Indicativo: nam ſubjunctivus ex gr. in ω ῃς, ῃ, fit ex ω, εις, ει, &c. Sed portentoſa eſt diſſociatio naturalis concordiæ & perturbatio memoriæ, quando optativum & imperativ. interjicit inter imperfectum, futura & aoriſtos indicativi: licet τὸ ἔτυπτον nec à τῷ τέτυφα flectatur, nec τύπτω à τύψω vel τυπῶ. Golius autem, Clenardus, & omnes, qui filios nepotes anteponunt patribus & avis, i. e. perfecta aoriſtis, & aoriſta futuris (ut & Wellerus ex parte) equos & boves à plauſtris trahi jubent. Ordinis perpetuitatem communem, quam nos ubique tuemur, Doct. Pariſ. multo diſtinctius expreſſit in Tabulis, quam in ipſo ſyſtemate præceptorum: cum enim in Indicativo omnia optime collocaſſet, ut ipſa lex juſſerat τῆς γενέσεως, in reliquorum modorum conjunctione confudit omnia contra legis iſtius mandatum: ut non pares, quod oportuerat, ſed diſpares jam memoria vias ſequi cogatur.

Nova igitur temporum ſeries ac formatio, quam hic dedimus limationem, faciliimam reddet originis indagationem: ut in Analogis pene numquam ſit opus futurum Lexico. Anomali Thematis inveſtigandi doctrinam ſi quæris, quæ ſemper & ubique perplexa ſunt, à Schotto vix mole unius libelli comprehenſam, ab aliis per longos Catalogos diffuſam primus auctor Pariſienſis ſcite & ingenioſe reduxit ad tria fundamenta, quæ vide p. m. 194. unde omnia ordine procedens anomala, quæ diſſipata jacebant, non parvo ſane fructu diſcentium, conſtrinxit quinquaginta; nos vero, majus compendium nacti, viginti quinque Regulis: Quæ ſola manibus excutiant tot promptuaria, manualia; ponteſque aſinorum è ſacris iſtis ſublicis conſtructos diruant: in primis ſi diligenti inſuper lectione concoquas ἀρχὰς & rationem compoſitionis ſub f. l. 4. Obſoleta extra Tabulas ab uſitatis fere ubique uncis duobus [ ] incluſa ſecrevimus.

Adhuc egimus de vocibus: ſed in illorum conſtructione cum tota vis ſit & anima ſenſus, præcipua Grammaticæ virtus hic quoque ſe exſerat oportet, quæ triplex in Syntaxi. Primo ut alibi, ſit & hic brevitas utilis: nam ſupervacua in Golio ceteriſque præcepta, h. e. quæ Latinis eadem ſunt, quis non credat ſine fructu eſſe? Copia & elegantia exemplorum etſi in Poſſelio cum primis eſt laudanda: tamen plurima tradidit divulſa & ſeparata, quæ uni communi fundamento erant inædificanda.

Quicquid præcipies, eſto brevis: ut cito dicta
Percipiant animi dociles, teneantque fideles.

Brevitatem vero illam amamus, quæ non ſit nimia, quæ non tollat neceſſaria ſive præcepta, ſive exempla, ut fit in Syntaxi Clenardi & quorundam epitomis. Nam iſta equidem compendia ſunt diſpendia. Brevis eſſe laboro: obſcurus fio.

Secundo ratio debet eſſe obruſſa, ad quam regularum veritas exploranda, ut ex fontibus illæ ſuis deriventur. Qua quidem in re (nemo enim de ceteris hoc umquam præſtitit) ut per ellipſes nonnulla dextre expedivit

magnus Sylburgius: ita nemo plenior & exactior fuit in iſtis enucleandis quam Doctor ille Pariſ. jam perſæpe laudatus. Hujus veſtigia inſiſtentes, quædam in Annotationibus adjecimus aut parum antehac, aut nunquam explicata. In tironum vero gratiam regulæ noſtræ reſpondent Muſarum numero, & Figura Charitum. De Syntaxi Modorum, quam Galli negligunt, vide Annot. p. 251, 252.

Tertio, ſtyli uſus, quia ſolus dicendi artifex, in pretio habendus. Propter convenientiam igitur ſyntacticam baſin ejus ſtruimus ſolidiorem accurata generum explanatione, quam brevius atque expreſſius, certe diligentius, quam alii, delineavimus, p. 23. 24. 25. 33. &c. Cum prima Regula Græca Syntaxeos efferri potuiſſet iiſdem vocibus atque prima Latina, ſine ulla exceptione: maluimus tamen nunc illas partes ſigillatim proponere, ex quibus Græca ſcripturus clarius illa & diſtinctius perſpicere valeat, in quibus Graji à Romanis diſcrepant: Abſque hoc fuiſſet, regulam de Genitivo non facile in duas diſpeſci paſſus fuiſſem. Similis & aliarum ratio. Contra, quia virtus eſt medium vitiorum & utrimque reductum, in Notis crebrius Magiſtros monuimus, ne temere damnarent, quæ cum ſtylo congruunt Romano.

Denique Canones Proſodiæ & Dialectorum, quos piaculum fuit prætermittere, quando ſine illis nec Poëtas, nec hiſtoriarum, nec artium & ſapientiæ principes intelligas, pagellis paucis amplexi ſumus, in ſuum ſingulos locum coadunantes, ne quid opus eſſet diverſis quærere. Quam à janua aberrent & ſpe conſummatæ doctrinæ comparandæ, quam neſciant quid utile, quid jucundum ſit, qui, ut taceam hiſtoriarum & philoſophiæ ſcaturigines uberrimas, Poëſin Græcam & Poëtas projiciunt, diſcere erit ex Oratione Tullii pro Archiâ, & epiſtolâ Angeli Caninii ad Priulum, præfixa eruditiſſimo Alphabeto: Omne otium, *inquit,* in Græcis poëtis evolvendis conſumebamus. *Et paucis interjectis:* Quo magis eorum admiraberis inertiam, qui cum in aliis multis ſcientiis perdiſcendis magnum laborem ponant, hoc ſcriptorum genus ne attingant quidem: quod quam bene faciant viderint ipſi. Equidem ita exiſtimo, quod tu minime ignoras, eam in Græcis Poëtis ineſſe ſuavitatem, ut vel hanc unam ob rem dignos eos eſſe cenſeam, in quibus percipiendis magnos etiam labores excipiendos putem. At quantos fructus ex Poetarum lectione percipimus? Certe ſine ipſis non ars dicendi, non Philoſophia, non ulla honeſtorum ſtudiorum pars recte poteſt aut tractari, aut omnino intelligi. Quod veteres ipſi ſatis confirmant, ac Plato in primis & Ariſtoteles, qui poetas legebant diligentiſſime: quorum etiam teſtimoniis ſua ſcripta ornant & tuentur. *Quod ſi nonnulli abſterrentur difficultate, eſt ut cogitent Græcam Poëſin eſſe multis partibus faciliorem Latinâ, tum pleraſque eaſdem regulas: ſi varietate ſermonis, paucorum dierum labore, quando provectior aliquis in id ſerio incumbens noſtro de Dialectis libello utetur, omne tædium abſterget. Id quod ſæpe expertus ſum in meis diſcipulis.*

Nunc ſi judicium meum de Golio aliiſque quæris: ſenties facile ex iis, quæ ſupra ſcripſi, fautorus in primis, ſi, quæ paſſim docemus, cum illis

Digitized by Google

lis contenderis. *Si de Clenardo percontabere, reſponſum feres à Doctore Pariſienſi, qui teſtatur in Præfat.* multo rerum uſu ſe didiciſſe Clenardi Methodũ (*illã ſcilicet, quæ à nobis non fuit emendata*) non ſatis ſtudiorũ conducere rationibus. *Quin vir idem CL. ubi rationem reddidiſſet de nova Grammaticâ à ſemet editâ, clarius de Clenardo judicat, ejuſq; recognitoribus.* Ceterum & hoc addam, *inquit.* Clenardum, qui proſpero quodam fortunæ curſu uſque adhuc Scholas obtinuit, numquam viſum fuiſſe idoneum, qui ſufficeret ad intelligentiam totius hujus linguæ. Quandoquidem enim, ut rectiſſime ait Conſtantinus Laſcaris, lingua Græca eſt veluti mare quoddam vaſtiſſimum, idcirco vanum eſt IN SIMPLICIORIBUS COMPENDIIS (*audiant eorum, qualiacumque tandem ſint, amatores*) illius velle quærere notitiam. Tum, quia in illo auctore illuſtrando & amplificando plures alii operam poſuerunt (quos inter qui ipſum accuratius recognoverint, uti mihi quidem videtur, affirmes licet. D. GOULU fuiſſe, celebrem profeſſorem Regium, & D. MERIGON qui litteras Græcas & Hebraicas docuit in Univerſitate Parienſi) tanto minus abſurdum cenſeri debet, & nos pro virili noſtra anniſos fuiſſe, ut, qui deſiderant proficere in his rebus, eos ſolatio aliquo levaremus. *Nos Voſſii conatus in multis laudamus: Gallos tamen à Gallis in Clenardi recenſione viro Celeberrimo anteferri videmus. De Clenardo audi & H. Steph.* De Inſidis Gr. L. Magiſtris p. 162. 163, 164. *Tot igitur tantarumque rationum momentis, tot tantorumque hominum clariſſimorum auctoritatibus communiti non modo omni temeritatis crimine liberandi merito videbimur: ſed ſolo amore linguæ cultiſſimæ propagandæ incenſi novam hanc viam ingreſſuris ſignum ſuſtuliſſe ad Græciam parvo labore, nullo periculo aperiendam, ut opibus illius tibi vindicatis tandem agnoſcas ſolam fuiſſe matrem ingeniorum, & ſcaturiginem omnium ſcientiarum.*

II. DE MODO UTENDI HAC GRAMMATICA.

QUod ut facilius ſuccedat, Lector, modum ſecundo hoc capite explicabimus noſtra præcepta dextre ſive docendi, ſive diſcendi.

Licet enim quivis hunc per ſe facile cognoſcere queat; tamen quemadmodum illi, qui novum hortum aut primi conſeverunt, aut ex vetere herbas plantaſque inutiles & marcidas ejecerunt, floreſque novos, & arbores frugiferas ad quincuncem digeſtas in eo deſeruerunt, ut plane novus haberi debeat, exploratius & certius introeuntibus totius horti vel pomarii formam, fructus ac commoda enarrare queunt & commonſtrare: ita & nonnulli forte ab illis, qui opus ipſi aliquod moliti ſunt, quam ab inſuetis diſcere præoptent illius uſum, & ſingularum, quia diſtinctius norunt, partium functiones.

1. *Tria igitur ſunt omnino tempora, in quæ partimur ſtudii Gramm. penſa.* Primum *illud eſt, quo tirones, non diu tamen, detinendi*

ſunt

magnus Sylburgius: ita nemo plenior & exactior fuit in iſtis enucleandis quam Doctor ille Pariſ. jam perſæpe laudatus. Hujus veſtigia inſiſtentes, quædam in Annotationibus adjecimus aut parum antehac, aut nunquam explicata. In tironum vero gratiam regulæ noſtræ reſpondent Muſarum numero, & Figura Charitum. De Syntaxi Modorum, quam Galli negligunt, vide Annot. p. 251, 252.

Tertio, ſtyli uſus, quia ſolus dicendi artifex, in pretio habendus. Propter convenientiam igitur ſyntacticam baſin ejus ſtruimus ſolidiorem accurata generum explanatione, quam brevius atque expreſſius, certe diligentius, quam alii, delineavimus, p. 23. 24. 25. 33. &c. Cum prima Regula Græca Syntaxeos efferri potuiſſet iiſdem vocibus atque prima Latina, ſine ulla exceptione; maluimus tamen nunc illas partes ſigillatim proponere, ex quibus Græca ſcripturus clarius illa & diſtinctius perſpicere valeat, in quibus Graji à Romanis diſcrepant: Abſque hoc fuiſſet, regulam de Genitivo non facile in duas diſpeſci paſſus fuiſſem. Similis & aliarum ratio. Contra, quia virtus eſt medium vitiorum & utrimque reductum, in Notis crebrius Magiſtros monuimus, ne temere damnarent, quæ cum ſtylo congruunt Romano.

Denique Canones Proſodiæ & Dialectorum, quos piaculum fuit prætermittere, quando ſine illis nec Poëtas, nec hiſtoriarum, nec artium & ſapientiæ principes intelligas, pagellis paucis amplexi ſumus, in ſuum ſingulos locum coadunantes, ne quid opus eſſet diverſis quærere. Quam à janua aberrent & ſpe conſummatæ doctrinæ comparandæ, quam neſciant quid utile, quid jucundum ſit, qui, ut taceam hiſtoriarum & philoſophiæ ſcaturigines uberrimas, Poëſin Græcam & Poëtas projiciunt, diſcere erit ex Oratione Tullii pro Archiâ, & epiſtolâ Angeli Caninii ad Priulum, præfixa eruditiſſimo Alphabeto: Omne otium, *inquit*, in Græcis poëtis evolvendis conſumebamus. *Et paucis interjectis:* Quo magis eorum admiraberis inertiam, qui cum in aliis multis ſcientiis perdiſcendis magnum laborem ponant, hoc ſcriptorum genus ne attingant quidem: quod quam bene faciant viderint ipſi. Equidem ita exiſtimo, quod tu minime ignoras, eam in Græcis Poëtis ineſſe ſuavitatem, ut vel hanc unam ob rem dignos eos eſſe cenſeam, in quibus percipiendis magnos etiam labores excipiendos putem. At quantos fructus ex Poetarum lectione percipimus? Certe ſine ipſis non ars dicendi, non Philoſophia, non ulla honeſtorum ſtudiorum pars recte poteſt aut tractari, aut omnino intelligi. Quod veteres ipſi ſatis confirmant, ac Plato in primis & Ariſtoteles, qui poetas legebant diligentiſſime: quorum etiam teſtimoniis ſua ſcripta ornant & tuentur. *Quod ſi nonnulli abſterrentur difficultate, eſt ut cogitent Græcam Poëſin eſſe multis partibus faciliorem Latinâ, tum pleraſque eaſdem regulas: ſi varietate ſermonis, paucorum dierum labore, quando provectior aliquis in id ſerio incumbens noſtro de Dialectis libello utetur, omne tædium abſterget. Id quod ſæpe expertus ſum in meis diſcipulis.*

Nunc ſi judicium meum de Golio aliiſque quæris: ſenties facile ex iis, quæ ſupra ſcripſi, fautorus in primis, ſi, quæ paſſim docemus, cum illis

lis contenderis. *Si de Clenardo percontabere, reſponſum feres à Doctore Pariſienſi, qui teſtatur in Præfat.* multo rerum uſu ſe didiciſſe Clenardi Methodū (*illā ſcilicet, quæ à nobis non fuit emendata*) non ſatis ſtudiorū conducere rationibus. *Quin vir idem CL. ubi rationem reddidiſſet de nova Grammaticâ à ſemet editâ, clarius de Clenardo judicat, ejuſq; recognitoribus.* Ceterum & hoc addam, *inquit.* Clenardum, qui proſpero quodam fortunæ curſu uſque adhuc Scholas obtinuit, numquam viſum fuiſſe idoneum, qui ſufficeret ad intelligentiam totius hujus linguæ. Quandoquidem enim, ut rectiſſime ait Conſtantinus Laſcaris, lingua Græca eſt veluti mare quoddam vaſtiſſimum, ideirco vanum eſt IN SIMPLICIORIBUS COMPENDIIS (*audiant eorum, qualiacumque tandem ſint, amatores*) illius velle quærere notitiam. Tum, quia in illo auctore illuſtrando & amplificando plures alii operam poſuerunt (quos inter qui ipſum accuratius recognoverint, uti mihi quidem videtur, affirmes licet, D. GOULU fuiſſe, celebrem profeſſorem Regium, & D. MERIGON qui litteras Græcas & Hebraicas docuit in Univerſitate Pariſienſi) tanto minus abſurdum cenſeri debet, & nos pro virili noſtra annixos fuiſſe, ut, qui deſiderant proficere in his rebus, eos ſolatio aliquo levaremus. *Nos Voſſii conatus in multis laudamus: Gallos tamen à Gallis in Clenardi recenſione viro Celeberrimo anteferri videmus. De Clenardo audi & H. Steph.* De Inſidis Gr. L. Magiſtris p. 162. 163, 164. *Tot igitur tantarumque rationum momentis, tot tantorumque hominum clariſſimorum auctoritatibus communiti non modo omni temeritatis crimine liberandi merito videbimur: ſed ſolo amore linguæ cultiſſimæ propagandæ incenſi novam hanc viam ingreſſuris ſignum ſuſtuliſſe ad Græciam parvo labore, nullo periculo aperiendam, ut opibus illius tibi vindicatis tandem agnoſcas ſolam fuiſſe matrem ingeniorum, & ſcaturiginem omnium ſcientiarum.*

II. DE MODO UTENDI HAC GRAMMATICA.

QUod ut facilius ſuccedat, Lector, modum ſecundo hoc capite explicabimus noſtra præcepta dextre ſive docendi, ſive diſcendi.

Licet enim quivis hunc per ſe facile cognoſcere queat: tamen quemadmodum illi, qui novum hortum aut primi conſeverunt, aut ex vetere herbas plantaſque inutiles & marcidas ejecerunt, floreſque novos, & arbores frugiferas ad quincuncem digeſtas in eo deſeruerunt, ut plane novus haberi debeat, exploratius & certius introeuntibus totius horti vel pomarii formam, fructus ac commoda enarrare queunt & commonſtrare: ita & nonnulli forte ab illis, qui opus ipſi aliquod moliti ſunt, quam ab inſuetis diſcere præoptent illius uſum, & ſingularum, quæ diſtinctius norunt, partium functiones.

1. *Tria igitur ſunt omnino tempora, in quæ partimur ſtudii Gramm. penſa.* Primum *illud eſt, quo tirones, non diu tamen, detinendi*

ſunt

ſunt in ſolis Grammaticis præceptionibus, ut primorum rudimentorum (*quæ, veluti Annotationes minuſculâ, grandiuſcula litterarum formâ exarata continentur Lib.* 1. 2, 3. 4.) eam partem ediſcant, quæ præ aliis eſt neceſſaria. *Poſt cognitas litteras & compendia ſcripturæ ex p.* 1, 2. 315, 316. *lectitent incipientes Paradigmata Tabularum l.* 2. & 3, *ut declinandi & conjugandi formulis adſuefacti confeſtim memoriæ mandent Articulum, ac Paradigmata trium declinationum, nec non primæ conjugationis, ſine contractionibus, quæ poſt conjungentur cum ipſis regulis: Verba enim in μι, & Contractiones provectiorum eſſe recte judicavit Sylburgius. Ita illi, qui quatuor Tabulas noſtras tenebit, non opus erunt longi Paradigmatum libelli. Lectionis ratio biduo à diligentibus, ſummum triduo, percipi poteſt, Flexionis intra ſeptem luces, vel pauciores.*

Poſt παραδείγματα *ediſcentur protinus primarii Canones, & cum deventum erit ad definitiones Declin.* 1, 2. &c. *adjicietur iiſdem repetitio Paradigmatum, cum ſimilibus exemplis ad ea partim voce, partim ſcripto conformandis: imo & contrahendi ratio, & ſecunda Conjugatio. Tenendum hic pulchre fuerit monitum Stephani & Welleri*, non eſſe præceptis explicandis diu inhærendum, ſed tantum generalia breviter eſſe proponenda: ex analyſi enim Grammaticam eſſe plenius addiſcendam, non à præceptis. *Verbi cauſſa: ſi quis e cap.* 3. *l.* 1. *cognoverit Quæſt.* 1, 2, 3, 4: *ſequentes quatuor, differat in tempus futurum. Animo à primis initiis ubi diligenter affixerit Quæſtionem* 1. & 2. *ex cap.* 7. *lib.* 3: *ſex ſequentes, vel aliquas illarum, ad analyſin auctoris reſervet. Hoc opus, ſi duas in illo horas ſolidas quotidie conſumſeris, bimeſtre fuerit homini induſtrio.*

Quoniam vero præter eam artem, quam μεθοδικὴν *vocitant, opus eſt* ἐξηγητικῆς, *quæ vocum ſimplices ante notiones, quam complexas utpote difficiliores explicet, ſine quibus ſi linguam te diſcere ſperes, formam domus ſine materia ſubſiſtere putes: inter prima hæc tirocinia quotidie modicus quoque vocabulorum numerus ediſci poterit, vel ex Horto Gallico Græcorum Radicum, libello pueris apprime utili, qui Celticarum litterarum haut ſunt expertes, vel ex Radicibus Guerini, Profeſſoris Pariſienſis, aut etiam clavi Lubinianâ. Quamquam nihil ſit futurum conducibilius quam Vocabularium, ut vocant, Græcum, Latinum, Vernaculum, quo res digerantur in locos Communes, ut in eo quod inter Gloſſaria legitur. Iſtiuſmodi Theſaurum puerilis diſciplinæ, ſi Deus volet, & pretium eſſe cenſebitur, nos aliquando conſtructum dabimus è Junio, Polluce, aliis, admiſtis Radicibus Groſippi Hortique Pariſienſis.*

2. *In ſecundum ergo tempus rejecimus prælectionem ſcriptoris cujuſpiam in oratione ſoluta, cui comitem addimus* ἀκριβεστέραν *artis perceptionem, h. e. Præter provectiorum demenſum ex libris prioribus, Thematum Inveſtigationem ex l* 5, 6. *Regulas Syntaxeos, quæ perpaucæ ſunt, e. l.* 6: &, *ſi placet, Accentuum, quæ contenta*

tenta duobus poſtremis capitibus l. 7. Utrum tamen Regulas illas, quæ diſcantur intra dies non ita multos, præmittere malis auctori prælegendo, an vero inter ipſam ejus ἀνάλυσιν diſcipulis inſtillare, tui erit res judicii.

2. *In hoc equidem curriculo tria ſunt ſpectanda: interpretatio diligens, examen accuratius, & ſtyli exercitium. Interpretatio requirit argumentum aliquod, & modum interpretandi. De materia ejuſmodi, quæ idonea ſit captui tironis rudimentarii, ambigunt viri doctiſſimi: alii initium capiunt à Tabulis novi Fœderis; alii à Fabulis Æſopi; alii à ſelectis Dialogis Luciani; alii, ſi Diis placet Homericis, ab ipſo Homero; alii denique aliunde. Qui exordium ſumunt ab Epiſtolis S. Pauli, ut aliquando vidi, ne illi homines revera pueris aptant cothurnos Herculis. Quorum deliciæ ſunt Evangelia, ob pietatis ſtudium non parva laude dignos exiſtimo, ſed cum propter alia, tum quia plurimi admiſcentur Hebraiſmi, metuo ne res ſit altioris indaginis. Certe Henr. Steph.* Dialogo de parum fidis Gr. L. Magiſtris. *p.* 130. *ſic judicat.* PH. Non igitur iis aſſentiris, qui Teſtamenti novi ſcripta primis Græcæ linguæ ſtudiis accommodata eſſe exiſtimant? COR. Nequaquam: non quod pleraque ibi intellectu valde facilia non ſint ad ſermonem quod attinet, nec quod nulla in illis legantur vocabula apta & ſignificantia, atque adeo elegantia, & quidem apud Lucam præſertim: ſed quod PRÆTER HEBRAICA LOQUENDI GENERA (quæ à Græcis diſcernere puer haud queat, & admonitus admonitionis obliviſci poſſit) talia nonnulla, qualia modo dixi. *Peregrinitas ſcilicet vocum & phraſium, quæ ex Latio irrepſerunt, &c. Nos tamen piorum hominum auctoritati, ſi res ita ferat, facile concedemus. Idem H. Steph.* Dialogo De bene inſtituendis Gr. L. ſtudiis p. 62, 63. *Incohandum putat vel à Fabellis Æſopi, vel, quos præfert ob puriorem ſermonem, Luciani Dialogis. Neque nos reluctamur, ſi cui arrideat vel genius Luciani, aut verſio Fabularum Æſopi longius ſæpe recedens à verbis Græcis. Dextre de Luciano judicium tulit Doct. Pariſ.* Quin fieri poteſt, *inquit*, ut univerſum ipſius ſcripturæ genus noxium ſit ingeniis male natis, aut jam proclivibus ad Atheiſmum & nequitiem. *Ubi judicium firmius erit & maturius, poſt abſoluta rudimenta, aptius erit fortaſſe ad capiendam hominis eruditionem, & Atticam cum admiratione imbibendam eloquentiam, non minus quam Xenophontis, cujus* Κύρου παιδείαν *utiliſſimam putamus* τοῖς ἀρχαΐζουσιν, *ut & Æliani Hiſtorias, in primis de Animalibus. Ab Homero qui incipiunt tanquam à carceribus (tribus præſertim fretis argumentis, celebritate auctoris, auctoritate veterum, & amplitudine materiei, quæ exhauriat omnem Grammaticam) tirunculos, credo, quia ſimul & ſemel omnia docere volunt, aſſimulatum eunt Poëtarum Minervæ, quæ proſiliens ex capite Jovis ſimul nata erat, ſimul adulta. Si prima ratio habenda celebritatis,*

Digitized by Google

tis, puer in Græca Schola in manus ſumat Thucydidem, in Latina Tacitum, aut Virgilii Æneidem: ſi pugnandum auctoritate, alia fuit veteribus cauſſa prima ætati explicandi Homerica poëmata, ut ex Epigrammatis Græcis intelligimus, alia nobis eum errorem declinandi: nam, ut videbis ex ſecundo Colloq. Schol. *etiam magiſtri pueris dictabant lectiones ex Orationibus Demoſthenis: quæ ſunt dapes, puto, nunc temporis adultorum. Veteres aliquid de Græciſmo οἴκοθεν ſerebant, noſtri nihil, ut recte* H. Steph. Dial. de bene inſtit. Gr. L. ſtud. *Nos, ſalvo aliorum judicio, nullum incipientibus aptiorem librum inveniri poſſe remur eo, quem Henricus Stephanus edidit, cui titulus eſt:* Epiſtolia, Oratiunculæ, Dialogi breves, Poëmatia. *Sed copia nobis abeſt exemplarium: ideo ſuaſu & hortatu viri magni, ejuſdemque illuſtris eruditione Græca, in ultimum librum noſtræ Gr. addidimus VETERA COLLOQUIA SCHOLASTICA GRÆCA ET LATINA, ex Gloſſ. CL. Vulcanii. Agitur in illis de rebus quotidianis, domeſticis, Scholaſticis, morum & artium diſciplina: verſio verbum verbo reddit, pulchre diſtincta columellis, ut nihil poſſit eſſe aptius primis elementis. Colloquiis propter Dialectos, & altiores proceſſus ſubjecimus lectiones Atticas, Ionicas, Doricas in proſa: &, tandem ne quid requiratur, Poëticas. Nunc reſtat* modus interpretandi: *ubi quæritur, utrum Græca pueri interpretari debeant ſermone patrio, anne Latino. A priori ſententia ſtant Pariſienſes, duabus nixi argumentorum deſtinis: partim enim vernacula expoſitio tollit ambages peregrinas, partim ſenſum reddidit apertiorem, & magis familiarem. Poſteriorem probant plerique alii, tum quia diſcipuli fere eruditi jam ſunt elementis Romanis, tum quia matri Græiæ filia Latina recte comes datur, utpote notas referens genitivas, vocum forma & phraſium idiotiſmis in plurimis parenti ſimillimas: unde interim & ſtudium Latinitatis uſu confirmabitur. Si Latina erit futura expoſitio, rurſum quæritur, liceat ne Græca reddere ineptis vel etiam fictis barbariſque vocabulis. Concedere aliquatenus videtur H. Steph. Dial. de bene inſtit. Gr. L. ſtud. p. 49.* Initio quidem *inquit*, interpretationem adferat, quæ, quoad ejus fieri poteſt, verbum verbo reddat, vel cum aliquo inſolenter, aut inepto, aut etiam barbare loquendi periculo, dum quædam Latina, quæ Græcis vel omnino vel aliqua ſaltem ex parte reſpondeant, ab eo fingantur. Ideoque ἐμφαινομένην vel ἐπιφαινομένην αὐτοῖς ὁμοιότητα minime dubitet initio vertere, INAPPARENTEM IPSIS SIMILITUDINEM: addens, *ſi ita loqui liceret:* Sed poſtea admoneat dictū eſſe pro &c. Συμπεριφέροντες *vertit CONCIRCUMFERENTES: ego malim dictare VNA CIRCUMFERENTES, ita ut viva voce ſubnectam hanc emolliendi formulam,* quaſi τὸ Συμπεριφέροντες barbare reddideris CONCIRCUMFERENTES. *Quod ſi in Coll. Vet. Lat. duriora quædam reformides: jubemus te ſine cura eſſe, & explicare vernacule, quod tibi auctor eſt Doctor Par. Sin animus eſt obtemperare Stephano, nihil erit quod metuas, verbi cauſſa, p. 329, ὧν ἐβασίλευον vertere* quorum regnabat: *dummodo admoneatur Græciſmum eſſe, quem nec*

Appu-

Appulejus nec Horatius reſpuiſſent, quo frequentior Latiniſmus, quibus imperabat. *Legitur p:* 327. *ult. c.* Nomini detur numerus, unalis, uno. *Quid periculi, ſi continenti ſpiritu adjeceris, quod nos uncis incluſimus?* [*potius* uni]. *Nec temere mutamus aliquid in veteri aliquo ſcriptore: cum enim Colloq.* 11. Supra ſponda *legatur in editione Vulcanii, ego imprimendum curavi* ſupra ſponda[m], *ut & Magiſter videat, quomodo olim ſcriptum ſit, & puer quomodo ſit Latine loquendum. Talia quoque* congi[u]s *pro* congis, mon[e]ntur *pro* monuntur, *& ſimilia quædam. Interim & multi multa per inſcitiam forte damnent in horum Colloquiorum auctoribus; etſi enim circa vel poſt tempora Juſtiniani, cum jam Latinitas multum ab ævo Auguſteo degeneraſſet: multa tamen ut veſtigia oſtendunt ſibi impreſſa priſcorum rituum, ita antiquam redolent Latii dictionem, ut in explicatione illorum demonſtrabitur. Si legis ibi vocabula, quæ in Cicerone, Livio, Nepote non inveneris: cogitabis hos auctores non complecti omnia, & Salmaſium multa ſimilia quæ forte novitatis argueres, è Gloſſariis petita cælo redonaſſe Latino. Si quædam etiam, parum uſu hodierno trita, videantur obſcuriora: ecce tibi Obſervationes paucu las, quæ hunc & præcedentes tollent, aut profecto mitigabunt ſcrupulos.*]

Orthographia immutata proceſſu temporum. Cum enim Colloquia ſcripta ſunt, more iſtius ævi exaratum ſcola, grafium (*ut in Soſipatro* ſcida, *in Gloſſis* metafraſis) *pro vetere* ſchola, graphium *è Græco* σχολή, γραφεῖον. Pro legula, perum, orciolus, acitabulum, attagina, *&c. antiquiores & meliores* ligula, pirum, urcéolus acetabulum, attagêna, *&c.* Tripedem *Latinum eſt pro Græco* tripodem. Cacabus *per unicum c malunt Latini: ſed Græci per duplex* κ, *unde in Coll.* caccabus, *& Sidon. l.* 4. Alborum calicum atque caccaborum, κακκάβων *vel* κακκαβῶν.

In Analogia terminatio & flexio variant: ſed non ſine antiquiorum omni omnino exemplo. Quædam habent o *&* on: *ut* Sapo, Sapon, *etſi rectius* ſapo: *qualia &* Plato, Platon, Laco, Lacon, *& ſimilia. Quædam* us *pro* io: *ut* diſtinctus, & ſuperfuſus, *in Coll. pro* diſtinctio, ſuperfuſio: *qualia veteribus ſexcenta,* admonitus, admonitio, conjectus *&* conjectio, *&c. Quædam* us *pro* a: *ut* merulus *&* merula: turdus, a: luſcinius, a, *docente Salm. ad Lampr. Commodum. Multa cadunt in* a *&* um: *ut* membrana, *& Coll.* 2. membranum, *quomodo veteres dixere* alimonia, -um, margarita, -um: menda, -um. *Vide Voſſ. in lib. de Anal. Multa in* us *&* um: *ut* birrus, -um; *forte etiam* diſcus, -um, *niſi Coll.* 1. diſcum *ſtatuas quarti caſus eſſe, qui conſequatur Verbum* da, *ellipſi ſuppreſſum: quomodo & paullo ante legis,* Torale. Mappam, Mantile adlatum nobis eſt. *h. e.* Cedo, da mappam. *Ac paullo poſt iterum:* Ligulam, Cul-

Digitized by Google

Cultellum, Radix, Lupini. *h. e.* da ligulam, cultellum: radix eſt, detur: lupini apponantur. *Ejuſdem farinæ*, Tabula (*ſc. tradatur*) Δέλτον, *ſc.* δός. *Etiam Græci habent* ος *&* ον, *ut* ἄπιος *coll: IV. pro* ἄπιον. *Similia vide p.* 53.

Poſterior ætas mutavit & genera & conjugationes: ut Holus Marinus *in Coll. & Gloſſ. Labb. pro quo nos edidimus tironum ergo* Holus marinu[m]. *Quædam nomina ex acc. Græco tertiæ declin fiunt primæ: qualia* lampas, lampada; Siren, Sirena; attagen, attagena *vel* attagina. *Med. Voſſ. p.* 89, 90. *Quædam etiam verba ſecundæ conjugationis ſunt, & tertiæ: certe ſi claſſicis ſcriptoribus probatum fuit* tèrgere & tergére, reſpóndere & reſpondêre, *non adeo mirum videbitur poſteriores revocaſſe antiquiſſima illa* túrgere (*unde in Gloſſ.* Turgit.) mónere, (*unde hodieque* monitum) *& ſimilia, pro* turgêre, monére. *Multa renaſcentur, quæ nunc cecidere, cadentque, Quæ nunc ſunt in honore vocabula, ſi volet uſus.*

Vocabula ſi uſu ſpectata velis: nonnulla ſunt mediæ & infimæ Latinitatis: qualia converſatio, ſcamellum, piperatum, juſcellatus, *& ſimilia. Quod enim elegantius è Tullio dixeris* totius diei curriculum, *è Terentio* vitæ quotidianæ conſuetudinem, *primum Coll. vocat* totius diei converſationem: *proba tamen vox eſt, quam nec Plin. l. 10. c. 37. refugit. Scabellum laudes: ſed nec ſtatim* ſcamellum *damnes. Priſc. l.* 3. Geminum, gemellum: ſcamnum, ſcammellum. *Affert autem ex Appuleio*: Infimæ ſcammellorum obice ſultæ fores. *Lipſius* ſcamellum *unico M. edidit, quod ſolum agnoſcit Barth. l. 35. Adv. c. 9. ut ſcribit Claud. Dauſq. in Orthogr. ubi etiam docet inveniri* Scabellum, Scabillum, Scamillus. Offas juſcellatas (*Græce* ψιλοπλεύρεια δι' ζωμοῦ, *ſic enim corrigendum*) *ubi legeris. p.* 337. *cogita formam quandam obtinere diminutivi ex eo, quod uſitatius dici monebis*, juſſulentas, jurulentas. *Sic juxta ſe poſita magis eluceſcent: ut ſequentia his Scholiis.*

BIRRUS *veſtis quædis, tunica, chlamys, modo vilis, modo ſumtuoſa. Papias*: Birrus à Græco fit, veſtis, amphiballus villoſus. *Dr.* βίῤῥος, βῆρος *&* βήριον.

CARDUUS, artiſjok. *Labb. Gloſſ.* κινάρες, *non* κυνάρες, *ut Steph. & Vulc. edidere.*

CAULES, *Belg.* kool / *braſsica. Plin.* 17. 24. Odit & caulem vitis, & omne olus.

CARENUM, *quia inventum a Caribus videtur, dulce vinum ex muſto, cujus una parte decocta relinquuntur duæ.*

CASULA, *inquit Papias*, veſtis cucullata, quaſi minor caſa, eo quod totum hominem tegat. *Hinc* reddere verſus ad caſulam *eſt inter eos memoriter recitandos indutum eſſe habitu caſulæ, eoque decorè uti.*

CENTRONE (*ut* ἰταλωϊζόντως *ſcribitur Coll.* 2.) ELEVATO, *pro* centone, *ſignificat idem quod*; arrepto & ſublato opere

opere Homerico, quod tractandum erat in Schola. *Centones non tantum ſunt μέρη σίχων ἄλλοθεν ἄλλα, qualis Cento nuptialis Auſonii: ſed & ποιημάτων, cujuſmodi rhapſodia Homerica. h. e. libri Iliadis & Odyſſea. Id quod Favorinus voce Κέντρων ſuſius explicatum dedit & lucidius*: Κέντρωνες, inquit, κυρίως λέγονται τὰ ἐκ διαφόρων χρειῶν συνερραμμένα εἰς ἕν, εἰς ὁμοίωσιν τοῖς τὰ Ὁμηρόκεντρα. οἱ γὰρ ἀείδοντες τὴν Ὁμήρου ποίησιν συνέρραπτον αὐτήν, οἷον τὰ εἰς ἓν ὕφος ᾀδόμενα. *Ac ſequentibus docens, rhapſodos dictos, qui conſarcinaſſent poëmata Homeri, olim diſperſa, addit denique*; τὸ δὲ ὑφαντὸν ῥάψεως [illegible] [illegible] [illegible] οἱ κέντρωνες, τουτέστι. τὰ λεγόμενα Ὁμηρόκεντρα.

CEROMATE EXERCERI *eſt luctari in palaſtra. Plin l.* 35. iidem paleſtras athletarum imaginibus, & ceromata ſua exornant. *Sed cerôma proprie eſt, quod fit ex cera vel oleo, & terra: ut eo palaſtrita ungantur.*

CONCHA *vas, quo manus vel pedes lavantur. Vetus interpres Juven.* Pelves, conchas, quibus pedes lavant, velut fictilia vaſa, ποδόνιπτρα.

COPADIA, fruſta, λέπη τοῦ κόπτω.

DISTINCTUS *duo denotat. Primo diſtinctam pronunciationem, ut p.* 319. *c.* 2. in ordine reddant ad diſtinctum, *Græcè* κατὰ διασολήν, *h. e. accurate, diſtincte pronunciant, tonum vocis varsantes. Confirmat hanc expoſitionem Suida locus egregius*: Διασολή, διαχώρησις, ἐξοχή. οὐ χρὴ θαυμάζειν, εἰ φιλολογώτεροι ἐξηγούμεθα τὰ κατὰ τὸ Σικτίωνα, καὶ παντὸ ῥηθὲν ὑπ᾽ αὐτοῦ μετὰ διαστολῆς ἐξαγγέλλομεν. *Secundo diverſitatem ordinum, vel claſſium, p.* 325. *Ubi* verſus ad numerum & diſtinctum reddo *idem valet ac*, reddo numerum verſuum præſcriptum in mea claſſe, κατὰ ἀριθμὸν καὶ τάξιν.

ΕΚΕΙΝΟΣ & ΑΥΤΟΣ, ILLE & IPSE, *perdeleganter uſurpantur ut dignitatis nomina: quibus diſcipuli præceptores, ſervi dominos, & paraſiti reges ſuos appellabant. Vid. Caſaub. ad Theoph. Char p.* 120. 121.

ΘΡΟΝΟΣ *erat ſedes honeſtior & ſublimior: ſed* δίφρος *genus vilioris ſella.*

FASILIA, *p.* 321. *veteribus* faſeoli *vel* phaſeoli, *genus vel* dolichi, *h. e. fabarum, piſorum.*

FICATUM TENERUM, *jecur delicatum. Salm. Exercit. Plin. Quod Coll. Scriptor vocat* συκωτὸν τρυφερόν, *Euſtathio dicitur* συκωτόν. *An ſic dictum hepar quod multa ficu olim farciretur, an verò potius, quia ſues & anſeres ficis paſcerentur?* Ἔξεστι δ᾽ εἰπεῖν, ἧπαρ σεσυκωμένον, ἧπαρ συῶν σεσυκοτροφηκότων, ἢ χηνῶν ἥπατα. *Poll. l.* 6. *c.* 9.

ΓΑΔΙΚΡΕΑΣ, GLANDULAS, *h. e. carnem in ſue glanduloſam Plaut. Menæchm.* Obſonarier glandulam ſuillam, om een kinnebaks hammetje te merkt gaen. Γαλίκρεως, (*quæ mea conjectura erit, cum vox* nuſquam

nuſquam alibi mihi occurrerit) forte à parvitate glandularum, dictum, ut γαλεάγκων, *à brevitate brachii. Ut enim* κρέας caro: *ita* γαλῆ *Heſychio* γαλεός, muſtellus, *piſcis genus cartilagineum, nec ita magnum. Cartilaginis autem & glandularum aliquam eſſe ſimilitudinem, nemo ibit infitias.*

HOLUS MARINUM. crambe *Plinio, in Gloſſ. & Coll.* θαλασσοκράμβη. *Belgis* Zeewinde / *Gallis* Sautenelle.

ΛΑΜΠΑΣ, *facula, quam nocturni viatores accendebant.*

LEGULA, *vel ut Vulc. legit*, ligula *eſt menſura, qua liquores haurimus, continens duo cochlearia. Vide H. Steph. in* μύστρον. *Unde Ælfricus barbare:* Legula, vel Coclea.

ΛΩ'ΒΙΑ, Lobia. *Legendum* λόβια, *o brevi. Favorinus:* Λόβαι, χεῖρες, καὶ λόβιον τὸ ἄκρον τοῦ ἥπατος. *Et paullo post:* Παρὰ δὲ τοῖς μεθ' Ὅμηρον, καὶ μέρος ἥπατος ὁ λοβός. *Atque iterum:* Λοβὸς ὁ μεταξὺ τῆς πιμελῆς νεφρός, ἢ τὰ ἄκρα τῶν ὤτων, καὶ τοῦ ἥπατος, καὶ τὰ ἄκρα πάντα. *Itaque* λοβοὶ *&* lobia *ſunt partes hepatis, vel etiam renes, cum adipe qui adhæreſcit.*

MEMBRANA, & ΣΩΜΑ'ΤΙΟΝ, *eſt totum corpus pellium, in quibus ſcribebatur. Heſych.* Ἰλιὰς, τὸ Ὁμήρου σωμάτιον, *h. e.* Ilias, Homeri membrana. *Mart. ſic vocat omnia Ciceronis opera:* Si comes iſta tibi fuerit membrana, putato Carpere te longas cum Cicerone vias.

MISSISULÆ, ΜΙΣΤΥ'ΛΗ, *panis partes in formam cochlearis excavata, in pulmentum vel jus hauriendum immiſſa: quem edendi ritum Attici vocant* μιστυλᾶσθαι. *Per Metaphoram hodie* Miſſiſulas *forte voces, etſi hunc uſum non præbeant, panes illos teretes, qui noſtratibus dicti* ſaucijſe brootjes.

MODIUS, ΧΟΙ'ΝΙΞ. *Pollux docet medimnum capere Chœnices XLVIII Cum ergo modius ſit ſexta pars medimni, continebit VIII chœnices. Quomodo igitur modius reſpondebit uni chœnici? Notandum itaque vocem modii non ſemper ſtricte ſumi, ſed etiam* συνεκδοχικῶς pro quavis menſura & aridorum, & liquidorum, quæ ſufficiat alimentis, *ſeu illa chœnix fuerit, ſeu modius proprie dictus, ſive etiam medimnus. Gloſſæ Labbæi:* Modius, μέτρου ὄνομα. μόδιος. *C.* μέδιμνος. *O.* Χοῖνιξ. *E. Ratio diverſiſſima notionis petenda à mutatione temporum, & legum in rep. Appoſite Vetus Agrimenſor:* Sed has menſuras ad principum & Judicum votum eſſe deprehendimus. *CONGIVS vero eſt ſeſquiſtopa, ut barbare dicam, certe Delfenſis menſura: Unde SEXTARIVS erit quaſi pinta.*

ΟΡΜΙΝΟΝ, *Leg.* Ὅρμενον. *Sic enim Poll. l. 6. c. 9. & Euſt. ed. Baſ. p. 857. Iliad.* ἐλέλιχθη δέ φασιν ὅρμενος καὶ ὁ τῆς κράμβης ἀσφάραγος παρὰ Ἀττικοῖς. *vel ut p. 1302. loquitur* κράμβης

κρα-

Digitized by Google

κυΰλός, *h. e. delicatior teneriorque in braſſica caulículus, vere appetente progerminans, quomodo* Cymam. *&* οἱ δετιζους Cyma, ſpruit-kool) *explicat Plin. l.* 19. *c.* 8. *quaſi ſit* κύημα, Fetus. *Sed male* ὄρμενος *aſpero ſpiritu notatur. Euſt. p.* 1302. *Nam, Etymologo judice,* ὄρμενος *part. pro* ἐγειρόμενος, *venit à priſco* ὄρω. Μετοχικῶς *vero &* λέξις *ſubſtantiva ſcribitur, teſte ib. Euſtathio.*

PIPERATUM. *Condimentum, cui piper additum, de quo Apic. l.* 3. *c.* 14.

PRÆDUCERE, παραγράφειν, *eſt praire explicationem, illamque adſcribere verbis auctoris: ſicut* γράφειν *eſt ſcribere, ſeu ducere litteras in cerâ Ovid.* IV. *de Ponto:* Ducitur & digitis littera rara meis. Παραγραφὴ *certe eſt ſcholium, explicatio, ejuſque ſignum apud Iſocr.* Ἀρξάμενος ἀπὸ τῆς παραγραφῆς ἀνάγνωθι τὰ περὶ ἡγεμονίας.

PROSCHOLIUM *erat locus ante auditorium, à quo diſſeptus erat velo interjecto; hic pueri conveniebant præfectum iſtius loci, qui vocabatur* Próſcholus, *ut admonerentur officii, antequam ad Magiſtrum accederent. Proſcholus iſte, ſubdoctor Auſonio, præfectus erat moribus, vel etiam lectiones præſcriptas excipiebat. S. Auguſt. de Verb. Apoſt. Serm.* 19. *c.* 7. Tam pauper, ut proſcholos eſſet Grammatici apud Mediolanum.

RAPATUM. *Quid hoc? utrum edulium quoddam eſt, ex rapis & aliis; an vero placenta genus rotundum, raparum tantum figurâ ſimile? Certe* γογγύλη *(pro quo heic* γογγυλωτὸν *videtur poſitum, ea forma & terminatione, qua* συκωτόν *apud Euſt.) Suida eſt* μάζα στρογγύλη, *exponenti illud initio Pacis Ariſtoph.* ὥσπερ γυναικὶ γογγύλην μεμαγμένην.

SABANA *ſunt mappæ; barbaris* manutergia, facitergia. *Gloſſ. Labb.* Σάβανον, Lencium. *Corrupte pro* linteum, *vel* lintium. *Papias:* Σάβανον, Lavamentum, *pro quo vir doctus reſtituit* linteamentum. *Sed* Lavamentum *retinendum exiſtimem: quia lavantes utebantur in balneis; ut docet* 1. *Coll.*

SAPAM appellabant, quod de muſto ad mediam partem decoxerant, *ut vult Nonius; vel, ut Plin. l.* 23. donec tertia pars ſuperſit.

SARDINÆ, *aliis* Sardiniæ; *Belg.* Ans Jobis. *Col. l.* 8. *c.* 17. Sardiniam putrem *vocat piſcis genus ad ſalituras utile.*

SUBSCRIPTIO *eſt additio, ſubnotatio dictatorum. Id ſonat Quinctiliano ſubſcribere l.* 12. *c.* 8. Nec tanta ſit actura memoriæ fiduciâ, ut ſubſcribere audita pigeat. *Unde illud,* ſubſcriptionem eorum ubi peregeram, *valet: abſoluta adſcriptione eorum, quæ tabula continebantur; verſuum ſc. & metaphraſeos. Vide Coll.* 2.

TITVLVS. *Quid ſibi p. 327, vult illud?* ſteterunt ad titulum. *Pulpitum putem intelligi, ante quod pueri ſtabant reddentes lectionem: quia in illius tabulis imagines pictæ, laudes & tituli forte adſcripti magnorum virorum, in primis doctrinâ celebrium, Homeri, Demoſthenis vel aliorum, ad incitandos ſcilicet Scholaſticos ſtudio æmulationis. Nam* πίναξ, titulus, *ut in illa voce Favorinus docet, eſt* σανὶς ἐζωγραφημένη. *Ubi paullo ſuperius:* Πίνακες, τὰ ἀγγεῖα, ἐν οἷς ἱστόρηνται καὶ αἱ διαγραφαὶ ἐικόνες.

PERTINENTIBVS advenit hora, *h. e. nobis cunctantibus, pertinaciter manentibus in Schola. Græce enim redditur* μενόντων, *ſc.* ἡμῶν. *Gloſſa Labbæi:* Μέλλω. Poſtero Cunctor, ans. *Ceterum eadem conſtructio, abjecto ſubſtantivo vel pronomine p.* 320: Tunc cucurri jam venientibus ad balneum. *Juſt. l.* 2. *c.* 3. *tm.* 16.

UNCTUM *ponitur pro adipe, unguine: ut* ſalſum *pro* ſalſamento. *Galbertus, qui vixit* XII. *ſeculo, in vita Galberti Comitis:* Ignem, pice, & uncto veteri & cera levius ardentem machinæ injecerunt.

In Syntaxi poſtremo quæ perperam multis dicta videantur, ſane ſunt, vel elegantur, aut antique dicta. P. 319. Puer meus da mihi tabulam, *Helleniſmus eſt venuſtus Latinis frequens, pro* mi puer. *Liv. l.* 1. Audi populus Romanus. *Plaut. Aſin.* 3, 3. Da meus ocellus, da mea roſa, mi animæ. *Auguſt. Medit c.* 7. Quid Rex meus & Deus meus, quid retribuam tibi pro omnibus, quæ retribuiſti mihi? *Helleniſmo etiam Latini, quo ubique fere linguam exornant, utuntur in caſu præpoſitionum.* Allata eſt aqua ad faciem in orciolum, *vel* in urceolum, *nullo modo vitioſum eſt: etſi infruniti & ſemidocti homines, ſi cum Gellio & Gebhardo loqui licet, corrigere velint* in urceolo. *Plaut.* Numero mihi in mentem eſt. *Id.* in luſtra jacere. *Ter. Eun.* Eſſe in honorem. Soloeciſmum eſſe putat vulgus ſemidoctum, *ait Gellius l.* 1, ſed ratione dictum certa & proba. *Quem quis ſecutus (ut Plinius dixit caſu ſexto* in Neâ, in Neapoli, *ac ſimilia) tolerandum putet etiam p.* 328. hoſpitatus in regno Menelai in Lacedæmonem, εἰς Λακεδαίμονα, *ad incipientes enim hic interpres verbum verbo exprimit (ut H. Steph. ſuaſiſſe vidimus) & caſum caſu. Sic Coll.* IV. Πόσου ἰχθύας; quanti piſces? *ſc.* πιπράσκεις, *vendis: ubi reſponſum* δηναρίων δέκα, *vertitur* denariorum decem. *ſic & imitatione Græca Varro apud Gell. ex MSS. l.* 15. *c.* 19: Te qui norunt, nemo centuſſis, *h. e. nemo ære centuſſis te vult emere: quomodo rectiſſime ὁ πάνυ Gronovius de Pecun. Vet. p.* 85, 86. *Adde Navium apud Cic.* 2. *de Orat.* Quanti addictus? mille nummûm. *Ex his atque id genus aliis mihi fit planum Latina Colloquia non eſſe niſi verſionem Græcorum. Neque enim ablativi abſoluti, quos leges p.* 320. 324. *ſunt Latinorum proprii: ut docemus Annot. ad Reg.* VI *Syntaxeos. Nec* ἂν *&* ἐάν *cum indicativo atro carbone notanda p.* 332. & 336. *Dixit quippe Ariſt.* 2. *Rhet.* ἐὰν χρήσιν. *Thuc. l.* 1. ἂν ἐβουλήθησαν, *pro* ἂν βουληθῶσι *vel* βουληθεῖεν, *ſecundum c.* 9. *Synt.*

Si

Si inſolens eſt ἀσύντακτον ὑποκρίσεως, videndum num legendum ſit ὑποκρίνεσθαι: quæ metatheſi manus librarii facile admodum peccare potuit. Si p. 329. inventi πόλιν ἴλιον ἐκπλεῦσαι, cogitandum & in proſa hiſtoricos nonnunquam, præſertim hiſtoriam poëticam referentes, præverbia ſupprimere more Poëtico. Ut hic præpoſitionis: ita verbi ellipſis 320. in iſto: ἦν γὰρ, erat enim, *h. e.* ἐξῆν γὰρ. ἰέναι, *licebat enim ire in balneum hac hora permiſſu Magiſtri. Hoc veſperi proloquutum eſſe puerum, cum referret quid in converſatione totius diei actum eſſet, ſcribit auctor Coll. Sic eod. Coll.* Poſtquam biberam, menſa anteponatur. *h. e. poſtquam biberam, DIXI, ponite hic nobis, & inſtruite menſam: Nam ſine ellipſi præſens tempus* anteponatur *exigat* biberim, *quam quidem tranſlationem etiam patitur Græcum* πιεῖν. *Alia ὑπόνοια in iſtis p. 338. quæ ſequuntur.*

Σκληρόν ἐστιν, durum eſt. *Videtur quidem ſcribendum fuiſſe* σκληρός ἐστι, *quia anteceſſit acc.* κλίνην, *& Latine* durus eſt, *quia de lecto facta mentio: Sed utrobique intelligitur illud, quod primo Coll. legitur,* Στρωτόν, Stratum.

Ἐπειδὴ, nimirum. *Senſus eſt: Quoniam neceſſaria quædam tarde* fecimus. *(hoc enim verbum emiſſum ſupplendum de Græco ἐπειδὴ ἐποιήσαμεν) ideo à te rurſus male audimus, o here. Ellipſis iſta vel ἀποσιώπησις convenit ſtomachanti. Plura ſunt, quæ in hoſce Dialogos commentemur: ſed iſta nunc promulſis ſuffecerit.*

Ut autem hactenus vidimus interpretationem primis rudimentis conſentaneam: ſic provectiores, quibus major ingenii cultus capeſſendus, ſi quid exponent Latine, nulla niſi politiſſima verſione utentur, qualis ex. gr. Herodiani, quam Politianus; aut Heſiodi, quam dedit Gravius. Sic veram vim linguæ cum voluptate paullatim ſentire incipient, ad ejuſque intelligentiam conſequendam multo lubentius elaborabunt, quia infirmioribus τὸ ῥᾷον arridet, ceteris τὸ φιλόκαλον.

β. Sed ut concoctio cibi omnia vertit in ſuccum & ſanguinem, ita quoque examen accuratum. In examine ipſo excutiantur generalia *Gramm. fundamenta quatuor librorum priorum, atque etiam ſexti de Syntaxi, ſi fuerit olim mandata memoriæ. Ex veteri conſuetudine voces flectendi, ac formandi tempora haut difficulter pueri interrogati indicare poterunt, nominativum puta ſingularem, Thema verbi analogi per Quæſt. 1. c. 2. l. 5. Et reliqua. Conſtructiones item attente conſiderare adſuefaciendi, & quam cum hac vel illa conſtructione ſignificationem habeat iſtud verbum. Sed ut tiro majores faciat progreſſus, promtius reſpondeat, & memoria ſubſidium habeat firmiſſimum, ſi quid ediſcendum ſit de obſervationibus inter prima quondam elementa omiſſis, examen etiam requirit præparationem. Pridie igitur examinis præceptor oſtendet regulas ſpeciales quaſdam prætermiſſas. Exemplo ſit ex primo Colloquio verbum ἀνέτειλον. Hoc monebit primo poni pro ἀνέτειλα, ſimul auditores jubens annotare Quæſt. 8. c. 3. l. 1. cujus reſponſum memoriæ mandandum, ut reddant poſtridie coram præceptore:*

re: & quotieſcumque ſimile N *occurrit, illa regula repetenda, donec nemo haſitet. Deinde* ἀνέτειλας, ας, ε, *cum ſit aor.* 1, *ex præſcripto p.* 194, 195. *docebit* α *mutato in* ω, & *abjecto augmento* E, *deduci a fut.* 1. ἀνατελῶ, *non* ἀνατειλῶ, *quia* ει *Futuri aoriſtus* 1. *mutat in* ε, *per Q.* 4. *c.* 8. *l.* 3. *ubi plura ejuſmodi exempla. Tertio quia ad originem adſcendendum, dicet* ἀνατελῶ *poni pro inuſitato* ἀνατέλζω *per Q.* 4. *p.* 90. *Thema igitur eſſe* ἀνατέλλω. *Quarto addet augmentum ſyllabicum* ε, ἀνέτελλον, ἀνέτειλα *poni in medio per n.* II. *Exceptionis tertiæ p.* 81. *Quinto addet cauſſam, propter quam ultima vocalis præpoſitionis pereat per R.* 2. *p.* 221. *Cum poſtea ſequitur* ἀνατέλλει, *aperiet rationem inveſtigationis, & derivationis a pr. med.* ἀνατέταλκα *ex R.* VIII. *p.*217, & *ſimul dabit annotandam* Q. 4. *p.* 117. *ut reſpondere queant, quare* ο *ſit in pr. med. cum fut.* 2. *habeat* ε *vel* α. *Sic ex una ſententia, vel dimidiata initio ſic excuſſa quotidie plus fructuum redundabit ad diſcentes, quam ſi principio decem fuiſſent ab illis expoſita & perfunctorie examinata.*

Quod ſi aliquis arbitretur plus operis deproperatum iri, ſi quædam de ſpecialibus, una cum univerſalibus fundamentis præmittantur analyſi ſcriptorum, apud ſuperiores, per me licet ſuo voto fruatur. Certè Anomalorum inveſtigatio appoſitiſſime conſociabitur cum expoſitione, quod genus ἔσχηκας, *quod legitur Pag.* 317. *heic enim commode ediſcendus dabitur numerus* 2. *Reg.*VIII. *p.* 202, 203, *vel ſolus, vel cum aliis exemplis duorum Synonym. Par ratio in* συμπαρέλαβον *p.* 318. *comparatâ cum p.* 198. & *primo aſteriſco p.* 199. *Atque ita in ceteris.*

Accentuum vero ratio hodierna ſi quos ita ſollicitos habet, ut putent cum nominum & verborum inflexionibus eam non obiter & perfunctorie, ſed quam fieri poteſt diligentiſſime & accuratiſſime perdiſcendam eſſe: *Sic velim exiſtiment. H. Steph. p.* 252. Dial. de bene Inſtit. Gr. L. ſtudiis, *juſſe in alia omnia, iſtoſque accentus reſervaſſe ad tempus prælegendi auctoris, & contrariam tuliſſe rogationem. cum jubet* multo minus regulis de accentibus, *quam diverſis ſc. ſignificationibus,* memoriam onerandam eſſe, præterquam pauciſſimis, quæ præcipuæ ſunt. *Nos quidem ut conſuetudini morem gereremus, quæ neceſſitatem docendi urget, in eorum gratiam, qui docte pingere ſtudent aut neceſſe habent, Regularum, quarum immenſa apud alios copia, turbam amplexi ſumus XVI Quæſt. p.*279. & *ſeqq. In uſum vero vivæ vocis in declinando & conjugando viva voce, ſi qui ab more corrupta & inveterata pronunciationis avelli ſeſe iniquo patiantur animo, quinque vel ſex ſuffecerint QQ. Sed (ut cum bona venia eruditiorum ingenue dicam id quod ſentiendum ſit) nulli melius conſulunt tenellis ingeniis, quam qui ſicuti in flectendis nominibus & verbis Græcis obſervari volunt nativas ſonorum in pronunciando quantitates, quia in hunc finem olim unicum accentus adhibiti multa ſecula: ita nullos in ſcribendo apices à tironibus exprimi permittunt, idque tanto lubentius, quanto verius eſt veterrimos quoſque, optimos & locupletiſſimos numquam vel minimis iſtarum phalerarum remoris ſtylum retardaſſe. Nemo rectius, clarius & ſolidius hoc myſterium aperit, quam viri magni toto orbe clariſſimi, ex quorum numero*

ro Iſ. Voſſius. Joh Georg. Gravius, aliique. In litteris CL. Gravius ad me datis poſtridie Kal. Nov. CIↃ IↃC XXCII. demonſtrat accentus eſſe commentum Grammaticorum poſteriorum, præfatus, veteres Græcos nullis uſos eſſe accentibus in ſcribendo, ut antiquiſſima monumenta teſtantur & Inſcriptiones Veteres. Nec in pronunciando, inquit, ſecuti ſunt veteres noſtri temporis depravatiſſimam conſuetudinem, ſecundum quam nunc dicimus ἄνθρωπος, perinde ac ſi ſcriberetur ἀνθρῶπος, & mille talia. Sic ὑλομέλην ſecunda ante ultimam efferunt producte propter accentum, & contra ἦν in ἦμαι breviter, cum tamen ipſa verſuum dimenſio & natura vocalium declaret, quomodo illas ſyllabas Græci pronunciarint. Non aliter enim in ligata, aliter in oratione ſoluta extulerunt. Ex hac vitioſa pronunciatione multa quoque in Latina lingua corrupte enunciant: ut cum dicunt etymología, philoſophía, proſodía, metamórphoſis, contra genium linguæ, & recte loquentium uſum. *Ut dicamus explicatius, pro conditione diverſorum temporum triplex conſiderandus uſus accentuum. Antiquiſſimis enim temporibus* non Grammaticorum, ſed vero Muſicorum fuiſſe officium, notas ſeu diagrammata proſodica, unde cantus cognoſceretur, appingere poëmatis *ſollerter docuit Vir. Nob. Iſ. Voſſius Tractatu eruditiſſimo* de Poëmatum Cantu, *&c. Deinde* Grammatici, *ex quorum numero primus Ariſtophanes, ut vir ſummus ait,* accentus Muſicos ſuis uſibus accommodarunt, ad declaranda tempora & ſyllabarum quantitatem, ac juventutem in arte Metrica erudiendam: qui uſus octo, novem ſecula obtinuit a temporibus fere Ptolemæi Philopatoris uſque ad temgora Antonini & Commodi. *Nec tamen exiſtimandum ſimilem, ac nunc paſſim recepta eſt, olim quoque fuiſſe accentuum rationem. Qui enim cantus aut lectio ſubſiſtere poſſit, ſi quis Homericos verſus, ita ac vulgo fit, pronuntiet?*

Ἠέλιος δ' ἀνόρουσε λιπὼν περικαλλέα λίμνην Οὐρανὸν ἐς πολύχαλκον, ἵν' ἀθανάτοισι φαείνῃ Καὶ θνητοῖσι βροτοῖσιν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν.

Longe aliter veteres: ſic nempe illi accentus digerebant.

Ἠελιος δ' ανορῦσε λιπων περικαλλέα λίμνην
Οὐρανον ες πολυχαλκον. ἵν' αθανατοῖσι φαείνῃ
Καὶ θνητοῖσι βροτοῖσι ἐπὶ ζειδῶρον ἀρῦραν.

Vera eſſe, quæ aſſirmo, inquit Voß. libenter agnoſcetis, qui veterum Grammaticorum Dionyſii Thracis, Apollonii, Alexandrini, Ælii Dionyſii Halicarnaſſenſis, Ariſtarchi Junioris, & aliorum quæ ſuperſunt, ſcripta & fragmenta evolvat. Sed & ex iis, qui omnium manibus teruntur, compilatore videlicet Etymologici magni & Euſtathio idem obſervare eſt, utpote qui non uno loco teſtentur, in antiquis exemplaribus & præceptis veterum Grammaticorum longe diverſam occurrere accentuum rationem ab ea, quæ poſtmodum placuit: in iis enim monent non ſcriptum fuiſſe θύμον, ἔρημον τρόπαιον, *ſed* θυμὸν, ἐρῆμον, τροπαῖον. *Item non* ταχύτης ταχύτητος, *&* βραδύτης, βραδύτητος, *ſed* ταχυτὴς, ταχυτῆτος, βραδυτὴς, βραδυτῆτος *& ſic in ceteris omnibus, ita ut accentus vera & naturali ſyllabarum ſemper conveniret menſura. Tertio tandem, ceſſante & penitus collapſa veteri pronunciatione, alia prorſus extorta accentuum ratio, ut altitudo & depreſſio toni ſeparari cæperit à genuino ſyllabarum modulo, multoque pluribus quam olim ſcripturam apicibus*

Digitized by Google

oneraverint : id quod duplex malum fuit. Hæc tempora cum aliqui non diſtinguerent, graviter lapſi ſunt putantes accentus hodiernos linguam ejuſque pronuntiationem in avito ſuavitatis ſplendore conſervaſſe, digni qui ſe refutent ipſi, cum profiteantur veræ pronunciationis ad nos ſimulacrum tantum perveniſſe quoddam: ut eandem hæ notæ re vera mira quadam arte & monſtroſitate deturparint. Differentiæ cauſſa inventi ſunt primo, laborque laudetur ſive Cyrilli, ſive Philoponi, ſignificationes accentibus diſcriminantis: multæ ſunt voces, quæ, quamvis ambiguæ, melius ſæpe vel quantitate diſtinguuntur, vel ex ſenſu & materia ſubjecta, ut apud Latinos: multa ſunt, in quibus ipſi diſcrepent Grammaticorum filii.

Quam enim *recens ſit, inquit idem Voſſius, uſus apponendi iſtiuſmodi accentus quibuſlibet ſcripturis*, hoc ſatis declarat, quod in nullis marmoribus, nullis numiſmatis, nullis denique codicibus, qui quidem mille aut nongentis annis antiquiores ſunt, virgulæ aut apices ulli compareant. *Eadem ſententia Claudes Dauſq. de Orthograph. p. 143. vol. 1. His ergo argumentis perſuaſus accentus detraxi lectionibus Poëticis l. ult. partim ut diſcipuli, quibus traditur harum notularum diſciplina à ſuis doctoribus, materiem offunderent appingendi illas: partim ut alii, qui magnorum virorum ſequi non dubitant auctoritatem, in legendo metri rationem obſervare diſcerent.* Veteres *enim* pronunciabant quidem accentus, *nempe veros*, ſed non ſcribebant, *inquit angelus Caninius. In tabulis vero Paradigmatum, ne quis indignaretur tam bellas & deauratas bullas à nobis eſſe projectas, accentus adſcribi mandavimus: ſed nulla tironibus erit in nobis mora, ſi, quaſi non eſſent ſcripta, jubeantur iſtas notas pro nihilo putare, & projerre ſicut Latina quondam Paradigmata. Ita via commodior, via certior munita ad linguæ ſuaviſſimæ cognitionem conſequendam: quia qui ἀκριβεστέρως urgent & ad ravim uſque inculcant omnes horum apicum canones, facilem per ſe flexionis & compoſitionis modum, de qua mox agendum, reddunt difficillimum. Vide & Annot. p. 21, 22.*

γ. Nunc ſecundi hujus curriculi tertius reſtat agon, ſtyli exercitium: id quod triplex eſſe poſſit. Principio rudiores, qui numquam Græce ſcripſerunt, doceantur breviculas vertere ſententias ſecundum ſingulos canones Syntacticos. Materiam ſuppeditabunt modo ipſa Syntaxeos exempla; *modo Colloquia.* Ὑπόδειγμα *iſtius rei ſit prima Regula de Adject. & Subſt. cujus exempla,* ἀγαπῶν με διατέλει, *&c. Hinc variatis numeris, generibus, perſonis, temporibus, & ſic deinceps, præſcribatur illud Latinum,* Filii perſeverant amare patrem, *Græce vertendum,* τὸν πατέρα υἱοὶ ἀγαπῶντες διατελοῦσι. Matrem filia amare perſeveravit & perſeverabit, τὴν μητέρα ἡ θυγάτηρ ἀγαπῶσα διετέλεσε, καὶ διατελέσει. *Sic pariter in formatione caſuum & temporum fient expeditiores. Eodem plane modo, cum didicerint illud Platonicum,* συνοιδα ἐμαυτῷ σοφὸς ὤν, *vel* σοφῷ ὄντι, *hæc Græce transferantur,* Regina ſibi conſcia eſt ſe eſſe ſapientem, Ἡ βασίλισσα συνοίδεν ἑαυτῇ

σοφὴ

σοφοὶ εἶναι. *vel* ἑαυτῷ συνοίδε σοφῷ ὄντι. Pauci viri ſibi conſcii ſunt ſe eſſe ſapientes, Οὐδεὶς ὀλίγοι (*vel* τῶν ἀνδρῶν ὀλίγοι) ἑαυτοῖς συνοίδασι σοφοὶ ὄντες. *Atqui ſingularum partium exempla cum non ſint adſcripta, materia quoque, ne penuriâ vocum laboretur, peti poteſt à Colloquiis, ex. gr. in primo illorum legitur,* ἥλιος ἀνατέλλει. *Ut adaptes primæ regulæ, dictabis* ſol incipit oriri. *quod reddendum,* ὁ ἥλιος ἀνατέλλειν ἄρχεται), *pro* ἀνατέλλει. *Ex illo,* ἠὼς φωτίζει, *formabis,* Aurora lucere ſe gaudet, ἠὼς φωτίζουσα χαίρει. Stellæ deſinunt lucere, οἱ ἀστέρες λήγουσι φωτίζοντες. *Si norma compoſitionis ſecundus erit Canon, ſic dices,* aſtra omnia lucent, τὰ ἄστρα πάντα φωτίζει. Pueri mane ſurgunt, οἱ παῖδες πρωῒ ἐγείρει) *pro* ἐγείρονται). *Atque id genus alia.*

Ubi ſemel atque iterum ſic decurſum erit ſtadium Syntacticum (quia non uſque ſuffecerit ſententiolas quaſdam ſive ex vernaculis, ſive Latinis Græcas facere; cum ſint & integri dictionis orbes tornandi) modo hanc, modo illam auctoris alicujus periodum, paucis mutatis, interdum etiam paucis adjectis, ad aliud atque aliud accommodare diſcipuli ſunt conſuefaciendi: Id quod ſalutare conſilium Schori fuit, & H. Stephani. Cum apud Baſilium (cujus excerpta vides p. mihi 338, 339.) legatur, Ἡμεῖς, ὦ παῖδες, οὐδὲν εἶναι χρῆμα παντάπασι τὸν ἀνθρώπινον βίον τοῦτον ὑπολαμβάνομεν, *&c. hinc excerpo iſtiuſmodi thema vel epiſtolium.*

Totus ſanctorum prophetarum cœtus, mi fili, nihili (*q. d. nullam rem*) omnino eſſe humanæ vitæ voluptates & honores ſemper exiſtimavit, neque bonas putavit neque nominavit, quia hominibus nullam utilitatem ſubminiſtrant, pertinentem ad vitam futuram poſt mortem.

Deinde diſcipulum hæc ita ex Baſilio mutatis mutandis interpretari doceo:

Πᾶς δὲ ὁ τῶν ἁγίων προφητῶν χορὸς, ὦ παῖ, οὐδὲν εἶναι χρῆμα παντάπασι τὰς τοῦ ἀνθρωπίνου βίου τὰς ἡδονὰς καὶ τιμὰς ἀεὶ ὑπέλαβεν, οὔτ' ἀγαθάς ἐνόμισεν, οὔτ' ὠνόμασεν, ἐπειδὴ μηδεμίαν ἀνθρώποις συντέλειαν παρέχουσι) ἄχρι τῆς ζωῆς τῆς μετὰ θάνατον μελλούσης ἥκουσαν. *Ex ſequentibus Baſilii verbis & illa ſubjiciantur*, Si ergo & meo mandato, & illorum conſilio ſapientiſſimo obediveris, non majorum nobilitas, non robur corporis tui, non magnitudo, non regnum totius mundi, voto dignum à te judicabitur, nec poſſidentes a te nimium ſuſpicientur: ſed ad æternæ vitæ apparatum *omnia facies* nocte dieque, ſpe tua longius extendenda (*Præceptor moneat hoc vertendum quaſi legatur* procedente, itura). Fac illuc, ſi te amas, & vale. *Hic igitur Adjectiva activa commutata in paſſivam, & verbo in participium, auditor aliunde paucula admiſcens, ſic omnia auctoris laudatiſſimi ſua faciet, hunc in modum efferens:*

Ἐὰν δὴ χαρίζῃ τῷ τ' ἐπιτάγματι τοῦ ἐμοῦ, καὶ τῇ ἐκείνων βουλῇ τῇ σοφωτάτῃ ὑπακούσῃς, οὐ μὴν προγόνων ἡ περιφάνεια, οὐκ ἰσχὺς ἡ τοῦ σώματός σου, οὐ μέγεθος, οὐ μὴν βασιλεία αὐτή οὐδὲ εὐχῆς ἀξία ὑπὸ σοῦ κριθήσεται), ἢ οἱ ἔχοντες ἄγαν περιβλεφθήσονται). ἅπαντα δὲ πρὸς τὴν βίου αἰωνίου παρασκευὴν

παρασκευὴν πράξεις νυκτός τε καὶ ἡμέρας, ἐλπίδος τῆς ἐπὶ μακρότερον προϊούσης. Ταύτῃ δὴ περίττει σεαυτὸν ἀγαπῶν, καὶ ἔρρωσο.

Denique cum ſtudioſus habitum compoſitionis iſtiuſmodi nactus erit, & ſcriptorem locupletem aut bonam ejus certe partem evolverit: jube illum ſtylo iſto aſſuetum ſuo natare cortice, jube primum epiſtolas quaſvis & hiſtorias Græcas componere: & brevi interjecto tempore Chrias, ac tandem breviores orationes, olim diligenter & Latine ſcriptas, exornare ſtylo Attico. Cujus quidem rei non unum, nec infeliciter, mei fecere periculum auditores. Sed & iſtis meditationibus diligentius poſtea vacabitur inter reliquas exercitationes.

In tertium enim, idemque ultimum ſtudii & ſtadii Grammatici tempus reſervavimus, Dialectos, Proſodiam & Poëſin, h. e. l. VII, quatuor priora capita. l. VIII, & IX. Antequam ad Poëtarum templa aſcendis, ne quid canant tuo ludibrio ignores, linguas diſce, quibus divini vates loquuntur: tuum ergo hic erit Dialectos ante cognoſcere, quas omnes in certa capita congeſſimus, ne quid opus eſſet diverſis locis tuo quærere incommodo. Antequam accedis ad Lectiones Atticas Baſilii, (vel ſi mavis, Luciani, vel alterius, quem deamas) percurre cap. I. l. VIII, inter ipſam analyſin repetiturus. Neque ad Ionicas hiſtorias Herodoti audiendas te domo proripe, quin ante perluſtraris accuratius c. 2. lib. ejuſdem: hoc enim vel paucis horis, vel certe biduo feceris. Par ratio linguæ Doricæ. Quia vero nemo Græce, h. e. eleganter ſcribit, niſi Attice ſcribat, ex Ionicis Herodoti, & Doricis Pythagoreorum, diſcat ſtudioſus facere Attica: contra, ut uſus corroboret ipſas regulas, ex Atticis & Doricis fiant Ionica.

Verbi cauſſa, p. 351. leguntur hi Ioniſmi, αἰνέω μέν νυν τόνδε τὸν νόμον. αἰνέω δὲ καὶ τόνδε, τὸ μὴ μιῆς αἰτίης εἵνεκα μήτε αὐτὸν τὸν βασιλέα μηδένα φονεύειν, μήτε ἄλλον Περσέων μηδένα τῶν ἑωϋτῦ οἰκετέων ἐπὶ μιῇ αἰτίῃ ἀνήκεστον πάθος ἔρδειν. *Hinc ita licebit* ἀττικίζειν, αἰνῶ μὲν δή τοι τόνδε τὸν νόμον. αἰνῶ δὲ καὶ τόνδε. τὸ μὴ μιᾶς αἰτίας ἕνεκα μήτε αὐτὸν τὸν βασιλέα μηδένα φονεύειν, μήτε τῶν ἄλλων Περσῶν ἕνα μηδένα τῶν οἰκετῶν αὐτοῦ ἐπὶ μιᾷ αἰτίᾳ λύπην λυπῆσαι ἀνήκεστον. *Ex Dorica epiſtola p. 365. tuos vel ſtylo, vel voce ſic doce.*

Ἰωνίζειν καὶ Ἀττικίζειν.

Ἀπεστάλκαμεν πάντες οἱ Πλάτωνος φίλοι τοὺς περὶ Λαμίσκον τε καὶ Ποτίδαν ἀπολαμψάμενοι τὸν ἄνδρα, κατὰ τὴν περὶ σοὶ γενομένην ὁμολογίην. ὀρθῶς δὲ καὶ ποιέεις, μεμνησκόμενος κείνης τῆς σπουδῆς, ἡνίκα πάντας ἡμέας παρεκάλεες περὶ τὴν Πλάτωνος ἄφιξιν.

Ἀπεστάλκαμεν πάντες οἱ Πλάτωνος φίλοι τοὺς περὶ Λαμίσκον τε καὶ Πολίδαν, ἀποληψόμενοι τὸν ἄνδρα κατὰ τὴν περὶ σοὶ γενομένην ὁμολογίαν. ὀρθῶς δὲ καὶ ποιεῖς μεμνησκόμενος ἐκείνης τῆς σπουδῆς, ἡνίκα πάντας ἡμᾶς παρεκάλεις περὶ τὴν Πλάτωνος ἄφιξιν.

Hactenus ſeorſum vidimus rationem inclinandi voces, ſeorſum con-

conſtruendi, ſeorſum etiam modum variandi eandem linguam pro diverſitate populorum. Ut autem à ſimplicioribus, ſicut olim cœpimus, ad magis compoſita rurſus aſcendamus, cum hæc omnia ad Poëtas intelligendos ſint prærequiſita, iis præmiſſis dici non poterit, quam facilis ſit futura ars metrica: tantum enim ad intellectum ejus, (ut habet nonnulla ſui propria Latinis non communia) neceſſaria ſunt l. 7. c. 1, 2, 3, 4. & l. 8, c. 4. & 5. Licentias Poëticas, & exceptiones de ancipitibus continenti ſpiritu memoriter recitandas dare, inſania, puto, foret: ſufficit, ubi occurrunt in Poëta tractando, iis Tabulis eas vel monſtrare vel inveſtigare, ut tenacius animo in poſterum affigantur. Poſſis & ipſi forte analyſi Poëtarum, addere quantitatum regulas præcipuas.

Materiam vero carminis nos petivimus à Chriſtianis: quorum eloquentia, copia, ſuavitas, & metri majeſtas ut ex fonte fluxit infinita ſapientiæ, & veritatis: ita animas tenellas puris imbuet liquoribus. Poëta non eſt niſi Theologus: Sedibus æthereis ſpiritus ille venit. *Si tuis inſtillas Theologiam gentilem, venenum inſtillas ſcelerum, libidinum, & idololatriæ. Hoc nos Baſilius, hoc Gregorii Jambici doceant illi:* Ἃ δ' εἰς θεοὺς ἔγραψαν ἐν λόγῳ πλάσαι, Μῦθοι ἄσεμνοι, δυσπρεπῶν διδάσκαλοι, Μῦθοι γέλωτος ἄξιοι καὶ δακρύων. Τοῦθ' ὡς βρόχους τε καὶ πάγας ἀποστρέφε. *Patere, obſecro, tirones imbibere prima divinæ ſapientiæ ac veritatis principia, quæ docent, quid huic, quid futuræ vitæ conducat unice: patere, inquam, diſcentibus patere cæli januam. Ludant incipientes Jambicis, hujus vitæ mala, dolos, vitia exagitantibus, eruditionem vero, pietatem commendantibus: nam carmen Jambicum proſæ ſimilius, & magis in proclivi ſitum reliquo genere. Quod tamen negligent minime gentium. Veniet equidem paullo maturior ætas. Si Nonni Paraphraſis Euangelica, ſi Apollinaris divinum Heroicum, ſi Gregorii cæleſtiſſima Poemata arridebunt, firmabitur ante judicium, quam vera & falſa, hoſtis inſidias, & Dei veri artes atque imaginem internoſcere poterunt: veniet dies ille, cum os, ſi licet proluent fonte caballino, cum ita natabunt in flumine Homerico, Heſiodeo, aliis, ne ab illorum verticibus abſorpti pereant, ſed abjectis mercibus fraude quæſitis, cum reliquis illorum opibus ac divitiis ſalvi in litus enatent. Tum profecto valebit lex Patrum:* Ἄμφω δ' ἀνοσίους, τοὺς θεοὺς καὶ τοὺς λόγους. Θεοὺς γελοίους, καὶ λόγους ἐργασίμους Καταφρόνει μὲν τῶν φιλήδονων θεῶν, Λόγους δ' ἐρῶν, ὥσπερ ἐξ ἰοῦ φυτοῦ, Καὶ τὰς ἀκάνθας φεῦγε, καὶ ῥόδων δρέπου *Optime interim conſulet juventuti, qui ſicut in omnibus herbis ac floribus non ſeſſitat apicula, Epigrammata quædam excerpet ex veterum Anthologia. Converſa è Græcis non pauca cum reliquis politiſſimis ſuis Poematis vulgavit Petrus Francius, Poëtarum Parnaſſi decus unicum, & inluſtre præſidium. Ex iſtis Græca præcipua ſic prælegi poterunt, ut initio præceptor verba preſſius interpretetur, alia dein (ut Græcæ Poeſios cum amorem imbibat, tum* διάθεσιν*) ipſe in ſolutam orationem vertat diſcipulus. Ligatam CL. Francii ſi quis ſemper conjungat, magnum in illa capiet & animi fructum, & operæ pretium feret non parvum: ſiquidem illius viri Poematis nihil terſius, nihil ſuavius & facilius, nihil admirabilius eſſe poteſt.*

Ut

Digitized by Google

Ut autem verſus Græcos, (*quorum facultas plane in proclivi ſita & propter licentias infinitas figurarum, & Synonymorum latam ſegetem, & varietatem dialectorum jucundam, quibus ſane commodis Latinorum pauper ſermo prorſus deſtituitur*) *diſcat pueritia, eodem fere, ut ſupra in Syntacticis, ceromate ac luctæ genere exercendi erunt. A Jambicis potiſſimum verſibus & gnomicis exordiendum Stephano judice in Dialogis ſæpius laudatis. Legis p. 370, noſtra Gr. hoc Gregorii Anacreonteum*: Τί γὰρ μέγ' οὐ φρονεῖς σὺ τὸ σήμερον, &c. *Hic jubeo diſcipulum mihi Græce dicere*: Tibi, fili, recte judicanti, quæ ſunt & non ſunt, nequaquam erunt magnificum quid. *Inde cudentur hi verſiculi*; Σοὶ, τέκνον, εὖ φρονοῦντι τὰ ὄντα καὶ μὴ ὄντα Οὐδὲν τὸ λαμπρὸν ἔσται. *Vel ſenſu in contrarium converſo*: Ἐὰν μὴ ἀφρονῇς, τὰ νῦν ἐόντα πάντα. Καὶ αὖ ῥέοντα Ταπεινὰ πάντα δόξει. *quamquam alii malint ſcribere* ῥέοντα & ταπεινά. *Rurſus ex illo ſenario*, ΑΡΧΗΝ ΑΠΑΝΤΩΝ ΚΑΙ ΤΕΛΟΣ ΠΟΙΟΥ ΘΕΟΝ, *dictandum*, Deum principium, Deum finem feceris, *quod exprimendum hoc trimetro jambico*, Ἀρχὴν θεὸν, τέλος Θεὸν ποιήσεις. Principium Deus & finis ſtatuendus, Ἀρχὴ τὸ θεῖον καὶ τέλος ποιητέον. *Vel*. Deus alpha mihi ſemper & omega, τὸ θεῖον ἄλφα μοι ἀεὶ, καὶ ὠμέγα. *Interdum enim novas voces huc afferes, ut in illo*. Initium ſapientibus Deus, finiſque beatis. Ἀρχὴ σοφοῖς θεός, τέλος τ' εὐδαίμοσι. *Vel ſententiam dabis priori contrariam*, Dæmon malis principium, miſeris finis, Δαίμων κακοῖς ἀρχὴ, ταλαιπώροις τέλος. *Poſtremo & paraphraſi uteris*, Deum reveritus ordieris ab omni bono. At ſemper reveritus liberaberis ab omni malo. Δείσας Θεὸν μὲν ἄρξεαι παντὸς καλοῦ, Δείσας δ' ἀεὶ τὸ θεῖον παύσῃ παντὸς κακοῦ. *Quod & Latinis jambicis reddideris*, Deum timens exordieris à bono, Semper timens omni vacabis à malo. *Vel*, Deum timenti exordium mens ſanior: Semper timenti à quolibet quies malo. *Eadem πεῖρα in aliis quoque fiet verſibus. Ex. gr. E tribus prioribus Apollinarii Pſalmo I. hac præſcribenda materia, variatis numeris vel perſonis, modis, & quibuſdam aliis*: Beatus ut ſis in bonis ambula conſiliis. Idcirco ne tuum veſtigium impiis fige in viis, Neque in peſtium ejuſmodi perniciosis conſide ſedibus. *Unde profluent hi verſus*, Ὀλβιόδρομος ἐὰν ἀγαθὰς μετέρχεαι βουλάς. Τοὔνεκα μὴ σὸν ἴχνος δειλαῖς στήριζον ἀταρποῖς, Μηδ' ἐπὶ τῶν λοιμῶν ὀλοαῖσι καθίζεο θώκοις.

Conſilium uſque bonum ſanctumque ſequere beatus,
Semita numquam igitur pedibus calcanda ſceleſtis,
Profligatorum, neque dira ſede morandum.

Vel, Οὐδ' ἔποθ' οἱ μάκαρες βουλαῖς δολιῇσιν ἕποντο, Οὐδ' ἴχνος ἐστήριξαν ἐν στυγεροῖσι κελεύθοις, Οὐδ' ἐπὶ ταῖς καθέδραις λοιμῶν ὀλοαῖσι καθίζονται.

Fraudibus haut umquam morem geſſere beati;
Tramite peſtifero nunquam veſtigia firmant,
Aut ſolium aſcendunt ſcelerum ſublime ſedentes.

Emenſum hic vides, Lector, omne ſpatium Grammaticum: Nunc

Acro-

Accurate omnia ſunt ſuperata. In reliquo autem ſtudiorum curſu tria ſpectabis neceſſario, vel ut intelligentiam perfectam linguæ pares, vel eloquentiam, vel doctrinam & ſapientiam h. e. altam & profundam rerum cognitionem atque uſum, quæ etſi difficulter à ſe divelli poſſunt, tamen ingenia hominum vix ad omnia ſimul nata aut proclivia videntur, aut certe non æque magno feruntur impetu. Intelligentiam, quæ via eſt ad conſequendas duas reliquas facultates, parit facilitas ſtyli elegantis, & diverſitas rerum ac materiarum, quæ animum ubique feſſum recreat, & propter rerum utilitatem voces ac phraſes altius animo imprimit. Has virtutes omnes tribuunt Luciano: Nemo certe creditur magis ingenium ſterile adoleſcentium ſecundare quam mellitiſſimus iſte Sophiſta: nemo utilior etiam ad poëtas poſtea cognoſcendos, aut ſtyli prima ducenda lineamenta. Poſt hunc ſi Polyæni ſtrategemata, dein Æliani atque Herodiani Hiſtorias evolveris, ſatis aptus eris, qui percurras poſthac omne genus hiſtoricorum: Feſtis interea dubius manu verſabis Chryſoſthomi Homilias, inter quas auſpicabere rurſus facilitatis ergo ab iis, quas ſcripſit in Geneſin & Matthæum, qua ratione ſacra hiſtoria ſimul diſcetur, Stylus Atticus aletur, ejuſque & Communis vel potius Hebraicæ dialecti diſcrepantia melius cernetur. Poëtas, Oratores, Philoſophos ſi ardes cognoſcere, legendus ante omnes cum brevibus Scholiis Pater omnium Homerus: Nam ex eo fonte & eloquentiam ſuam biberunt Oratores, & magnam ſapientiæ ſuæ partem Philoſophi; tribus in Homero Rhapſodiis abſolutis magnis in eo quotidie paſſibus procedes. Nec te facile pœnitebit, quantum lucis ad omnes auctores poſtea perluſtrandos accedet ex repetitione illius, addito Euſtathii Commentario. Ita feſtis lucibus incipies lectitare Poëmata Gregorii, vel alterius Chriſtiani: qui vate cæco gravior, & veracior.

Si vero ad eloquentiam aſpirare laborabis, ejus unus artifex, ſtylus: Hic ego meum optem eſſe ſimillimum numeris & compoſitionis Iſocratis, quæ Cicero vehementer admiratur, iiſque coloribus tam diu tinxerim orationem, ut nullius umquam lectione poſſint oblitterari: Quamquam & vim diſcipuli Demoſthenis, & lacteam Platonis præceptoris ubertatem fecunditatemque in illo rationis humanæ expetivero, quæ mater inventionis robur ſuppeditat argumentationi, & affectus regit imperio. Præcepta Longini, Ariſtotelis, aliorum de hac arte, ubi cum illorum ſcriptis contuleris: facile ſenties Baſilium, in quo naturalis & genuina eloquentiæ pulchritudo ſine ulla affectationis ſpecie exſurgit, Chryſoſthomo præferendum eſſe, & Gregorium Demoſthene admirabiliorem & ſublimiorem.

Quod ſi ultimo loco doctrinarum theſauros inhias, nuſquam majores quam in Græcia. Ab origine mundi res ejus orſus eſt Græcorum T. Livius, Flavius Joſephus: hunc ordine temporum ſequitur pater hiſtoriarum Herodotus, Herodotum Diodorus Siculus, Thucydides, Xenophon, Dionyſius Halicarnaſſenſis, Polybius, Appianus, Dion. Caſſius, quibus ſi vel ſubjunxeris vel adjunxeris Plutarchum, magnam partem repetes lectorum, & uno illo horreo omne genus ſcientiarum fere reconditum invenies. Opus etiam erit Euſebio, Socrate, &

multis

multis aliis: quos nihil attinet jam omnes nominare, quia nunc hac pinguiore Minerva tantum volumus delineare. Fabularem hiſtoriam enarrabunt Mythologi, vulgati a CL. Th. Gale. Artem vero Medicinam audituro conſilia ſalutaria ſuggerent Hippocrates, Galenus, & ceteri iſtius ordinis: Jureconſulto, ut Novellas taceam, inſtitutiones Theophili, Harmenopuli, &c. Theologo & ſacra tabula Veteris Novique Fœderis, & magnum ac grave Patrum Concilium, ſeculorum ſerie diſtinguendum: ex quibus ut cana fides elucet, ſic præ Latinis eo nomine commendandi, quod ſervarint caſtius & floridius loquendi genus.

III.
CONCLUSIO.

Nunc ſi linguam Te vel Tuos diſcere poſtules florentiſſimam & copioſiſſimam: moleſtias ſtudioſis abſterſimus infinitas, ut, tempore non longinquo, labore exiguo hiſce ſacris initiati, longius nullo negotio progredi, & prudentibus adjuti conſiliis patentiſſimos Græciæ agros apium inſtar pervolitare, atque ex iis fragrantia mella in ſuum uſum ſtipare poſſint. Solum hoc opuſculum vicem præſtat trium minimum librorum: Rudimenta complectitur paucis Tabellis; Grammaticam, ſublatis Annotationibus, tenui corpuſculo; & auctores in omni lingua explicandos. Flexio, inveſtigatio decem partibus facilior quam olim: Conſtructionis fundamenta clariſſima. Proſodiæ, Accentuum, Dialectorum dumeta quam multos vidi olim pertimeſcere? papæ! quam multos ingreſſos vidi animo deficientes regredi? Nulla nunc iſtiuſmodi hic horrent ſenticeta; omnia iſta ſic complanata, ut amœno eminus aſpectu prætereuntes invitare debeant, & arcis hujus in finibus ſitæ (quæ reliqua poſt iter ſuperiorũ menſiũ) ludibundis ac ſedulis tamen, intra pauculas hebdomades poteſtatem promittant levi & jucundo certamine invadendæ. Si aquam tibi petis aſpergi, animũ & calcar addi, ut in ulteriorem regionem, atque adeo interiorem Græciam abdere te audeas, quia ſola in ſe habet omnes Veneres & Gratias aliarum linguarum, quia ſola fontes recludit conſummatæ eruditionis & eloquentiæ; ſi rerum geſtarum monumentis, ſi Poëſi animum relaxare exoptes, & nectar bibere numquam exhauriendum; ſi in Jure Romano, Matheſi in primis, latiſſimis & uberrimis Philoſophiæ campis utilitatem ſperare cupis; ſi in Medicina, in regina diſciplinarum Theologia neceſſitatem credere non dubitas; leges amabo argumenta & teſtimonia clariſſimorum hominum producta ab H. Stephno in Præfatione Theſauri: leges Heinſii, Gronovii, aliorum orationes hac de re mellitiſſimas & facundiſſimas. Horum rationibus exacte penſiculatis, juſtiſſimas eſſe cauſſas intelliges, cur ſapientes & docti homines, quorum magna vis intra & extra noſtram patriam, urgeant Græci ſtudii neceſſitatem & fructus prope infinitos. Nos ſi fundamenta quædam illius in his elementis non infeliciter jecerimus, tibi, Lector, vel tuis deeſſe religio fuit: ſi quidẽ diverſo peccaverimus alicubi, tua condonabis humanitati. Vale.

SERIES LIBRORUM ET CAPITUM.

LIBER PRIMUS.

De Litteris & Syllabis.

CAP. I. De litterarum figura & diviſione. p. 1.

II. De

II. De uſu litterarum; innumerando. p. 10.
III. De ſyllabarum accidentibus. p. 11.

LIBER SECUNDUS.
De vocibus, ac præcipue Nominibus.

I. De Vocibus generatim, & Articulo. p. 16.
II. De Declinationibus univerſim, & præcipue Primâ p. 19.
III. De declinatione Secundâ. p. 22.
IV. De declinatione Tertiâ. p. 27.
V. De Contractionibus Tertiæ. p. 45.
VI. De Anomalis declinationibus. p. 50.
VII. De Motione Adjectivorum. p. 54.
VIII. De Comparatione. p. 57.
IX. De Numeralibus. p. 62.
X. De Pronominibus. p. 64.

LIBER TERTIUS.
De Conjugatione Verborum, maxime prima in Ω.

I. De Conjugatione in genere. p. 68.
II. De litterâ Characteriſticâ. p. 71.
III. De diverſis Terminationibus Activi. p. 72.
IV. De terminationibus cum verbi Paſſivi, tum Medii. p. 74.
V. De Augmento. p. 76.
VI. De ſingulis Temporibus particulatim, ac primo de Præſenti & imperfecto per omnes modos in Activo. p. 84.
VII. De Futuris primis Activis. p. 88.
VIII. De Aoriſtis primis Activis. p. 95.
IX. De Futuris ſecundis Activis. p. 98.
X. De Aoriſtis ſecundis Activis. p. 103.
XI. De perfectis & Pluſquam perfectis Activis. p. 105.
XII. De Verbo medio: ac primo quidem de Præſent: & F: prim: 109.
XIII. De Aoriſtis primis Mediis. 111.
XIV. De Futuris ſecundis Mediis. 113.
XV. De Aoriſtis ſecundis Mediis. 114.
XVI. De Perfectis & Pluſquamp: Mediis. 116.
XVII. De Præſentibus & Imperfectis Paſſivis. 119.
XVIII. De Futuris primis Paſſivis. 123.
XIX. De Aoriſtis primis paſſivis. 127.
XX. De Futuris ſecundis paſſivis. 130.
XXI. De Aoriſtis ſecundis paſſivis. 132.
XXII. De Perfectis & Pluſquamperf: Paſſivis. 133.
XXIII. De paullo poſt Futuris. 144.

LIBER QUARTUS.
De Verbis in MI.

I. De Secunda Conjugatione generatim. 146
II. De *Præſentibus & Imperfectis* temporibus, nec non *Aoriſtis ſecundis Indicativorum.* 148.
III. De *reliquis* eorundem temporum *Modis* atque Participiis. 154.
IV. De ceteris Tempor: Activis, quæ primæ Conjugat. reſpondent. 160.
V. De *Præſentibus, Imperfectis, Aoriſtis Secundis, Paſſivis vel Mediis,* quæ propria ſunt verborum in MI. 162.

VI. De

Digitized by Google

VI. De reliquis Temporibus cum Mediis, tum Paſſivis, quæ cum prima Conjugatione conveniunt. 168.
VII. De verbo *εἰμὶ ſum.* 171.
VIII. De verbo *εἶμι & ἵημι, eo.* 173.
IX. De *ἧμαι, ſedeo, & εἷμαι, ſum indutus.* 176.
X. De *κεῖμαι, jaceo.* 178.

LIBER QUINTUS.

De verbis defectivis: & Inveſtigatione Originum.

I. De Defectivis. 180.
II. De ratione Thematis inveſtigandi univerſim. 193.
III. De Derivatis, quæ tempora ſua formant ab inuſitatis Primit. 195.
IV. De verbis, quorũ tempora colliguntur ex diverſis Synonymis. 202.
V. De anomalis, quæ tempora ſua formant per figuras. 208.
VI. De ratione *ἀρχῆς* inveſtigandæ. 212.
VII. De vocibus Compoſitis. 218.
VIII. De Particularum Compoſitione & derivatione. 220.

LIBER SEXTUS.

De Syntaxi.

I. De Adjectivo & Subſtantivo. 225.
II. De Nominativi & Verbi diſcordia. 226.
III. De caſu ante infinitivum. 230.
IV. De caſu Præpoſitionum. 232.
V. De Genitivis Pronominum Verbalium, &c. 238.
VI. De Genitivis admirandi, prohibendi, ſuperandi, &c. 238.
VII. De Dativo. 245.
VIII. De Accuſativo, in primis Attico. 247.
IX. De Conjunctionibus & Modis Verborum. 250.
X. De Pleonaſmo, Ellipſi, & Hyperbato Græcorum. 254.

LIBER SEPTIMUS.

De Quantitate ſyllabarum; licentia Poëtica, & Accentibus.

I. De Poſitione, mutis & liquidis. 258.
II. De quantitate vocalium, cæſura, &c. 260.
III. De Ancipitibus & Licentia Figurarum in Tab: v. 261.
IV. De verſibus Græcis, eorumque accidentibus. 277.
V. De natura: & triplici ſpecie accentuum. 279.
VI. De Atonis, & Encliticis. 287.

LIBER OCTAVUS.

De Dialectis.

I. De Dialecto Atticâ. 292.
II. De Ionicâ. 295.
III. De Doricâ. 302.
IV. De Æolicâ. 306.
V. De linguâ Bœoticâ, Poëticâ, & paucis aliis. 308.

LIBER NONUS.

Continens Praxin, ſive materiam lectionis & explicationis.

I. Repræſentans nexus litterarum, & compendia ſcripturæ. 315.
II. Amplectens vetera Colloquia Scholaſtica, Græca & Latina. 317.
III. Continens lectiones Atticas, è S. Baſilio. 338.
IV. Continens lectiones Ionicas ex Herodoto. 345.
V. Continens lectiones Doricas in proſa. 365.
VI. Continens lectiones Poëticas. 369.

NOVA

Digitized by Google

NOVA VIA DOCENDI GRÆCA.

LIBER PRIMUS.

De Litteris & Syllabis.

CAPUT PRIMUM.

De litterarum figura & diviſione.

1. *Quot ſtatuuntur litteræ Græcorum?*

Viginti quatuor: in quibus conſiderantur hæc tria:

Figura,		*Nomen, &*		*Poteſtas.*
Α	α	ἄλφα	Alpha	a.
Β	β ϐ	βῆτα	Béta	b.
Γ	γ ɼ	γάμμα	Gamma	g.
Δ	δ	δέλτα	Delta	d.
Ε	ε	ἐψιλόν	Epſilon	e breve.
Ζ	ζ ζ	ζῆτα	Zeta	z.
Η	η	ἦτα	Eta	e longum.

Digitized by Google

Θ	θ ϑ	θῆτα	Théta	th.
Ι	ι	ἰῶτα	Iota	i vocale.
Κ	κ	κάππα	Cappa	k, c.
Λ	λ	λάμβδα	Lambda	l.
Μ	μ	μῦ	My	m.
Ν	ν	νῦ	Ny	n.
Ξ	ξ	ξῖ	Xi	x.
Ο	ο	ο μικρὸν	O micron	o breve.
Π	π ϖ	πῖ	Pi	p.
Ρ	ϱ ρ	ῥῶ	Rho	r.
Σ	ϲ σ ς	σῖγμα	Sigma	s.
Τ	τ ͳ	ταῦ	Tau	t.
Υ	υ	ὐψιλὸν	Ypſilon	y, u *Belg. Gall.*
Φ	φ	φῖ	Phi	ph.
Χ	χ	χῖ	Chi	ch.
Ψ	ψ	ψῖ	Pſi	pſ.
Ω	ω	ωμέγα	Omega	o longum.

1. GEnuinam & antiquam hic expreſſam eſſe Alphabeti pronunciationem, confirmabit Pſalterium LXX, quod vidit Mekerchius, ad cujus calcem inventum hoc Alphabetum Græcum: *Alpha*, *beta*, *gamma*, *delta*, *e brevis*, *zeta*, *eta*, *theta*, *ïota*, *cappa*, *lambda*, *my*, *ny*, *xi*, *o brevis*, *pi*, *rho*, *ſigma*, *tau*, *y*, *phi*, *chi*, *pſi*, *o longa*. Scite igitur à Voſſio Clenardus eſt caſtigatus, qui cum hodiernis & barbaris Græcis legere imperabat, *vita* pro *bêta*, *ita* pro *eta*, *taf* pro *tau*, &c. Cum autem Pſalterium, quo de dixi, exaratum ſit anno M. C. V. ſequitur omnino, novos ſonos tribus ſeculis poſt capta Conſtantinopoli à Græcis doctoribus Italiæ illatos fuiſſe: nec adeo certum eſſe paret hodiernæ Græciæ vocum prolationem viginti ſeculorum uſu eſſe ſtabilitam. Quam tamen ſententiam ante triennium Vir CL. eruditis diſputationibus propugnare annilus eſt. Nos ſalvo magnorum virorum judicio ætatem multam illam docemus pronunciationem (cum clarior, diſtinctior & perceptu ſit facilior) quam Eraſmus, Ceratinus, Vergara, Mekerchius, Lipſius, aliique probarunt, & Europa jam recepit maximam partem. De ſingulis infra.

2. De numero litterarum itidem doctiores controverſantur. Cadmus paullo poſt obitum Joſuæ ſedecim litteras traditur ex Phœnicia in Græciam deportaſſe, has

has puta, Voſſio Judice, A, B, Γ, Δ, Ε, Ι, Κ, Λ, Μ, Ν, Ο, Π, Ρ, Σ, Τ, Υ. Palamedes in bello Trojano invenit quatuor, Ξ, & trîs cum ſpiritu aſpero Φ, Χ, Θ: Simonides 650. annis poſt alias quatuor, Η, Ω, Ζ, Ψ. Unde ſumma enaſcitur elementorum XXIV. Sed cum figura H duplicis fuerit ſignum poteſtatis, vocalis longæ inde à Simonidis ætate, & ante illum conſonantis ſive aſpirationis, neceſſe erit nunc & olim, ſi non ſimul & ſemel, Alphabetum habuiſſe litteras XXV. Qua in re non Voſſii, ſed VVetſtenii malim approbare opinionem. Vide Clariſſ. & Doctiſſ. VVetſt. Orat. 3. de Gr. Pronunc. Etſi enim adſpirationis figura abolita videtur in Alphabeto tempore Simonidis (id quod eſt accidens) tamen vis ſoni manſit in uſu, quæ eſt eſſentia litteræ. H autem eſſe litteram, & priſcis illis Graiis idem ſignaſſe quod Romanis H, recte probavit ib. ex Scauro, & inſigni illo Athenæi loco: οἶμαι δὲ καὶ διὰ τοῦ Η στοιχείου σημαίνεσθαι τοὺς παλαιοὺς τὴν δασεῖαν. διόπερ καὶ Ῥωμαῖοι πρὸ πάντων τῶν δασυνομένων ὀνομάτων τὸ Η προγράφουσι. Si cui grave videtur Alphabeto Cadmeo ſeptendecim aſſignare στοιχεῖα, tribuat Υ Pythagoræ.

Quomodo autem Græcorum litteræ ortæ ſint ex Phœniciis, vide ſis apud magnum Scalig. in Euſ. Chron.

2. *Quot ſunt vocales Græcorum?*

Septem. { Breves, ε, ο. Longæ, η, ω. Ancipites, α, ι, υ. }

1. GRæci olim non pluribus functi ſunt, quam quinque vocalibus, quemadmodum in Belgico ac Latino ſermone, nempe A, E, I, O, Y. η poſtea adjunctum eſt ad E ſignandum longum, atque ω ad longum O ſignificandum. Propterea inquit Plato in Cratylo ſuo, poſtquam oſtenderat, antiquos ſcribere ἱμέρα pro ἡμέρα; ὅτι νῦν ἢ ἐξαμείβει, ἀλλὰ τὸ παλαιόν, *olim etenim non utebamur* η, *ſed* ε. Invenitur itaque ΘΕΟΝ pro θεῶν, ΚΟΡΕΣ pro Κόρης in Farneſ. Columna.

2. H imitatur ſonum balantis ovis ſecundum Euſtachium, qui hoc probat ex ſubjecto Cratini verſu: ὁ δ᾽ ἠλίθιος ὥσπερ πρόβατον βῆ, βῆ λέγων βαδίζει. *Stultus incedit inſtar ovis, clamans bê, bê.* Nemo autem ovis, certe Batava, clamat *bi*, *bi*, vel *vi*, *vi*, ut hodie ι pro η proferunt Græci. Fatentur nonnulli η fuiſſe E longum, ſed non diu poſt Simonidem. Atqui Terentianus diu poſt vixit. Audiamus illum:

Litteram namque E, inquit, videmus eſſe ad ἦτα *proximam,*

Sicut ο & ω videntur eſſe vicina ſibi:
Temporum momenta diſtant, NON SONI NATIVITAS.

Sub Papa præterea Innocentio III., qui vixit ſub finem ſeculi duodecimi, cantatum fuiſſe *Kyrie eleeſon*, non *eleiſon*, & ſub Gregorio ab omni populo Græciæ, oſtendit Doctor Pariſienſis in Præf. Novæ Meth.

3. Breve ο effet tanquam ſimplex o, ut bot: longum ω tanquam duplex oo, ut boot.

4. ὑψιλὸν ſimplex υ appellatur ad diſtinctionem ου diphthongi. ut ἰψιλὸν, ſimplex ι, comparatione diphthongi ει; niſi malis opponi litteræ H, quæ longa eſt, cum ε corripiatur. Y ſonum habet medium inter ου ſive Latinum V, & ἰῶτα, ut Doctor Pariſienſis rectiſſime docuit ex Capella, Terentiano, & Priſciano. Ita ut miram confuſionem in lingua pariant, qui hos quinque, ſex ſonos miſcent, eodem modo pronunciantes ι, υ, η, ει, οι, υι.

5. Ancipites, vel communes dicuntur, quæ in quibuſdam ſunt tantum breves, ut α in ἄγω: in quibuſdam tantum longæ, ut α in λαὸς: in quibuſdam indifferentes, ut α in καλός. Vide Proſodiam.

3. *Quot diphthongi ſunt?*

Duodecim: ſex propriæ, & ſex impropriæ.

4. *Quæ ſunt ſex propriæ?*

Propriæ ſunt, in quibus clare exauditur ſonus utriuſque vocalis: αι, αυ. ει, ευ. οι, ου.

1. TRes ex illis ι ſubjungunt, αι, ει, οι; tres υ, ſc. αυ, ευ, ου: Hinc υ & ι Grammatici *ſubjunctivas* vocant: α vero, ε & ο *prapoſitivas*.

2. Cum Gatakerus negat dari diphthongos, quia vocalis unaquæque per ſe neceſſario conſtituit ſyllabam, perinde facit ac ſi dixerit, duos diverſos liquores, antequam commiſceantur, diverſum per ſe ſingulos neceſſario guſtantibus præſtare ſaporem, ac proinde in unum confuſos, non poſſe tertium quemdam ſaporem gignere à prioribus diſtinctum. Quod ineptum; cum natura contrarium doceat, uno quoque liquore de ſua vi aliquid admiſcente. Similiter δι φθόγγυς eas

Gracia dicunt magiſtri, quo dua juncta ſimul
Syllabam ſonant in unam, vi que gemina pradita &c.

Quo magis miror inventos eſſe q

qui neminem veterum hoc, ut utraque vocalis in diphthongo audiretur, requiſiſſe contendunt, dum ipſum illum Mauri politiſſimi locum contra ſe producunt. Quid quod idem ille Terentianus paullo poſt ait de Latinorum diphthongis:

—— *Latinas ſæpe correpto ſono*
Premimus, quamquam DUABUS EDITAS *vocalibus.*

Antea vero cum docuiſſet Romanam linguam non habere Υ, in cujus locum ſubdita V Latina, de eadem inquit: *Porro vocalem ſecuta vim tenet vocalium*,
ET SONOS UTROSQUE IUNGIT. Et iterum paullo ſuperius.

—— *Cum* DUABUS EDIMUS *vocalibus.*

Qui *edit* vocales, exprimit profecto pronunciatione: Ergo qui diphthongos *edit duabus vocalibus*, ſonum in illis utriuſque vocalis exprimit, etſi non maneat utriuſque vis æqualis. Quis enim poſtulet in gemino liquore miſcendo, ut neutrius vis imminuatur, atque ita qualitas paullulum alteretur? Alia eſt natura ſeparationis, alia conjunctionis: alium igitur merito Priſcianus agnoſcit ſonum in diæreſi, alium in craſi vel ſynæreſi. Tuo tibi te jugulas gladio, ſi diæreſin ſive *diviſionem* arbitreris eſſe ſonorum *comprehenſionem.*

Ex illo fonte hoc cogitur, cum utroſque *ſonos vocalium jungat* ipſa diphthongi eſſentia, ut audivimus, ter peccari à barbara Græcia: primo enim alteram vocalem ſupprimunt, *ει* & *οι* efferentes ut ſimplex *ι*: ſecundo conſonantis ſonum edunt pro vocali, dicentes *af*, *ef*, *of* pro *αυ*, *ευ*, *ου*, *au*, *eu*, *ou* vel V: tertio neutram proferunt vocalem, cum debeant ambas, pro *αι* legentes *ε*, nec diſtinguentes *καινὸς* & *κενός*.

3. De *αι* ſi provocas ad Euſtathii ætatem, noli elenchum ignorare: quæritur an veteres, & meliores Græci ſic pronunciarint. Sophocles profecto, cum *αι*, non *ε*, ſit ſignum exclamantis præ dolore, hanc ponit lamentationis notam:

Αἴ, αἶ. τίς ἄν ποτ' ᾤεθ' ὧδ' ἐπώνυμον
Τοὐμὸν ξυνοίσειν ὄνομα τοῖς ἐμοῖς κακοῖς. hoc eſt:
Ai, ai, *quis umquam tot meum cognomine*
Meis putaſſet concinere nomen malis!

Cum Græcis & Latinis eædem maneant litteræ, quis credat *Βαΐαι*, *Μαῖα*, *Τραϊανὸς*, &c. eſſe *Bea*, *Mea*, *Treanus*, non *Baia*, *Maia*, *Trajanus*, &c. Si dicas in diæreſi ex. gr. *μαῖα*, aliter *α* ſonare, aliter *αι* in ſynæreſi, ut *Μαῖα* ſit *μέα*, jam non erit ſonus confuſus ex utroque, ex *α* & *ι*, ſed neutro. An vero Latini, in proſa etiam diphthongos efferunt per diæreſin, ſi illud unicum eſt refugium? Quinimo conſtat ſatis ex priſcis Grammaticis *Maia*, & ſimilia non elata fuiſſe tamquam *Ma-ja*, ſed *Mai-ia* vel *Mai-ja*? At *α* cum *ι* ob ſoni exilitatem coaleſcere non poteſt. Pulchre. Tenuia cum craſſioribus non poſſunt in unum colliqueſcere: AI & AE, E & I raptim prolata ſunt valde affinia, ergo nihil ſono diſcrepant, *here* & *heri*, *præfiſcine* & *præfiſcini* eodem modo ſemper ſonuerunt.

Sed tædet tam frivola conſectari.

4. *Eι* poſſe pronunciari, Belgæ ſentimus vocabulis in noſtratibus, wijsheid/ loosheid/ &c. Si apud Martialem, *Eia age rumpe moras*, legendum eſt *e-ja*, non *ei-a*, quidni eadem opera concludamus ïota eſſe conſonum in illo Ariſtoph. *εἶα μάλα.*

Conſonans prior locata quia
ſit & Graios apud, (puta ι)
Quod tibi exemplo probare verſus herous poteſt:
Οἴζει ἰῶτα γράφει, verſus ſi principium ſit.

Certe *hei* apud Comicum non poteſt dividi: cum veteres Latini *bini* ut *binei*, *amici* ut *amicei*, &c. enunciarint. Cicero ad Pætum ſcribens L. IX. Epiſt. *Quum loquimur*, inquit, *terni*, (ternei) *nihil flagitii dicimus: at quum bini* (binei) *obſcenum eſt.* Alludit ad imperativum βίνει, *βοῖ.*

5. *Oι* omnes ponunt vocem conquerentium. Vox autem inarticulata, affectum exprimens, cum ſit naturæ propria, & non unius linguæ, vel vernacula docebit ſæpe exprimi per oy! quod Terentio, *hoi.* At Suidas docet διαιρεῖσθαι in ὄι. Verum pauci, credo, in compoſito *οἴμοι*, *hei mihi*, diæreſin requiri autumabunt. Si legas *oimoi*, ſalva eſt vox doloris quaſi ingeminati, cujus elegantia & proprietas dupliciter periit in *imi*. Thucyd. l. I. Hiſt. refert, Athenienſes in poſterum λιμὸς dicturos, & non λοιμὸς, ut præclare Mekerchius obſervavit cap. 44. de Ver. Pron.

6. Quomodo *αυ* ſonet, facile ſenties, ſi medium teneas inter Belgicum goud/ quæ Hollandorum aliorumque dialectus eſt, & gaud/ ut populares mei in Diœceſi Ultrajectina pronunciant: vel ſi Ariſtophanem non reſpuas magiſtrum, qui canum latratum *αὖ αὖ*, aliquando propius ad A, aliquando paullulum ad O ob ſimilitudinem pinguioris ſoni accedentem, hac diphthongo expreſſit. Nihil autem notius, quam canes numquam efflare *af af*, ſed per vehementiam rictus A, & poſt vim adductorum & preſſorum labiorum, in Υ, ſive u Belgico, a dentibus aſperiorem iræ ſonitum reſilire.

7. *Eυ* quomodo legendum ſit docent *εὖγε*, *εὐχαριστία*. Latinis *euge*, *eucharistia*. *An & Eu*, inquit Maurus ille, *quum copulamus*, V *ſecundam jungimus in vicem Græcæ, quod υ ψιλὸν ſubdita eſt vocalis* V. Hinc primo efficitur, florente Latio non eſſe prolatum *a vrum* per conſonam, ut Bedæ corruptis temporibus, ſed per vocalem V, teſte Terentiano, eamque copulatam cum A, ut rectum ſit *au-rum*. Secundo idem affirmandum videmus de *eu-rus*, εὖρος, ne legatur *e-vrus*, vel *efros*.

8. *Oυ* ut bene pronuncies, attende ſonitum corporis in terram prolapſi: vel paullulum o ſuſtine & offuſca, uti *υ* ſive u Gallici ſonum cum illo confundas: non enim multo aliter profertur ac Latinum V veterum Romanorum, quod Germani & Itali ſuo more recte enunciant. Terentian.

Græcæ

Græca diphthongos ΟΥ *litteris tamen noſtris vacat,*
Sola vocalis quod V *complet hunc ſatis ſonum.*

Si vocalis V ſatis compenſat ſonum, damnemus igitur ſ conſonum: nec legamus hoſtoſ pro genitivo *αὐτου*, cum ſit Hυτυ litteris Romanis, *houtou* Gallicis, Belgicis hoetoe. Sed nihil attinet omnia, quæ objectant, refutare, partim quia pleraque ſe ipſa deſtruant, partim quia metuendum, ne quis nos inſimulet verboſitatis in hoc ſcripti genere. Veniam mereamur, ſi fundamenta hic facilis reſponſionis poſuerimus, ne quis conturbet rationes diſcentium.

5. *Quæ nominantur ſex impropriæ?*

Impropriæ ſunt, in quibus ſonus ſubjunctivæ obſcurior eſt: ut ᾳ, ῃ, ῳ. υι, ηυ, ωυ.

1. QUando Sextus Empir. cap. 9. contra Gramm. contendit dativum non minus commode ſine ι quam cum illo ſcribi, non videntur longe à vero abhorrere, qui ι ſupprimunt pronunciaturi ᾳ, ῃ, ῳ, ut in *τῷ ἀνίῳ, τῇ ζημῇ*. Hi ergo, inter quos Mekerchius, tres numerant improprias, quia abuſive ſic dictas putant: unde novem his erunt propriæ. Iota ſubſcriptum vero quod attinet, etiam ad latus ponitur, ſive figura ſit minuſcula, quod rarius, ut in *κνίφαι* pro *κνίφᾳ* in Xenoph. apud Steph. Paralip. p. 9. ſive majuſcula, ut Αι, Ηι, Ωι.

Alii improprias vocant, quia ex propriis naſcuntur, ᾳ ex αι, ῳ ex οι, ηυ ex αυ & ευ, ωυ ex ου: ῃ vel ex ει, vel ex ηι, vel etiam ex impropria ᾳ. Cum ex nulla ſex propriarum υι deſcendere poſſit, Ramus, Cranzius aliique illam impropriarum numero excludi poſſe autumant, ut ſint quinque impropriæ, ſeptem propriæ.

Voſſius & alii improprias dicunt, quum ultima pronunciando ſic liqueſcit, ut ſubjunctivæ ſonus ſit obſcurior. Hoc in ῃ fit, ut ſtatim videbimus. Ne verearis igitur, quia & Gaza fecit & Chryſoloras, ῃ appellare diphthongum impropriam. Hæc ultima definitio utilior quoque memoriæ adjuvandæ tironum, cum numerum vident utriuſque ſpeciei æqualem.

Gaza & Chryſol. ωυ excludunt hoc numero, quia Ionum propria eſt, ſed ratio illorum inops & jejuna: proprietas enim dialecti commiſcet quidem vim gemini ſoni, ſed non protinus tollit. Nam eodem jure ηυ ſua tribu moveas, quia Atticorum eſt *ηὐχόμην* pro *εὐχόμην*, ab *εὔχομαι*, *precor*.

2. Etſi procedente tempore, ſubſcriptum ob ſui exilitatem negligi cœperit, ut colligimus ex Sexto Empirico: tamen initio, quia diphthongi natura eſt *utroſque ſonos jungere*, videntur ᾳ, ῃ, ῳ duo tempora habuiſſe propter priores vocales, & partem tenuiſſimi ſoni propter ι, ut,

cum Θρᾷσσα legimus, pronunciatum iri fere quaſi Belgice ſcribamus Thraeſſa: Θρῆσσα, Thrêſſa, quaſi Threeiſſa: τῷ, tooi.

Sed ut in illis longo uſu ι à fine extritum eſt: ita prima ejus ratio perduravit in ῃ, nec diſſimilis conditio τοῦ υ in ηυ, & αυ. Vocem ηυ nobis pæne miniſtrat vernaculum meeuwen/ quod eſt ſelium: ſed ego ê longum paullulum ſoleo incraſſare, ut aliquid admiſceam de ſimilitudine balatus. Ut itaque αὐδᾷ, loquitur, refert αυ in au-rum, de quo ſupra, υ manente vocali: ita, ut fiat vocalium neceſſaria mixtura, ηὔδα, loquebatur, proferendum erit, non ſicuti ifda, ſed eeuda/ retinendo nonnihil pinguitudinis ex α, unde ortum, eo temperamento, quo ſervet etiam aliquid de E colliqueſcenti: nam ηυ quoque venit ab ευ. ευ Terentianus docet proloqui: Sic ὁ αὐτὸς ſeparatim, αὑτὸς immiſtum ſonat. q. d. hoou-tog. υι non eſt ι longum, ſed idem propemodum ac ui in cui & huic monoſyllabis, teſte eodem politiſſimo Grammaticorum:

Nunc quod hanc diphtongon ex V & I ſit decimus:
Non ut V nunc ſit Latina, ſed magis Græcum ſit ῃ,
Ἅρπυια quum dicunt & υἱάσι, tale quid cui *ut ſonet.*

6. *Quæ ſunt novem mutæ?*

Tenues. π, κ, τ.
Mediæ. β, γ, δ.
Adſpiratæ. φ, χ, θ.

Π	Κ	Τ
Β	Γ	Δ
Φ	Χ	Θ

1. HÆ diviſiones ſumma ſunt cura perpenſandæ: Nam quæ in primo ordine ad perpendiculum ſunt diſpoſitæ, earum una cum altera permutatur, tum in declinando & conjugando, tum in aliis. Eadem ratio eſt litterarum ſecundi & tertii ordinis. Verbi cauſſa in ſecunda ſerie X mutatur in K, quando pro χιτὼν dicitur κιτὼν, tunica.

2. Φ aſperius eſt pronunciatu quam F. Unde refert Quintilianus Ciceronem Græcum hominem irriſui habuiſſe, qui Latinum nomen *Fundanius* pronunciabat ſuo more, quaſi fuiſſet Φundanius, hoc eſt, *pfhundanius* Lipſio judice, vel potius *Fhundanius*, ſecundum Sylburg.

3. B non legendum ut V: ſed ut Belgicum b. Auſon.

Dividuum Beta monoſyllabon Italicum B.

Auguſt. l. 2. de doctrina Chriſt. teſtatur, vocem BETA eodem ſono ſignificare litteram Græcis, & herbam Latinis.

Quem-

Quemadmodum Σεβῆρος ter invenitur in Goltzii nummis, & Σευῆρος duodecies pro SEVERUS: ita concludi inde poteſt facile, β aliquando poni pro conſonante v, non vero eſſe V. Alioquin ȣ etiam eſſet conſonum v. Invenitur enim Οὐεργίλιος, *Virgilius*, Οὐεσπασιανός, *Veſpaſianus*, apud Suidam atque alios. Vide de Beta Steph. Paralipom. inſt. Gr. p. 3, 4, 5.

8. *Quot ſunt liquidę, aut immutabiles?*

Quatuor. λ, μ, ν, ρ.

1. VOcantur liquidæ litteræ, ὑγρὰ (ſc. γράμματα) quia ſuavem & liquidum edunt ſonum: atque immutabiles (ἀμετάβολα) quia non facile mutantur, ceu aliis conſonantibus oppoſitæ. Cum in nominativo ſunt, manent etiam in reliquis caſibus: cum in præſenti verbi tempore occurrunt, manent in futuro, ac crebræ ſunt in præterito. Nihilominus mutantur aliquando, ut ἰμμένω pro ἐμμένω, *maneo in re*.

2. γ ante γ, itidem ante κ, χ, ξ, deſignat ſingularem quendam ſonum, qui neque vim τοῦ γ poſſidet, neque Græci ν. Αγγελος legimus fere ut *angelos*, non vero *aggelos*. πέφαγκα, ut *pefhanka*, ἔγχος, ut *enchos*. Credibile eſt librarios ineptos ν & γ permutaſſe propter figurę ſimilitudinem, eo quod Veteres Græci ſcriptitarunt ἄνγελος, πέφανκα, ἔνχος. Ita Steph. & Scaliger invenere in MSS. & inſcriptionibus, ΑΝΓΕΛΟΣ, ΑΝΚΥΡΑ. CΥΝΚΛΗΤΟC, & ſimilia. Vide H Steph. Paralip. inſt. Gr. p. 7, 8. Latin. Meth. Pariſiens. p. 7, 13. & Ezech. Spanh. p. 77. de Numiſm.

9. *Enumerentur tres duplices.*

Duplices {
ζ, quæ ponitur pro δσ, unde Dores pro ea trajectis litteris σδ.
ξ, pro γσ, κσ, χσ.
ψ, pro βσ, πσ, φσ.

1. DUplices conſonæ non ſunt niſi ſcripturæ compendia: quarum reſolutiones uſum ſuum habebunt in formatione genitivi tertiæ declinationis, atque futuri Activi.

2. Σ exarabatur etiam ut Latinum C, cum quo C congruit: ut ΔΙΟCΚΟΡΟC, *Dioſcoros*. C proxime accedit ad τ, δ, θ. Nomina enim deſinentia in ς formant caſus per unam harum trium: & activa, quorum characteriſtica una harum trium eſt, habent in futuro σ.

3. Ex noſtra Diſſertatione dę litteris Lat. præfixa Medullæ Ariſtarchi Voſſ. patebit abunde, qua

qua ratione φ, χ, ψ, ζ, cum primis ρ & σ, vocandæ ſint ſemivocales: & λ, μ, ν, mutæ. Ex illis igitur argumentis facillime colligetur, conſonantium vulgarem diviſionem nulla niti ratione firma & ſolida: ſed ne tenella diſcentium ingenia confundantur, nihil mutamus, illos tantummodo rogantes, quæ conſonantes ſoleant mutæ vocari, quæ contra.

CAPUT SECUNDUM.

De uſu litterarum in numerando.

1. GRæci bifariam numerant per litteras ſuas: primo naturali, deinde artificioſo ordine.

2. Naturalis ordo ſequitur Alphabetum, ita ut A deſignet 1, B 2, &c. Ω 24: quemadmodum videmus in Homero.

3. Artificioſus ſubdividitur in tres ſeries. Prima conſtat unitatibus, ſive octo primis elementis Alphabeti, quibus hoc ſignum ϛ interpoſitum, quod numerum deſignat ſenarium: propterea nominatur ἐπίσημον Ταῦ, aut ſimpliciter ἐπίσημον.

Secunda numeros ſignat denarios, ſibique vindicat octo medias litteras una cum hoc charactere Ϙ aut ϟ, qui nono loco ponitur pro 90, & appellatur *Kophe*, aut Κόππα.

Tertia numerat centurias poſtremis octo litteris, addito ſigno ϡ, quod nono in loco pro 900 collocatur, atque vocatur *ſanpi*, quia formatum eſt ab antiquo ſigma inverſo, cum π in medio.

1. *Unitates.*			2. *Denarii numeri.*			3. *Centenarii.*		
Α	α'	1.	Ι	ι'	10.	Ρ	ρ'	100.
Β	β'	2.	Κ	κ'	20.	Σ	σ'	200.
Γ	γ'	3.	Λ	λ'	30.	Τ	τ'	300.
Δ	δ'	4.	Μ	μ'	40.	Υ	υ'	400.
Ε	ε'	5.	Ν	ν'	50.	Φ	φ'	500.
	ϛ'	6.	Ξ	ξ'	60.	Χ	χ'	600.
Ζ	ζ'	7.	Ο	ο'	70.	Ψ	ψ'	700.
Η	η'	8.	Π	π'	80.	Ω	ω'	800.
Θ	θ'	9.	Ϙ	ϟ'	90.		ϡ	900.

4. Cum numerum exprimere vis millenarium, pones lineolam ſub littera. Verbi cauſſa, ͵α 1000, ͵β 2000, ͵γ 3000, ͵ι 10000, ͵ρ 100000,

ϛ 100000, & ſic deinceps.

5. Nunc facillime numeri conjungantur compoſiti: nam ιά facit XI. ιβ', XII. κά, XXI. κβ', XXII. κγ', XXIII, &c. λγ'. XXXIII. ρδ', CIV. ͵αί, CIƆV. ͵αχπγ', 1683.

6. Tandem ſex quadratis litteris numeramus, quæ numerum deſignant, à quo nomen numerale inchoatur.

I valet unitatem, quia eſt initium vocis ἴος pro μία, *una*.

Π 5, quia eſt prima littera in πέντε, *quinque*.

Δ 10, quia præponitur in δέκα, *decem*.

Η 100, quia olim *h* deſignabat in HEKATON, *centum*.

Χ notat 1000, propter χίλια, *mille*.

Μ 10000 propter μύρια, *decies mille*.

Hæ litteræ multiplicando & addendo ſic augent: II, 2. III, 3. IIII, 4.

ΠΙ, 6. ΠΙΙ, 7. ΠΙΙΙ, 8.

ΔΔ, 20. ΔΔΔ, 30. ΔΔΔΔ, 40. ΔΙ, 11. ΔΙΙ, 12 ΔΔΙ, 21. ΔΔΙΙ, 22.

ΔΠ, 15. ΔΠΙ, 16. ΔΠΙΙ, 17. ΔΠΙΙΙ, 18. ΔΠΙΙΙΙ, 19.

7. Quando hæ litteræ ponuntur in medio Π, indicio eſt, illam litteram, quæ ventri inſcribitur (excluſo I) quinquies multiplicari.

𐅄, πεντάκις Δέκα, hoc eſt, 50. 𐅄Ι, 51. 𐅄ΙΙ, 52. 𐅄Π, 55. 𐅄Δ, 60. 𐅄ΔΔ, 70. 𐅄ΔΔΔ, 80. 𐅄ΔΔΔΔ, 90. 𐅅, Πεντάκις Ηεκατὸν, hoc eſt, 500. 𐅅 𐅄, 550. 𐅅Η, 600. 𐅆, Πεντάκις Χίλιοι, hoc eſt, 5000.

Χ 𐅅 Η 𐅄 ΔΔΔΙΙΙ.

hoc eſt,

CIƆ IƆC LXXXIII.

CAPVT TERTIVM.

De Syllabarum accidentibus.

I. *Quot ſunt Syllabarum accentus?*

Accentus ſunt tres.
- Acutus (´) Θεός, Theós, *Deus.* λόγος, lógos, *ſermo.*
- Gravis (`) τιμὴ, timè, *honor.*
- Circumflexus (῀) ποιῶ, poiô, *facio.* βοᾶτε, boâte, *clamatis.*

Acu-

Acutus & circumflexus attollunt ſyllabam, quam afficiunt: gravis deprimit.

1. GRavis tonus vel proprie, vel improprie ſumitur. Proprie, cum ſonus ſyllabæ eſt depreſſus, ut μοι in βήμοιβος. τρυς in βότρυς. πλω in τύπλω. Unde Barytona dicuntur ejuſmodi nomina & verba, quæ acutum habent in penultima, nullum vero accentum ſcribunt in ultima, quippe gravis eſt ſenſu proprio.

Contra improprie (ut in hac regula) dicitur gravis, quæ habet vim acuti, & tantum figuram gravis, ut μὴ in τιμὴ, *honor*.

2. Circumflexi ſignum eſt ˜ vel reſupinatum ᑕ, hoc fere modo ∽, ut ὅσ͂.

3. De regulis accentuum agetur peculiari Libello poſt Proſodiam.

2. *Quotuplex eſt Spiritus?*

Spiritus ſunt duo. Aſper ſive denſus (ʽ) ἅμα, hama, *ſimul*. Lenis ſive tenuis (ʼ) ἐγὼ, ego, *ego*. Semper autem vocalis aut diphthongus initio vocis alterum poſſidet è ſpiritibus.

NOta ſpiritus lenis eſt ſupervacua: ubicunque enim non datur aſper, nullo negotio lenem agnoſcas loco requiſito. Olim H ſignum fuit aſpirationis *h*, quemadmodum in HEKATON, HERODO pro ἑκατὸν videas in Columna Farneſii.

3. *Quid ſit littera ϱ?*

Conſonans ϱ principio quidem adſpiratur, ut ῥώμη, rhome, *robur*: in medio vero ſi geminetur, priore loco levigatur, poſteriore adſpiratur, πόῤῥω, porrho, *longe*.

4. *Quid eſt Apoſtrophus?*

Apoſtrophos nota eſt rejectæ vocalis brevis α, ε, ι, ο; aut diphthongi αι, οι: quod fit ob ſequentem vocalem. πάντα ἔλεγον, *omnia dixi*, πάντ᾽ ἔλεγον, *pantelegon*, in morem unicæ vocis.

VOcalis plerumque abjicitur in fine præcedentis verbi, ut in πάντ᾽ ἔλεγον. Sed apud Poëtas, atque adeo apud Atticos in oratione proſa in ſermonibus prima itidem vocalis ſequentis vocabuli abjicitur. Ajunt igitur: ὦ ᾽γαθὲ, *o belle vir*, pro ὦ ἀγαθέ. Ποῦ ᾽στι pro ποῦ ἐστι, *ubi eſt?* μὴ ᾽στι pro μὴ ἐστι, ’t is

niet/

nitt / ubi Belgæ 't ponimus pro het. τῶ'μῶ pro τῷ ἐμῷ, *meo.* Sed Apoll. appellat hoc genus. l. 2. Synt. κρᾶσιν.

2. Περὶ & ἀντὶ retinent vocalem, quamvis vocalis ſequatur, περὶ αὐτὸν, *circum eum.* In aliis vocibus fit idem, ſive ad obſcuritatem evitandam, ſive cacophoniam aut ſimile quid. Vide numerum quintum annotationis infra ſequentem Quæſt.

3. Aliquando ponitur ſemilunula ante conſonantem, ut παρ' θεῷ, pro παρὰ θεῷ, *apud Deum.*

5. *Quotuplicem vim habet Apoſtrophus?*

Duplicem in primis. 1. Si vocalis ſequens adſpiretur, migrat præcedens tenuis in adſpiratam, ut ἀφ' ἧς, pro ἀπ' ἧς, vel potius ἀπὸ ἧς, *à quo.* 2. Semi-lunula in medio poſita duo conjungit vocabula in unum: ut ἐγῷμαι pro ἐγὼ οἶμαι, *ego puto.* πρὔργου pro πρὸ ἔργου, *operæ pretium,* q. d. *pro opere.*

1. Conjunctio καὶ venuſte parit craſin in α, cum ſequens vox incipit ab α aut ε, ut κἄδικα apoſtropho poſito ſupra ſyllabam craſi commixtam, pro καὶ ἄδικα, *& injuſta.* κἀκεῖνος pro καὶ ἐκεῖνος, *& ille.* κἀκ, pro καὶ ἐκ, *& ex.* κἀς, pro καὶ ἐς, *& in.* κἀπὶ pro καὶ ἐπὶ, *& in.* κἀν ſine accentu pro καὶ ἐν, *& in*: ſed κἂν ponitur pro καὶ ἂν, *quamvis.* κἄτα ponitur pro καὶ εἶτα, *& poſthac.*

2. Fit craſis ſive commixtio per ω, cum καὶ ponitur ante ο, nam ſi ante οι ponitur, fit per ῳ: ut κῷνον, pro καὶ οἶνον, *& vinum,* apud Ariſtoph. κὤνον è contrario eſt καὶ ὄνον, *& aſinum.* κ vero mutatur in χ, cum poſt καὶ aſper ſpiritus ſequitur, ut χὤτι pro καὶ ὅτι, *& quia.* χὤπως pro καὶ ὅπως, *& ut.*

3. Commixtio cum articulo fit aut per ω in maſculino & neutro, ut ὡνὴρ, *vir*; pro ὁ ἀνὴρ. ὤνθρωπος pro ὁ ἄνθρωπος, *homo.* τὠρχαῖον, τὸ ἀρχαῖον, *antiquum*: τὠμπέχονον, pro τὸ ἀμπέχονον, *pallium.* Aut ſecundo per ου in neutro, ut τοὔλλο, pro τὸ ἄλλο, *alterum*: τοὔρθρον pro τὸ ἄρθρον, *membrum, articulus.* Aut tertio fit ſola eliſio vocalium, & craſis fit per α, itidem in neutris, ut τ' ἀντίφορον pro τὸ ἀντίφορον, *vectis.* τ' ἀργύριον, pro τὸ ἀργύριον, *argentum.* τἀληθῆ pro τὰ ἀληθῆ, *vera.*

4. Ὁ ἕτερος, *alter, ſecundus,* miro modo commiſcetur. Herodotus inquit in maſculino genere οὕτερος, in neutro τοὔτερον Ionice: ſed Attice dicetur in maſc. ἅτερος, in neutro θάτερον. In genit. θατέρου, dat. θατέρῳ. In plurali ἅτεροι, & θάτερα. Reliqui caſus ſive in ſingulari, ſive plurali non facile miſcentur κράσει. Hæc omnia fuſius traduntur à Sylburgio p. 279, 280, 281, &c.

5. Henr. Steph. habet in Paralip. Gr. Inſt. à pag. 70. uſque ad 90

ad 90. viginti tris, aut quatuor utiles obſervationes de Apoſtropho, de quibus judicat Grammatico lectores ſuos admonendos eſſe. Primo ſuſtentatur vox aliquantiſper, ac retardatur, ut in γαλήν' ὁρῶ, pro γαλήνην, *video mare tranquillum*, ut ne quiſpiam illudatur, quaſi audiat, γαλῆν ὁρῶ, *video felem.*

Revocatur accentus in anteriorem ſyllabam: ut χαλέπ' ἄλγεα pro χαλεπά. Etiam abjicitur in τιν' pro τινά.

Aliquando apoſtrophus omittitur, ut χεῖρας ἀείρειν. Iliad. ε. νύκτα ὅλην pro νύχθ' ὅλην non eſt reijciendum. Baſilium quippe p. 130. videbis dicentem ἐπὶ ὑγείᾳ, cum regula poſtulet, ἐφ' ὑγείᾳ, *propter ſanitatem.*

Aliquando eſt eliſio initio & fine vocis. ποῦ 'ϛ' pro ποῦ ἐστι. *Ariſtoph.*

Initio & fine vocis fit indifferenter. ἄρα 'στιν, aut ἄρ' ἐστιν.

Apoſtrophi eliſionem diſtingues ab alia, quæ ex craſi oritur. παρὰ τ' ἀνδρὸς (ὑπὸ *à viro,*) cum duabus ſemilunulis ponitur pro παρά τοῦ ἀνδρὸς. παρὰ τ' ἀνδρὸς, (*a viro*) cum una ejuſcemodi notula ponitur pro παρὰ τοῦ ἀνδρὸς. τ' ἄνω, τὰ 'μά, pro τὰ ἄνω, *ſuperna*, & τὰ ἐμὰ, *mea*, habent primam ſyllabam brevem, propterea quod eſt mera ſyncope litterarum α & ε: ſed τ' ἄνω & τ' ἀμὰ, primam producunt contractione duarum vocalium in unam.

Apoſtrophus eſt generis feminini: quia Græci Magiſtri ajunt τὴν ἀπόστροφον, reſpicientes ad προσῳδίαν.

Ἀπόστροφος, *averſio*, derivatur ab ἀποστρέφω, *averto.* in præt. med. ἀπέστροφα, quia de ſententia Budæi figura ' ad ſiniſtram aperta avertit ſe ab oppoſita figura '. Reliquas Obſervationes vide ſis apud Steph.

6. *Quid eſt Hyphen?*

Hyphen, ſive ὑφ' ἓν, eſt quaſi conglutinatio plurium vocum in unam, vel abſque nota, ut ὁποιοσοῦν, *qualiſcumque*, κακοσσόμενος, pro κακ' ὀσσόμενος: vel cum nota ‿, aut ‿, ut κόρακος ‿ πέτρη, nomen loci.

ὙΦ' ἓν perinde valet ac ὑφ' ἓν μέρος λόγου, *ſub una parte orationis, ſub una voce.* Numquam ergo dixeris *per hyphen*, (quod tantumdem eſt ac *per ſub unam orationis partem*) ſed ſimpliciter ὑφ' ἓν, aut κατὰ συμπλοκήν. At ὑφ' ἓν habet inſuper alteram ſignificationem, in qua verba non ad unam orationis partem, ſed ad unum revocantur ſenſum, ut: κέρᾳ ἀγλαὲ παρθενοπῖπα. Hom. Iſocr.

7. Quid

7. *Quid eſt Diaſtole?*

Diaſtole eſt virgula in medio vocabuli poſita, ut vox à voce diſtinguatur: ut τό, τε, *& hoc.* ὅ, τε, *& quod.* ὅ, τι, *quod.* Si enim abſit virgula, τότε fiet adverbium, & ſignificabit *tum*, ὅτε, *quando*: ὅτι, *quia.* ἅτε valet *quippe*: ſed ἅ, τε, *& quæ.*

1. Διαστολὴ, *diſtinctio*, venit à διαστέλλω, *diſtinguo.* διέστειλα, *diſtinxi.*

2. Διαίρεσις vero, *diæreſis*, (a διαιρέω, *divido*) eſt nota duorum punctorum, diphthongum dividens & ſeparans in duas vocales vel ſyllabas, ut: παϊς, pro παῖς, *puer.*

8. *Quid faciunt Græci ad evitandum hiatum, ſeu concurſum vocalium?*

1. Poſtponunt ν terminatis in σι, ξι, ψι, tertiiſque perſonis in ε, ut εἴκοσιν ἄνδρες, Dem. *viginti viri*, pro ἄνδρες εἴκοσι. δέδωκεν αὐτῷ, *dedit ipſi.* 2. οὐ, μέχρι, ſimileſque particulas præmittunt conſonantibus, ſed οὐκ, μέχρις, & ceteras vocalibus. οὐκ ἴδον, οὐ πυθόμην, Hom. *non vidi, non audivi.* οὐχ aſpirationi præponitur, ut οὐχ ἥνδανε, *non placebat.*

FINIS LIBRI PRIMI.

LIBER

LIBER SECUNDUS.

De Vocibus, ac præcipue nominibus.

CAPVT PRIMVM.

De Vocibus generatim, & Articulo.

1. ***Quamvis revera tantum ſint tres vocum ſpecies, Nomen, Verbum, & Particula: quæ tamen vulgo vocitantur Octo Partes Orationis?***

Articulus, Nomen, Pronomen, Verbum, Participium, Adverbium, Præpoſitio, Conjunctio.

SApiens Ariſtoteles aliique, tria vocum genera tantum conſtituebant: quæ ſunt ὌΝΟΜΑ, *nomen*, quod & pronomen & participium & articulum continet, quia declinantur; ΡΗΜΑ, *verbum*, quod ſolum conjugatur; & ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ, *convinctio*, vel particula ſuo ambitu coërcens præpoſitionem, adverbium (quo refer interjectionem) & conjunctionem.

2. ***Quot ſunt Numeri?***

Tres, Singularis, Dualis, & Pluralis. Duali, cum de duobus eſt ſermo, utimur rarius.

ATtici aliquando duûm numero utuntur: quem ut præſens Græcia abhorret, ita Diomedes docet, antiquos Græcos eo numero caruiſſe, quam deinceps conſuetudinem Æoles, & Latini perpetui horum imitatores, ſemper retinuerunt. Ut igitur convenientia Græcæ & Latinæ Flexionis in nominibus ac verbis muſtæ ætati fiat facilior, Doctor Pariſienſis non male judicavit, tironibus recte conſuli, ſi exercitentur flectendo ſolo ſingulari & plurali numero. Quod mihi eo magis arridet, quo diligentius analogiam expendo, quæ paucis præceptiunculis viam monſtrat & rationem omnia δυϊκὰ facile formandi à plurativis.

Pri-

Primo igitur nominum dualis nominativus formatur à dativo ſingulari, ι ſubſcripto rejecto (nam ad latus poſitum tranſit in cognatum ε) atque η flexione Dorica mutato in α.

Secundo, Genitivus dualis ab eodem caſu derivatus, & ι ſubſcriptum elevans juxta latus collocat, poſtpoſito ν: Si enim ante ι lateri hæſerit, præponit ſibi inſuper ο, in quod ſecunda declinatio, non Attica, ſuum mutat ω.

1. Ita τὼ αἰτία, τὼ τιμά, τὼ λόγω, ξύλω, μενέλεω, τὼ ἐλπίδε, βέμβικε.
2. τοῖν αἰτίαιν, τοῖν τιμαῖν, τοῖν λόγοιν, τοῖν μενέλεων. & τοῖν ἐλπίδοιν, βεμβίκοιν.

descendunt à dativo ſing. τῇ αἰτίᾳ, τῇ τιμῇ, τῷ λόγῳ. ξύλῳ, μενέλεῳ. τῇ ἐλπίδι, βέμβικι.

Tertio, in verbis μεν plurale tollit primam perſonam dualem: μεθα vero ſuum α convertit in ον. Sic τυπτόμεθον, *nos duo verberamur*, formatur à τυπτόμεθα, *nos plures verberamur*.

Quarto, ε ſecundæ pluralis ον poſtulat in ſecunda & tertia duali: niſi illa tertia ην requirat ob tertiam pluralem, non terminatam in ι vel αι. ita τύπτεσθον, *vos duo verberamini*, & *illi duo verberantur*, venit à τύπτεσθε, *vos plures verberamini*: Sed ἐτυπτέσθην, *illi duo verberabantur*, in tertia duali imperfecti facit ην, quia ἐτύπτοντο, *illi plures verberabantur*, terminatur in ο, non in ι vel αι.

Si quis igitur provectiorum has regulas ediſcat, cum apud claſſicos ſcriptores occurret ipſi duûm numerus, minus frequens: tuto illum quivis tirunculus prætermittet in declinando & conjugando. Quod ſi nonnulli tamen ducantur conſuetudine ſcholarum moroſa, ecce, & illis morem gerimus: dedimus enim operis noſtris hoc negotii, ut Dualem numerum exprimant minutiori characterum genere.

3. *Quot caſus uſurpant Græci?*

Sex, ut Latini.

Barbari nunc Græci quatuor celebrant caſus, rejecto Dativo & Abl. in cujus vicem utuntur Gen. Niſi in Gloſſ: H: Stephani plures more veteri hunc in modum enumerantur:

Caſus ſunt ſex, Πλώσεις εἰσὶν ἕξ.
Nominativus, Ὀνομαστικός.
Genitivus, Γενικός.
Dativus, Δοτικός.
Accuſativus, Αἰτιατικός.
Vocativus, Κλητικός.
Ablativus, Ἀποκομιστικός.

Hic Gloſſator πλῶσις ὀνομαστικὸς Atticè ponit pro ὀνομαστική. ut Scholiaſtæ efferunt. Caſus Ablativus, qui multis ſolidis argumentis approbatur à Doct. Pariſienſi

pag: 455. 456, 457, ſemper Dativo ſimilis terminatione, quod & locum habuit apud veteres Latinos. Vide Sciopp. Annot: ad Gramm. Philos. In duali numero Nominativus, Accuſativus & Vocativus eandem habent terminationem: ut & alii tres αιν, οιν, ων, terminatione conveniunt.

4. *Cum articulus Poſtpoſitivus*, ὅς, ἥ, ὅ, qui, quæ, quod, *referatur inter Pronomina Relativa: quomodo Præpoſitivus* ὁ, ἡ, τὸ, *inflectitur, qui Nominibus præponitur in declinando?*

Sing.

	Maſc.	*Fem.*	*Neutr.*
N. V.	ὁ,	ἡ,	τὸ, *Belgice,* een/ het/ de.
G.	τȣ͂,	τῆς,	τȣ͂.
D. ABL.	τῷ,	τῇ,	τῷ.
ACC.	τὸν,	τὴν,	τό.
N. V. AC.	τὼ,	τὰ,	τώ. { *Dual.*
G. D. ABL.	τοῖν,	ταῖν,	τοῖν.

Plur.

N. V.	οἱ,	αἱ,	τά.
G.	τῶν,	τῶν,	τῶν.
D. ABL.	τοῖς,	ταῖς,	τοῖς.
ACC.	τȣ̀ς,	τὰς,	τά.

1. Articulus vocativo caret; præterquam apud Atticos, eorumque imitatores, qui nominativo vocativum ſimilem faciunt. Alii adverbium ὦ anteponunt vocativo.

2. In duali τὼ æque in femininoatque in Maſculino dicitur. Videmus enim ſic uſurpari, ut τούτω. μόνω apud Xen. τούτω τω ἡμέρα, pro τὼ ἡμέρα, ταύτα. Plat. τούτω τὼ τέχνα.

CAPUT

CAPUT SECUNDUM.

De Declinationibus univerſim, & præcipue prima.

1. *Quot revera ſunt Declinationes Græcæ?*

Tres in univerſum.

ALii Grammatici conſtituunt numerum decem declinationum. Quarum quinque priores dicuntur ἁπλαὶ *ſimplices*, & quinque poſteriores, συνηρημέναι, *contractæ*. Wellerus tres decrevit eſſe declinationes, cum ob eaſdem formationes caſuum, tum terminationes.

2. *Quid diligenter obſervandum eſt in duabus prioribus?*

1. Prima articuli feminini, ſecũda maſculini vel neutri terminationem adſciſcit in pleriſq; obliquis, certe dualibus & pluralibus nõ Atticis.

2. Dativo fere ſemper ſubſcribitur ι. ut τῇ μούσῃ, τῷ λόγῳ.

3. Accuſativus deſinit in ν, qui nominativi vocalem ſibi præfigit, ut τὴν μοῦσαν ab ἡ μοῦσα, τὴν τιμὴν ab ἡ τιμὴ. τὸν λόγον ab ὁ λόγος, τὸν μενέλεων ab ὁ μενέλεως.

3. *Quæ eſt prima declinatio?*

Prima eſt femininorum in A vel H, ut, ἡ μοῦσα, *Muſa*, ἡ τιμὴ, *honor*: Et maſculinorum in ΑΣ vel ΗΣ, ut ὁ Αἰνέας, *Æneas*, ὁ χρύσης, *Chryſes*. ὁ λῃστὴς, *prædo*: numquam ἡ λῃστὴς, ſed ἡ λῃστρὶς, *prædatrix*. Vide Steph. Paralip. p. 108.

EAdem plane ratio primæ declinationis Latinæ: quæ itidem quatuor habet terminationes, *a*, *e*, *as*, *es*, & quidem eodem ordine, duas femininas in *a* & *e*, duas maſculinas *as* & *es*.

Hæc Muſa,	ἡ Μοῦσα.	*Hic Æneas*,	ὁ Αἰνείας.
Hæc Epitome,	ἡ Ἐπιτομή.	*Hic Anchiſes*,	ὁ Ἀγχίσης

4. *Quomodo deſinunt Genitivi?*

1. Feminina faciunt genitivum in ης, ut, μούσης. Sed finita in δα, θα, ρα & α purum faciunt genitivum in ας; dativum in ᾳ diphthongum Λήδα, Λήδας, Λήδᾳ. Μάρθα, μάρθας, μάρθᾳ, *Martha*. ἡμέρα, -ρας, -ρᾳ, *dies*. φιλία, -ας, -ᾳ, *amicitia*.

1. HUc adde quædam in λα & μα, puta ἡ Ἄπαιμα, τῆς ἀπαίμας, ἡ Φιλομήλα, τῆς Φιλομήλας De quibus ἡ θίκλα τῆς θίκλας Steph. Paralip. p. 115. 116.

2. Ad α purum referes contractum ᾶ pro άα. ἡ μνᾶ. pro μνάα. *mina*, τῆς μνᾶς. pro μνάας. Eodem modo declinatur. Ἀθηνᾶ *Minerva*. Ναυσικᾶ, *Nauſicaë*.

2. Maſculina faciunt Genit. in ου, ut τοῦ Αἰνείου. Sed nonnulla recepto more Genit. faciunt in α, præcipue propria; ὁ Θωμᾶς, τοῦ Θωμᾶ: Sic appellativa ὁ πάππας, *papa*, *pater*, τοῦ πάππα. Quædam in communi lingua utramque obtinent terminationem, Ἀρχύτας, Ἀρχύτου, vel Ἀρχύτα: & aliqua appellativa, ut πατραλοίας, *parricida*; μητραλοίας, *matricida*.

AD inſtar τοῦ Θωμᾶ declinantur, ὁ βοῤῥᾶς, *Boreas*: Μηνᾶς. Κοσμᾶς, Κηφᾶς, Λουκᾶς, Ἀχιλλᾶς, item Καιάφας. *Caiaphas*, τοῦ Καιάφα, non Καιάφου. Invenitur etiam apocope litteræ ς in nominibus in ῆς deſinentibus, ut ὁ Δρῆς, τοῦ Δρῆ *Dres*: ὁ Ποδῆς, τοῦ Ποδῆ, *Podes*, ſecundum Gazam. Eandem quoque patiuntur: ὁ Καμῦς, τοῦ Καμῦ, τῷ Καμῦ, τὸν Καμῦν, *Camylus*; ſic etiam Διονῦς, *Bacchulus*; ὁ Κλαυσοῦς, *Clauſilus*. Etiam ὁ Ἰησοῦς, τοῦ Ἰησοῦ, τῷ Ἰησοῦ, τὸν Ἰησοῦν, ὦ Ἰησοῦ. JESUS.

2. ου & α habent πατραλοίας, μητραλοίας, Ἀρχύτας. Παυσανίας Σφοδρίας. Χαρώνδας, Φιλώνδας. Τὸ ὀρνιθοθήρα, θυννοθήρα, γεννάδα, eſt uſitatius quam ὀρνιθοθήρου, &c. è contrario ſæpius legitur τοῦ Κλεινίου, Λεωνίου. Ἀμυνίου. Νικίου; Παυσίου, Ξανθίου, δευτερίου, &c. quamvis δευτερία producitur ex Dioſcoride. Genitivus in α ex Dorica dialecto traductus eſt in Communem.

5. *Quomodo Dativus ſing. & reliqui obliqui terminantur?*

Sequuntur ubique terminationem articuli feminini, ut τ-ῇ τιμ-ῇ, τ-ὴν τιμ-ήν. αἱ τιμ-αὶ.

Digitized by Google

I I.

ECVN ECLINAT.

Sing.

ὁ μ ... ης.

ὁ, ... ης. vel

τοῦ μ ... ες.

τῷ μ ... ενε ... .

τὸν μ ... ενε ... ι.

ενε ... α.

οἱ, lural.

τῶν μ ... ενε ... ες.

τοῖς μ ... ενέ ... ων.

τοὺς μ ... ενε ... σι.

ενε ... ας.

τὸ, ὦ sing.

τοῦ εὐ ... .

τῷ εὐ ... .

ι.

τὰ, ὦ lur.

τῶν εὐ ... ε ... α.

τοῖς εὐ ... ων.

α.

I T E

ξύλ-ω.

λ-οιν. μ

... ατ-ε, τείχε ε.

ommuni ... ημάτ-οιν, τει

Comm.

λ- α

λ-α-ῶ ... p. 26.

ις λ-α ...

ς λ-α ...

'LARIA.

6.

ἡ Λητώ. declin. 3.
ὦ Λητοῖ.

τῆς Λητ- όος -ς,
Λητ- οῦ -ς.

τῇ Λητ- όϊ,
Λητ- οῖ.

τὴν Λητ- όα,
Λητ- ώ.

6.

αἱ, ὦ Λητοί.
(2. declin. ut οἱ λόγοι.)

τῶν Λητῶν.

ταῖς Λητοῖς.
τὰς Λητούς.

τὼ, ὦ Λητώ.

ταῖν Λητοῖν.

ntio fit p. 47.

τιμ-αὶ, τ-ῶν, τιμ-ῶν, &c. Sed ας facit in Dat. α: α & αν in Acc. ſingulari αν: τῷ αἰνέα, τ͂ αἰνέαν, τὴν μοῦσαν. ſcilicet Doricus articulus facit τᾶ, τὰν pro τῇ, τήν.

6. *Cum Vocativus ſemper poſſit eſſe ſimilis nominativo, quænam interdum aliter formantur in prima declinatione?*

1. ΑΣ & ΗΣ abjiciunt Σ nominativi, ut ὁ αἰνέας, ὦ αἰνέα. ὁ χρύσης, ὦ χρύση, cum & rectum ſit ὦ χρύσης in Voc.

2. Vocativus nominum in της exit in α breve, τοξότης, *ſagittarius*, ὦ τοξότα. Sic gentilia Σκύθης, ὦ Σκύθα, *Scytha*: & Poëtica in πης, κυνώπης, ὦ κυνῶπα, *impudens*: & compoſita ex verbis μετρῶ, *metior*; πωλῶ, *vendo*; τρίβω, *tero*; ut γεωμέτρης, *geómetra*; βιβλιοπώλης, *bibliopôla*; παιδοτρίβης, *pædotriba, puerorum exercitator*. Voc. ὦ γεωμέτρα, &c.

3. Sed quæ in στὴς deſinunt, utramque terminationem habent, ut λῃστὴς, *latro*, ὦ λῃστὴ vel λῃστά.

A Πέρσης, *Perſa* venit ὦ Πέρσα: Πέρσης autem nomen proprium facit ὦ Πέρση. Invenitur quoque Ὑψιέστα, & Ἀρέστα, ab Ὑψιέστης, & Ἀρίστης, nominibus propriis. Quidam adjungunt hæc tria, ὦ λάγνα, *ô libidinoſe*; μονάρχης, & Πυρρίχης. Stephanus judicat veriſimile, rectum quoque eſſe ὦ χρύσα. In Paralip. p. 115. Contra tria nomina in της dicuntur η retinere, ut ὦ καλλιπέτη, *Callipeta*; Κιναρέτη; *Ænareta*: & Αἰήτη, *Æeta*.

7. *Quomodo flectis igitur Pluralia?*

Omnia habent eaſdem terminationes, & maſculina & feminina, ſc. αι, ων, αις, ας. Tota vero Paradigmata Tabula docet.

1. Similitudo terminationum eſt etiam in Dualibus, α, αιν: ſicut maſc. femin. & neutra in ſecundâ faciunt ω, οιν vel ων: in tertiâ ε & οιν.

2. Grave onus & Wellerus, & nos Scholaſtici tironum humeris olim impoſuimus, cum illos excarnificavimus varietate exemplorum τονοδεικτικῶν. Accentuum ratio eſt multis partibus difficilior ipſa declinatione: hæc autem facillima erit, ſi Proſodia ſit convenientior Latinæ, ſi nova exempla declinaturi obſervent regulas, naturalis quantitatis. Liceat pueris aliquamdiu obſecro, quod olim ſemper,

præſtantioribus Græcis, *αινιας*, *αινειν*, vel ΑΙΝΕΑΣ, ΑΙΝΕΟΥ ſcribentibus, & pronuntiantibus *αἰνέας*, *αἰνέα*. Sic & *θυελλα*, *tempeſtas*, *θυελλης* novus tiro ſcribat, ac viva voce producat utrobique ſecundam *θύελλα*, *θύελλης*, non *θυελλα* in nom. Accentus eſſe commentum Gramm. infra docebimus poſt Proſodiam.

3. Ut *μοῦσα*, declinentur fem. *γλῶσσα*, *lingua*, *δόξα*, *opinio*, *ἅμαξα* vel potius *ἁμάξα*, *plauſtrum*, &c. Sed *σφῦρα*, *malleus*, *μαῖα*, *obſtetrix*, &c. faciunt *τῆς σφύρας*, *τῇ σφύρᾳ*, &c. Vid. Quæſt. 4. h. c.

Ut *τιμὴ*, *βροντὴ*, *tonitru*: *ἀστραπὴ*, *fulgur*: *νίκη*, *victoria*: *ὀμίχλη*, *nebula*.

Ut *αἰνίας*, flectantur maſc. *νεανίας*, *adoleſcens*: *κοχλίας* *limax*. *Αἰνίας* eſt Poëticum, ut *Ανδρείας*, apud Nonnum Paraphr. ut enim apud Lucam eſt *Αἰνέας*, ſic apud Matth. *Ανδρέας*.

Ut *Χρύσης*, ſic *ὁ γύης*, *jugerum*, *arvum*, *pars aratri*: *Αγχίσης*, *Anchiſes*, &c.

CONTRACTIONES.

Contractio in hac declinatione fit ſola eliſione vocalis ante terminationem in omnibus caſibus.

1. A venit ab *αα*, ut *Ἀθηνᾶ*, ab *Ἀθηνάα*, *Minerva*: vel ab *εα*, cum ante *ε* vocalis, vel *ρ* datur, ut *ἐρέα*, *ἐρᾶ*, *lana*: *πορφυρέα*, *πορφυρᾶ*, *purpurea*.

2. H venit ab *εα* ſine præcedente vocali vel *ρ*, ut *γέα*, *γῆ*, *terra*: *λεοντέη*, *λεοντῆ*, *leonina*: vel ab *εη*, ut *ἁπλέη*, *ἁπλῆ*, *ſimplex*: *τῆς ἁπλέης*, *ἁπλῆς*, &c.

3. ΗΣ venit ab *εας* & *εης*, ut *ὁ Ἀπελλέης*, *Ἀπελλῆς*, *Apelles*: *Ἑρμέας*, *Ἑρμῆς*, *Mercurius*, *τοῦ Ἑρμοῦ*, *τῷ Ἑρμῇ*, &c.

CAPUT TERTIUM.

De Declinatione ſecunda.

I. *Quæ eſt ſecunda Declinatio?*

Secunda Declinatio deſinit in ΟΣ, ΟΝ, ΩΣ, ΩΝ, in Nominativo: & Genitivo in *ου*, vel *ω*: ut, *ὁ λόγος*, *τοῦ λόγου*, *ſermo*: *ὁ Μενέλεως*, *τοῦ μενέλεω*, *Menelaus*: *τὸ ξύλον*, *τοῦ ξύλου*, *lignum*: *τὸ εὔγεων*, *τοῦ εὔγεω*, *fecundum*.

Hæc declinatio convenit cum ſecunda Latinorum, quæ *ος* & *ον* nonnunquam adſcivit in ſuam civitatem, & in multis mutat

tat formâ propriâ *us*, & *um*; ut *Delos*, & *Delus*, inſula quædam; *ſympoſion*, & *ſympoſium*. Pura puta Latina interdum quoque *os* habent, ut *ſervos*, apud Terent: pro *ſervus*.

2. *Cujus Generis ſunt hæc Nomina?*

1. ΟΣ & ΩΣ plerumque ſunt maſculini generis, ut ὁ λαὸς, ὁ λεὼς, *populus*: aliquando etiam feminini, ut ἡ ὁδὸς, *via*: ἡ ἅλως, *area*; vel communis generis, ut ὁ, ἡ ἄνθρωπος, *homo*, *vir*, *femina*: ὁ, ἡ ἔυγεως, *fecundus*, *a*. De adjectivis vide Quæſt: I. cap. VII. l. 2.

2. ΟΝ & ΩΝ ſemper ſunt Neutra: ut τὸ ξύλον, τὸ ἔυγεων. τὸ χρεὼν, τοῦ χρεὼ, *debitum*: quamvis & pro eo dicatur τὸ χρέως, τοῦ χρέω.

Cum pleraque nomina in ος ad maſculinum genus pertineant, nihil antiquius aut conducibilius erit ad genera vera in verſionibus reperienda, quam ut cum Schotto & Sylburgio diverſis Lexicis diffidentes, cum ſæpius errent, aut inter ſe diſſideant, ος commune vel femininum internoſcamus ex Regulis ſequentibus, quæ inſimul anſam præbebunt maſculinis agnoſcendis.

I. DE GENERE FEMININO.

1. Eorum, quæ ος habent, muliebria ſunt

1. Quædam ſynonyma, ut ἡ
- ὁδὸς, ἀτραπὸς ἀταρπιτὸς, οἶμος, *via*, *trames*: quamvis Heſiodus dixerit μακρὸς οἶμος.
- ἄμμος, ἄμαθος, ψάμμος, ψάμαθος, *arena*.
- δέλτος, βίβλος, *liber*.
- κόπρος, μίνθος, *ſtercus*, *merda*.
- πύελος, ἀσάμινθος, *ſolium*.
- τάφρος, κάπετος, *foſſa*.

2. Quædam nomina ſimplicia cum compoſitis ſuis, ut ἡ
- βάλανος, *caſtanea*, &c. μυροβάλανος, *fructus*, *unde ſuccus vel unguentum exprimitur*.
- νάρδος, *nardus*. ψευδόναρδος, *pſeudonardus*.
- ἄμπελος, *vinea*. ἀγριάμπελος, ἀγρίαμπελος, *vinea ſilveſtris*.

3. Ἐλλειπτικοὶ, quæ ſubaudiunt ſubſtantivum, ut ἡ

1. ἔρημος, *eremus*: ἤπειρος, *continens*: νεὸς, νειὸς, ſcilicet ἡ γῆ, *novale*, Dreſland.
2. λαοφόρος, λεωφόρος, *via publica*: τροχήλατος, *orbita*: ſcil. ἡ ὁδός.
3. ἄβυσσος, *abyſſus*, ſcilicet χώρα, vel ſimile quid. ὁ, ἡ ἄβυσσος, adjective, *carens fundo*.
4. ἀντίδοτος, *antidotus*: ἔμπλαστρος, *emplaſtrum*, ſcilicet δύναμις. λυσιμάχιος, *lyſimachium*, partijcke/ weyderick: ſcil. πόα, βοτάνη, *herba*. Sed dicitur etiam τὸ ἀντίδοτον, ἔμπλαστρον, λυσιμάχιον, intellecto φάρμακον, φυτὸν, vel βοτάνιον.

4. Regiones, urbes, inſulæ, arboreſque, ut:

1. ἡ Δῆλος, *Delus*.
2. ἡ αἴγειρος, *populus nigra*: πύξος, *buxus*: σχῖνος, *lentiſcus* maſtickboom. ῥάμνος, *ſpina alba*. ſed ὁ ἐρινεὸς ſeu ἐρινὸς, *caprificus*, ſolum maſculinum eſt: & ſequentia communia, ut ὁ ſæpius ἡ κόμαρος, *arbutus*: ὁ, ἡ πρῖνος, *ilex*: ὁ, ἡ συκάμινος, *morus*, *cujus fructus dulcis inſtar fici*.

5. Congeries quædam nominum quaſi viginti: ut ἡ

ἄσφαλτος, *bitumen*.
δοκὸς, *tignum*, *trabs*: δρόσος, *ros*.
κάμινος, *caminus*, *fornax*: κάρδοπος, *mactra*: κιβωτὸς, *arca*.
λήκυθος, *lecythus*, *ampulla olearia*.
μήρινθος, *funiculus*: μίλτος, *minium*, *rubrica*.
νῆσος, *inſula*: νόσος, *morbus*: ῥάβδος, *virga*, *bacillus*:
ῥάφανος, *raphanus*: σποδὸς, *cinis*: σορὸς, *ſandapila*, *loculus*: nam ὁ σωρὸς eſt *cumulus*.
τήβεννος, *toga*: τίτανος, *calx*: & pauca alia, quæ uſus docebit.

II. DE GENERE COMMUNI.

Sunt & aliqua nomina in ος, quæ duo habent genera, vel cum, vel ſine diſcrimine.

1. Sine diſcrimine, ut, ὁ, ἡ

ἄκατος, *genus navigii actuarii*.
κνῆκος, *herba croco ſimilis*.
μάρμαρος, *marmor*.
ὀρίγανος, *origanum*, baſtaard marjolijn.
ῥινὸς, *pellis*, *corium*.
σπάρτος, *ſpartus*, *funis ſparteus*.
στάμνος, *urna*, *amphora*.
χάλκανθος, *chalcanthus*, koper-water.

1. Signi-

2. Cum diſcrimine.

1. Significationis, ut ὁ ζυγὸς, *jugum*: ἡ ζυγὸς, *libra*: ὁ ἵππος, *equus*, ἡ ἵππος, *equa*, *equitatus*: ὁ λέκιθος, *piſum*, ἡ λέκιθος, *ovi luteum*: ὁ ὄαρος, *colloquium*, ἡ ὄαρος, *conjux*: ὁ, ἡ θόλος, *fornix*, ἡ θόλος, *locus quidam Athenienſium*: ὁ, ἡ κρύσταλλος, *cryſtallus*, ὁ κρύσταλλος, *glacies*: ὁ, ἡ κύανος, *cyanus, lapis coloris cærulei*, ὁ κύανος, *color cæruleus*: ὁ, ἡ λίθος, *lapis pretioſus*, ὁ λίθος, *lapis quivis*: ὁ, ἡ πάπυρος, *planta quædam*, ἡ πάπυρος, *charta*: ὁ, ἡ χοῦς, *agger*, ὁ χοῦς, *congius*: ὁ, ἡ χοῖνος *ſexaginta ſtadia*: ἡ χοῖνος, *funis*.

2. Dialecti. Communis enim dialectus requirit ὁ ἄσβολος, *fuligo*: ὁ βῶλος, *gleba*: ὁ θόλος, *fornix*: ὁ στρύχνος, *ſolanum*: ὁ ὕαλος, *vitrum*: Attica autem ἡ ἄσβολος, βῶλος, θόλος, στρύχνος, ὕαλος. Communis eſt Dialectus, ὁ λιμὸς, *fames*: Dorica autem & Poëtica ἡ λιμός. Communis, ὁ ἡμίονος, *mulus*: ὁ ἐλλὸς, *hinnulus*: Ionica autem ἡ ἡμίονος, ἡ ἐλλός. Eodem modo in tertia declinatione Communis dialectus habet, ὁ κίων, *columna*: & Ionica ἡ κίων.

Præterea pauca quædam genus habent incertum, ut ἡ αἴγυρος, *herba quædam capris grata*: ὕριος, *ſervitus*, *carcer*. &c.

III. DE GENERE NEUTRO.

1. Pro terminatione Attica ων invenitur etiam ω, ut τὸ ἀγήρω, *ſenii expers*, apud Phil. pro τὸ ἀγήρων: & τὸ ἐπίπλεω apud Plutarch. ab ὁ, ἡ ἐπίπλεως, *plenus*.

2. Hoc eo minus mirandum putes, cum quoque ο ponatur pro ον, ut τὸ ἄλλο, *aliud*, nunquam τὸ ἄλλον. Huc refer Articulum τὸ, & quædam Pronomina, ὅ, *quod*, τοῦτο, ἐκεῖνο, αὐτὸ, *hoc*, *illud*, *ipſum*.

Attici retinent aliquando τὸ ν quamquam ſequatur conſonans, cum interea ν ab aliis abjiciatur: ut

τηλικοῦτον,	Att.	τηλικοῦτο,	Comm.	*tantum*.
τοιοῦτον,	Att.	τοιοῦτο,	Comm.	*tale*.
τοσοῦτον,	Att.	τοσοῦτο,	Comm.	*tantum*.
ταυτὸν,	Att.	τὸ αὐτὸ,	Comm.	*idem*.

αὐτὸν, pro αὐτὸ, *illud*, nunquam legitur.

Hoc ον, inquit Stephanus, ſæpiſſime invenitur ante vocalem, ut apud Ariſtoph. γραΐδιον τοιουτονὶ, *talis vetula* pro τοιουτὶ. Sæpe tamen legi hoc ον etiam ante conſonantem. Liban. t. 1. p. 8. τοιοῦτον κτῆμα. Chryſoſth: in Johan: p: 914. τηλικοῦτον τόλμημα. Euſtath in Od. p. 13. ἐς τουτὸν δηλοῦσιν οἱ ἄγριοι καὶ ἄγροικοι.

3. ***Quomodo nomina in* ΟΣ *&* ΟΝ *deſinentia declinantur, quam alii tertiam vocitant declinationẽ?***

1. Nomina in ος ſequuntur articulum Maſculini generis, τοῦ, τῷ, τόν, &c. Vocativus ſing. deſinit in ε, vel in ος Attice.

2. Nomina in ον ſequuntur Articulum neutrum, eandem enim habent terminationem in Nom. Acc. & Voc. ut Latina Neutra. Hoc docent Paradigmata ſequentis Tabulæ.

4. ***Quomodo nomina in* ΩΣ, ΩΝ *declinantur, quam alii vocitant quartam ſimplicium?***

ΩΣ, ΩΝ non eſt niſi Attica dialectus formata ab ΟΣ, ΟΝ, hunc in modum.

1. Vertitur enim ο in ω: οι in ῳ ſubſcribendo ι: ου in ω abjecto υ.

2. Si penultimum α corripitur, manet: ut ταὸς, ταὼς, *pavo*: λαγὸς, λαγὼς, *lepus*: κάλος, κάλως, *rudens*. Si autem α in αος producitur, mutatur in ε, ut, ναὸς, νεὼς, *templum*: λαὸς, λεὼς, *populus*.

3. Vocativus ſemper ſimilis nominativo: quia Atticus.

4. Neutrorum α migrat in ω Duale: ut τὼ ἔυγεω, pro τὼ ἔυγεα, vel ἔυγεια. Vide Tabulam.

1. Ut λόγος, ſic quoq; ὁ κῆπος, *hortus*: ἡ ἄμπελος, τῆς ἀμπέλου, *vitis*: ἡ ὁδὸς, τῆς ὁδοῦ, *via*, &c. declinantur.

2. Μῆλον, *Pomum*: ἄπιον, ἀπίου, *pirum*, &c: λάχανον *olus*, &c. ut ξύλον.

3. ἵλεως, *propitius*, a: τὸ ἵλεων, *propitium*, &c. ut Μενέλεως, & ἔυγεων.

4. Pro ων in accuſativo multa nomina habent ω: ut, ὁ ἄθως, τὸν ἄθω, *mons Athos*; ἡ ἕως, τὴν ἕω, *Eos*, *aurora*: ἡ Κέως, τὴν Κέω, *inſula Ceos*: ἡ Κῶς, τὴν Κῶ, *inſula Cos*: ὁ λαγὼς, τὸν λαγὼ, *lepus*: τὸν θεὸν ἵλεω, *Deum miſericordem*, legitur apud Gregor. His adde ἀγήρω, πλέω, eorumque

rumque compoſita: ut τῦ & τὸ ἔκπλεω, ἀνάπλεω, ἔμπλεω, ἐπίπλεω, περίπλεω. Σύκων ἐπίπλεω τὸ ἀγγεῖον, Plutarch. Nonnulla quoque propria, ut Τυνδάρεω, Μενέλεω. Multa autem eorundem præcedentium nominum etiam ων habent, ut τῦ ἄθων, Herod: τῦ λαγών, Plutarch: & ſic deinceps.

6. Latini Atticos imitati ſunt, dicentes *Letum Androgeo*, Virg. pro *Androgei*. *Ad montem Atho*, Liv. *Ego quidem ſum Pauli, ego vero Apollo*, in Vulgata Verſione, ubi *Apollo* genitivus eſt ab ὁ Ἀπολλώς.

CONTRACTIONES.

1. Εο, εȣ, οο, οȣ contrahuntur in ȣ, ut alibi. Sic εα, οα in α. εαι in αι; εω, οω, οῳ in ω. εας in ας in hac declinatione: nam in tertiâ fit ȣς. Contractionum per omnes caſus ſunt exempla: ὁ ἀργύρεος, ἀργυρȣ̃ς, *argenteus*, τȣ̃ ἀργυρέȣ, ἀργυρȣ̃, τὸ ἀργύρεον, ἀργυρȣ̃ν, *argenteum*. τὰ ἀργύρεα, ἀργυρᾶ, *argentea*. τὸ διπλόον, διπλȣ̃ν, *duplex*, τὰ διπλόα, διπλᾶ, *duplicia*. Sic ὁ νόος, νȣ̃ς, *mens*. τȣ̃ νόȣ, νȣ̃; τῷ νόῳ, νῷ; τὸν νόον, νȣ̃ν; ὦ νόε, νȣ̃. D. τὼ νόω, νώ: τοῖν νόοιν, νοῖν. P. οἱ νόοι, νοῖ: τῶν νόων, νῶν: τοῖς νόοις, νοῖς: τȣ̀ς νόȣς, νȣ̃ς: ὦ νόοι, νοῖ.

2. Sic quoque comparata ſunt compoſita εὔνοος, εὔνȣς, *benivolus*: ἄνοος, ἄνȣς, *amens*, &c. A ῥόος, ῥȣ̃ς, *fluxus*, venit κατάρροος, κατάρρȣς, *defluxus*; καλλίρροος, καλλίρρȣς, *pulchra habens fluenta*. Compoſita autem nunquam mutant οα in α: non enim dicitur εὔνα, ſed εὔνοα, *benivola*. Eodem modo καλλίρροα, *pulchriflua*: εὔπλοα, *navigatu facilia*. In Genitivo etiam ſatius erit dixiſſe εὐνόων, καλλιρρόων, quàm εὐνῶν, καλλιρρῶν, &c.

3. Σάος hunc in modum contrahitur; ὁ σάος, σῶς, *ſalvus*; τȣ̃ & τὸ σάον, σῶν, *ſalvum*: τȣ̀ς σάȣς, & τὰς σάας, σῶς, *ſalvos*, *ſalvas*: Imo τὰ σάα, σᾶ, *ſalva*, apud Hezych. & Suid. Cetera non contrahuntur.

CAPUT QUARTUM.

De tertia Declinatione.

1. *Quæ eſt Tertia declinatio, cujus ambitu coërcemus quintam ſimplicium, & quinque contractas antiquiorum Grammaticorum?*

Genitivus in Tertiâ Nominativum ſuperat exiens in ος, Dativus in ι, Accuſativus in α vel ν. Vocativi ſæpe vox eadem ac Nominativi. Dualis Nominativus ε, Genitivus οιν. Pluralis

Nominativus ες, Genitivus ων, Dativus σι, Accuſativus ας. At neutrorum tres caſus plurales in α. Exempla integra Tabula exhibet.

In contractionibus autem terminatio nonnunquam variat, ut videbis cap. 5.

1. Hæc declinatio convenit cùm tertia Latinorum, quæ Genitivi terminationem ος, Accuſativi α & ας in quibuſdam: Dativi ι, cum Nominativi ες, & neutro α in omnibus nominibus ſibi vindicavit. Sic invenitur [illegible] Palla-dos, & deinde ο in ι mutato Palladis: ſolum vero patris à multis. Plato facit Platona, Platonem; Rhetor, Rhetores, & Rhetoras. Medull. Ariſtarchi. Voſſ. p. 49. 57, 64. & 65.

2. Ut Τιτὰν declinantur ἡ λαμπὰς, τῆς λαμπάδος, τῇ λαμπάδι, τὴν λαμπάδα, ὦ λάμπας, lampas. &c. ἡ φιλότης, τῆς φιλότητος, amicitia. ὁ πύργων, turris, propugnaculum. ὁ ἴβηρ, Hiſpanus, τοῦ ἴβηρος, τοῖς ἴβηρσι.

3. Secundum βῆμα, greſſus, veſtigium, tribunal, ſuggeſtus, declinatur quoque ῥῆμα, verbum: τὸ δέλεαρ, τοῦ δελέατος, eſca. τὸ μέλι, τοῦ μέλιτος, mel.

2. *Quot modis formatur Genitivus?*

Octo potiſſimum modis: ut in tertia Latinorum declinatione. compara tabellas duas paulo poſt ſequentes cum Medulla Voſſii p. 49, 50, &c.

3. *Reduc omnes ad duas Regulas.*

1. Quæcumque variantur & deſinunt in vocales, ν, vel ρ, formant Genitivum poſtpoſito ος & τος: ut τὸ σίνηπι, τοῦ σινήπι-ος, *ſinapi*: τὸ μέλι, τοῦ μέλι-τος, *mel*: ἡ μήκων, μήκων-ος, *papaver*; ὁ Ξενοφῶν, Ξενοφῶν-τος, *Xenophon*. Quædam autem earum terminationum mutant præterea vocalem præcedentem ω in ο vel ου, & η vel υ in ε: ut ὁ πρίων, πρίο-ν-ος, *ferra*: ὁ δράκων, δράκον-τος, *draco*: ὁ τυπτῶν, τυπτοῦν-τος, *verberaturus*: ὁ αἰθὴρ, αἰθέρος, *æther*: τὸ ἄστυ, ἄστ-ε-ος, *urbs*, *aſtu*.

2. Omnia deſinentia in σ (ſub quibus litteræ duplices ξ, ψ, continentur) formantur interpoſito ο, το, δο, θο, νο, ντο: ut ὁ ἅλς, ἁλ-ὸ-ς, *ſal*: ἄναξ (vel ἄνακς) ἄνακ-το-ς, *Rex*. Quædam autem nomina

mina hujus terminationis præterea ι & υ abjiciunt: ut ὁ κτεὶς, κτε-ν-ὸς, *pecten*: ὁ ποὺς, πο-δ-ὸς, *pes*. Vel mutāt η, υ in ε, ut ὁ Δημοσθέν-η-ς, Δημοσθέν-ε-ος, *Demoſthenes*: ὀξύς, ὀξέος, *acutus*: vel diphthongū dividunt, υ cū ο permutantes: ut ἡ ναῦς, ναὸς, *navis*.

TABULA PRIMA,

De Formatione Genitivi, comprehendens nomina deſinentia in vocalem, vel conſonantem ν, ρ.

I. Per ſolam Paragogen.

ΟΣ ſine litterarum mutatione poſtponunt ſibi nomina deſinentia in

1. ι, ιος: ut τὸ σίνηπι, τοῦ σινήπι-ος, *ſinapi*.
2. υ, υος: ut τὸ γόνυ, γόνυ-ος, *genu*.
3. αν, ανος: ut ὁ παιὰν, παιᾶν-ος, *paan*.
4. εν, ενος: ut τὸ τέρεν, τέρεν-ος, *tener*.
5. ην, ηνος: ut ὁ ἕλλην, ἕλλην-ος, *Græcus*.
6. ιν, ινος: ut ὁ δελφὶν, δελφῖν-ος, *delphin*.
7. ον, ονος: ut τὸ μεῖζον, μείζον-ος, *majus*: cum omnibus neutris ab ων, exceptis participiis.
8. υν, ύνος: ut ὁ μόσσυν, μόσσυν-ος, *propugnaculum*.
9. ων, ωνος: ut ὁ κλὼν, κλων-ὸς, *ramus*: ἡ μήκων, μήκων-ος, *papaver*.
10. αρ, αρος: ut ὁ, ἡ μάκαρ, μάκαρ-ος, *beatus*, τὸ νέκταρ, νέκταρ-ος, *nectar*.
11. ειρ, ειρος: ut ὁ φθεὶρ, φθειρ-ὸς, *pediculus*.
12. ηρ, ηρος: ut ὁ Σὴρ, Σηρ-ὸς, *Chinenſis*.
13. ορ, ορος: ut τὸ ἦτορ, ἦτορ-ος, *cor*.
14. υρ, υρος: ut ὁ ψίθυρ, ψίθυρ-ος, *ſuſurrus*.
15. ωρ, ωρος: ut ὁ φὼρ, φωρ-ὸς, *fur*: ὁ κέλωρ, κέλωρ-ος, *Eunuchus, vox, eques*.

II. Simul per Paragogen & Antitheſin.

ΟΣ ſibi ſubjungunt, υ in ε, η in ε ante ν & ρ, & ω in ο, terminata in

1. υ, εος: ut τὸ πῶυ, πώε-ος, *grex*.
2. ην, ενος: ηρ, ερος: ut ὁ λιμὴν, λιμ-έ-νος, *portus*, ὁ αἰθὴρ, αἰθ-έ-ρ-ος, *aër*.
3. ω, οος: ut ἡ Λητὼ, Λητ-ό-ος, *Latona*.
4. ων, ονος: ut ὁ πρί-ων, πρί-ονος, *ſerra*: ἡ σταγὼν, σταγ-όνος, *gutta*. ὁ, ἡ κύων, κυ-νὸς, *canis*, pro κύ-ονος.
5. ωρ, ορος: ut ὁ Νέστ-ωρ, Νέστ-ορ-ος, *Neſtor*.

1. α,

2. ΤΟΣ ſine mutatione poſt ſe admittunt.

1. α, ατος: ut τὸ ῥῆμα, ῥήμα-τος, *verbum.*
2. ι, ιτος: ut τὸ μέλι, μέλι-τος, *mel.*
3. Participia Neutra in αν, αντος: ον, οντος: εν, εντος: υν, υντος: ut τὸ, τύψαν, τύψαν-τος, *quod verberavit*: τὸ τύπτον, τύπτον-τος, *verberans*: τὸ τυπῶν, τυποῦν-τος, *verberaturum*: τὸ ζευγνὺν, ζευγνύντος, *jungens.*
4. ἡ δάμαρ, δάμαρ-τος, *mulier*, apud poëtas: apud quos etiam invenitur ἡ θέμις, θέμιτος, pro θέμιδος, *jus, lex.*
5. ων, ωντος: ut ὁ Ξενοφῶν, Ξενοφῶν-τος, *Xenophon.*

3. ΤΟΣ antecedente mutatione τοῦ ω in ο vel ου ſibi poſtponunt.

1. ων, οντος: ut ὁ δράκ-ω-ν, δράκ-ον-τος, *draco*: ὁ τύπτων, τύπτοντος, *verberans*: ὁ τυπ-ώ-ν, τυπ-ό-ν-τος, *qui verberavit*, in aoriſto ſecundo.
2. ων, ουντος: ut ὁ τυπ-ῶν, τυπ-οῦντος. *verberaturus*, cum omnibus ſecundis futuris activis: etiam præſentibus ex έων, όων contractis: ut ποι-ῶν, ποι-οῦντος (pro ποιέων, ποιέοντος) *faciens*: χρυσ-ῶν, χρυσ-οῦντος (pro χρυσό-ων, χρυσό-οντος) *inaurans.*

TABVLA SECVNDA,

Comprehendens omnia nomina in σ deſinentia, ſub quibus continentur ξ, ψ.

I.

Hic genitivus ſola formatur

EPENTHESI.

1. Interponitur ο ante ς, ut

1. ας, αος: ut ὁ λάας, λάα-ο-ς; vel ὁ λᾶς, λᾶ-ο-ς, *lapis.*
2. ες, εος: ut τὸ ἀληθὲς, ἀληθέ-ο-ς, *verum.*
3. ις, ιος: ut ὁ ὄφις, ὄφι-ο-ς, *ſerpens*: ἡ πόλις, πόλι-ο-ς, *urbs.*
4. υς, υος: ut ὁ μῦς, μυ-ό-ς, *mus.*
5. ως, ωος: ut ὁ τρὼς, τρω-ὸ-ς, *Trojanus.*
6. λς, λος: ut ὁ ἅλς, ἁλ-ὸ-ς, *ſal.* ἡ ἅλς, *mare.*
7. Deſinentia in ξ, ψ; quorum ξ primo mutatur in γς, κς, χς, ut ὁ, ἡ ἅρπαξ (pro ἅρπαγς) ἅρπαγ-ο-ς, *rapax*: ὁ θώραξ (pro θώρακς) θώρακ-ο-ς, *thorax*: ὁ, ἡ βὴξ (pro βήχς) βηχὸς, *tuſſis* ξ

tuſſis: θρὶξ, τριχὸς, crinis: ubi τ datur propter ſequentem aſpiratam χ. Secundo ψ in βος, πος, φος, ut ὁ Ἄραψ (pro ἄραβς) ἄραβ-ο-ς, Arabs: ἡ φλὲψ, φλεβ-ὸ-ς, vena: ὁ ὢψ (pro ὢπς) ὠπ-ὸ-ς, vultus: ἡ λαῖλαψ, λαίλαπ-ο-ς, tempeſtas: ὁ Κίνυψ (pro κίνυφς) κίνυφ-ο-ς, flumen in Africa: ἡ κατῆλιψ, κατήλιφος, ſchala.

2. τ ante ς, ut

1. ας, ατος: ut τὸ γῆρας, γήρα-το-ς, ſenium, τὸ ὕδωρ, ὕδα-το-ς, aqua, ab antiquo ὕδας. Sic etiam τὸ σκὼρ, σκατός, merda.
2. αις, αιτος: ut ἡ δαὶς, δαι-τὸ-ς, cibus: τὸ σταὶς, σται-τὸ-ς, farina.
3. ης, ητος: ut ὁ λέβης, λέβη-το-ς, lebes.
4. ις, ιτος: ut ἡ χάρις, χάρι-το-ς, gratia.
5. ος, οτος: ut τὸ τετυφὸς, τετυφό-το-ς, quod verberavit.
6. ως, ωτος: ut ὁ γέλως, γέλω-το-ς, riſus: τὸ οὖς, ὠ-τὸ-ς, auris, quaſi ab ὦς.
7. ρς, ρτος: ut ὁ, ἡ μάκαρς, μάκαρ-το-ς, felix.
8. Deſinentia in duplicē litteram, ut ἄναξ pro ἄνακς, ἄνακ-το-ς, Rex: ἡ νὺξ (pro νύκς) νυκ-τὸ-ς, nox.

3. δ: ut

1. ας, αδος: ut ἡ ἑβδομὰς, ἑβδομά-δο-ς, hebdomas.
2. αις, αιδος: ut ὁ, ἡ παῖς, παι-δὸ-ς, puer.
3. εις, ειδος: ut ἡ κλεὶς, κλει-δὸ-ς, clavis, τὴν κλεῖδα, & κλεῖν. in plurali numero κλεῖς, pro κλεῖδας Matth: 16.
4. ις, ιδος: ut ὁ Πάρις, Πάρι-δο-ς, Paris: ἡ Ἀμαρυλλὶς, Ἀμαρυλλί-δο-ς, Amaryllis.
5. υς, υδος: ut ἡ χλαμὺς, χλαμύ-δο-ς, chlamys: ὁ, ἡ ἔπηλυς, ἐπήλυδος, advena.
6. ως, ωδος: ut ἡ φῶς, φω-δὸ-ς, puſtula.

4. θ, ut:

1. ις, ιθος: ut ὁ, ἡ ὄρνις, ὄρνι-θο-ς, gallus, gallina, ἡ μέρμις, μέρμιθος, funis.
2. υς, υθος: ut ἡ κόρυς, κόρυ-θο-ς, galea.
3. νς, νθος: ut ἡ ἕλμινς, ἕλμιν-θο-ς, vermis.

5. ν: ut

1. ας, ανος: ut ὁ μέλας: μέλα-νο-ς, niger.
2. ις, ινος: ut τὶς, aliquis, aliqua, τι-νὸ-ς, alicujus: τινὶ, τινὰ, τινὲς, &c. τὶς autem cum ſignificat quis, qua, cum accentu acuto, eundem retinet ubique loco primo: ut τίνος, τίνι, τίνα, τίνες, &c.

6. ντ: ut

1. ας, αντος: ut ὁ γίγας, γίγα-ντο-ς, Gigas.
2. ης, ηντος: ut ὁ δαφνῆς, δαφνῆ-ντο-ς, laureus, laurinus: & plura alia orta ex ήεις, ήεντος: Quæ tamen potius ad Syncopen referas.
3. υς, υντος à verbis in υμι: ut ὁ ζευγνὺς, ζευγνύ-ντο-ς, jungens.

Digitized by Google

II.

SYNCOPE ATQUE EPENTHESI.

Per ſyncopen τοῦ ι vel υ, & epentheſin νο, ντο, vel δο, formantur

1. εις, νος: ut ὁ κτεὶς, κτε-νὸ-ς, *pecten.*
2. εις, εντος: ut ὁ Σιμόεις, Σιμόε-ντο-ς, *flumen Simois:* ὁ δαφνήεις, δαφνήε-ντο-ς, *laureus:* cujus contractio ει & ε poſtea abjicit in ὁ δαφνῆς, τοῦ δαφνῆντος.
3. ους, οντος: ut ὁ ὀδοὺς, ὀδό-ντο-ς, *dens.*
4. ους, οδος: ut ὁ ποὺς, πο-δὸ-ς, *pes.*

III.

ANTITHESI ET EPENTHESI.

Mutato η, υ in ε, ω in ο: & interpoſito ο, το, ντο, formantur.

1. ης, εντος, ὁ κλήμ-η-ς, κλήμ-εντο-ς, *Clemens:* & plura alia, quæ à Latinis oriuntur.
2. ης, εος: ut ὁ Δημοσθένης, Δημοσθέν-εο-ς, *Demoſthenes:* ἡ τριήρ-ης, τριήρ-ε-ος, *triremis.*
3. ηξ, εκος: ut ἡ ἀλώπηξ (ἀλώπηκς) ἀλώπ-εκο-ς, *vulpes.*
4. υς, εος: ut ὁ ὀξὺς, ὀξ-έο-ς, *acutus.*
5. υς, εως: ut ὁ πῆχυς, πήχεως Att. *cubitus*, pro πήχεος.
6. ως, όος: ut ἡ αἰδ-ώ-ς, αἰδ-ό-ος, *pudor.*
7. ως, οτος: ut ὁ τετυφ-ώ-ς, τετυφ-ότο-ς, *qui verberavit*, cum omnibus Præteritis Participiis, quæ non contrahuntur.

IV.

APOCOPE ET PARAGOGE.

Υ abjicitur, & δος poſtponitur.

In ουν, οδος: ut τὸ δίπουν (δίπο-υν) δίπο-δος, *bipes.* Sic quoque in aliis compoſitis a ποῦς.

V.

ANTITHESI ET DIÆRESI.

Υ mutatur in ο: & una ſyllaba diſſolvitur in duas, in diphthongis.

1. αυς, αος: ut ἡ ναῦς, τῆς ναὸς, navis: ἡ γραῦς (γρα-ὺ-ς) γρα-ὸ-ς, *anus:* (τῆς νεὼς, γρεὼς, Att. τῶν νεῶν, γρεῶν. Att. Iônes dicunt ἡ νηῦς vel νηὺς, τῆς νηὸς, αἱ νῆες pro νᾶες) in accuſativo plurali habet ναῖς ναῦς pro νέας.
2. ευς, εος: ut ὁ βασιλεὺς (βασιλε-ύ-ς) βασιλέ-ο-ς, *Rex.*
3. ους, οος: ut, ὁ, ἡ βοῦς (βο-ὺ-ς) βο-ὸ-ς, *bos, vacca:* ὁ χοῦς, χοὸς, *cusin.*

Duæ

Digitized by Google

Duæ peculiares Genitivorum formæ in Prima Tabula deformatæ ſunt, & præter eas quinque aliæ in ſecunda. Reſtat octava, quæ omnem variationem excludit, & nominativi formam propriam retinet. Quod genus

1. Nomina litterarum, ut τὸ ἄλφα, βῆτα, &c. τοῦ ἄλφα, βῆτα, υ, ο, ω, non mutantur: ſed juncta Adjectivis variantur: ut τοῦ ψιλὸν, τοῦ ψιλοῦ. μικρὸν ο, μικροῦ ο, &c.

2. Nomina, quorum fini aliquid demitur, ut ὕφα pro τὸ ὕφασμα, textum, &c.

5. *Quomodo cognoſcuntur genera tertiæ Declinationis ex ſignificatione?*

1. Fere eodem modo, quo Latina. Maſculina ſunt nomina virorum & fluviorum.

2. Feminina nomina mulierum, urbium, arborum: ut, ἡ Γόρτυν, *urbs Gortyn*: ἡ Ὀπόεις, Ὀποῦς, *urbs Opus*: ἡ δρῦς, *arbor, robur*.

3. Communia partim agnoſcuntur ex applicatione ad diverſos ſexus: ut ὁ βοῦς, *hic bos*, ἡ βοῦς, *hæc bos*. ὁ ἡγεμὼν, *hic dux*, ἡ ἡγεμών, *hæc dux*. partim ex diſtinctione aliarum rerum: ut, ὁ ἀὴρ, *aër*; ἡ ἀὴρ, *tenebræ* apud poëtas. ὁ ἅλς, *ſal*: ἡ ἅλς, *mare*.

Ὁ χάραξ, *vallum, caſtra*, ἡ χάραξ, *palus, pedamentum*; ὁ κάμαξ, *torris, fax*: ἡ κάμαξ, *cervus, pedamentum*: ὁ στύραξ, *cuſpis haſtæ*: ἡ στύραξ, *arbor, vel gummi ſtyrax*. ὁ, ἡ, λύγξ, λυγκὸς, *lynx*: ſed ἡ λύγξ, λυγμὸς, *tuſſis*. Quamvis alia ſolâ dialecto differant, ut ὁ κίων, *columna*, Communiter: ἡ κίων, Ionice. ὁ αἰθὴρ, *aër*, pro quo Poëtæ aliquando dicunt ἡ αἰθήρ.

4. Generi Communi addes omnia adjectiva in ης-εος, ρ, ρος; ut ὁ, ἡ, ἀληθὴς, *verus, a*: ὁ, ἡ, μάκαρ, μάκαρος, *beatus, a*; & compoſita in ις, ιν, υς, ους, & ων; ut ὁ, ἡ ἄπολις, *patria pul-*

ſus; ὁ, ἡ, χρυσάκτιν, *radiis aureis coruſcans*: ὁ, ἡ, ἄδακρυς, *ſine lachrymis*: ὁ, ἡ ἄπους, *carens pedibus*: ὁ, ἡ εὐδαίμων, *beatus*.

Reliqua Adjectiva in ας, υς, εις, & Participia ſunt Maſculina: quamvis Poëtæ nonnunquam more Attico pronunciant ἡ ἀχίων pro ἀχίουσα &c. Vide VII. c. h. l.

Cætera cognoſcuntur ex Regulis ſequentibus terminationum.

6. *Quomodo agnoſcis genus maſculinum ex hujus declinationis terminationibus?*

1. Nullo excepto Maſculina ſunt omnia ſubſtantiva in αν, υν, ευς. Et υς, genitivo εος, εως, υντος. ας, αντος. ης, ῆντος, εντος. ων, οντος. ut ὁ παιὰν, *pæan*. ὁ μόσυν, *propugnaculum*. ὁ βασιλεὺς, *Rex*. ὁ ἡδὺς, τοῦ ἡδέος, *dulcis*: ὁ πῆχυς, τοῦ πήχεως, *cubitus*: ὁ ζευγνὺς, τοῦ ζευγνύντος, *conjungens*. ὁ μέλας, τοῦ μέλανος, *niger*. ὁ τιμῆς, pro τιμήεις, *honoratus*, τοῦ τιμῆντος: ὁ Κλήμης, τοῦ κλήμεντος, *Clemens*; & ſimilia nomina propria Latina: ὁ δράκων, τοῦ δράκοντος, *draco*. Præterea omnia Participia in ων, ut ὁ τύπτων, *verberans*.

Quamvis Canin. Hell. p. 129. ἡ χαμμαπτοὺς ex Ariſtotele, proferat: Cogitandum tamen eſt, num aliquid omiſſum ſit, idque eo magis, quia Ariſt: de genere feminino dicit, ὁ ὀρεὺς θῆλυς, *mula*.

2. Deſinentia in ας, αντος. ων, ωνος. ην, ειρ, υρ, ωρ, ους, ως, ξ, ψ, exceptis nonnullis.

1. ας, αντος, ᾶνος, ὁ ἱμὰς, ἱμάντος, *vinculum*. ὁ πελεκᾶς, τοῦ πελεκᾶνος, *pelecanus*. Præter ἡ ἀνδρειὰς, *potentia*, Heſych. ὁ ἀνδριὰς enim imago.

2. ων,

2. ων, ωνος. ut ὁ αἰὼν, τοῦ αἰῶνος, seculũ, medulla ſpina. * Schottus mavult ἡ βοῶν. Sylb: & Steph: nullum genus definiunt.	Præter ἡ	ἅλων, area. γλήχων, pulegium, polep. μήκων, papaver. τρήρων, turtur, ſcil. ἡ πέλεια.
3. ην. ὁ αὐλὴν, canalis. ὁ αὐχὴν, cervix.	Præter ἡ	σειρὴν, Siren, dulce canens lupa. φρὴν, ingenium, animus. ὁ, ἡ χὴν, anſer: quibus Wellerus ποιμὴν adjungit.
4. ειρ. ut ὁ φθεὶρ, pediculus.	Præter ἡ	χεὶρ, manus. ὁ ἀντίχειρ, pollex, melius quam ἡ, quia intelligitur δάκτυλος.
5. ηρ. ut ὁ ἀστὴρ, ſtella.	Præter	1. Duo feminina, ſc: ἡ γαστὴρ, venter, ἡ κὴρ, fatum. 2. Duo neutra, ut τὸ ἦρ, ver: τὸ κῆρ, cor: pro ἔαρ, κέαρ.
6. υρ. ut ὁ ψίθυρ, murmur.	Præter	ὁ, ἡ μάρτυρ, martyr, teſtis: τὸ πῦρ, ignis.
7. ωρ. ut ὁ ἰχὼρ, ſudor, φὼρ, fur.	Præter	1. ἡ δάμαρ, mulier: ἀλέκτωρ virgo. 2. τὸ ἔελδωρ, cupido: ἕλωρ, præda: τέκμωρ, ſignum: σκὼρ, ſtercus: ὕδωρ, aqua.
8. ους. ut ὁ ποῦς, pes. πλακοῦς, placenta. ὀδοὺς, dens.	Præter	τὸ οὖς, auris. Dorice ὦς.
9. ως. ut ὁ ἔρως, amor; ὁ τετυφὼς, qui verberavit: ὁ φὼς, vir.	Præter	1. Feminina, ἡ δὼς, dos. ἡ φῷς, aduſtio cruris. & duo in ως, ος: ἡ αἰδὼς, pudor: ἠὼς, Eos. 2. τὸ φῶς, lux.
		1. Feminina. ἡ αὖλαξ, ſulcus: ἄντυξ, ambitus: βέμβηξ, βέμβιξ, turbo, trochus: θρίδαξ, lactuca: κλίμαξ, ſcala: θρίξ, crinis.

10. ξ. ut ὁ θώραξ, *thorax*. ὁ μύσταξ *mystax*. ὁ σφὴξ, *veſpa*, &c. — Præter — *avis, crex*: κλῶμαξ, *collis* λάρναξ. *arca*: λάταξ, *ſonitus laticis*: μάραξ, *virga*: μάσταξ, *mandibula*: πήληξ *caſſis*: πλὰξ, *tabula*: πνὶξ *ſuffocatio*: πνύξ, *locus Athenis, ubi concio habebatur*: πτέρυξ *ala*: πομφόλυξ *bulla*: πέμφιξ, *flatus*: πτὺξ *plica*: σάνδυξ, *ceruſſa uſta & rufa*: σμῶδιξ, *vibex*: σάρξ, *caro*: στὺξ, *ſtyx*: τέτριξ, *avis quadam*: τρὺξ, *fex vini*: φάλαγξ, *phalanx*: φάραγξ, *vallis*: φλὸξ *flamma*; φῶϊξ *avis quadam inimica Harpa*: χοῖνιξ, *chœnix*.

2. Communia: ut ὁ, ἡ αἶξ, *capella*: ἄμπυξ, *reticulum muliebre*: βὴξ *tuſſis* ἕλιξ, *convolvulus*: ὄμφαξ, *uva acerba*: πίδαξ, *fons*; ῥάξ, ῥὼξ, *acinus*: πέρδιξ, *perdix*: σκύλαξ, *catulus*: φάρυγξ, *guttur*. &c.

11. ψ: ut ὁ χάλυψ, *chalybs*: ὁ ὦψ, *facies*, &c. — Præter ἡ — κατῆλιψ, *ſchala*. καλαῦροψ, *pedum in ſummo repandum*. λαῖλαψ, *ventus procelloſus*. ὄψ, *vox*. φλέψ, *vena*. χέρνιψ, *malluvium*, Attice: apud alios, *aqua qua abluuntur manus*. πηνέλοψ autem, *avis quadam anati ſimilis*, eſt incerti generis.

7. *Quænam pertinent ad genus femininum?*

1. Omnia deſinentia in ω: αυς-ήρης: υς: οτης, οτητος; -υτης, -ύτητος, venientia ab Adjectivis: præterea verbalia in ις. ut ἡ φειδὼ, *parcimonia*: ἡ ναῦς, *navis*, quæ vox intelligitur ſub ἡ τριήρης, *triremis*.

remis, & ſimilibus: ἡ ἕλμινς, *lumbricus*: ἡ κακότης, τῆς κακότητος, *malitia*; (quia venit à κακὸς, ἡ, ὸν, *malus*; cum ὁ δημότης, τοῦ δημότου, *popularis*, derivetur a ſubſtantivo δῆμος, *populus*) ἡ δριμύτης, τῆς δριμύτητος, *aſperitas*: ἡ φράσις, *phraſis, locutio*, a φράζω, -σω, *loquor*: ἡ πρᾶξις, *factum*, à πράσσω, -ξω, *facio*.

2. In ιν: ων, -ονος, cum omicro: ας, -αδος: αις: εις: υς: & ις, etſi non ſit verbale. Aliqua autem patiuntur exceptionem, quæ ſequuntur.

1. ιν, eſt muliebre; ut ἡ ἀκτὶν, *radius ſolis*.	Præter	ὁ δελφὶν, *delphin*. ὁ, ἡ θὶν, *acervus*.
2. ων, -όνος; ut ἡ χελιδὼν, τῆς χελιδόνος, *hirundo*. ἡ σταγὼν, *gutta*.	Præter	ὁ κανὼν, *canon*. ὁ πρίων, *ſerra*.
3. ας, αδος; ut ἡ λαμπὰς, *lampas, lux, tæda*.	præterquã quæ hominem ſignant,	ut ὁ, ἡ, φυγὰς, *fugax*.
4. αις; in una voce, ἡ δαὶς, *epula*.	ut una eſt neutrius generis,	τὸ σταὶς, *farina triticea*. ὁ, ἡ παῖς, *puer, puella*, apparet ex ſenſu.
5. εις; ut ἡ κλεῖς, *clavis*.	Præter adjectiva & εις, εντος in voce	ὁ κτεὶς, *pecten*.
6. ις: ut ἡ πόλις, *urbs*: ἡ κόνις, *cinis*; ὁ, ἡ ἐλπὶς, *ſpes*.	Præter	1. ὁ ὄφις, *ſerpens*; ὁ κὶς, *vermis*: ὁ λὶς, τοῦ λιὸς, *leo*. &c. 2. ὁ γύνις, *vir effeminatus*; ὁ λῖς, τοῦ λιτὸς, *ſubtile linteum*. 3. ὁ, ἡ ὄρνις, *gallus, gallina*.
7. υς. ut ἡ χάρμυς, -υθος, *faſciculus fœni*. κόρυς, *galea*.	Præter hæc ſeptem:	ὁ βότρυς, *racemus*, θρῆνυς, *ſcabellum*; ἰχθῦς, *piſcis*; κάνδυς, *indumentum Perſicum*; μῦς, *mus*: νέκυς, *mortuus*: στάχυς, *ſpica*.

8. *Quæ-*

8. *Quænam pertinent ad neutrum Genus?*

1. Deſinentia in α, ι, υ. ας, ατος. ορ, ορος. Adjectiva in αν, εν, ες, ον, ος, υν, ουν. ut τὸ ῥῆμα, *verbum*: τὸ μέλι, *mel*: τὸ γόνυ, *genu*: τὸ κρέας, τοῦ κρέατος, *caro*: cui addas τὸ φρέαρ, τοῦ φρέατος, *puteus*, ab antiquo φρέας: τὸ ἦτορ, *cor*: τὸ μέλαν, nigrum: τέρεν, tenerum: ἀληθὲς, *verum*: εὔδαιμον, *felix*: τετυφὸς, *quod verberavit*: ζευγνὺν, *jungens*: δίπουν, *bipes*: ab ὁ μέλας, τέρην, τετυφὼς, ζευγνὺς: & ὁ, ἡ ἀληθὴς, εὐδαίμων, δίπους.

2. In αρ, αρος; ut τὸ νέκταρ, τοῦ νέκταρος, *nectar*: { præter ea quæ ſignificatione dignoſcuntur: & } ὁ ψὰρ, *ſturnus*. ὁ μῶμαρ, *ſtultus*, non declinatur.

9. *Quomodo deſinit Accuſativus?*

1. Accuſativus ſingularis exit in α: τὸν τιτᾶνα, *Titanem*: τὸν ἕλληνα, *Græcum*.

2. Excipiuntur nomina in ις & υς, αυς & ους, quorum genitivus in ος purum. Nam faciunt hæc accuſativum per ν: ὄφις (ὄφιος vel ὄφεως) ὄφιν, *ſerpens*. βότρυς (βότρυος) βότρυν, *racemus*. ὀξὺς, *acutus*, (ὀξέος) ὀξύν. ναῦς, (ναὸς) ναῦν, *navis*. βοῦς, *bos*, (βοὸς) βοῦν. Sed nonnulla quoque α habent: τὸν βότρυα, τὸν ὄξεα, τὴν νέα vel νῆα, in primis apud Poëtas.

2. Bary-

1. Barytona (quæ accentum in fine non habent) in ις & υς, quando ante ος nullam habent vocalem, utramque habent terminationem: ut ἡ ἔρις, ιδος ἔριδα, & ἔριν, *lis*, *diſcordia*. ὁ νήλυς, υδος, νήλυδα, & νήλυν, *novicius*. Sed revera, quoniam Iones eadem declinant in ος purum, continentur ſub Regula. Imo apud Ariſtotelem ipſum non ſolum τίγριδος ſed etiam τίγριος invenitur. Stephanus apud Platonem quoque invenit Ἀναχάρσιος, lib. 10. de Rep. Πάριν, Ἄδωνιν, Ὄσιριν, Ἆπιν, Ἶσιν, & ſimilia uſitatiora ſunt quam Πάριδα, Ἀδώνιδα, &c. Φιλαίνιδα tamen potius dixeris quam Φίλαινιν. Χάρις, *Dea*, tantum habet Χάριτα, ſecundum Grammaticos: χάρις autem *gratia*, *beneficium*, habet χάριν, & aliquando χάριτα. Ἐλπὶς *ſpes*, πατρὶς, *patria*, φροντὶς, *cura*, & ſimilia accentum in ultima habentia, tantum faciunt, ἐλπίδα, πατρίδα, φροντίδα: Compoſita autem potius ιν quam ιδα habent, ſæpius enim occurrit εὔελπιν, *bonam habentem ſpem*: φιλόπατριν, *patriam amantem*, ἄφροντιν, *ſecurum*, quam εὐέλπιδα, &c.

2. Nomina, quæ declinantur per Syncopen, retinent ε G. ante ρα: ut πατὴρ, pater: μήτηρ, *mater*: γαστὴρ, *alvus*: τὸν πατέρα, τὴν μητέρα, τὴν γαστέρα. nam ἡ πάτρα, eſt *patria*: ἡ μήτρα, matrix; ἡ γάστρα, vel γάστρη, *fundus vaſis*, *carina*: ſed ἡ θυγάτηρ, *filia*, τῆς θυγατέρος, θυγατρὸς habet θυγατέρα, & θύγατρα, quia hinc nullum dubium oritur.

10. *Quomodo formatur Vocativus?*

1. Vocativus idem plerumque ac Nominativus: ὁ ποιμὴν, ὦ ποιμήν. ὁ Ἕλλην, ὦ Ἕλλην. ὁ & ὦ Κλήμης, *Clemens*: ὁ & ὦ Ξενοφῶν, *Xenophon*. Huc refer omnia Participia hujus declinationis: ut ὁ τύψας, ὦ τύψας, &c.

2. Diſſimilis Vocativus tribus formatur modis: brevis vocalis ponitur pro longa, σ abjicitur, vel ν aſſumitur.

11. *Quænam aſſumunt vocalem brevem?*

1. Adjectiva in ην, ης contractum, & ηρ gravitonum mutant η in ε: ut ὁ τέρην, *tener*, ὦ τέρεν: ὁ Δημοσθένης, ὦ Δημόσθενες, *Demoſthenes*:

nes: ἡ μήτηρ, *mater*, ὦ μῆτερ: ἡ Δημήτηρ, *Ceres*, ὦ Δήμητερ. his adde quatuor nomina oxytona, πατὴρ, *Pater*, ὦ πάτερ: δαὴρ, *levir*, ὦ δᾶερ: ἀνὴρ, *vir*, ὦ ἄνερ: σωτὴρ, *Salvator*, ὦ σῶτερ: quamvis etiam inveniatur ὦ σωτήρ.

2. Ων & ωρ ſæpe mutantur in ον, ορ: ut ὁ καὶ ἡ κακοδαίμων, *infelix*, ὦ κακόδαιμον: [ὁ Ἀπόλλων, *Apollo*, ὦ Ἄπολλον; ὁ Ποσειδῶν, *Neptunus*, ὦ Πόσειδον: ὁ καὶ ἡ κύων, *canis*, ὦ κύον. ὁ γέρων, *ſenex*, ὦ γέρον. Sic comparativa, ut βελτίων, *melior*, ὦ βέλτιον, &c. Horum aliqua accentum non retrahunt: ut Λακεδαίμων, *Lacedæmon*, ὦ Λακεδαίμων: ὁ καὶ ἡ ἐλεήμων, *miſericors*, ὦ ἐλεῆμον. Qualia quoque nomina in ωρ ſine accentu: ut ὁ Ἕκτωρ, *Hector*, ὦ Ἕκτορ] παντοκράτωρ, *omnipotens*, ὦ παντοκράτορ.

Æoles vocativum ſemper corripiunt, vel in nominibus finem acuentibus: ut, ἡ ἀηδὼν, *luſcinia*, ὦ ἀηδὸν: ἡ χελιδὼν, *hirundo*, ὦ χελιδὸν, ſine mutatione accentus.

12. *Quæ abjiciunt ς Vocativi?*

1. Diphthongi ευς & ους deponunt ς: ὦ βασιλεῦ, βοῦ, πλακοῦ, *ô rex, bos, placenta*: (præter non contracta, ὦ ποὺς, *ô pes*, & ὀδοὺς, *ô dens.*) Huc adde παῖς, *puer*, ὦ παῖ, cum compoſitis. 2. υς circumflexum: 3. ις & υς ſine accentu in fine: 4. etiam υς finem acuens adjectivorum: & 5. quædam propria in ας: ut ὁ μῦς, *mus*, ὦ μῦ. ἰχθῦς, *piſcis*, ὦ ἰχθῦ, Athen. l. 6. ὄφις, βότρυς, *ſerpens*, *racemus*: ὦ ὄφι, ὦ βότρυ. ὁ ὀξὺς, *acutus*, ὦ ὀξύ: (nam χλαμὺς, *chlamys*, ſubſtantivum facit ὦ χλαμὺς) Θόας, Κάλχας, *Thoas*, *Calchas*, ὦ Θόα, Κάλχα.

Ejus generis quædam oxytona apud Poëtas: ut

ut ἡ Ἀμαρυλλὶς, *Amaryllis*, ὦ Ἀμαρυλλί.

13. *Quænam nomina ν ſumunt in Vocativo?*

Multa propria, & quædam alia in ας ſine accentu infine, ν pro σ aſſumunt; itē adjectiva in ας, quæ inſuper ι abjiciunt ut: Πολυδάμας, Αἴας, *Polydamas*, *Aiax*, ὦ Πολυδάμαν, Αἴαν. μέλας, τάλας, *niger*, *miſer*, ὦ μέλαν, τάλαν. ὁ χαρίεις, *gratioſus*, ὦ χαρίεν: & aliquando ὦ χαρίει. Imo Σιμόεις, nomen fluminis, habet ὦ Σιμόεν.

1. Oxytona in ας ſequuntur primam Regulam Generalem: ut ἱμὰς, ὦ ἱμὰς, *vinculum*.

2. Pro vocativis Πολυδάμαν, Αἴαν Poëtæ quoque dicunt Πολυδάμα. Αἶα. Soph. Attice Αἴας.

3. Omnes leges, quas plerique Grammaticorum de formatione Vocativi ferunt, vel falſæ ſunt, vel mutilæ & imperfectæ. Inepte enim & inficete videntur vocativum à genitivo velle declinare, cum contra majori forte jure Genitivum à Vocativo derives; is namque rectus eſt, vel recto non abſimilis; à quo flectendi ſunt obliqui. Certe Vocativus & Nominativus ſunt pares numero ſyllabarum; gignendi caſus & reliqui creſcunt: quare commode, vocativis in paradigmate quovis præmiſſis de conſilio Doctoris Pariſienſis, à Vocativo flectas genitivum, addito τος hoc loco: ut ὁ Πολυδάμας, ὦ Πολυδάμαν, τοῦ Πολυδάμαντος. ὁ χαρίεις, ὦ χαρίεν, τοῦ χαρίεντος. Præterea ſi ος & τος in Voc. abjiciuntur à Gen. in ντος vel ντος, ſecundum Clenardum, Caninium, & Golium: neceſſe habeas declinare ἱμὰς, ἱμάντος, ὦ ἱμάν, cum ſit rectum ὦ ἱμὰς: vel κλήμης, κλήμεντος, ὦ κλῆμεν, cum habeat ὦ κλήμης, & ſimilia. Voſſius hanc ſive regulam, ſive exceptionem determinans intra fines αντος & οντος, & docens αν, ωντος facere vocativum abjecto ος, vitioſe declinet Ἀπόλλων, ωνος, ὦ Ἀπόλλων, cum requiratur Ἄπολλον.

14. *Unde & quomodo formatur Dat. pluralis?*

1. Dativus pluralis fit à Dativo ſingulari poſito σ ante ι: τῷ βότρυι, τοῖς βότρυσι, *racemo*, *racemis*. τῷ ῥήτορι, τοῖς ῥήτορσι,

 rhe-

rhetori, *rhetoribus*. ὁ κόραξ, *corvus*; τῷ κόρακι, τοῖς κόραξι, pro κόρακσι. ὁ Ἄραψ, *Arabs*, τῷ Ἄραβι, τοῖς Ἄραψι, pro Ἄραβσι. Hinc εσι ex εϊ, οσι ex οϊ formant Poëtæ: Oratores ευσι & ουσι, repetito υ ex diphthongo nominativi.

ὁ βασιλεὺς, *Rex*, τῷ βασιλέϊ, { τοῖς βασιλέσι. Poët. τοῖς βασιλεῦσι. Orat.

ὁ βοῦς, *bos*, τῷ βοΐ, { τοῖς βοσί. Poët. τοῖς βουσί. Orat.

Imo ἱεὺς, & δρομεὺς, *curſor* (pro ἱεῦσι & δρομεῦσι) in proſa faciunt ἱέσι, & δρομέσι: ſic enim Attici. Contra αϊ a nominativo αυς ſemper υ repetit ante σι: ἡ ναῦς, *navis*, (τῇ ναΐ) ταῖς ναυσί.

2. Litteræ δ, τ, θ, ν ſunt rejiciendæ, εντι in εισι, οντι in ουσι mutando: λαμπάδι, λαμπάσι, *lucernæ*, *lucernis*: ποδὶ, ποσὶ, *pedi*, *pedibus*: λέβητι, λέβησι, *lebeti*, *lebetibus*: ὁ στὰς, *ſtans*, τῷ στάντι, τοῖς στᾶσι: ὄρνιθι, ὄρνισι, *avi*, *avibus*: ἕλμινσι, *lumbrico*, *lumbricis*, retento ν, quia ἕλμινς exit in duas conſonas: Τιτᾶνι, Τιτᾶσι, *Titani*, *Titanibus*: κτεὶς, *pecten*, κτενὶ, κτεσὶ, *pectini*, *pectinibus*: Τιθέντι, Τιθεῖσι, *ponenti*, *ponentibus*: λέοντι, λέουσι, *leoni*, *leonibus*: ὀδόντι, ὀδοῦσι, *denti*, *dentibus*. Unde τλήμων, *tolerans*, facit τοῖς τλήμοσι; quia dicitur τῷ τλήμονι, non τλήμοντι.

3. Illa in ηρ & ην, quæ ſyncopen patiuntur, Dativum pluralem faciunt in ασι: πατὴρ, *pater*: τῷ πατέρι, πατρὶ: τοῖς πατράσι, α cum σ ante ι interpoſito euphoniæ gratia. Sic μητράσι, θυγατράσι, ἀνδράσι, *matribus*, *filiabus*, *viris*:

viris: ὁ ἀρὴν, *agnus*, facit ἀρῆνι, ἀρνὶ, ἀρνάσι. Sed γαστὴρ, *venter*, potius habet γαστῆρσι.

1. SI vis recte, hoc eſt, Attice declinare ναῦς, ſic inflectes: N. V. ἡ ναῦς. G. τῆς νεὼς. D. τῇ νηΐ. A. τὴν ναῦν. N. plur. αἱ νῆες. G. τῶν νεῶν. D. ταῖς ναυσί. A. τὰς ναῦς.

Contra Iónum nominativus eſt νηῦς, G. νηὸς, pro communi νεώς. A. νῆα. G. pl. νηῶν. D. νηυσὶ. A. νῆας. Ita ut inter Iônes Atticoſque de ſolo conveniat Dat. ſing. νηΐ, & N. V. pl. νῆες.

Cum Homerus ἰωνικῶς τῆς νεὸς & τὰς νέας extuliſſe legitur: Euſtathius, t. 1. p. 1048. ed. Baſ. orta hæc ſuſpicatur ab inuſit. nom. νεὺς.

2. Penultima Dativi Pluralis debet eſſe tanta, quanta Dativi ſingularis penultima. Ex. Gr. τῇ φρενὶ, *menti*, ε habet breve, propterea dicitur ταῖς φρεσὶ: τῷ λέοντι, *leoni*: τῷ τυπέντι *verberato*, producuntur ob poſitionem τοῦ ε ante ντ: quare, cum ντ in Dativo plurali abjiciantur, ο & ε producenda, & in ου vel ει mutanda ſunt, ut τοῖς λέουσι, τοῖς τυπεῖσι. Si ſit vocalis communis, quæ poſſit eſſe longa, manet eadem quæ fuit: ut τῷ Αἴαντι, τοῖς Αἴασι. Si tamen ante ι in ſingulari alia conſonans quam δ, τ, θ, ν invenitur, penultima in uno numero corripi, & in altero produci poteſt poſitione conſonantium, ut τῷ ῥήτορι, τοῖς ῥήτορσι; τῷ ἁλὶ, τοῖς ἁλσί.

3. Quia ποὺς, *pes*, οὖς, *auris*, ι ex diphth. im[pu]ram habent in dativo. τῷ ποδὶ, ὠτὶ, ideo faciunt τοῖς ποσὶ, ὠσὶ, non ποῦσὶ, οὖσὶ, & ſequuntur primam regulam generalem, cujus hæc ſecunda pars non exceptio, ſed acceſſio quædam judicari debet: id quod ipſe Wellerus neglexit, qui tamen, parte tantum aliqua regulę vulgaris retenta (de diphthongis puta), rectius facit, quam Pariſienſes, qui veterem regulam integram, tanquam ſingularem legem proponunt, ſine omni neceſſitate eandem extendentes ad duplices ξ, ψ. Nam ſi nominativus ὀδοὺς dativum ὀδοῦσι à ſe ipſo formare queat adjuncto ι: inde non ſtatim ſequitur, hec dativum pluralem poſſe recipere diphthongum ex ψ, quæ antea nunquam fuit in Dat. ſing. Nam idem caſus ſæpe recipit alia de cauſſa diphthongum, quamvis nec Nominativus nec Dativus ullam habuerit, ut in τῷ λέοντι, τοῖς λέουσι, ab ὁ λέων: imo vox abjicit aliquando diphthongum quam antea habuit, tam in Poëticis, (etſi naturales ſint iſtæ formationes) ut βοσὶ, βασιλέσι, quam in aliis, ut τοῖς κτεσὶ, à κτείς. Quapropter τυφθεῖσι non opus erit formare, à τυφθεὶς, ſed à τυφθέντι convenienter primo generali fundamento.

CON-

CONTRACTIONES,

Quæ

Duplices ſunt in hac declinatione.

PRIMUM genus contrahitur in Nominativo, eandemque retinet contractionem in omnibus caſibus ſine mutatione naturalium terminationum, ſicuti in duabus primis declinationibus.

1. Contractio in A datur in ὁ λάας, λᾶς, *lapis*: τοῦ λάαος, λᾶος, τῷ λάαϊ λᾶϊ.

2. Contractio in H in ὁ τιμήεις, τιμῆς, τὸ τιμῆεν, τιμῆν, *honoratus*: τοῦ τιμήεντος, τιμῆντος, &c. quam formam genus femininum ſibi adſciſcit quoque in prima declinatione, cum dicitur ἡ τιμήεσσα, τιμῆσσα. Sic quoque in τὸ ἔαρ ἦρ, *ver*, τοῦ ἔαρος, ἦρος. τὸ κέαρ, κῆρ, *cor*; τοῦ κῆρος, &c. στὶρ, στιρὸς, à στέαρ, *ſebum*, non dicitur, ſed τοῦ στέατος.

3. Contractio in OY in ὁ μελιτόεις, μελιτοῦς; τὸ μελιτόεν, μελιτοῦν; τοῦ μελιτόεντος, οῦντος, *mellitus*. ὁ πλακόεις, πλακοῦς, *placenta*; τοῦ πλακόεντος, οῦντος. ὁ Σιμόεις Σιμοῦς, *Simois*. ἡ Ὀποῦς ab Ὀπόεις, *Opus*, nomen urbis.

SECUNDUM genus contra nominativi contractionem rejicit, eâdemque gaudet in obliquis: quorum terminatio vulgo paullum deflectit à communi tramite ad obſequendum contractionum regulis generalibus, quæ fiunt in ultimâ. Frequentia earum induxit in ſcholas quinque ultimas declinationes: nos autem eaſdem ſub tertia ſubjecimus declinatione, uti Voſſius in ſuo quoque Ariſtarcho duas ultimas declinationes Latinas ſub tertia comprehendit. Ante contractionem omnia hæc nomina declinantur ſecundum ἕλλην & βῆμα: ſi vero contrahere velis, ſequere tantummodo, quas addemus, quatuor peculiares regulas ad cognoſcendum caſus contrahendos, modumque contrahendi.

CAPUT

Digitized by Google

CAPUT QUINTUM.

De Contractionibus Tertiæ Declinationis.

1. *Ubi ſit contractio?*

In concurſu vocalium: non tamen omni.

1. Hinc conſequitur, contrahi non poſſe caſus, ubi non eſt ejuſmodi vocalium concurſus, quales ſunt dativi plurales, ut κέρασι, τείχεσι. Nam conſonans interjecta eſt, pura σ.

2. Hæc nudarum vocalium conſociatio quamvis ſemper ſit neceſſaria: tamen non ubique poſtulat contractionem. ex. gr. Ex gen. τειχέων fit τειχῶν: non vero βασιλῶν ex βασιλέων.

2. *Quando igitur, & quas contractiones recipiunt Genitivi Tertiæ Declinationis?*

1. Genitivi ſuum αο, αω contrahunt in ω. αοι in ῳ puncto ſubſcripto.

2. οο in ου.

3. Breve item εο in ου; εω longum in ω; εοι in οι, ſi veniant ab ΗΣ-ΕΣ-ΟΣ.

1. Genitivi nominum in ας purum & ρας, αο & αω contrahunt in ω: ut τὸ κρέας, *caro*, facit τοῦ κρέατος, & ejecto τ, κρέαος, κρέως. τῶν κρεάτων, κρεάων, κρεῶν, *carnium*. αοι vero dualiter in ῳ diphthongum, τοῖν κρεάτοιν, κρεάοιν, κρεῷν. Dativos duales conſtat eſſe ſimiles ſuis genit.

2. Feminina in ω & ως ex οο genitivi faciunt ου: ut ἡ Λητὼ, *Latona*, τῆς Λητόος, Λητοῦς, *Latonæ*.

3. Similiter nomina in ης, ες, ος, ſuum εο contrahunt in ου: atque inſuper εω per omega in ω, εοι in οι, ς ejecto per ſyncopen ante longas. ut, τοῦ Δημοσθένεος, -ους, *Demoſthenis*.

Δημο-

Δημοσθενέων, -νῶν. Δημοσθενέων, -νῶν. Perperam igitur contrahas βασιλέων in βασιλῶν, ὄφεων in ὄφων, ὄφεων in ὄφων, &c. quia hi caſus veniunt a nom. in ευς, ις, &c. non vero ab ης, ις, ος. Quin etiam in his nonnulla eximuntur legi contractionis, ut ἀνθέων, *florum*, ut ab eo diſtinguatur ἀνθῶν, *florens*, partic. Sic & ſæpius τῶν κερδέων, quam κερδῶν. Indifferentia χειλέων & χειλῶν, ὀρέων & ὀρῶν. Vide H. Steph. Paral.

3. *Quæ ſunt contractiones Dativi & Abl. ſingularis?*

Dativus ſingularis αϊ ſemper contrahit in ᾳ Iota ſubſcripto. εϊ in ει. ιϊ in ι. οϊ in οι.

1. Exempla dativi in αϊ, αι, ᾳ ſunt τῷ κρέατι, κρέαϊ, κρέᾳ.

2. Εϊ, ει vides in τῷ βασιλεῖ, βασιλεϊ, *rege, regi.* Δημοσθένεϊ, -νει, *Demoſthenis, e.* Τείχεϊ, -χει, *muro.* ὄφεϊ, ὄφει, *ſerpenti*, ei Sed

3. ιϊ, ι habet. D. ὄφιϊ, ὄφι, *ſerpenti.*

4. Οϊ, οι Λητοΐ, Λητοῖ, *Latonæ, Latonâ.*

4. *Quas Contractiones poſtulant Nom. Accuſ. & Vocativi?*

Nominativi, Accuſativi, & Vocativi contrahunt:

1. α & ε, αα, & εα ab ευς puro } in α.
2. εα, impurum non ſequẽte cõſona, item εε ab ης, ες, ος, } in η
3. εες, εας in εις. ια in ι. ιας in ις.
4. υες, υας in υς. οες, οας in ους. οα in ω.

1. AE, αα in α Contrahunt τὰ κρέατε, κρέαε, κρέα. τὰ κρέατα-κρέαα, κρέα in N. V. Acc. Πειραιεύς, *Piræeus*, acc. τὸν Πειραιέα vertit in Πειραιᾶ, quia nom. habet vocalem ante ευς.

2. Εα in η contrahunt nomina in ης, ut ὁ Δημοσθένης, τὸν Δημοσθένεα, -νη. Imo & acc. βασι-

Digitized by Google

βασιλέα, qui deſcendit ab ευς impuro, contrahitur in βασιλῆ, ſed Poëtice. Porro εε, quæ terminatio eſt nominativi dualis, in η contrahes, ſed in illis ſolis, quæ ſingulariter deſinunt in ης, ες, ος. ut τὼ τείχεε, τείχη. Nam βασιλῆε, βασιλῆ doctiores improbant, ut recte Voſſius: quamvis erret cum ex ὄφιε fingit rancidum iſtud ὄφι, ut paullo poſt docebitur.

3. N. V. Acc. (qui veniunt ab ευς, εος, ις, ι;) ex Δημοσθένεες, -εας. βασιλέες, -εας, ὄφιες, ιας, faciunt Δημοσθένεις, βασιλεῖς, ὄφεις. Ex συνήθεα, συνήθη, ex ὄφιες, ὄφιας, ὄφις.

4 Item caſus in υες, υας a ſingulari υς mutantur in υς, ut οἱ βότρυες, τοὺς βότρυας, in βότρυς, racemi, racemos. Sic etiam νέκυς, mortuus. ἰχθῦς, piſcis. &c.

Pari modo eoſdem caſus οες, οας in ους contrahunt primo ſubſtantiva in ους, ut ὁ βοῦς, bos. οἱ, αἱ βόες, βοῦς. τοὺς βόας, βοῦς, Poëtice βῶς. Secundo Comparativa in ων, ut ὁ μείζων, major. οἱ μείζοες, τοὺς μείζοας, μείζους, ex μείζονες, -νας, majores.

Contra ea ſubſtantiva in ω & ως, non ſequente ε, οα contrahunt in ω. ut ἡ Λητώ, Latona, & ἡ αἰδὼς, pudor, faciunt τὴν Λητόα, -ώ. αἰδόα, -ῶ. Eadem ratio Comparativi gradus in ων, ut τὸν, τὴν μείζονα. μείζοα, μείζω, majorem. τὰ, αἱ μείζονα, μείζοα, μείζω, majora.

5. *Qua ratione igitur flectis nomina contrahenda?*

1. Primo pretio contractionem omitto, quaſi ſit ὁ τιπὼν vel τὸ βῆμα.

2. Idem nomen repetens contractionem addo ſecundum leges ante latas, & Paradigmata Tabulæ adjectæ.

3. Feminina in Ω & ΩΣ in Duali & Plurali ſunt nomina Secundæ declinationis, ſicuti λόγω & λόγοι: item Vocativus ſingularis exibit in οι, in reliquis ſervatâ Formâ Tertiæ.

I.

DE NOMINIBUS in ΗΣ, ΕΣ, ΟΣ: quæ vulgo prima Declin. Contractorum.

1. Ad inſtar τοῦ ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ declinantur ἡ τριήρης, triremis, ὁ & ἡ εὐσεβὴς, pius, a. ψευδὴς, falſus, a. Sing.

Sing. ὁ ἀληθὴς, verus, ὦ ἀληθὲς: τοῦ ἀληθέ⊙, ἀληθοῦς: τῷ ἀληθεῖ, ἀληθεῖ: τὸν ἀληθέα, ἀληθῆ. Pl. οἱ ἀληθέες, ἀληθεῖς, &c.

2. Τὸ ΤΕΙΧΟΣ vero ſequuntur: τὸ ἔπ⊙, verbum; ἦθ⊙, mos, &c. Etiam adjectiva in ες, quæ in N. V. Acc. Sing. pro ο ponunt ε, ut ἐυσεβὲς, pium: ψευδὲς, falſum. ἀληθὲς, ἀληθέ⊙, οῦς, vel potius obſervata quantitate genuinâ, ἀλῆθες, ἀλήθε⊙, ἀλήθευς, verum, veri, &c. ⊙ & ες ſemper Neutra.

3. Neutra in ⊙ aliquando ες in ει contrahunt: ut τὸ σκέλος, crus, τῷ σκέλεϊ, σκέλει. verum ὄσσε, oculi, pro ὄσσεε eſt Apocope.

4. Quando ει præcedit ante α, unum ε eliditur è medio: ut χρέεα, χρέα, debita à χρέ⊙, debitum.

5. Quando in nominibus in ῆς ante εα vocalis præcedit, εα contrahitur in ῆ, & plerumque in ᾶ Attice: ut ἐυφυὴς, ingenioſus, τὸ ἐυφυέα, ἐυφυῆ & plerumque ἐυφυᾶ. ὑγιὴς, ſanus, τὸ ὑγιέα, ὑγιῆ vel ὑγιᾶ.

6 Nomina propria ex κλέ⊙, gloria, compoſita, variis modis contrahuntur, ut: N. ὁ Ἡρακλέης, -κλῆς. V. ὦ Ἡράκλεες, Ἡράκλεις, Ἥρακλες. G. τοῦ Ἡρακλέε⊙, -κλέ⊙, κλοῦς. D τῷ Ἡρακλέεϊ, -κλέει, κλεῖ A. τὸν Ἡρακλέεα, -κλέα, κλῆ. eodem modo Θεμιστοκλῆς, Περικλῆς, &c. communia autem nomina, ut εὐκλεὴς, glorioſus, &c. ſequuntur Δημοσθένης, vel ἀληθής.

7. Quædam in Acc: η & ην habent, ut τὸν Ἀριστοφάνη (ex Ἀριστοφάνεα) in hac tertia declinatione, & τὸν Ἀριστοφάνην, quaſi primæ foret declinationis. Ita apud Platonem legimus Σωκράτη, apud Xenoph: Σωκράτην, & apud Lucian: τὸν Δημοσθένην, in ejus Encomio. Compoſita ab ἔτ⊙, annus etiam τη, aliquando την habent, ut: τὸν ἑπταέτη & ἑπταέτην ab ἑπταέτης, ſeptennis. Genitivi ἑπταέτεος, τριέτεος, &c. ſunt inuſitati, ſaltem Attica, & communi dialecto. Sed dicimus ἑπταέτους, τριέτους, ſi ſcribendum eſt ὁ ἑπταέτης, ſeptennis, τριέτης, triennis. alioquin ἑπταετοῦς, τριετοῦς, ſi ſcribimus ὁ ἑπταετὴς, τριετής. Nam de accentu in hiſce vocibus nil videtur certum & exploratum, judice H Stephano, niſi quod illæ, quæ α abjiciunt, accentum in fine quoque amittant, ut ἑξέτης, ſexennis, (non ἑξετής) ex ἑξαέτης. Gramm. Inſtit. Paral. p. 135. 136.

II.

De ΙΣ & Ι, quæ aliis ſecunda Contracta.

1. Ut ΟΦΙΣ, ſic ὁ πόσις, maritus: ἡ πόλις, civitas; φράσις, dictio, & cetera verbalia fem. in ις. Neutrum quoque σίνηπι, ſinapi, contrahe eodem modo, τὸ & ὦ σίνηπι, τοῦ σινήπιος vel σινήπεως. τῷ σινήπϊ, σινήπι, vel σινήπι-ει σινήπει. τὼ & ὦ σινήπεε. τοῖν σινηπίοιν. τὰ & ὦ σινήπια, σινήπ-ι. τῶν σινηπίων, τοῖς σινήπισι, vel-εσι.

2. Ubi Iônes ἴατα ante ultimam vocalem, vel ει ponunt: ibi Attici, ipſique Iônes aliquando, ε

do, ι pro ι aſſumunt: imo Dialectus communis inſuper una cum Attica mutat ι in ῳ, & ι ex οι ſubſcribit ῳ diphthongo.

τὸ { ἔφιϊ-ς, Ion. / ἔφεω-ς, Att. Comm. / ex ἔφεος. } τῷ { ὄφ-ϊ, ὄφ-ι. Ion. apud Herod. τῇ πόλι ταύτῃ. / ὄφ-εϊ. Ion. ὄφ-ει, Att. Com. }

Quidam judicant in Duali dici ὄφει: ſed ὄφεε ſolum videtur uſu celebratum. Audi Steph: in Paralip. Gr. Inſt: p. 133. *in duali autem non πόλιε, neque πόλι, et multo etiam minus πόλη: ſed πόλεε*, & paullo poſt: *Legimus & ὄφεε apud Platonem, ſicut πόλεε apud Iſocratem: quidam tamen non ὄφεε tantum, ſed ὄφει quoque dici putaverunt.* Adde Sylb. p. 423. ad Clen.

3. Ad regulam generalem multa reduci poſſunt, quæ à Grammaticis vulgo omittuntur: ut τὸ ἄστυ. *urbs*, τοῦ ἄστεος, τῷ ἄστεϊ, ἄστει. τὰ ἄστεα, η. ſic quoque τὸ πῶϋ *grex*: τὸ ἥμισυ, *dimidium*: unde venit τὰ ἡμίση, apud Ariſtot. in Metaph. His adde adjectiva in ὺς oxytona in dat. ſing. in nom. acc. & voc. plur. ut ὁ ἡδὺς, *ſuavis*. τοῦ ἡδέος. τῷ ἡδέϊ, ἡδεῖ. οἱ & αἱ ἡδέες, ἡδεῖς. τοὺς ἡδέας ἡδεῖς: in Neutro autem dicitur ſemper τὰ ἡδέα, nunquam ἡδῆ.

III.

De Maſculinis in ευς, quæ aliis Tertia Contract.

Paradigma ΒΑΣΙΛΕΥΣ ſequuntur, ὁ ἁλιεὺς, piſcator: ἱερεὺς, *ſacerdos*: γναφεὺς, *fullo*, &c.

IV.

DE FEMININIS Ω & ΩΣ, quæ aliis Quarta Contractorum.

1. Ad inſtar τοῦ ΑΙΔΩΣ contrahuntur, ἡ ἠὼς, *Eos*: ἡ φειδὼ, *parcimonia*. ἡ Λητὼ, *Latona*, τῆς Λητόος, οῦς. τῇ Λητόϊ, Λητοῖ. τὴν Λητόα, Λητώ. ὦ Λητοῖ, (non Λητώ,) &c. Tamen Κλωθὼ & Κλώθης ab ἡ Κλωθὼ, Clotho, invenitur.

2. Doctor Pariſ. p. 74. Gr. Method. vocat. ſing. ὦ αἰδοῖ ſcribit ὀξυτόνως ad differentiam dat. contracti αἰδοῖ, quamvis e diverſo Moſchopulus Gr. Gramm. p. 60. malit ὦ αἰδοῖ, vel Σαπφοῖ circumflecti ob ſoni ſimilitudinem in dat. ſingulari.

Urbanus circumflexit τὴν αἰδῶ ob finem nom. ως, acuit

 vero

vero τὴν Λητῶ ob nominativi ſimilitudem. Verum H. Steph. in exemplaribus fide dignis acutum ut plurimum teſtatur inveniſſe utrobique.

E contrario cum alii ultimam acc. pl. acuant, Euſtathio præeunte circumflectit eandem H. St. ſcribens τοὺς Σαπφοῦς, εἰκοῦς. Quæ mihi contracta videntur ex Σαπφόας, εἰκόας, ut βόας, βοῦς, veteribus declinantibus αἱ Σαπφόες, ut Κλῶθες.

V.

DE NEUTRIS in ΑΣ purum & ΡΑΣ, quæ aliis Quinta Contractorum.

Ut κρέας, ita etiam τὸ & ὦ κέρας, cornu. τοῦ κέρατος, κέραος, κέρως. πέρας, finis, terminus, & cetera declinabuntur.

CAPUT SEXTUM.

De Declinationibus Anomalis.

1. *An Græca nomina ſemper haſce regulas ſequuntur?*

Nequaquam. nam quibuſdam aliquot caſus aut numeri deſunt: quædam ex contrario habent generum & declinationum abundantiam, & ſic deinceps: uti apud Latinos. E. G. ἡ γυνὴ in nominativo ſolo uſurpatur, & in numero ſingulo ab antiquo γύναιξ quinque caſus deſumit: ἡ γυνή, *femina*. τῆς γυναικὸς, τῇ γυναικὶ, τὴν γυναῖκα, ὦ γύναι (ut ἄνα ab ἄναξ). Dual. τὼ γυναῖκε, ταῖν γυναικοῖν. Plur. αἱ γυναῖκες, τῶν γυναικῶν, ταῖς γυναιξὶ, τὰς γυναῖκας.

I.

DE IIS AGETUR, QUÆ caſibus deſtituuntur.

1. N. ἡ γυνὴ eſt monoptoton.

2. Sequentia ſunt diptota.

N. V. ἡ, ὦ πρέσβα, pr... πρέσβειρα, *vetula*, & πότνια pr... πότνια, *honoranda* apud Poëtas. ἡ, ὦ δῶς, *donum*. N. A. ἄλ...

ἄτλα pro ἄτυα Attice.

3. Quædam triptota.

Ὁ Ζεὺς, *Jupiter*, ὦ Ζεῦ, & τὸν Ζῆν apud Polycratem, tres habet caſus. Inſpice Euſtath: t. 2. p. 14. 15. ed. Baſ. Sed τοῦ Διός, *Jovis*, τῷ Διΐ, *Jovi*, *Jove*. τὸν Δία, ab ὁ Δὶς venit.

N. V. Acc. οἱ, αἱ φθοῖς a φθόϊς, τὰς φθοῖς a φθόας, *quoddam genus liborum*.

Talia τὸ, αἱ δέμας, *corpus*. σέλας, *ſplendor*. λέπας, *rupes*, *promontorium*. ἦδος, *dulcedo*. ἔρανος, *quæſtus*. βρέτας, *imago*. ὄναρ, *ſomnium*: & quæ α ante αρ habent, ut νήγαρ, *pigritia*, *altus ſomnus*. his adde in αρ vel ωρ deſinentia, gen. ατος ab antiquo ας, ut τὸ, αἱ ἧπαρ, *hepar*. ἦμαρ, *dies*. ἄλαρ, *cibus*. φρέαρ, *puteus*. στέαρ, *pinguedo*. δέλεαρ, *eſca*, ὄνειαρ, *commodum*. ἄλαρ. *pinguedo*. κέρααρ, *caput*. ὕδωρ, *aqua*. σκῶρ, *ſordes*.

G. D. ABL. τοῦ ἥπατος, τῷ ἥπατι. ὕδατος, ὕδατι. & ſic porro ab antiquo ἧπας, ὕδας. τοῦ [illegible], τῷ ὠτί, ab inuſitato ὦς pro οὖς, *auris*.

4. Quædam tetraptota.

G. τῶν ἀλλήλων,
D. ABL. τοῖς ἀλλήλοις, [illegible] αις,
Acc. τοὺς ἀλλήλους, ἀλλήλας, ἄλληλα.

{ *alter* / *alterum* / *invicem* }

[illegible] ἀρνὸς, τῷ ἀρνί, τὸν ἄρνα. nam ὁ ἀρὴν, *agnus* non eſt uſitatum [illegible] Euſt. neque ὁ ἄρην. ſed [illegible] Caninium, ex quo forte ἀρῆνες, ἀρὴς. Sed ἀρὴν [illegible] Euſt. Etym. & Pollux.

[illegible] G. D. AB. Acc. V. τῆς γυναικὸς, [illegible], τὴν γυναῖκα, ὦ γύναι.

II.

DE IIS, QUÆ NUMERIS CARENT.

1. In numero plurali nunquam aut raro inveniuntur ἡ γῆ, *terra*. τὸ πῦρ, *ignis*. ὁ ἀὴρ, *aër*. ἡ ἅλς, *mare*. τὸ ἔλαιον, *oleum*, & ſimilia. Attamen ait Ariſtoteles αἱ γαῖ Hom: γαιάων a γαῖα.

2. Quædam carent numero ſingulo, ut nomina feſtorum, τὰ Διονύσια, *dies feſt. Bacchi*, Παναθήναια, *dies feſti Minervæ*, &c. Urbium, ut Θῆβαι, *Thebæ*. Idem fit in quibuſdam nominibus communibus: ut τὰ ἄλφιτα, pro *victu* ſumtum: cum τὸ ἄλφιτον ſit *farina*, ut τὰ ἐπιτίμια, *pœna*. Ὁ ἅλς, *ſal*, rarum apud Atticos, qui οἱ ἅλες dicunt.

III.

DE NOMINIBUS, QUÆ ſunt diverſarum declinationum.

A. Ad primam tertiamque declinationem pertinent ὁ Δάρης, τοῦ Δάρου, Δάρητος, τὸν Δάρην Δάρητα. Κόμης, ου, ητος.

Ἀελιοφάνης { τοῦ Ἀελιοφάνεος, vel potius ους, in tertia declinat. / τὸν ἀελιοφάνην, οἱ ἀελιοφάναι, τὰς ἀελιοφάνας in I. declin. }

ὁ δεσπότης *Dominus*. { τὸν δεσπότην, τοὺς δεσπότας, in I. declinat. / τὸν δεσπότεα, τοὺς δεσπότεας, in 3. declinatione. }

ὁ Μωσῆς, οῦ. Μωϋσῆς, ῆ. & Μωϋσῆς, Μωϋσοῦς, ῆος. { *Moſes* }

ὁ λᾶας, τοῦ λάου vel λᾶα. & ὁ λᾶας τοῦ λᾶαος. vel λᾶς, λᾶος. & quoq; λαῦς, λαός. { *Lapis.* }

 ἡ νάφθας

ἡ νάφθα, ης. ὁ νάφθας. τὸ νάφθα, τοῦ νάφθα, *oleum Medicum, ſulfur.*

ἡ ἀλκὴ, *robur, fortitudo,* facit τῇ ἀλκῇ ex ſe ipſo: ſed τῇ ἀλκὶ ab antiquo ἄλξ, ἀλκός. ἰωκὴ, *clamor, mina, perſecutio,* τὴν ἰωκὴν, ſed ἰῶκα ab (ἰώξ) ſecundum Etymologum. Κρόκην, *ſubtemen:* φυγὴν, *fugam,* derivatur ab ἡ κρόκη, φυγή. ὑσμίνη, *certamen* ab ὑσμίνη: ſed κρόκα, φύγα, ὑσμῖνι, a κρὸξ, φὺξ, ὑσμίν. Adde his Ἄτλιν & Ἄτλαν ab ὁ Ἄτλις, ὁ Ἄτλας, ου. *Atlas.* Multa habent η, ος: ἡ βλάβη, τὸ βλάβος, *damnum.* ἡ δίψα, τὸ δίψος, *ſitis.* ἡ κνίσση vel κνίσσα, τὸ κνίσος, *odor, pinguedo.* ἡ νάπη, τὸ νάπος, *ſaltus.* ἡ νίκη, τὸ νῖκος, *victoria.* ἡ νεῖκη, τὸ νεῖκος, *rixa.* ἡ σκάφη, τὸ σκάφος, *cymba.*

B. Ad ſecundam tertiamque pertinent.

1. ὁ νόος, νοῦς, ὁ νοῦς, τοῦ νοός, { *mens, ingenium;* } & ſimilia.

2. ὁ σκότος, ου, Att. & τὸ σκότος, ους, *tenebræ.* ὁ & τὸ ὄνειδος, *infamia, honor.* ὄχος, *currus, funis, rota;* ἔλεος, *miſericordia:* θρῆνος, *lamentatio:* τάριχος, *piſcis ſale conditus:* nam τὸ τάριχον ſuſpectum eſt. ὁ ἔλεγχος melius dicitur quam τὸ. ὁ & τὸ ὄσσος, *oculus,* vix uſurpatur: ſed τὼ ὄσσε, τὰ ὄσσε pro ὄσσω, & τοῖς ὄσσοις apud Poëtas eſt vulgare. Alia habent ον, ου: & ος, ους: ut τὸ δένδρον, δένδρου. τὸ δένδρος, τοῦ δένδρεος, *arbor.* Ita quoque ἀνδράποδον, ἀνδράποδος, *ſervus, mancipium.* κτέανον, κτέανος, *poſſeſſio.* Alia in ος & α deſinunt: ut ὁ ἀσπασμὸς, τὸ ἄσπασμα, *ſalutatio, amplexus.* ὁ βρεχμὸς, τὸ βρέχμα, *madefactio.* ὁ ἰχμὸς, τὸ ἴχμα, *retinaculum.*

3. ὁ Μίνως, τοῦ Μίνωος, *Minos.*
ὁ ἥρως, τοῦ ἥρωος, *heros.*
ὁ γέλως, τοῦ γέλωτος, *riſus.*
ὁ ἔρως, τοῦ ἔρωτος, *amor.*
} ſunt 3. declin.

Sed τοῦ Μίνω, ἥρω ſecundæ declinationis. Dicunt Æoles quoque ὁ γέλος, τοῦ γέλω, ἔρος, ἔρω (ab ἔρος, ου) & ſic porro.

4. Λιτὸς, οῦ. λῖς, λιτός. λιτῷ. λιτί. λιτόν, λῖτα, *tenuis.* Adde his Διχομήνῳ & Διχόμηνι, *ſemiplena luna:* μελικράτῳ & μελίκρατι, *mulſo.* Μάκαρ, μάκαρος, vel μάκαρς, μάκαρτος: & μακάριος, ου, *beatus, felix.*

5. υἱὸς υἱοῦ, *filius.* Ὁ υἱς non invenitur (ut Stephanus ait Paral. 145) ſed τοῦ υἷος contractum ex υἱέος, τῷ υἷι. τὸν υἷα. οἱ υἷες, τοὺς, υἷας. ὁ υἱεὺς, τοῦ υἱέως: vel etiam in quibuſdam exemplaribus, τοῖς υἱάσι Steph. derivat ab υἱεὺς mutato ε vel ευ in α, pro υἱέσι, vel υἱεῦσι: verum mihi videtur, commodius derivari ab τῷ υἷι interpoſito ας ante ι, quoniam diphthongus υι ante conſonantem σ nequit collocari, ideo propter euphoniam α interpoſitum eſt, propter quam & πατράσι facimus ex πατρὶ. quod exemplum Steph. ſibi contrariū adferens, cum profecto nunquam poſitum fuerit pro πατρέσι vel πατρεῦσι.

6. Μῆλα, μήλων: [illegible] [illegible] derivatur à μῆλον, [illegible] *cus,* πρόσωπον, *facies:* ſed μήλασι, μηλάτων, à μῆλας, μήλατος ſecundum Euſt. & per conſequentiam [illegible] [illegible] [illegible], a nom. τὸ [illegible] Sic etiam invenitur [illegible] ὄρνιθες, *avibus.* κρίνεσι & κρίνεσι, *liliis,* γήρατι & γήραϊ, *ſenibus.* [illegible] & [illegible] *affecti*

affectionibus, &c. Vide Medullam noſtram Lat. pag: 64.

7. Aliquando ex genitivo tertiæ declinationis nomen ſecundæ fit: ὁ μάρτυς, τοῦ μάρτυρος: ὁ μάρτυρος, τοῦ μαρτύρου, *teſtis*. ψίθυρ, ψίθυρος, ὁ ψίθυρος, τοῦ ψιθύρου, *dulciſtrepitus*. Schol. Theocr. τὸ δάκρυ, τοῦ δάκρυος, τὸ δάκρυον, τοῦ δακρύου, *lacryma*, δάκρεος *vitioſum*.

8. Imo τὸ χρέος, *debitum*, quatuor vel quinque modis declinatur hoc modo:

τὸ χρέος, τοῦ χρέεος, χρέους.
τὸ χρέως, τοῦ χρέω, Poët: χρείως-ω.
τὸ χρεών, τοῦ χρεώ.
ὁ χρέως, τοῦ χρέω χρέως, } Steph ſuſpecta.
τὸ χρέω, τοῦ χρέω,
ὁ, τὸ χρεῦς vult Canin. in Hell.

Γ. Ad declinationem 1.2. & 3. pertinent.

1. Ὁ Ἄρης, *Mars*. τοῦ Ἄρεος, potius quam Ἄρεως, τῷ Ἄρεϊ, Ἄρει utroque modo. τὸν Ἄρεα, Ἄρη, etiam τὸν Ἄρην, dialecto communi & Attica. Τοῦ Ἄρεως, Atticum: & Ἄρηος Ionicum derivatur à nominativo Æolico Ἄρευς, *Mars*. ſed τοῦ Ἄρεω apud Hom. & Archil. deducit Euſt. quodam in loco ab ὁ Ἄρεως, ut Μενέλεω à Μενέλεως.

Τὸν Ἄρεω, τοῦ Ἄρεω, τὸν Ἄρεω ſolum dicitur Poëticum: ſed τοῦ Ἄρεος ſemper vitioſum eſt. V. ὦ Ἄρες, aliquando Ἄρη. ὦ Ἄρεϊ Atticum.

2. ἡ δέσμη, *faſcis*, primæ decl. ὁ δεσμός, *vinculum*, ſec. τὸ δέσμα, *vinculum*, tertiæ.

IV.

DE DIVERSIS TERMINATIONIBUS in eadem declinatione.

1. In ſecunda declinatione: ut ὁ δεσμός, τὸ δεσμόν, *vinculum*, οἱ δεσμοὶ τὰ δεσμά. *vincula*. ὁ βούτυρος, τὸ βούτυρον, *butyrum*. ὁ γάρος, τὸ γάρον, *garum*, ὁ ζυγός, τὸ ζυγόν. Euſtath. *jugum*. ὁ θύμος, τὸ θύμον. *thymum*. ὁ νῶτος, τὸ νῶτον, *dorſum*. ὁ ὗρος, τὸ ὗρον, Euſtathio *impetus*. ὁ ἔμπλαστρος, τὸ ἔμπλαστρον, *emplaſtrum*. ἡ κέλευθος, τὸ κέλευθον, Euſt. *via*. ἡ ἀντίδοτος, τὸ ἀντίδοτον, *antidotum*. ἡ χάλκανθος, τὸ χάλκανθον. *chalcanthum*, copperwater. ἡ ὀρίγανος, τὸ ὀρίγανον. *origanum*. His adde ea, quæ in plurali οι, & α habent: attamen, οι vel α carent in numero ſingulo. ut οἱ ἐρετμοὶ ab ὁ ἐρετμός, *remus*, & τὰ ἐρετμὰ ab antiquo ἐρετμόν. Sic etiam ὁ κύκλος, οἱ κύκλοι, & τὰ κύκλα, *circuli*. ὁ λύχνος, *candela*. λύχνοι, α. μοχλός, *vectis*. οι, α. τράχηλος, *collum*. οι, α. σταθμός, *ſtabulum*, *ſtatio*, *pondus*. οι, α. ὁ δίφρος, *currus*, *ſedes*. οι, α. τὸ στάδιον, *ſtadium*, οἱ στάδιοι, τὰ στάδια. Apud Poëtas reperitur ταρσά pro ταρσοί. *vola pedis*. μηρὰ pro μηροί. *femora*: & δεῖπνα, *cæna*, pro δεῖπνοι. ὁ σῖτος eſt *frumentum*: ſed τὸ σῖτον, *cibus*, *panis*, inquit Euſtath. pro quo tamen melius dices τὰ σῖτα. ὁ, ἡ τάρταρος, *infernus*, τὰ τάρταρα.

2. Ad tertiam declinationem pertinent.

τὸ γόνυ, *genu*. τοῦ γόνυος, per metatheſin γουνός, ſed τοῦ γόνατος, ab antiquo γόνας. τὰ γόνατα per interpoſitionem Poëticam fit γούνατα.

τὸ δόρυ, *haſta*, τοῦ δόρυος. δουρός Poët: τῷ δουρί & δορί Poët: τὸ δόρας vel δοῦρας, ατος: τὰ δούρατα & δοῦρα: dicitur etiam δόρος, ου.

τὸ γάλα. *lac*. τοῦ γάλακτος, & γάλα ſecundum Euſtath. &

 τοῦ γα-

τοῦ γάλακτος, τοῖς γάλαξι, ab inuſitato γάλαξ.

τὸ ὕδωρ, *aqua*, deſumit τοῦ ὕδατος ab antiquo ὕδας. τὸ ὕδος, εος. Poët.

τὸ γῆρας, *ſenectus*, τοῦ γήρατος.

τὸ γῆρος, Poët.

τὸ οὖδας, & τὸ οὖδος, *pavimentum*: Canin.

ὁ Ζὴν, Ζεῦς, Ζὰς, *Jupiter*, apud Poëtas. τοῦ Ζηνὸς, τῷ Ζηνὶ, τὸν Ζῆνα, τὸν Ζῆν vel Ζᾶν. Boeotice ὁ Δεὺς, Δὴν, Δάν. τοῦ Δανός.

ὁ Φόρκυν, τοῦ Φόρκυνος. ὁ Φόρκυς, τοῦ Φόρκυος, Φόρκυν. *Phorcys*.

Quædam in ὼν, όνος, mutantur in ὼ, όος; ut ἡ εἰκὼν, τῆς εἰκόνος, *icon*; & ἡ εἰκὼ, όος, οῦς. Sic etiam ἡ ἀηδὼν, ἀηδὼ, *Aëdon*. χελιδὼν, χελιδὼ, *hirundo*: Γοργὼν, Γοργὼ, *Gorgo*, *una ex tribus filiabus Phorci, Meduſa*, &c.

3. His adde, quæ, eandem in nominativo terminationem habentia, genitivum diverſum faciunt in tertia declinatione.

ἡ δῆρις, τῆς δήριδος & δήριος, *pugna*, *lis*. Sic etiam:

ἡ σεμίδαλις, *flos tritici*, *triticum*. ἄμαστρις, *Amaſtris*.

ὁ χάρων, *Charon*, τοῦ χάρωνος & χάροντος.

ἡ θέμις, *lex*, *jus*, *Dea Judicii apud Ethnicos*. τῆς θέμιδος: ſed & apud Platonem θέμιτος pro Dea, 2. *de Repub.* ut exemplaria recte habent. Hinc Dores derivant θέμιστος interpoſito σ.

ἡ χάρις facit ſemper χάριτος; nunquam χάριδος vel χάριος. Steph. Paral. Gr: inſt. p. 128. 129.

ἡ χεὶρ, *manus*, τῆς χειρὸς, Poëtice τῆς χερὸς, hinc etiam extra carmen legimus: τοῖν χεροῖν, ταῖς χερσί.

Compoſita a ποῦς faciunt ποδος & πυ: ut ὁ δίπους, *bipes*, τοῦ δίποδος, δίπου: Οἰδίπους, *Oedipus*. τοῦ Οἰδίποδος, Οἰδίπου, præterquam quod in 1. declinatione dicatur Οἰδιπόδης, Οἰδιπόδου.

V.

DE ACLITIS.

1. Nomina peregrina non variantur, ut ὁ Ἀδὰμ, τοῦ Ἀδὰμ, *Adam*. ἡ Μαριὰμ, τῆς Μαριὰμ, *Maria*. Sed dicimus quoque ἡ Μαρία, τῆς Μαρίας.

2. Nec ea, quæ apocopen patiuntur, ut δῶ pro δῶμα *domus*, τὸ κάρα ponitur pro κάρηνον vel κάρανον, *caput*: unde Eurip. σῷ κάρα, *tuo capiti*. ἡ κάρη facit τῆς κάρης.

3. Nec illa, quæ in fine φι recipiunt, ut βίηφι pro βίη vel βία, vis.

DE ADIECTIVIS πολὺς, μέγας, ſequens agit caput.

CAPUT SEPTIMUM.

De motione Adjectivorum.

I. *Quomodo Adjectiva trium terminationum formantur?*

1. Maſcu-

Digitized by Google

1. Maſculini in ος puri, aut ρος femininum eſt α, non puri η: Neutrum autem eſt ον. ὁ ἅγιος, ἡ ἁγία, τὸ ἅγιον, *ſanctus, a, um*: ὁ ἀνθηρὸς, ἡ ἀνθηρὰ, τὸ ἀνθηρὸν, *floridus, a, um*: ὁ καλὸς, ἡ καλὴ, τὸ καλὸν, *bonus, a, um*. Excipe ὄγδοος, ἡ ὀγδόη, per η, *octavus, a*: item ὁ ἁπλόος, ἡ ἁπλόη, *ſimplex*, & reliqua a πλόος compoſita. In neutris ἄλλος, *alius*, & pauca alia, ν abjiciunt. Vide ſuperius l. h. cap. 3. Quæſt. 2.

2. Attici ος (& ως) communiter accipiunt, maxime in compoſitis & derivatis: ὁ καὶ ἡ φιλόσοφος, τὸ φιλόσοφον, *ſapientiæ ſtudioſus, a, um*: ὁ καὶ ἡ κόσμιος, τὸ κόσμιον, *ornatus, moderatus, a, um*: ὁ καὶ ἡ εὔγεως, τὸ εὔγεων, *fertilis, e*.

3. Maſculinum ας, Femininum αινα, Neutrum αν: ὁ μέλας, *niger*: τάλας, *miſer*: ἡ μέλαινα, τάλαινα: τὸ μέλαν, τάλαν. Excipe μέγας, *magnus*, μεγάλη, μέγα. Reliqua faciunt femininum in ασα: ὁ πᾶς, *omnis*, ἡ πᾶσα, τὸ πᾶν, cum compoſitis: item participia, τύψας, τύψασα, τύψαν, *qui, quæ, quod verberavit*.

4. Maſculinum υς, ἡ -εια, τὸ -υ. ως participiorum, ἡ -υῖα, τὸ -ος: & ων, ἡ -ουσα, τὸ -ον. Ut ὁ γλυκὺς, ἡ γλυκεῖα, τὸ γλυκὺ, *dulcis, e*: ἥμισυς, ἡμίσεια, ἥμισυ, *dimidius, a, um*: (excipe ὁ πολὺς, ἡ πολλὴ, τὸ πολὺ, *multus, a, um*). τετυφὼς, *qui verberavit*, τετυφυῖα, τετυφός. τύπτων, τύπτουσα, τύπτον, *verberans*.

5. Maſculinum εις, ἡ -εσσα, τὸ -εν: ὁ χαρίεις, ἡ χαρίεσσα, τὸ χαρίεν, *gratioſus, a, um*. Excipe εἷς, μία, ἕν, cum compoſitis: & par-

ticipia in εις, quæ faciunt εισα, εν. τυφθεὶς, τυφθεῖσα, τυφθέν, *verberatus, a, um.*

όεις -όεσσα -όεν, mutatur contractione in οῦς, οῦσσα, οῦν. ut μελιτόεις, μελιτόεσσα, μελιτόεν in μελιτοῦς, μελιτοῦσσα, μελιτοῦν, *mellens.* -ήεις -ήεσσα -ῆεν in ῆς, ῆσσα, -ῆν: ut τιμῆς, τιμῆσσα, τιμῆν, à τιμήεις, τιμήεσσα, τιμῆεν, *honoratus.* Vide cap. IV. ſup.

2. *Quomodo moventur adjectiva duarum terminationum?*

1. Commune (extra participia & contractionem) ων, ην, ης: &, quæ fere compoſita. ους, ις, υς. Neutrum ον, εν, ες, ουν, ι, υ.

ὁ, ἡ εὐδαίμων, τὸ εὔδαιμον, *felix.*

ὁ, ἡ ἄρσην, τὸ ἄρσεν, *maſculus, a, um.*

ὁ, ἡ ἀληθὴς, τὸ ἀληθὲς, *verus, a, um.*

ὁ, ἡ πολύπους, τὸ πολύπουν, *multipes.*

ὁ, ἡ εὔχαρις, τὸ εὔχαρι, *gratioſus, a, um.*

ὁ, ἡ ἄδακρυς, τὸ ἄδακρυ, *non lacrimans.*

1 Clenardus aliique totâ errant viâ dicentes ἡ τέρην, vel τέρεινα: nam ὁ τέρην ſutius habet ἡ τέρεινα apud Eurip. & τὸ τέρεν, *tenerum.* Vide Henr. Steph. Paral. Gr. inſtit: p. 148. & Meth. Pariſienſem.

2. Græcos nulla adjectiva omnium generum comprehendere ſub una terminatione veriſimile videtur. nam ὁ & ἡ ἅρπαξ, *rapax*, eſt generis communis: nam pro τὸ ἅρπαξ rectius τὸ ἁρπακτικόν. pro τὸ μάκαρ τὸ εὔδαιμον, quamquam μάκαιρα, *beata*, in feminino invenias, inquit Voſſ.

3. Quædam contra regulam declinantur. E. G. ὁ πολὺς, *multus*. μέγας, *magnus*, in acc. τὸν πολὺν, τὸν μέγαν, & in neutro τὸ πολὺ, τὸ μέγα faciunt. Ceteri caſus in omnibus generibus, & numeris formantur à πολλὸς (quod & ipſum apud Poetas invenitur) & à nominativo inuſitato μεγάλος. Sic igitur flectas:

S.

N. ὁ ΠΟΛΥ'Σ, ἡ πολλὴ, τὸ ΠΟΛΥ'.
G. τοῦ πολλοῦ, τῆς πολλῆς, τοῦ πολλοῦ.
D. τῷ πολλῷ, τῇ πολλῇ, τῷ πολλῷ.
Acc. τὸν ΠΟΛΥ'Ν, τὴν πολλὴν, τὸ ΠΟΛΥ'.

S.

ὁ ΜΕ'ΓΑΣ, ἡ μεγάλη, τὸ ΜΕ'ΓΑ.
τοῦ μεγάλου, τῆς μεγάλης, τοῦ μεγάλου.
τῷ μεγάλῳ, τῇ μεγάλῃ, τῷ μεγάλῳ.
τὸν ΜΕ'ΓΑΝ, τὴν μεγάλην, τὸ ΜΕ'ΓΑ.

N.

P.

N. οἱ πολλοὶ, αἱ πολλαὶ, τὰ πολλά.

P.

N. οἱ μεγάλοι, αἱ μεγάλαι, τὰ μεγάλα, & ſic deinceps.

At Poëtæ declinant πολὺς, ut θῆλυς, dicentes in genitivo πολέος. N. PL. πολέες, πολεῖς. Acc. πολέας, πολεῖς. & πολλὸς, ὴ, ὸν, ut καλὸς, ή, όν.

De motione ſubſtantivorum conſule lib. V.

CAPUT OCTAVUM.

De Comparativis.

1. *Quomodo ſit comparatio apud Græcos?*

1. Comparativus maſculinus eſt in τέρος: ſuperlativus in τατος. ut σοφὸς, *ſapiens*: σοφώτερος, *ſapientior*: σοφώτατος, *ſapientiſſimus.*

2. Contra regulam vero in ων & στος; ut ἀγαθὸς, *bonus*: βελτίων, *melior*: βέλτιστος, *optimus.*

2. *Nunc igitur planum fac regulis & exemplis, quomodo finis poſitivi vel maneat, vel mutetur in comparatione analogâ.*

1. Tantum τερος & τατος fini additur, vel ſingulari maſculino in αρ, ους, εις, ι in εις abjecto. ut μάκαρ, *beatus*, μακάρτερος, μακάρτατος. ἁπλοῦς, *ſimplex*, ἁπλούστερος, ἁπλούστατος. χαρίεις, *gratioſus*, χαριέστερος, χαριέστατος. Vel plurali maſculino ab ων, ut, σώφρων, *temperans*, *modeſtus*, σωφρονέστερος, σωφρω-

σωφρονέστατος, a plurali σώφρονες. Vel neutro ſingulari in αν, ες, υ: ut, ὁ μέλας, *niger*, μελάντερος, μελάντατος, a μέλαν. εὐσεβὴς, *pius*, εὐσεβέστερος, εὐσεβέστατος, ab εὐσεβές. εὐρὺς, *latus*, εὐρύτερος, εὐρύτατος, ab εὐρύ.

2. Ex ος præcedente longa vocali fit ότερος, & ότατος per ο μικρὸν; ut ἔνδοξος, *glorioſus*, ἐνδοξότερος, ἐνδοξότατος. πρᾶος, *mitis*, πραότερος, πραότατος. Alioqui, ſi præit brevis, ώτερος, ώτατος per omega; ut σοφὸς, σοφώτερος, σοφώτατος.

Quædam etiam præcedente ancipiti utramque habent vocalem: ut ἴσος, *æqualis*, ἰσότερος vel ἰσώτερος. Talia quoque ἱκανὸς, *aptus*, ἰσχυρὸς, *fortis*, φανὸς, *perſpicuus*.

1. Τρανὸς, *perſpicuus*, *diſertus*, tantum per ο τρανότερος facit, quia α apud Sophocl. eſt longum. ἐπικίνδυνος, ἐπικινδυνότερος melius quàm ἐπικινδυνώτερος. Adi Henr. Steph. Paral. p. 150, 151.

2. Clenardus & Golius κενότερος ſcribunt, & στενότερος: Sed regula, exemplaria probata, & Moſchopulus malunt κενώτερος, στενώτερος. Inſpice ſis H.Steph.Paral: p. 152. & Sylb. p. 435. ad Clen. Dionyſius Perieg. tamen v. 142. στενότατος. propter ει, credo.

3. Attici comparativos inſuper tribus aliis diverſis modis formant. Nam *Primo* gradus eorum comparativi in αίτερος, & ſuperlativi in αίτατος deſinunt: ut ἴδιος, *proprius*, ἰδιαίτερος, ἰδιαίτατος. Talia ſunt ἥσυχος *quietus*. ἴσος, *æqualis*, μέσος, *medius*. πλησίος, *propinquus*. ὄψιος, *ſerus* &c. Huc quoque pertinent nomina in αιος, ut: παλαιὸς, *antiquus*. παλαίτερος, παλαίτατος. Talis *ſyncope* in quibuſdam aliis etiam locum habet, in γεραιὸς, *ſenex*. σχολαῖος, *tardus*. φίλος, *amicus*, facit φίλτερος, φίλτατος, ο è medio ſublato, Attice φιλαίτερος, φιλαίτατος apud Xen. Euſtath. teſtatur in aliquibus exemplaribus etiam legi φιλαίτατος, ut apud Poëtas φίλιστος.

Secundo Attici, nec non Iones, amant έστερος, έστατος, ut: ὁ σπουδαῖος, *ſtudioſus*, σπουδαιέστερος, σπουδαιέστατος. ἄκρατος, *merus*, *non mixtus*, ἀκρατέστερος, ἀκρατέστατος. ἄφθονος, *invidiæ expers*, *largus*, ἀφθονέστερος, ἀφθονέστατος: unde Eupolis dixit ἀφθονέστερον, ut Pind. ἀπονέστερον, & Apollon: πιθανέστερον.

l. 4. de Synt.

Tertio dicunt etiam ἴστερος, [illegible] ut communiter λάλος, loquax, λαλίστερος, λαλίστατος: ita Attice ὀλίγος, *paucus*, ὀλιγίστατος, quinetiam ὀλίγιστος. λάγνος, *libidinoſus*, λαγνίστερος, λαγνίστατος. τερπνὸς, *jucundus* facit τερπνότατος & τέρπνιστος. πτωχὸς, *mendicans*, πτωχίστατος. ὀψοφάγος, *obſoniorum amans*, ὀψοφαγίστατος. ἀλαζὼν, *ſuperbus*. ἀλαζονίστερος, ἀλαζονίστατος. βλὰξ, *ſtupidus*, βλακίστατος. ἀκρατὴς, *intemperans*, ἀκρατίστατος. ψευδὴς, *mendax*, ψευδίστατος.

3. *Quæ ſunt Comparationes minus anomalæ?*

ΙΩΝ & ΙΣΤΟΣ ab ος & υς, ut: αἰσχρὸς, *turpis*, αἰσχίων, αἴσχιστος. ἐχθρὸς, *inimicus*, ἐχθίων, ἔχθιστος. καλὸς, *pulcher*, καλλίων, κάλλιστος. Οἰκτρὸς, *miſerabilis*, οἰκτίων, οἴκτιστος. ῥάδιος, *facilis*, ῥαΐων (δ ſublato) ῥᾴϊστος: & per contractionem ῥᾴων, ῥᾷστος. ταχὺς, *celer*, ταχίων, τάχιστος, quod & ſecundum regulam facit ταχύτερος, ταχύτατος: ſicut & reliqua adjectiva in υς acutum geminant comparationem.

1. Ἐχθρὸς quoque ἀναλόγως facit ἐχθρότερος, & αἰσχρὸς crebrius αἰσχρότερος. Vide Baſil. Aſcetic. p. 456. & H. Steph. Paralip. p. 157.

2. Βαθὺς, *profundus*. βραχὺς, *brevis*, & ταχὺς, *celer*, pro βαθίων, βραχίων, & ταχίων Poëtice faciunt βάσσων, βράσσων, & θάσσων, abjecto ι, & θ vel χ in duplex σ mutato.

Imo dicunt μάσσων pro μακρίων, ut Euſtath. docet a μακρὸς, *longus*. Communiter dicitur τάχιον, *celerius*, Attice vero θᾶττον, pro θᾶσσον: Sed ταχύτερον Ionice. E contrario βραδύτερον dicitur Attice: & βράδιον magis Poëtice, licet Plutarchus non refugerit. Vide Celeberr. Grævium p. 101, 102, 103, 104. ad Lucian. Soloec.

4. *Quæ comparationes a communi lege longius recedunt?*

1. Ἀγαθὸς, *bonus*,
- ἀμείνων, ἀγαθώτατος.
- ἀρείων, ἄριστος.
- βελτίων, βέλτιστος.
- κρείσσων, κράτιστος.
- λωΐων, λῷστος.

melior, optimus.

2. κακὸς, *malus*, { κακίων, κάκιστος. / χείρων, χείριστος. } *pejor, peſſimus.*

3. μέγας, *magnus*, μείζων, μέγιστος, *major, maximus.*

4. μικρὸς, *parvus*, { ἥττων, μείων, *minor.* & μικρότερος, *minor*: μικρότατος, *minimus.* }

5. ἐλαχὺς, *parvus*, ἐλάσσων vel -ττων: ἐλάχιστος.

6. πολὺς, *multus*, πλείων, *major, copioſior*; πλεῖστος, *plurimus.*

1. Ἀγαθώτατος exſtat apud Joſeph. etſi damnat Lucian.

Ἀρείων, *melior, fortior*, inclinatum eſt ab Ἄρης, *Mars.* Βέλτιστος vel a βέλτερος, vel βούλομαι, *volo*: ſicut λῷστος, *optimus*, a λῶ, h. e. *volo*, quia optima quæque maxime volumus. Κράτιστος a κράτος, *robur*, quæ bonitatis quædam ſpecies.

2. Pro χείρων dicunt Poëtæ χερείων: & κακώτερος, convenienter regulæ.

3. Πλείων dicitur quaſi πολλίων, & πλεῖστος quaſi πόλιστος.

DE COMPARATIONIBUS, QUÆ NON FORMANTUR A GRADU NOMINUM POSITIVO, SED ALIUNDE.

I.

καλλιώτερον, τὸ. λωΐτερος, ὁ. μειότερος, προτερίτερος, ῥηότερον. ῥηΐτερον, Ion. χειρότερον, & χερειότερον	veniunt à comparativis,	καλλίων, *pulcher.* λωΐων, *melior.* μείων, *minor.* πρότερος, *prior.* ῥᾷον, *facilius.* χεῖρον, *pejus*, χέρειον, *vilius.*

II.

1. χειριστοτέρη, *pejor*, in fem. apud Hipp. 2. κυδιστότατος, *illuſtriſſimus.* 3. ἐλαχιστότερος, *minor*,	à ſuperlativis,	1. χείριστος, *peſſimus.* 2. κύδιστος, *illuſtriſſimus.* 3. ἐλάχιστος, *minimus.*

1. βασ-

III.

1. βασιλεύτερος, *magis regius*, βασιλεύτατος, *maxime regius*.	veniunt à ſubſtantivis,	1. ὁ βασιλεὺς, *rex.*
2. θεώτερος, *divinior*. Hom.		2. ὁ θεὸς, *Deus.*
3. κλεπτίστατος & φωρότατος, *furaciſſimus*.		3. κλέπτης, & φώρ, *fur.*
4. κραμβότατος, *braſſica edentiſſimus*, Ariſtoph.		4. ἡ κράμβη, *braſſica.*
5. πληκτίστατος, *promptiſſimus ad percutiendum*.		5. ὁ πλήκτης, *percuſſor.*
6. ποτίστατος, *bibaciſſimus*.		6. ὁ πότης, *potor.*
7. ῥίγιον, *horridior*. ῥίγιστος, *maxime horrendus*, ut & κέρδιον, *lucroſior*, κέρδιστος, *lucroſiſſimus*.		7. τὸ ῥῖγος, *horror.* & τὸ κέρδος, *lucrum.*

IV.

αὐτότατος, *ipſiſſimus*, apud Comicos derivatur a pronomine αὐτὸς, *ipſe*.

V.

1. βέλτερος, *melior*, βέλτατος, *optimus*.	veniunt à verbis	1. βάλλω, *jacio.*
2. φέρτερος, *præſtantior*, q. d. *qui poteſt plus ferre*. φέρτατος, φέριστος & φέρτιστος, *præſtantiſſimus*.		2. φέρω, *fero.*

VI.

ἐῤῥωμενέστερος, *valentior*, ἐῤῥωμενέστατος, *valentiſſimus*, derivatur à participio, ἐῤῥωμένος, *valens*. hoc participium venit ab ῥώννυμι, *roboro*, fut. ῥώσω, p. ἔῤῥωκα. Paſ. ἔῤῥωμαι.

VII.

1. ἀνώτερος, *ſuperior*, ἀνώτατος, *ſupremus*.	1. ἄνω, *ſupra.*
2. κατώτερος, *inferior*, κατώτατος, *infimus*.	2. κάτω, *infra.*

3. ἀφάρ.

3. *ἀφάρτερος, citior.* Poët.	veniunt ab adverbiis.	1. *ἄφαρ, cito.*
4. *ἐσώτερος interior, ἐσώτατος, intimus.*		4. *ἔσω, intus.*
5. *ἐξώτερος, exterior; ἐξώτατος, extimus.*		5. *ἔξω, extra, foris.*
6. *ἐγγύτερος, ἐγγίων, propior, ἐγγύτατος, ἔγγιστος, proximus.*		6. *ἐγγὺς, prope.*
7. *προσώτερος, anterior, προσώτατος.*		7. *πρόσω, ante.*
8. *ὀπίστερος, poſterior, ὀπίστατος, poſtremus.*		8. *ὀπίσω, retro.*
9. *πορρώτερος, remotior, πορρώτατος, remotiſſimus.*		9. *πόῤῥω, longe.*
10. *πρωϊαίτερος, maturior, πρωϊαίτατος, maturrimus.*		10. *πρωῒ, mane, mature.*
11. *ὕψιστος, altiſſimus.*		11. *ὕψι, alte.*

VIII.

1. *ὑπέρτερος, ſuperior, ὑπέρτατος, ſupremus,* unde per Syncopen *ὕπατος, conſul.*	veniunt à præpoſitionibus.	1. *ὑπὲρ, ſuper.*
2. *πρότερος, prior, πρότατος,* & (abjecto *τ*, & contracto *οα* in *ω*) *πρῶτος, primus.*		2. *πρὸ, ante.*

CAPUT NONUM.

De Numeralibus.

I. *Quomodo declinas εἷς, unus?*

	Unus,	*una,*	*unum.*
N.	εἷς,	μία,	ἓν,
G.	ἑνὸς,	μιᾶς,	ἑνὸς,
D.	ἑνὶ,	μιᾷ,	ἑνὶ,
A.	ἕνα.	μίαν.	ἕν.

Sic etiam οὐδεὶς, & μηδεὶς, μηδεμία, μηδὲν, *nullus, a, um.*

Digitized by Google

a, um, facit μηδενὸς, μηδεμιᾶς, μηδενὸς; &c. Unde plurales μηδένες, ὐδένες, nulli.

2. *Declina jam etiam δύο, duo.*

N. δύο, Attice δύω. } Dualiter.
G.D.AB. δυοῖν, & in feminino δυεῖν.
G. δυῶν, pro δυοῖν. } Plural.
D. ABL. δυσί.

Act. 21. δεθῆναι ἁλύσεσι δυσὶ, *vinciri duabus catenis.*

1. Δύο aliquando eſt acliton in omnibus generibus & caſibus pro *duo*, *dua*, *duo*: *duorum*, *duarum*, *duorum*, & ſic deinceps.

2. Aliquando articulum dualis & pluralis numeri recipit, τὼ καὶ τὰ δύο; οἱ, καὶ τὰ δύο.

3. *Declina* τρεῖς & τέσσαρες.

Pl.	Pl.
N. V. οἱ, αἱ τρεῖς, τὰ τρία, *tres*, *tria*.	N.V. οἱ, αἱ τέσσαρες, τὰ τέσσαρα, *quatuor*. Attice, τέτταρες, τέτταρα.
G... τριῶν, *trium*.	G: τεσσάρων.
D. & Abl. τριοὶ, *tribus*.	D. Ab. τέσσαρσι.
Acc: τοὺς, τὰς, τρεῖς, τὰ τρία, *tres*, *tria*.	Acc: τοὺς, τὰς τέσσαρας, τὰ τέσσαρα.

4. *An omnia Cardinalia ſic variantur?*

1. A quinque uſque ad centum ſunt indeclinabilia: Πέντε, *quinque*, ἓξ, ἑπτὰ, ὀκτὼ, ἐννέα, δέκα, *ſex*, *ſeptem*, *octo*, *novem*, *decem*, &c. ἑκατὸν, *centum*, τῶν ἑκατὸν. τοῖς, ταῖς, τοῖς. τοὺς, τὰς, τὰ ἑκατόν.

2. Hinc variantur, ut οἱ διακόσιοι, αἱ διακόσιαι, τὰ διακόσια, *ducenti*, *æ*, *a*. διακοσίων, *ducentorum*, *arum*, *orum*. χίλιοι, αι, α, *mille*.

μύριοι,

μύριοι, *decies mille.* *μυρίοι*, *infiniti.* Sic & Ordinalia, *πρῶτος*, *πρώτη*, *πρῶτον*, *primus, a, um.* *δεύτερος*, *δευτέρα*, *δεύτερον*, *ſecundus, a, um.*

1. Heſiodus & Call. *τριηκόντων* flectunt à *τριήκοντα*, *triginta.* Sed hujuſmodi non temere imitanda, ait Voſſius.

2. Animus fuerat hiſce præceptionibus ſubjicere Tabulas Numerorum & Dierum in ſingulis menſibus: ſed malo ad Exegeticen Vocabula reſervare, quam excedere limites mihi præfinitos ab arte *Μεθοδικῆ*.

CAPUT DECIMUM.

De Pronominibus.

I. *Quomodo declinantur Pronomina?*

1. Quædam plane à Regula deflectunt: ut hæc tria primitiva, *ἐγὼ*, *ego*, *σὺ*, *tu*, & *οὗ*, *ſui.*

2. Quædam contra plane ſequuntur regulam: ut *ἐμὸς*, *ἐμὴ*, *ἐμὸν*, *meus, a, um.*

3. Quædam partim ſequuntur regulam, partim non; ut, *οὗτος*, *αὕτη*, *τοῦτο*, *hic*, *hæc*, *hoc.* Sic etiam *τοσοῦτος*, *τοσαύτη*, *τοσοῦτο*, *talis*, *tale*, cum ceteris compoſitis ab *οὗτος*. *αὐτὸς*, *ipſe*: *ἐκεῖνος*, *ille*: & *ὃς*, *qui*, in omnibus caſibus nomina communia ſequuntur, excepto quod in neutro *ο* pro *ον* habeant: ut *ὃς*, *ἣ*, *ὃ*, *qui*, *quæ*, *quod.* G. *οὗ*, *ἧς*, *οὗ*; &c. *αὐτὸς*, *αὐτὴ*, *αὐτό.*

Attici ſequentes regulam ajunt etiam *τοιοῦτον* (pro *τὸ αὐτό*) *τοιοῦτον*, *τοσοῦτον* & *τηλικοῦτον* pro *τοσοῦτο*, *τοιοῦτο*, *τηλικοῦτο*: verum numquam invenias *αὐτόν*, *τοῦτον*, *ἐκεῖνον*, in neutro.

2. *Quæ-*

2. *Quomodo declinas tria primitiva, ἐγὼ, σὺ & οὗ?*

S.	S.	S.
N. ἐγώ, *ego*,	σὺ, *tu*,	
G. ἐμοῦ vel μοῦ, *mei*,	σοῦ, *tui*,	οὗ, *ſui*,
D. ἐμοὶ vel μοὶ, *mihi*,	σοὶ, *tibi*,	οἷ, *ſibi*,
ACC. ἐμὲ vel μὲ, *me*.	σὲ, *te*.	ἓ, *ſe*.
D.	**D.**	**D.**
N. Acc. νῶϊ, νὼ, *nos duo, duos*.	σφῶϊ, σφὼ, *vos duo, os*.	σφὲ, *ipſi duo, os* (interdum σφὼ, σφωὲ.)
G. D. νῶϊν, νῷν, *noſtrum duorum, nobis duobus*.	σφῶϊν, σφῷν, *veſtrum duorum*, &c.	σφὶν, *ipſorũ duorum*, &c. (vel etiam σφῶϊν, σφῷν.)
P.	**P.**	**P.**
N. ἡμεῖς, *nos*,	ὑμεῖς, *vos*,	σφεῖς, *ipſi, æ, a*.
G. ἡμῶν, *noſtrũ*,	ὑμῶν, *veſtrum*,	σφῶν, *ſui*,
D. ἡμῖν, *nobis*,	ὑμῖν, *vobis*,	σφίσι, *ſibi*,
Acc. ἡμᾶς, *nos*.	ὑμᾶς, *vos*.	σφᾶς, *ſe*.

1. Hæc tria, ut & pleraque pronomina carent vocativo: ſi enim habeant, ſimilis eſt nominativo. ὦ οὗτος, *ô* vel *heus tu*.

2. Derivata ab tribus primitivis veniunt decem. Tria à numero ſingulo: ut,

ἐμὸς, ὴ, ὸν, *meus, a, um*. venit à genitivo ἐμοῦ in N. ἐγώ.

σὸς, σὴ, σὸν, *tuus, a, um*, ab σοῦ in N. σὺ.

ὃς, ἣ, ὃν, *ſuus, a, um*, ab οὗ, *ſui*.

Duo à numero duali, ut: νωΐτερος, α, ον, *noſter, a, um*, à duali νῶϊ in ſing. ἐγὼ, σφωΐτερος, *veſter duorum*, à σφῶϊ vel σύ.

Et quinque à plurali: ut

ἡμέτερος, ἡμετέρα, ἡμέτερον, *noſter, a, um*, ab ἡμεῖς.

ὑμέτερος, *veſter*, ab ὑμεῖς.

σφέτερος, α, ον, *ſuus, ſua, ſuum*, à σφεῖς, ſing. οὗ.

ἡμεδαπὸς, ή, όν. *noſtras*. ab ἡμεῖς, *nos*, & δάπεδον. *ſolum, terra*.

ὑμεδαπὸς, ή, όν, *veſtras*. ab ὑμεῖς & δάπεδον, cujus interrogativum eſt ποδαπὸς, *cujus?*

Digitized by Google

3. *Quot compoſita derivantur ab αὐτός?*

Tria, quæ ſine nom. & vocativo ſic declinantur:

G. ἐμαυτοῦ, ἐμαυτῆς, ἐμαυτοῦ, *mei ipſius.*
D. ἐμαυτῷ, ἐμαυτῇ, ἐμαυτῷ,
A. ἐμαυτὸν, ἐμαυτὴν, ἐμαυτό.

Sic etiam σεαυτοῦ, *tui ipſius*, & ἑαυτοῦ, *ſui ipſius*, vel per contractionem σαυτοῦ, αὑτοῦ: excepto quod ἑαυτοῦ etiam in numero plurali declinetur in & extra compoſitionem: ut G. ἑαυτῶν & σφῶν αὐτῶν, *ſui ipſorum, arum, orum.* D. ἑαυτοῖς, & σφίσιν αὐτοῖς. ἑαυταῖς, & σφίσιν αὐταῖς. ἑαυτοῖς, & σφίσιν αὐτοῖς. Acc. ἑαυτοὺς & σφᾶς αὐτοὺς, ἑαυτὰς, ἑαυτά. *ſe ipſos, nos ipſos: vos ipſos, as, a.*

Conſuetudo has compoſitiones contra rationem induxit: σὲ enim eſt accuſativus & αὐτοῦ genitivus, ὃ eſt ſingularis numeri & αὐτοὺς pluralis. Hinc Homerus ſemper ſcribit ἐμὲ αὐτὸν, σὲ αὐτὸν, ἓ αὐτὸν vel ſimpliciter αὐτὸν, & σφᾶς αὐτοὺς. nunquam ἐμαυτὸν, σεαυτὸν, ἑαυτὸν, vel ἑαυτοὺς.

5. *Declina mihi* οὗτος, ille.

S.	D.	Pl.
N. οὗτος, αὕτη, τοῦτο.		N. οὗτοι, αὗται. ταῦτα.
G. τούτου, ταύτης, τούτου.	N. V. ACC. τούτω, ταύτα, τούτω.	G. τούτων.
D. τούτῳ, ταύτῃ, τούτῳ.	G. D. ABL. τούτοιν, ταύταιν, τούτοιν.	D. τούτοις, ταύταις, τούτοις.
A. τοῦτον, ταύτην, τοῦτο.		A. τούτους, ταύτας, ταῦτα.
V. ὦ οὗτος, αὕτη, τοῦτο.		V. ὦ οὗτοι, αὗται, ταῦτα.

Sic

Sic & compoſita: ut N. τηλικοῦτος, τηλικαύτη, τηλικοῦτο, *tantus, a, um.* (ex τηλίκος & οὗτος) G. τηλικούτου, τηλικαύτης, τηλικούτου, &c.

5. Da noviſſime pronomen indefinitum, quod aliquando declinatur, plerumque vero acliton eſt?

N. ὁ, ἡ, τὸ δεῖνα (apud Poëtas ὁ δεὶς) *quidam.* Cic. *certus homo.*
G. τοῦ, τῆς, τοῦ δεῖνα. δεῖνος, δείνατος.
D. τῷ, τῇ, τῷ δεῖνα. δεῖνι, δείνατι.
Acc. τὸν, τὴν, τὸ δεῖνα.

His licet addas τὶς, τινὸς, *aliquis* (ad differentiam alterius τίς, τίνος, *quis?*) cujus compoſitum ὅστις, *quicunque*, prima ſui parte ſe adjungit rationibus ſecundae, & ultima tertiae declinationis. Dicimus enim N. ὅστις, ἥτις, ὅ,τι. G. οὗτινος, ἧστινος, οὗτινος, & ſic deinceps.

FINIS LIBRI SECUNDI.

Digitized by Google

LIBER TERTIUS.

De conjugatione verborum, in primis in Ω deſinentium.

CAPVT PRIMVM.

De Conjugatione in genere.

1. *Quot ſunt Verborum Tempora apud Græcos?*

Tempora in univerſum ſunt novem:

Præſens.		
Præteritum quinctuplex,	Imperfectum, Perfectum, Pluſquam perfectum,	ſc. tempus.
	Aoriſtus primus, Aoriſtus ſecundus.	ſc. χρόνος.
Tripex Futurum,	Primum, Secundum; & Paullo poſt Futurum in Paſſivo.	

1. Tempus imperfectum deſignat ſæpiſſimè apud Græcos retardationem aliquam, repetitionem, vel continuationem cujuſdam facti.

2. *Futurum ſecundum*, in primis in Paſſivo, minus uſitatum quam primum. Secundum hoc Tempus initio vim quandam à primo diverſam habuiſſe videtur: ideo illud nominavit Sanctius *Futurum remotum*.

3. Paulo poſt Futurum eſt tantum in verbo paſſivo. Sed hoc tempus minus uſu frequentatur.

4. Ἀόριστοι χρόνοι, ſive *indefinita Tempora* dicuntur, qui nunc pro perfecto, nunc pro pluſquam perfecto, quandoque etiam pro imperfecto ponuntur. Tametſi perfectum plerumque denotant, unde his claſſici ſcriptores ſæpius utuntur quam præterito. Signant nihilo ſecius & futurum, maxime in Subj. Optat. Imperat.

5. Pe

5. Perſonas Græci tres habent, & tres numeros Verborum: de quibus vide neceſſario Annot. Libr. 2. cap 1. quæſt. 2.

2. *Quomodo Græci à Latinis differunt in Modorum numero?*

Quod hic Optativus & Subjunctivus differant terminatione.

3. *Quot ſunt genera, ſive formæ verborum?*

Tres ſunt verborum formæ, Activa, Paſſiva, Media. Activa: ut τύπτω, τίθημι, *verbero, pono.* Paſſiva: τύπτομαι, τίθεμαι, *verberor, ponor.* Media partim activam, partim paſſivam terminationem ſequitur, & ſignificationem in quibuſdam: ut τύπτομαι, *verberor, ra.* τέτυπα, *verberavi.*

Si ſignificationem attendas ſolam, in Activis quædam ſunt neutra, ſive ἀδιάβατα, ut ζῶ, *vivo*; θάλλω, *germino*: quædam μεταβατικά, tranſitiva, ut, τύπτω. Quædam cum ſit terminatio Paſſiva, ſunt deponentia more Latinorum, ut ἐργάζομαι, *operor*: nunquam ἐργάζω, *opero.* Quare in mediis ubique ſignificatio activa & Paſſiva non eſt indifferens. Quædam promiſcua, τύπτω, & τύπτομαι *verbero:* quale Latinis *fabrico* & *fabricor*, eadem notione. Διέφθορα, *corrupi* & *corruptus ſum*, habet vim duplicem ſub una forma. Solus uſus hic fidus eſt magiſter.

4. *Quot Conjugationes apud Græcos ſtatui poſſunt commodiſſime?*

Duæ. Prima erit in ω, ut τύπτω, ποιέω; & ſecunda in μι, ut τίθημι, ἵστημι.

1. Moſchopulus, Clenardus, [illegible], aliique tredecim ſtatuunt [illegible]gationes, ſex in ω quas Ba[illegible] vocant, ut, τύπτω, λέγω, [illegible], ἀξιόσσω, τέμνω, τίω: tres [illegible]umflexas, ut ποιέω, ῶ, βοάω ῶ. [illegible]όω, ῶ: & quatuor in μι. Sed, ut [illegible]o de MI agamus, Herodianus [illegible]iquiſſimus Grammaticus, qui [illegible] mille & quingentos annos vixit, ait verba in μι ſingularem non habere conjugationem (quam in re Ramus, Sylburgius, aliique eum imitati ſunt) quia ſunt derivata à verbis in ω, & tantum in paucis temporibus ab illis differunt. Mihi certe, ut vera fatear, in quibuſdam quædam elegantia Ionicæ Dialecti potius quam nova Conjugatio videtur.

Sed quia hæc in tribus Temporibus Regulam quandam communem ſequitur, à verbis in ω longè diſcrepantem: multo videtur conducibilius ac ſanæ rationi convenientius, peculiarem verborum in MI ſtatui conjugationem, eamque diſtinctionem tanto lubentius probamus, quanto minorem diſcentibus pariet confuſionem. Vide novam Græc. Meth. Pariſienſem pag. 227, & 105.

2. Quod vero attinet ad verba in ω, quæ Galli dividunt in ſimplices, ut τύπτω, & contractas conjugationes, ut ποιέω, ῶ: in illis quidem digitum intendunt ad fontem & fundamentum peculiaris contractionis, ſed non peculiarium Conjugationum.

Prima ratio Gallos refellens hæc eſt, quia omnes terminationes & formationes Temporum eodem modo ſunt inclinatæ: Quod ſatis probatur utriuſque verbi comparatione:

τύπτ-ω, τύπτ-εις, τύπτ-ει. ποιέ-ω, ποιέ-εις, ποιέ-ει.
ἔτυπτ-ον, ἔτυπτ-ες, ἔτυπτ-ε. ἐποίε-ον, ἐποίε-ες, ἐποίε-ε.
τέτυφ-α, ας, ε. πεποίηκ-α, ας, ε, &c.

Secundam rationem ducimus à contractione ipſa, quia eadem non nititur ſpecialibus fundamentis, quæ conjugationum propria ſint: ſed hujuſmodi legibus, quæ nominibus ac verbis communes ſunt. Nam ποιέω, ῶ, contrahitur, uti Δημοσθενέων, ῶν. ἐποίεον, ἐποίουν, ut Δημοσθένεος, ους. ἐποίεες, ἐποίεις, ut Δημοσθένεες, εις. ἐποίεε, ει, ut σκέλεε, ει, pro σκέλη; τείχεα, τείχει, Laſcari teſte, pro τείχη: βοάει, βοᾷ, ut κέραϊ, κέρᾳ. βοάομεν, βοῶμεν, tanquam κέραος, κέρως. ἐχρύσοον, ἐχρύσουν, ut Λητόος, οῦς, χρυσόει, οῖ, ut Λητόϊ, Λητοῖ. Si ſpectes verba ſimplicia in ω, omnia futura & Præterita Tempora una & eadem ratione eſſe formata, & ideo numerum ſex diverſarum conjugationum *Barytonarum* nulla niti ratione, oſtendetur in progreſſu. Id quod Galli fatentur pag. 107, & Wellerus non ſolum confitetur, ſed etiam demonſtrat, & in Grammatica ſua, & in Præfatione ejuſdem.

5. *Quot ſunt conſideranda in ratione conjugandi?*

Quatuor: characteriſtica, terminatio, augmentum, & mutatio penultimæ. Duo priora in cunctis Temporibus locum habent: duo autem poſteriora tantummodo in quibuſdam.

CAPUT

CAPVT SECUNDUM.

DE

Littera Characteriſtica.

1. *Quoniam littera Characteriſtica trium Temporum præcipue conſideranda ſit: deſcribas mihi primo pretio characteriſticam Præſentis Temporis?*

Characteriſtica Præſentis Temporis eſt littera, quæ antecedit ω: ut ι in τίω, *honoro*; γ in λέγω, *dico*. Sed cum duæ conſonantes ω præcedunt, ultima littera nunquam characteriſtica numeratur. Itaque π eſt characteriſtica in τύπτω, *verbero*, non τ. μ in τέμνω, *ſeco*, non ν.

2. *Quænam eſt characteriſtica Futuri?*

Eſt σ; ſive ſimplex, ut τίσω, *honorabo*: ſive incluſum duplici ξ, ψ: ut λέξω, *dicam*. τύψω, *verberabo*, pro λέγσω, τύπσω.

3. *Quænam eſt characteriſtica Perfecti?*

1. Eſt κ, quando in futuro σ ſcribitur, ut τίω, τίσω: τέτικα, *honoravi*.

2. χ, cum in futuro ξ fuerit, ut λέγω, λέξω: λέλεχα, *dixi*.

3. φ, cum in eodem tempore ψ fuerit, ut τύπτω, τύψω: τέτυφα, *verberavi*.

Τε in τέτικα, τέτυφα: λε in ἔτιον, de quo in Quarto ca-
λέλεχα eſt Augmentum: ut ε in pite.

4. *Quænam de Characteriſticis regula tibi obſervanda eſt?*

Quæcumque tempora eamdem characteriſticam habent, ex eodem tempore originem trahunt.

Τίε, τίοιμι, τιῶ, ἔτιον, τίεμαι, ἐτιόμην, omnia deſcendunt à Præſenti Tempore τίω. Ἔτισα, ἐτισάμην, τίσομαι, τετίσομαι à Futuro τίσω. Ἐτετίκειν à Præterito Tempore τέτικα. Ita quoque μην in Pluſquam Perf. Paſſ. eandem Characteriſticam habet, ac μαι in Præterito: ut τέτιμαι, ἐτετίμην: λέλεγμαι, ἐλελέγμην.

CAPUT TERTIUM.

De diverſis Terminationibus Activi.

1. *Quæ ſunt Terminationes Præſentis Temporis Activi in omnibus modis?*

Indicativus facit -ω, εις, ει. Subjunctivus -ω, ῃς, ῃ. Optativus -οιμι, οις, οι. Imperativus -ε, ετω. Infinitivus -ειν. Et Participium -ων. Hoc modo deſinunt etiam futura tempora, ut τίσ-ω, -εις, -ει: ſed nec imperativum habent, nec ſubjunctivum. Deinde Fut. ſecundum extra ſingularem numerum mutat ε in ει, ο in ου, quia accentum circumflexum poſtulat; ut τι-οῦμεν, τι-εῖτε, τι-οῦσι. pro τίο-μεν, τί-ετε, τί-ουσι.

Digitized by Google

A C T I V Æ.

TIV.	PARTICIPIA.		
e.	Honorans.		
	MASC.	FEM.	NEUT.
	τι- ῶν,	τι- ῶσα,	τι- ῶν.
um.	Honoraturus, -a, um.		
	ἠσ- ων,	ἠσ- ουσα,	ἠσ- ον.
.eſſe	Honoraturus, -a, -um.		
	τι- ῶν, -ȣ̃ντος.	τι- ȣ̃σα,	τι- ȣ̃ν.
e.	Honorans.		
	ἠσ- ας,	ἠσ- ασα,	ἠσ- αν.
e.	Honorans.		
	τι- ῶν, -ῶντος.	τι- ȣ̃σα,	τι- ῶν.
ſe.	Honorans.		
	τετιμηκ- ώς,	τετιμηκ- υῖα,	τετιμηκ- ός.
	qui, quæ, quod honoravit, -erat.		

Inſeres poſt p. 72.

Digitized by Google

Digitized by Google

Ut hæ Regulæ & facile intel-ligantur, & animo ſemel affi-xæ tenacius hæreant, omnino ...ctor ſum tironibus, ut ante ...s memoriæ mandent ſimpli-ſſimum illud paradigma τίω cum ...minationibus, in tribus Ta-...lis, quæ ſequuntur, rubro ...pore delineatis & expreſſis. Ad ...us, ſi poſtea oculus cum cu-... aliquoties ſe referat, & com-...aret has præceptiunculas, quo-...ſcumque memoria, & ima-...natio, ordinem ſecuta Modo-...um & Temporum, ſimulacra ...ibi diverſa terminationum re-...præſentabit, non poterit fieri, quin tiro jam ex ſola compara-tione illa complectatur omnia, quæ ſunt verborum in ω com-munia. Unde puer gaudebit, ſi vel ex ſolo examine præcepto-ris videbitur ſibi ipſe regulas for-mare, quas ceteroquin ab alio formatas ediſcere cogeretur. Quis enim neſciet obſecro præſentis terminationes illæ ω, εις, ει, ομεν, ετε, ουσι, ſi recordabi-tur hos eſſe fines verbi τί-ω, τί-εις, τί-ει: τί-ομεν, τί-ετε, τί-ουσι. Quod Paradigma cum ſit paucioribus variationibus, quam τύπτω obnoxium, placuit San-ctio & Pariſienſibus.

2. *Quæ ſunt Terminationes Imperfecti, & Aoriſti ſecundi?*

Indicativus utrobique facit ον, ες, ε. Reliqui modi ſequuntur Præſens ſuum.

3. *Quomodo deſinit Aoriſtus primus?*

Indicativus deſinit in -α, ας, ε. Subjuncti-vus & Optativus imitantur ejuſdem modi tem-pora præſentia, excepto quod Optativus αι pro οι ponat. Imperativus exit in -ον, άτω. Infini-tivus in -αι, & participium in -ας.

4. *Quomodo deſinit Præteritum Perfectum & pluſquam Perfectum?*

Indicativus habet -α, ας, ε in perfecto: ſed -ειν, εις, ει in pluſquam perf. Subjuncti-vus, imperativus, & optativus utriuſque temporis eaſdem amant terminationes, atque illorum præſens. Infinitivus habet -εναι, & Participium -ως.

 5. Quo-

5. *Quomodo finitur Tertia Perſona in Plurali numero?*

1. Tempora in -ω, & præteritum perfectum habent σι, ut τίω, τίυ-σι. τέτικα, τέτικα-σι.

2. -ον manet -ον, ut ἔτι-ον, ἔτι-ον. *honorabam, bant.*

3. Primus Aoriſtus adſciſcit ν poſt α, ut ἔτισα, ἔτισα-ν.

4. ειν, εις, ει adſciſcit σαν poſt ει, ut ἐτετίκει, ἐτετίκει-σαν. Idem σαν ponitur poſt τω in Imperativo, ut: τιέτω, τιέτω-σαν. Et poſt η in Aoriſtis paſſivis, ut: ἐτίθη, ἐτίθη-σαν.

5. οι & αι Optativi ſemper εν ſibi poſtponunt: ut τίοι, τίοι-εν: τίσαι, τίσαι-εν.

CAPUT QVARTUM.

De Terminationibus cum Verbi Paſſivi, tum Medii.

1. *Quænam ſunt Terminationes Præſentis & Paſſivi & Medii?*

In Indicativo eſt ομαι, η, εται. In Subjunctivo ωμαι, ῃ, ηται. Optativo -οιμην, οιο οιτο. In Imperativo, ου-εσθω. In Infinitivo -εσθαι Et participio -όμενος. Eodem modo deſinun omnia Futura & Paſſiva, & Media, hoc diſcrimine ſolo, quod ſubjunctivus & Imperativus iiſdem careant Temporibus: ac Futurum ſecundum Medii mutet ε in ει, ο in ου, ad inſtar Activi.

2. *Quo*

N E D I Æ.

PTARTICIPIUM.

orer, -ndus, -orans.

	FEM.	NEUT.
ω, τι-	ομβρή,	ιμβρον.

orem. turus, -a, -um.

rem. turus, -a, -um.

raverin ns.

raverins.

raverins.

πτι- ῦῖα, πτι- ὸς.

quæ, quod honoravit.

[illegible] poſt p. 74.

Digitized by Google

PASSIVÆ.

PARTICIPIUM.

MASC.	FEM.	NEUT.
τι-ώμενος,	τι-ωμένη,	τι-ώμενον.
Honoratus,	-a,	-um.
Honorandus,	-a,	-um.
τι-θησόμενος,	τι-θησομένη,	τι-θησόμενον.
Honorandus,	-a,	-um.
τι-ησόμενος,	τι-ησομένη,	τι-ησόμενον.
Honoratus,	-a,	-um.
τι-θείς,	τι-θεῖσα,	τι-θέν.
Honoratus,	-a,	-um.
τι-είς,	τι-εῖσα,	τι-έν.
Honoratus,	-a,	-um.
τετι-μένος,	τετι-μένη,	τετι-μένον.
Mox honorandus,	-a,	-um.
τετισ-όμενος,	τετισ-ομένη,	τετισ-όμενον.

2. *Quomodo deſinit Tempus imperfectum, nec non primus & ſecundus Aoriſtus Verbi Medii?*

Indicativus habet -όμην, ου, ετο, in Tempore Imperfecto, & Secundo Aoriſto Medii.

Ceteri Modi ſuum ſequuntur Præſens. Sed primi Aoriſti Medii Indicativus habet άμην, ω, ατο: Subjunctivus ſequitur ſuum Præſens: Optativus ſervat α in -αίμην, αιο, αιτο. Imperativus in -αι, άσθω. Infinitivus -άσθαι. & Participium -άμενος.

Primus Aoriſtus Medius pro ο vel ι Aoriſti 2. ponit α, ſumens αμην pro ομην, ασθαι pro εσθαι. Etiam ponit ω pro ου in ſecunda perſona, propterea quod ω contractum eſt ex αο, ut ου ex εο. Adhæc αι pro ου in Imperativo.

3. *Quomodo deſinunt duo Aoriſti Paſſivi?*

Indicativus primi Aoriſti habet -θην, θης, θη, ſecundi -ην, ης, η: Primi ſubjunctivus -θῶ, θῇς, θῇ: ſecundi ῶ, ῇς, ῇ. Optativus Primi -θείην, θείης, θείη: ſecundi -είην, είης, είη. Imperativus Primi -θητι: ſecundi -ητι. Infinitivus primi -θῆναι: ſecundi -ῆναι. & Participium Primi -θεὶς, θεῖσα, θὲν: ſecundi -εὶς, εῖσα, έν.

4. *Quomodo deſinit perfectum & pluſquam perfectum Tempus in PASSIVO?*

1. Indicativus Perfecti Temporis habet μαι in prima perſona: -σαι, -ψαι, vel ξαι in ſecunda: & -ται in tertia. Sed

2. Pluſquam perfectum μην in prima: -σο, ψο vel ξο in ſecunda, & το in tertia Perſona.

3. Sub-

3. Subjunctivus ac Optativus utriuſque temporis ſemper admittunt periphraſin participii & verbi ὦ, ᾖς, ᾖ, vel εἴ , εἴης, εἴη.

4. Imperativus habet σο, ψο, ξο in ſecunda: -θω in tertia perſona.

5. In Infinitivo eſt -θαι, & in Participio -μένος.

5. Quo modo deſinit Præteritum Medium?

Eodem, quo Activum.

6. Quomodo deſinunt Perſonæ plurales?

Primæ perſonæ deſinunt in -μεθα, ſecundæ in -θε, & tertiæ in -νται ex ſingulari ται, & -ντο ex -το. Aoriſti vero Paſſivi Indicativi & Optativi ſequuntur Pluſquam Perfectum activum Terminatione: ſed eorum Subjunctivus ſubjunctivum activum.

CAPVT QVINTVM.

De Augmento.

1. Cum verbum initio augeri ſoleat: dic, amabo, quæ tempora habeant, quæ careant augmento illo?

Tria nuſquam habent augmentum, { Præſens, Fut. 1. & 2.

Tria

Tria ubiq; habent augmentum, { Perfectum. Pluſquamp. Paullopoſt fut.

Tria in Indicativo habent augmentum, non extra Indicativum, { Imperfectum, Aoriſtus 1. & 2.

Sed εἶπα, εἶπον, *dixi*, retinent augmentum extra Indicativum in Aoriſtis.

2. ***Cum principium verbi duobus modis creſcat vel numero ſyllabarum, vel quantitate, quomodo ſit augmentum Syllabicum?***

1. Verbis incipientibus à conſonante in imperfecto, aoriſto primo & ſecundo tantum præponitur ε. ut τίω, *honoro*. ε̆-τιον, ε̆-τισα. Sed littera ρ geminatur: ῥίπτω, *projicio*, ἔρριπτον, *projiciebam*.

2. Si ε ſit breve vel anceps, in præterito perfecto repetitur prima conſonans præſentis, hoc modo: τύπτω, *verbero*, τέ-τυφα, *verberavi*. τίω, τέ-τικα. ac pluſquam perfectum iterum aliud recipit ε ante conſonantem repetitam: ut τέτυφα, ἐ-τετύφειν.

3. In temporibus vero omnibus idem ac imperfecti augmentum erit, ſi ε augmentum ſyllabicum fuerit poſitione longum: vel principium γν aut γρη. ut

σπείρω, ε̆-σπειρον, ἔσπαρκα. *ſemino, abam, avi.*
ζέω, ε̆-ζεον, ε̆-ζεκα. *ferveo, vebam, ferbui.*
ξέω, ε̆-ξεον, ε̆-ξεκα. *polio, iebam, ivi.*
ψάλλω, ε̆-ψαλλον, ε̆-ψαλκα. *fidibus cano, -ebã*, &c.
ῥίπτω, ἔρριπτον, ἔρριφα. *projicio-iebam jeci.*
γνωρίζω, ἐγνώριζον, ἐγνώρικα. *notũ reddo-debã*, &c.
γρηγορέω, ἐγρηγόρεον, ἐγρηγόρηκα. *vigilo, -abam, -avi.*

1. Muta

1. Muta & liquida cum non producant ſyllabam poſitione, faciunt ancipitem, ſive communem hoc loco: & ideo hujuſmodi verba ſequuntur exemplum verbi τίω, ἔτιον, τέτικα, ut κλίνω, *inclino*, ἔκλινον, κέκλικα.

2. Incipientia à κτ, πτ, & μν aliquando adſciſcunt illam reduplicationem, quia hanc ſyllabam Poëtæ communem faciunt, ut: κτάομαι, *acquiro*, *poſſideo*, κέκτημαι, *acquiſivi*. μνάομαι, *recorder*, μέμνημαι, *memini*, *recordatus ſum*. Aliquando abjiciunt eam, ut: ἔκτημαι pro κέκτημαι. ἔκτονα à κτείνω, *occido*. ἔκτισμαι, à κτίζομαι, *condor*.

3. Quædam, quamvis à breve eſt vel commune, aſſumunt & abjiciunt hanc geminationem conſonantis ſine diſcrimine, ut:

βλαστάνω, *vireo*, ἐβλάστηκα, & βεβλάστηκα.
βουλεύω, *conſulo*, ἐβούλευκα, & βεβούλευκα.
κρύπτω, *abſcondo*, ἔκρυφα, & κέκρυφα.
βλακεύομαι, *torpeo*, ἐβλάκευμαι, & βεβλάκευμαι.

At καθαρίζω, *purgo*, ſolum habet κεκάθαρκα.

Euſtathius propter euphoniam, Atticos docet in fronte abjicere conſonantem, dicentes ἔφθαρκα, ἐχάλκευται pro πέφθαρκα, κεχάλκευται.

3. *Quid ſit adſpiratis?*

Quæ ab adſpiratis incipiunt, pro repetendis adſpiratis ſubſtituunt tenues: ut, θείνω, τέθακα, *ſtimulo*, *avi*. φαίνω, πέφαγκα, *luceo*, *luxi*. χρίω, κέχρικα, *ungo*, *unxi*.

Cauſſa hæc eſt, quia duos aſperos ſpiritus concurrere vetat Regula generalis τῆς εὐφωνίας.

4. *Quomodo & quando fit Augmentum Temporale in quantitate primæ ſyllabæ?*

1. Habet hoc augmentum locum in verbis, quæ incipiunt à vocali aut diphthongo mutabili.

Vocales tres mutabiles,
- α, ε in η: ut ἀνύω, ἤνυον, *perficio*, *iebam*.
- ο in ω: ὀπάζω, ὤπαζον, *præbeo*, *ebam*.

Hinc

Hinc diphthongi mutabiles { αυ in ηυ, αὐξάνω, ηὔξανον, *augeo, ebam.* αι in ῃ, αἴρω, ᾖρον, *tollo, ebam.* οι in ῳ, οἰκίζω, ᾤκιζον, *habito, abam.* } { iota ſubſcripto.

2. Ubique eſt idem: ut ἀνύω, ἤνυον, ἤνυκα, ἠνύκειν. *perficio, iebam. perfeci, eceram.*

1. Diximus augmentum temporale ubique idem eſſe: intelliges hoc autem de omnibus Temporibus & modis, quæ illud recipiunt. Verbi cauſa: αἴρω, *tollo* habet in ᾖρον iota ſubſcriptum: in quo verbo Caninius inquit multos ſibi imponere. Nam ἦρα, & ἦρκα deficiuntur iota ſubſcripto: quia Aor. & Perfectum derivantur à Fut. ἀρῶ, in quo non eſt ἰῶτα. Idem patet ex Aoriſti Participio ἄρας, *qui ſuſtulit*, ubi nunquam dicitur αἴρας.

Ita quoque à φαίνω, *appareo*, φανῶ, *apparebo*, ἔφηνα & πέφηνα, *apparui*. Sed αἰτέω, *peto*, habet ᾔτησα, ᾔτηκα, *petivi*: extra Indicativum in αἰτήσων, αἰτησαίμην, αἴτησον, αἰτήσας, αι reſumto: quia in Futuro αἰτήσω fuit, quod univerſim in omnibus hujuſmodi verbis locum habet.

2. Si verbum incipiat à vocali, aut diphthongo immutabili, nulla fiet mutatio propter augmentum: ſed anceps ι vel υ cenſebitur longum. Immutabiles vocales & diphthongi Dialecto communi ſunt η, ω, ι, υ, ει, ευ, ου: ut ἠχέω, *reſono*, ἤχεον. ὠθέω, *impello*, ὤθεον. ἰξεύω, *aucupor*, ἴξευον. ὑβρίζω, *inſulto*, ὕβριζον. εἰκάζω, *aſſimilo*, εἴκαζον. εὐθύνω, *dirigo*, εὔθυνον. οὐτάζω, *vulnero*; οὔταζον communiter. Attici vero mutant aliquando ει in η, & ευ in ηυ, ut paulo poſt dicetur.

EXCEPTIO PRIMA,

De iis quæ aliter augentur, ac dictum eſt.

E ante ο retinet ε, ſed mutat ο in ω, ut ἑορτάζω, *ferior*, ἑώρταζον.

I. Vocalem ε plurima non in η mutant, ſed augent addito ι: ut ἔχω, *habeo*, εἶχον, *habebam.*

hebam. Cujuſmodi & ſequentia:

ἑάω, *ſino*.
ἕλκω, ἑλκέω, ἑλκύω, *traho*.
ἑςήκω, *ſto*.
ἕπομαι, *ſequor*,
[ἕω] *induo*, *colloco*.

ἑλίσσω, *volvo*.
ἔθω, *conſueſco*.
ἑρύω, *traho*.
ἑςιάω *convivium celebro*.
ἕζω & ἕζομαι, *ſedeo*, ſecundum Herod.

[ἕλω] verbũ obſoletum (pro quo αἱρέω, *capio*) εἷλον.
ἕρπω, ἑρπύζω, *ſerpo*.
[ἕπω] *dico*.
ἐργάζομαι, *operor*.

1. Εἶπον, *dixi*, augmentum retinet in omnibus modis, ut εἰπὲ, *dic*. εἴπω, *dixerim*, εἰπεῖν, *dixiſſe*, εἰπὼν, *qui dixit*. Ab obſoleto ἔπω.

2. Ἑςήκω, *ſto*, *perſto*, habet εἱςήκειν, in pluſquam perfecto. Nam perfectum ἕςηκα caret Augmento niſi deducas ab ἵςημι, ita ut Dorice ἕςακα dicatur.

3. Priſcum ἕω habet εἷμαι, *indutus*, *collocatus ſum*: ut ἐρέω, *dico*, εἴρηκα, εἴρημαι, εἰρήκειν & εἰρέθην.

EXCEPTIO SECUNDA,

De ſimplicibus, quæ non augentur.

1. Quatuor verba α retinent, puta ἄω, *ſto*, ἆον, *ſtabam*: ἀΐω, *audio*, ἄϊον, *audiebam*, ἀηθέσσω, *inſuetus ſum*, ἀήθεσσον: ἀηδίζομαι, *tædio afficior*, *faſtidio*, ἀηδιζόμην. Duo priora α retinent diſtinctionis gratia: nam ἆον venit ab ἄω, *ſpiro*, & ἦον deducitur ab ἔω, *ſum*: ἄϊον venit ab ἀΐω, *audio*, ſed ἤϊον derivatur ab ἴω, vel εἴω, *vado*. Duo autem poſteriora retinent α euphoniæ cauſſa, ne duo ηη concurrant.

2. Deinde, ſi quæras de diphthongo mutabili οι: manet primo in verbis quæ derivantur ab οἶνος, *vinum*, οἰωνὸς, *volucris*, *augurium*, & οἴαξ, *temo*, *gubernaculum navis*: ut οἰνίζω *vinum redoleo*, οἰνίζομαι, *vina comparo*, οἰνοποτάζω, *vinum poto*. οἰωνίζομαι, οἰωνοσκοπέω, οἰωνοπολέω, *auguror*. οἰακίζω, οἰακονομέω, οἰακοςροφέω, *guberno*, *gubernaculum navis rego*. Secundo his adjunges quatuor verba: οἰόδρομαι, *ſolus ago*, ab οἶος, *ſolus*; οἰκουρέω, *domum cuſtodio*, ab οἰκουρὸς, *cuſtos domus*; οἰμάω, *impetu ruo*, ab οἶμος, *ſemita*; & οἰστράω vel οἰστρέω, *æſtro concitor*, ab οἶστρος, *oeſtrum*.

3. Quædam verba οι & α ſimul habent, ut: οἰμώζω, *ploro*,

Digitized by Google

μώζω, (ab οἴμοι, hei mihi) ὤμωζον, & ᾤμωζον, plorabam. Adhæc duo, quæ ab οἶνος deſcendunt; οἰνόω, in vinum verto, vino modice repleo; & οἰνοχοέω, vinum infundo. Ab οἰδέω, tumeo, venit ᾠδηκὼς, *tumidus, inflatus* apud Suidam & Heſychium: ſed οἰδαίνω, οἰδαίνω, διοιδαίνω, *tumeo, intumeſco*, habet διῴδαινον apud Herodianum: Διῴδαινον τῶν ὄχλων ψυχαί.

EXCEPTIO TERTIA,

De Compoſitis, vel initio, vel in medio, vel utrobique augendis.

I. Quando compoſitio ſine præpoſitione fit, augmentum fit in principio, ſecundum Regulam generalem: φιλοσοφέω, *Philoſophor*, ἐφιλοσόφουν: αὐτομολέω, *ſponte venio*, ηὐτομόλουν: ἀφρονέω, *inſipiens ſum*, ἠφρόνουν: ὁμοφρονέω, *concors ſum*, ὡμοφρόνουν ſive ὁμοφρόνουν. Idem etiam fit in compoſitis ab εὖ & δυς, conſona vel vocali immutabili ſequenter ut δυστυχέω, *infelix ſum*, ἐδυστύχουν; δυσωπέω, *pudore flecto, exoro*, ἐδυσώπουν.

Sed quando poſt εὖ & δυς ſequitur vocalis vel diphthongus mutabilis, augmentum eſt in medio, ut: εὐορκέω, ῶ, *ſancte juro*, εὐώρκουν, εὐεργετῶ, *beneficio afficio*, εὐηργέτουν. εὐαγγελίζομαι, *læta nuncio*, εὐηγγελιζόμην (quamvis aliquando Athenienſes εὐ in ηυ mutant) δυσαρεστῶ, *moroſus ſum*, δυσηρέστουν, &c.

II. Si ſit compoſitum ex præpoſitione, augetur aliquando initio, ſed plerumque in medio poſt præpoſitionem. Initio fere, ſi maneat eadem ſignificatio. εὕδω, deſignat *dormio*, καθεύδω, idem: Qua de cauſſâ dicitur ἐκάθευδον, *dormiebam*, (quamquam etiam καθηῦδον inveniatur) ἀντιόομαι, *contrarius ſum*, ἐναντιόομαι, οῦμαι, idem: ideo ἠναντιούμην habet augmentum in principio. Sed ſecundo, ſi præpoſitio ſignificationem verbi mutet, augmentum plerumque eſt in medio ſive in verbo; ut (βάλλω, *jacio*, ἔβαλλον) προσβάλλω, *adjicio*, προσέβαλλον. ἀποβάλλω, *abjicio*, ἀπέβαλλον. Plerumque, inquam: namque etiam augmentum in medio eſſe poteſt, etiamſi non mutetur ſignificatio, ut patet in ἀλλάσσω, *muto, immuto*, ἐναλλάσσω, idem, ἐνήλλασσον: στερέω, *privo*, ἐστέρησα; ἀποστερέω, idem, ἀπεστέρησα, *privavi*.

3. Reperias compoſita cum verbis inuſitatis, quorum

 quæ-

quædam augentur ab initio, ut: ἀμφισβητέω, *dubito*, ἠμφισβήτεον. ἀντιβολῶ, *ſupplico*, ἠντιβόλων: ἀντιδικέω, *contra adverſarium ago*, ἠντιδίκουν: ἐνέπω *dico*, ἤνεπον. Quædam contra medium mutant, ut: ἀπολαύω, *fruor*, ἀπέλαυον, Attice ἀπήλαυον; ἐπιχειρέω, ῶ, *aggredior*, ἐπεχείρουν; ἐπικουρέω, *auxilior*, ἐπεκούρουν. Dio Caſſius ἐπιτηδεύω, *operam do*, Aor. primo ἐπετήδευσα; συνδιαιτάομαι, *convivo*, συνδιῃτώμην; ἐγκωμιάζω, *laudo*, *celebro*, habet ἐνεκωμίαζον (nam ν loco γ ponitur ob ſequentem vocalem) nec non ἐνεγκωμίαζον, interpoſito γ.

3. Quædam verba denique duobus locis augentur ſimul, & initio & medio.

Talia enim ἀνορθόω, ῶ, *corrigo*, ἠνώρθωκα. ἀνέχομαι, *tolero*, ἠνειχόμην, & ἠνεσχόμην. διαιτάω, *judico ut arbiter*, δεδιῄτηκα; ἐκδιαιτάω, *luxurioſe vivo*, ἐκδεδιῄτηκα. ἐνοχλέω, *turbo*, ἠνώχληκα. ἐμπαροινέω, *petulanter vexo*, ἐμπεπαρῴνηκα: παροινέω, *vinolentia pecco*, ἐπαρῴνεον, ἐπαρῴνησα, πεπαρῴνηκα: ubi ε ponitur ante παρὰ, & ſimul in medio οι mutatur in ῳ poſt παρά.

4. Ἐγγυάω, *ſpondeo*, peculiare & varium augmentum ſumit. Aliquando in principio, ut: ἠγγύησα in Aor. I. ἠγγύων imperf. Aliquando in medio, ut: ἐγγεγύηκα in Perfecto, ἐνεγγύησα in Aor. I. Unde derivatur ἐνεγγυησάμην: aliquando ſine augmento eliſo υι, ἐγγυήμην. Idem quoque locum habet in ἐνεχυράζω, ἐνεχυράζομαι, vel ἐγχυράζομαι, *oppignoro*, deductum ab ἐνέχυρον vel ἔγχυρον, *pignus*. Æſchines & Demoſthenes uſurpant ſine augmenti mutatione ἐνεχύραζε *oppignorat*, ἐνεχύραζε, *oppignorabat*, *pignus capiebat*. Verbum, & præpoſitio ante verbum apud alios augetur, ut: ἐγκεχυρασμένον, & ἠνεχυρασμένον, ut Syneſius ait: ἐνεχύρασο, *pignori erat oppoſitum*, ab ἐγχυράζω. Vide Budæi Comment. pag. 25, 26. & Sylb. ad Clen. p. 465, &c.

Quædam augent ſyllabam & quantitatem ſimul, ut: ἐμπολάω, *emo*, *lucror*, ἐμπεπόληκα & ἠμπόληκα. ἠμπόλησα in Aoriſto I. & ſic deinceps.

APPENDIX POSTREMA,

De Augmentis Atticorum.

I. Si eſt Syllabicum augmentum, primum ε in η mutant Attici: pro ἔμελλον, dicunt ἤμελλον, *debebam*; pro ἐδυνάμην, ἠδυνάμην, *poteram*: pro ἐβουλόμην, ἠβουλόμην, *volebam* Secundo λε & με in ει, ut: εἴληφα pro λέληφα, *ſumpſi*, a λαμβάνω; εἵμαρμαι pro μέμαρμαι à μείρομαι *ſortior*. Tertio primam abjiciunt conſonantem, ut: ἐβλάστηκα ἐβούλευν, ἐξίτηκα, ἐξεβίακα pro βεβλάστηκεν, & ſic deinceps.

II. Si ſit Augmentum Temporale, I. ante α, & aliquand

ι, ε, ο, vel α, ponunt ε cum ſpiritu præſentis temporis, ut: ὁράω, video, ἑώρων, in proſa, pro Poëtico ὥρων, videbam, ἑώρακα, pro ὥρακα, vidi; ἐώνημαι, pro ὤνημαι, emi, ab ὠνέομαι, emo. (οἴγω) aperio, ᾦξα & ἔῳξα aperui, unde ἀνέῳγα veni, præteritum medium. ὠθῶ pello, Aor. I. ὦσα, Attice ἔωσα. οὐρέω, mejo, οὔρηκα, Attice ἐούρηκα, minxi, ἐνεούρηκα, immunxi, Ariſtoph. ἧκα & ἕηκα, miſi, ab (ἕω) vel ἵημι; ξυνέηκα, intellexi ab ξυνίημι. [εἶπον & ἔειπον, εἶπα & ἔειπα, dixi: οἶκα & ἔοικα ab εἴκω, ſimilis ſum, conveniens. ἔλπα & ἔολπα, ſperavi, ab ἔλπω, ſpero. ὄργα & ἔοργα, feci, ab ἔργω, facio. Hæc ultima fere omnia ſunt Poëtica]

2. Diſſolvunt η in εα; verbi cauſſa ἔαξα & κατέαξα dicentes, pro ἦξα, κατῆξα Aor. I. ab ἄγω vel ἄγνυμι, κατάγνυμι, frango. ἕαδα pro ἧδα, Præt. Med. ab ἅδω, placeo.

3. Ει in η, & ευ in ηυ mutant, ut: ᾔσκον pro εἴσκον, aſſimulabam. ᾔδειν pro εἴδειν, noveram, ab εἴδω, ſcio. ηὐχόμην pro εὐχόμην, precabar, ab εὔχομαι, precor.

4. Verba ab α, ε, vel ο incipientia in præſenti tempore aſſumunt prius commune augmentũ præteriti perfecti, & dein reduplicant duas priores litteras præſentis, ut: ἀγείρω, congrego, ἤγερκα, ἀγήγερκα, ἀγήγερμαι. ἐρίζω, contendo, ἤρικα, ἐρήρικα. Obſoletũ ὄλω perdo, habet in præterito medio ὄλα, ὄλωλα,

At ſi penultima primigenia triſyllaborum, & antepenultima tetraſyllaborum ſit longa vocalis vel diphthongus, ponitur ε pro η; ο pro ω, οι, ου; ι pro ει; & υ pro ευ: ut, ἀλήθω, molo, ἤληκα, ἀλήλεκα: ἀλείφω, ungo, ἤλειφα, ἀλήλιφα. ἀκούω, audio, ἤκουα, ἀκήκοα. (ἐλεύθω) venio, ἤλυκα, ἐλήλυκα. ἐρωτάω, interrogo, ἠρώτηκα, ἐρερώτηκα. ἑτοιμάζω, paro, ἡτοίμακα, ἑτετόμακα.

Hinc excipies ἐρείδω, firmo, hæreo, quod habet ἤρεικα, ἐρήρεικα, ἐρήρειςμαι, ἐρηρείδω; ſine correptione tertiæ ſyllabæ ad differentiam τοῦ ἐρήρικα, quod deducitur ab ἐρίζω, litigo. Eandem reduplicationem Iones habent aliquando in verbis ab αι incipientibus: ut, αἱρέω, capio, ᾕρηκα, ἀραίρηκα: unde apud Herodotum invenitur ἀναραιρηκώς, laurea donatus in certaminibus. De ἀγήοχα & ἐδήδοκα vide lib. v. cap. iv, v.

5. Pluſquam perfecta, primo α, ε, ο, quæ fuerunt in principio reduplicationis perfectorum, mutant rurſus in vocales longas, ut: ἀγήγερκα congregavi, ἐγήγερκα excitavi, ἠγηγέρκειν congregaram, excitaveram. ὀρώρυχα, fodi, ὠρωρύχειν. ἀκήκοα, audivi, ἠκηκόειν. Præter [ἐλεύθω] venio, ἐλήλυκα, ἐληλύκειν: ἐληλύθειν: quod ε ſuum retinet. Secundo quædam ex ο formant ω poſt ε, ut ἔολπα, ſperavi, ἐώλπειν, ſperaveram. ἔοργα, feci. ἐώργειν. ἔοικα, viſus ſum, ἐῴκειν. pro ἠόλπειν, ἠόργειν, ἠοίκειν.

CAPUT SEXTUM.

De ſingulis temporibus particulatim; ac primo de præſenti & imperfecto per omnes modos in activo.

1. *Quomodo flectitur tempus Præſens* INDICATIVI *in* ω?

S. τύπτΩ, τύπτ-ΕΙΣ, τύπτ-ΕΙ, **verbero, as, at.**

D. τύπτ-ετον, τύπτ-ετον, **verberatis, rant duo.**

P. τύπτ-ΟΜΕΝ, τύπτ-ΕΤΕ, τύπτ-ΟΥΣΙ, **verberamus, atis, ant.**

Eodem plane modo tiro conjugabit ante contractionem verba in εω, αω, οω.

Φιλέ-ω, φιλέ-εις, φιλέ-ει.	φιλέ-ομεν, φιλέ-ετε, φιλέ-ουσι. *Amo.*
Τιμά-ω, τιμά-εις, τιμά-ει.	τιμά-ομεν, τιμά-ετε, τιμά-ουσι. *Honoro.*
χρυσό-ω, χρυσό-εις, χρυσό-ει.	χρυσό-ομεν, χρυσό-ετε, χρυσό-ουσι. *Inauro.*

Dualem lubentius prætermittimus, tum quia rarius occurrit, tum quia ejus formandi rationem facillimam docuimus initio Lib. 2. Si quis tamen ediſcere juſſus fuerit τύπτετον, τύπτετον à τύπτω: mox videat à φιλέ-ω deſcendere φιλέετον, φιλέετον, *amatis, amant duo.* Et ſic in reliquis.

2. *Quomodo flectitur imperfectum in* ον?

S. ἔτυπτ-ΟΝ, ἔτυπτ-ΕΣ, ἔτυπτ-Ε. **verberabam, bas, bat.**

D. ἐτύπτ-ετον, ἐτυπτ-έτην.

P. ἐτύπτ-ΟΜΕΝ, ἐτύπτ-ΕΤΕ, ἔτυπτ-ΟΝ. **verberabamus, batis, bant.**

Eodem modo:

S.		PL.	
ἐφίλε- ἐτίμα- ἐχρύσο-	ον, -ες, ε.	ἐφιλέ- ἐτιμά- ἐχρυσό-	ομεν, -ετε, -ον.

Ve

Vel: ἐφίλε-ον, ἐφίλε-ες, ἐτίμα-ες, ἐτίμα-ε. ἐτιμά-ομεν, ἐφίλει, ἐφιλέ-ομεν, ἐφιλέ-ετε, ἐτιμά-ετε, ἐτίμα-ον. *Honora-* ἐφίλε-ον, *Amabam, -bas, bat.* *bam, -bas, -bat. &c.* *Amabamus, batis, bant,* ἐτίμα-ον,

3. *Quomodo & unde Præteritum imperfectum formatur?*

Imperfectum formatur à præſenti, mutando ω in ον, & addendo augmentum, ſi opus ſit. A τύπτ-ω, ἔ-τυπτ-ον. à φιλέ-ω; *amo*, ἐ-φίλε-ον, *amabam*. ᾄδ-ω, *cano*: ᾖ-δ-ον, *canebam*.

4. *Quomodo conjugas tempus præſens & imp.* SUBJUNCTIVI?

S. τύπτ-Ω, τύπτ-ΗΙΣ, τύπτ-ΗΙ. *verberem, es, et.*

D. τύπτ-ητον, τύπτ-ητον.

P. τύπτ-ΩΜΕΝ, τύπτ-ΗΤΕ, τύπτ-ΩΣΙ. *verberemus, etis, ent.*

Eodem modo:

S. φιλέ-, βοά-, χρυσό- { ῶ, ῇς, ῇ.

PL. φιλέ-, βοά-, χρυσό- { ωμεν, -ῆτε, -ῶσι.

5. *Unde formantur tempora extra Indicativum?*

Ab Indicativi temporibus idem nomen habentibus, mutando terminationem Indicativi in terminationem alterius modi, vel participii. Ex. gr. à præſenti τύπτω, τύπτεις, τύπτει, τύπτομεν, &c. fit Subjunctivus τύπτω, τύπτῃς, ῃ, τύπτ-ωμεν, &c. mutando ε in η, ο in ω: & iota Indicativi hic ſubſcribendo.

Optativus præſens ex ω facit οιμι: a

 τύπτω,

τύπτω, τύπτοιμι, *verberem.* Imperativus ε, ut τύπτε, *verbera:* Infinitivus -ειν, ut τύπτειν, *verberare:* Participium -ων, ut τύπτων, *verberans.*

Ut accuratius dicam, infinitivus eſt tertia perſona præſentis addito ν, τύπτειν a τύπτει. Sed imperativus, tertia imperfecti ſublato augmento. τύπτε ἔτυπτε. ᾆδε *cane*, ab ᾖδε *caneba*

Item à præterito τέτυφα fiunt præterita hæc; τετύφω, τετύφοιμι. Atque ita in aliis temporibus.

6. *Quomodo conjugatur Præſens* OPTATIVUS?

S. τύπτ-ΟΙΜΙ, τύπτ-ΟΙΣ, τύπτ-ΟΙ, *verberem, verberarem.*

D. τύπτ-οιτον. τυπτ-οίτην.

P. τύπτ-ΟΙΜΕΝ, τύπτ-ΟΙΤΕ, τύπτ-ΟΙΕΝ.

Sic Sing.

φιλέ-, βοά-, χρυσό- { οιμι, -οις, -οι.

Pl.

φιλέ-, βοά-, χρυσό- { οιμεν, -οιτε, -οιεν.

7. *Quomodo flectis* IMPERATIVUM?

S. τύπτ-Ε, τυπτ-ΕΤΩ, *verbera.*

D. τύπτ-ετον, τυπτέτων.

P. τύπτ-ΕΤΕ, τυπτ-ΕΤΩΣΑΝ.

Sic Sing.

φίλε-, βόα-, χρύσο- { ε, έτω.

Pl.

φιλέ-, βοά-, χρυσό- { ετε, -έτωσαν.

8. *Quomodo conjugatur* INFINITIVUS?

τύπτ-ΕΙΝ, *verberare.*

Sic

EMPORUM.

PASSIVA.

2	Τιμ- άοι -μι, / Τιμ- ῷ -μι,	τιμ- άοις / τιμ- ῷ -ς
3	Χρυσ- όοι -μι, / Χρυσ- οῖ -μι,	Χρυσ- όοι / Χρυσ- οῖ
1	*	Φίλ- εε / Φίλ- ου
2	*	Τίμ- αε, / Τίμ- ω,
3	*	Χρύσ- οε, / Χρύσ- ου
1	Φιλ- εί -ν. / Φιλ- ῆ -ν.	

P

MASC.

1	Φιλ- έω -ν; / Φιλ- ῶ -ν.
2	Τιμ- άω -ν, / Τιμ- ῶ -ν.
3	Χρυσ- όω -ν, / Χρυσ- ῶ -ν.

Digitized by Google

TEMPORVM.

IA ACTIVA.

ιλ- έε -τε, | φιλ- έε -σι. } Amo, -
ιλ- εῖ -τε, | φιλ- οῦ -σι. } as, at, &c.

ε- άε -τε, | τιμ- άε -σι, } Hono-
ε- ᾶ -τε. | τιμ- ῶ -σι. } ro, as, at, &c.

υσ- όε -τε, | χρυσ- όε -σι, } Inau-
υσ- οῦ -τε, | χρυσ- οῦ -σι. } ro, as, at, &c.

T A.

ιλ- έε -τε; | ἐφίλ- εε -ν, } Ama-
ιλ- εῖ -τε, | ἐφίλ- ου -ν. } bam, -bas, &c.

ιμ- άε -τε, | ἐτίμ- αε -ν, } Hono-
ιμ- ᾶ -τε, | ἐτίμ- ω -ν. } rabam, -bas, &c.

χρυσ- όε -τε, | ἐχρύσ- οε -ν, } Inau-
χρυσ- οῦ -τε, | ἐχρύσ- ου -ν. } rabam, bas, &c.

A & IMPERFECTA.

ιλ- έη -τε; | φιλ- έω -σι, } Amem,
ιλ- ῆ -τε, | φιλ- ῶ -σι. } -arem.

μ- άη -τε, | τιμ- άω -σι, } Honorem,
μ- ᾶ -τε. | τιμ- ῶ -σι. } arem.

ρυσ- όη -τε, | χρυσ- όω -σι, } Inau-
ρυσ- ῶ -τε. | χρυσ- ῶ -σι. } rem, -arem.

I.

ει -τε, | φιλ- έοι -εν, } Amem,
-τε, | φιλ- οῖ -εν. } -arem.

Sic & φιλέ-, βοά-, χρυσό- { ειν.

2. *Quomodo formas* PARTICIPIA?

M. τύπτ-ΩΝ, *verberans.*
F. τύπτ-ΟΥΣΑ,
N. τύπτ-ΟΝ.

Sic & φιλέ-, τιμά-, χρυσό- { -ων, -ουσα, ον.

10. *Quomodo, ſi velis addere conjugationi contractionem præſentis & imperfecti, contrahes verba in εω, αω, & όω per omnes modos?*

ΕΩ ſequitur contractiones nominis Δημοσθένης: ε ante vocalem longam vel diphthongum abjicitur. Sed εε ſemper in ει contrahitur.

ΑΩ ſequitur κρέας. Si poſt α ſequatur ο vel ω, contractio fit in ω; alias in α. ι, quod fuit ante contractionem, ſubſcribitur: υ abjicitur.

ΟΩ contrahitur pæne, ut Λητώ. όω, οη, (ut οα), in ω: οε, οου, ut οο, in ου. οει, οη, οοι (ut οι) in οι; ſed όειν in ῦν iota prius ejecto. Vide Tabulas: & exempla Annotat. Quæſt. 4. c. 1. h. l.

Diſſyllaba in εω, nec in prima ſingulari, nec in prima & tertia plurali præſentis & imperfecti contrahi videas: nec in toto ſubjunctivo & optativo: ſed imperativo & infinitivo. Itaque dicimus: πλέω, *navigo*: πλέομεν, *navigamus*, πλέουσι, *navigant*, non πλῶ, πλοῦμεν, πλοῦσι (Heſychius tamen δοῦσι pro δέουσι, *ligant*) ἔπλεον, ἐπλέομεν. πλέω, ῃς, ῃ. πλέοιμι, οις, οι. Infinitivo πλεῖν, *navigare*, ſed & πλέειν, διαπλέειν in proſa: cujuſmodi exemplo & tertiæ ſingulares negligunt contractionem, ut ῥέει, *fluit*, κατέχεες, *affundebas*. δέεται, *rogas*:

rogat : ἐδεῖτο, *rogabat*, &c.
Huc adde diſſyllaba Atticorum in *αω* pro *αιω*. Luc. τί κλάεις; *quid fles?* pro κλαίεις, (non κλᾷς, quod eſt à κλάω, *frango*.) Simile Atticum κάω, pro καίω, *uro*.

CAPUT SEPTIMUM.

De Futuris primis Activis.

1. *Quomodo conjugas Futurum primum* INDICATIVI *activi?*

I.

S. τύψ-Ω, τύψ-ΕΙΣ, τύψ-ΕΙ. *verberabo, abis, abit.*
D. τύψ-ετον, τύψ-ετον.
P. τύψ-ΟΜΕΝ. τύψ-ΕΤΕ, τύψ-ΟΥΣΙ.

Sic

S. φιλήσ-ω, φιλήσ-εις, φιλήσ-ει : *amabo, abis, abit.*
D. φιλήσ ετον, φιλήσ ετον.
P. φιλήσ -ομεν, φιλήσ -ετε, φιλήσ -ουσι.

S. Τιμήσω, εις, ει, &c. *honorabo*, χρυσώσω, ώσεις, ώσει, &c. *inaurabo*.

2. *Quomodo & unde formatur Futurum hoc?*

Fit à præſenti, ponendo σ ante ω. ut : ἀκούω, *audio*, ἀκούσω, *audiam*. αἰνέω, *laudo*, αἰνέσω, *laudabo*.

λέγω,

λέγω, *dico*, (λέγσω) πλέκω, *plico*, (πλέκσω) βρέχω, *pluo*, (βρέχσω)	pro quo nunc ſcri-bitur	λέξω, πλέξω, βρέξω.	quia pro γσ, κσ & χσ inventa eſt littera duplex ξ.
λείβω, *libo*, (λείβσω) τέρπω, *delecto*, (τέρπσω) γράφω, *ſcribo*, (γράφσω,)	pro quo nunc ſcri-bitur	λείψω, τέρψω, γράψω.	quia pro βσ, πσ, & φσ, inventum ψ.

Eodem modo hæc tria formantur, λίγγω, λίγξω: κλάγγω, κλάγξω: & πλάγγω, πλάγξω.

3. *Quomodo formantur ea verba, quæ σ & præcedentem conſonam in duplicem mutare non poſſunt?*

1. Ea pleraque præcedentem conſonantem, in primis δ, τ, θ, ζ, è medio abjiciunt euphoniæ cauſſa, ut:

ᾄδω, *cano*, ᾄσω, pro ᾄδσω.
πλήθω, *impleo*, πλήσω, pro πλήθσω.
ἀνύτω, *perficio*, ἀνύσω, pro ἀνύτσω.
φράζω, *dico*, φράσω, pro φράζσω.
τύπτω, *verbero*, τύψω, pro τύπτσω, ubi τ abjicitur, & πσ mutatur in ψ.

Πλάσσω, *fingo*, πλάσω, pro πλάσσσω: ſic etiam ἱμάσσω, *loris cædo*, ἱμάσω. διαπάσσω, *conſpergo*, διαπάσω. λίσσομαι *ſupplico* habet λίσομαι ſecundum quoſdam, inquit Euſtathius.

2. Quædam verba in σσω vel ττω, in γω deſinere finguntur. Unde ſic formantur ambo futura:

Πράττω [πράγω] *facio*, in fut. 1: (olim πράγσω) jam πράξω: in fut. 2. πραγῶ.

Ὀρύσσω [ὀρύγω], *fodio*, in fut. 1. (ὀρύγσω olim,) jam ὀρύξω: in fut. 2. ὀρυγῶ.

His adde multa in ζω, præſertim verba lamentationis, ut: Κράζω [κράγω] *clamo*, in fut. 1. (olim κράγσω) jam κράξω.

Οἰμώζω, *ploro* [οἰμώγω] in fut. 1. (olim οἰμώγσω) jam οἰμώξω.

Ἀλαλάζω, *jubilo*, ἀλαλάξω.

Ἐγγυαλίζω, *præbeo*, ἐγγυαλίξω, & ſic deinceps.

Quædam futuro carent, ut λεύσσω, *adſpicio*, ſecundum Euſtathium. Quædam habent σ & ξ, ut: ἁρπάζω, *rapio*, ἁρπάσω & ἁρπάξω. Ἀτίζω, *vilipendo*, ἀτίσω, & ἀτίξω: ſic etiam διστάζω, *dubito*: νυστάζω, *dormito*: σαλπίζω, *buccino*: ἐμπάζω, *curo*: μερμηρίζω, *cogito*: σφάζω, *jugulo*: τάζω *extendo*: & βάζω, *loquor*, utroque modo apud Lexicogr.

4. *Quomodo formantur deſinentia in* λω, μω, νω, ρω?

1. Verba in λω, μω, νω, ρω abjiciunt primo σ, quam litteram Æoles exprimunt.

2. Penultima corripitur, abjiciendo ultimam vocalem & conſonantem ex duabus.

3. Ultima circumflexo notatur, qui dualiter & pluraliter pro ε poſcit ει, & ου pro ο in penultima, ut: ψάλλω, *cano* (Æolice ψάλσω) ψαλῶ: μένω, *maneo*, μενῶ: τέμνω, *ſeco*, τεμῶ: σπείρω, *ſemino* (Æol. σπέρσω) S. σπερῶ, σπερεῖς:

ῥεῖς, σπερεῖ. D. σπερεῖτον, σπερεῖτον. P. σπερῦμεν, σπερεῖτε, σπερῦσι.

5. An σ nuſquam alibi eodem modo abjicitur?

Polyſyllabum futurum in ίσω circumflectunt Attici, tollendo σ: idem faciunt έσω, άσω, ut: νομίζω, *puto*, νομίσω & νομιῶ, *putabo*. φροντίζω, *curo*, φροντίσω & φροντιῶ (quem accentũ circumflexum generatim conjugatio futuri ſecundi poſtulat): προσαμφιέω, *inſuper induo*, προσαμφιέσω, προσαμφιῶ, εῖς, εῖ, *inſuper induam*: ἐξελάω, vel potius ἐξελαύνω, *expello*, ἐξελάσω, ἐξελῶ, *expellam*, ἐξελᾷς, ἐξελᾷ, Ariſtoph. πριάω, *emo*, πριάσω & πριῶ, *emam*: διαβιβάζω, *tranſmitto*, διαβιβάσω & διαβιβῶ, *tranſmittam*, Plato.

1. Verba in ίζομαι ſequuntur etiam analogiam τῶ ίζω: ut βαδίζομαι, *vado*, βαδίσομαι, βαδιῦμαι, *vadam*. ἀγωνίζομαι, *certo*, ἀγωνίσομαι & ἀγωνιῦμαι, *certabo*. Sic σφετεριεῖσθαι apud Dionem Caſſium infinitivi futuro, pro σφετερίσασθαι invenitur, a σφετερίζεσθαι, *ſuum facere*.

2. Derivata ab άω conjugantur ſecundum contractionem τῶ άω: ut ἐξελῶ, ᾷς, ᾷ. ὅτι ἐργᾷ τὴν γῆν, Geneſ. 4. *Quando operaberis terram*. Sed ἐγχεῶ Ezech. 2. videtur futurum ſecundum eſſe ab ἐγχέω, ut: φιλῶ a φιλέω.

3. Quædam verba in ω purum excuntia etiam inveniuntur ſine σ, præſertim apud poëtas, ut: χεύσω & χεύω, *fundam*. κέω, *cubare facio*, in Fut. κείω, unde venit κατακείετε, *cubitum ibitis*, Odyſſ. η. κείων, *cubiturus*, ib. Apud Aratum κείω præſens. ſed nunquam apud Homerum. κλείω, *laudo*, κλείω, *laudabo*. Sic etiam ἐξανύω, *perficiam*. ἐρύεσι, pro ἐρύσουσι, *diſtrahent*. Δίω, *invenio*, apud Alcæum; δήω, *inveniam* apud Homerum: ſic etiam δήεις, *invenies*. δήομεν, δήετε. Δέω, *opus habeo*, ſemper habet δεήσω.

6. Quænam verba habent ευσω & αυσω?

Πλέω, *navigo*, ῥέω, *fluo*, χέω, *fundo*.

πνέω, *ſpiro*, habent πλεύσω, ῥεύσω, χεύσω, πνεύσω. Sic θέω, *curro*, θεύσομαι; apud Thucydidem θευσοῦμαι. νέω pro *nato*, facit νεύσω & νήσω, ſecundum Euſtath. ſed pro *neo*, habet tantum νήσω. κλαίω, *fleo*, habet κλαύσω: κάω item, vel καίω, *uro*: καύσω.

Æoles ponunt υ ante σ, quaſi in præſenti tempore diceretur, πλεύω, ῥεύω, κλαύω.

7. ***Quot verba hic ſpiritum lenem mutant in aſperum?***

Quatuor. τρέφω, *nutrio*, θρέψω. τρέχω, *curro*, θρέξω. ἔχω, *habeo*, ἕξω. τύφω, *accendo*, θύψω.

Ratio hujus mutationis hæc eſt, ne duæ aſpiratæ concurrant: Quamobrem futurum, ſpiritum aſperum iterum aſſumit, qui erat ſibi nativus. Hoc patet ex præterito τέτροφα & τέτραφα, ubi eſt τ, quia φ ſequitur: ſed in præterito paſſivo τέθραμμαι redit genuinum θ, eo quod evanuit φ. Etiam diſtinguere poſſimus, ἔξω, *foris*. & ἕξω, *habebo*. τύψω, *verberabo*, & θύψω, *accendam*: θρέψω, *alam*, & τρέψω, *vertam*. At ejuſcemodi diſtinctio locum non habet in θρέξω.

8. ***An*** εω, αω, οω, ***ante*** -σω ***vocalem brevem retinent?***

1. ε, α præſentis fit η; ο a nomine derivatum, ω. φιλέω, *amo*, fit φιλήσω. βοάω, *clamo*, βοήσω. χρυσόω, *inauro*, χρυσώσω per ω a χρυσὸς, *aurum*. δηλόω, *manifeſto*, δηλώσω, à nomine δῆλος, *manifeſtus*: ceteroqui manet ο, ut ἀρόω, *aro*, ἀρόσω.

2. Excipe hæc, quæ ε retinent: ut αἰδέω, *ad reverentiam adduco*; αἰδέσω. ἀρκέω, *ſu*

c

cio, ἀλέω, *molo*, ἀκέω, *medeor*, ἐμέω, *vomo*, νεικέω, *rixor*, ὀλέω, *perdo*, τελέω, *perficio*, τρέω, *tremo*, ξέω, *polio*.

3. Retinetur α in triplici verborum genere; ſi ſcilicet præceſſerit ε vel ι: ſi ante polyſyllabum λάω & ράω ſit vocalis: aut diſſyllaba non forment ex ſe verba in μι. ut:

1. ἐάω, *ſino*, ἐάσω. κοπιάω, *laboro*, κοπιάσω, { quibus adde ἀκροάομαι, *audio*, ἀκροάσομαι.

2. γελάω, *rideo*, γελάσω: ὁράω, *video*, ὁράσω: { nam conſona ante λ & ρ poſcit ήσω. ποδαγράω, *podagra laboro*, -γρήσω: ὁμοκλάω, *minaciter clamo*, ὁμοκλήσω.

3. θλάω, *contundo*, *collido*, θλάσω: κλάω, *frango*, κλάσω: δράω, *facio*, δράσω: { nam η, ſi fuerit ante μι, ponitur quoque ante σω: ut τλάω, τλῆμι, *tolero*, τλήσω: χράω, χρῆμι, *commodo*, χρήσω: ſed φθάω, φθῆμι, *prævenio*, φθάσω.

4. Omnia, quæ ex ſe formant σκω, νυω & νυμι, ſervant characterem brevem, ut: ἀρέω, vel potius ἀρέσκω, *placeo*, ἀρέσω. ἀμφιέω, vel ἀμφιέννυμι, *induo*, ἀμφιέσω. γηράω, γηράσκω, *ſeneſco*, γηράσω. πετάω, πετάννυμι, *pando*, πετάσω. βόω, βόσκω, *paſco*, βόσω. ὀμόω, ὀμνύω, *juro*, ὀμόσω.

5. Quidam utrumque habent futurum εσω & ήσω; ut αἰνέω, *laudo*, αἰνέσω & αἰνήσω. καλέω, *voco*, καλέσω & καλήσω, per ſyncopen κλή-

κλήσω. φρονέω, *ſapio*, φρονέσω & φρονήσω. Sic κορέω, *ſatio* : φορέω, *fero* : πονέω, *laboro*. Sed εσω uſitatius : unde brevis ſola manet plerumque in perfecto, ut ἐπήνεκα, *laudavi*.

Quædam ſumunt futurum ab alio verbo : ut θέλω, *volo*, θελήσω, *volam*, ab antiquo θελέω.

Quædam ſequuntur duplicem characteriſticam, ut βάλλω, *jacio*, βαλῶ & βαλήσω. χαίρω, *gaudeo*, χαρῶ, & χαιρήσω, quaſi deduceretur à χαίρω & χαιρέω. Atticis enim proprium eſt accentũ gravem circumflectere, ſive barytona mutare in circumflexa, ut τύπτω & τυπτέω, ῶ.

Quædam formant tempus præſens ex futuro : ut , οἴσω, *fero*. οἴσετε, *ferte*, Il. λ. ab οἴω, *fero*, οἴσω, *feram*.

9. *Quoniam futurum ſubjunctivum non habet: conjuga* OPTATIVUM.

I.

S. τύψ-ΟΙΜΙ, τυψ-ΟΙΣ, τύψ-ΟΙ. *verberem, es, et.*

D. τύψ-οιτον, τυψ-οίτην.

P. τύψ-ΟΙΜΕΝ, τύψ-ΟΙΤΕ, τύψ-ΟΙΕΝ.

Eodem modo φιλή-σ, τιμή-σ, χρυσώ-σ { οιμι, οις, οι. οιμεν, οιτε, οιεν.

10. *Quomodo conjugas* INFINITIVUM?

τύψ-ΕΙΝ, *verberaturum eſſe.*

Sic & φιλήσειν, *amaturum eſſe* : τιμήσειν, *honoraturum* : χρυσώσειν, *inauraturum eſſe*.

11. *Quomodo conjugas* PARTICIPIA?

M. τύψ-ΩΝ, *verberaturus*,

F. τύψ-ΟΥΣΑ, *a*,

N. τύψ-ΟΝ. *um*.

Sic & φιλήσων, τιμήσων, χρυσώσων, *amaturus, honoraturus, inauraturus.*

CAPUT OCTAVUM.

De Aoriſtis primis activis.

I.

1. *Quomodo conjugas Aoriſtum primum* INDICATIVI?

S.

S. ἔτυψ-Α, ἔτυψ-ΑΣ, ἔτυψ-Ε, *verberavi, aviſti, avit.*

D. ἐτύψ-ατον, ἐτυψ-άτην.

P. ἐτύψ-AMEN, ἐτύψ-ATE, ἔτυψ-AN.

Sic & ἐφίλησα, ἐφίλησας, ἐφίλησε, &c. *amavi, viſti, vit.* ἐτίμησα, ας, ε, *honoravi.* ἐχρύσωσα, *inauravi.*

2. *Unde & quomodo formatur Aoriſtus primus?*

A futuro primo, mutando ω in α, & addendo Augmentum Imperfecti. ut,

(Τίω, *bonoro,* ἔτιον, *bonorabam*) τίσ-Ω, *bonorabo,* ἔτισ-Α, *bonoravi.*

(Τύπτω, ἔτυπτον) τύψΩ, ἔτυψΑ.

Ἐλπίζω, *ſpero,* ἤλπιζον) ἐλπίσω, ἤλπισα.

3. *An igitur characteriſtica futuri ſemper manet in Aoriſto primo?*

Non. 1. aliquando enim characteriſtica præſentis ponitur, ut: χέω, *fundo,* ἔχεα; Æolice χεύω, ἔχευα. [ἔπω] *dico,* εἶπα. [ἐνέγκω] *fero,* ἤνεγκα; Iönice ἐνείκω, ἤνεικα: & apud poëtas

poëtas σεύω, *agito*, ἔσευα: ἀλεύω, *vito*, ἤλευα. κέω vel κείω, *cubo*, ἔκεια. ἀκέω, vel ἀκέιω, *medeor*, *ſano*, ἤκεια; unde apud Homerum ἀκείμενος.

2. Perfecti, ut: ἕω vel ἵημι, *mitto*, ἧκα: τίθημι, *pono*, ἔθηκα: δίδωμι, *do*, ἔδωκα. Sed hæc tria non inveniuntur extra Indicativum.

3. Quædam σ abjiciunt, ut κάιω vel κάω, *uro*, ἔκηα. λάω, *video*, ἔλησα. δέω *invenio*, ἔδηα apud Heſychium. His adjunge ἔπρια, *emi*, pro ἐπρίασα; & ἐπριάμην pro ἐπριάσαμην.

4. ***Quanta hic eſt penultima in*** λω, μω, νω, ρω?

Semper eſt natura aut poſitione longa, & ε mutatur in ει: ut

στέλλω,	*mitto*,	στελῶ,	ἔστειλα.
δέμω,	*ædifico*,	δεμῶ,	ἔδειμα.
σπείρω,	*ſero*,	σπερῶ,	ἔσπειρα.

Α, ι, υ, manent ſecundum Sylburgium (producuntur vero hoc loco, quamvis corripiantur in futuro) ut ψάλλω, *cano*, ψαλῶ, ἔψαλα. μιαίνω, *fœdo*, μιανῶ, ἐμίανα. φαίνω, *luceo*, φανῶ; ἔφανα. κρίνω, *judico*, κρινῶ, ἔκρινα. μολύνω, *conſpurco*, μολυνῶ, ἐμόλυνα. Sed dialectus Attica mutat α in η, ac dicit ἔψηλα, *cecini*: ἐμίηνα, *fædavi*. His adde ἔγημα a [γάμω], pro γαμέω, *uxorem duco*.

Tertia pluralis aliquando deſinit in ασι, quemadmodum in præterito, ut εἴξασι, *ceſſerunt*, apud Ariſtophanem, pro εἶξαν ab εἴκω, *cedo*. E contrario Lycoph[...] πέφρικαν dixit in Præterito, q[...] Aoriſtus eſſet, pro πεφρι[...] *horruerunt*, à φρίσσω, *horreo*.

5. Qu

5. *Quomodo conjugas Aoriſtum primum* SUBJUNCTIVI?

S. Τύψ-Ω, τύψ-ΗΙΣ, τύψ-ΗΙ, *verberem, es, et.*

D. τύψ-ητον, τύψ-ητον.

P. τύψ-ΩΜΕΝ, τύψ-ΗΤΕ, τύψ-ΩΣΙ.

Sic & φιλή-σ, τιμή-σ, χρυσώ-σ } ω, ῃς, ῃ. } *amem. honorem. inaurem.*

Ut φιλήσω ab Aor: 1. ἐφίλησα, & ἐλπίσω, *ſperem*, ab ἤλπισα *ſperavi*, vulgo ab omnibus derivatur, abjecto augmento & α extremo mutato in ω: ita nec reprehendendum putem, qui ſtatuat hæc indefinita ſubjunctivi tempora eſſe futura (cum ſignificatio illa multis exemplis ſtabiliri queat) ac conſequenter futura illa ſubjunctivi deducat à Fut. Indic. Sic enim τύψω, φιλήσω, ῃς, ῃ a τύψω, φιλήσω, εις, ει formabitur, ut præſens τύπτω, ῃς, ῃ à τύπτω, εις, ει.

6. *Quomodo conjugas Aoriſtum primum* OPTATIVI?

S. Τύψ-ΑΙΜΙ, τύψ-ΑΙΣ, τύψ-ΑΙ, *verberaverim, ris, rit.*

D. τύψ-αιτον, τυψ-άιτην.

P. Τύψ-ΑΙΜΕΝ, τύψ-ΑΙΤΕ, τύψ-ΑΙΕΝ.

Sic etiam φιλή-σ, τιμή-σ, χρυσώ-σ } αιμι, αις, αι. αιμεν, αιτε, αιεν.

Etiam conjugatur τύψεια, τύψειας, τύψειε. φιλήσεια, ας, ε. De his vide l. VIII. de Dial.

7. *Quomodo conjugas hic* IMPERATIVUM?

S. τύψ-ΟΝ, τυψ-Α΄ΤΩ, *verbera, ato.*

D. τύψ-ατον, τυψ-άτων.

P. τύψ-ΑΤΕ, τυψ-Α΄ΤΩΣΑΝ.

Sic & φίλη-σ, τίμη-σ, χρύσω-σ } ον, άτω, ατε, άτωσαν.

Cum ω mutaveris in ον habes a τύψ-ω, τύψ ον. ab ἐλπί-σω, ἔλπισον. a φιλήσω, φίλησον.

8. *Quomodo conjugas* INFINITIVUM?

Τύψ-ΑΙ, *verberaviſſe.*

Sic & φιλῆ-σ			*amâſſe.*
	τιμῆ-σ	αι.	*honorâſſe.*
	χρυσῶ-σ		*inaurâſſe.*

9. *Quomodo conjugas* PARTICIPIUM?

M. τύψ-ΑΣ,		
F. τύψ-ΑΣΑ,		*Verberans.*
N. τύψ-ΑΝ.		

Sic & φιλή-σ		
τιμή-σ		ας, g. αντος. F. ασα, g. άσης. N. αν, αντος.
χρυσώ-σ		

CAPUT NONUM.

De Futuris ſecundis Activis.

1. *Quomodo conjugas futurum ſecundum* INDICATIVI.

S. τυπ-Ω͂, τυπ-ΕΙ͂Σ, τυπ-ΕΙ͂. *verberabo, abis, abit.*

D. τυπ-εῖτον, τυπ-εῖτον.

P. τυπ-ΟΥ͂ΜΕΝ; τυπ-ΕΙ͂ΤΕ, τυπ-ΟΥ͂ΣΙ.

Sic etiam φιλῶ, φιλεῖς, φιλεῖ, *amabo, abis, abit* &c.

2. *Unde & quomodo formatur futurum ſecundum?*

A præſenti: cujus primo characteriſticam eamdem ſervat, & terminationem, quam circumfle-

cumflectit: ſecundo ſervat plerumque vocalem penultimam, & eamdem corripit: ut, τίω, *honoro*, τιῶ, *honorabo*.

3. *Quomodo penultima corripitur?*

1. Si duæ ſint conſonantes, ultima, quæ characteriſtica non eſt, abjicitur; ut, τύπτω, *verbero*, τυπῶ, *verberabo*. ψάλλω, *digitis pulſo*, ψαλῶ, *pulſabo*. τέμνω vel τάμνω, *ſeco*, ταμῶ, *ſecabo*.

2. Vocales præſentis ita mutantur: η, ω, αι, αυ, in α: ευ in υ. Sic ab obſoleto λήβω, *capio*, venit λαβῶ, *capiam*: a τρώγω, *edo*, τραγῶ, *edam*: καίω, *uro*, καῶ, *uram*: παύω, *ſedo*, παῶ, *ſedabo*: φεύγω, *fugio*, φυγῶ, *fugiam*: ἐρεύγω, *eructo*, ἐρυγῶ, *eructabo*.

4. *Quomodo ει mutatur?*

Ει mutatur in ι; ut λείπω, *linquo*, λιπῶ, *linquam*. ἀλείφω, *ungo*, ἀλιφῶ, *ungam*. Sed verba in λω, μω, νω, ρω, diſſyllaba pro ει capiunt α, polyſyllaba ε, ut: σπείρω, *ſemino*, σπαρῶ, *ſeminabo*: ἀγείρω, *congrego*, ἀγερῶ, *congregabo*: ὀφείλω, *debeo*, ὀφελῶ, *debebo*.

5. *Quænam verba hic mutant ε in α?*

Diſſyllaba, ſi vel ſequatur liquida vel præcedat, mutant illud ε in α: πλέκω, *plico*, πλακῶ. στέλλω, *mitto*, σταλῶ. Sed tria ε retinent, λέγω, *dico*, λεγῶ. φλέγω, *ardeo*, φλεγῶ. βλέπω, *video*, βλεπῶ. Imo τέμνω, *ſeco*, interdum a τμῶ, *ſecabo*, in aor. 2. facit ἔτμον, *ſe*-

6. *Nullane igitur verba ſunt, quæ penultimam producunt?*

1. Diſſyllaba, quæ incipiunt à vocali aut diphthongo, neceſſario producunt penultimam: ut ἄδω, *cano*, ἦδον, *cecini*. [Corripias tamen per reſolutionem in quibuſdam, ut ἄγω, ἄγνυμι, *frango*, ἦγον, ἔαγον: aut per reduplicationem, ut ἄγω, *duco*, ἦγον, ἤγαγον].

2. Idem fit, ſi conſonans manet ante characteriſticam conſonantem. Exempli gratia: in κλέπτω poſt characteriſticam π, τ abjecto, corripitur κλα in κλαπῶ: ſed a μάρπτω, *prehendo*, in μαρπῶ *prehendam*, prima manet longa poſitione, quia, τ abjecto, ρ tamen præcedit π. Idem locum habet in obſoleto ἐνέγκω, *fero*, ἐνεγκῶ. in πέρθω, *vaſto*, παρθῶ: δέρκω, *video*, δαρκῶ. pro quo poëtæ πραθῶ, δρακῶ.

7. *Diximus jam, quomodo vocales mutentur: ſed an conſonans, characteriſtica præſentis, hic quidem unquam mutatur?*

Mutatur in diverſis: Nam 1. ſeptem verba π mutant in φ; ut ἅπτω, *necto*, ἀφῶ, *nectam*: item βάπτω, θάπτω, ῥάπτω, σκάπτω, δρύπτω, ῥίπτω. 2. tria β aſſumunt; ut βλάπτω, *lædo*, βλαβῶ, *lædam*, item κρύπτω, καλύπτω, *abſcondo*, κρυβῶ, καλυβῶ, *abſcondam*. 3. Duo γ; ut σμύχω,

σμύχω, *uro*, σμυγῶ, *uram*: ψύχω *refrigero*, ψυγῶ, *refrigerabo*. 4. Verba in ζω vel σσω aſſumunt hoc loco aliquando δ, ſi futurum primum in σω deſinat: ſed γ, ſi in ξω. Exempli gratia: φράζω, *loquor*, habet in Fut. 1. φράσω, in 2. φραδῶ. at ὀρύσσω, *fodio*, in Fut. 1. ὀρύξω, in 2. ὀρυγῶ.

Regulam ultimam propoſuimus ſecundùm vulgarem opinionem; ſed ſi certa ratio hujus mutationis ineatur, facile perſpectum exploratumque nobis erit, characteriſticam Præſentis prius mutatam fuiſſe quam Futuri: nam quæ φ aſſumunt, habuere olim φω in præſenti, ut βάφω, *tingo*, &c. & quæ β, aſſumunt, βω, ut βλάβω, &c: ita ut poſtea præſens π nullam ob cauſſam aſſumſerit, niſi ob ſequens τ, quod cum β ingratum ſonum edidiſſet: τ igitur abjecto, æquum eſt, ut antiquum φ vel β in futuro ſecundo redeat.

2. Quod ad ζω attinet, manifeſtum eſt ζ nihil aliud eſſe quam δσ: vindicat igitur σ Futuro primo, ut in φράσω, & reſervat δ ſecundo, ut in φραδῶ. De aliis ſi quæras verbis, illa ſupra diximus pro antiqua characteriſtica γ habuiſſe, quaſi diceretur πράγω, ὀρύγω in Præſenti: ideo in Futuro primo habent πράξω, ὀρύξω pro πράγσω, ὀρύγσω; quorum σ cum ſit Futuri primi, manet in futuro ſecundo γ ſive characteriſtica obſoleti præſentis, ut πραγῶ, ὀρυγῶ. Hanc regulam etiam ſequitur σμύχω, σμυγῶ.

3. Perpauca hujus generis habent ſecundum Fut. Nam ex. gr. a πλάσσω, *fingo*, πλάσω, *fingam*, numquam dicetur πλαδῶ. Quod multo minus fit in polyſyllabis, ut: βαδίζω, *gradior*, φροντίζω, *curo*, ἐρέσσω, *remigo*, στηρίζω, *ſtabilio*, φυλάσσω, *cuſtodio*. Per conſequentiam, etiam Aoriſto ſecundo carebunt. His adde multa in υω, polyſyllaba in αυω, ευω, υω, ιω, & multa alia: nam κρούω, *pulſo*, numquam habet κρουῶ, nec ἀκούω *audio*, ἀκοῶ vel ἤκοον, niſi fortean apud Poëtas; quamobrem nulli miraculo fuerit, mutationem diphthongi ΟΥ in Ο Quæſt. 3. omiſſam eſſe. βασιλεύω, *regno*, numquam habet ἐβασίλυον: nec ἰαύω, *cubo*, ἴαυον, & ſic deinceps.

8. ***Nunc ſupereſt, ut agamus de verbis in*** *έω, άω, ίω*: ***Quomodo formant illa futurum ſecundum?***

1. Verba in ίω non agnoſcunt futurum ſecundum, nec Aoriſtum ſecundum, nec Perfectum medium.

2. Deſinentia in εω & αω carent iiſdem, niſi ſi ante contractum ω præcedat conſonans: tunc enim futurum ſecundum eſt ipſum præſens contractum, quod negligit regulas peculiares de Fut. 2. ut φιλῶ, *amabo*, φιλεῖς, φιλεῖ, a φιλέω, φιλῶ, *amo*. μυκῶ, *mugiam*, a μυκάω, μυκῶ, *mugio*. πλῶ, *perficiam* (non πελῶ) a πλέω, πλῶ, *perficio*. In aliis temporibus, quæ inde derivantur, requiſitum augmentum aſſumitur, & terminatio, ut in Aoriſto 2. ἔφιλον, *amavi*, & Perfecto Medio πέφιλα, *amavi*. Omnia hæc tempora ſunt rariora.

1. Ratio, cur non dicamus πελῶ, ut τρέμω, τρεμῶ, ſed πλῶ, hæc eſt: quia πελέω ante contractionem plus duas ſyllabas habet.

2. Monoſyllaba poſt contractionem ſemper carent temporibus Fut. ante dictis, præter hæc tria [χέω] χῶ, *habeo & habebo* (unde derivatur συνέχεις, *inhibebis*) ἔχον, *habui*: [σβέω] σβῶ. *exſtinguo*, *am*, ἔσβεν: [σπάω] σπῶ, *evello*, *traho*, *ſorbeo*, ἔσπον.

9. ***Quomodo conjugas*** OPTATIVUM, ***quoniam Fut. caret Subjunctivo?***

S. τυπ-ΟΙ͂ΜΙ, τυπ-ΟΙ͂Σ, τυπ-ΟΙ͂, ***verberem.***

D. τυπ-οῖτον, τυπ-οίτην.

P. τυπ-ΟΙ͂ΜΕΝ, τυπ-ΟΙ͂ΤΕ, τυπ-ΟΙ͂ΕΝ.

Sic etiam φιλοῖμι, φιλοῖς, φιλοῖ, ut & in reliquis.

10. *Qu*

10. *Quomodo conjugas* INFINITIVUM?

Τυπ-ΕΙ͂Ν, *verberaturum eſſe.*

Φιλῶν, *amaturum eſſe.*

11. *Quomodo flectis* PARTICIPIUM?

M. τυπ-ΩΝ, ὄντος. } *verberaturus, a, um.*
F. τυπ-ΟΥ͂ΣΑ, ούσης. }
N. τυπ-ΟΥ͂Ν, ὄντος. }

Sic etiam φιλῶν, φιλοῦσα, φιλοῦν, *amaturus, a, um.*

CAPVT DECIMVM.

De Aoriſtis ſecundis Activis.

1. *Unde & quomodo formatur Aoriſtus ſecundus?*

A futuro ſecundo, hoc modo: ω mutatur in ον, & augmentum imperfecti præponitur, ut: τυπ-Ω͂, *verberabo*, Ἔ-τυπ-ΟΝ, *verberavi:* τραπῶ, *vertam*, ἔτραπον, *verti:* φιλῶ, ἔφιλον.

2. *Quomodo conjugas igitur Aoriſtum ſecundum* INDICATIVI?

S. ἔτυπ-ΟΝ, ἔτυπ-ΕΣ, ἔτυπ-Ε. *verberavi, aviſti, avit.*
D. ἐτύπ-ετον, ἐτυπ-έτην.
P. ἐτύπ-ΟΜΕΝ, ἐτύπ-ΕΤΕ, ἔτυπ-ΟΝ.

Sic etiam ἔφιλον, ἔφιλες, ἔφιλε, *amavi.*

Digitized by Google

II. SUBJUNCT.

S. τύπ-Ω, τύπ-ΗιΣ, τύπ-Ηι, *verberaverim.*
D. τύπ-ητον, τύπ-ητον.
P. τύπ-ΩΜΕΝ, τύπ-ΗΤΕ, τύπ-ΩΣΙ.
Sic etiam φιλῶ, ῇς, ῇ, &c. *amem.*

III. OPTAT.

S. τύπ-ΟΙΜΙ, τύπ-ΟΙΣ, τύπ-ΟΙ. *verberaverim.*
D. τύπ-οιτον, τυπ-οίτην.
P. τύπ-ΟΙΜΕΝ, τύπ-ΟΙΤΕ, τύπ-ΟΙΕΝ.
Sic etiam φιλοῖμι, οῖς, οῖ. *amaverim.*

IV. IMPERAT.

S. τύπ-Ε, τυπ-ΕΤΩ. *verbera, ato.*
D. τύπ-ετον, τυπ-έτων.
P. τύπ-ΕΤΕ, τυπ-ΕΤΩΣΑΝ.
Sic etiam φίλει, φιλείτω, *ama, ato.*

V. INFINIT.

τυ-ΠΕῖΝ, *verberaſſe.*
φιλεῖν, *amaſſe.*

VI. PARTICIP.

M. τυ-ΠῺΝ, όντος.
F. τυπ-ΟΥ͂ΣΑ, ούσης. } *verberans.*
N. τυ-ΠῸΝ, όντος.
Sic φιλῶν, *qui amavit.*

CA-

CAPUT UNDECIMUM

De Perfectis & Pluſquamperfectis Activis.

1. *Quomodo conjugas Perfectum* INDICATIVI?

S. τέτυφ-Α, τέτυφ-ΑΣ, τέτυφ-Ε. *verberavi, aviſti, avit.*
D. τετύφ-ατον, τετύφ-ατον.
P. τετύφ-ΑΜΕΝ, τετύφ-ΑΤΕ, τετύφ-ΑΣΙ.

S. πεφίληκα, πεφίληκας, πεφίληκε. *amavi, aviſti, avit.*
P. πεφιλήκαμεν, πεφιλήκατε, πεφιλήκασι.

Sic etiam τετίμηκα, ας, ε, *honoravi.* & κεχρύσωκα, ας, ε, *inauravi.*

2. *Unde & quomodo formatur Perfectum?*

A Futuro primo, idque hoc modo: primo terminatio σω mutatur in κα, ψω in φα, ξω in χα. Deinde augmentum perfecti præponitur. Sic a τίσω, *honorabo*, venit τέτικα, *honoravi.* a τύψ-Ω, *verberabo*, ΤΕ´-τυ-φα, *verberavi.* a λέξω, *dicam*, λέλεχα, *dixi.* ab ἀνύσω, *perficiam*, ἤνυκα, *perfeci.*

Si vero plus quam Perfectum formare velis, muta duntaxat α in ειν, & præpone ε conſonanti, non vocali Perfecti, ut: τέτικα, *honoravi*, ἐτετίκειν, *honoraveram*: τέτυφ-Α, *verberavi*, Ε᾽-τετύφ-ΕΙΝ, *verberaveram.* ἤνυκα *perfeci*, ἠνύκ-ΕΙΝ. *perfeceram.*

Φρίσσω, *horreo*, habet πέφρικα, non πέφριχα ob aſpiratam ſequentem, quamvis φρίξω, *horrebo*, habeat.

3. *Quomodo conjugas igitur plusquam Perfectum?*

S. ἐτετύφ-ΕΙΝ, ἐτετύφ-ΕΙΣ, ἐτετύφ-ΕΙ. *verberaveram.*

D. ἐτετύφ-ειτον, ἐτετυφ-είτην.

P. ἐτετύφ-ΕΙΜΕΝ, ἐτετύφ-ΕΙΤΕ, ἐτετύφ-ΕΙΣΑΝ.

S. ἐπεφιλήκειν, ἐπεφιλήκεις, ἐπεφιλήκει, *amaveram.*
P. ἐπεφιλήκειμεν, ἐπεφιλήκειτε, ἐπεφιλήκεισαν.
Sic etiam ἐτετιμήκειν, *honoraveram*, & ἐκεχρυσώκειν, *inauraveram.*

4. *Quid hic de ε & υ ſtatuendum?*

1. Diſſyllaba in λω, νῶ, ρω mutant ε Futuri in α, ut:

στέλλω, *mitto.* στελῶ, *mittam.* ἔσταλκα, ἐστάλκειν, *miſi*, *miſeram.*

τείνω, *tendo.* τενῶ, *tendam.* τέτακα, ἐτετάκειν, *tetendi*, *eram.*

σπείρω, *ſero.* σπερῶ, *ſeram.* ἔσπαρκα, ἐσπάρκειν, *ſevi*, *eram.*

In aliis autem diſſyllabis formant Attici ο ex ε, ut πέμπω, *mitto*, πέμψω, πέπομφα pro πέπεμφα. βρέχω, *pluo*. βρέξω, βέβροχα pro βέβρεχα.

2. Ν vertitur in Γ ob ſequens κ, ut:

φαίνω, *luceo.* φανῶ, *lucebo.* πέφαγκα, ἐπεφάγκειν, *luxi*, *luxeram.*

μολύνω, *fædo*; μολυνῶ, *fædabo*; μεμόλυγκα, *fædavi.*

Sed diſſyllaba in ινω, εινω, υνω, ν abjiciunt, ut:

κρίνω, *judico*, κρινῶ, κέκρικα.

κτείνω, *occîdo*, κτενῶ, ἔκτακα: quamvis poëtæ dicant ἔκταγκα. & LXX. ἀπέκταγκα.

θύνω, *impetu feror*, θυνῶ, τέθυκα.

Chœroboſcus his addit κερδαίνω, *lucror*, κερδανῶ, κεκέρδακα.

6. *Quo-*

6. *Quomodo formantur verba, quæ μ ante κα habent?*

Ponunt η intra μ & κ, ut: κάμνω, *laboro*, καμῶ, κεκάμηκα. Adde μένω, *maneo*, μενῶ, μεμένηκα.

Etſi Græca non ſunt, καμέω, μενέω, τμέω: tamen commodius judicabis, μεμένηκα ab inuſitato μενέω ſic formari, ut πεποίηκα ab uſitato ποιέω, nam ovum ovo non eſt ſimilius. Deinde, vocalis ante μηκα, hic eliditur, ut κέκμηκα, *laboravi*, pro κεκάμηκα. τέτμηκα, pro τετέμηκα, a τέμνω, *ſeco*, ut volunt: ſed verius à priſco τεμέω, ut κέκληκα pro κεκάληκα à recepto καλέω, *voco*.

7. *Qui conjugatur* SUBJUNCTIVUS?

S. τετύφ-Ω, τετύφ-ΗΣ, τετύφ-Η. *verberaverim*.
D. τετύφ-ητον, τετύφ-ητον.
P. τετύφ-ΩΜΕΝ, τετύφ-ΗΤΕ, τετύφ-ΩΣΙ.

Secunda & tertia ſing. activa in ΗΣ, Η, vel ΗιΣ, Ηι, minuſculis iota ſubſcribunt, ut τετύφῃς, τετύφῃ.

S. πεφιλήκ-ω, πεφιλήκ-ῃς, πεφιλήκ-ῃ. *amaverim*.
P. πεφιλήκ-ωμεν, πεφιλήκ-ητε, πεφιλήκ-ωσι.
Sic & τετιμήκω, *honoraverim*, & κεχρυσώκω, *inauraverim*.

OPTATIVUS.

S. τετύφ-ΟΙΜΙ, τετύφ-ΟΙΣ, τετύφ-ΟΙ, *verberaverim*.
D. τετύφ-οιτον, τετυφ-οίτην.
P. τετύφ-ΟΙΜΕΝ, τετύφ-ΟΙΤΕ, τετύφ-ΟΙΕΝ.

S. πεφιλήκ-οιμι πεφιλήκ-οις, πεφιλήκ-οι. *amaverim*.
P. πεφιλήκ-οιμεν, πεφιλήκ-οιτε, πεφιλήκ-οιεν.
Sic & τετιμήκοιμι, *honoraverim*, κεχρυσώκοιμι, *inauraverim*.

IMPERATIVUS.

 S. τέτυ-

S. τέτυφ-Ε, τετυφ-ΈΤΩ.
D. τετύφ-ετον, τετυφ-έτων.
P. τετύφ-ΕΤΕ, τετυφ-ΈΤΩΣΑΝ.

Verberaveris: vel *fac, ut poſtmodum verberaſſe dicaris.* ubi videmus præteritũ cum futuro commiſceri.

S. *πεφίληκε, πεφιληκ-έτω. amaveris, rit.*
P. *πεφιλήκ-ετε, πεφιληκ-έτωσαν.* Sic & *τετίμηκε, κεχρύσωκε.*

INFINITIVUS.

τετυφ-ΈΝΑΙ, *verberaſſe.*

πεφιληκέναι, amaſſe. τετιμηκέναι, honoraſſe.
κεχρυσωκέναι, inauraſſe.

NAI ſolum poſtponitur tertiæ ſingulari Perfecti Indicativi. Sic à *τέτυφε* venit *τετυφέ* NAI. a *πεφίληκε, πεφιληκέ-ναι* accentu in penultima poſito.

PARTICIPIUM.

M. τετυφ-ΏΣ, ότος.
F. τετυφ-ΥῖΑ, ύιας.
N. τετυφ-ΌΣ, ότος.

verberans. hoc eſt, *qui, quæ, quod verberavit.*

πεφιληκ-ώς.
πεφιληκ-υῖα.
πεφιληκ-ός.

amans.

τετιμηκώς, honorans, qui honoravit, verat: & *κεχρυσωκώς, inaurans.*

Hinc formatur per periphraſin verbi *εἰμὶ, ſum*, Subjunctivus, ut: *τετυφὼς ὦ, ᾖς, ᾖ, verberavero, is, it.* vel Indicativus *γεγραφὼς ἔσομαι, ſcripſero.* præterea etiam Optativus, ut: *εἴην γεγραφὼς, ſcripſiſſem, εἴης γεγραφὼς, ſcripſiſſes*, & ſic deinceps.

CA-

CAPUT DUODECIMUM.

De verbo Medio: ac primo quidem de Præſentibus & Futuris primis.

1. *Quodnam igitur eſt Præſens & Imperfectum Indicativi?*

Nulla hic propria forma medii verbi eſt: ſed Paſſivum uſurpabitur pro medio, vel potius Activo, ut τύπτομαι pro τύπτω, *verbero*. ἐτυπτόμην, pro ἔτυπτον, *verberabam*. Eodem modo, quo ſcriptores ἀπεςράφηλες Ἰουδαίους, *rejecit Judæos*, dicunt pro ἀπέςραφε; προσκέκληται pro προσκέκληκε, atque id genus alia. Vide Medullam Voſſii pag. 105.

Præponimus medium paſſivo Gazæ exemplo, quando medium in formatione temporum propius accedit ad ſimilitudinem Activi quam Paſſivum.

2. *Quomodo conjugas futurum primum medium* INDICATIVI?

S. τύψ-ΟΜΑΙ, τύψ-Ηι, τύψ-ΕΤΑΙ. *verberabo, bis, bit.*
D. τυψ-όμεθον, τύψ-εσθον, τύψ-εσθον.
P. τύψ-ΟΜΕΘΑ, τύψ-ΕΣΘΕ, τύψ-ΟΝΤΑΙ.

Eodem modo
S. φιλήσ-ομαι, φιλήσ-ῃ, φιλήσ-εται. *amabo, bis, bit.*
P. φιλησ-όμεθα, φιλήσ-εσθε, φιλήσονται.
Adde τιμήσομαι, *honorabo*, & χρυσώσομαι, *inaurabo*.

3. *Quomodo & unde formas futurum primum?*

Fit à futuro primo activo mutando ω in

in ομαι: τύψ-ω, τύψ-ομαι. φιλήσ-ω, φιλήσ-ομαι. λέξ-ω, λέξ-ομαι, *dicam.*

Sed λω, μω, νω, ρω vertunt ω circumflexum in ῦμαι inſtar futuri ſecundi. A ϛπείρω, *ſemino*, primum fut. activum eſt σπερῶ, medium autem σπερῦμαι, ῇ, εῖται, ὑμεθα, εῖσθε, ῦνται: ſecundum vero activum σπαρῶ, medium σπαρῦμαι. Utrumque vero Fut. hic eſt idem, ſi ſit idem in activo: ψάλλω, *fidibus cano*, ψαλῶ, ψαλῦμαι.

5. *Qua ratione flectitur* OPTATIVUS?

S. τύψ-ΟΙΜΗΝ, τύψ-ΟΙΟ, τύψ-ΟΙΤΟ, *verberem, avero.*

D. τυψ-οίμεθον, τύψ-οισθον, τυψ-οίσθην.

P. τύψ-ΟΙΜΕΘΑ, τύψ-ΟΙΣΘΕ, τύψ-ΟΙΝΤΟ.

S. φιλησοίμην, φιλήσοιο, φιλήσοιτο, *amem, es, &c.* Sic & τιμησοίμην, *honorem*: & χρυσωσοίμην, χρυσώσοιο, χρυσοιτο. *inaurem, es, &c.*

INFINITIVUS.

Τύψ-ΕΣΘΑΙ, *verberaturum eſſe.*

φιλήσεσθαι, amaturum, τιμήσεσθαι, honoraturum, & χρυσώσεσθαι, inauraturum eſſe.

PARTICIPIUM.

M. τυψ-ΟΜΕΝΟΣ, *verberaturus,*
F. τυψ-ΟΜΕΝΗ, *ra,*
N. τυψ-ΟΜΕΝΟΝ, *rum.*

Sic & φιλησόμενος, *amaturus*; τιμησόμενος, *honoraturus*, & χρυσωσόμενος, *inauraturus.*

CAPUT

CAPVT TERTIVM DECIMVM.

De Aoriſtis primis Mediis.

1. *Quomodo conjugas Aoriſtum primum medium verbi* τύπτω *in* INDICATIVO?

S. ἐτυψ-ΑΜΗΝ, ἐτύψ-Ω, ἐτύψ-ΑΤΟ. *verberavi.*
D. ἐτυψ-άμεθον, ἐτύψ-ασθον, ἐτυψ-άσθην.
P. ἐτυψ-ΑΜΕΘΑ. ἐτύψ-ΑΣΤΕ, ἐτύψ-ΑΝΤΟ.

S. ἐφιλησ-άμην, ἐφιλήσω, ἐφιλήσατο, &c. *amavi, viſti, vit.*
S. ἐχρυσωσάμην, ἐχρυσώσω, ἐχρυσώσατο, &c. *inauravi, viſti, vit*

2. *Unde & quomodo formatur Aoriſtus primus medius?*

Ab Aoriſto primo activo, addito ei μην. ἔτυψα, ἐτυψάμην, *verberavi.* ἔλεξα, ἐλεξάμην, *dixi.* ἔσπειρα, ἐσπειράμην, *ſeminavi.* ἐφίλησα, ἐφιλήσα-μην, *amavi.*

Quædam ex ω puro è medio ησ abjiciunt per omnes modos, ut εὑρίσκω, *invenio*, εὑράμην, pro εὑρησάμην. εὑράμενος, pro εὑρησάμενος. ὀνάμην pro ὀνησάμην, *adjutus fui.*

3. *Qua ratione flectitur* SUBJUNCTIVUS?

S. τύψ-ΩΜΑΙ, τύψ-Η, τύψ-ΗΤΑΙ, *verberaverim.*
D. τυψ-ώμεθον, τύψ-ησθον, τύψ-ησθον.
P. τυψ-ΩΜΕΘΑ, τύψ-ΗΣΘΕ, τύψ-ΩΝΤΑΙ.

[illegible]ήσωμαι, φιλήσῃ, φιλήσηται, &c. *amaverim.*
[illegible]ωμαι, [illegible]raverim, & χρυσώσωμαι, *inauraverim.*

OPTA-

OPTATIVUS.

S. τύψ-ΑΙ'ΜΗΝ, τύψ-ΑΙΟ, τύψ-ΑΙΤΟ. *verberaverim.*
D. τυψ-αίμεθον, τύψ-αισθον, τυψ-αίσθην.
P. τυψ-ΑΙ'ΜΕΘΑ, τύψ-ΑΙΣΘΕ, τύψ-ΑΙΝΤΟ.

Φιλησαίμην, *amaverim*: τιμησαίμην, *honoraverim*: & χρυσωσαίμην, *inauraverim.*

IMPERATIVUS.

S. τύψ-ΑΙ, τυψ-Α'ΣΘΩ. *verbera, verberaverit.*
D. τύψ-ασθον, τυψ-άσθων.
P. τύψ-ΑΣΘΕ, τυψ-Α'ΣΘΩΣΑΝ.

Φίλησαι, φιλησάσθω, *ama, ato.* τίμησαι, *honora*; χρύσωσαι, *inaura.*

INFINITIVUS.

Τύψ-ΑΣΘΑΙ, *verberaſſe.*

Φιλήσασθαι, *amaſſe.* τιμήσασθαι, *honoraſſe.* χρυσώσασθαι, *inauraſſe.*

PARTICIPIUM.

M. τυψ-Α'ΜΕΝΟΣ,
F. τυψ-ΑΜΕ'ΝΗ, } *verberans. qui, quæ, quod*
N. τυψ-Α'ΜΕΝΟΝ. } *verberavit.*

Φιλησάμενος, *qui amavit*; τιμησάμενος *honorans.* χρυσωσάμενος, *inaurans.*

QUAR-

QUARTUM DECIMUM CAPUT.

De futuris ſecundis Mediis.

1. *Quomodo conjugas futurum ſecundum medium* INDICATIVI?

S. τυπ-ΟΥ͂ΜΑΙ, τυπ-ῇ, τυπ-ΕΙ͂ΤΑΙ. *verberabo.*

D. τυπ-ούμεθον, τυπ-εῖσθον, τυπ-εῖσθον.

P. τυπ-ΟΥ΄ΜΕΘΑ, τυπ-ΕΙ͂ΣΘΕ, τυπ-ΟΥ͂ΝΤΑΙ.

1. Sic etiam, φιλοῦμαι, *amabo*: nam ΟΩ ſecundo futuro caret.

2. Tria verba habent ομαι, ſc. ἔδομαι, φάγομαι, *edam*; πίομαι *bibam*: numquam ἐδοῦμαι, &c. per conſequentiam ἔδεσθαι, φάγεσθαι, πίεσθαι, *eſurum*, *bibiturum eſſe*, non, ἐδεῖσθαι, &c. ab ἔδω, φάγω, πίω. Sed videntur præſentia tempora eſſe, quæ per enallagen ponuntur pro futuris: Quemadmodum Hom. Il. ἀλέεται ponit pro ἀλεῖται. Adde his Poëtica verba βέομαι pro βιῶμαι, aut βιώσομαι *vivam*; & νέομαι, pro νεῦμαι, *vadam*.

2. *Quomodo & unde formas ſecunda futura?*

A futuro ſecundo activo, ῶ mutando in οῦμαι, ut: τυπ-Ω͂, τυπ-ΟΥ͂ΜΑΙ. τρα-πῶ, τραπ-ΟΥ͂ΜΑΙ, *vertam*, a τρέπω.

3. *Quomodo flectitur* OPTATIVUS?

S. τυπ-ΟΙ΄ΜΗΝ, τυπ-ΟΙ͂Ο, τυπ-ΟΙ͂ΤΟ, *verberem.*

D. τυπ-οίμεθον, τυπ-οῖσθον, τυπ-οίσθην.

P. τυπ-ΟΙ΄ΜΕΘΑ, τυπ-ΟΙ͂ΣΘΕ, τυπ-ΟΙ͂ΝΤΟ.

Sic quoque φιλοίμην, *amem.*

INFINITIVUS.

τυπ-ήσεσθαι, *verberaturum eſſe.*

Par ratio eſt in φιλήσεσθαι.

PARTICIPIA.

M. τυπ-ΟΥ'ΜΕΝΟΣ, *verberaturus*,
F. τυπ-ΟΥΜΕ'ΝΗ *a*,
N. τυπ-ΟΥ'ΜΕΝΟΝ *um*.

Sic etiam φιλήσομενος, *amaturus.*

CAPVT QUINTVM DECIMVM.

De Aoriſtis ſecundis mediis.

1. *Quomodo conjugas Aoriſtum ſecundum mediũ* INDICATIVI?

S. ἐτυπ-Ο'ΜΗΝ, ἐτύπ-ΟΥ, ἐτύπ-ΕΤΟ. *verberavi.*
D. ἐτυπ-όμεθον, ἐτύπ-εσθον, ἐτυπ-έσθην.
P. ἐτυπ-Ο'ΜΕΘΑ, ἐτύπ-ΕΣΘΕ, ἐτύπ-ΟΝΤΟ.

Sic etiam ἐφιλόμην, ἐφίλου, &c. *amavi, viſti.*

2. *Quomodo, & unde formas hunc Aoriſtum ſecundum?*

Ab Aoriſto ſecundo Activo, mutando ον in όμην, ut ἔτυπ-ον, ἐτυπ-όμην, ἔτραπον, ἐτραπόμην, *verti*, a τρέπω.

3. Qu

3. *Qua ratione conjugatur* SUBJUNCTIVUS?

S. τύπ-ΩΜΑΙ, τύπ-Ηι. τύπ-ΗΤΑΙ, *verberaveri.*
D. τυπ-ώμεθον τύπ-ησθον, τύπ-ησθον,
P. τυπ-Ω´ΜΕΘΑ, τύπ-ΗΣΘΕ, τύπ-ΩΝΤΑΙ.

Sic etiam flectamus φίλωμαι, *amaverim.*

OPTATIVUS.

S. τυπ-ΟΙ´ΜΗΝ, τύπ-ΟΙΟ, τύπ-ΟΙΤΟ, *verberaverim.*
D. τυπ-οίμεθον, τύπ-οισθον, τυπ-οίσθην.
P. τυπ-ΟΙΜΕΘΑ, τύπ-ΟΙΣΘΕ, τύπ-ΟΙΝΤΟ.

Sic etiam inflecteremus φιλοίμην, *amaverim.* τραποίμην, *verterim.*

IMPERATIVUS.

S. .... τυπ-ΟΥ˜, τυπ-Ε´ΣΘΩ. *verbera, rato.*
D. τύπ-εσθον, τυπ-έσθων.
P. .... τύπ-ΕΣΤΕ, τυπ-Ε´ΣΘΩΣΑΝ.

Sic etiam φιλοῦ, *ama.* τραποῦ, *verte.*

INFINITIVUS.

τυπ-Ε´ΣΘΑΙ, *verberaſſe.*

Sic etiam φιλέσθαι *amaſſe.* τραπέσθαι, *vertiſſe.*

PARTICIPIUM.

M. τυπ-Ο´ΜΕΝΟΣ.
F. τυπ-ΟΜΕ´ΝΗ. } *verberans.*
N. τυπ-Ο´ΜΕΝΟΝ.

Sic quoque φιλόμενος, *amans, qui amavit.* τραπόμενος, *vertens.*

CAPUT SEXTUM DECIMUM.

De perfectis & pluſquam perfectis Mediis.

1. *Quomodo conjugas præteritum perfectum verbi Medii?*

Secundum terminationem verbi Activi.

S. τέτυπ-Α, τέτυπ-ΑΣ, τέτυπ-Ε. *verberavi.*

D. τετύπ-ατον, τετύπ-ατον.

P. τετύπ-ΑΜΕΝ, τετύπ-ΑΤΕ, τετύπ-ΑΣΙ.

Haud aliter πέφιλα, *amavi.*

2. *Quomodo flectis Præteritum pluſquam perfectum?*

S. ἐτετύπ-ΕΙΝ, ἐτετύπ-ΕΙΣ, ἐτετύπ-ΕΙ. *verberaveram.*

D. ἐτετύπ-ειτον, ἐτετυπ-είτην.

P. ἐτετύπ-ΕΙΜΕΝ, ἐτετύπ-ΕΙΤΕ, ἐτετύπ-ΕΙΣΑΝ.

Sic etiam ἐπεφίλειν.

3. *Quomodo & unde Perfectum medium formatur?*

Terminationem & augmentum Perfecti Activi aſſumit: ſed ut Activum deducitur primo futuro: ita Perfectum Medium formatur a ſecundo futuro activo, ῶ vertendo in α ut τυπῶ, *verberabo*, τέτυπα, *verberavi.* φιλ... *amabo*, πέφιλα, *amavi.* κραγῶ, κέκραγα, κράζω, *clamo.* Pluſquam perfectū vero aſſumit an...

ante conſonantem perfecti, & mutat α in ειν, ut: τέτυπ-Α, *verberavi*, ἐτετύπ-ΕΙΝ, *verberaveram*.

4. *Ex quibus litteris oritur* ο *in penultima?*

Ε & Α futuri 2. diſſyllabi, orta ex ε vel ει præſentis, mutantur in ο, ut:

λέγω, *dico*, λ-Ε-γῶ, λέλ-Ο-γα.
σπείρω, *ſero*, σπ-Α-ρῶ, ἔσπ-Ο-ρα.
τίκτω, a τέκω, τεκῶ, τέτοκα.
τέμνω, *ſeco*, ταμῶ, τέτομα.

Sed polyſyllaba retinent ε, ut: ἀγγέλλω, *nuncio*, ἀγγελῶ, ἤγγελα.

Τελέω, *finio*, τελῶ, τέτελα: Ορέγω, *porrigo*, facit tamen ὤρεγα: quare legitur ὀρωρεγυῖα (pro ὀρεγυῖα) in participio medio.

5. *Quæ verba in penultima habent* οι?

Iota futuri ſecundi ortum ex ει mutatur in οι, ut:

λείπω, *linquo*, λιπῶ, λέλοιπα.
ἀλείφω, *ungo*, ἀλιφῶ, ἤλοιφα.
εἴκω, *ſimilis ſum*, ἔοικα.

6. *Quæ aſſumunt* η *in penultima?*

1. α futuri ſecundi, ortum ex αι vel η, fit η. ut:

φαίνω, *oſtendo*, φανῶ, πέφηνα.
λανθάνω, ex λήθω, *lateo*, λαθῶ, λέληθα.
τήκω, *tabefacio*, τακῶ, τέτηκα.
πλήσσω, *percutio*, πλαγῶ, πέπληγα.
σήπω, *putrefacio*, σαπῶ, σέσηπα.

Digitized by Google

Adde his duo verba, quæ α in præſenti habent, ut: θάλλω, *vireo*, θαλῶ, τέθηλα. κλάζω, *clango*, κλαγῶ, κέκληγα. Sed ψάλλω, ἔψαλα, retinet α per regulam: quando nec αι, nec η in præſenti conſpicitur.

1 Sylburgius & alii ſcribunt η ab αι ſine iota, alii autem iota ſubſcribunt, ut: δαίω, *uro*, δέδηα vel δέδῃα. Φαίνω, φανῶ, πέφηνα πέφῃνα.

2. Φεύγω, *fugio*, facit φυγῶ, πέφευγα & πέφυγα. Wellerus addit, κεύθω, κυθῶ, κέκευθα & κέκυθα.

3. Quædam aſſumunt ω in penultima, ut: εἴωθα pro εἶθα, *conſuevi*, ab ἔθω. ἔῤῥωγα (unde ῥωγὴ, *ſciſſura*, oritur) ab ῥήσσω, *frango*.

4. Verbum purum eodem modo, ac impurum format hæc tempora, ut: τίω, *honoro*, 2 Fut. τιῶ Perfect. Med. τέτιυα. λύω, *ſolvo*, λυῶ, λέλυα. Ἀκούω faceret per analogiam, ἀκῶ: unde inuſitatum tempus ἤκοα, & uſitatum ἀκήκοα: Sed multa in άνω, ίνω, υω: in ύω polyſyllaba, & ζω, σσω carent his temporibus, ut κρούω, *pulſo*; ἰσχύω, *valeo*; φυλάσσω, *cuſtodio*, &c.

5. A aliquando mutatur in o, ut: λαγχάνω, *ſortior*, λέλογχα. Διαβάλλω, *calumnior*, διαβέβολα.

6. Adferunt ex Sophocle κέκονα, pro ἔκτονα, a κτείνω, *occido*.

7. Ἔοργα, pro ἔῤῥογα, venit ab ῥέζω, *facio*, *ſacrifico*. Sed ἔοργα pro ἔεργα, aut εἶργα venit ab εἴργω, *facio*, *includo*, ſecundum Etymologum.

8. Multa amant Atticam reduplicationem verbi activi: ut ὄρω, *concito*, ὄρωρα pro ὦρα, *concitatus ſum*, *veni*. ἄρω, *apto*, ἄραρα, pro ἦρα, & more Poëtico, ἤραρα, ἄραρα. Sic facit ὀρύσσω, *fodio*, ὤρυχα, ὀρώρυχα Attice.

7. *Qua ratione flectitur* SUBJUNCTIVUS?

S. τετύπ-Ω, τετύπ-ΗΣ (ῃς), τετύπ-Ηι (ῃ), *verberaverim*.

D. τετύπ-ητον, τετύπ-ητον.

P. τετύπ-ΩΜΕΝ, τετύπ-ΗΤΕ, τετύπ-ΩΣΙ.

Sic quoque πεφίλω, *amaverim*.

OPTATIVUS.

S. τετύπ-ΟΙΜΙ, τετύπ-ΟΙΣ, τετύπ-ΟΙ, *verberaverim*.

D. τετύπ-οιτον, τετυπ-οίτην.

P. τετύπ-ΟΙΜΕΝ, τετύπ-ΟΙΤΕ, τετύπ-ΟΙΕΝ.

Sic quoque πεφίλοιμι, *amaverim*.

IM

Digitized by Google

IMPERATIVUS.

S. . . τέτυπ-Ε, πιτυπ-Ε´ΤΩ, *verbera, verberaveris.*
D. πιτύπ-ετον, πιτυπ-έτων.
P. πιτύπ-ΕΤΕ, πιτυπ-Ε´ΤΩΣΑΝ.

Sic quoque πίφιλε, *ama, fac ut amaveris.*

INFINITIVUS.

πιτυπ-Ε´ΝΑΙ, *verberaſſe.*

Sic & πεφιλέναι, *amaſſe.*

PARTICIPIUM.

M. πιτυπ-Ω`Σ. } *verberans,*
F. τετυπ-Υ´ΙΑ. } geſlagen
N. τέτυπ-Ο´Σ. } hebbende.

Sic quoque πεφιλως, *amans, qui amavit.*

SEPTIMUM DECIMUM CAPUT.

De Præſentibus & Imperfectis Paſſivis.

1. *Quomodo conjugas Præſens* INDICATIVI?

S. τύπ-ΟΜΑΙ, τύπ-Ηι (h.e. τύπη). τύπ-ΕΤΑΙ. *verberor, aris, atur.*
D. τυπ-όμεθον, τύπ-εσθον, τύπτ-εσθον.
P. τυπτ-Ο´ΜΕΘΑ, τύπ-ΕΣΘΕ, τύπ-ΟΝΤΑΙ.

Eodem planè modo, neglecta initio contractione, ſed poſtea ex Tabula ſequente diſcenda, βαρυτόνως flectes:

1. Φιλέ- } 1. *amor.*
2. τιμό- } ομαι, ῃ, εται. Pl. όμεθα, εσθε, ονται. } 2. *honoror.*
3. χρυσό- } 3. *inauror.*

Hoc eſt, φιλέ-ομαι, φιλῇ-ῃ, φιλεῖ-ται. Φιλού-μεθα, φιλεῖ-σθε, φιλοῦ-νται. Τιμάο-μαι, τιμᾷ-ῃ, τιμᾶ-ται. τιμώ-μεθα, τιμᾶ-σθε, τιμῶ-νται. &c.

2. Quomodo & unde formas Præſens Paſſivum?

A præſenti Activo, mutando ω in ομαι: ut τύπτ-Ω in τύπτ-ΟΜΑΙ. φιλέ-Ω, in φιλέ-ΟΜΑΙ. Sed quædam verba abjiciunt ο ex ομαι, ut οἶμαι, pro οἴομαι, *puto.* λοῦμαι pro λούομαι *lavor:* unde λοῦται pro λούεται, λοῦσθε pro λούεσθε, λοῦνται pro λούονται.

3. Quomodo deſinit Præſentis & Futuri ſecunda perſona?

1. Plerumque in ῃ.

2. Quatuor in primis finiunt Attici in ει: βούλει, *vis*, a βούλομαι. οἴει *putas*, ab οἴομαι. ὄψει, *videbis*, ab ὄψομαι, *videbo.* εἶ, *es*, pro ἔσει, ab antiquo, ἔσομαι. Quamvis & alia ſint, ut: τεθνήξομαι, *moriar*, τεθνήξει, *morieris.* Sed

3. Quædam habent εσαι, ut φάγομαι, φάγεσαι, *edor, eris.* Hinc contractum καυχᾶσαι, ex καυχάεσαι, pro καυχάῃ, ᾷ, *gloriaris:* & ἐδύνασαι, Luc. XVI. Hoc σαι retinent verba in μι, (ut, τίθεσαι, ἵστασαι, δίδοσαι, ζεύγνυσαι) etſi quædam deſinunt in ῃ: κάθημαι, *ſedeo*, κάθῃ: ἐπίσταμαι, *ſcio*, ἐπίστῃ: δύναμαι, *poſſum*, δύνῃ, *potes*, pro δύνασαι.

Hinc patet, ſecundum noſtram regulam dictum fuiſſe olim τύπτ-ΕΣΑΙ, (quem morem antiquatum hodierna Græcia revocavit in uſum) ut in tertia perſona τύπτ-ΕΤΑΙ. Unde Iones ejecto σ, ex τύπτ-εσαι fecerunt τύπτ-εαι; & Attici vel Communes, contractionem amantes, τύπτ-ῃ. Sic & ἐτύπτ-ΟΥ poſitum pro ἐτύπτ-ΕΟ, & ἐτύπτ-ΕΟ pro veteri ἐτύπτ-ΕΣΟ.

Digitized by Google

4. *Quomodo imperfectum Indicativi conjugatur?*

S. ἐτυπτ-Ο'ΜΗΝ, ἐτύπτ-ΟΥ, ἐτύπτ-ΕΤΟ, *verberabar, baris, batur,*

D. ἐτυπτ-όμεθον, ἐτύπτ-εσθον, ἐτυπτ-έσθην.

P. ἐτύπτ-Ο'ΜΕΘΑ, ἐτύπτ-ΕΣΘΕ, ἐτύπτ-ΟΝΤΟ.

Sic & 1. ἐφιλε- 2. ἐτιμα- 3. ἐχρυσο- } όμην, ου, ετο. Pl. όμεθα, εσθε, οντο. } 1. *amabar.* 2. *honorabar.* 3 *inaurabar.*

Hoc eſt, ἐφιλεόμην, ἐφιλέου, ἐφιλέετο, &c. ἐτιμαόμην, ἐτιμάου, ἐτιμάετο, &c.

5. *Unde & quomodo formas imperfectum Paſſivum?*

Ab imperfecto Activo, mutando ον in όμην: ut, ἔ-τυπτ-ΟΝ, in ἐτυπτ-Ο'ΜΗΝ. ἐφίλε-ΟΝ, in ἐφιλε-ΟΜΗΝ. ἤκουον, *audiebam*, in ἠκου-όμην, *audiebar*. Hic interdum ſyncope, ᾤμην, pro ᾠόμην, *putabam*, ab οἴομαι.

II.
SUBJUNCTIVUS.

S. τύπτ-ΩΜΑΙ, τύπτ-ῃ, τύπτ-ΗΤΑΙ, *verberer, eris, etur.*

D. τυπτ-ώμεθον, τύπτ-ησθον, τύπτ-ησθον.

P. τυπτ-ΩΜΕΘΑ, τύπτ-ΗΣΘΕ, τύπτ-ΩΝΤΑΙ.

Sic & 1. φιλέ- 2. τιμά- 3. χρυσό- } ωμαι, ῃ, ηται. Pl. ώμεθα, ησθε, ωνται } 1. *amer.* 2. *honorer.* 3. *inaurer.*

III.
OPTATIVUS.

S. τυπτ-ΟΙ'ΜΗΝ, τύπτ-ΟΙΟ, τύπτ-ΟΙΤΟ. *verberer, eris*

D. τυπτ-οίμεθον. τύπτ-οισθον. τυπτ-οίσθην.

P. τυπτ-ΟΙ'ΜΕΘΑ. τύπτ-ΟΙΣΘΕ. τύπτ-ΟΙΝΤΟ.

Sic & 1. φιλε- 2. τιμα- 3. χρυσο- } -οίμην, οιο, οιτο. &c. } 1. *amer, arer.* 2. *honorer, arer.* 3. *inaurer, arer.*

IV.

IMPERATIVUS.

S. τύπτ-ΟΥ, τυπτ-ΕΣΘΩ. *verberare, ator.*
D. τύπτ-εσθον, τυπτ-έσθων.
P. τύπτ-ΕΣΘΕ, τυπτ-ΕΣΘΩΣΑΝ.

Imperativus formatur à ſecunda perſona imperfecti ἐτύπτου, augmēto abjecto, ut fiat τύπτου.

Sic & 1. φιλέ- 2. τιμά- 3. χρυσό- { ου, έσθω. P. εσθε, έσθωσαν. } *1. amare, amator. 2. honorare, ator. 3. inaurare, ator.*

V.

INFINITIVUS.

τύπτ-ΕΣΘΑΙ, *verberari.*

Sic & 1. φιλέ- 2. τιμά- 3. χρυσό- { εσθαι. } *1. amari. 2. honorari. 3. inaurari.*

PARTICIPIUM.

M. τυπτ-ΟΜΕΝΟΣ.
F. τυπτ-ΟΜΕΝΗ.
N. τυπτ-ΟΜΕΝΟΝ.
{ *verberatus, a, um,* geſlagen wordende.

Sic & 1. φιλου- 2. τιμώ- 3. χρυσου- { ούμενος. } *1. qui amatur. 2. qui honoratur. 3. qui inauratur.*

OCTA:

Digitized by Google

OCTAVUM DECIMUM CAPUT.

De futuris primis Paſſivis.

INDICATIVUS.

1. *Quomodo conjugas futurum primum Paſſivi?*

S. τυφ-ΘΗ΄ΣΟΜΑΙ, τυφ-ΘΗ΄ΣΗι, τυφ-ΘΗ΄ΣΕΤΑΙ.
verberabor, *aberis*, *abitur*.

D. τυφ-θησόμεθον, τυφ-θήσεσθον, τυφ-θήσεσθον.

P. τυφ-ΘΗΣΟ΄ΜΕΘΑ, τυφ-ΘΗ΄ΣΕΣΘΕ, τυφ-ΘΗ΄ΣΟΝΤΑΙ.

Eodem modo:

Amabor, φιλη- } θήσομαι, θήσῃ, θήσεται, θησόμεθα, θήσεσθε, θήσονται.
Honorabor, τιμη-
Inaurabor, χρυσω-

2. *Unde & quomodo hoc futurum formatur?*

A futuro primo Activo, mutando ω in θήσομαι, ψω in φθήσομαι, & ξω in χθήσομαι, ut πλάσσω, *fingo*. πλάσ-ω, *fingam*, πλασ-θήσομαι, *fingar*.

ψάλλω, *cano*, ψάλ-ῶ, *canam*. ψαλ-θήσομαι, *canar*.

ἐγείρω, *excito*, ἐγερῶ, *excitabo*. ἐγερθήσομαι, *excitabor*.

τύπτω, *verbero*, τύ-ΨΩ, *verberabo*. τυ-ΦΘΗ΄ΣΟΜΑΙ, *verberabor*.

λέγω, *dico*, λέ-ξω, *dicam*. λε-χθήσομαι, *dicar*.

3. *An*

3. *An σ ex σω ante θήσομαι ſemper retinetur?*

1. Omnia verba in δω, θω, ττω, σσω, aut ζω retinent hic σ futuri activi, ut:

Ἀνύττω, *perficio.* ἀνύσω, *perficiam,* ἀνυσθήσομαι, *perficiar.*

Φράζω, *dico.* φράσω, *dicam.* φρασθήσομαι, *dicar.* &c.

Δυνασθήσομαι venit à [δυνάζω] *valeo*: ut δυνηθήσομαι a priſco δυνάω, ησω.

2. ΣΩ ex verbis puris poſt vocalem brevem & ancipitem, σ plerumque transfert ad Fut. 1. paſſivum: item γνόω priſcum: & quæ ex οω faciunt ωννυμι, ut

1. πλέω, *perficio.* πλέ-σω, πλε-σθήσομαι.

γελάω, *rideo*, γελά-σω, γελα-σ-θήσομαι.

χρίω, *ungo*, χρί-σω, χρι-σθήσομαι.

βύω, *obturo*, βύσω, βυ-σθήσομαι.

μύω, *claudo*, μύ-σω, μυ-σθήσομαι

ἑλκύω, *traho*, ἑλκύ-σω, ἑλκυ-σθήσομαι. atque id genus alia.

2. [Γνόω] *noſco*, γνώ-σω, γνω-σθήσομαι.

3. [ῥόω] ῥώννυμι, *valeo*, ῥώ-σω, ῥω-σθήσομαι.

Sed αἰνέω, *laudo*: ὁράω, *video*: φωράω, *deprehendo*: ἀρόω, *aro*: τίω, *honoro*: λύω, *ſolvo*, &c. faciunt

Digitized by Google

faciunt αἰνεθήσομαι, ἐραθήσομαι, φωραθήσομαι, ὠροθήσομαι, πθήσομαι, λυθήσομαι, etiamſi ſit brevis vel anceps in Fut. activo.

3. Contra vocalis longa vel diphthongus ante σω, tollit σ ante θήσομαι: ut

φιλέω, *amo*, φιλή-σω, φιλη-θήσομαι.
χρυσόω, *inauro*, χρυσώ-σω, χρύσω-θήσομαι.
τοξεύω, *jaculor*, τοξεύ-σω, τοξευ-θήσομαι.
Σώζω, *ſervo*, σώσω, σωθή-σομαι a σόω

Excipe fere decem: κναίω, *ſeco*: παίω, *ferio*: πταίω, *impingo*: ῥαίω, *pecco*: θραύω, *frango*: Κλείω, *claudo*: σείω, *moveo*: κελεύω, *jubeo*: [οἴω] *fero*: ἀκούω, *audio*, ἀκούσω, ἀκουσθήσομαι. Quibus adde μνησθήσομαι, *recordabor*, ab antiquo μνήσω vel μνάω.

De iis, quorum σ indifferens, vide infr. cap. XXII. de Præter.

4. *Quomodo formantur hic verba in* λω, μω, νω, ρω?

Λω, μω, νω, ρω ſequuntur regulam communem: ut

φαίνω, *manifeſto*, φα-νῶ, φαν-θήσομαι.

Sed aſſumunt η, abjiciunt ν, & mutant ε in α ante θησομαι, ſi ante κ in Præterito activo idem factum ſit, ut:

νέμω, *tribuo*, νεμῶ, νενέμηκα, νεμηθήσομαι.
κρίνω, *judico*, κρινῶ, κέκρικα, κριθήσομαι.
κτείνω, *occido*, κτενῶ, ἔκτακα, κταθήσομαι.
στέλλω, *mitto*, στελῶ, ἔσταλκα, σταλθήσομαι.

5. *An longa ſyllaba, quæ antecedit* σω, *nunquam fit brevis ante* θήσομαι?

Aliquando, ut χέω, *fundo*, χεύσω, χυθήσομαι.

σεύω,

σεύω, *concito*, σεύσω, συθήσομαι.
εὑρίσκω, [εὑρέω] εὑρήσω, εὑρεθήσομαι, *inveniar*,
αἱρέω, *capio*, αἱρήσω, αἱρεθήσομαι.
τίθημι, *pono*, θήσω (a θέω) τεθήσομαι.
ἵστημι, *ſiſto*, στήσω, (a στάω) σταθήσομαι. &c.

Quædam in νω, retinent ν in hoc futuro, & firmant hac ratione communem formationis regulam ante propoſitam, ut πλύνω, *lavo*, πλυνῶ, πλυνθήσομαι. Invenitur quoque κρινθήσομαι, *judicabor*, a κρινῶ: πνυνθήσομαι, *ſpirabo*, ab inuſitato πνύνω pro πνύω vel πνέω, *ſpiro*. Quin etiam in Aoriſto primo, ἐκλίνθην, *inclinatus ſum*: ἐκρίνθην, *judicatus ſum*: ἐπνύνθην, *ſpiravi*. Ita ut hæc tempora, ſicuti vulgo formantur, non poſſint deduci à tertia perſona præteriti Paſſivi κέκλιται, κέκριται, &c. Quare noſtra Formatio tam congruens regulæ eſt in omnibus quam altera: quid quod multo commodior eſt, tironem confeſtim ab uno futuro ad alterum traducens, cum vulgaris inclinatio varios per anfractus cogat oberrare diſcentem.

6. *Quî flectitur* OPTATIVUS?

S. τυφ-ΘΗΣΟΙ´ΜΗΝ, τυφ-ΘΗ´ΣΟΙΟ, τυφ-ΘΗ´ΣΟΙΤΟ, *verberer, eris, etur.*

D. τυφ-θησοίμεθον, τυφ-θήσοισθον, τυφ-θησοίσθην.

P. τυφ-ΘΗΣΟΙ´ΜΕΘΑ, τυφ-ΘΗ´ΣΟΙΣΘΕ, τυφ-ΘΗ´ΣΟΙΝΤΟ.

Eodem modo

φιλη- / τιμη- / χρυσω- } θησοίμην, θήσοιο, θήσοιτο. θησοίμεθα, θήσοισθε, θήσοιντο.

INFINITIVUS.

τυφ-ΘΗ´ΣΕΣΘΑΙ, *verberatum iri.*

Sic & φιλη- / τιμη- / χρυσω- } θήσεσθαι, { *amatum iri.* / *honoratum iri.* / *inauratum iri.*

PAR-

PARTICIPIUM.

M. τυφ-ΘΗΣΟ'ΜΕΝΟΣ, *verberandus*,
F. τυφ-ΘΗΣΟΜΕ'ΝΗ, *a*,
N. τυφ-ΘΗΣΟ'ΜΕΝΟΝ. *um*.

Sic & :

φιλη-	θησόμενος.	*amandus*;
τιμη-		*honorandus*;
χρυσω-		*inaurandus*.

CAPUT NONUM DECIMUM.

De Aoriſtis primis Paſſivis.

1. *Quomodo conjugas Aoriſtum primum Paſſivum* INDICATIVI?

S. ἐτύψ-ΘΗΝ, ἐτύφ-ΘΗΣ, ἐτύφ-ΘΗ. *verberatus ſum, es, eſt.*

D. ἐτύφ-θητον, ἐτυφ-θήτην.

P. ἐτύφ-ΘΗΜΕΝ, ἐτύφ-ΘΗΤΕ, ἐτύφ-ΘΗΣΑΝ.

Sic &			
1. ἐφιλή-	θην, θης, θη -θημεν, θητε, θησαν	1. *amatus ſum.*
2. ἐτιμή-		2. *honoratus ſum*
3. ἐχρυσώ-		3. *inauratus ſum*

2. *Unde & quomodo deducis hunc Aoriſtum primum?*

Ab Aoriſto primo Activo, α mutando in θην, ψα in φθην, ξα in χθην: ita ut in ceteris ante terminationem ſibi propriam, veſtigia futuri primi Paſſivi ſequatur, ut

ἔπλασ-α,

Ἔπλασ-α, *ſinxi*, ἐπλάσ-ΘΗΝ, *ſictus ſum.*
Ἔψαλ-α, *cecini*, ἐψάλ-ΘΗΝ, *cantatus ſum.*
Ἔτυ-ψα, *verberavi*, ἐτύ-ΦΘΗΝ, *verberatus ſum.*
Ἔλε-ξα, *dixi*, ἐλέ-ΧΘΗΝ, *dictus ſum.*
Ἐκόρεσ-α, *ſaturavi*, ἐκορέσ-ΘΗΝ, *ſaturatus ſum*, ex Fut. κορεσθήσομαι, *ſaturabor.*
Ἐφίλη-ΣΑ, *amavi*, ἐφιλή-ΤΗΝ, *amatus ſum*, ex φιληθήσομαι, *amabor.*
Ἔνειμ-Α, *tribui*, ἐνεμή-ΤΗΝ, *tributus ſum*, ex νεμηθήσομαι, *tribuar.* quaſi a νεμέω, νεμήσω, ἐνέμησα.
Ἔστειλ-Α, *miſi*, ἐστάλ-ΤΗΝ, *miſſus ſum*, ex σταλθήσομαι, *mittar.*
Ἔχευσ-Α, *fudi*, ἐχύ-ΤΗΝ, *fuſus ſum*, ex χυθήσομαι, *fundar.*

Poteſt Aoriſtus primus deduci à futuro primo Paſſivo, augmento præpoſito, & pro σομαι in fine ν collocato, ut: ἐ-τύφθη-Ν, a τυφθή-σομαι, ἐνε-μήθην a νεμηθήσομαι. Quod perquam commode fieri poteſt. Maluimus tamen derivare hunc Aoriſtum ab Aoriſto primo Activo, ad demonſtrandam analogiam formationis omnium temporum, ſecundum quam & in Paſſivo, & in Medio ſimilia tempora à ſimilibus & cognatis Activis deducuntur, in quibus memoria minimum errabit, ab eodem ſemper orſa termino.

Ceterum monendus es Doctorem Pariſ. viam inveniſſe noſtrâ uno, ut ſic dicam, paſſu breviorem, dum ω Fut. poſt σ vertit in θην, ψ in φ, ξ in χ, præpoſito augmento Imperfecti, ut πλάσ-ω, ἐ-πλάσ-θην. τύ-ψω, ἐ-τύ-φθην. λέ-ξω, ἐ-λε-χθην. Hæc ratio, fateor, perutilis ad analyſin, & themata inveſtiganda cum in his, tum in aliis modis & temporibus. Ex. gr. Ubi invenis ἐλέχθην in auctore aliquo, pone ω pro θην, ξ pro χ, & augmentum abiice: ſtatim ſe prodet Fut. λέξω, quod vulgo non minus notum quam ipſum thema λέγω. At ſi ad geneſin ſpectes, & hunc omnem à ſuo fonte pares derivare: nihil te in multis Futurum act. juvabit, niſi hoc loco inſuper etiam vel præſcribas, vel ad unguem teneas præceptiones de Fut. 1. Paſſ., quæ cum, Futuro P. præmiſſo, ad hunc Aoriſtum erunt applicandæ, nullum tibi faceſſent negotium. At, inquies, cum analyſis ſive reſolutio temporum nihil aliud ſit, quam reditus quidam per eamdem viam à fine ad principium: is, quem analyſis non fugiat,

Digitized by Google

fugiat, facile item cognoſcet primam formationem. Hoc a deo ſi verum putas uſquequaque, neganda eſt conſequentia: quicumque enim nondum iter habet vel munitum vel exploratum, multa ei perſæpe opus ſunt adminicula, quibus facile careat, qui viam vel munitam invenit, vel decurſam ante exploravit.

3. *Qui conjugatur* SUBJUNCTIVUS?

S. τυφ-ΘΩ͂, τυφ-ΘΗ͂Σ, τυφ-ΘΗ͂. *verberatus ſim, ſis, ſit.*

D. τυφ-θῆτον, τυφ-θῆτον.

P. τυφ-ΘΩ͂ΜΕΝ, τυφ-ΘΗ͂ΤΕ, τυφ-ΘΩ͂ΣΙ.

Sic & 1. φιλη- 2 τιμη- 3 χρυσω- { θῶ, θῇς, θῇ. -θῶμεν, θῆτε, θῶσι. } *1. amer, amatus ſim. 2 honorer. 3. inaurer.*

N. B. Hæc tempora in omnibus Modis formantur ab Indicativo. Augmento ubique abjecto. ην in ῶ circumflexum mutato, habes terminationem ſubjunctivi, ut: τυφθ-Ω͂ ab Ἐ-τύφθ-ΗΝ φιληθῶ, ab ἐφιλή-ΘΗΝ. In Optativo ει ante ην ponitur, ut: τυφθ-ΕΊ-ην ab Ἐτύφ-ΘΗΝ. In Imperativo τι pro ν, ut: τύφθη-ΤΙ, ab ἐτύφθη-Ν. In Infinitivo αι poſtponitur, ut: τυφθῆν-ΑΙ, ab ἐτύφθην. In participio ην mutato in εις, ut τυφθ-ΕΙ͂Σ, ab Ἐ-τύφθ-ΗΝ.

OPTATIVUS.

S. τυφ-ΘΕΊΗΝ, τυφ-ΘΕΊΗΣ, τυφ-ΘΕΊΗ. *verberatus ſim.*

D. τυφ-θείητον, τυφ-θειήτην.

P. τυφ-ΘΕΊΗΜΕΝ, τυφ-ΘΕΊΗΤΕ, τυφ-ΘΕΙΗΣΑΝ.

Sic & φιλη- τιμη- χρυσω- { θείην, θείης, θείη. -θείημεν, θείητε, θείησαν.

N. B. Omnia tempora Optativi in ημεν, &c. ſyncopen literæ patiuntur in omni genere verborum, ut: τυφθ-ΕΊΗΜΕΝ, τυφθ-ΕΙ͂ΜΕΝ, τυφ-ΘΕΊΗΤΕ, [illegible]-ΘΕΙ͂ΤΕ. τυφ-ΘΕΊΗΣΑΝ, [illegible]-ΘΕΙ͂ΕΝ. τιθείημεν, τιθεῖμεν, ἑσταίημεν, ἑσταῖμεν, &c. Quin etiam in Aoriſto ſecundo, τυπείημεν, εἶμεν, τυπείησαν, εἶεν. Simile eſt εἶεν, pro εἴησαν, *eſſent.* Sed ſecunda perſona Aoriſti ſecundi numquam abjicit η, ut τυπείητε, *verberati ſitis*, diſtinguatur ab Activo futuro ſecundo, τυπεῖτε, *verberabitis.*

IMPERATIVUS.

S. τύφ-ΘΗΤΙ, τυφ-ΘΗ΄ΤΩ, *verberatus eſto.*

D. τύφ-θητον, τυφ-θήτων.

P. τύφ-ΘΗΤΕ, τυφ-ΘΗ΄ΤΩΣΑΝ.

Sic & 1. φιλή- 2. τιμή- 3. χρυσώ- } θητι, θήτω. -θητε, θήτωσαν. { 1. *amatus eſto.* 2. *honoratus eſto.* 3. *inauratus eſto.*

INFINITIVUS.

τυφ-ΘΗ͂ΝΑΙ, *verberatum eſſe.*

Sic & 1. φιλη- 2. τιμη- 3. χρυσω- } θῆναι { 1. *amatum eſſe.* 2. *honoratum eſſe.* 3. *inauratum eſſe.*

PARTICIPIUM.

M. τυφ-ΘΕΙ΄Σ, *verberatus.*

F. τυφ-ΘΕΙ͂ΣΑ, *a.*

N. τυφ-ΘΕ΄Ν, *um.*

Sic & 1. φιλη- 2. τιμη- 3. χρυσω- } θείς. { 1. *amatus.* 2. *honoratus.* 3. *inauratus.*

CAPUT VIGESIMUM.

De futuris ſecundis Paſſivis.

1\. *Quomodo conjugas futurum ſecundum Paſſivum* INDICATIVI?

S. τυ

S. τυπ-ΗΣΟΜΑΙ, τυπ-ΗΣΗι, τυπ-ΗΣΕΤΑΙ. *verberabor.*

D. τυπ-ησόμεθον, τυπ-ήσεσθον, τυπ-ήσεσθον.

P. τυπ-ΗΣΟΜΕΘΑ, τυπ-ΗΣΕΣΘΕ, τυπ-ΗΣΟΝΤΑΙ. ſecundum terminationem F. I. τυφ-ΘΗΣΟΜΑΙ.

Eodem modo 1. φιλή- 2. τιμή- } σομαι. } 1. *amabor.* 2. *honorabor.*

χρυσόω nec Fut. 2. nec Aor. 2. habet.

2. *Unde deducis hoc futurum ſecundum?*

A futuro ſecundo Activo, ῶ ſolo mutato in ήσομαι, ut: τυπ-ῶ, *verberabo*, τυπ-ΗΣΟΜΑΙ, *verberabor.*
σταλῶ, *mittam*, σταλήσομαι, *mittar.*
φιλῶ, *amabo*, φιλήσομαι, *amabor.*

3. *Quomodo* OPTATIVUS *conjugatur?*

S. τυπ-ΗΣΟΙΜΗΝ, τυπ-ΗΣΟΙΟ, τυπ-ΗΣΟΙΤΟ. *verberer.*

D. τυπ-ησοίμεθον, τυπ-ήσοισθον, τυπ-ησοίσθην.

P. τυπ-ΗΣΟΙΜΕΘΑ, τυπ-ΗΣΟΙΣΘΕ, τυπ-ΗΣΟΙΝΤΟ.

Eodem modo flectatur φιλησοίμην, *amer.* τιμησοίμην, *honorer.*

INFINITIVUS.

τυπ-ΗΣΕΣΘΑΙ, *verberatum iri.*

φιλήσεσθαι, *amatum iri*, τιμήσεσθαι, *honoratum iri.*

PARTICIPIUM.

τυπ-ΗΣΟΜΕΝΟΣ, *verberandus.*

φιλησόμενος, *amandus*, τιμησόμενος, *honorandus.*

VIGESIMUM PRIMUM CAPUT.

De Aoriſtis ſecundis Paſſivis.

1. *Quomodo conjugas Aoriſtum ſecundum Paſſivum* INDICATIVI?

Secundum terminationem primi Aor.

S. ἐτύπ-ΗΝ, ἐτύπ-ΗΣ, ἐτύπ-Η. *verberatus ſum*, ut ἐτύφθ-ΗΝ.

D. ἐτύπ-ητον, ἐτυπ-ήτην.

P. ἐτύπ-ΗΜΕΝ, ἐτύπ-ΗΤΕ, ἐτύπ-ΗΣΑΝ.

Eodem modo ἐφίλην, *amatus ſum*. ἐτίμην, *honoratus ſum*.

2. *Unde & quomodo deducis Aoriſtum ſecundum?*

Ab Aoriſto ſecundo Activo, mutando ον in ην, ut ἔτυπ-ΟΝ in ἐτύπ-ΗΝ. ἔφιλ-ΟΝ in ἐφίλ-ΗΝ.

3. *Detur* SUBJUNCTIVUS.

S. τυπ-ῼ͂, τυπ-ῌ͂Σ, τυπ-ῌ͂. *verberatus ſim*.

D. τυπ-ῆτον, τυπ-ῆτον.

P. τυπ-Ω͂ΜΕΝ, τυπ-Η͂ΤΕ, τυπ-Ω͂ΣΙ.

Eodem modo φιλῶ, φιλῇς, φιλῇ. *amatus ſim*. τιμῶ, &c.

OPTATIVUS.

S. τυπ-ΕΙ'ΗΝ, τυπ-ΕΙ'ΗΣ, τυπ-ΕΙ'Η. *verberatus ſim*.

D. τυπ-είητον, τυπ-ειήτην.

P. τυπ-ΕΙ'ΗΜΕΝ, τυπ-ΕΙ'ΗΤΕ, τυπ-ΕΙ'ΗΣΑΝ.

Eodem modo φιλείην, *amatus ſim*. τιμείην, &c.

IMPERATIVUS.

S. τύπ-ΗΘΙ, τυπ-Η'ΤΩ. *verberatus eſto*.

D. τύπ

D. τύπ-ητον, τυπ-ήτων.
P. τύπ-ΗΤΕ, τυπ-ΗΤΩΣΑΝ.

Eodem modo φίληθι, ήτω, *amare, tor.* τίμηθι, *honorare tu.* in Aoriſto primo τύφ-ΘΗΤΙ, habes π per φ, ob antecedentem aſpirationem θ. Sed in τύπ ΗΘΙ, ſcribitur θι per θ, quia non præcedit aliud θ.

3. Invenitur quoque ſyncope ut φθάρθι pro φθάρηθι, ex ἐφθάρην, ἔφθαρον, a φθείρω, *corrumpo.* κέκραχθι, pro κεκράγηθι, ab κεκράγομαι, *clamo,* &c.

INFINITIVUS.

τυπ-ῆΝΑΙ, *verberatum eſſe.*

Φιλῆναι, *amatum eſſe.* τιμῆναι, *honoratum eſſe.*

PARTICIPIA.

M. τυπ-ΕΙ'Σ. *verberatus,*
F. τυπ-ΕΙ͂ΣΑ. *a,*
N. τυπ-Ε'Ν. *um.*

Eodem modo flectitur, φιλεὶς, εῖσα, ὲν. *amatus, a, um.* τιμεὶς, *honoratus.*

CAPVT VIGESIMVM SECVNDVM.

De Perfectis & Pluſquamperfectis Paſſivis.

1. *Quomodo conjugas præteritum perfectum Paſſivum* INDICATIVI?

S. τέτυμ-ΜΑΙ, τέτυψ-ΑΙ, τέτυπ-ΤΑΙ, *verberatus ſum, es, eſt.*
D. τετύμ-μεθον, τέτυφ-θον, τέτυφ-θον.
P. τετύμ-ΜΕΘΑ, τέτυφ-ΘΕ, (τετύφ-αται, vel) τετυμ-ΜΕ'ΝΟΙ Ε'ΙΣΙ'.

Sic &

S. Πεφίλη-μαι, πεφίλη-σαι, πεφίλη-ται.
Pl. πεφιλή-μεθα, πεφίλη-σθε, πεφίλη-νται. vel πεφιλημένοι εἰσί.

Eodem modo: τετίμη- / κεχρύσω- { μαι, σαι, ται. -μεθα, σθε, νται vel -μένοι εἰσί.

2. *Quomodo, & unde formas hoc tempus?*

Perfectum hoc fit à præterito activo, mutando κα in μαι, φα in μμαι per duplex μ, & χα in γμαι, ut:

ψάλλω, *fidibus cano*, ἔψαλ-κα, ἔψαλ-μαι.
κρίνω, *judico*, κέκρι-κα, κέκρι-μαι.
τύπτω, *verbero*, τέτυ-φα, τέτυ-μμαι.
λέγω, *dico*, λέλε-χα, λέλε-γμαι.

3. *Quænam aſſumunt σ ante μαι, quæ non?*

Omnia in ΔΩ, ΘΩ, ZΩ, σσω vel ττω, & Ω purum, ſi habuerint σ in futuro primo activo & paſſivo, mutant κα in σμαι, σαι, σται: ſin alterutrum F. σ caruerit, in μαι, σαι, ται. ut:

ἐρείδω, *fulcio*, ἐρείσω, ἐρεισθήσομαι. ἤρει-κα. ἤρει-σμαι.
κομίζω, *porto*, κομίσω, κομισθήσομαι. κεκόμι-κα. κεκόμι-σμαι.
πλάσσω, *fingo*, πλάσω, πλασθήσομαι. πέπλα-κα. πέπλα-σμαι.
ἀκούω, *audio*, ἀκούσω, ἀκουσθήσομαι. ἤκου-κα. ἤκου-σμαι.

Contra τοξεύω, *jaculor*, habet quidem τοξεύσω, ſed in paſſivo τοξευθήσομαι, ſine σ ante θήσομαι: ideo τετόξευ-κα fit τετόξευ-μαι.

γελάω

γελάω, *rideo*. γελά-σω, γελα-σθήσομαι, γεγέ-
λα-σμαι. ſed

ὁράω, *video*. ὁρά-σω, ὁρα-θήσομαι. ὥρα-
μαι vel ἑώραμαι.

τίω, *honoro*. τί-σω, τι-θήσομαι. τέτι-
μαι. ſed

χρίω, *ungo*. χρί-σω, χρι-σθήσομαι. κέχρι-
σμαι.

Excipe hinc ἔῤῥωμαι, *corroboratus ſum*, quamquam [ῥόω] habeat ῥώσω, ῥωθήσομαι: κέχρημαι, *uſus ſum*, quamquam χράω facit χρή-σω, χρη-θήσομαι: μέμνημαι, *memini*, quamquam antiquum μνάω, μνήσω, faciat μνηθήσομαι. Contra σώζω, *ſervo*, facit in Perfecto σέσωσμαι: & ſumit a σόω in aliis temporibus σωθήσομαι, *ſervabor*, ἐσώθην, *ſervatus ſum*.

4. *Quid ſit verbis in* νω?

Verba in νω, ut faciunt præteritum activum in γκα, ita paſſivum flectunt in μμαι, νσαι; quod pro μμ ſumit Attice σμ: ut,

φαίνω, *manifeſto*, πέφα-ΓΚΑ. πέφα-ΜΜΑΙ,
Att. πέφα-σμαι.

μολύνω, *polluo*, μεμόλυ-ΓΚΑ. μεμόλυ-ΜΜΑΙ,
Att. μεμόλυ-σμαι.

Conjugabis autem hunc in modum:

S. πέφαμμαι, πέφανσαι, πέφανται.
Att. πέφασμαι.

D. πεφάμμεθον, πέφανθον, πέφανθον.
Att. πεφάσμεθον.

P. πεφάμμεθα, πέφανθε, πεφαμμένοι εἰσί.
Att. πεφάσμεθα.

Caninius docet, flexionem Atticam non eſſe in uſu, niſi in primis perſonis. Nam ſicut φάσμα, *ſpectrum*, dicitur à πέφασμαι: ita nunquam invenietur συκοφάσης, tamquam deſcendens à πέφασαι, ſed ſemper συκοφάντης à πέφανται. Παρο-

 ξύνω

ξύνω *exacuo*, *irrito*, facit παρώξυσμαι, *irritatus ſum*: unde derivatur παροξυσμὸς, *irritatio*; tamen ait Demoſthenes ſine σ, παρώξυνται, *irritati ſunt*. Μαραίνω, *tabefacio* facit μεμάραμμαι, Att: μεμαράνσμαι, ex quo oritur μαρασμος, *marcor*, *tabes*.

5. An nullæ vocales mutantur in penultima?

1. Diſſyllaba, quæ Attico præterito mutant ε in ο, hic repetunt ε: λέγω, *dico*, λέλοχα pro λέλεχα, λέλεγμαι. κλέπ]ω, *furor*, κέκλοφα, κέκλεμμαι: invenitur & κέκλαμμαι.

2. Quæ habent τρε, vertunt ε in α: ut
τρέπω, *verto*, τέτρεφα, τέτραμμαι.
τρέφω, *alo*, τέτρεφα, τέθραμμαι.
στρέφω, *verto*, ἔστρεφα, ἔστραμμαι.

3. Quædam ex ευ abjiciunt ε præpoſitivam: ut
τεύχω, *fabrico*, τέτευχα, τέτυγμαι.
πεύθομαι, *ſciſcitor*, πέπυσμαι.
σεύω, *concito*, σέσυμαι.
χέω, *fundo*, facit & κέχευμαι & κέχυμαι.

Ex hac mutatione, quæ etiam locum habet in Aoriſtis & futuris ſupra poſitis oriuntur hæc verbalia, ut σύγχυσις, *confuſio*, a συγκέχυσαι φύξις, *fuga*, a πέφυξαι. ἄφυκ]ος, *inevitabilis*, quaſi ἀ· quam a πέφυκται, &c. ex φεύγω, *fugio*, πέφευχα, πέφυγμαι.

6. Quænam eſt characteriſtica ſecundæ ſingularis?

Eadem, quæ eſt in futuro Activo, ut: πεφίλησαι, *amatus es*, a φιλέω, φιλήσω. τέτυΨΑΙ, *verberatus es*, a τύπ]ω, τύ-ΨΩ. λέλεξαι, *dictus es*, a λέγω, λέ-ξω.

7. Quæ characteriſtica tertiæ perſonæ ſingularis eſt?

Σ ſecun

Σ ſecundæ Perſonæ mutatur in τ ut: πεφίλη-ται poſt πεφίλησαι. Per conſequentiam duplices litteræ diſſolvuntur, ψ vel πς in πτ, & ξ valens κσ in κτ, ut: τέτυ-ΠΤΑΙ, poſt τέτυ-ΨΑΙ vel τέτυ-ΠΣΑΙ; λέλεκται poſt λέλεξαι ſive λέλεκσαι.

8. *Quæ eſt characteriſtica primæ perſonæ pluralis?*

Eadem, quæ in prima ſingulari, μαι mutato in μεθα, ut: τέτυμ-ΜΑΙ, *verberatus ſum*, τετύμ-ΜΕΘΑ, *verberati ſumus*. λέλεγ-μαι, *dictus ſum*, λελέγ-μεθα; *dicti ſumus*. κέκλεισ-μαι, *clauſus ſum*, κεκλείσ-μεθα.

Mitte ſis querelam de ſecunda & tertia duali omiſſis. Rationes vide Cap. 1. l. 2. Quæſt. 2.

9. *Unde & quomodo ſecundæ perſonæ plurales deducuntur?*

A tertia ſingulari. Primo ται mutatur in θε in ſecunda plurali: ut πέφαν-ΤΑΙ *apparuit*, πέφαν-ΘΕ, *plures apparuiſtis*. Secundo interſerunt σ, quoties tertia ſingularis deſinit in ται purum. Tertio tenues ante αι mutantur in proprias adſpiratas, π in φ, κ in χ, propter ſequens θ, ut:

1.

S. τέτυ-ΠΤΑΙ, *verberatus eſt*.
PL. τέτυ-ΦΘΕ, *plures verberati eſtis*.

2.

λέλε-ΚΤΑΙ, *dictus eſt*.
(λέλε-ΧΘΟΝ, *duo dicti eſtis, ſunt.*)

λέλε-ΧΘΕ, *plures dicti eſtis.*

3.

πεφίλη-ΤΑΙ, *amatus eſt.*
(πεφίλη-ΣΘΟΝ, *duo amati eſtis, ſunt*)
πεφίλη-ΣΘΕ, *plures amati eſtis.*

4.

κέκλει-ΣΤΑΙ, *clauſus eſt.*
(κέκλει-ΣΘΟΝ, *duo clauſi eſtis, ſunt*)
κέκλει-ΣΘΕ, *plures clauſi eſtis.*

10. *Quomodo, & unde formatur tertia pluralis?*

Tertia ſingulari finita in ται purum, citra circumlocutionem fit tertia pluralis, interpónendo ν ante ται: ut νενέμηται, *paſtus eſt*, νενέμηνται, *paſti ſunt.* Quare conjugabis κρίνω, *judico*, hunc in modum:

κέκριμαι, κέκρισαι, κέκρι-ται.
(κεκρίμεθον, κέκρισθον, κέκρισθον)
κεκρίμεθα, κέκρισθε. κέκρι-νται, vel κεκριμένοι εἰσί.

Quoties vero ται vel μαι impurum fuerit, ſemper μαι primæ perſonæ mutatur in μένοι, cui εἰσὶ, *ſunt*, poſtponitur, ut:

τέτυμ-ΜΑΙ, *verberatus ſum*: τετυμ-ΜΕ'ΝΟΙ Ε'ΙΣΙ'.
λέλεγ-ΜΑΙ, *dictus ſum*: λελεγ-ΜΕ'ΝΟΙ Ε'ΙΣΙ'.
ἤκουσ-ΜΑΙ, *auditus ſum*: ἠκουσ-ΜΕ'ΝΟΙ Ε'ΙΣΙ'.
nunquam ἤκουνται.

11. *Quomodo conjugas Plusquamperfectum?*

S. Ἐπ-

Digitized by Google

I.

S. ἐτετύμ-MHN, ἐτέτυψ-O, ἐτέτυπ-TO. *verberatus eram, eras, erat.*

D. ἐτετύμ-μεθον, ἐτέτυφ-θον, ἐτετύφ-θην.

P. ἐτετύμ-MEΘA, ἐτέτυφ-ΘE, τετυμ-MEΎNOI HΥΣAN

S. ἐπεφιλή-μην, ἐπεφίλησ-ο, ἐπεφίλη-το. *amatus eram, eras-erat.*

D. ἐπεφιλή-μεθον, ἐπεφίλη-σθον, ἐπεφιλή-σθην

P. ἐπεφιλή-μεθα, ἐπεφίλησ-θε, ἐπεφίλη-ντο, vel πεφιλη-μένοι ἦσαν.

Secundum τὸ ἐπεφιλήμην flecte quoque ἐτετιμήμην, *honoratus eram*, & ἐκεχρυσώμην, ἐκεχρύσωσο, ἐκεχρύσωτο, *inauratus eram, eras, erat.*

12. *Unde & quomodo formas Pluſquamperfectum?*

A prima perfecti, mutando μαι in μην, &, ſi perfectum a conſonâ incipiat, præponendo ε. ut:

τέτυμ-MAI, *verberatus ſum*, ἐτετύμ-MHN, *verberatus eram.*

κεχρύσω-MAI, *inauratus ſum*, ἐκεχρυσώ-MHN, *inauratus eram.*

ἔστραμ-MAI, *verſus ſum*, ἐστράμ-MHN, *verſus eram.*

ἤκουσ-MAI, *auditus ſum*, ἠκούσ-MHN, *auditus eram.*

De ceteris perſonis unaquæque ſervat characteriſticam cognatæ perſonæ in Perfecto. Tertia pluralis exit in ντο, ſi ſingularis deſinat in το purum, ut:

ἐκέκρυτο, *accuſatus erat.* ἐκέκρυντο, *accuſati erant.*

ἐκεχρύσωτο, *inauratus erat.* ἐκεχρύσωντο, *inaurati erant.*

Alio-

Alioqui circum loquimur per verbum ſubſtantivum: ἐτέτυπ-ΤΟ, τετυμ-ΜΕ'ΝΟΙ Η'ΣΑΝ.

Quoniam hoc tempus & perfectum ad unum caput referuntur, imo extra Indicativum plane ſunt eadem: Pluſquam perfectum à perfecto formavimus. Alioquin & formetur ab eodem tempore Activi, κειν mutato in μην, ἐψάλκειν in ἐψάλμην. φειν in μμlω, ἐπεπί-φειν in ἐπεπί-μμην, χειν in γμην, ἐλελέχειν in ἐλελέγμην.

In quibus omnibus tamen veſtigia perfecti Paſſivi ſervari oportet ante terminationem, ut: ἠνύκειν, *perfeceram*, ἠνύσμην, *perfectus eram*, quia dictum fuit ἤνυκα, ἤνυσμαι.

13. *Quî flectitur* SUBJUNCTIVUS?

S. τετυμ-ΜΕ'ΝΟΣ ὦ, ᾖς, ᾖ. *verberatus ſim, fuerim, eſſem, fuiſſem.*

D. τετυμ-μένω ἦτον, ἦτον.

P. τετυμ-ΜΕ'ΝΟΙ ὦμεν, ἦτε, ὦσι.

Eodem modo

πεφιλη-μένος ὦ, ᾖς, ᾖ. *amatus ſim, eſſem, &c.*
τετιμη-μένος ὦ, ᾖς, ᾖ. *honoratus ſim, eſſem, &c.*
κεχρυσω-μένος ὦ, ᾖς, ᾖ. *inauratus ſim, eſſem, &c.*

Maxima pars Grammaticorum docet, hanc periphraſin uſurpari in omnibus verbis ſine contractione cum pura & impura terminatione μαι vel ται. a λύω enim, *ſolvo*, vel ἐλελύμαι formant λελυμένος ὦ, ᾖς, ᾖ. a πέπεισ-μαι, πεπεισμένος ὦ, ᾖς, ᾖ. Attamen nonnulli opinantur, ſi hæ quatuor vocales η, α, ι, υ ante μαι ponantur, periphraſin non adhibendam eſſe: Sed vocalem ante μαι mutandam in ω circumflexum, ut:

νενέμΗμαι, *diviſus ſum.* νενεμΩ͂μαι, *diviſus ſim.*
κέκριμαι, *judicatus ſum.* κεκρΩ͂μαι, *judicatus ſim.*
ἔκτΑμαι, *occiſus ſum.* ἐκτΩ͂μαι, *occiſus ſim.*
λέλΥμαι, *ſolutus ſum.* λελΩ͂μαι, *ſolutus ſim.*

Sed ut hæc ſimplicia tempora rara ſunt: ita circumlocutio uſitatior tam in hoc, quam in optativo modo: quoniam enim periphraſis in Indicativo fit ſæpius act. & paſſ. (nam Joſeph. dixit συνήθεις ὤν ἐστι, pro συνήθιζε de Lib. Jerem & Paull. 1. ad Cor. πεφυσιωμένοι ἐστὶ pro πεφυσίωσθε) nec in ceteris Modis repudiari poteſt, cum ſit e re tirunculorum. Interim normam ſtatim præfinitam ſequens a πεφίλΗμαι formabis πεφιλΩ͂μαι,

λῶμαι, a κεχρύσωμαι, κεχρυσῶμαι, accentu ſolo mutato, quia ante μαι jam erat ω. Conjugabis autem hoc modo:

1.

S. πεφιλ-ῶμαι, πεφιλ-ῇ, πεφιλ-ῆται. *amatus ſim, fuerim: eſſem, fuiſſem.*
D. πεφιλ-ώμεθον, πεφιλ-ῆσθον, πεφιλ-ῆσθον.
P. πεφιλ-ώμεθα, πεφιλ-ῆσθε, πεφιλ-ῶνται.

2.

S. τετιμ-ῶμαι, τετιμ-ῇ, τετιμ-ῆται.
D. τετιμ-ώμεθον, τετιμ-ῆσθον, τετιμ-ῆσθον.
P. τετιμ-ώμεθα, τετιμ-ῆσθε, τετιμ-ῶνται.

3.

S. κεχρυσ-ῶμαι, κεχρυσ-ῷ, κεχρυσ-ῶται.
D. κεχρυσ-ώμεθον, κεχρυσ-ῶσθον, κεχρυσ-ῶσθον.
P. κεχρυσ-ώμεθα, κεχρυσ-ῶσθε, κεχρυσ-ῶνται.

Demetrius conjugat: κεχρυσῶμαι, ῇ, ῆται. ώμεθον, ῆσθον, ῆσθον. ώμεθα, ῆσθε, ῶνται. Eadem circumflexio eſt apud Laſcarim in Iſagoge: ſed in majore Grammatica ponit ω, in omnibus perſonis, hoc modo, ῶμαι, ῷ, ῶται. ώμεθον, ῶσθον, ῶσθον. ώμεθα, ῶσθε, ῶνται. Quæ ultima conjugatio à Schotto & Caninio probatur propter duas rationes, primo, quia tum propria characteriſtica verbi όω in Subjunctivo retinetur, ſecundum exemplum præſentis χρυσῶμαι, ῷ, ῶται. Secundo, quia hoc reſpondet verbis in μι, ab όω deſcendentibus, ut διδῶμαι, ῷ, ῶται, a δίδωμι ex δόω. Schottus exiſtimat, verba ab άω, præſertim quæ in futuro ασω habeant, forſan quoque facere ῶμαι, ᾷ, ᾶται. ώμεθον, ᾶσθον, ᾶσθον. ώμεθα, ᾶσθε, ῶνται. Verba certe in μι ſemper ſequuntur præſens Paſſivi ſubjunctivi. τιθῶμαι, ῇ, ῆται ſecundum τιθῶμαι, ῇ, ῆται ἱστῶμαι, ᾷ, ᾶται: ſecundum ἱστῶμαι, ᾷ, ᾶται, ita ut differentia in ſolo ſit augmento.

14. *Quî conjugatur* OPTATIVUS?

S. τετυμ-ΜΕ'ΝΟΣ εἴην, εἴης, εἴη. *amatus ſim, fuerim, eſſem.*
D. τετυμ-μένω εἴητον, εἰήτην.
P. τετυμ-ΜΕ'ΝΟΙ εἴημεν, εἴητε, εἴησαν.

1. Eodem modo πεφιλημένος εἴην, *amatus ſim, fuerim*, τετιμημένος εἴην, *honoratus ſim, fuerim*, & κεχρυσωμένος εἴην, *inauratus ſim, fuerim, eſſem, fuiſſem.*

2. Verba

2. Verba contracta, & quæ quatuor vocales habent α, η, ι, υ, (non ω) conjugantur hic à quibuſdam voce una, ut in ſubjunctivo. ut enim ibi hoc tempus formabatur à Perfecto, ita in optativo formatur à Pluſquam perfecto Indicativi, ε abjecto ante conſonantem augmenti, ι poſt α interpoſito & infra η ſcripto, & σ in ſecunda perſona eliſo: ita ut ante finem μικρῦ ο accentus circumflexus ubique ponatur, & vocalis brevis fiat longa, hoc modo:

κεκρίμην, ῖο, ῖτο, judicatus ſim, fuerim, ab ἐκεκρίμην, judicatus eram.

λελύμην, ῦο, ῦτο, ſolutus ſim, fuerim, ab ἐλελύμην, ſolutus eram.

ἐκταίμην, αῖο, αῖτο, occiſus eſſem, fuiſſem, ab ἐκτάμην, occiſus eram, ex κτείνω, occido.

πεφιλήμην, ῇο, ῇτο, amatus eſſem, fuiſſem, ab ἐπεφιλήμην.

Itaque ſic conjugabis:

S. λελύ-μην, λελῦ-ο, λελῦ-το.
D. λελύ-μεθον, λελῦ-σθον, λελύ-σθην.
P. λελύ-μεθα, λελῦ-σθε, λελῦ-ντο.

{ Ubi veſtigia ſequeris Indicativi, } ἐλελύμην, ἐλέλυσο, ἐλέλυτο, ἐλελύμεθον, ἐλέλυσθον, ἐλελύσθην. ἐλελύμεθα, ἐλέλυσθε, ἐλέλυντο.

Apud Homerum invenias λῦμην, pro λελύμην Ιλ. φ. λελῦτο, Od. σ; ut λελῦντο, ex antiquo Poëta profert Etym. Ideo ſequimur Caninium, Sylburgium & alios, rejicientes Conjugationem Gazæ & Voſſii, qui ι poſt υ, & η ante conſonantem ponentes contra naturam harum diphthongorum flecti volunt: λελυίμην, λελυῖο, λελυῖτο.

Verba contracta ſecundum eamdem regulam circumflectuntur hoc modo:

I.

S. πεφιλή-μην, πεφιλῇ-ο, πεφιλῇ-το.
D. πεφιλή-μεθον, πεφιλῇ-σθον, πεφιλή-σθην.
P. πεφιλή-μεθα, πεφιλῇ-σθε, πεφιλῇ-ντο.

I I.

S. κεχρυσῴ-μην, κεχρυσῷ-ο, κεχρυσῷ-το. *inauratus eſſem, fuiſſem.*
D. κεχρυσῴμεθον, κεχρυσῷ-σθον, κεχρυσῴσθην.
P. κεχρυσῴ-μεθα, κεχρυσῷ-σθε, κεχρυσῷ-ντο.

Schottus docet nos ex Chalcondyla, & Chryſolora accentum ponere in antepenultimâ ſecundæ & 3. perſ. πεποιήμην, πεποίῃο, πεποίητο. κεχρυσοίμην, κεχρύσοιο, κεχρύσοιτο. At Laſcaris ſcribit πεποίῃο, & πεποιῇο: ſemper tamen κεχρύσοιο.

In ſubjunctivo ponunt accentum omnes in penultima: magiſtri vero poſteriores itidem in Optativo, nec ſine ratione.

15. Quæ

15. *Qua ratione* IMPERATIVUS *conjugatur?*

I.

S.	τέτυψ-ο. τετύφ-θω.	*verberatus esto.*
D.	τέτυφ-θον, τετύφ-θων.	
P.	τέτυφ-θε, τετύφ-θωσαν.	

Sic & S.	πεφίλησ-ο, πεφιλήσ-θω.	*amatus esto.*
D.	πεφίλησ-θον, πεφιλήσ-θων	
P.	πεφίλησ-θε, πεφιλήσ-θωσαν.	

Eodem modo τετίμησο, τετιμήσθω, *honoratus esto*: & κεχρύσωσο, κεχρυσώσθω, *inauratus esto.*

16. *Unde ſecunda perſona Perfecti & Pluſquam perfecti imperativi formatur?*

A ſecunda Pluſquamperfecti Indicativi, nulla in re ab ea differens, niſi quod ε ante conſonantem augmenti abjiciatur, ut τέτυψ-ο, *tu verberatus eſto*, ab ἐτέτυψ-ο, *verberatus eras*. πεφίλησο ab ἐπεφίλησο. ἤκουσο, *auditus eras*, manet ἤκουσο, *auditus eſto*. ὤρυξο, ὤρυξο.

17. *Unde tertia hic formatur?*

A tertiâ ejuſdem temporis, migrante το in θω, reliquis item tenuibus in adſpiratas, ut: ἐ-τέτυ-πτο, τετύ-φθω. ἔψάλ-θω, *ille cantatus eſto*, ab ἔψαλ-το, *cantatus erat*, λελέ-χθω, *ille dictus eſto*, ab ἐ-λέλε-κτο, *dictus erat*. Quod ſi το ſit purum, aſſumitur σ, ut: ἐ-κέχρι-το, κεχρί-σθω. ἐ-πεφίλη-το, πεφιλή-σθω.

18. *Quomodo* INFINITIVUS *conjugatur?*

Τετύφ-θαι, *verberatum eſſe, fuiſſe.*

Sic &

Sic & πεφιλῆ-σθαι, *amatum*
τετιμῆ-σθαι, *honoratum* } *eſſe*, *fuiſſe.*
κεχρυσῶ-σθαι, *inauratum*

19. *Unde hoc tempus deducitur?*

A tertia Perfecti Indicativi, accentu poſito in penultima, τ mutato in θ, & per conſequentiam π in φ, & κ in χ, ut: ἐψάλΘαι, ab ἔψαλΤαι. τετύ-ΦΘ-αι ab τέτυ-ΠΤ-αι. λελέ-ΧΘ-αι, ab λέλε-ΚΤ-αι. Si ante ται vocalis fuerit, σ interponitur, ut: πεφιλῆ-σθαι, a πεφίληται. Accentus enim penultimæ circumflectitur, ſi vocalis natura ſit longa.

20. *Da poſtremo* PARTICIPIUM.

M. τετυμ-ΜΕ'ΝΟΣ, *verberatus*.
F. τετυμ-ΜΕ'ΝΗ. *a*,
N. τετυμ-ΜΕ'ΝΟΝ. *um*.

Eodem modo πεφιλημένος, *amatus*; τετιμημένος, *honoratus*; & κεχρυσω-μένος, *inauratus*.

VIGESIMUM TERTIUM CAPUT.

De paullo poſt Futuro.

1. *Quomodo conjugas paullo poſt futurum* INDICATIVI?

I.

S. τετύψ-ΟΜΑΙ, τετύψ-Ηι, τετύψ-ΕΤΑΙ, *paullo poſt verberabor*.

D. τετυψ-όμεθον, τετύψ-εσθον, τετύψ-εσθον.

P. τετυψ-Ο'ΜΕΘΑ, τετύψ-ΕΣΘΕ, τετύψ-ΟΝΤΑΙ.

Sic &

Sic &

S. πεφιλήσ-ομ-αι, πεφιλήσ-η, πεφιλήσ-εται *mox amabor.*
D. πεφιλησ-όμεθον, πεφιλήσ-εσθον, πεφιλήσ-εσθον.
P. πεφιλησ-όμεθα, πεφιλήσ-εσθε, πεφιλήσ-ονται.

Eodem modo: τετιμήσο-μαι, *paullo poſt honorabor*; κεχρυσώσομαι, *paullo poſt inaurabor.*

2. *Unde hoc tempus?*

Fit a ſecunda perfecti paſſivi, interpoſito ομ: ut: τέτυψαι, *verberatus es:* τετύψ-ΟΜ-αι, *mox verberabor, & pæne verberatus ſum.* λελέξομαι, *mox dicar*, a λέλεξαι, *dictus es.* ἐσπάρξομαι, *mox ferar*, ab ἔσπαρξαι. πεφιλήσομαι a πεφίλησαι. ἠκούσομαι, *mox audiar*, ab ἤκουσαι, *auditus es.*

3. *Qua ratione* OPTATIVUS *conjugatur?*

S. τετυψ-ΟΙ'ΜΗΝ, τετύψ-ΟΙΟ, τετύψ-ΟΙΤΟ. *mox verberer.*
D. τετυψ-οίμεθον, τετύψ-οισθον, τετυψ-οίσθην.
P. τετυψ-ΟΙ'ΜΕΘΑ, τετύψ-ΟΙΣΘΕ, τετύψ-ΟΙΝΤΟ.

Eodem modo, πεφιλησοίμην, *paullo poſt amer*; τετιμησοίμην, *mox honorer*; & κεχρυσωσοίμην, *mox inaurer.*

4. *Qua ratione* INFINITIVUS?

τετύψ-ΕΣΘΑΙ, *paullo poſt verberatum iri.*

Eodem modo: πεφιλήσεσθαι, *mox amatum iri.* τετιμήσεσθαι, *mox honoratum iri*; & κεχρυσώσεσθαι, *mox inauratum iri.*

5. *Quomodo* PARTICIPIUM?

M. τετυψ-Ο'ΜΕΝΟΣ, *paullo poſt verberandus,*
F. τετυψ-ΟΜΕ'ΝΗ. *da,*
N. τετυψ-Ο'ΜΕΝΟΝ. *dum.*

Sic & πεφιλησόμενος, *mox amandus.* τετιμησόμενος, *mox honorandus.* & κεχρυσωσόμενος, *paullo poſt inaurandus.*

FINIS LIBRI TERTII.

LIBER QUARTUS.

De Verbis in MI.

CAPUT PRIMUM.

De Secunda Conjugatione generatim.

1. *Dictum eſt ſupra, verba in μι ſecundam conſtituere conjugationem: Quot ejuſcemodi verborum genera ſtatui poſſunt?*

Duo. Primum analogiam ſequitur communem, originem trahens ex έω, άω, όω, ύω; ut τίθημι, a θέω, *pono:* alterum, etiamſi in ſua origine eaſdem habeat characteriſticas, longius ab illa regula deflectit; ut εἰμὶ *ſum*, ab ἔω.

Apud Poëtas invenitur ἴχημι, *habeo;* φέρημι, *porto;* βρίθημι, *gravis ſum;* ſed potius iſta ab inuſitatis verbis derivantur, ἰχέω, φερέω, βριθέω, quam uſitatis ἴχω, φέρω, βρίθω. Complura etenim verba adhuc habent ω, & έω, ut τύπτω, τυπτέω, verbero, ῥίπτω, ῥιπτέω, jacio.

2. *Quot tibi ſunt animadvertenda, ut hæc commode verba deducas à primitivo?*

Tria. Primo migrat ω purum in μι. Secundo, breves vocales characteriſticæ in proprias longas, hoc eſt, ε & ᾰ in η, ο in ω, & breve υ in longum υ. Tertio, reduplicatio loco augmenti præponitur. Sic θέω fit τίθημι, *pono;* δόω, δίδωμι, *do:* ςάω,

ἵςημι.

ἵϛημι, *ſto*. Sed omnia verba in *νω*, & quædam alia reduplicationem ignorant, quemadmodum *ζευγνύω*, *ζεύγνυμι*, *jungo*; *ἰσάω*, *ἴσημι*, *cognoſco*: *φάω*; *φημὶ*, *dico*: *αἰνέω*, *αἴνημι*, *laudo*; *δοκιμόω*, *δοκίμωμι*, *probo*. &c.

3. Quotuplex eſt ἀναδιπλασιασμὸς, ſive reduplicatio?

Vel propria eſt, vel impropria. 1. Propria eſt, quando prima thematis repetitur conſonans, & aſſumitur iota brevis; ut *δόω*, *Δι-δωμι*. In locum autem aſpiratæ ſuccedit illius tenuis à principio; *θέω*, *τίθημι*, mutando *θ* in *τ*; non *θίθημι*. 2. Impropria eſt, ubi tantum *ι* præfigitur cum ſpiritu aſpero, conſonante non repetita, in verbis a *ϛ*, *πτ*, aut aliqua vocali incipientibus; ut *ϛάω*, *ἱϛάω*, *ἵϛημι*, *ſto*; *πτάω*, *ἱπτάω*, *ἵπτημι*, *volo*; ik vliege; *ἕω*, *ἱέω*, *ἵημι*, *mitto*; nam *ἴω*, *ἰέω*, *ἴημι*, *eo*, ad differentiam *τοῦ ἵημι* dicitur. De Ionica reduplicatione vide Dialectos.

4. Quibus in temporibus MI peculiarem habet conjugationem?

1. Trium temporum hic ſolum habenda eſt ratio, præſentis, imperfecti, & aoriſti ſecundi: nam primam conjugationem in *ω* ſequuntur alia omnia.

2. Verba in *μι* carent futuro ſecundo, præterito medio, atque Aoriſto ſecundo paſſivo.

3. *υμι* etiam aoriſto ſecundo activo, præterquam in diſſyllabis, quibus idem eſt aoriſtus ſecundus ac imperfectum; ut *ἔφυν*, *naſcebar*,

 natus

natus ſum, a φῦμι, *naſcor.*

4. Idem quoque tempus utrumque in verbis reduplicatione deſtitutis, ut: ἐφίλην, *amabam*, *amavi*, a φίλημι; ἔσκλην, *exareſcebam*, *exarui*, a [σκλῆμι] *exareſco.*

Duo ſunt inſuper obſervanda hac in conjugatione. Primo enim verba in μι aliqua parte conveniunt cum contractis: quoniam contracta in purum ω ubique fut. 2. & præterito medio careant, quæ hic quoque deſunt: adde ſubjunctivum τιθῶ, τιθῇς, flecti ut ποιῶ, ποιῇς, φιλῶ, φιλῇς, & optativum τιθείην, ης, η, ut: φιλοίην, ης, η, pro φιλοῖμι. Secundo eſt notatu digniſſimum hanc conjugationem ſecundam vehementer conſimilem eſſe Ionicæ dialecto. Quemadmodum enim Iones in tertia perſona ſingulari τύπτῃσι, ſubjunctivi τύπτω, pro τύπτῃ, efferunt, & τυφθήησι pro τυφθῇ in paſſivo: Sic & hic deſinit tertia ſingularis in σι, ut τίθησι. Cujus rei utilitas extemplo parebit ex ſequentibus.

SECUNDUM CAPUT.

De præſentibus & imperfectis temporibus, nec non aoriſtis ſecundis Indicativorum Activorum.

I. *In quibus Activorum Indicativorum numeris habes productam aut brevem vocalem.*

1. Præſentis ſingularia activa producunt penultimam, imperfecti vero ultimam, aſſumendo longam vocalem, quæ fluit ex brevi characteriſtica primitivi: ut τίθημι, τίθης, τίθησι; ἐτίθην, ης, η, a θέω; δίδωμι, δίδως, δίδωσι; ἐδίδων, ως, ω, a δόω.

2. Du

2. Dualia autem, & pluralia corripiunt penultimam, hoc eſt, ε pro η repetunt ex εω, α pro η ex αω, ο pro ω ex όω. Sic poſt τίθημι (D. τίθετον, τίθετον) P. τίθεμεν, τίθετε; poſt ἐτίθην, ἐτίθεμεν, ἐτίθετε: poſt ἵστημι. D. ἵστατον, P. ἵσταμεν, ἵστατε. Hoc etiam locum habet in tertia imperfecti plurali, ut ἐτίθεσαν, ἵστασαν, ἐδίδοσαν. Sed 3. tertia pluralis indicativi præſentis ſemper ſimilis eſt dativo plurali participii ejuſdem temporis; ita ut ε in ει, ο in ου, breve α & υ in longum mutetur, & penultima circumflectatur.

τίθεμεν, τίθετε, τιθ-εῖ-σι. ἵσταμεν, ἵστατε, ἱσ-τᾶ-σι.

δίδομεν, δίδοτε, διδ-οῦ-σι. ζεύγνυμεν, ζεύγνυτε, ζευγν-ῦ-σι.

Quemadmodum τύπτουσι, verberant, non aliter habet quam τύπτουσι, verberantibus, ab ὁ τύπτων, τοῦ τύπτοντος, ſic dicitur τιθεῖσι, ponunt, διδοῦσι, dant, ἱστᾶσι, ponunt, eo quod participium τιθεὶς, έντος, διδοὺς, όντος, ἱστὰς, άντος, in dativo plurali habet, τοῖς τιθεῖσι, ponentibus, τοῖς διδοῦσι, dantibus, τοῖς ἱστᾶσι, ſtantibus. Sic & formatis minus uſitatum ζευγνῦσι, a ζευγνὺς, pro quo receptum eſt ζευγνύουσι, a ζευγνύων, jungens.

2. *Qui ſecunda & tertia perſona ſingularis præſentis formantur?*

Primam præſentis perſonam μι, mutat ſecunda in ς. τίθης venit a τίθημι. ἵστης ab ἵστημι. δίδω-ς a δίδω-μι. ζεύγνυ-Σ a ζεύγνυ-ΜΙ. Sed tertia formatur a ſecunda, adjuncto ι ſolo. ut: τίθησ-ι a τίθης, ἵστησι ab ἵστης, δίδωσ-ι a δίδως, ζεύγνυσ-ι, a ζεύγνυς.

Ex his atque præcedentibus, quantum par eſt, conſtare poteſt formationibus, τίθημι, ἵστημι, δίδωμι, & ζεύγνυμι, tantum unam efficere conjugationem:

quod omnes perſonæ ſimiles, numeri, atque tempora ſimili & eodem modo formata ſint. Ita ut, qui unicum ſecundum antecedentes regulas verbum potis ſit flectere, cætera abſque ullo labore, ſcrupulo, aut oblivionis periculo memoriæ infigere valeat.

3. *Qui igitur* PRÆSENTIA *tempora* INDICATIVI *modi flectuntur?*

S. τίθη-ΜΙ,	ἵστη-ΜΙ,	δίδω-ΜΙ,	ζεύγνυ-ΜΙ,
τίθη-Σ,	ἵστη-Σ,	δίδω-Σ,	ζεύγνυ-Σ,
τίθη-ΣΙ.	ἵστη-ΣΙ.	δίδω-ΣΙ.	ζεύγνυ-ΣΙ.
D. τίθε-τον,	ἵστα-τον,	δίδο-τον,	ζεύγνυ-τον,
τίθε-τον.	ἵστα-τον.	δίδο-τον.	ζεύγνυ-τον.
P. τίθε-ΜΕΝ	ἵστα-ΜΕΝ;	δίδο-ΜΕΝ.	ζεύγνυ-ΜΕΝ,
τίθε-ΤΕ,	ἵστα-ΤΕ,	δίδο-ΤΕ,	ζεύγνυ-ΤΕ,
τιθεῖ-ΣΙ.*	ἱστᾶ-ΣΙ.*	διδοῦ-ΣΙ,*	ζευγνῦ-ΣΙ.*
* aut τιθέασι. Att. Ionice.	* non ἱστάασι, quia ᾶ ſuavius ſonat quam αα.	* aut διδόασι. Att. Ion.	* ζευγνύασι. Ion.

APPENDIX eorum, quorum alia recte, ſed fere tantum ob defectum temporum quorundam, alia perperam Anomala vocitantur.

Ἵημι, *mitto*, in omnibus temporibus atque verbis eodem flectitur modo ut τίθημι, ut differentia ſolum ſit in propriâ & impropriâ characteriſtica initii. Propterea dicas S. ἵημι, ἵης, ἵησι, D. ἵετον, ἵετον, P. ἵεμεν, ἵετε, ἱεῖσι, aut ἱέασι: unde venit ἱᾶσι.

Compoſita in accentu diſcrepant: ut quum legimus εἰσίασι, *intromittunt*; προσίασι, *admittunt*. Sed συνιᾶσι, *committunt*, accentum habet circumflexum. Συνίασι & συνιοῦσι, *committunt*, utroque notatur accentu.

Ἴσημι, *cognoſco*, ex ἰσάω, ſequitur ἵστημι, exceptis tribus: primo requiritur ut circumflexum ᾶ non habeat; ſecundo, ut α ſæpe ante σ, τ & ... ejiciatur; & tertio, ut uſurpetur tantum in præſentibus & imperfectis Indicativorum Activorum, & Mediorum, ut etiam

Imper-

Digitized by Google

Imperativi & participii activi. Quæ ſuo in loco reperientur ſingula: præſens hoc ſonat pacto.

S. ἵστημι, ης, ησι. D. ἵστατον, ἵστατον, aut ἵστον, ον, per ſync. P. ἵσταμεν aut ἵσμεν, ἵστατε aut ἵστε, ἱστᾶσι, non ἱστῆσι. Φημὶ, *dico*, ex φάω, ſequitur etiam ἵστημι, excepto quod accentus in ultima collocetur, nec reduplicatio locum habeat, ut: S. φημὶ, φῂς, φησί. D. φατὸν, φατόν. P. φαμὲν, φατὲ, φασί; quamvis participium φὰς, φαντὸς habeat τοῖς φᾶσι, & compoſita σύμφημι, *affirmo*, ἀπόφημι, *nego*, &c. in antepenultima ponant accentum. In activo cuncta habet tempora, quæ conjugationi in μι propria ſunt, excepto perfecto, & pluſquamperf. In medio vero quatuor tempora, quæ poſtea in 5. cap. fine videbis.

Secunda perſona φῂς, *dicis*, habet ι ſubſcriptum, ut diſtinguas à φὴς, pro ἔφης, *dicebas*.

4. *Quî & unde formantur præterita imperfecta?*

A præſenti. 1. mutando μι in ν, ita ut augmentum ε præfigas initio, ſi conſonans ſit, ut: E'-τίθη-N a τίθη-MI, E'-δίδω-N a δίδω-MI, E'-ζεύγνυ-N a ζεύγνυ-MI. Sed ſi reduplicatio ι ſit, nullum datur augmentum, eo quod ι immutabile eſt, ut ἵστη-N ab ἵστη-MI.

2. Vocalis primæ perſonæ ante ν, apparet etiam in ſecunda & tertia perſona ſingulari.

Sed 3. duales & plurales perſonæ aſſumunt ſuam brevem vocalem, quam habebant in iiſdem præſentis numeris.

Salvis proprietatibus characteriſticæ primitivi imperfectum tempus flectitur ſecundum aoriſti paſſivi terminationem ἐτύφθην, ης, η, ut: ἐτίθην, ης, η; ἐδίδων, ως, ω. Hoc itidem locum habet aliis in modis.

5. *Quî igitur flectuntur indicativi imperfecta?*

S.	ἐτίθη-Ν,	ἵστη-Ν,	ἐδίδω-Ν,	ἐζεύγνυ-Ν,
	ἐτίθη-Σ,	ἵστη-Σ,	ἐδίδω-Σ,	ἐζεύγνυ-Σ,
	ἐτίθη.	ἵστη.	ἐδίδω.	ἐζεύγνυ.
D.	ἐτίθε-τον,	ἵστα-τον,	ἐδίδο-τον,	ἐζεύγνυ-τον.
	ἐτιθέ-την.	ἱστά-την.	ἐδιδό-την.	ἐζευγνύ-την.
P.	ἐτίθε-ΜΕΝ	ἵστα-ΜΕΝ,	ἐδίδο-ΜΕΝ,	ἐζεύγνυ-ΜΕΝ
	ἐτίθε-ΤΕ,	ἵστα-ΤΕ,	ἐδίδο-ΤΕ,	ἐζεύγνυ-ΤΕ,
	ἐτίθε-ΣΑΝ.	ἵστα-ΣΑΝ.	ἐδίδο-ΣΑΝ.	ἐζεύγνυ-ΣΑΝ

1. Imperfecta verborum in MI non admodum ſunt uſitata: quamvis reperiantur quædam, ut: *προσετίθη, adjiciebat*, apud Theodoretum in hiſtoria. Sed ſæpiſſime utimur circumflexa aut contracta conjugatione, nam a

τιθέω, ῶ, derivatur in imperfecto *ἐτίθουν, εις, ει, ponebam.*
ἱστάω, ῶ, facit *ἵστων, ας, α, ſtatuebam.*
διδόω, ῶ, *ἐδίδουν, ους, ου, dabam.*

Ἵειν ab *ἱέω* uſitatius, quam *ἵην* ab *ἵημι*. Itidem in compoſitis *ἀφίειν, ἀφίεις*, Attico augmento *ἠφίουν, dimittebam. καὶ οὐκ ἤφιε λαλεῖν*, Marc. 1. *neque permiſit loqui*: pro *ἀφίει*. In præſenti invenitur *προστιθεῖ, apponit*, pro *προστίθησι, διδοῖ, dat.* (ex *διδόει* a *διδόω*) pro *δίδωσι*, &c.

2. In Imperativo invenies *τίθει, pone. ἵστη, ſtatue. Συνίημι, committo, intelligo*, ſimiliter ſua ſumit tempora vel ex ſemet ipſo, vel circumflexo verbo *συνιῶ* pro *συνιέω*. Invenitur etenim *συνίησι* & *συνιεῖ, intelligit, συνιᾶσι* & *συνιοῦσι, intelligunt. συνίεθι* & *συνίει, intellige: συνιεὶς, συνιέντος*, & *συνιῶν, οῦντος, intelligens.* Sed *συνιὼν, όντος, coiens, conveniens*, derivatur a *σύνειμι*.

APPENDIX.

1. Ἵειν, *εις, ει, mittebam, ebas, ebat*, imitatur *ἐτίθην, ponebam.* Poëtæ ajunt *ἵεον, ες, ε* ab *ἱέω*, pro *ἵειν. καθίεσκε.* IL. Φ.

2. Ἴσην, *cognoſcebam*, imitatur *ἵστην, ſtabam.* Sed pro ἴσ… *cogn…*

cognoſcebant, dicitur ἴσαν per ſync. a quo diſtinguendum eſt ἴσαν, *ibant*, quod derivatur ab εἶμι, *eo*.

3. Ἔφην, *dicebam*, imitatur ἵστην, & facit ſine augmento φῆν, φῆς & φῆσθα, φῆ, item demque ἦν, ἦς, ἦ, φ abjecto: ſicut & Poëtæ ἠμί, ἦς, ἠσί pro φημί.

6. *Quî & unde formatur Indic. Aoriſtus ſecundus?*

1. Ab imperfecto ejuſdem vocis & modi, abjecta reduplicatione: in Indicativo etiam augmentum aſſumitur. In Aor. 2. igitur dicitur ἔ-θην pro ἐ-τί-θην. ἔ-στην pro ἵ-στην. ἔδων, *dedi*, pro ἐ-δί-δων, *dabam*. ἧν, *miſi*, ab ἵ-ην, nullum habet augmentum, eo quod à vocali longa incipit. Ἀφίημι, *dimitto*, igitur facit in imperfecto ἀφίην, *dimittebam*, ſed in Aor. 2. ἄφην.

2. Ἔθην, ἔδων, & ἧν in duali & plurali indicativi habent brevem more imperfecti; ſed his tribus verbis exceptis cum compoſitis, retinet aoriſtus ſecundus ſingularis numeri longam vocalem, ut videbis in ἔστην. Omnia enim verba, quæ ab αω derivantur, ubique habent η, ut ἔφην, *dixi*, & ἔβην, *ivi*, a βάινω. Ἔγνων, *novi*, ἑάλων, *captus ſum*, & alia ab όω retinent ω, ut: ἔγνωσαν, *noverunt*, non ἔγνοσαν.

Alioquin Aoriſtus ſecundus eodem modo flectitur ac imperfectum.

Hinc apparet verba in MI, ſi originem formationis reſpicias aliam ſequi regulam, quam barytona in ω, quæ ſecundum Aoriſtum formant a futuro ſecundo; quod quidem tempus ultimum in MI nunquam invenitur, (Apollonio teſte l. 1. cap. 6) quamvis ea, quæ in ω deſinunt, habeant, ſi Ao-

ſi Aoriſtus ſecundus detur. Interea in his Aoriſtis utraque verba eandem retinent terminationem, quæ in imperfecto eſt. Verbi cauſa ἔτυπτον habet æque ον, ες, ε, ac ἔτυπτον: ἔθην habet ην, ης, η, æque ac ἐτίθην: ἔδων, ων, ως, ω, æque ac ἐδίδων.

7. *Qua ratione flectuntur hi Aoriſti?*

S.	ἔθη-N,	ἔστη-N,	ἔδω-N,
	ἔθη-Σ,	ἔστη-Σ,	ἔδω-Σ,
	ἔθη.	ἔστη.	ἔδω.
D.	ἔθε-τον,	ἔστη-τον,	ἔδο-τον,
	ἐθέ-την.	ἐστή-την.	ἐδό-την.
P.	ἔθε-MEN,	ἔστη-MEN,	ἔδο-MEN,
	ἔθε-TE,	ἔστη-TE,	ἔδο-TE,
	ἔθε-ΣAN.	ἔστη-ΣAN.	ἔδο-ΣAN.

Supra dictum eſt, cur ἐζεύγνυν in hoc tempore non inveniatur.

APPENDIX.

1. Ἧν, *miſi*, ἧς, ἧ. ἕτον, ἕτην: ἕμεν, ἕτε, ἕσαν, imitatur ἔθην.

2. ἔφην, *dixi*, ἔφης, ἔφη: ἔφητον, ἐφήτην: ἔφημεν, ἔφητε, ἔφησαν, imitatur ἔστην.

TERTIUM CAPUT.

De reliquis Modis, atque Participiis.

1. *Qui & unde formatur* SUBJUNCTIVUS?

1. Fit a Barytono reduplicato per contractionem, hoc eſt, a τιθέω derivatur τιθῶ, ῇς, ῇ, ſecundum φιλῶ, ῇς, ῇ; & ab ἱστάω, ἱστῶ, ᾷς, ᾷ, ſecundum τιμῶ, ᾷς, ᾷ. Ex διδόω, διδῶ, cujus ſecunda & tertia perſona ſin-

ſingularis contractionem α mutant in ω cum iota ſubſcripto, efficitur, διδῷς, διδῷ, pro διδοῖς, διδοῖ. Ita ut Aoriſto paſſivo ſubjunctivi accentus reſpondeat.

2. Verba in υμι nuſquam in hoc modo repeꝛiuntur.

3. Aoriſtus ſecundus ubique abjicit reduplicationem, imitaturque in ceteris præſens, ſive imperfectum, excepto quod verba in άω pro α ſumant η, ſingulari numero iota ſubſcripto, non reliquis.

2. Quî præſentia imperfectaque Subj. flectuntur?

S.	τιθ-ῶ,	ἱς-ῶ,	διδ-ῶ,
	τιθῇς,	ἱςᾷ-ς,	διδῷ-ς,
	τιθῇ.	ἱςᾷ.	διδῷ.
D.	τιθῆ-τον,	ἱςᾶ-τον,	διδῶ-τον,
	τιθῆ-τον.	ἱςᾶ-τον.	διδῶ-τον.
P.	τιθῶ-μεν,	ἱςῶ-μεν,	διδῶ-μεν,
	τιθῆ-τε,	ἱςᾶ-τε,	διδῶ-τε,
	τιθῶ-σι.	ἱςῶ-σι.	διδῶ-σι.

Nonnulli ajunt ἱςῶ, ῇς, ῇ.

APPENDIX.

ἱῶ, ἱῇς, mittam, as, at, imitatur τιθῶ, & compoſita; *ἀφιῶ, demittam, ἀνιῶ, remittam.*

3. Adjiciantur his Aoriſti ſecundi.

S.	θ-ῶ,	ς-ῶ,	δ-ῶ,
	θῇ-ς,	ςῇ-ς,	δῷ-ς,
	θῇ.	ςῇ.	δῷ.
D.	θῆτον,	ςῆτον,	δῶτον,
	θῆτον,	ςῆτον.	δῶτον.

P. θῶ-μεν

P.	θῶμεν,	ϛῶμεν,	δῶμεν,
	θῆτε,	ϛῆτε,	δῶτε,
	θῶσι.	ϛῶσι.	δῶσι.

APPENDIX.

Ω, ῇς, ῇ, *miſerim*, *is*, *it*. ϑῶ. *poſuerim*. *it* ι & compoſita, ἀφῶ, Φῶ, φῇς, φῇ, *dixerim*, *is*, *dimiſerim*, &c. flectuntur, ut *it*, æmulatur ſuum ϛῶ.

4. *Qui & unde* OPTATIVUS *formatur*?

Fit a barytono reduplicato, mutando ω in ην: ſed vocalis præcedens aſſumit ſubjunctivam ι, ut fiat Optativus. Eo modo derivatur τιθείην, a τιθέ-Ω, διδοί-ΗΝ a διδό-Ω, ἱϛαίην ab ἱϛά-ω. In ceteris reſpondet hic modus Aoriſto paſſivo, τυφθείην.

Verba in νυ faciunt ύοιμι, non quemadmodum Barytona in Ω. Herodianus nihilominus, antiquus Grammaticus, probat ζευγνύην, etiam in activo: non vero ζευγνύιμην in paſſivo; quia diphthongus υι numquam ponitur ante conſonantem.

5. *Quomodo igitur præſentia & imperfecta Opt. flectuntur?*

S.	τιθεί-ΗΝ,	ἱϛαί-ΗΝ,	διδοί-ΗΝ,
	τιθεί-ΗΣ,	ἱϛαί-ΗΣ,	διδοί-ΗΣ,
	τιθεί-Η.	ἱϛαί-Η.	διδοί-Η.
D.	τιθεί-ητον,	ἱϛαί-ητον,	διδοί-ητον,
	τιθει-ήτην.	ἱϛαι-ήτην.	διδοι-ήτην.
P.	τιθεί-ΗΜΕΝ,	ἱϛαί-ΗΜΕΝ,	διδοί-ΗΜΕΝ,
	τιθεί-ΗΤΕ,	ἱϛαί-ΗΤΕ,	διδοί-ΗΤΕ,
	τιθεί-ΗΣΑΝ.	ἱϛαί-ΗΣΑΝ.	διδοί-ΗΣΑΝ.

APPEN-

Digitized by Google

APPENDIX.

Ἱείην, *miſerim*, (pro quo dicitur & *ἱοίμι*) *ἀφιείην*, *dimiſerim*, & cetera imitantur *τιθείην*.

6. *Aoriſtus ſecundus flectatur ſecundum præſens Opt. ſive imperfectum.*

S.	θεί-ΗΝ,	σταί-ΗΝ,	δοί-ΗΝ,
	θεί-ΗΣ,	σταί-ΗΣ,	δοί-ΗΣ,
	θεί-Η.	σταί-Η.	δοί-Η. &c.

APPENDIX.

Sic *εἵην*, *miſerim*, *ἀφείην*, *dimiſerim*, &c. flectuntur, ut *ἱείην*, *ἀφιείην*. *Φαίην*, *dixerim*, imitatur *τὸ σταίην*, *ſteterim*. Attica dialecto dicitur *δῴην* pro *δοίην*. 2. Tim. c. 2. & 4.

7. *Quomodo formatur* IMPERATIVUS?

Fit in omni conjugatione a barytono reduplicato, mutando ω in θι. Sic ἵστα-ΘΙ ab ἱστά-Ω, δίδο-ΘΙ a διδό-Ω, ζεύγνυ-ΘΙ derivatur a ζευγνύ-Ω. τίθε-ΤΙ, a τιθέ-Ω, habet τ in fine pro θι, propter præcedens θ.

Dantur & tres alii modi inclinandi Imperativum. Primo poteſt *τίθετι* ab *ἐτίθετε* formari, *ἵστατε* ab *ἵστατε*, &c. a ſecunda pluralis imperfecti, terminatione *τε* verſo in *τι* aut *θι*, atque augmento abjecto, quemadmodum *τύφθητι* derivatur ab *ἐτύφθητε*. Sed prima eſt formatio paululum facilior hac, & fluit ab eodem capite, unde reliqui modi. Secundus modus augmentum *ε* tollit a tertia perſona imperfecti in *μι*, ut: *τίθη* (pro *τίθετι*) ab *ἐτίθη*. *ἵστη* (pro *ἵσταθι*) ab *ἵστη*. *ζεύγνυ* (pro *ζεύγνυθι*) ab *ἐζεύγνυ* invenitur apud Eurip. *δείκνυ* (pro *δείκνυθι*) *monſtra*, apud Gregor. ab *ἐδείκνυ*, quemadmodum *τύπτε*, *verbera*, derivatur ab *ἔτυπτε*. Tertio Imperat. fit perinde ac in verbis circumflexis, ut *τίθει*, *pone*, ab *ἐτίθει*, *ponebat*.

bat, ex τιθέω, ῶ. δίδε, *da*, ab ἐδίδε, *dabat*, ex διδόω, ῶ ἵστε, *sta*, *ſiſte*, ab ἵστε, *stabat*, *ſiſtebat*, ex ἱστάω, ἱστῶ; quemadmodum τίμα, *honora*, deducitur ab ἐτίμα, *honorabat*. Adjungas his τίτλα, *ſuffer*, pro τίτλαθι.

De dialectis ad libellum peculiarem.

8. *Qui conjugantur præſentia & imperfecta, aut potius futura* IMPERATIVI?

S.	τίθε-ΤΙ, τιθέ-ΤΩ.	ἵστα-ΘΙ, ἱστά-ΤΩ.	δίδο-ΘΙ, διδό-ΤΩ.	ζεύγνυ-ΘΙ, ζευγνύ-ΤΩ.
D.	τίθε-τον, τιθέ-των.	ἵστα-τον, ἱστά-των.	δίδο-τον, διδό-των.	ζεύγνυ-τον, ζευγνύ-των.
P.	τίθε-ΤΕ, τιθέ-ΤΩΣΑΝ.	ἵστα-ΤΕ, ἱστά-ΤΩΣΑΝ.	δίδο-ΤΕ, διδό-ΤΩΣΑΝ.	ζεύγνυ-ΤΕ, ζευγνύ-ΤΩΣΑΝ.

APPENDIX.

1. ἵεθι, ἱέτω, *mitte*, *mittito*. ἀφίεθι, *dimitte*, &c. imitatur τίθετι.

2. ἴσαθι, ἰσάτω, *cognoſce*, *ſcito*, imitatur ἵσταθι; a eliſo efficit ἴσθι, ἴστω: (quamvis inſuper ἴσθι, *eſto*, detur ab εἰμί.) Unde in compoſitione σύνισθι pro συνίσαθι, *ſis conſcius*. Invenitur etiam ἴσασαν & ἴσαν pro ἰσάτωσαν.

φάθι, *dic*, σύμφαθι, *confitere*, imitatur ἵσταθι.

9. *Qui & unde Aoriſtus ſecundus Imperativi formatur?*

1. A præſenti Imperativi, abjecta reduplicatione, & penultima vocali producta, ut: στῆθι ab ἵσταθι. γνῶθι, *ſcito*: βίω-θι, *vive*, &c.

2. Præter tria illa, θὲς, δὸς, ἕς, quæ pro θι habent ς. Sunt & alia ſimiliter exeuntia, ut ab ἐνίσπημι, *dico*, vel *ſequor*, eſt ἐνίσπες, *dic*, σχὲς, *habe*, [a σχῆμι, aut σχέω], πρόσχες, *attende*, *adhære*, & ſimilia.

10. *Qui*

10. *Qui ergo flectitur Imperat. Aoriſtus ſecundus?*

*

S.	θέ-Σ, θέ-ΤΩ.	ςῆ-ΘΙ, ςή-των.	δὸ-Σ, δό-ΤΩ.
D.	θέ-τον, θέ-των.	ςῆ-τον, ςή-των.	δό-τον, δό-των.
P.	θέ-ΤΕ, θέ-ΤΩΣΑΝ.	ςῆ-ΤΕ, ςή-ΤΩΣΑΝ.	δό-ΤΕ, δό-ΤΩΣΑΝ.

11. *Qui & unde formatur* INFINITIVUS MODUS?

1. Mutat barytoni reduplicati ω in ναι (quæ eſt terminatio AoriſtiPaſſivi verbi τυφθῆναι) ut τιθέ-ω in τιθέ-ναι. ἱςά-ω in ἱςά-ναι. &c.

2. Aoriſti ſecundi efficiunt ει ex ε, ου ex ο, & η ex α, eo quod illa ſyllaba accentum circumflexum recipere debet. ut, θεῖναι, *poſuiſſe*, ex τι-θέναι, *ponere*, &c.

12. *Quomodò ergo conjugatur hic modus?*

Tempus præſens.

τιθέ-ΝΑΙ. ἱςά-ΝΑΙ. διδό-ΝΑΙ. ζευγνύ-ΝΑΙ.

Aoriſtus ſecundus.

θεῖ-ΝΑΙ. ςῆ-ΝΑΙ. δοῦ-ΝΑΙ.

APPENDIX.

1. Ἱέναι, *mittere*, εἶναι, *miſiſſe* (ἀφεῖναι, *dimiſiſſe*) imitatur τιθέναι & θεῖναι. Invenitur etiam ἐμπαρεῖναι, *laxare*, apud pictetum pro ἐμπαριέναι, & ἐπαφεῖναι, *immittere*, apud Achill. Tat. 2. Φάναι, *dixiſſe*, imitatur ἱςάναι. φῆναι, aut Att. φῆναι, eſt Aoriſtus primus a φαίνω, *oſtendo*.

13. *Qui & unde formatur* PARTICIPIUM?

Mutat

Mutat barytoni reduplicati ω in ς, ἱςά-ω, in ἱςὰ-ς, ζευγνύ-ω in ζευγνὺ-ς. Sed ante ς, ε aſſumit ι, ο vero υ: τιθέ-ω, τιθεὶς; διδό-ω, διδούς.

14. *Quomodo flectuntur igitur Participia?*

Tempus præſens, imperf.

τιθεί-Σ.	ἱςά-Σ.	διδȣ́-Σ.	ζευγνύ-Σ.

Aoriſtus ſecundus.

θει-Σ[1], θέντος.	ςά-Σ, ςάντος.	δȣ̀-Σ, δόντος.

1. Τιθεὶς, *mittens*, θεὶς, *qui miſit*, æmulantur partic. τιθεὶς & θεὶς.

2. Ἴσας, *cognoſcens*, imitatur ἱςὰς, excepto quod accentus diſcrepent. Φὰς, *dicens*, *qui dixit*, imitatur τὸ ςὰς.

CAPUT QVARTVM.

De reliquis temporibus Activis, quæ primæ conjugationi in ω reſpondent.

1. *Unde & qui futura formantur tempora?*

A primitivis, ſive antiquis verbis in ω. Eo modo

Indicativus,		Optativus,	
θήσω, a θέω, ςήσω, a ςάω, δώσω, a δόω, ζεύξω, a ζεύγω,	flectitur ſecundum τύψω, aut φιλήσω.	θήσοιμι, ςήσοιμι, δώσοιμι, ζεύξοιμι,	ſecundum τύψοιμι.

APPEN-

APPENDIX.

Sic etiam φήσω, *dicam*, a φάω: ἥσω, *mittam*, ab ἕω. Reduplicationem quædam tamen retinent, ut διδώσω a δίδωμι, διδράσω, *fugiam*, a διδρημι, *fugo*.

2. *Quo pacto primus flectitur Aoriſtus?*

Indicativus.		Subjunctivus.	
ἔθηκα, ας, ε, ἔδωκα, ἔστησα, ἔζευξα,	ſecundum ἔτυψα.	στήσω, ῃς, ῃ. ζεύξω, ῃς, ῃ.	ſecundum τύψω, ῃς, ῃ.

APPENDIX.

2. Ἧκα, *miſi*, Att. ἕηκα, ſequitur ἔθηκα. συνῆκα, συνέηκα, aut ξυνέηκα, *intellexi*. ἀφῆκα, *dimiſi*, &c.

2. ἔφησα, *dixi*, imitatur ἔστησα.

3. Tria ſunt quæ κ ſumunt pro σ futuri, nempe ἔθηκα, *poſui*, pro ἔθησα; ἧκα, *miſi*, ab ἵημι: & ἔδωκα, *dedi*.

Hi tres Aoriſti vix uſurpantur extra Indicativum.

3. *Quî perfectum & plusquamperfectum flectuntur?*

τέθεικα, ας, ε, ἕστηκα, ſæpius vero ἕστακα, δέδωκα,	ſecundum τέτυφα.	ἐτεθείκειν ἑστάκειν ἐδεδώκειν	ſecundum ἐτετύφειν.

APPENDIX.

Quæ ab ἕω, ἕσω, derivantur, ponunt ει ante κα pro η Bœotorum more, τέθεικα, *poſui*, εἷκα, *miſi*, ab ἵημι:

Dores vero retinent η ſemper, dicentes ἧκα, τέθηκα. Ἕστακα, oritur ex Dorica dialecto: uſitatius vero quam ἕστηκα, ut diſtinguamus ab alio ἕστηκα, quod venit ab ἑστήκω, *perſiſto*.

Hic locum habet ſyncope: invenitur etenim ἕστατε pro ἑστήκατε, unde derivatur ἀφίστατε, itidem ἑστᾶσι pro ἑστήκασι.

Πέφηκα a φάω non reperitur.

 4. *Quî*

4. *Quî perfecti participia flectuntur?*

Omnia ſequuntur part. τετυφὼς, ut τεθεικὼς, &c.

APPENDIX.

1. Verba in κα abjiciunt prius κ Ionice, poſtea ab Atticis contrahuntur, unde in feminino faciunt ῶσα, & neutrum ſimile reddunt maſculino, ut: ἑστηκὼς, ῦια, ός, communi dialecto. ἑσταὼς, aut ἑστεὼς, ῶσα, ὸς. Ion. ἑστὼς, ἑστῶσα, ἑστὼς. Att.

Sic etiam διεστὼς, διεστῶσα, διεστὼς, *ſeparatus, a, um.* μεμαὼς, *cupiens, præparatus*, (a μάω, *deſidero*) pro μεμακὼς a μέμαα, *deſideravi*, pro μέμακα: præterea βεβὼς, *profectus*, a βάω: γεγὼς, *natus*, ab antiquo γάω, *naſcor*. Vide Dialect.

2. Interdum retinent quædam vocalem longam, ut: κεχάρηα, κεχαρηὼς, *gavisus*, pro κεχάρηκα, κὼς: & ἑστηὼς, pro ἑστηκώς.

CAPVT QVINTVM.

De præſentibus, imperfectis, & Aor. ſecundis Mediis, & Paſſivis, quæ propria ſunt verborum in MI.

1. *Quî formantur præſentia, atque imperfecta, quæ medio ac paſſivo communia ſunt?*

1. Præſens paſſivum, ac medium fiunt a barytono reduplicato, mutando ω in μαι, σαι, ται. τίθε-μαι, τίθε-σαι, τίθε-ται, a τιθέ-ω. Sed pro τίθεσαι, *poneris*, Attice dicitur τίθῃ, ut τύπτῃ. Sic & ἵστασαι, Attice ἵστῃ. Sunt & quæ communiter habent η, ut κάθῃ, *ſedes*.

2. Imperfectum mutat μαι præſentis in μην, σο.

ζο, τι. Ἵστα-μαι in ἱστά-μην. Τί-θε-μαι in ἐ-τιθέ-μην.

3. Optativus paſſivus fit ab Activo, interpoſito μ : ut τιθείμην a τιθείην. ἱσταίμην ab ἱσταίην.

4. Reliqua ſequuntur primam Conjugationem. Sed ſubjunctivus α & ω activi retinebit, abjecto puncto ſubſcripto tertiæ ſingulari. Imperativus autem a ſecunda perſona imperfecti derivabitur : ut τύπτου ab ἐ-τύπτ-ου, ſic τίθεσο ab ἐ-τίθεσο. ἵστασο ab ἵστασο, &c.

2. *Quomodo Aoriſtus ſecundus formatur, qui medio proprius ſoli eſt?*

Fit hic aoriſtus ab imperfecto ejuſdem vocis, abjecta ſolâ reduplicatione, ut in activo: ἐ-τι-τέμην, ἐτέμην. Sed ab ἱστάμην, ἑστάμην, non eſt in uſu. Hæc igitur tempora conſpicies juncta ordine perpetuo in ſequentibus tabellis.

INDICATIVUS.
Præſens Paſſ. & Med.

S.	τίθε-μαι,	ἵστα-μαι,	δίδο-μαι,	ζεύγνυ-μαι,
	τίθε-σαι,	ἵστα-σαι,	δίδο-σαι,	ζεύγνυ-σαι,
	τίθε-ται.	ἵστα-ται.	δίδο-ται.	ζεύγνυ-ται.
D.	τιθέ-μεθον,	ἱστά-μεθον,	διδό-μεθον,	ζευγνύ-μεθον,
	τίθε-σθον,	ἵστα-σθον,	δίδο-σθον,	ζεύγνυ-σθον,
	τίθε-σθον.	ἵστα-σθον.	δίδο-σθον.	ζεύγνυ-σθον.
P.	τιθέ-μεθα,	ἱστά-μεθα,	διδό-μεθα,	ζευγνύ-μεθα,
	τίθε-σθε,	ἵστα-σθε,	δίδο-σθε,	ζεύγνυ-σθε,
	τίθεν-ται.	ἵσταν-ται.	δίδο-νται.	ζεύγνυ-νται.

APPENDIX.

1. Ἵεμαι, *mittor*, καθίεμαι, *demittor*, & cetera compoſita æmulantur ubique τὸ τίθεμαι. Sed ἵεμαι, *deſidero*, non habet, niſi præſentia & imperfecta.

2. Ἵσαμαι, & ἴσαμαι, *ſcio*, interpoſito τ, ſequuntur ἵσταμαι, *ſto*, *ſtatuor*, unde ἐπίσταμαι, *ſcio*, ἐπίστασαι, ἐπίσταται.

Imperfectum Paſſivum.

S.	ἐτιθέ-μην,	ἱστά-μην,	ἐδιδό-μην,	ἐζευγνύ-μην,
	ἐτίθε-σο,	ἵστα-σο,	ἐδίδο-σο,	ἐζεύγνυ-σο,
	ἐτίθε-το.	ἵστα-το.	ἐδίδο-το.	ἐζεύγνυ-το.
D.	ἐτιθέ-μεθον,	ἱστά-μεθον,	ἐδιδό-μεθον.	ἐζευγνύ-μεθον,
	ἐτίθε-σθον,	ἵστα-σθον,	ἐδίδο-σθον,	ἐζεύγνυ-σθον,
	ἐτιθέ-σθην.	ἱστά-σθην.	ἐδιδό-σθην.	ἐζευγνύ-σθην.
P.	ἐτιθέ-μεθα,	ἱστά-μεθα,	ἐδιδό-μεθα,	ἐζευγνύ-μεθα,
	ἐτίθε-σθε,	ἵστα-σθε,	ἐδίδο-σθε,	ἐζεύγνυ-σθε,
	ἐτίθε-ντο.	ἵστα-ντο.	ἐδίδο-ντο.	ἐζεύγνυ-ντο.

APPENDIX.

Ἱέμην, *mittebar*, *deſiderabam*, καθιέμην, *demittebar*, ἀφιέμην, *dimittebar*, &c. ſecundum ἐτιθέμην: Ἐπιστάμην, *ſciebam*, ἐπίστασο, Ion. εο, Att. ω. aut etiam ἠπιστάμην, ἠπίστασο &c. ſecundum ἱστάμην, ασο, flectitur. Invenietur etiam infinitivus modus & participium verbi ἴσαμαι, & ἐπίσαμαι.

Aoriſtus ſecundus medius.

ἐθέμην,	ἐστάμην,	ἐδό-μην	ζεύγνυμι
ἔθεσο vel ἔθου,	ἔστασο, ἔστω.	ἐδό-σο, ἔδου.	etiam numquam hoc tempus habet in activo.
ἔθετο.	ἔστα-το.	ἔδοτο. &c.	

APPENDIX.

Ἕμην: ἷσο, & ἷο aut οὗ. ἷτο ſecundum ἐθέμην, flectitur. Quemadmodum ἐφάμην, dixi, ut ἱστάμην.

SUB-

SUBJUNCTIVUS.
Præſens & imperfectum.

S.	τιθ-ῶμαι,	ἱστ-ῶμαι,	διδ-ῶμαι,
	τιθ-ῇ,	ἱστ-ᾷ,	διδ-ῷ,
	τιθ-ῆται.	ἱστ-ᾶται.	διδ-ῶται.
D.	τιθώ-μεθον,	ἱστώ-μεθον,	διδώ-μεθον,
	τιθῆ-σθον,	ἱστῆ-σθον,	διδῶ-σθον,
	τιθῆ-σθον.	ἱστῆ-σθον.	διδῶ-σθον.
P.	τιθώ-μεθα,	ἱστώ-μεθα,	διδώ-μεθα,
	τιθῆ-σθε,	ἱστᾶ-σθε.	διδῶ-σθε,
	τιθ-ῶνται.	ἱστ-ῶνται.	διδ-ῶνται.

APPENDIX.

Ἱῶμαι, mittar, καθιῶμαι, demittar, &c. imitantur *τιθῶμαι*.

Quædam aſſumunt *η* pro *α* ut: *ἱστῶμαι, ἱστῇ, ἱστῆται*. &c. pro *ἱστᾷ, ἱστᾶται*.

Δύναμαι, poſſum, facit hic *δύνωμαι, poſſim*, ab *ἱστῶμαι* in hoc ſolo diſcrepans, quod non habeat accentum circumflexum. Rationem fac videas in Optativo.

Medii Secundus Aoriſtus.

θῶ-μαι,	στῶ-μαι,	δῶ-μαι,
θῇ,	στῇ,	δῷ,
θῆ-ται.	στῆ-ται.	δῶ-ται. &c.

APPENDIX.

Hic aoriſtus ſemper *η* habet, etiamſi *α* in imperfecto reperiatur: quod in activo etiam oſtenſum eſt.

Ὦμαι, mittar; ἀφῶμαι, dimittar, &c. imitatur *θῶμαι*.

OPTATIVUS.
Præſens & imperfectum.

S.	τιθεί-μην,	ἱσταί-μην,	διδοί-μην,
	τιθεῖ-ο,	ἱσταῖ-ο,	διδοῖ-ο,
	τιθεῖ-το.	ἱσταῖ-το.	διδοῖ-το.
D.	τιθεί-μεθον,	ἱσταί-μεθον,	διδοί-μεθον,
	τιθεῖ-σθον,	ἱσταῖ-σθον,	διδοῖ-σθον,
	τιθεί-σθην.	ἱσταί-σθην.	διδοί-σθην.

P.	τιθεί-μεθα,	ἱσταί-μεθα,	διδοί-μεθα,
	τιθεῖ-σθε,	ἱσταῖ-σθε,	διδοῖ-σθε,
	τιθεῖ-ντο.	ἱσταῖ-ντο.	διδοῖ-ντο.

APPENDIX.

1. Ἱείμην, *mittar*, ἀφιείμην, *dimittar*, &c. imitatur τιθείμην.

2. Secunda & tertia perſona accentum habent circumflexum, cum Activus Optativus in uſu ſit. Alioquin accentum in antepenultima ponunt, ut δυναίμην, *poſſim*, δύναιο, δύναιτο, quia non dicitur δύναμι in activo, nec per conſequentiam δυναίμην. Hæc quoque regula vim obtinet ſuam in ſubjunctivo.

Aoriſtus ſecundus Medii.

θεί-μην,	σταί-μην,	δοί-μην,
θεῖ-ο,	σταῖ-ο,	δοῖ-ο,
θεῖ-το.	σταῖ-το.	δοῖ-το. &c.

IMPERAT.

Præſens & imperfectum, vel potius futurum.

S.	τίθε-σο, vel τίθου.	ἵστα-σο, vel ἵστω.	δίδοσο, vel δίδου.	ζεύγνυ-σο.
	τιθέ-σθω.	ἱστά-σθω.	διδό-σθω.	ζευγνύ-σθω.
D.	τίθε-σθον,	ἵστα-σθον,	δίδο-σθον,	ζεύγνυ-σθον,
	τιθέ-σθων.	ἱστά-σθων.	διδό-σθων.	ζευγνύ-σθων.
P.	τίθε-σθε.	ἵστα-σθε.	δίδο-σθε.	ζεύγνυ-σθε.
	τιθέ-σθωσαν	ἱστά-σθωσαν	διδό-σθωσαν	ζευγνύ-σθωσαν.

APPENDIX

Sic etiam ἵεσο, *mittere*, ἀφίεσο, *dimittere*, & ſic deinceps ſecundum τύπτου, τυπτέσθω.

Aoriſtus medii ſecundus.

θέσο & θοῦ,	στάσο & στῶ,	δόσο & δοῦ,
θέσθω.	στάσθω.	δόσθω, &c.

APPEN-

APPENDIX.

Sic itidem ἕσο & οὗ, *miſeris*, unde derivatur κάθου, *ſubmittito*, pro κάθεσο: προσέσου, *admittito*, πρόου, *præmittito*, ubi idem accentus manet, qui in imperfecto exſtitit.

INFINITIVUS MODUS.

Præſens & imperfectum.

τιθέ-σθαι. ἱστά-σθαι. δίδο-σθαι. ζεύγνυ-σθαι, ut τύπτε-σθαι.

Sic ἵεσθαι, *mitti*, *mittere*, ἀφίεσθαι, &c.

Aoriſtus ſecundus medii.

θέ-σθαι. στά-σθαι. δό-σθαι.

Sic etiam ἕσθαι, *miſiſſe*, ἀφέ-σθαι, &c.

PARTICIPIA.

Præſens & imperfectum.

τιθέ-μενος. ἱστά-μενος. διδό-μενος. ζευγνύ-μενος.

Sic ἱέμενος, *mittens*, *miſſus*, ἀφιέμενος, &c.

Aoriſtus ſecundus medii.

θέ-μενος, στά-μενος. δό-μενος.

Sic ἕμενος, *qui miſit*, unde derivatur προέμενος, *præmittens*.

APPENDIX.

Φημὶ habet in medio ſolum Aoriſtum ſecundum in quatuor modis, hoc eſt, in Indicativo ἐφάμην, ἔφατο, &c. *dixi*. Imperativo φάο pro φάεο, *dic*, apud Hom. Infinitivo φάσθαι, *dixiſſe*. Participio φάμενος, *locutus*.

SEXTUM CAPUT.

De reliquis temporibus cum Mediis, tum Paſſivis, quæ cum prima conjugatione in Ω conveniunt.

I.

DE MEDIO.

1. *Futurum primum.*

Indicativus.	Optativus.	Infinitivus.	Participiũ.
θήσομαι,	θησοίμην,	θήσεσθαι,	θησόμενος,
στήσομαι,	στησοίμην,	στήσεσθαι,	στησόμενος,
δώσομαι.	δωσοίμην.	δώσεσθαι.	δωσόμενος.

APPENDIX.

Hæc omnia ſequuntur τύψομαι, τυψοίμην, &c. ſic etiam ἥσομαι, *mittam*, ἀφήσομαι, *dimittam*.

2. *Aoriſtus primus.*

indic.	subj.	opt.	imper.	infinit.	partici.
ἐστησάμην.	στήσωμαι.	στησαίμην.	στῆσαι.	στήσασθαι.	στησάμενος.

Ut ἐτυψάμην, τύψωμαι, &c.

APPENDIX.

1. Ἐθηκάμην, ἐδωκάμην. ſunt vix in uſu: interim deſcendunt ab ἔθηκα, ἔδωκα ut ἐτυψάμην ab ἔτυψα.

2. Ἡκάμην, *miſi*, ab ἵημι imitatur ἐθηκάμην: hinc oritur ἀνηκάμην, *laxavi*, *remiſi*, προσηκάμην, *admiſi*.

Aoriſtum ſecundum habuiſſe in antecedenti capite.

II. DE-

II.

DE PASSIVO.

1. *Futurum primum.*

Indicativus.	optativus.	infinitivus.	participium.
τεθήσομαι,	τεθησοίμην,	τεθήσεσθαι.	τεθησόμενος.
σταθήσομαι,	σταθησοίμην,	σταθήσεσθαι,	σταθησόμενος.
δοθήσομαι.	δοθησοίμην.	δοθήσεσθαι.	δοθησόμενος.

APPENDIX.

Sequêris ubique τυφθήσομαι, τυφθησοίμην, &c. Sed ſyllaba ante θήσομαι eſt hic brevis, quia totum verbum amat brevem characteriſticam. Sic etiam ἑθήσομαι, *mittar*, ἀφεθήσομαι, *dimittar*, &c.

2. *Aoriſtus primus.*

Indic.	Subj.	Optat.	Imp.	Infinit.	Part.
ἐτέθην,	τεθῶ,	τεθείην,	τέθητι,	τεθῆναι,	τεθείς.
ἐστάθην,	σταθῶ,	σταθείην,	στάθητι,	σταθῆναι,	σταθείς
ἐδόθην.	δοθῶ.	δοθείην.	δόθητι.	δοθῆναι.	δοθείς.

APPENDIX.

Hæc vero tempora ἐτύφθην, τυφθῶ æmulantur, &c. ſic etiam ἕθην, *miſſus ſum*, & εἵθην. Dicitur etenim ἀφείθην & ἀφέθην: μεθείθη. Hom. *dimiſſus eſt.*

3. *Præteritum perfectum.*

Indic.	Subj.	Optat.	Imp.	infin	Part.
τέθειμαι.	τεθῶμαι, τεθῇ.	τεθείμην, τεθεῖο.	τέθεισο.	τεθεῖσθαι,	τεθειμένος,
ἕσταμαι,	ἑστῶμαι, ἑστᾷ.	ἑσταίμην, ἑσταῖο.	ἕστασο.	ἑστάσθαι,	ἑσταμένος.
δέδομαι.	δεδῶμαι, δεδῷ.	δεδοίμην, δεδοῖο.	δέδοσο.	δεδόσθαι.	δεδομένος.

APPENDIX.

1. Hæc adeo tempora ſollemni more ab activo formantur; ſolum producta vocalis ante μαι mutatur in brevem, ut: δίδομαι, non δίδωμαι, a δίδωμι. Ratio data eſt in futuro. Sed τίθειμαι, a τίθειμι, retinet ει, quia eſt Dialectus peculiaris.

2. Εἷμαι, miſſus ſum, ἀφεῖμαι, dimiſſus ſum, imitantur τίθειμαι, excepto accentu. Sed pro ἀφεῖνται, dimiſſi, ἀνεῖνται, remiſſi ſunt, dicitur Attica dialecto ἀφέωνται, ἀνέωνται: eo quod ſecundum regulam, ſi nulla daretur exceptio, dicendum eſſet, ἕμαι, τίθεμαι: Propterea ἄφεσις, remiſſio, pro ἄφεισις, derivatur ab ἀφεῖσαι, ut θέσις a τέθεισαι, aut θέμαι à τέθειμαι.

4. *Pluſquam perfectum.*

Indic.

ἐτεθείμην, ἐςτάμην, ἐδεδόμην.	ſequuntur τὸ ἐτετύμμην, vel ἐτετίμην, habentq; in aliis modis eadem tempora, quæ perfectum.

APPENDIX.

Εἵμην, *miſſus eram*, ἀφείμην, *dimiſſus*, &c. imitantur ἐτεθείμην.

5. *Paullo poſt futurum.*

Indicativus.	Optativus.	Infinitivus.	Participiũ.
τεθείσομαι,	τεθεισοίμην,	τεθείσεσθαι.	τεθεισόμενος.
ἐςτάσομαι,	ἐςτασοίμην,	ἐςτάσεσθαι.	ἐςτασόμενος.
δεδόσομαι.	δεδοσοίμην.	δεδόσεσθαι.	δεδοσόμενος.

APPENDIX.

1. Hæc ſequuntur τετύψομαι: quemadmodum enim hoc derivatur a τέτυψαι, ſic τεθείσομαι, a τέθεισαι, &c.

2. Εἵσομαι, *paullo poſt mittar*, ἀφείσομαι, *mox dimittar*, flectuntur ut τεθείσομαι.

SE-

Digitized by Google

SEPTIMUM CAPUT.

De verbo εἰμὶ, SVM.

1. Anomala ſecundæ conjugationis ſequentia derivantur omnia tum ab ἔω leni ſpiritu; ut εἰμὶ, *ſum*, & εἶμι, ἴημι, *eo*: tum ab ἕω ſpiritu aſpero; ut ἧμαι, *ſedeo*, εἷμαι, *indutus ſum*: aut tandem ab obſoleto κέω, ut κεῖμαι, pro κέομαι, *jaceo*.

2. De ſubſtantivo εἰμὶ, ſi quæras, ex ἔω ſecundum regulam fiat ἔημι: ſed reduplicatio abjicitur: poſtea η mutatur in ει ad fugiendam ſimilitudinem verbi ἠμὶ, *dico*: & accentus poſtponitur. In tertia ſingulari, & in quatuor ſequentibus perſonis σ invenitur.

3. Imperfectum formatum eſt more ſolito, ἦν, *eram*, ab inuſitato ἦμι derivatur. Sed vocalis longa retinetur in omnibus numeris. ἦσθα, pro ἦς, *eras*, eſt ex Æolica dialecto traductum in communem. ἦ pro ἦν, *erat*, vix uſurpatur.

4. Quemadmodum ſolum præſens & imperfectum in activa forma apparet: ſic etiam ſunt tantum duo tempora in medio. ἤμην, *eram*, enim derivatur ab inuſitato ἧμαι, quod derivari potuit ab ἦμὶ, aut potius εἰμὶ: atque ἔσομαι, *ero*, derivatur ab ἔω, quod ἔομαι, faciat.

1. *Quomodo conjugas Præſens verbi* εἰμὶ INDICATIVUM?

S. Ἐιμὶ, εἶς vel εἶ, ἐστί.
D. ἐστὸν, ἐστόν.
P. ἐσμὲν, ἐστὲ, εἰσί.

Compoſita remittunt accentum in priorem ſyllabam, ut: πάρειμι, *adſum*, πάρει, πάρεσι. &c.

In ſecunda perſona εἶς eſt multo uſitatius apud Hom. quam εἶ; ſed εἶ invenitur ſæpius apud Oratores.

2. *Da Imperfectum.*

S. ἦν, ἦς, ἦ, vel potius ἦν,
D. ἦτον, ἤτην.
P. ἦμεν, ἦτε, ἦσαν.

5. *Detur*

Digitized by Google

5. *Detur* SUBJUNCTIVUS.

S. ὦ, ἦς, ἦ,
D. ἦτον, ἦτον.
P. ὦμεν, ἦτε, ὦσι.

6. OPTATIVUS.

S. εἴην, εἴης, εἴη.
D. εἴητον, εἰήτην.
P. εἴημεν, εἴητε, εἴησαν, (ut πιθείην)
Sync. εἶμεν, εἶτε, εἶεν.

7. IMPERATIVUS.

S. Ἔσο vel ἴσθι, ἔστω.
D. ἔστον, ἔστων,
P. ἔστε, ἔστωσαν.

Invenitur etiam εἶ pro ἴσθι, ut πάρει, *huc ades.* Sic etiam ἤτω, Pſalm. 103. pro ἔστω: nam ab ἴω derivatur ἰέτω, quod per contractionem ἤτω fit. ἴσθι, *ſcito*, derivatur ab ἴσημι, *ſcio*, ſed ἴθι, *ito*, ab εἶμι, *eo.*

8. INFINITIVUS.

εἶναι, *eſſe.*

9. PARTICIPIUM.

M. ὤν, ὄντος,
F. οὖσα, οὔσης,
N. ὄν, ὄντος.

MEDIUM.

Imperfectum tempus.

S. ἤμην, ἦσο, ἦτο. Eurip.
D. ἤμεθον, ἦσθον, ἤσθην.
P. ἤμεθα, ἦσθε, ἦντο.
Dem. παρήμην, *aderam.*

Futurum primum,

S. ἔσομαι, ἔσῃ, ἔσεται vel ἔσται.
D. ἐσόμεθον, ἔσεσθον, ἔσεσθον.
P. ἐσόμεθα, ἔσεσθε, ἔσονται.

Huj

Hujus temporis.

Optativus eſt	Infinitivus.	Participium.
ἐσοίμην, ἔσοιο, &c.	ἔσεσθαι.	ἐσόμενος.

* Hinc oritur *παρεσοίμην afforem, ἀπεσοίμην, abeſſem.*

OCTAVUM CAPUT.

De εἶμι & ἵημι, eo.

Εἶμι formatur a poëtico verbo εἴω pro ἴω. ι habet locum in duali & plurali numero: quemadmodum ε manet in ἐστὸν, ἐστὲ, ἐστὶν, &c.

Sed ἵημι derivatum ab ἴω cum impropria reduplicatione plane eſt analogum, ſed in paucis perſonis uſitatum. En igitur primo εἶμι.

1. *Quis eſt* INDICAT. ACTIVUS *temporis præſentis* εἶμι?

S. εἶμι, εἶς, vel εἶ. εἶσι, vel ἴσι ſecundum quoſdam.
D. ἴτον, ἴτον.
P. ἴμεν, ἴτε, εἶσι.

Εἶ, εἶς, *vadis*, quod apud poëtas invenitur, eſt in hoc verbo minus in uſu quam εἶ: cujus contractio vera eſt εἶ, εἶς. pro εἶσι ajunt Iones ἴασι; hac de cauſa invenitur ſæpe προσίασι, *adeunt*; εἰσίασι, *ingrediuntur*, &c. Hæ vero leges duplicem habent accentum, ut ἄνιασι, ἀνιᾶσι, *adſcendunt*, κάτιασι & κατιᾶσι, *deſcendunt*, &c.

2. *Quodnam eſt Imperfectum?*

S. εἶν, εἶς, εἶ.
D. ἴτον, ἴτην.
P. ἴμεν, ἴτε, ἴσαν, *ibant.* ξύνισαν, *conveniebant.*

Reperi-

Digitized by Google

Reperitur etiam εἶον, ab ἴω. εἶεν, Heſych. *ibat*. pro εἶον, inquiunt Attici ᾖον, atque per dialyſin ἤϊον: unde apud Apollodorum derivatur ἐξήϊον.

Futurum ἴσω eſt inuſitatum: ſed dicitur εἶμι, ἴθι, aut ἴομαι.

Perfectum εἶκα etiam non invenitur, ſed hinc tamen derivatur pluſquamp.

3. *Pluſquamperfectum.*

Ἔικειν, Att. ᾔκειν, *iveram*, ᾔκειμεν, *iveramus*, aut per eliſionem ᾔεμεν & ᾖμεν. ᾔειτε, ᾖτε, *iveratis*.

Propterea dicitur & ἐπεξῆμεν, *erruperamus*, pro ἐπεξήειμεν aut ἐπεξειήκειμεν, ab ἐπέξειμι, *erumpo*. προσῆμεν, *acceſſeramus*, ἐξῆτε, *exiveratis*.

4. *Aoriſtus primus inuſitatus eſſet*

Ἔισα: cujus compoſitum nunc μετεῖσα, *intermiſi*, μετεισάμενος, *inveniens*, *intermiſſus*, Iliad. 3.

Ἐισάτην, Att. ᾐσάτην, *duo ibant*,

Ἔισαν, ᾖσαν & ἤϊσαν, *plures ibant*.

5. *Aoriſtus ſecundus.*

S. ἴον, ἴες, ἴε.

D. ἴετον, ἰέτην.

P. ἴομεν, ἴετε, ἴον.

SUBJUNCTIV. OPTATIVUS.

Aoriſtus ſecundus.

S. ἴω, ἴῃς, ἴῃ &c.
* ἀπίωμεν, *abeamus*.

ἴοιμι, ἴοις, ἴοι, &c.
* εἰ ἐπανίοι, Joſeph. *ſi rediret*.

IMPE-

IMPERATIVUS.

Tempus præſens.		Aoriſtus ſecundus.	
S. ἴθι,* vel εἶ,	ἴτω,	S. ἴε,	ἰέτω, &c.
D. ἴτον,	ἴτων,	*ἔξιε,	exi.
P. ἴτε,	ἴτωσαν.		

* ἔξει, Heſych. exi. ἄπει, abi. δίει, tranſi. Nullum invenitur compoſitum ab εἶμι, cum σὺν aut περὶ.

INFINITIV. PARTICIPIUM.

εἶναι, vel ἴναι. Forſan ab ἰέναι, quod derivatur ab ἴημι.

Ἰών, ἰοῦσα, ἰόν. Multi vocitant præſens, cujus tria verba numerant cum accentu in fine. ἰὼν, iens, κιὼν, vadens, & ἐὼν pro ὢν, exiſtens.

MEDIUM.

Perfectum Indicat.

ια, Att. ἦα (& per dialyſin ἤϊα, ας, ε, *ivi*) αμεν, *ivimus*, per ſyncopen ἦμεν. unde derivatur πῆμεν, *abiimus*.

Plusquamperfectum.

ᾔειν, *iveram*, * διήει, Herod. *tranſierat*, ροήει, Plut. *prodibat*, μετῄει, Dio. *perſequetur.*

ῄει, Luci. *ſubibat*, *ſuccurrebat*)

μεν, *iveramus*. ἐπανῄειμεν, *redieramus*.

ᾔεισαν,

Digitized by Google

ἤεισαν, Att. ἤεσαν, *iverant.* ἐξήεσαν, *exiverant.*

Tempus futurum.

Εἴσομαι, *ibo.* ἐπιείσομαι, Hom. *adibo.*

Aoriſtus primus.

Εἴσατο, *ivit.* Partic. μετεισάμενος, *inſecutus.*

ἽΗΜΙ, *vado.*

In Præſenti Indic. ἵησι, *it*; ἵεμεν, *imus*; ἀνίεμεν, *adſcendimus*; κατίεμεν, *deſcendimus.*

In imperfecto. ἵεσαν, *ibant.*

In optativo. ἱείη, *utinam iret.*

In infinitivo. ἱέναι, *ire.* * ἀπιέναι, *abire.* μετιέναι, *perſequi*; προσιέναι, *accedere.*

In participio. ἱείς, ἱέντος, *iens.*

In medio.

Ἵεμαι, *eo.* ἵεται, *it*; ἵενται, *eunt.*

Imperativus eſt ἵεσο, ἱέσθω, *ito.*

Participium ἱέμενος, *iens*, apud Apollon.

NONUM CAPUT.

De ἧμαι, *ſedeo*, & εἷμαι, *ſum indutus.*

1. Ἧμαι, *ſedeo*, contractum, quod ſemper ſuum η retinet, venit ex diſſoluto ἕημαι. ἕεμαι, derivatur rurſus ab ἕημι, & ἕημι ab ἑέω pro ἕω.

2. Compoſita remittunt accentum in priorem ſyllabam, ut κάθημαι, *ſedeo*, κάθησαι aut κάθη, κάθηται &c.

3. Diſtingue hic quatuor verba, nempe 1. ἧμαι, de quo nunc agimus. 2. εἷμαι, *miſſus ſum*, & *veſtitus*, ab ἕημι vel ἕω. 3. ἥσμαι ab ἥδω, *delector.* 4. & εἷσμαι, *ſedi*, ab ἕζομαι, unde oritur εἵσμην, *ſederam.*

I. *Quis eſt* INDICATIVUS *præſens.*

S, Ἧμαι, ἧσαι, ἧται,

D. ἥμεθον

D. ἥμεθον, ἧσθον, ἧσθον.
P. ἥμεθα, ἧσθε, ἧνται.

Ab ἕω derivatur etiam ἕζω, καθίζω, colloco; ex quo ἑδεῖν, ſedere, aoriſtus ſecundus, oritur. E in ι mutato dicitur ἵζω, καθίζω, ἐκάθιζον, καθίσω, ἐκάθισα, κεκάθικα. Imperativus κάθιζε, κάθισον, κεκάθικε.

2. *Imperfectum.*

S. ἥμην, ἧσο, ἧτο.
D. ἥμεθον, ἧσθον, ἥσθην.
P. ἥμεθα, ἧσθε, ἧντο.

* Compoſitum eſt ἐκαθήμην, ἐκάθησο, το, aut ſine augmento καθήμην, καθῆσο, το.

IMPERAT.

S. ἧσο, ἥσθω. itidem κάθησο, καθήσθω.

INFINIT.

ἧσθαι, καθῆσθαι, ſedere.

PARTICIPIUM.

ἥμενος, καθήμενος. etiam παρήμενος.

2. *Quæ tempora habet* Εἷμαι?

Perfectum & pluſquam perfectum in Paſſivo: futurum primum, & Aoriſtum primum in Activo: præterea primum Aoriſtum in medio.

PERF. PASSIVUM.

S. εἷμαι, εἷσαι (Poët. ἕσσαι) εἷται & ἕσται.
Pl. εἵαται, induti ſunt.

Pluſquamperfectum.

S. εἵμην, εἷσο & ἕσσο, εἷτο & εἷστο vel ἕστο.
P. εἵατο. Hom. induti erant.

Participium.

εἱμένος, veſtitus.

ACTIVI futurum eſt ἕσω, aut ἕσσω, veſtiam ab [ἕω] aut ἕννυμι, veſtio. aor. 1. εἷσα, veſtivi. Infinitivus εἷσαι & ἕσσαι. ἐφέσσαι, eſt apud Hom.

* Sed

* Sed ἔφισται cum accentu in antepenultima eſt medii imperativus, ut τύψαι.

MEDII.

Aoriſtus primus eſt εἱσάμην, ἑστάμην & ἑι-σάμην.

Participium ἑστάμενος.

CAPVT DECIMVM.

De κεῖμαι, *jaceo.*

* Κεῖμαι ponitur pro κέιμαι, a κέημαι ex κέω pro κέω. Unde, Poëtæ efficiunt κέονται, *jacent*, κέοντο, pro ἐκέοντο, *jacebant*. Κεῖμαι retinet ubique ſuum ει, quemadmodum ἧμαι ſuum η.

1. *Conjuga tempus præſens.*

S. Κεῖμαι, κεῖσαι, κεῖται.
D. κείμεθον, κεῖσθον, κεῖσθον.
P. κείμεθα, κεῖσθε, κεῖνται.

2. *Imperfectum.*

S. ἐκείμην, ἔκεισο, ἔκειτο.
P. ἔκειντο, *jacebant.*

3. *Medium.*

Fut. κείσομαι, *jacebo.* (a κέω, -ομαι, ῃ, εται.) Imperativus eſt κεῖσο, *jace.* Infinitivus κεῖσθαι.

Participium, κείμενος.

Subjunctivus eſt, κέωμαι a κέω. κατακέωνται Luci. *ſubjaceant.*

1. Con

1. Compoſita in tertiam a fine ſyllabam remittunt accentum, ut ἀνάκειμαι, *diſcumbo.* Sed infinitivus modus retinet accentum eadem in ſyllaba, in qua fuit in ſimplici. ut κεῖσθαι, *jacêre*, περικεῖσθαι, *circumjacere.*

2. De Ἵημι, ἵστημι & φημὶ vide ſub præſentibus temporibus τίθημι & ἵστημι.

FINIS LIBRI QUARTI.

QVINTVS LIBER.

De verbis Defectivis, & Investigatione originum.

CAPUT PRIMUM.

De Defectivis.

I. *Quæ appellantur verba Defectiva?*

1. Quæ perſonis quibuſdam carent, unde imperſonalia nominantur, ut: δεῖ, *oportet*, ἔδει, *oportebat*, δεήσει, *oportebit*, &c.

2. Modis: ut ἵστημι, quod nec in indicativo, nec in ſubjunctivo uſurpatur; etiamſi in optativo dicatur ἱσταίην, & in infinitivo ἱστάναι.

3. Temporibus: quorum numerus multo maximus.

2. *Quot igitur verborum genera, quæ deficiuntur Temporibus?*

Duo. Quædam enim habent ſolum præſe & imperfectum, ut: λαμβάνω, *capio*, ἐλάμβανον, *capiebam*. Reliqua enim tempora eſt u aliunde derives, ſc. a priſco λήβω.

Quædam e contrario habent quidem ali tempora, ſed non imperfectum, aut præſen ut ἔφυν, *natus ſum*, cujus præſens φῦμι inuſ tatum eſt.

Primum

Primum genus iterum ſinditur in duos quaſi ramos, quorum primus deſcendit ex Prima conjugatione in Ω, & ſecundus ex ſecunda in Mi. Ad tradendam itaque diſtinctam hujus ἀναμνήσεως cognitionem, ſolidumque fundamentum jaciendum ad inveſtiganda themata, deformabimus diverſos hoſce ramos in diverſis Tabulis.

TABULA PRIMA.

De verbis in Ω, quæ cum duntaxat præſens & imperfectum habeant, cognoſcuntur ex ſignificatione, reduplicatione, derivatione, aut terminatione.

I.

EX SIGNIFICATIONE.

1. Verba in αω, quæ imitationem aut ſimilitudinem ſignificant, non flectuntur, niſi in præſenti et imperfecto ut: *κιλλαινιάω*, *nigrico*: *χιάω*, *candeo inſtar nivis*: *γαληνιάω*, *tranquillus ſum*.

2. Verba concupiſcendi in αω, ut βασιλειάω, *regnaturio*: μαθητιάω, *diſcendi ſum avidus*: ὠνητιάω, *empturio*; στρατηγιάω, *imperaturam affecto*; φονάω, *cædis perpetrandæ ſum avidus*: μαχάω, *pugnare cupio*.

I I.

EX REDUPLICATIONE.

Omnia verba, quæ reduplicationem abſolvunt liquidâ, ſunt defectiva: βαίνω, βαμβαίνω, *articulate loquor*; μαίρω, μαρμαίρω, *niteo*; φαίνω, παμφαίνω, *luceo*.

Adjungas μορμύρω, γαργαίρω, *vibro*: μορμύρω, *murmuro*; δαρδάπτω, *dilanio*. Tamen Heſychius habet δεδάρδαφε, *voravit*.

I I I.

EX TERMINATIONE.

1. Cognoſcuntur, quæ duplicem habent conſonantem ante ω; ut, ῥέμβω, *in gyrum circumago*; φέρβω, *nutrio*; σπένδω, *libo*, *fundo*; πέρδω, *crepitum ventris emitto*; ἔλδομαι, *appeto*, &c Characteriſtica late patet in derivatione: ut videbis paullo poſt.

2. Quædam habent tamen unam conſonantem, cum deſinunt in ΒΩ. Nam φέβω & ομαι, *fugio*, pauca habet tempora a ſe ipſo; ſic etiam σέβω *colo*, etſi ἐσέβην, *adoratus ſum*, apud Soph. Sed λείβω, ἀμείβω, τρίβω, & ſimilia ſunt analoga.

Vel ΛΩ. ut θέλω, *volo*: μέλω, *curam geſſi*: πέλω, *ſum*; βέλομαι, *volo*, & ſic deinceps.

IV.

EX DERIVATIONE, QUÆ TERMINATIONEM COMITATUR.

1. Defectiva agnoſcas poëtica verba in αω, quæ aliunde derivantur, præſertim ſi illud verbum aut nomen rurſus oritur ab alio verbo, ut ἰσχανάω, *retineo*, ab ἰσχαίνω, quod rurſus derivatur ab ἴσχω, facto ex ἔχω, *habeo*. δεικανάομαι, *porrigo manum ad prebendendum*, a δεικάνω: quod factum ex δείκω a δέκομαι, Ion. pro δέχομαι, *accipio* Sed ſi verbum ab uno tantum fonte oritur, habet omnia tempora, ut μηχανάομαι. *machinor*, a μηχανὴ, *machina*.

2. Quæ ante αω, εω, ω, N interponunt in derivatione, ut: περνάω, *vendo*, a περάω. οἰχνέω, *abeo*, ab οἴχομαι πίφνω: *extinguo*, a φένω ἰθύνω, *dirigo*, ab ἰθὺς, *rectus*. Quædam vertunt E in ι: ut, πίτνω, πιτνέω, a πέτω, *cado*. Quædam deſinunt in μι, ut: κιρνάω, κίρνημι a κεράω, *miſceo*, &c. Euſtath. notavit, etiam πένω: ſed vix eſt in uſu, quamvis πένομαι ſæpe inveniatur apud Hom. πέπονα, *laboravi*, eſt medium; unde πόνος, *labor*.

3. Quæcumque in ΙΖΩ deſinunt, orta à verbis circumflexis, eandem habentibus ſignificationem, ut

αἰτῶ, αἰτίζω, *peto*.

ἠρεμέω, ἠρεμίζω, *quietus ſum*.

Sed ſi primitivum & derivatum diverſum efficiunt ſenſum, habent plura tempora, ut, πλουτέω, *dives ſum*, πλουτίζω, *locupleto*. Secundo & hoc verum magna ex parte, cum ΙΖΩ à nomine derivatur; ut οἰκίζω, *condo*, ab οἶκος, *domus*. Euſtathius numerat tamen inter defectiva ὀμβρίζω, *imbre rigo*, ab ὄμβρος, *pluvia*; & σταθμίζω, *pondero*, a σταθμὸς, σταθμίον, *libra*.

4. Poëtica derivata in ΑΘΩ, ΕΘΩ, ΥΘΩ, ΣΘΩ, ΧΘΩ, & ΚΩ, ut:

ἀμύνω, ἀμυνάθω, *auxilior*, *defendo*.

ἔδω, ἔσθω, *edo*.

ὀλέκω, *perdo*, ab ὀλέω.

ἐρυκάκω & κέω, *ſubibeo*, ex ἐρύκω, ab ἐρύω.

5. Polyſyllaba quæ deſinunt in ΑΝΩ, ΑΙΝΩ, & ΕΙΝΩ, orta ab έω, άω, ut:

Ἁνδάνω, *placeo*; nam fut. 2. ἁδῶ fit ab ἁδέω, ex ἥδω, *delecto*. Ολισθαίνω, *labor*, ab ὀλισθέω. ἀλεείνω, *vito*, ab ἀλέυω. ſed τείνω, & alia diſſyllaba in ινω ſunt analoga.

6. ΠΤΩ, ΚΤΩ. ΣΧΩ, ΞΩ, ΨΩ. ut: πίπτω, *cado*, a πέτω. τίκτω, *pario*, a τέκω. ἐνίπτω, *dico*, ab ἐνέπω. ῥίπτω, *jacio*, a ῥέπω, regulam ſequitur.

ἴσχω, *habeo*, ab ἔχω. Ἀμπίσχω, *amicio*, ex ἀμφὶ, *circum* & ἔχω.

Ἀλέξω, *depello*. *opem fero* ab ἀλεξέω, unde mutuatur.

ἕψω, *coquo*, ab (ἑψέω).

7. De

7. Derivata a futuris. ut: ἄξω, *ago*: unde imperativus ἄξε, ἴτω. Οἴσω, *porto*, unde imperfectum οἶσον, imperativus οἶσε, ἴτω. ὄρσω, *concito*, ὄρσομαι, *concitor*, ὠρσόμην, *concitabar*, ὦρσο, Ion. ὄρσεο, *concitabare*. Imperativus eſt ὄρσε, *concitare*. Hæc veniunt ab ἄγω. ἄξω. οἴω, οἴσω. ὄρω, ὄρσω, Æol. pro ὀρῶ.

Huc pertinent etiam derivata in ειω, quæ a futuro derivantur, ut γαμησείω, *nupturio*, a γαμήσω, *uxorem ducam*, quod a γαμέω, *duco*. Πολεμέω, *bellum gero*, πολεμήσω, format πολεμησείω, *bellare geſtio*. [βρόω,] aut βρώσκω, *edo*, βρώσω facit βρωσείω, *eſurio*.

Hæc non habent imperfectum: ſed ὀψείω ab [ὄπτω, ὄψω] facit ὤψειον, inquit Caninius.

8 Quæ gradatim à ſe invicem derivantur, quorum quædam deſinunt in ΑΖΩ, ΙΖΩ, ΕΘΩ, ut: ἀλύω, *oberro*, ἀλύσω: ἀλύσκω, ἀλυσκάζω. [δράω] δράσω. [δράσκω,] δρασκάζω, *fugio*. [ἐλάω] ἐλάσω: ἠλάσκω, ἠλασκάζω, *diſcurſo*.
[ἕλω] ἕλκω, ἑλκύω, ἑλκύζω, ἑλκυστάζω, *traho*.
ἕρπω, ἑρπύζω, ἑρπυστάζω, *ſerpo*.
τρέπω, τρέψω, τρεπαλίζω, *verto, converto*, etiam ἐντρεπαλίζω. [βάω] βιβάω, βιβάσω, βιβάσθω, etiam βιβάσσω, Heſych.

Ad duos antecedentes numeros, refer omnia deſinentia in ΣΚΩ, qualiſcunque vocalis præcedat, ut: ἡβάσκω, *pubeſco*, ab ἡβάω. ἀλδήσκω *augeor*, a futuro ἀλδήσω. κυΐσκω, *gravida ſum*, κυέω. ἀμβλώσκω ab ἀμβλόω, ώσω, ἐξαμβλῦν, invenitur apud Platonem. μεθύσκω, *inebrio*, a μεθύω; φαύσκω, πιφαύσκω, πιφαύσκω, & πιφράσκω derivantur a φάω. τιτρώσκω, *perfodio*, a τρόω.

9. Quæ deſinunt in ΒΛΩ, ΓΡΩ, ΚΛΩ, ΣΠΩ, ΣΣΩ, ΣΜΩ, ΦΛΩ, derivatione comitante figuras poëticas, epentheſin ſyncopen, aut antitheſin, ut: μέμβλομαι, *curo*, a μέλομαι: ἵσπομαι, *ſequor*, ab ἕπομαι: ὄφλω, *debeo*, ab ὀφείλω. ἔγρομαι, *excitor*, ab ἐγείρομαι: quamvis Heſychius inquit ἐξέγρετο pro ἐξεγέρθη, παιφάσσω, *undique aſpicio, curro, agito*. κέκλομαι, *hortor*, a κέλομαι. τέτμω, *invenio*, a τέμνω. ἀγρόμαι, *congregor*, ab ἀγείρομαι. Ἐνίσπω, *dico*, (pro quo Hom. ἐνίσσω ab ἐνέπω) format tamen ἐνίψω, *dicam*, & aliunde ἐνισπήσω. Ἀηθέσσω, *inſuetus ſum*. ἀγνώσσω, *ignoro*. ἀπινύσσω, *deſipio*. Addas huc ΙΛΛΩ, ΥΛΛΩ. ut δινίλλω, *contorqueo oculos, circumſpecto*, a δινέω, *circumago*, & ἴλλος, *oculus*. βδύλλω, *flatum ventris emitto*, a βδέω, *pedo*.

TABULA SECUNDA,

Complectens quinquaginta ſeptem octove verba in MI, quæ ſolum fere præſens & imperfectum habent: Futurumque aliunde mutuantia terminant in ΣΩ, ΞΩ, ΝΩ.

I.

PRIMA SERIES FUTURORUM IN ΣΩ MUTUATITIUM, PRÆSENS TERMINAT ΗΜΙ VEL ΥΜΙ.

α. ΗΜΙ.

Cum verba in -ημι, ſolo fere gaudent præſenti & imperfecto: futura, quibus carent, utenda petunt.

1. Ab ΑΩ, ΑΣΩ, vel -άζομαι ut γήρημι, *ſeneſco*, vix uſitatum in Indic. unde Inf. γηρᾶναι, καταγηρᾶναι. Part. γηρᾶς, ἀντὸς, ſed Fut. καταγηράσω, venit a γηράω.

Δίδρημι, *fugio*, in Optat. ἀποδραίην, διαδραίην. Infin. 1. ἀποδρᾶναι, διαδρᾶναι. partic. ἀποδρᾶς, διαδρᾶς. Vide inf. Reg. III. cap. III.

Κίρνημι, *miſceo*. Imperf. ἐκίρνην. Infin. κιρνάναι. Partic. κιρνάς. Sed Fut. κεράσω, & alia tempora a κεράω.

Κρέμνημι aut κρήμνημι, *ſuſpendo*. Imperat. κρήμνη, Att. pro κρήμνηθι aut κρήμναθι. Paſſ. κρήμναμαι, *ſuſpendor*. Part. κρημνάμενος. Fut. κρεμάσω, κρεμασθήσομαι a κρεμάω. Invenitur etiam κρέμαμαι, *pendeo*, ἐκρέμω, pro ἐκρέμασο, *pendebas*: κρέμασθαι, *pendere*: κρεμάμενος, *pendens*. Quinimo κρέμομαι. Ariſtoph. ἐκ κρέμοισθε.

Πέρνημι, *vendo*. Inf. περνάναι. Part. περνάς. Paſſ. πέρναμαι. Inf. πέρνασθαι. Part. περνάμενος. Fut. περάσω, a [περάω] unde oritur πιπράσκω.

Σκίδνημι, *diſpergo*. Paſſ. σκίδναμαι. imperf. ἐσκιδνάμην. Inf. σκίδνασθαι. Part. σκιδνάμενος. Fut. σκεδάσω, σκεδασθήσομαι. præſ. ἐσκέδασμαι a σκεδάω.

Ἄγαμαι, *admiror*, imperf. ἠγάμην. Opt. ἀγαίμην. Sed Fut. ἀγάσομαι: Aor. 1. ἠγασάμην, & partic. ἀγασθεὶς, derivantur ab ἀγάομαι aut ἀγάζομαι

Ἔραμαι, *amo*, Imperf. ἠράμην. Reliqua ab ἐράω.

Πρίαμαι, *emo*. (πρίημι etenim, quod Etymologus habet, eſt inuſitatum) imperf. ἐπριάμην. Subj. πρίωμαι. inf. πρίασθαι part. πριάμενος, a πριάω. Ἐπρίω, *emebas*, ponitur pro ἐπρίασο, in imperfecto. ἐπρίω, *emiſti*, pro ἐπρίαο Ionice, ſive ἐπριάσω in Aoriſto 1. med. Imperat. πρίω, ex πρίασο, *eme*.

2. ΣΩ

2. ΣΩ derivatur ab ἄω, fut. ἤσω, ἤσομαι: ut βίβημι, eo, inuſitatum in Indicativo, pro quo βαίνω utimur. part. βιβὰς apud Hom. Aor. 2. ἔβην Subj. βῶ, βῇς, βῇ. Optat. βαίην. De Fut. βήσω, Vide inf. c. IV. Reg. 9.

Ἕστημι, conſiſto, exolevit: Sed in Opt. dicitur ἑσταίην, unde Hom. ἀφεσταίην, abſiſterem. Infin. ἑσταίναι, ſtare. Fut στήσω derivatur a [στάω]

Κίχρημι, commodo, do utendum, (pro quo & dicitur κιχρέω) facit κιχρεῖσι, commodant. part. κιχρεὶς. paſſ. κίχραμαι. part. paſſ., κιχράμενος. Sed fut. χρήσω. Aor. 1. ἔχρησα. Perf. κέχρηκα a χράω. Sed χρησόμενος, utendum rogans, indigens, & χρηστὸς, ad uſum expetitus, derivantur a [χρέω]

Ὀνίνημι, juvo, proſum. Inf. ὀνινάναι. paſſ. ὀνίναμαι. Inf. paſſ. ὀνίνασθαι. part. ὀνινάμενος. Item ſine reduplicatione ὄναμαι, ὀναίμην, ὄνασθαι. Fut. ὀνήσομαι, fructum percipiam, eſt ab [ὀνάω]

Πίπλημι, aut πίμπλημι, impleo (alio etiam modo πιπλάω, πιμπλάω) imperf. ἐπίπλην: imperat. compoſiti ἐμπίπλη, Att. pro ἐμπίπληθι aut ἐμπίπλαθι. inf. πιπλάναι. Paſſ. πίμπλαμαι. imperf. ἐπιμπλάμην. Inf. πίμπλασθαι. part. πιμπλάμενος. Fut. πλήσω, &c. a [πλάω] aut etiam πλήθω.

Πίπρημι aut πίμπρημι, incendo, comburo. Imperf. ἐπίμπρην. inf. πιμπράναι. In compoſitis ἐμπιπράναι. apud Ariſtoph. part. πιμπρὰς. præſ. paſſ. πίμπραμαι. Imperf. ἐπιμπράμην. inf. πίμπρασθαι. Part. πιμπράμενος. Alia tempora ſumit a [πράω] aut πρήθω. fut. πρήσω, πρησθήσομαι. Aor. paſſ. ἐπρήσθην. Perf. πέπρησμαι.

Τέτλημι, patior, vix receptum facit τετλᾶσι, patiuntur. Opt. τετλαίην. imperat. τέτλαθι, Attice τέτλα. inf. τετλάναι. Aor. 2 ἔτλην, τλαίην, τλῆθι, τλῆναι, τλάς. Sed Fut. τλήσομαι, perf. τέτληκα derivantur a [τλάω] ex ταλάω.

Τίτρημι, perforo, a [τράω] facit Fut. τρήσω. Aor. 1. ἔτρησα. perf. paſſ. τέτρημαι. Aoriſt. 1. paſſ. ἐτρήθην.

Δύναμαι, poſſum, imperf. ἐδυνάμην, Att. ἠδυνάμην. ſubj. δύνωμαι. Opt. δυναίμην. inf. δύνασθαι. part. δυνάμενος. Sed fut. δυνήσομαι, Aoriſt. 1. ἐδυνήθην, perf. δεδύνημαι, ſunt quaſi a δυνάομαι.

Ἴπταμαι, volo. imperf. ἱπτάμην. Aor. Med. 2. ἐπτάμην, Part. πτάμενος. Aor. 2. Act. ἔπτην. inf. πτῆναι. Part. πτὰς. quaſi ab ἵπτημι. A [πτάω] pro πετάω, derivatur fut. 1. πτήσομαι. A πέτομαι, ἐπτόμην, πτέσθαι, & πτόμενος pro ἐπτόμην, &c. per ſyncopen.

3. ΣΩ hic etiam derivatur ab ἔω, Fut. ἤσω: ut,

Ἄημι, ſlo, ab inuſitato ἀέω, Poëticum, & retinet η imp. ἀήτω. ſpirato. inf. ἀῆναι. Sed ἀεὶς, ſpirans, ἀεῖσι, ſpirant, non ἀέισι.

Δίδημι, ligo. imperf. ἐδίδην. inf. διδέναι. Part. διδεὶς. Cujus primitivum eſt δέω, fut. 1. paſſ. δεθήσομαι. Aor. 1. paſſ. ἐδέθην. p. δέδεμαι.

[Εἴδημι] ſcio, opt. εἰδείην. Inf. εἰδέναι. Subj. autem εἰδῶ. derivatur vel ab εἴδημι, vel εἰδέω. unde fut. εἰδήσω.

Pro ἴσχημι habeo, vid. ἴσχω vel ἔχω, infra c. IV.

§. XIII.

VERBA IN -υμι FUT. IN -ζω SUMUNT.

1. Ab -άω, -άσω: ut Κεράννυμι, aut etiam κεραννύω, *miſceo*. Reliqua enim oriuntur ſecundum regulam ex κεράω. fut. κεράσω. perſ. κεκέρακα. perſ. paſſ. κεκέρασμαι. Aor. 1. ἐκεράσθην. fut. 1. κερασθήσομαι. Pro κεκέρακα dicitur plerumque κέκρακα; pro κεκέρασμαι, κέκραμαι abſque σ, etiam ἐκράθην, κραθήσομαι, ut a κράω.

Κρεμάννυμι, aut κρεμαννύω, *ſuſpendo*, futurum κρεμάσω, κρεμασθήσομαι derivat a κρεμάω.

Πετάννυμι, aut πετάννύω, *tendo*, ſumit a [πετάω] fut. πετάσω, πετασθήσομαι, πεπέτασμαι & πέπταμαι, per ſyncopen.

Σκεδάννυμι, aut σκεδαννύω, *diſpergo*. fut. σκεδάσω, σκεδασθήσομαι perſ. paſſ. ἐσκέδασμαι. Aor. ἐσκεδάσθην.

2. Ab έω, έσω: ut Ἕννυμι, *induo*, aut ἑννύω, ab [ἕω] mutuo ſumit futurum primum ἕσω. Aor. 1. medii ἑσάμην perſ. paſſ. εἷμαι, in participio εἱμένος. Fut. 1. paſſ. ἑσθήσομαι. Sed compoſitum, ut, ἀμφιέννυμι, ἀμφιέννυμαι, & ἀμφίεμαι eſt multo uſitatius. fut. ἀμφιέσω, Att. ἀμφιῶ. (unde Ariſtoph. Equitibus inquit προσαμφιῶ, *inſuper veſtiam*) Aor. 1. ἠμφίεσα perſ. paſſ. ἠμφίεσμαι.

Ζέννυμι, aut ύω, *forvefacio*. fut. 1. ζέσω, &c. a ζέω.

Κορέννυμι, aut ύω, *ſatio*. Fut. κορέσω κορεσθήσομαι, &c. a [κορέω.]

Ὄλλυμι, -ύω, *perdo*, fut. ὀλέσω, ab [ὀλέω].

Σβέννυμι aut ύω, *exſtinguo*. fut. σβέσω, σβεσθήσομαι, perſ. ἔσβεκα, ἔσβεσμαι. derivantur ab inuſitato verbo σβέω. Hinc oritur fut. Med. σβήσομαι, ἀποσβήσομαι, *exſtinguam*, quemadmodum dicitur ἔσβηκε, ἀπέσβηκε. Aor. 2. ἔσβην, *exſtinxi*, venit ab inuſitato σβῆμι. Sed ἔσβην, *exſtinctus ſum*, ab ἔσβον. Doctor Pariſ. p. 295.

Στορέννυμι, aut ύω, etiam στόρνυμι, *ſterno*. fut. στορέσω. Aor. 1. ἐστόρεσα. Sumit & tempora a στρώννυμι. Vide ſis num. 4.

3. Ab ίω, ίσω: ut τίννυμι aut τιννύω, *pendo*, *patior*. fut. τίσω, aor. 1. ἔτισα. perſ. τέτικα, a τίω. Aliter etiam τίνω.

4. Ab όω, όσω, aut ωω, ώσω, ut: Ζώννυμι, aut ύω, *cingo*, fut. ζώσω. perſ. act. ἔζωκα. perſ. paſſ. ἔζωσμαι. Aor. 1. ἐζώσθην, a [ζόω]

Ὄμνυμι, aut -ύω, *juro*. fut. ὀμόσω, perſ. ὤμοκα, Att. ὀμώμοκα. fut. 2. Med. ὀμοῦμαι, ὀμῇ, ὀμεῖται, Ab [ὀμόω.]

Ῥώννυμι, aut -ύω, *corroboro*. fut. ῥώσω. perſ. ἔρρωκα paſſ. præt. ἔρρωμαι. pluſquam perſ. ἐρρώμην. imperat. ἔρρωσο, ἐρρώσθω, *vale*, *valeto*. int. ἐρρῶσθαι

Στρώννυμι, aut -ύω, *ſterno*. fut. στρώσω. Aor: 1 ἔστρωσα paſſ. ἐστρώθην. perſ. ἔστρωμαι, ab inuſitato στρόω.

Χρώννυμι, aut -ύω, *coloro*, *imbuo*, fut. χρώσω. Aor. ἔχρωσα perſ. paſſ κέχρωσμαι, aſſumto σ a [χρόω].

Χώννυμι, aut -ύω, *aggerem duco*. Fut. χώσω. Aor. ἔχωσα perſ. paſſ. κέχωσμαι Aor. 1. paſſ. ἐχώσθην. fut. χωσθήσομαι, a χόω. Thuc. l. 2 χῶμα ἔχουν. q. d. aggerem aggerabant. Voſſ.

II.

Secunda Series Futurorum in ΞΩ mutuatitium, præſentis finem ſemper habet ΥΜΙ.

1. ΞΩ venit a verbis in ΓΩ, ut Ἄγνυμι, aut -ύω, *frango*, ſumit tempora, quamvis inuſitatum ſit bar. ab (ἄγω) fut. ἄξω. Aor. 1. ἔαξα Att. pro ἦξα. Aor. 2. paſſ. ἐάγην pro ἤγην perf. Med. ἦγα. ἔαγα. Sic & compoſitum κατάγνυμι. κατεαγμένος, & κατεαγώς, pro κατηγμένος & κατηγώς: retinet vero augmentum contra regulam in Aor. 2. ſubjunctivi, κατεαγῶσι pro καταγῶσι, *confracti ſunt*, & inf. κατεαγῆναι.

Εἴργνυμι, aut -ύω, *arceo*, fut. εἴρξω. Aor. 1. εἶρξα. perf. εἶρχα. perf. paſſ. εἶργμαι. Aor. 1. paſſ. εἴρχθην, ab εἴργω.

Μίγνυμι, aut ύω, *miſceo*, fut. μίξω, μιχθήσομαι. Aor. 1. ἔμιξα, ἐμίχθην Aor. 2. ἐμίγην. inf. μιγῆναι. Partic. μιγείς, ceu a (μίγω)

Ὀμόργνυμι, aut -ύω, *tergo*. Fut. ὀμόρξομαι. Aor. 1. Med. ὠμορξάμην, quaſi a ὀμόργω.

Οἴγνυμι, aut -ύω, *aperio*. fut. οἴξω. Aor. 1. ἔῳξα, Att. pro ᾦξα. perf. paſſ. ἔῳγμαι, pro ᾦγμαι. Aor. 1 ἐῴχθην pro ᾤχθην. perf. Med. ἔῳγα pro ᾦγα, ab οἴγω: cujus compoſitum eſt, ἀνοίγω. fut. 1. Med. eſt οἰγήσομαι, tanquam deſcendens ab οἰγέω.

Πήγνυμι, aut -ύω, *compingo*, fut. πήξω. Aor. 1. ἔπηξα. Aor. paſſ. ἐπήχθην. Aor. 2. ἐπάγην, παγῆναι, παγείς. perf. Med. πέπηγα. paſſ. præt. πέπηγμαι ab antiquo πήγω, vel πήσσω.

Πλήγνυμι, aut -ύω. *percutio*, *ferio*. fut. πλήξω. Aor. 1. ἔπληξα, ἐπλήχθην. Aor. 2. ἐπλάγην, præt. paſſ. πέπληγμαι ab antiquo πλήγω aut πλήσσω.

Ῥήγνυμι, aut ύω, *frango*, *rumpo*, Futur. ῥήξω Aor. 1. ἔρρηξα. Aor. 2. paſſ. ἐρράγην, ῥαγῆναι, ῥαγείς. præt. Med. ἔρρωγα, in compoſito διέρρωγα, *perruptus ſum*. Quemadmodum dicitur ἀρωγός, pro ἀρηγός, *auxiliator*.

2. ΚΩ: ut

Δείκνυμι, aut -ύω, *oſtendo*, fut. δείξω, δειχθήσομαι. Aor. 1. ἔδειξα, ἐδείχθην. perf. δέδειχα, δέδειγμαι, tamquam à δείκω. Hanc etiam formam ſequuntur compoſita.

3. ΣΣΩ: ut

Φράγνυμι (pro quo per metatheſin etiam dicitur φάργνυμι) aut φραγνύω. Fut. φράξω. Aor. 1. ἔφραξα, ἐφράχθην perf πέφραχα, πέφραγμαι. a φράσσω.

III.

Tertii Generis, quod futurum mutuatitium in ΝΩ terminat, eſt verbum.

Κτίννυμι, & κτιννύω, *occido*. A κτείνω enim habet Fut. 1. κτενῶ, *occidam*: κταθήσομαι, *occidar*. Aor. 1. ἔκτεινα, *occidi*: ἐκτάθην, *occiſus ſum*. perf. ἔκτονα, *occidi*. ἔκταμαι. *occiſus ſum*.

Digitized by Google

TERTIA TABULA,

Complectens Defectiva in Ω, quæ carent præſenti & imperfecto, rara & inuſitata litteris majuſculis, uſitata vero minuſculis repræſentans.

A.

ἈΓΑ'ΟΜΑΙ vel **ἈΓΑ'ΖΟΜΑΙ.** *Ἄγαμαι, admiror.*

ἌΓΩ. *Ἄγνυμι, ἀγνύω, frango.*

ἈΔΕΩ. *Ἥδω, delecto, & ἁνδάνω, placeo. ἀδήζω, & ἥσομαι, placebo.*

ἈΙΣΘΕ'ΟΜΑΙ. *Αἰσθάνομαι, ſentio.*

ἈΛΔΕ'Ω. *Ἀλδήσκω, creſco.*

ἈΛΙ'Ω. *Ἀλινδέω, volvo.*

ἉΛΟ'Ω & **ἋΛΩΜΙ.** *Ἁλίσκω, capio.*

ἈΛΦΑ'Ω. *Ἀλφαίνω & Ἀλφάνω, invenio.*

ἉΜΑΡΤΕ'Ω. *Ἁμαρτάνω, pecco.*

ἈΜΒΛΟ'Ω. *Ἀμβλίσκω, ἀμβλύσκω, ἀμβλώσκω. ἀμβλισκάνω, & ἀμβλυσκάνω, abortior.* Sylb. Rud. p. 199.

ἈΜΦΙΕ'Ω. *Ἀμφιέννυμι, ἀμφιεννύω & ἀμφίσκω, veſtio, tego, induo.*

ἈΝΑΛΟ'Ω rarum. *Ἀναλίσκω, dilapido, inſumo.*

ἈΡΕ'Ω. *Ἀρέσκω, placeo.*

ἈΥΞΕ'Ω. *Αὔξω, αὐξάνω, augeo, creſco.*

ἈΧΘΕ'ΟΜΑΙ. *Ἄχθομαι, dolore crucior.*

B.

ΒΑ'Ω. *Βαίνω,* & apud Poëtas *βιβάω, βίβημι, vado.*

ΒΙ'ΩΜΙ. *Βιόω, βιώσκω, vivo.*

ΒΛΑΣΤΕ'Ω. *Βλαστάνω, germino.*

ΒΛΕ'Ω. *Βάλλω, jacio.*

ΒΛΟ'Ω & **ΒΛΩ͂ΜΙ.** *Βλώσκω, vado*

ΒΟΥΛΕ'ΟΜΑΙ. *Βούλομαι, volo, vis.*

ΒΟ'Ω. *Βόσκω, alo, paſco.*

ΒΡΟ'Ω & **ΒΡΩ͂ΜΙ.** *Βρώσκω, βιβρώσκω, edo.*

Γ.

Γ.

ΓΑΜΩ. Γαμέω, *nubo.*

ΓΕΝΟΜΑΙ & ΓΕΝΕΟΜΑΙ. Γίγνομαι vel γίνομαι, *ſum, fio.*

ΓΗΡΗΜΙ. Γηράω & γηράσκω, *ſeneſco.*

ΓΝΟΩ. Γιγνώσκω vel γινώσκω, *noſco.*

Δ.

ΔΑΕΩ. Δαίω, *diſco, ſcio.*

ΔΑΖΟΜΑΙ. Δαίω, *divido.*

ΔΑΡΘΕΩ. Δαρθάνω, *cubitum eo, dormio.*

ΔΕΕΟΜΑΙ. Δέομαι, *egeo, precor.*

ΔΕΙΚΩ. Δεικνύω, & δείκνυμι, *oſtendo.*

ΔΗΚΩ. Δάκνω, *mordeo, lacero.*

ΔΙΔΑΧΩ. Διδάσκω, *doceo.*

ΔΜΕΩ. Δέμω, *ſtruo.*

ΔΟΚΩ. Δοκέω, *videor.*

ΔΟΩ. Δίδωμι, *do.*

ΔΡΑΜΕΩ & ΔΡΕΜΩ. Τρέχω, *curro.*

ΔΡΑΩ. Διδράσκω & δίδρημι, *fugio.*

ΔΥΝΑΟΜΑΙ. Δύναμαι, *poſſum.*

ΔΥΩ, & ΔΥΜΙ. Δύω, *ſubeo, διδύσκω, induo.*

Ε.

ΕΘΕΛΕΩ. Ἐθέλω, *volo, vis.*

ΕΙΔΕΩ & ΕΙΔΗΜΙ. Οἶδα, ἐπίσταμαι, *ſcio.*

ΕΙΡΩ. Ἀγορεύω, *loquor, dico.*

ΕΙΩ. Εἶμι, *eo.*

ΕΙΩ. Ἵημι, *mitto.*

ΕΛΑΩ. Ἐλαύνω, *ago, duco.*

ΕΛΕΥΘΩ. Ἔρχομαι, *venio.*

ΕΛΩ vel ΕΛΛΩ. Αἱρέω, *capio, eligo.*

ΕΝΕΓΚΩ, ΕΝΕΙΚΩ, ΕΝΕΧΩ. φέρω, *fero.*

ΕΝΙΣΠΕΩ. Ἐνίσπω. Poët. *dico, narro.*

ΕΟΜΑΙ. Ἧμαι, *ſedeo.*

ΕΠΩ. Ἀγορεύω, & ἔσπω Poët. *dico.*

ΕΡΕΟΜΑΙ. Ἔρομαι, *rogo, inquiro.*

ΕΡΕΩ. Ἀγορεύω, *dico.*

ΕΡΡΕΩ. Ἔρρω, *pereo.*

ΕΣΤΗΜΙ. Ἵσταμαι, *ſto.*

ΕΥΡΕΩ. Εὑρίσκω, *invenio.*

ΕΧΘΕΟΜΑΙ. Ἔχθομαι & ἐχθάνομαι, *peroſus ſum.*

ΕΨΕΩ. rarum. Ἕψω, *coquo.*

ΕΩ. { Εἶμι, *eo.* / Εἰμὶ, *ſum.* }

ΕΩ. { Ἕννυμι, ἐννύω, *induo.* / Ἵημι, *mitto.* / Ἥμαι, ἕζω & ἵζω à cuius loco, *ſedeo.* }

Ζ.

ΖΕΥΓΩ. Ζευγνύω & ζεύγνυμι, *jungo.*

ΖΟΩ. Ζωννύω & ζώννυμι, *cingo.*

Θ.

ΘΕΛΕΩ. Θέλω, *volo, vis.*

ΘΕΩ. Τίθημι, *pono.*

ΘΝΑΩ. Θνήσκω, *morior.*

ΘΟΡΕΩ. Θρώσκω, *ſalto, curro, cado.*

I. ΙΑΡΥ-

I.

ἸΔΡΥΩ. Ἱδρύνω, ſtabilio.
ἹΖΕΩ. Ἱζάνω, ſedeo.
ἸΘΥΩ. Ἰθύνω, erigo.
ἽΚΟΜΑΙ. Ἱκνέομαι, venio.
ἹΛΑΌΜΑΙ. Ἱλάσκομαι, in gratiam redeo.
ἽΣΧΗΜΙ. Ἴσχω & ἔχω, habeo, poſſideo.

K.

ΚΕΈΜΑΙ. Κεῖμαι, jaceo.
ΚΕΚΡΑΓΩ. Κράζω, clamo.
ΚΕΛΕΟΜΑΙ. Κέλομαι, jubeo.
ΚΕΡΔΑΕΩ. Κερδαίνω, lucror.
ΚΙΧΕΩ. Κιχάνω, invenio, occurro.
ΚΛΕΩ. Καλέω, & Poët. κικλήσκω, voco.
ΚΛΥΜΙ. Κλύω, audio, intelligo.
ΚΜΕΩ. Κάμνω, laboro, facio.
ΚΟΡΕΩ. Κορέννυμι & κορεννύω, ſaturo.
ΚΡΑΩ. Κεράω, κεραννύω, κεράννυμι, miſceo.
ΚΡΕΜΟΝΑΙ, rarum. Κρέμαμαι & κρίμναμαι, pendeo.

Λ.

ΛΑΒΕΩ, & prim. ΛΗΒΩ. Λαμβάνω, capio.
ΛΑΘΕΩ, & prim. ΛΗΘΩ. Λανθάνω, lateo, neſcio.
ΛΗΧΩ. Λαγχάνω, ſortior.

M.

ΜΑΘΕΩ. Μανθάνω, diſco.
ΜΑΧΕΟΜΑΙ. Μάχομαι, pugno.
ΜΕΛΕΟΜΑΙ. Μέλομαι, curam gero.
ΜΕΛΕΩ. Μέλω, curo.
ΜΗΘΩ. Μανθάνω, diſcò.
ΜΙΓΩ. Μιγνύω, μίγνυμι, μίσγω, miſceo.
ΜΝΑΩ. Μιμνήσκω, commonefacio.
ΜΟΡΓΩ. Μοργνύω, & μόργνυμι, tergo.

N.

ΝΕΜΕΩ. Νέμω, divido.

O.

ὈΖΕΩ. Ὄζω, oleo.
ὈΙΕΟΜΑΙ. Οἴομαι, & οἶμαι, puto.
ὈΙΧΕΟΜΑΙ. Οἴχομαι, abeo, diſcedo.
ὈΙΩ. Φέρω, fero.
ὈΛΙΣΘΕΩ. Ὀλισθαίνω, cado.
ὈΛΑΩ & ὈΛΕΩ. Ὀλέω & ὄλλυμι, perdo.
ὈΜΟΡΓΩ. Ὀμοργνύω & -υμι, tergo.
ὈΜΟΩ. Ὀμνύω & -υμι, juro.
ὈΝΑΩ. Ὀνίνημι, juvo.
ὈΠΤΟΜΑΙ. Ὀπτάνω, video, cognoſco.
ὈΡΩ. Ὀρνύω, Poët. concito.
ὈΣΦΡΑΟΜΑΙ, rar. Ὀσφραίνομαι, ſentio, oleo.
ὈΦΕΙΛΕΩ. Ὀφείλω, debeo.

ὈΦΛΕ-

Digitized by Google

ὈΦΛΕ'Ω. Ὀφλάνω & Ὀφλισκάνω, idem.

Π.

ΠΑΘΕ'Ω. Πάχω, patior.
ΠΑΡΔΕ'Ω. Πέρδω, pedo.
ΠΕ'ΠΤΩ. Πέσσω vel -πτω, conſumo, coquo.
ΠΕΤΑ'Ω, rarum. Πιτάννύω & -νυμι, extendo.
ΠΕ'ΤΩ. Πίπτω, cado.
ΠΕΥ'ΘΟΜΑΙ. Πυνθάνομαι, quæro, inquiro, audio.
ΠΗ'ΘΩ. Πάχω, πανθάνω, patior.
ΠΙ'Ω. Πίνω, bibo, & πιπίσκω, potum offero.
ΠΛΑ'Ω. Πιπλάω, πίπλημι, πλήθω, impleo.
ΠΛΟ'Ω & ΠΛΩ͂ΜΙ. Πλέω, navigo.
ΠΟ'Ω & ΠΩ͂ΜΙ. Πίνω, bibo.
ΠΡΑ'Ω. Πιπράσκω, vendo.
ΠΡΑ'Ω. Πιπράω, πίπρημι, & πρήθω, uro.
ΠΤΑ'ΟΜΑΙ. Ἵπταμαι, volo, as.
ΠΤΑ'ΡΝΟΜΑΙ, rarum. πτάρνυμαι, ſternuto.

Ρ.

ῬΕ'Ω, ab ἘΡΕ'Ω. ἀγορεύω, dico.
ῬΗ'ΓΩ. Ῥήσσω. ῥήγνυμι & ῥηγνύω, frango.
ῬΟ'Ω. Ῥωννύω & ῥώννυμι, corroboro.
ῬΥΕ'Ω & ῬΥ'ΗΜΙ. Ῥέω, fluo.

Σ.

ΣΒΕ'Ω & ΣΒΗ͂ΜΙ. Σβεννύω, exſtinguo.
ΣΚΛΑ'Ω & ΣΚΛΗ͂ΜΙ. Σκάλλω vel σκέλλω, areſacio.
ΣΟ'Ω. Σώζω, ſervo.
ΣΠΕΙ'ΔΩ. Σπένδω, libo.
ΣΤΑ'Ω. Ἱστάω, ἵστημι & ἱστάνω, ſtatuo.
ΣΤΕΡΕ'Ω. Στερίσκω, ſpolio.
ΣΤΟΡΕ'Ω. Στορεννύω & -νυμι, ſterno.
ΣΤΡΟ'Ω. Στρωννύω & -νυμι, idem.
ΣΥΝΙ'Ω, rarum. Συνίημι & συνιῶ, intelligo.
ΣΧΕ'Ω & ΣΧΗ͂ΜΙ. Ἴσχω & ἔχω, habeo, teneo.

Τ.

ΤΑ'Ω. Τιταίνω, tendo.
ΤΕ'ΘΝΗΜΙ. Θνήσκω, morior, τεθναίην, moriar, &c.
ΤΕ'ΚΩ. Τίκτω, pario.
ΤΕ'ΤΛΗΜΙ, ΤΛΑ'Ω. Ὑπομένω, tolero. τετλαίην, tolerem, τετλάναι, tolerare.
ΤΕ'ΥΧΩ. Τυγχάνω, ſum.
ΤΙ'Ω. Τίνω, τιννύω & -νυμι, luo.
ΤΛΑΩ. Ὑπομένω, tolero.
ΤΜΑ'Ω: & ΤΜΗ'ΓΩ rarum. Τέμνω, ſeco.
ΤΡΑ'Ω. Τιτραίνω, τετραίνω, τιτραίνω & τίτρημι, terebro.
ΤΡΟ'Ω & ΤΡΩ͂ΜΙ. Τιτρώσκω; lædo.
ΤΥΧΕ'Ω. Τυγχάνω & τεύχω, nanciſcor.

Υ.

ὙΠΟΣΧΕ'ΟΜΑΙ. Ὑπισχνοῦμαι, promitto.

Φ.

Φ.

ΦΑ'Ω. *Φάσκω & φημί, dico, cogito.*

ΦΗΓΩ & ΦΑ'ΓΩ. Ε'σθίω & *τρώγω, edo.*

ΦΘΑ'Ω & ΦΘΗ͂ΜΙ. *Φθάνω, prævenio.*

ΦΘΙ'Ω. *Φθίνω, corrumpo.*

ΦΡΕ'Ω & ΦΡΗ͂ΜΙ. *Φέρω, fero.*

ΦΥ͂ΜΙ. *Φύω, gigno, naſcor.*

ΦΩ'ΓΩ, & ΦΩ'ΖΩ, rarum. *Φωγνύω & -νυμι, uſtulo, torreo.*

Χ.

ΧΑΡΕ'Ω & ΧΑΙΡΕ'Ω. *Χαίρω, gaudeo.*

ΧΟ'Ω. rar. *Χωννύω & -νυμι, aggero, aggere, cingo.*

ΧΡΑ'Ω. *Κιχρέω, & -νυμι, utendum do.*

ΧΡΟ'Ω. *Χρωννύω & -νυμι, coloro.*

Ω.

Ω"ΘΩ. *Ω'θέω, impello.*

QVARTA TABVLA,

Continens verba in MI, quæ Præſenti & Imperfecto carent: ſed uſurpantur in Aoriſto ſecundo, cum derivatis ab eo Temporibus.

I.

De derivatis ab inusitato ΑΩ.

ΣΚΛΗ͂ΜΙ, inuſitatum in Imp. in Aor. 2. facit *ἔσκλην, exarui* Opt. *σκλαίην* Inf. *σκλῆναι.* Comp. *ἀπέσκλην, ἀποσκλαίην, ἀποσκλῆναι.* Sed Perf. *ἔσκληκα,* Inf. *ἐσκληκέναι,* & Part. *ἐσκληκώς,* deducuntur ab antiquo *σκλάω.* Nonnulli volunt *ἔσκλην* derivari ab Opt. verbi *σκέλλω* vel *σκλέλλω*; ſed errant, nam *σκέλλω,* ſignificat *arefacio* in activa ſignificatione; & *ἔσκλην, exarui.* in paſſ. Rectius itaque a *σκλῆμι* deducitur.

Inuſitatum ΦΘΗ͂ΜΙ facit *ἔφθην* in Aor. 2. *præveni.* Vide infr. Reg. IV. c. 3.

II.

Ab antiquo ΕΩ.

Aor. 2. *ἔσβην* & Inf. *σβῆναι, exſtinguere,* venia[...] gra[...]

quaſi a ΣΒΗ͂ΜΙ, ex σβέω. F. σβήσομαι.

III.
Ab ΟΩ.

Aor. 2. ἑάλων *captus ſum*, quaſi ab ἅλωμι. Vide infra Reg. III. c. 3.

Ἔγνων, *novi*. quaſi à γνῶμι.

Ἐβίων, *vixi*, quaſi a βίωμι ex βιόω.

Aor. 2. Ἔβλων, *ivit*, q. a βλῶμι.

Ἔβρων, *deglutivit*, q. a βρῶμι.

Ἔστρων, *[illegible]*, q. a στρῶμι.

Ἐπέπλων. Heſiod. *adnavigavit*, ἐπέπλων Etym. quaſi ab ἐπέπλωμι, ex ἐπὶ & πλόω, pro πλέω. Ἐξέπλωμεν, Apollon. *oram ſolvimus*. q. ab ἐκπλῶμι.

* Ut ζώω, ἱδρώω, Ionice: Sic & pro βλόω, βρόω, στρόω, &c. dici poſſet βλώω, βρώω, στρώω, &c. unde uſitata βλώσκω, βιβρώσκω, τιτρώσκω, & inuſitata βλῶμι, βρῶμι, στρῶμι, &c. Quoniam igitur ex [βρόω] βρώσω, oritur Aor: 1. ἔβρωσα: etiam per ſyncopen hinc formetur ἔβρωας, & poſtea ἔβρων. Etymologus ponit eodem modo ἐπέπλως pro ἐπέπλωσας. & Part: ἐπιπλὼς pro ἐπιπλώσας: ſicut Euſtathius κλὰς pro κλάσας: Sed formatio ex μι multo rectius procedit.

IV.
Ex ΥΩ.

Aor: 2. ἔδυν, *ſubii, occidi*, ἔδυς, ἔδυ &c. Inf: δῦναι. Part: δύς, δῦσα, δύν. Imp: δῦθι, δύτω q: a δῦμι. Sic compoſitum ὑπέδυν, ὑπόδυθι, ὑποδῦναι, ὑποδύς. Reliqua veniunt a δύω F: δύσω, ὑποδύσω.

Aor: 2. ἔφυν, *natus ſum*. Aor: 2. Inf: φῦναι. Part: φύς, q: a φῦμι. Fut: φύσω, a φύω.

Κλῦθι, *audi*, κλῦτε, *audite*, tantum in Imperat: uſurpatur q: a κλῦμι.

CAPUT SECUNDUM.

De Ratione Thematis Inveſtigandi univerſim.

I. *Quomodo auctorem Græcum evolvens, Thema rimaberis verbi Analogi?*

1. Ob oculos habebo conjugationem verborum τύπτω, & τίθημι, ac ſingulorum temporum terminationes exacte conſiderabo.

N 2. Dein-

Digitized by Google

2. Deinde memor, quomodo formentur tempora; ſenſim adſcendam, donec ſtatuendum ſit præſens. Ex. gr. Participium λεχθησόμενος, *dicendus*, inveniens deduco a Fut. 1. paſſ. λεχθήσομαι, *dicar*. Cum autem -χθήσομαι ſemper ex -ξω fiat: protinus video F. 1. activum fore λέξω. Igitur præſens erit λέγω, λέκω, λέχω, vel λέκτω. Sed adhibitum Lexicon commonſtrabit, λέγω, *dico*.

1. Quod ſi in Lexico fruſtra quæratur Thema: indicio ea res erit, eſſe præſens inuſitatū. Quamobrem recurrendum erit rudiori ad duas poſteriores tabellas primi capitis: paullo vero provectiori ad ſequentes Regulas, quando illas ad unguem tenebit.

2 Græci Grammatici diſtinguunt ἀρχὰς, & θέματα. Ἀρχὴ illis eſt nomen primitivum. Θέμα vero verbum, ſive tempus præſens. Vide Moſchopulum. Περὶ ἀρχῶν agetur infra lib. I. cap. VI.

2. *Ad Anomala autem inveſtiganda aliis inſuper opus erit adminiculis: quæ ergo heic prima Regula, eaque univerſalis?*

REGULA PRIMA.

1. Si tempora omnia formentur ab eodem verbo, Thema facile invenias, cognitâ ſyncope, epentheſi, antitheſi, aut ſimili figura. ex. gr. πέπρωται, *definitum, fato ſtatutum eſt*, (unde πεπρωμένη, *fatum*) pro πεπέραται, a περατόω[*] *definio*.

* Hoc autem a πέρας, -ατος, *finis*.

2. Si vero ab alio verbo nonnulla deducuntur, thema eſt vel Primitivum obſoletum, ut ἵξομαι, *veniam*, ἱκόμην, *veni*, ab [ἵκω], nunc ἱκάνω, *venio*: vel Derivatum obſoletum, ut αὐξήσω, *augebo*, ab [αὐξέω] nunc αὔξω, & αὐξάνω: vel denique conſtat congerie plurium

ver-

Digitized by Google

verborum, quorum nulla ferme inter ſe cognatio. De quibus infra cap. IV.

1. Ad ſecundum ordinem refer verba Circumflexa uſitata, quæ partim a ſe ipſis, partim a primitivis Barytonis, ſed antiquatis, tempora deducunt, ut:

Δοκέω, videor, F. δοκήσω; aor. 1. ἐδόκησα. Sed a [δόκω] venit F. 1. δόξω. aor. 1. ἔδοξα: part. δόξας, -αν. perf. δέδοχα. paſſ. δέδογμαι.

Ὠθέω, trudo, impello. F. ὠθήσω, apud Heſych. Sed ab [ὤθω] Fut. ὤσω. paſſ. ὠσθήσομαι. aor. 1. ἔωσα, pro ὦσα. paſſ. ἐώσθην. part. ἐωσθεὶς, pro ὠσθεὶς. ἐξωσθεὶς, *ejectus*. perf. paſſ. ἔωσμαι.

De γαμέω & [γάμω] judicare poteris ex p. 96.

2. Huc quoque pertinent Verba, quæ penultima vocali correpta ex F. 2. formant Circumflexa: unde uſitata quædam Tempora formantur. Ut

Λήβω, λαβῶ. λαβέω, ήσω, λελάβηκα, *cepi*.

Τεύχω, τυχῶ. τυχέω, ήσω, τετύχηκα, *nactus*.

Λήθω, λαθῶ. λαθέω, ήσω. λελάθηκα, *latui*.

Μήθω μαθῶ. μαθέω, μεμάθηκα. *didici*.

Πήθω, παθῶ. παθέω, πεπάθηκα. *paſſus ſum*.

Πέρδω, παρδῶ. παρδέω, παρδήσομαι ἀποπαρδήσομαι, *pedam*. Ariſtoph.

Χαίρω, *gaudeo*, facit χαρῶ: & χαρήσω, ήσομαι, κεχάρηκα a χαρέω.

Præſentia & Fut. pleraque cave uſurpes temere.

TERTIUM CAPUT.

peciatim agens de Derivatis, quæ tempora ſua formant ab Inuſitatis Primitivis.

REGULA II. De -δω, κω, ζω.

1. Σπένδω, *libo*, facit F. 1. σπείσω, a veri σπείδω.

2. Τίκτω, *pario*, a [τέκω] F. 1. τέξω. pr. med. τοκα.

3. Λίζω, *reſono*: κλάζω, *clango*: πλάζω, *re facio*, γ poſcunt ante ξω in F. ut λίγξω, γξω, πλάγξω. quaſi a λίγγω, &c.

EXEMPLA.

1. Ab antiquo σπείδω σπένδω derivatum eſt, ut σπέῤῥω, Æolice. ſero, a σπείρω, F: 1. Paſſ: σπεισθήσομαι. A: 1. ἐσπείσθην. P: act: ἔσπεικα. Paſſ: ἔσπεισμαι, libatus ſum.

2. Τίκτω a dictis temporibus format plura: Sed cognito futuro, quod expreſſimus, reliqua fiunt ultro obvia. Nempe A: 1. erit ἔτεξα. P: act: τέτεχα. Paſſ: τέτεγμαι. A: 2. ἔτεκον. Med: ἐτεκόμην.

3. Si κλάζω ab inuſitato κλάγγω facit F: κλάγξω: aor: 1. erit ἔκλαγξα. perf: act: κέκλαγχα. Sed aor: 2. ἔκλαγον, pr: med: κέκλαγα, -γώς, ſunt analoga. Et ſic in reliquis.

REGULA III. De -σκω.

1. ΣΚΩ & ΣΚΟΜΑΙ ſequuntur Ω purum; ut: εὑρίσκω; invenio, F. εὑρήσω, a priſco εὑρέω. Pr. act. εὕρηκα. paſſ. εὕρημαι. aor. 1. paſſ. εὑρέθην. aor. 2. act. εὗρον.

2. Γηράσκω, ſeneſco, & διδράσκω, fugio, F. γηράσω a [γηράω], διδράσω [διδράω] formant. Sed aor. 2. ἐγήραν & ἔδραν, ἀπέδραν, (fugi), pro ἔδρην; [f]ugerunt, pro ἔδρησαν) fiunt à veteri δρῆμι & γηρῆμι.

3. Ἁλίσκω, βρώσκω, βιώσκω, & γιγνώσκω ſequuntur έω, ut: ἁλώσω, capiam; βρώσω, edam; βιώσομαι, vivam; γνώσομαι, cognoſcam; quaſi ab [ἁλέω,] &c. Sed aoriſtus ab ωμι exit in ων, ut: ἑάλων pro ἥλων, cepi. ἔβρων, edi. ἔγνων, novi. [q. ab ἄλωμι, βρῶμι, γνῶμι].

1. ΑΣΚΩ facit ήσω & άσω ab άω: ΕΣΚΩ, ήσω ab έω: ΙΣΚΩ, ήσω ab ίω, ΗΣΚΩ, ίσω ab ίω, ; ΟΣΚΩ ώσω, ab όω: & ΥΣΚΩ, ab ύω.

b.

2. Ἡβάσκω, *juvenis fio*, ab ἡβάω, ἡβήσω.

Φάσκω, *loquor*, a [φάω] φήσω.

Ἱλάσκομαι, *in gratiam redeo*, ab [ἱλάω] ἱλάσομαι.

* Ἀρέσκω, *placeo*, ab [ἀρέω] ἀρέσω, ἤρεκα.

Εὑρίσκω habuisti.

Μολίσκω, *venio*, a μολέω, ήσω, ηκα.

Ῥυίσκω, *fluo*, a [ῥυέω] ήσω, ηκα.

Στερίσκω, *privo*, a [στερέω] ήσω, ηκα.

Τελίσκω, *finio*, a τελέω, ήσω, ηκα, potius έσω, εκα.

Ἀλδίσκω, *augeo*, ab ἀλδέω, ήσω, ηκα.

* Μιμνήσκω, *commonefacio*, μνάομαι, μνήσομαι, μνησθήσομαι, ἐμνήσθην, μέμνημαι, *memini*.

Πιπίσκω *do bibere*, à [πίω] in F. πίσω. A. 1. ἔπισα. inf. πίσαι. Part. πίσας.

Βόσκω, *alo*, a [βόω] βόσω βιβόσκω, per ε secundum Gazam. Dicitur etiam βοσκήσω a βοσκέω, unde βοτὸν, *alimentum*, βοσκήμα, pecus, &c.

Ἀμβλίσκω, *abortior*, ab ἀμβλόω, ἀμβλώσω.

Βιώσκω, *vivo*, a βιόω, βιώσω.

Βρώσκω, βιβρώσκω, *edo*, a [βρόω] βρώσω, & βιβρώσω.

Μεθύσκω, *inebrio*, a μεθύω, ύσω.

II. Γηράσκω vide etiam Tab. Coniug. 1. h. l.

Διδράσκω, *fugio*, præter διδράσω a [διδράω] etiam δράσω, facit etiam δράσω, a [δράω] A. 1. ἔδρησα.

Διδράσκω. Ariſtoteles Attice dicit διδραίη, *aufugeret*, in Opt. pro διδράσκοι quasi ab ἀποδράω Sed A. 2. ἔδραν, ας, α, & ἀπέδραν, *aufugi*, διέδραν, *evaſi*, pro ἔδρην, ἀπέδρην, διέδρην: & 3. Plur ἔδραν, ἀπέδραν, διέδραν, pro ἔδρησαν, ἀπέδρησαν, διέδρησαν. venit a δρῆμι. Opt. δραίην. Inf. δρᾶναι. Part. δράς.

III. Ἁλίσκω, *capio*, vel ἁλίσκομαι, *capior*, ſumit ab [ἁλόω] F. ἁλώσω & ἁλώσομαι. P. ἥλωκα, vel potius per reduplicationem ἑάλωκα. Paſſ. ἑάλωμαι, unde ἅλωσις, *captivitas*. ἁλωτὸς, *captivus*. Sed A. 2. ἥλων, ἑάλων, in omnibus perſonis ω retinet, hoc modo.

Sing. Ἑάλων, ως, ω.
Dual. ἑάλωτον, ώτην.
Plur. ἑαλώκαμεν, ωτε, ωσαν.

Subj. ἁλῶ, ἁλῷς, ἁλῷ. Opt. ἁλοίην & ἁλώην. inf. ἁλῶναι Part. ἁλοὺς, όντος, *captus*. Nam multa activa paſſive capiuntur.

Βράσκω, βιβράσκω, format ab antiquo βρόω βρώσω. & A. 2. ἔβρων ab antiquo βρῶμι. Raro invenitur Pr. in βίβρωθω, quaſi a βρώθω.

Βιώσκω, *vivo*, a βιόω ſumit F. βιώσομαι, P. βεβίωκα Paſſ βεβίωται, *victum eſt*. Part. βεβιωμένα, *quod in vita factum eſt*. Ἀβίωμι venit A. 2. ἐβίων. Opt. βιοίην vel βιῴην. Att. Imp. βιῶθι, βιώτω, Inf. act. βιῶναι. Part βιούς.

Γνώσκω, vel γιγνώσκω, *cognoſco*, ab antiquo γνόω (quod eſt ex νόω) F. 1. Medium formas γνώσομαι, Paſſ. γνωσθήσομαι P. Paſſ. ἔγνωσμαι. Ab obſoleto γνῶμι. fit A. 2. ἔγνων, *novi*, ἔγνωσαν, *noverunt*. Subj. γνῶ, γνῷς, γνῷ. Opt. γνοίην. Imp. γνῶθι, γνώτω. Inf. γνῶναι. Part. γνούς. Sic etiam ἀναγινώσκω, *lego*, cum reliquis compoſitis.

REGULA IV. De -άνω.

ΑΝΩ tempora format primo ab άω, έω, ut: ἁμαρτάνω, *pecco*, F. 1. ἁμαρτήσω a priſco ἁμαρτέω. Perf. ἡμάρτηκα. A. 2. ἥμαρτον. Secundo ab ω impuro, ut θηγάνω, *acuo*, F. 1. θήξω, a [θήγω]. Tertio Γ, Ν, Μ in antepenultima poſt α, ι, υ ſequentibus, primitiva habent η, ει, ευ, in penultimis, ut: λαγχάνω, *ſortior*. F. 1. λήξομαι, λάξομαι. F. 2. λαχῶ. P. act. εἴληχα. Att. pro λέληχα, a [λήχω].

4. Etſi φθάνω, φθάσω, *prævenio, am*, tempora ſumit a [φθάω]; ἔφθην tamen aor. 2. a [φθῆμι] venit.

1. Tempora Verborum in άνω veniunt a themate ΑΩ: Ut καθιστάνω, *ſtabilio*, format a καθιστάω. F. καταστήσω, P. καθέστακα. Sic etiam κλάνω, *frango, flecto*, κλάσω a κλάω: & πιμπλάνω, *impleo*, πλήσω a [πλάω]

Vel ab ΕΩ. ut,

Αὐξάνω, *augeo. creſco*, F. 1. αὐξήσω. A. 1. ηὔξησα. P. Paſſ. ηὔξημαι ab αὐξέω.

* Αἰσθάνομαι, *ſentio*, F. 1. αἰσθήσομαι, P. ἤσθημαι. A. 2. ᾐσθόμην, & in Inf. αἰσθέσθαι. Part. αἰσθόμενος: ab αἰσθέομαι. Sed ἤσθην ſine ι ſubſcripto venit ab ἥδομαι, *delector*.

Βλαστάνω, *germino*, F. βλαστήσω. A. 2. ἔβλαστον, a βλαστέω.

Δαρθάνω. *dormio*, δαρθήσομαι, δεδάρθηκα (unde καταδαρθηκώς, ſine augmento apud Platonem) A. 2. ἔδαρθον, δαρθεῖν, δαρθών, pro quo Poë. ἔδραθον, δραθεῖν, δραθών.

Ἐχθάνομαι, *peroſus ſum*, ἐχθήσομαι ab ἐχθέομαι.

Ἱζάνω; *ſido*. ἱζήσω ab ἱζέω & ἵσω ab ἵζω.

Κιχάνω, *invenio*, κιχήσω.

* Μανθάνω, *diſco*, μαθήσομαι, μεμάθηκα, ἔμαθον, a μαθέω.

* Ὀσφραίνομαι, *olfacio*. ὀσφρήσομαι ab ὀσφρέομαι. A. 2. Med. ὠσφρόμην, ὀσφρέσθαι, ὀσφρόμενος.

2. Alia formant Tempora ab impuro ω. unde ει tantum mutant in αίνω; ut

Ἱκαίνω vidimus Reg. 1. cap.

Ὀπταίνω, *video*. ὄψομαι, ὀφθήσομαι, ὤφθην ab inuſit[ato] ὄπτω.

* Nonnulla quoque con[...]unt antepenultimam quaſi a F. [...] Sic a πυνθάνομαι, *percunct[or]* F. 2. πυθοῦμαι a πεύθομαι. F. πεύσομαι. A. 2. ἐπυθόμην. S[...] P. Paſſ. πέπυσμαι pro πέ[...]

σμ[...]

σμαι ponitur: ut τέτυκται, pro τέτευκται, compoſitum eſt ἄφυκτος pro ἄφευκτος.

3. Sed alia ultimæ ſyllabæ F. 2. præponunt ν, γ, vel μ, prout ſequens conſonans poſtulat. Ut

Ἁνδάνω, *placeo*, ν ante δ in ἁδῶ interponit, & poſtea mutat ω in άνω. ἁδῶ derivatur ab ἥδω, *delector*. Hinc ἁνδάνω in F. 1. habet ἥσω. A. 1. ἧσα F. 2. ἁδῶ. ἁδήσω venit ab [ἁδέω] ſecundum 1. Regulam.

* Λαμβάνω, *capio*, format a λήβω. F. 1. λήψομαι. P. εἴληφα. A. 2. ἔλαβον. F. 2. λαβῶ.

* Λανθάνω, *lateo* (a λήθω) F. 1. λήσω. F. 2. λαθῶ A. 2. ἔλαθον. P. Med. λέληθα. Paſſ. λέλησμαι, Poët. λέλασμαι.

Πανθάνω, *patior* (a πήθω) ἔπαθον, &c. Vide infra πάσχω.

Χανδάνω, *capio*, χαδήσω: ceu a χαδέω. f. 2. χαδῶ a χάζω.

Sicut α ex η oritur in λανθάνω ex λήθω; & ſimilibus: ſic etiam ι ex ει, & υ ex ευ.

Λιμπάνω, *relinquo*, venit a λείπω, & format ab eo λείψω, λέλοιπα, ἔλιπον, &c.

4. * Τυγχάνω, *ſum*, *conſequor*, ex τεύχω, *fabricor*, *apparo*, F. 2. τυχῶ. A. 2. ἔτυχον. Ex τυχῶ formatur etiam aliud verbum [τυχέω] F. 1. τυχήσω, *conſequar*, τετύχηκα, *ſum conſecutus*. Cum ſignificat *eſſe*, nunquam dicitur τεύξομαι, ſed ἔσομαι, &c. *ero*: non τετύχηκα, ſed γέγονα, *fui*.

Ἐρυγγάνω, *eructo*. ἐρεύξομαι, ἤρυγον, ἐρυγῶ, ab ἐρεύγω.

4. ΦΘΑ'ΝΩ, *prævenio*, format a φθάσω. A. 1. ἔφθασα. P. ἔφθακα. Part. ἐφθακώς. Sed a [φθῆμι] venit A. 2. ἔφθην. Subj. φθῶ, φθῇς, φθῇ. Opt. φθαίην. Inf. φθῆναι. Part. φθάς. A. 2. M. ἐφθάμην, φθαίμην, φθάσθαι, φθάμενος.

REGULA V. De -αίνω.

ΑΙΝΩ 1. a ſe ipſo format omnia tempora, ut: θερμαίνω, *calefacio*, F. θερμανῶ. Vel 2. ab ω puro, ut ὀλισθαίνω, *cado*, F. ὀλισθήσω ab [ὀλισθέω]. Vel 3. utroque modo, ut: κερδαίνω, *lucror*, ex ſe facit F. κερδανῶ. Sed κερδήσω a [κερδέω].

EXEMPLA.

Verba in αίνω formant

1. Omnia tempora à ſe ipſis ſecundum generalem Regulam: ut

Δραίνω, *facio*, (pro δράω) F. 1. δρανῶ. Huc pertinent φαίνω, *luceo*: χαίνω, *hio*: τιταίνω, *tendo*: τετραίνω, *terebro*, derivata a [φάω, χάω, τεράω].

* Τετραίνω vel τιτραίνω in

F. 1.

F. 1. facit -ανῶ. A. 1. τέτρηνε apud Hom. pro ἐτέτρηνε. Inf. act. τετρῆναι apud Heſych. pro τετρῆναι, quod apud Theophr. eſt. Part. act. τετρήνας. Paſſ. τετρηνθείς.

2. Formant quoque tempora ſua ab aliis verbis in άω & έω : ut

Ἐριδαίνω, *litigo*, F. 1. ἐριδήσω ex F. 2. ἐριδῶ ab ἐρίζω.

Λυσσαίνω rabie efferor, λυσσήσω,
Οἰδαίνω, *tumeo*, οἰδήσω,
Ὀλισθαίνω. A. 1. ὠλίσθησα. A. 2. ὤλισθον.
Ὀσφραίνομαι, de quo Reg. IV.

ab

Λυσσάω.
Οἰδέω.
Ὀλισθέω
Ὀσφράομαι.

1. Quædam retinent formam ſuam in aliis Temporibus : & formant ſimul eadem ab aliis verbis, ut

F. Ἐρυθαίνω, *rubefacio*, ἐρυθανῶ. A. 1. Part. ἐρυθήνας, Att. pro ἐρυθάνας. Sed ἐρυθήσω, ἠρύθηκα, unde ἐρύθημα, *rubor*, ab ἐρυθέω.

REGULA VI. De -νω.

1. ΙΝΩ, ΥΝΩ, ΑΥΝΩ, ſequuntur ω purum: ut ἐλαύνω, *impello*, F. 1. ἐλάζω ab [ἐλάω] P. ἐλήλακα pro ἤλακα.

2. ΕΙΝΩ polyſyllabum, ΝΩ & ΝΕΟΜΑΙ præcurrente conſonâ, ω impurum. ut φαίνω, *luceo*. F. φανῶ a φαίνω. δάκνω, *mordeo*; F. δήξω a [δήκω]. ἱκνέομαι, ἧμαι, *venio*, F. 1. ἵξομαι, aor. 2. M. ἱκόμην ab [ἵκομαι].

EXEMPLA.

1. Deſinentia in ίνω & ύνω formant Tempora ſua ab ίω, ύω, quamquam inuſitatum ſit: ut

* *Τίνω*, *ſolvo*, *punio*, τίσω, ἔτισα, a τίω.

Φθίνω, *ſicco*, φθίσω, ἔφθισα, P. Paſſ. ἔφθιμαι.

Δύνω, *occido*, δύσω, δέδυκα a δύω. A. 2. ἔδυν [a δῦμι].

Ἱδρύνω, *colloco*, ἱδρύσω, ἵδρυσα, ab ἱδρύω.

Ἐλαύνω, format ab ἐλάω F. 1. ἐλάσω. F. 2. ἐλῶ. A. ἤλασα, vel ſine augmento ἔλασα.

ἐλάσαι. 3. Plur. ἠλάσασιν, & per abjectionem τοῦ α ἤλασιν, P. ἤλακα, Att. ἐλήλακα. Paſſ. ἤλαμαι vel ἤλασμαι. Ab ἤλαμαι venit A. 1. ἠλάθην: ab ἤλασμαι venit ἔλασμα, impetus.

2. Polyſyllaba in αινω tempora formant à themate ſuo: ut ἀλεείνω fugio, ἀλεύσω ab ἀλεύω. ἐρεείνω, rogo, ἐρήσομαι ab [ἐρέομαι] pro ἔρομαι. &c.

Sed diſſyllaba ſequuntur Regulam: ut θείνω, pulſo; κτείνω, occido; τείνω, tendo. F. θενῶ, κτενῶ, τενῶ. Ex quibus Anteſignanus duo vel tria excipit: nempe εἴνω, velo, veſtio, σίνω & σίνομαι, noceo.

3. Deſinentia in νω ſequuntur quoque ſimplicia: ut.

1. Δάκνω, e δήκω effingit. F. Paſſ. δηχθήσομαι. A. 1. ἐδήχθην. P. δέδηχα. Paſſ. δέδηγμαι. A. 2. ἔδακον.

Γίγνομαι ſequitur obſoletum γένω. Vide inf. cap. IV. Reg. 13.

Πίφνω, cado, apud Poët. ſequitur φίνω.

2. Ἱκνέομαι vel -οῦμαι, F. 1. parit compoſitum, ἀφικνοῦμαι venio, ἀφίξομαι, veniam, ἀφῖγμαι veni. ἀφῖκτο, veneras, legitur apud Plut.

REGULA VII.

De -νυω, & νυμι polyſyllabo.

1. α ante -ννυμι per duplex ν tempora ſumit a verbis in -αω: ε ante -ννυμι, ab -έω: ο & ω ante ννυμι, vel -μνυμι ab -οω. Ut

Κεραννύω, vel κεράννυμι, miſceo. F. κεράσω habet a κεράω.

Κορεννύω, vel -υμι, ſaturo, F. κορέσω, a [κορέω].

Ῥώννυμι, roboro, F. ῥώσω, a [ῥόω].

Ὀμνύω, vel -υμι, juro, F. ὀμόσω, ab [ὀμόω].

Adde ι ante νυμι ab έω: ut κίνυμι, moveo, F. κινήσω a κινέω.

2. In reliquis conſonans extra ſyncopen ante -νυμι eſt characteriſtica primitivi. ex. gr.

Ζευγνύω, vel -υμι, *jungo*, F. ζεύξω, &c. capit a [ζεύγω].

Δεικνύω, vel -υμι, *monſtro*, F. δείξω, &c. a [δείκω].

Κτιννύω, vel -υμι, *occido*, F. κτινῶ, a κτείνω.

Πτάρνυμαι, *ſternuto*, a πταίρω mutuatur aor. 2. ἔπταρον.

Sed ϛόρνυμι, per ſyncopen pro ϛορέννυμι, *ſterno* [ϛορέω] ſequitur, non ϛόρω.

1. Totum tibi Catalogum verborum primi ordinis exhibet Tab. 2. cap. 1. h. l. in ϛ. ΥΜΙ.

2. De ſecundo genere videas ib. Ceterum ἄχνυμαι, *doleo*, ut derivatur ab inuſitato ἄχω vel ἄχομαι: ita F. ἀχθέσομαι, ἐσομαι, caput a priſco ἀχθέομαι.

Ἄρνυμαι, *emo*, *emendo conſequor*, venit ab αἴρω, tollo. Sed

Θόρνυμαι, *ſalto*, a [θορέω].

3. Denique ἔρυμαι, *libero*, ponitur pro ἐρύομαι. F. ἐρύσομαι.

Ἵδρυμαι, *collocatus ſum*, eſt perf. quia ἱδρῦσθαι, & ἱδρυμένος non admittunt accentum præſentis. Thema eſt Poëticum ἱδρύω, in proſa ἱδρύνω, *colloco*. De verbis in υμι diſſyllabis conſule ſupra Tab. 3, & in primis 4. cap. 4

CAPUT QVARTVM.

De verbis, quorum tempora colliguntur ex diverſis Synonymis.

REG. VIII. De duobus Synonymis.

1. Αἱρέω, *capio*, ſumit aor. 1. Med. εἱλάμην, & ſecundum εἷλον, εἱλόμην ab [ἕλω].

2. Ἔρχομαι, *venio*, ab [ἐλεύθω]. Fut. 1. med. ἐλεύσομαι. Aor. 2. act. ἤλθον, ex Poëtico ἤλυθον.

Digitized by Google

θον. Imperat. ἐλθέ. Perf. M. ἐλήλυθα. Attice, pro ἤλυθα.

3. Ὀλλύω, ὄλλυμι, *perdo*, ab [ὀλέω]. ſumit F. 1. ὀλέσω. aor. ὤλεσα. perf. act. ὤλεκα, Att. ὀλώλεκα. F. 1. med. ὀλῦμαι; *peribo*. perf. m. ὄλωλα, *perii*, Att. pro ὦλα. aor. 2. ὠλέμην, ὀλέσθαι.

4. Πέσσω, -ττω, *coquo*, a πέπτω format f. 1. πέψω, πεφθήσομαι, &c.

5. Σεύω, *agito*, *concito*, f. 1. σεύσω. aor. 1. ἔσσευα, pro ἔσευσα, ex ſe format. Sed imperf. paſſ. ἐσύομην, aor. ἐσύθην, συθῆναι; perf. ἔσσυμαι pro σέσυμαι, a σύω.

Huc referas quoque ἀλινδέω, *voluto*, f. ἀλινδήσω: & ἀλίζω: unde apud Poll. aor. ἀλίσαι, & Ariſtoph. in Pluto ἐξαλίσαι, perf. ἐξήλικας. Sed cum Euſtath. variet in themate, ſtatuendo in Iliade ἀλίζω, in Odyſſ. ἀλίω: nolim temere præſens uſurpare. Sed κυλίω, ίσω, *volvo* (unde ἀλίω Euſt. derivat) ſatis frequens, ut & κυλίνδω, κυλινδέω, καλινδέω, f. -ήσω. Nam Baryt. κυλίνδω caret Fut.

REGULA IX.

De tribus Synonymis: quorum exempla prima in ἀγορεύω & βαίνω.

1. Ἀγορεύω, *dico*, *concionor*, format primo ex ſe f. ἀγορεύσω. aor. 1. ἠγόρευσα. Dein ab [ἔπω] aor. 1. εἶπα. part. εἴπας. aor. 2. εἶπον, ει ſervato in reliquis modis, εἰπὲ, εἴποιμι, εἴπω, εἰπεῖν, εἰπών. Tertio, ſi plura velis, a [ῥέω] deduces f. 1. ῥήσω, ῥηθήσομαι, aor. 1. paſſ. ἐῤῥέθην, ἐῤῥήθην, εἰρήθην. perf. εἴρηκα, εἴρημαι.

2. Βαίνω, *vado*, ex ſe gignit aor. 1. ἐβάνθην apud

apud Dion. Caſſ. dein f. 1. βήσω a [βάω]. perf. βέβηκα. part. βεβὼς, ῶτος, pro βεβαὼς, & hoc pro βεβηκώς. Denique aor. 2. ἔβην. imper. βῆθι a [βῆμι]: ſed ἀνάβαθι, per apocopen ἀνάβα, *adſcende*, habet α.

* Sic & κατάβαθι, κατάβα, *deſcende*. Aliquando tamen compoſita retinent η. Luci: ἔμβηθι δ' οὖν, *intra dum*.

REG. X. De ἔχω & ὑπισχνοῦμαι.

1. Ἔχω, *habeo*, fut. 1. facit ἕξω, ἕξομαι. aor. 1. ſubj. M. παρέξωμαι. Dein a [σχέω], f. σχήσω. p. ἔσχηκα, ἔσχημαι: unde σχῆμα, *figura*. aor. 2. act. ἔσχον: imp. σχὲ, *habe*: πάρασχε, *da*. med. σχοῦ, *habe*, *tene*: ἀπόσχου, *abſtine*. Tandem a [σχῆμι] aor. 2. imp. σχὲς, *habe*, ἐπίσχες, *exſpecta*. Perf. paſſ. ἔσχεμαι, -σαι, -ται. unde σχέσις, *habitus*.

2. Ὑπισχνέομαι, -οῦμαι, *promitto*, ex ſe format ὑπισχνούμην, *promittebam*. Deinde f. 1. ὑποσχήσομαι ab [ὑποσχοῦμαι]. Et præterea ὑποστήσομαι *promittam*, ab ὑφίσταμαι, *ſuſtineo*, *in me recipio*. Perf. paſſ. ὑπέσχημαι, *promiſi*. aor. 1. ὑπεσχέθην, *promiſſus ſum*. aor. 2. m. ὑπεσχόμην, ὑπόσχου, ὑποσχέσθαι. act. ὑπέστην, *promiſi*.

REG. XI. De ῥέω & τέμνω.

1. Ῥέω, *fluo*, ἔρρεον, *fluebam*. Dein ab Æolico ῬΕΥ͂Ω fut. commune; ῥεύσω. aor. 1. ἔρρευσα raro. part. ῥεύσας. Denique a [ῬΥΕ΄Ω. f. 1. act. ῥυήσω. m. ῥυήσομαι. pr. ἐρρύηκα. aor. 2. ἐρρύην, ῥυῆναι. niſi ſit a ῥύημι.

2. Τέμνω, *ſeco*, in aor. 2. ἔτεμον, & ἔταμον.

μον. Perf. vero τέτμηκα, τέτμημαι, venit a [ΤΜΑ΄Ω]. Fut. 1. τμήξω. aor. 2. ἔτμαγον, ἐτμάγην a ΤΜΗ΄ΓΩ: unde Hom. ἀποτμήγουσι.

REG. XII. De τρέχω & χέω.

1. ΤΡΕ΄ΧΩ, *curro*, facit F. θρέξω. m. θρέξομαι. Dein f. 2. m. δραμοῦμαι. aor. 2. ἔδραμον. pr. m. δέδρομα, a [ΔΡΕ΄ΜΩ]. Tertio δεδράμηκα, *cucurri*, a [ΔΡΑΜΕ΄Ω].

2. ΧΕ΄Ω, *fundo*, imp. ἔχεον, *fundebam*. fut. χέσω raro. aor. ſubj. χεῶ, ἐκχεῶ. aor. 1. paſſ. ἐχέθην. Dein a ΧΥ΄Ω, f. χύσω, χυθήσομαι. aor. 1. ἔχυσα, ἐχύθην. p. κέχυκα, -μαι. Tertio a ΧΕΥ΄Ω, f. 1. χεύσω, Poët. χεύω. aor. ἔχευα, & ἔχεα. imperat. χέον, ἔκχεον. inf. χέαι, ἐκχέαι.

REGULA XIII.

De quatuor Synonymis, & primo [γίνομαι.

ΓΙ΄ΝΟΜΑΙ, γίγνομαι, *ſum*, *fio*, *naſcor*, primo facit ἐγινόμην, γίνου, &c. Dein ſumit aor. 1. m. ἐγεινάμην, unde Ionicum γείνατο pro ἐγείνατο in 3. ſing. A. 2. ἐγενόμην. pr. m. γέγονα a [ΓΕ΄ΝΟΜΑΙ]. Tertio fut. 1. m. γενήσομαι a [ΓΕΝΕ΄ΟΜΑΙ]. paſſ. γενηθήσομαι. aor. 1. m. ἐγενησάμην. paſſ. ἐγενήθην, perf. paſſ. γεγένημαι. Quarto autem γεγέννημαι fit a ΓΕΝΝΑ΄Ω, *genero*. unde a. 1. ἐγέννησα, m. ἐγεννησάμην, -ήσω; ἐγείνατο per ſyncopen ἐγέννω, ἐγέννατο, Ion. γέννω. 3. γέννατο.

REG.

REG. XIV. De θνήζκω.

1. Θνήσκω, *morior*, facit fut. 1. θνήξω, unde paullo poſt f. τεθνήξομαι.

2. Capit. fut. 2. m. θανοῦμαι. aor. 2. ἔθανον, a θείνω; *ferio*.

3. Fut. 1. θνήζω a [θνάω]. perf. τέθνηκα, & τέθναα, unde infin. τεθνᾶναι accentu circumflexo contrahitur ex τεθνάεναι. Pro τέθνηκα Bœoti dicunt τέθνεικα, in part. τεθνεικὼς, τεθνειὼς, & poſtea τεθνεὼς; poëtice τεθνηώς.

4. Τεθνᾶσι, *moriuntur*, venit a [τέθημι]; ut ἱστᾶσι ab ἵστημι. Imp. τέθναθι. Opt. τεθναίην. Inf. τεθνάναι accentu acuto. part. τεθνάς.

REG. XV. De πάσχω.

Primo πάσχω, *patior*, facit ἔπασχον, *patiebar*. Dio.

Secundo Fut. 1. πείζομαι [pro πήζομαι, a πήθω]. fut. 2. παθῶ, aor. 2. ἔπαθον, παθεῖν, παθών.

Tertio Perf. act. πεπάθηκα a [παθέω, ex f. 2. παθῶ].

Quarto Perf. Med. πέπονθα a πανθάνω ut λέλογχα a λαγχάνω, *ſortior*.

REG. XVI. De πίπτω.

Primo πίπτω, πίπτοιμι, *cado*, *dam*, &c. Secundo aor. 1. ἔπεζα, *cecidi*, venit a [πέτω]. Tertio F. 2. M. πεζοῦμαι. aor. 2. ἔπεζον,

πέζοιμι,

πίζομι, πιζεῖν, a [πιζέω], unde πίζημα, *lapſus*.

Quarto fut. 1. πλώζω. perf. πέπλωκα. part. πεπλωκὼς, per ſyncopen πεπλὼς, & rurſus per epentheſin πεπτνώς.

REGULA XVII.

De verbis, quæ tempora colligunt ex quinque ſynonymis: & primo de ἐσθίω.

Primo ἐσθίω, *edo*, ex ſe format ἤσθιον, &c. Secundo ex antiquo [ἔδω] præt. m. ἦδα, Att. ἐδηδα. fut. 2. ἔδομαι, ἐδοῦμαι. Luci. προκαταδεῖται. *ante edet*. Tertio ex [ἐδόω] Euſtathius facit Atticum perf. ἐδήδοκα, pro ἤδοκα. Quarto, ex [ἐδέω] fit perf. paſſ. ἐδήδεσμαι, pro ἤδεσμαι: unde ἔδεσμα, *cibus*. Quinto denique ex [φάγω] fut. 2. φάγομαι, -οῦμαι. & aor. 2. ἔφαγον.

REG. XVIII. De πίνω.

Primo πίνω, *bibo*, facit ἔπινον. Secundo [πίω] fut. 2. πιοῦμαι, & πίομαι. aor. 2. ἔπιον. Tertio [πόω] f. 1. πώσω. perf. act. πέπωκα. Quarto [πῖμι] imperat. πῖθι, *bibe*. Quinto vero [πῶμι] facit πῶθι, *bibe*. & perf. paſſ. πέπομαι per omicron, (unde πόμα, *potio*,) ut δέδομαι a δέδωκα. fut. 1. paſſ. ποθήσομαι. aor. ἐπόθην.

REGULA XIX.

De φέρω, quod tempora colligit e ſex ſynonymis.

Pri-

Primo φέρω, *porto*, *fero*, facit ἔφερον, *ferebam.*

Deinde [οἴω] f. 1. act. οἴσω. M. οἴσομαι. paſſ. οἰσθήσομαι. aor. 1. ᾤσθην. Infin. οἰσθῆναι.

Tertio [ἐνέγκω] aor. 1. act. ἤνεγκα. inf. ἐνέγκαι. part. ἐνέγκας. Med. ἠνεγκάμην. Luci. in Opt. ἐνέγκαιτο, *ut adipiſcatur.* Pro ἤνεγκα Iones uſurpant ἔνεικα, ab ἐνείκω.

Quarto [ἐνέχω] generat perf. m. Att. ἐνήνοχα. Aor. 1. paſſ. ἠνέχθην, ἐνεχθείς. f. 1. ἐνεχθήσομαι.

Quincto compoſita verbi φρέω (per ſyncopen ex φορέω, unde εἰσέφρουν, *inferebant*) gignunt fut. 1. εἰσφρήσω, ἐκφρήσω. aor. 1. εἰσέφρησα, ἐξέφρησα: unde part. aor. 1. paſſ. ἐκφρησθεὶς, *ejectus.*

Sexto denique ex [φρῆμι] fit imperat. φρὲς, *fer.* εἰσφρὲς, *infer:* ut θὲς a τίθημι.

CAPVT QVINTVM.

De anomalis, quæ Tempora ſua formant per Figuras.

REGULA XX. De variatione Augmenti.

1. Ἄγω, *duco*, a futuro ἄξω facit ἦχα, p reduplicationem ἄγηχα, & per epenthe ἀγήοχα, Bœotis ἀγείοχα. Aor. 2. ἦγον, & interpoſito ἤγαγον, ἠγαγόμην. ſubj. ἀγάγω. Op ἀγάγοιμι. inf. ἀγαγεῖν. part. ἀγαγών: pro q

He

Heſ. ἀγάγας ab [ἀγάγημι].

2. Ἀναλίσκω, *inſumo*, fut. 1. ἀναλώσω. perf. ἀνήλωκα, per metatheſin ἠνάλωκα, & per antitheſin ſine augmento ἀνάλωκα. itidemque aor. 1. ἀνήλωσα, ἠνάλωσα, & ἀνάλωσα, ab ἀναλόω; unde inf. ἀναλοῦν, *impendere*, apud Thucyd. & imp. ἀνάλουν, *inſumebant*, apud Ariſtoph.

3. Ἀνοίγω, *aperio*, aor. 1. ἤνοιξα, Atticè ἀνέῳξα pro ἄνῳξα. perf. act. ἀνέῳχα. paſſ. ἀνέῳγμαι. med. ἀνέῳγα & ἠνέῳγα, *aperui, apertus ſum*. aor. 1. paſſ. ἀνῴχθην, vel potius Att. ἀνεῴχθην & ἠνεῴχθην. aor. 2. paſſ. ἠνοίγη, *apertus eſt*. Sed f. 1. m. ἀνοιγήσομαι fit ab [ἀνοιγέω].

4. Ἀνώγω, *mando, jubeo*, aor. 1. ἤνωξα cum augmento. ſed imperf. ἀνώγων ſine augmento quaſi ab ἀνώγωμι: ut ἀνῶγουν, ab ἀνωγέω. Imp. ἄνωχθι, *jube*.

REG. XXI. De εἴδω.

1. Vetus εἴδω ex ſe reliquit f. 1. m. εἴσομαι, per ſyncopen ἴσομαι. Aor. εἰσάμην, ἐεισάμην. aor. 2. act. εἶδον, *novi*, poëtice ἴδον, *vidi*: id quod in reliquis perdurat, ἰδέ, *vide*. ἴδω, ἴδοιμι, ἰδεῖν. part. ἰδών. Perf. m. οἶδα, *novi*: οἶδας, & Æolicâ paragoge οἶδαϑα, *noviſti*.

2. Ab [εἰδέω] fit. f. 1. εἰδήσω. perf. εἴδηκα, per ſync. εἶδα, *novi*. pluſq. εἰδήκειν, εἴδειν, & antitheſi Attica ᾔδειν, *noveram*. pro cujus plurali ᾔδειμεν, ᾔδειτε, ᾔδεισαν dicitur ᾔσμεν, ᾖστε, ᾖσαν.

3. Ab [εἴδημι] fit Opt. εἰδείην, & infin. εἰδέναι, *noſſe*.

REG. XXII. De δείδω.

1. Δείδω, *timeo*, fut. 1. δείσω. Perf. act. δέδεικα. M. δέδεικα, pro δέδοιδα. in 1. pl. δεδοίκαμεν, per ſyncopen & antitheſin δέδοιγμεν.

2. A [δίω vel δείω] nonnulli formant Ionicum δέδια, *timui*. Inf. δεδιέναι. part. δεδιώς. Sed δέδιθι, vel poëtica epentheſi δείδιθι, *time*, deſcendit quaſi a [δέδιμι].

REG. XXIII. De δαίω.

1. Δαίω, *ſeco*, *uro*, fut. 1. δαίσω apud poëtas. m. δαίσομαι, & ejecto ι, δάσομαι. aor. 1. paſſ. ἐδάσθην, fut. δασθήσομαι. p. paſſ. δέδασμαι.

2. Sed δαίω, *doceo*, (poſtquam olim e fut. δαῶ fecit δαέω) inde formavit f. med. δαήσομαι. perf. p. δεδάημαι, *ſcio*, *edoctus ſum*. aor. 2. paſſ. ἐδάην. part. δαείς.

REGULA XXIV.

De καθαίρω, μείρω, ὀφείλω, & βάλλω.

1. Καθαίρω, *purgo*, aor. 1. ἐκάθηρα, καθῆραι, καθηράμενος, iota ſubſcripto per epentheſin, quamvis nullum ſit in f. καθαρῶ.

2. Μείρω, *divido*, f. 1. μερῶ. perf. paſſ. μέμαρμαι, Att. εἵμαρμαι. perf. m. ἔμμορα per metatheſin, pro μέμορα.

3. Ὀφείλω, *debeo*, ex [ὀφειλέω] facit f. 1. ὀφει-

ὀφειλήσω. P. ὠφείληκα. Unde per ſyncopen ὄφλω, ὀφλήσω, ὤφληκα. aor. 1. ὤφλησα. 2. ὤφελον, per ſync. ὦφλον. Sine augmento ὄφελον, ες, ε. *utinam debuiſſem*, vel ſimpliciter *utinam*.

4. Βάλλω, *jacio*, f. 2. βαλῶ. aor. 2. ἔβαλον. Sed a [βαλέω] f. 1. βαλήσω, apud Ariſtoph. Deinde ex [βλέω, pro βαλέω] venit perf. act. βέβληκα, paſſ. βέβλημαι. aor. 1. ἐβλήθην. part. βληθεὶς, per ſync. βλεὶς; niſi ſit a [βλῆμι], unde aor. 2. Opt. Med. βλεῖο, *perculſus eſſes*.

REG. XXV. De χρὴ & μέλει.

1. χρὴ *oportet*, (per apocopen pro χρῆσι a χρῆμι) facit ἐχρῆν & χρῆν, *oportebat*. Χρήσει, *oportebit*. χρῆναι, & χρῆν apud Eurip. *oportere*. τὸ χρεὼν, *quod oportet*.

Sic compoſitum ἀπόχρη, *ſufficit*. ἀπέχρη, *ſufficiebat*. ἀποχρήσει, *ſufficiet*. ἀπέχρησε, *ſufficit*. ἀποχρῆν, *ſufficere*, pro ἀποχρῆναι. Sed ἀποχρεῶν, *ſufficiens*, neceſſario eſt ab ἀποχρέω.

2. Μέλει, *curæ eſt*. μεταμέλει, *pœnitet*. F. 1. μελήσει, a [μελέω] *curæ erit*. μεταμελήσει, *pœnitebit*. Perf. m. μέμηλε, act. μεμέληκε, Poëtis μέμβλωκε, ejecto ε, interpoſito β, & η mutato in ω.

1. Μέμβλωκε vero pro μεμόληκε fit a μολέω, *venio*, *eo*. προμέμβλωκε, pro παραμέμβλωκε, *advenis*, *adeſt*, *commoratus eſt*, apud Poëtas.

2. Grammatici celebrant quoque primas perſonas, μέλω, *curo*, μέμηλα, *curavi*, &c.

CAPUT SEXTUM.

De ratione ἀρχῆς inveſtigandæ.

REGULA I. *De Patronymicis.*

1. Patronymica maſculina in ΙΔΗΣ veniunt à genitivo ſing. ſecundæ & tertiæ declinationis, ut Κρονίδης, *Saturni filius, Jupiter*, a Κρόνος, ου, *Saturnus*. ΑΔΗΣ vero ſine epentheſi à gen. primæ vel 2. declin. ὁ Ἡλιάδης, *Heliades*, *Solis filius*, a gen. Ἡλίου, *Solis*. ΔΗΣ ſemper eſt primæ declin.

1. Si ΑΔΗΣ ex epentheſi oriatur, fit à gen. 3. declin. nam Ἀμφιτρύων, *Amphitryo*, τοῦ Ἀμφιτρύωνος, mutato ος in ιδης fit Ἀμφιτρυωνίδης, & dein inſerto α Ἀμφιτρυωνιάδης, *Amphitryonis filius*, *Hercules*. Sed quando ΑΔΗΣ ex α naſcitur ſine epentheſi, ut Βορεάδης, *Boreades*, ἀπὸ τοῦ Βορέου, *Borea*, radix patronymici eſt G. primæ vel ſecundæ declin. Quæ quidem derivatio aliquando ι interponit, ut Λαερτιάδης [pro Λαερτιάδης] *Ulyſſes*, *Laërtæ filius*, a gen. Λαέρτου, in N. ὁ Λαέρτης, *Laërtes*.

2. ΔΗΣ Iōnes mutant in ων, ut Κρονίων, pro Κρονίδης. Πηλείων, pro Πηλείδης, *Pelides*, *Achilles*, a G. τοῦ Πηλέος intericeto ι, N. ὁ Πηλεὺς, *Peleus*, pater *Achillis*.

2. Feminina ΑΣ & ΙΣ orta ſunt ex αδης & ιδης, ut: Ἡλιὰς, *Solis filia*, a maſculino Ἡλιάδης. Πριαμὶς, *Priami filia*, a m. Πριαμίδης, *Priamides*. Sed ΙΝΗ venit a gen. ου: ΩΝΗ vero a g. in ο purum, vel à nom. ων. Duæ poſteriores terminationes ſunt primæ: duæ priores tertiæ decl.

Ἀδρηστίνη, *Adraſti filia, neptis*, venit a Gen. τοῦ Ἀδράστου, *Adraſti*, qui impurus eſt. Sed Ἀκρισιώνη, *Acriſii filia*, fit à gen. puro Ἀκρισίου, *Acriſii*. Ἠετιώνη, *Eëtionis filia*, a ὁ Ἠετίων, *Eëtion*.

REG. II. *De Gentilibus.*

1. Maſculina Gentilia in ΤΗΣ ab η & ος: ΟΣ purum ab η, ις, ιον & ων: ΕΥΣ ab ιον & εια:

ΙΝΟ

INOΣ ab ος & ιον, & HNOΣ ab ιν, η, α deſcendunt: ut Ἐκβατανηνὸς, *Ecbatanenus*, a prim. τὰ Ἐκβάτανα, *Ecbatana*, *rum*, *metropolis Media*.

F. Feminina in ΣΣΑ a σ vel ξ; Α, Η ab ος; ΑΣ & ΙΣ forma patronymica ab ευς & ος. ex. gr. Κρῆσσα, *Creſſa mulier*, a maſc. Κρῆς, *Cres*, *vir natus in Creta*.

1. Exempla maſculini ΤΗΣ ut ὁ Σπαρτιάτης, *Spartanus*, ab ἡ Σπάρτη. Ἠπειρώτης, *Epirota*, a N. ἡ Ἤπειρος, *Epirus*.

ΟΣ purum eſt Ἀθηναῖος, *Athenienſis*, a pr. Ἀθήνη, vel -αι. Βαβυλώνιος a βαβυλών. Αὐλίδιος, ὁ, ἀπὸ τῆς Αὐλίδος, N. Αὐλὶς, *urbs Bœotia*.

In -ΕΥΣ deſinit Ἀλεξανδρεὺς, *Alexandrinus*, ab ἡ Ἀλεξάνδρεια. Σουνιεὺς, à τὸ Σούνιον, *Sunium*, *Promontorium Atticum*. In ΙΝΟΣ Ῥηγῖνος, *Rheginus*, a Ῥήγιον, *Rhegium*, *urbs Italia*. ΗΝΟΣ, Νισιβηνὸς, *Niſibenus*, ab ἡ Νίσιβις, *qua eſt ad Tigrim*: Σωφηνηνὸς, ἡ Σωφάνη, quæ *regio Armenia*. Ἐκβατανηνὸς, vid. ſupra. *Ecbatana* aliis urbs Perſiæ.

2. ΕΑ habet ἡ Κίλισσα, *Ciliſſa*, cujus maſc. ὁ Κίλιξ, *vir natus in Cilicia*. Sed Ἀθηναΐς, *mulier Athenienſis*, ab ὁ Ἀθηναῖος.

Ἡ Σιγειὰς habet terminationem patronymicæ non abſimilem: Sed vera forma non eſt, quia venit ab ευς, ὁ Σιγειεὺς eſt *vir natus Sigei urbe proxima Troia*, Ἰταλὶς, *Itala*, fit è maſc. Ἰταλός, *Italus*. Βυζαντὶς, pro Βυζαντία, *orta Byzantio*, fit a m. Βυζάντιος.

3. Quædam & duplici forma efferuntur, ut Νισιβίτης & Νισιβηνός. Vide n. 1. Δήλιος & Δηλίτης, *Delius*, a prim. Δῆλος, *Delus inſula*. Quædam pluribus, ut ὁ Παλληνεὺς, Παλληναῖος, Παλλήνιος & Παλληνίτης, *Pallenenſis*, *natus in urbe Thracia*, vel *populo Attica*, cujus nomen ἡ Παλλήνη, *Pallene*.

4. Quædam hanc analogiam prorſus ſpernere videntur: ut Ὁ Τρὼς, *Tros*, dicitur, ſive *rex*, ſive *vir Troianus*. Sed ἡ Ὀδυσσεῦς, *civitas Hiberia*, *atque item incola*, ἡ Πεδιεῖς, *Caria urbs*, *& cives ejus*, cum legitur, videtur ſub articulo πόλις intelligi. Αἱ Πασαργάδαι, *civitas Perſia*, ſervat genus terminationis: at vero illud οἱ Πασαργάδαι, *cives urbis ejus*, eſt ellipſis, quia in articulo οἱ ſubauditur vox ἄνδρες, πολῖται.

REG. III. *De Poſſeſſivis*.

ΕΟΣ, ΙΟΣ, & ſæpius ΕΙΟΣ, ΚΟΣ; poſſeſſionem denotant: Ἑκτόρεος, *Hectoreus*, ab Ἕκτωρ, *Hector*.

Digitized by Google

ΙΟΣ habet πατρῶϊος pro πατρῷος, quo in proſa πατρῷος, *paternus*, ob ὁ πατὴρ, *pater*. ΕΙΟΣ, Ἀχίλλειος, *Achilleus*, ab ὁ Ἀχιλλεύς, *Achilles*. ΚΟΣ, Δηλιακὸς, *Deliacus*, a Δῆλος, *Delus*.

2. Quædam geminâ gaudent terminatione, ut ὁ βασίλειος, βασιλικὸς, *regius*, *regalis*, a βασιλεὺς, *rex*. Quædam quatuor, ut ὁ ἀνθρώπειος, ἀνθρωπικὸς, ἀνθρώπινος, & ἀνθρωπώδης, *humanus*, ab ἄνθρωπος.

REG. IV. *De iis, quæ augent.*

ΩΝ ab ος, *us*, *er* augent vim ſignificationis; item ΑΞ ab ος, quod eſt vituperantis, ut νέαξ, *qui captat juvenis vocari*, a νέος, *juvenis*.

1. In ΩΝ deſinit χείλων, *labro*, een dik-lip / a prim. τὸ χεῖλος, *labrum*. βλεφάρων, *ſilo*, *cui grande eſt ſupercilium*, a pr. βλέφαρον, *ſupercilium*. Πλάτων, *Plato*, *qui latos habuit humeros*, a πλατὺς, *latus*.

2. ΑΞ habet etiam λάβραξ, *lupus marinus*, a λάβρος, *vorax*. Στωΐαξ, *qui vult videri admodum ſeverus*, a Στωϊκὸς, *ſtoicus*. πλούταξ, *opulentus*, a πλοῦτος, *divitiæ*. Unde & Πλούτων, *Pluto*, *Deus inferni & opum*.

ΑΞ diminutivum paullo poſt vide.

REG. V. *De Diminutivis.*

1. ΑΞ, ΗΞ, ΙΣ, Ω pauciores habent ſyllabas primitivo, ut ὁ βωμολόξ, ex ὁ βωμολόχος, *ſcurra*. ὁ ἄστρις, *taxillus*, ex ὁ ἀστράγαλος, *talus*.

2. ΑΞ, ΙΓΞ, ΙΣ, numerum ſyllabarum æqualem habent prim. ut ὁ λίθαξ, *lapillus*, ab ὁ λίθος, *lapis*.

3. Maſculina ΟΣ, ΔΕΥΣ, ΙΩΝ plures habent ſyllabas: ut μειρακίσκος, *adoleſcentulus*, ab ὁ, ἡ μεῖραξ, *adoleſcentulus*, &

4. Talia & feminina ΙΛΛΑ, ΙΣ, ΚΝΗ, ΧΝΗ, ΣΚΗ. λανύλλα, *lanula*, ab ἡ λαῖνα, *lana*. αὐλητρὶς, ex ἡ αὐλήτρια, *tibicina*.

5. Neutra terminantur in ΑΙΟΝ, ΕΙΟΝ, ſæpius ΙΟΝ, ut γύναιον, *muliercula*, ab ἡ γυνὴ, *mulier*. ἀγγεῖον, *vaſculum*, a τὸ ἄγγος, *vas*. βιβλίον, *libellus*, ab ἡ βίβλος.

Magna eſt gratia & venuſtas diminutivorum, quæ Græcis ὑποκοριστικὰ, ab ὑποκορίζεσθαι, *verbis blandiri*: in quo non minimus illorum uſus.

1. Ideo eadem ratio appellativi & proprii. Ut enim ὁ σπήλαιξ, è σπήλαιον, *ſpelunca*,

κερου

κερδὼ, *vulpecula*, ex ἡ κερδαλῆ *vulpes*. Sic ἡ Σαπφὼ, *Sappho*, ex ἡ Σάπφειρα, *Sapphira*, ὁ Θωμᾶς. *Thomas*, ex ὁ θαυμάσιος, *mirabilis*. Ubi diminutio pauciores habet ſyllabas.

2. Ut θεραπαινὶς, *ancillula* ab ἡ θεράπαινα, *ancilla*; ἑταιρὶς, *meretricula*, ab ἑταίρα. ἡ φύσιγξ, *veſicula*, ab ἡ φῦσα, *veſica*, pari numero ſyllabarum: ita Θράσυλλος, *Thraſyllus*, ex ὁ Θρασυκλῆς, *Thraſycles*. &c.

3. Ut ὁ ναυτίλος, ex ὁ ναύτης, *nauta*; χιτωνίσκος ab ὁ χιτὼν, *tunica*; πυῤῥίχος, *ruſulus*, a πυῤῥὸς, *rufus*; κύλιχνος, *caliculus*, ab ἡ κύλιξ, *calix*, ἡ ἀτρακτυλὶς, -υλλὶς, *fuſulus*, *ſpina junco ſimilis*, ab ὁ ἄτρακτος *fuſus*, *colus*; δριμύλος, *acutulus*, a δριμὺς; λαγιδεὺς, *lepuſculus*, ex ὁ λαγὸς; & μωρίων, *ſtultulus*, a μωρὸς, ſuperant primitiva ſyllabis: ita & Ζωΐλος, *Zoïlus*, ex ὁ ζωὸς, *vivus*; Ἠετίων, *Eëtion*, ab ὁ ἀετὸς, *aquila*. Et ſic deinceps.

4. Feminina ἡ φυσαλὶς, *veſicula*, a φῦσα, *veſica*: μειρακίσκη, *adoleſcentula*: ἡ κυλίχνη, [illegible]*caliculus*, ab ἡ κύλιξ, *calix*: [illegible]σωλὶς, *parva rivalis*, ab [illegible]ρις, *rivalis*. Sic & ἡ ἀμαρυλλὶς, *Amaryllis*, ab ἡ ἀμάρα, *foſſa*, *meatus*. Πραξίλλα, *Praxilla*, a πρᾶξις, [illegible]tia. Adde Κορίννα, *Corinna*, a κόρη, *puella*, &c.

5. Neutra in ιον, altera ſyllaba creſcentia, habent in antepenultima α, η, ι, υ vel ω. ut τὸ τιθηνάκιον, *nutricula*, ab ἡ τιθήνη, *nutrix*. ἀδελφάσιον, *ſororcula*, ab ἀδελφή. γήδιον, *agellus*, ab ἡ γῆ, *terra*. τὸ πατρίδιον, *paterculus*, a πατήρ. τὸ Βοιωτίδιον, a Βοιωτὸς, *Boeotus*, Bacchi Epitheton. τὸ δαμαλίδιον, *juvencula*, ex ἡ δάμαλις, *juvenca*. τὸ βιβλύδριον. *libellus*, a βίβλος. βρεφύλλιον, *infantulus*. κερδύφιον, *lucellum*, a κέρδος, *lucrum*: Sed ξυλήφιον, inquit Sylb. & ξυλήφιον, *ligillum*, in MSS. a ξύλον, *lignum*. τὸ καλῴδιον, *funiculus*, ex ὁ κάλως, *funis*.

6. Quædam induunt tres vel plures formas, ut: ἀνθρώπιον ἀνθρωπάριον, ὁ ἀνθρωπίσκος, *homunculus*, ab ἄνθρωπος, *homo*. τὸ κόριον, κορίδιον. κορίσκιον, κοράσιον, *puellula*, ab ἡ κόρη.

7. E diminutivis nova procedunt diminutiva. Ut a πόλις fit πολίχνη, *oppidulum*, ſic ab illo πολίχνιον, *minutum oppidulum*. Ut ab εἷμα, *veſtis*, fit ἱμάτιον: ſic ab illo ἱματίδιον, & hinc rurſus ἱματιδάριον. Sic Latini dicunt *ciſta*, *ciſtula*, *ciſtella*, *ciſtellula*, apud Plaut.

8. Quædam habent finem, non vim diminutionis. Ut χρυσίον, ab ὁ χρυσὸς, *aurum*. ποίμνιον, a ποίμνη, *grex*, & ſimilia.

REG V. *De denominativis.*

1. ΑΝ & ΩΝ, ΗΣ, ΕΙΣ, ΟΣ, ΩΔΗΣ ex quovis nomine deſcendunt, ut ὁ ἐτὰν (unde vocativus ὦ 'τᾶν, *mi amice*) ab ὁ ἔτης, *ſocius*, *amicus*. οἰκέτης, *verna*, ab οἶκος, *domus*, &c.

2. EIA, OIA, IA, YNH, THΣ femininum è ſolis adjectivis: ut ἡ εὐσέβεια, *pietas*, ab εὐσεβὴς, *pius*, *a*.

3. Decem ſubſtantiva Feminina ex ſubſtantivis maſc. oriuntur. Nam TIΣ, TPIA, TPIΣ venit à maſc. της in primâ decl. ut ἡ προφῆτις, *prophetis*, ab ὁ προφήτης, *propheta*. A, H, IΣ ab ΟΣ 2. declin. ut ἡ θεὰ (Poëtice θέαινα) *Dea*, a θεός. EIA, EIPA, ΣΣA ex 3. declin. ut ἱέρεια, *ſacerdos femina*, ab ὁ ἱερεύς. Sed AINA fit ex omni declinatione, in primis tertia, ut ἡ λέαινα, *leana*, ab ὁ λέων, *leo*.

1. Ad primum ordinem referuntur ὁ χαρίεις, *gratioſus*, ab ἡ χάρις, *gratia*. σπουδαῖος, *ſtudioſus*, a σπουδὴ, *ſtudium*. παντοῖος, *omnigenus*, a τὸ πᾶν, *omne*. κάρπιμος, *fecundus*, a καρπὸς, *fructus*. ἀληθινὸς, *verax*, ab ἀληθὴς, *verus*, *a*. στωμύλος, *loquax*, a τὸ στόμα, o mutato in ω. ΩΔΗΣ facit ὁ, ἡ ταραχώδης, *turbulentus*, ab ἡ ταραχὴ, *tumultus*. ΩΝ habet ὁ ἀμπελὼν, *vinea*, ab ἡ ἄμπελος, *vitis*. ὁ οἰνὼν, *cellà vinaria*, ab ὁ οἶνος, *vinum*.

2. Finis OIA conſpicitur in ἡ εὔνοια, *benevolentia*, ab εὔνοος, εὔνους, *benivolus*, *a*. IA dat εὐτυχία, *felicitas*, ab ὁ, ἡ εὐτυχὴς, *felix*. YNH, δικαιοσύνη, *juſtitia*, a δίκαιος. THΣ femininum eſt κακότης, *malitia*, ab adjectivo κακὸς, *malus*.

3. Motio ſubſtantivorum non tantum TIΣ, ſed TPIΣ & TPIA facit à THΣ, in 1. declin. ut ἡ αὐλητρὶς, *tibicina*, ab ὁ αὐλητὴς, *tibicen*. ἡ ψάλτρια, *fidicina*, ab ὁ ψάλτης, *pſallere doctus*.

Ex ſecunda præter A proſiliunt H & IΣ ut ἡ δούλη, *ſerva*, a δοῦλος, *ſervus*, ἡ ἀμνὶς, *agna*, ab ὁ ἀμνὸς, *agnus*.

E tertia manat EIPA: ut ὁ σωτὴρ *ſervator*, ἡ σώτειρα *ſervatrix*; ὁ ὀλετὴρ, *interemtor*, ἡ ὀλέτειρα, *interemtrix*. Sic poëtica ὁ πρέσβυς, *ſenex*, ἡ πρέσβειρα, *vetula*; ὁ δοτὴρ, *dator*, ἡ δότειρα, *datrix*, niſi ſit a δότης. Sed ΣΣA frequentius multo: ut ὁ ἄναξ, *rex*, ἡ ἄνασσα, *regina*. ὁ φάψ, *palumbus*, ἡ φάσσα, φάττα, *palumba*. ὁ πένης, *pauper*, ἡ πένησσα, *pauper aliqua*. ὁ Λίβυς, *Libys*, ἡ Λίβυσσα, *Libyſſa*, *mulier ex Lybia*. ὁ Φοῖνιξ, *Phœnix*, ἡ Φοίνισσα, *phœniſſa*. Vide ſupra Gentilia.

AINA deſcendit è prima, ut ἡ ἰχθυοπώλαινα, *piſcium venditrix*, ab ὁ ἰχθυοπώλης, *piſcium venditor*. E ſecunda, ut ἡ λύκαινα, *lupa*, ab ὁ λύκος, *lupus*. ἡ μαγείραινα, *coqua*, ab ὁ μάγειρος, *coquus*. Sed Tertia hujus terminationis feraciſſima, ut ὁ τέκτων, *faber*, ἡ τέκταινα *fabricatrix* ὁ Λάκων, *Laco*, *Spartanus*, ἡ Λάκαινα, *Lacæna*. &c.

4. Quædam varie deſinunt, ut ὁ ἀμμόεις & ἀμμώδης, *arenoſus*, ab ἡ ἄμμος, *arena*. αὐλητρὶς & αὐλήτρια, *tibicina*. ἡ δεσπότις & δέσποινα, *domina*, ab ὁ δεσπότης, *dominus*. θεράπαινα, & θεραπαινίς, *famula*, ab ὁ θεράπων vel θέραψ, *famulus*. Atque id genus alia.

5. Ut Latini *denominativa* vocant, *lignor* a *lignum*, *frumentor* a *frumentum*, &c. Sic Græcis eodem jure dicantur verba è nominibus orta, ut δουλεύω, *ſervio* a δοῦλος, *ſervus*, &c.

REG.

REG. VII. *De verbalibus Activis.*

1. A præſenti Activo deſcendit ΕΙΑ, ΙΣ, non ΣΙΣ: ut ἡ δουλεία, *ſervitus*, a δουλεύω, *ſervio*; δύναμις, *potentia*, a δύναμαι, *poſſum*.

2. Ab Aor. 2. venit ΕΑ; ut ἡ ἰδέα, *idea, forma, cogitatio*, ab ἴδον, *vidi*.

3. Ab utroque autem tempore tres terminationes, Η, ΗΣ, & neutrum ΟΣ: ut ἡ λήθη, *oblivio*; à Poëtico λήθω, *lateo*: ἡ λάχη, *ſors*, ab aor. 2. λαχεῖν, *ſortitum eſſe*. ὁ, ἡ συνεχής, *continuus*, a συνέχω: ἐλλιπής, *defectus*, ab aor. 2. ἐλλιπεῖν, *defeciſſe*. τὸ γένος, *genus*, à priſco γένω; unde Lat. *geno*: τὸ πάθος, *paſſio*, ab aor. 2. παθεῖν.

REG. VIII. *De verbalibus mediis.*

Ο, ΟΙ, vel ſimilis character præteriti medii indicio eſt ab illo derivari nomina in Α, Η, ΟΣ, ΙΜΟΣ, ΕΥΣ, ΑΝΟΝ, Ξ, Ψ, abjecto augmento, ut ἡ φθορά, *corruptio*, ab ἔφθορα, *corrupi*, propter omicron in penultima. ἡ κουρά, *tonſio* (inſerto υ, pro κορά) à κέκορα, ex κείρω, *tondeo*. ἡ πληγή, *plaga, ictus*, a πέπληγα, *percuſſi*, quod à πλήττω. ἡ φυγή, *fuga*, à πέφυγα.

In ΟΣ deſinit ὁ λοιπὸς, *reliquus*, a λέλοιπα, ex λείπω; *relinquo*. ὁ τομὸς, *qui ſecat*. ὁ τόμος, *tomus, pars*, a τέτομα, ex τέμνω, *ſeco*. ΙΜΟΣ habet ὁ σπόριμος, *aptus ſationi*, ab ἔσπορα, *ſevi* à σπείρω, *ſero*: ΕΥΣ, vero ὁ σπορεὺς, *ſator*, ab eadem origine.

ΑΝΟΝ habet ξόανον, *ſtatua*, à ξέω, *ſculpo*: med. enim præt. habeat ἔξοα. πόπανον, *libum*, a [πέπανα] coquo. χόανον, χόανος, χοάνη, contracte χῶνος & χώνη, *infundibulum*, a χέω *fundo*.

Ξ vel Ψ habent ἡ φλὸξ, *flamma*, a φλέγω, *uro*. ἡ ῥὼξ, *fiſſura*, propter ω a pr. m. ἔῤῥωγα, ex ῥήσσω, *rumpo, findo*. ὁ παραβλὼψ, ſimili fere modo a [παραβέβλωπα] ex παραβλέπω, *obliquis oculis intueor*, ſed ο mutatur in ω.

REG. IX. *De verbalibus paſſivis.*

1. Terminatio mutatur, & augmentum abjicitur, ut in perf. medio. Excipe εἷμα, *indumentum*, ab εἷμαι, *indutus ſum*.

2. Derivata, in quibus manet characteriſtica Μ, deſcendunt à primâ ſingulari perfecti paſſivi: in quibus Σ, Ξ, Ψ, à ſecundâ: in quibus Τ, à tertiâ. ut πρᾶγμα, *negotium*, a πέπραγμαι, *egi*. πρᾶξις, *actio*, a πέπραξαι, *egiſti*. πρακτὸς, α, ον, *agendus, a, um*, a πέπρακται, *actus eſt, egit*. Poëticum ἐδητὺς, ἡ *eſus*, ab [ἔδηται ex ἐδέω] *edo*.

3. In medio A & H interdum in E, EY in Y mutatur: Σ, X, Θ adduntur vel tolluntur e medio. ut τὸ θρέμμα, pecus, *quod alitur*, a τέθρεμμαι, ex τρέφω *alo*. γένεσις, *generatio*, a γεγένησαι, ex [γενέομαι] χῶμα, *agger*, a κέχωσμαι, ex [χόω] δεσμὸς, *vinculum*, a δέδεμαι, ex δέω, *vincio*. ὁ σκαρθμὸς, *ſaltus*, ab ἐσκάρθμαι, ex σκαίρω, *ſalto*. αὐχμὸς, *ſqualor e ſiccitate*, ab αὔω, *ſicco*.

A præſentibus multa derivari planum fecit ſupra Tab. I. N. IV. 1, 2, 3, 4, &c. & a Fut. num. 7. ib. & ſæpe alibi.

A perfectis deſcendunt πεφρίκω, *horreo*, a πέφρικα, ex φρίττω. ἐρρίγω, *rigeo*, ab ῥιγέω. ἐγρηγορῶ, *vigilo*, a perf. m. ἐγρήγορα, ex ἐγείρω. κεκλήγω, *clango*, a κλάζω. Quæ carent Fut.

Sed κεκράγω. Fut. habet κεκράξω, aor. 1. ἐκέκραξα. Πεποιθέω, *confido*, a p. m. πέποιθα, habere Fut. arguit verbale πεποίθησις, *confidentia*. Hinc judica de aliis.

REG. X. *De ortis è Participio.*

Participialia, ut vulgus vocat, creſcunt ſyllabis. ut οὐσία, *eſſentia*, ab ὤν, οὖσα, ὄν. ἑκούσιος, *libens*, ab ἑκὼν, ἑκοῦσα, *volens*. ἀκούσιος, *invitus*, ab ἡ ἄκουσα, *invita*.

CAPUT SEPTIMUM.

De verbis junctis.

REG. I. *De tribus, quatuor ſimplicibus.*

Raro compoſita conſtant tribus, quatuor ſimplicibus. Dixit tamen Lycophron βουπλανόκτιστος, *conditus omine errantis bovis*, ex βοῦς, *bos*, πλανάομαι, *erro*, & κτίζω, *condo*. Eleganter junges quatuor, quinque particulas, ut ὁπωσδηποτοῦν, *quomodocumque*, ex ὅπως, δή, ποτέ & οὖν. καθαπερανεὶ, *ſicut*, ex κατά, ἅ, περ, ἄν, & εἰ.

REG. II. *De Compoſitione duorum Nominum.*

1. Duo caſus recti conjunguntur, Σ poſt ο, αυ, & ε in medio pereunte. ut Νεάπολις, *Neapolis*, ex νέος, *nova*, & πόλις,

πόλις, *urbs.* ναυμαχία, *navalis pugna*, ex ναῦς, *navis*, & μάχη, *pugna.* βούγλωσσον, *bugloſſa*, *herba*, ex βοῦς, *bos*, & γλῶσσα, *lingua.*

Θεὸς modo ſervat, modo perdit ε. ut θεοσεχθρία, Ariſtoph. *odium erga Deum.* θεόφιλος, *Deo amicus*, ex θεὸς, & φίλος. θείκελος, *Deo ſimilis*, ex θεὸς, & ἴκελος, *ſimilis*, perdit omicron.

2. Integer genitivus & Nomin. junguntur, ut νεώσοικος, *navale*, ex G. τῆ νεὼς, & N. ὁ οἶκος, *domus.* Vel in medio fit mutatio: ut ληϊστοκτόνος, *latronum interfector*, ex G. ληστοῦ, *latronis*, & [κτόνος]. ubi υ perit. κρεωνομία, *viſceratio*, perdit ε ex G. τοῦ κρέως, pro κρέως, & [νομία] *diſtributio.*

3. Nomin. & accuſativus, ut νουνεχὴς, *ſapiens*, ex acc. νοῦν, *mentem*, & ἔχειν, *habere.* ἀτάσθαλος, *injuſtus*, *damnum adferens*, ab acc. τὰς ἄτας, ab ἄτη, *damnum.*

4. Ablativus & Nom. ut χειρίσοφος, *manu plaudens*, ex τῇ χειρὶ, *manu*, & σοφὸς, *ſapiens.* ὀρείαυλος, *in monte degens.* ὀρίτροφος (pro ὀρείτροφος) *in monte nutritus*: ubi eſt Abl. Sing. Sed ὀρεσίτροφος fit ex abl. plur. q. d. ἐν τοῖς ὄρεσι τεθραμμένος. ναυσίτροφος, *in navibus educatus.*

1. Interdum omicron ſuccedit in locum alterius vocalis, ut ἡμερόκοιτος, pro ἡμερόκοιτος, *de die dormiens*, ex ἡμέρα, *dies*, & κοίτη, *lectus.* Interdum non ſuccedit, ſed mutatur in ε, η, ι, α, αι & οι. Poëtæ mutant in η. ut λαμπαδηφόρος, *lampadum geſtator*: Dores in ι, ut ἀνδριφόνος, *hominum trucidator.* πηλεσίμαλλος, *denſus lana*, inſerto σι, pro πηγίμαλλος, & hoc pro πηγόμαλλος. ὁδοιπόρος, *viator*, pro ὁδοπόρος. μεσαιπόλιος, *ſemicanus*, ex μέσος, ου, *medius*, & πολιὸς, *canus.* Κάλλος, & ἀρχὸς mutant ο in ι. ut Καλλίμαχος, *Callimachus*, & ἀρχιτέκτων, *architectus.*

2. Interdum fit contractio in primâ parte, ut Θουκυδίδης, *Thucydides*, ex Θεὸς, & κῦδος, *gloria.* Interdum in ſecunda, εὐνοῦχος, *Eunuchus*, pro εὐνόοχος. Sed ὁμοῦ & αὐτὸς non contrahuntur. ut ὁμοεθνὴς, *ejuſdem gentis*, non ὁμουθνής.

3. Γέα, (unde γῆ, *terra*) ſi eſt prima pars compoſiti, α mutat in ω, ut γεωμέτρης, *Geometra*; ſi ſecunda pars, ε in ει, ut μελαγγειος, *nigram habens terram.*

REG. III. *De compoſitione nominis & verbi.*

1. Si prima pars compoſitionis Ω mutet in O, fit ex præſenti & Fut. Indicativo, ut λειποτάκτης, *deſertor ordinum*, ex λείπω, *deſero*, & τάξις, *ordo.* μιξόθηρ, *ſemi-fera*, ex F. μίξω, *miſceo*, & θὴρ, *fera.*

2. Alioquin Infinitivus præſentis, aor. 2. & Futuri ſuum EIN mutat

mutat in E vel I rejecto N. ut φερένικος, *victor*, ex φέρειν, *ferre*, & νίκη *victoria*: δακέθυμος, *remordens animum*, ex aor. δακεῖν, *momordiſſe*, & θυμὸς, *animus*. Τερπικέραυνος, *fulmine gaudens*, ex τέρπω, & κεραυνὸς: λαθίφθογγος, *qui obliviſcitur vocem*, ex aor. λαθεῖν, & φθόγγος. Δεισιδαίμων, *ſuperſtitioſus*, ex δείδω, *formidaturum eſſe*. & δαίμων, *deus gentilis*: εὑρεσιεπὴς, *inventor novarum vocum, eloquens*, ubi F. εὑρήσειν, η mutat in ι.

3. Si verbum eſt poſtrema pars Compoſiti Futurum rejicit Ω. ut οἰκότριψ, *verna*, ex οἶκος, *domus*, & τρίψω, *teram*. καλλίτεξ, *quæ pulchros parit infantes*, ex κάλλος, *pulchritudo*, & τέξω, *pariam*.

Interdum fit in medio ſyncope, ut μιαιφόνος, *cruentus, homicida*, ex μιαίνω, *polluo*. & φόνος, *cædes*. Interdum N infinitivi tantum rejicitur, ut ταλαίπωρος, *miſer*, ex ταλάειν, ταλᾶν, *tolerare*, & πῶρος, *luctus*. interdum etiam ς interponitur, ut φερέσβιος, *victum efferens*.

R E G. IV. *De Compoſitione Numeralium.*

1. Numeralia vel nihil mutant in medio, πεντεσύριγγος, *habens quinque foramina*: Vel etiam A inſerunt, ut πεντέκλινον & πεντάκλινον, *quinque habens lectos*: ἑξέτης & ἑξαέτης, *ſexennis*; ὀκτώπους, ὀκτάπους, *octo pedum*; εἰκοσιστάδιος, & εἰκοσαστάδιος, *viginti ſtadiorum*.

2. Ἑκατὸν, *centum*, interponit T vel TA, ut ἑκατόνταρχος, *centurio*. ἑκατοντάχειρ, Æolice ἑκατόγχειρ, *centimanus*. Refer huc μυριόνταρχος, *præfectus decies mille militibus*, ex μύριοι, & ἀρχός.

3. Τριάκοντα, atque id genus alia juncta voce ἔτος Attico more αε contrahunt in ου. ut τριακονταέτης, τριακοντούτης, *triginta annorum*. τεσσαρακονταέτης, τεσσαρακοντούτης, *quadragenarius*.

Cetera docebit uſus. De Particularum derivatione, & Compoſitione vide cap. ſeq.

CAPUT OCTAVUM.

De particularum Compoſitione, & Derivatione.

R E G. I. *De vi Præpoſitionis ſeparabilis in Compoſitione.*

1. Sex præverbia vim ſignificationis augent & minuunt. ſcil. ἀνὰ, ἀπὸ, διὰ, κατὰ, πρὸς, ὑπὲρ. 2. Ὑπὸ ſolum minuit. 3. Quinque tantum augent, puta εἰς, ἐκ, περὶ, ξὺν, ὑπέρ. 4. Μετὰ habet vim

vim mutationis. 5. Duæ, tres præpoſitiones unâ junctæ cum verbo, vehementius vim ejus intendunt.

1. Augent, vel imminuunt

ἈΝΤΙ'. { *ἀντάξιος, contra dignus, præferendus.* *ἀντινομία, contrarietas legis.* }

ἈΠΟ'. { *ἀποτείνω, extendo.* *ἀπομανθάνω, dediſco.* }

ΚΑΤΑ' { *κατεσθίω, devoro.* *καταφρονέω, contemno.* }

ΠΑΡΑ'. { *παρεκβάλλω, longe projicio.* *παρανομία, transgreſſio legis.* }

ΠΡΟ'Σ. { *προσπιέζω, valde affligor.* *προσψαύω, leviter tango.* }

2. Ὑπὸ ſolum vim habet imminuendi, ut *δειδῶ, vereor, ὑποδειδῶ, ſubvereor.*

3. E contrario inveniuntur quinque quæ tantum augent, ut.

ΕἸΣ. *εἰσακούω, exaudio.*

ἘΞ *ἐξίσταμαι, ſum in ecſtaſi.*

ΠΕΡΙ'. *περιγενόμενος, pervenuſtus.*

ΣΥΝ. *συντελῶ, perficio.*

ὙΠΕ'Ρ. *μαίνομαι, inſanio, ὑπερμαίνομαι, valde ſum inſanus.*

4. META mutationem denotat, ut *μεταβουλεύειν, mutare conſilium μετανοεῖν, reſipiſcere, μεταγγίζειν, elutriare.*

5. Aliquando duæ vel tres propoſitiones junguntur, ut magis magiſq; vis verbi intendatur ut *ἵστημι, ſisto ἀνίστημι, levo, excito. ἐπανίστημι, concito, inſurgere facio contra aliquem.* Ab antiquo ἵημι pro εἶμι, eo, derivatur *ἐξίημι, exeo: προεξίημι, pergo longius: ἀντεπεξίημι, perſequor, contra aliquem excurro.*

Λαμβάνω, capio. καταλαμβάνω, comprehendo: προκαταλαμβάνω, intercipio, præoccupo ἀντιπροκαταλαμβάνω, præoccupo, ante prehendo tenaciter.

R E G. II. *De modo Compoſitionis.*

1. Ῥ᾽ᾶ geminatur in medio, ut *ἀποῤῥίπτω, abjicio*, non *ἀπορίπτω.*

2. Sequente vocali, ultima vocalis præpoſitionis tollitur, ut *ὑπακούω, obedio*, ex *ὑπὸ, ſub*, & *ἀκούω, audio.* Excipe *πρὸ* & *περὶ*, ut *προέβαλλον, πρoὔβαλλον, projiciebam*, a *προβάλλω. περιέχω complector*, non *περέχω.* Αμφὶ modo retinet, modo abjicit *ι*, ut *ἀμφιέννυμι, circumveſtio: ἀμφιδεξιστερὸν, utraque manu lævus*, ex *ἀμφὶ* & *ἀριστερός.*

3. Si verbum ſequens adſpiretur, præcedens tenuis præverbii migrat in adſpiratam, ut *ἀφαιρέομαι, auſero*, ex *ἀπὸ*, & *αἱρέομαι.* Confer cum hiſce ſup. pag. 12, 13.

4. N primo mutatur in M ante labiales vulgo dictas, puta β, μ, π, φ, ψ, quia quinque illæ ſunt litteræ ejuſdem organi ut *ἐμβάλλω, injicio*, ex *ἐν* & *βάλλω.* *ἔμψυχος, animatus*, ex *ἐν, in*, & *ψυχὴ, vita.* Secundo in Γ, ante γ, κ, χ, Hebræis כ, ק, ג, quæ linguam in ore ſuſpendunt, ut *ἐγκαλύπτω, velo, tego. συγχειμάζω, una hiemo.* Tertio in Λ, quando alterum λ ſequitur, quæ bina fimius premunt palatum oris, ut *ἐλλάμπω, intus illumino*, ab *ἐν* & *λάμπω.*

Quarto

Quarto ΣΥΝ ſuum N aliquando mutat in litteram ſequentem, ex gr. in σ vel ρ, ut συσσύρω, *undequaque traho*, ex σὺν & σύρω. συῤῥάπτω, *conſuo*, ex ξὺν & ῥάπτω. Aliquando N ante σ, ζ abjicitur, ut συστέλλω, *contraho*, ex σὺν & στέλλω. συζητέω, *conquæro*, *ſimul inquiro*.

5. ΑΝΑ', ΚΑΤΑ', ΠΑΡΑ' ſuum A ante conſonam nominis aut verbi in verſu abjiciunt: ut ἀνζυγόω, pro ἀναζυγόω, *in altum traho*. ἀνδόνακας, pro ἀνὰ δόνακας, *per arundines*. κάτθανε, *mortuus eſt*, pro κατέθανε vel κατέθανε. παρμένων, pro παραμένων, *aſſiſtens*, unde *Parmeno*.

1. Ἀνὰ & κατὰ commutant præterea ν & τ in conſonas ſequentes, ut: ἀλλύουσα pro ἀν vel ἀναλύουσα, *ſolvens*.

ἀμμέγα, pro ἀνὰ μέγα, *grande*.
κάββαλε, pro κατέβαλε, *proſtravit*.
κάππεσε, pro κατέπεσε, *cecidit*.
καῤῥέζουσα pro καταῤῥέζουσα, *manu mulcens*.

κακκορυφὴν pro κατὰ κορυφὴν, *ex vertice*.

καμμέσον pro κατὰ μέσον, *in medio*.

2. Tamen non ſemper mutantur in eandem conſonam: nam ante β, π, φ, quæ premunt labia, N æque fit μῦ, atque ante μῦ ſequens, ut

ἀμβαλλώμεθα pro ἀναβαλλώμεθα, *differamus*.
ἀμπεδίον, ἀνὰ πεδίον, *in campo*.
ἀμφόνον, ἀνὰ φόνον, *in cæde*.

3. T fit quoque π ante φ eodem fundamento, ut καπφάλαρα pro κατὰ φάλαρα, *per phaleras*. Sed κ ante χ: quia ambo in lingua natant, ut καγχεῦσαι, pro καταχεῦσαι *reſpergere*: ſicut etiam κ ante κ, ut fiat littera ejuſdem organi, h. e. palati, δ ante δ, quia duo δδ arctius collidunt dentes, ut καδδῦσαι, pro καταδῦσαι, *ſubmergere*. Et ſic deinceps.

REG. III. *De undecim Præp. Inſeparabilibus.*

1. Octo augent, videlicet ἀρι, ἐρι, βου, βρι, δα, ζα, λα, λι, ut ἀρίδηλος, *valde illuſtris*.
2. ΔΥΣ rapit omnia in pejorem partem, ut δυστυχέω, *ſum infelix*, ex δυς & τύχη, *fortuna*. Contra εὐτυχέω, *felix ſum*, ex adv. εὖ, *bene*, & τύχη.
3. NE privat, ut νήποδες, *carentes pedibus*.
4. NH ſæpius privat, ut νήνεμος, quaſi νεάνεμος, *expers venti*. Interdum νή auget. νήχυτος, *late fluens*.

1. Quinque ſemper augent ſignificationem ſimplicis: ut

ἈΡΙ. ἀρίπικρος, *valde amarus*, ex πικρὸς, *amarus* & ἄρω, ab ἄρω, *convenio*, *ſum aptus*.

ἘΡΙ. ἐρίβρομος, *magno clamore ſtridens*, ab ἐρί, ...

vel ἀμφὶ, de, ſuper.

BOY. βυλιμιάω, ſtomachus meus vehementer latrat. à βοῦς, bos, quod ſit magnus: ut ἱππογνώμων, ſuperbus, ab ἵππος, equus.

ΔΑ. δαφοινὸς, cruentus, à δασὺς, denſus.

ZA. ζάθεος, valde divinus, à ζέω, ferveo.

ΛΑ, λαχάνη, patina magna, pelvis, ex χαίνω hiſco: & λα, à λάω, video, cupio.

ΛΙ. λιάζω, vehementer moveo à λίαν, valdè.

ΒΡΙ. βριήπυος, quaſi dicas βριαρῶς ἠπύων, alte clamans.

REG. IV. *De A, duodecima præp. inſeparabili.*

A vim habet quadruplicem: primo privat, & dr. στερητικὸν; ab ἄτερ, *ſine.* ut ἀόρατος, *inviſibilis*, ex α & ὁρατὸς, *viſibilis.* ἄνανδρος, *effeminatus*, inſerto N euphoniæ cauſſa, ex α & ἀνήρ. Secundo auget, & dicitur ἐπιτατικὸν, ab ἄγαν, *valde, nimis*: ut ἀτενὴς, *intentus.* ἄξυλος, *plenus ligni.* Tertio notat collectionem, ab ἅμα, *ſimul*, & dr. ἀθροιστικὸν, ut ἀδελφὸς, *frater, eodem natus utero*, ex α & δελφὺς, -ύος, *uterus.* Poſtremo nihil mutat in ſenſu, ſed tantum auget numerum ſyllabarum. ut ἄσταχυς, pro στάχυς, *ſpica.*

REG. V. *De Origine Adverbiorum.*

1. Locum Ubi deſignant Adverbia in AI, EI, OI, OY, H, & imprimis ΣΙ, ΘΙ, derivata à nominibus in α, η, ος, ον.
2. UNDE ſignificat unum -ΘΕΝ.
3. QVO ſignificant -ΔΕ, -ΣΕ, -ΖΕ. & interdum Ω.

VBI.	VNDE.	QVO.
…αὶ, *humi.*	Χαμόθεν, *humo.*	Χαμᾶζε, *ad terram.*
…εῖ, *illic.*	Ἐκεῖθεν, *illinc.*	Ἐκεῖσε, *illuc.*
…οι, vel οἴκοθι, *domi*, ab οἶκος, *domus.*	Οἴκοθεν, *domo.*	Οἴκαδε in proſa. Οἰκόνδε, apud Poët. } *domum.*
…οῦ, *una*, ab ὁμὸς, *idem.*	Ὁμόθεν, *ex eodem loco.*	Ὁμόσε, *ad eundem locum.*
…χοῦ, πανταχῆ, & πάντοθι, *ubique.*	Πανταχόθεν, *undique.*	Πανταχόσε, *quoquoverſum.*
…, *ſupra.*	Ἄνωθεν, *ſuperne.*	Ἄνω, *ſurſum.*
…ω, *infra.*	Κάτωθεν, *inferne.*	Κάτω, *deorſum.*
…σι, *Athenis*, lo…co more, q. d. ἀθήναισι	Ἀθήνηθεν, *de Athenis.*	Ἀθήναζε, *Athenas*; *ad Athenas.*

Ὀλυμπίασι,

Ὀλυμπίασι, *Olympiæ*. Alii non ſubſcribunt Iota.	Ὀλυμπίαθεν, *ex Olympia*.	Ὀλυμπίαζε, *ad Olympiam*.
Μεγαρόθι, & Μεγαροῖ, *Megaris*.	Μεγαρόθεν, *ex Megaris*.	Μέγαράδε, *ad Megara*.
Sic à communi θύραι, *fores*,	θύραθεν, *foris*.	θύραζε, θύραζε, *foras*.
Ab ἀρχὴ, *initium*.	ἀρχῆθεν, *ab initio*.	
Γῆ, *terra*,	Γῆθεν, *è terra*.	

2. Terminatio ΩΣ deſcendit à Genitivo plurali, & ΔΟΝ à Nom. ut βαρέως, *graviter*, à G. τῶν βαρέων, ex βαρὺς, *gravis*. σοφῶς, *ſapienter*, a σοφῶν, Sing. σοφὸς, *ſapiens*. ὁμοθυμαδὸν, *uno animo*, ab ὁμόθυμος. κυνηδὸν, *canum more*, à κυνῶν.

3. ΔΗΝ, ΞΗΣ, ΣΤΙ, & quædam alia à verbis. ut ἁρπάγδην, *raptim*, ab ἁρπάζω, *rapio*. ἑξῆς, ἐφεξῆς, *ordine*, ab ἔχω, F. ἕξω. Ἑλληνιστὶ, *Græcè*, ab ἑλληνίζω, *Græcos imitor*, *Græce loquor*, &c. Ἠνὶ, *en*, *ecce*, ab imperat. ἴνιδε, *aſpice*.

4. Nonnulla verius verba ſunt & nomina, quam adverbia, ut ἄγε, ἄγετε, *age*, *agite*. φέρε, ἴθι, *age*, *macte*, ab ἄγω, φέρω, εἶμι. Ἰδοὺ, *ecce*, eſt naturâ ſuâ Imp. aor. 2. med. excepto quod Grammatici imperativum illum circumflectant. In Homiliis Chryſoſthomi aliorumque non tantum hæc, ſed alia ſingularia videbis uſurpari, cum plures alloquuntur.

Accuſativi quoque neutri, ſive ſing. ſive plurales, vocantur *adverbia reperta*. ut ὀξὺ, pro ὀξέως, *acute*. δεινὰ βλέπειν, *torvum* vel *torva tueri*, apud Poëtas, pro δεινῶς, revera eſt ellipſis, q. d. κατὰ δεινὰ πράγματα. Tales ſunt & Ablativi: ut κοινῇ, *communiter*, q. d. ἐν κοινῇ μοίρᾳ, *in communi ſorte*. ἰδίᾳ, *proprie*. δημοσίᾳ, *publice*, q. d. ἐν δημοσίᾳ χώρᾳ, *in publico loco*. Sic τῇ μὲν, τῇ δὲ, *cum*, *tum*: *partim*, *partim*.

De Adverbiorum comparatione vide ſupra p. 61, 62.

REG. VI. *De Conjunctionibus.*

Conjunctiones vel aliquid ſignificant, ſive ſimplices, ſive compoſitæ, ut καὶ, τε, ϗ, καίπερ, *quamvis*, & ſimiles: vel ornatus cauſa tantum adjunguntur aliis vocibus: ut πὲρ, γε, in oratione proſa; θην, θὴν, ῥα, νυ, & ſimiles in verſu. Varios ordines facile dabit ſignificatio, ſignificationem uſus & explicatio ſcriptorum.

FINIS LIBRI QUINTI.

Digitized by Google

LIBER SEXTVS.

De Syntaxi.

CAPUT PRIMUM.

De Adjectivo & Subſtantivo.

1. Participia loco verbi infiniti poſita eleganter apud verba perſeverandi, deſiſtendi, notitiæ, aut affectûs conveniunt cum ſuo ſubſtantivo: ut ἈΓΑΠΩ͂Ν *με διατέλει* (h. e. *σὺ ἀγαπῶν*, pro *ἀγαπᾷν*.) *amare me perſevéra.* Σύνοιδα ἐμαυτῷ σοφὸς ὤν, vel σοφῷ ὄντι, Plat. *Conſcius mihi ſum me eſſe ſapientem.*

2. Caſus omnes poſt *εἶναι*, ſimileſque infinitivos conveniunt cum antecedente. ΠΕΡΙΚΛΗ͂Σ ἔφησε μέχρι βωμοῦ ΦΙΛΟΣ εἶναι, Plut. *Pericles dixit ſe ad aram uſque amicum eſſe.* Sic & Relativum, cum uterq; caſus eſt obliquus, ut χρῶμαι ΒΙΒΛΙ´ΟΙΣ, Ο͂ΙΣ ἔχω, pro ἃ ἔχω, *utor libris, quos habeo.*

3. Articulus demonſtrationis, diſtinctionis, emphaſeos, aut periphraſeos cauſſâ additur nominibus, & quibuſdam particulis, in quovis genere, ut Σὺ εἶ Ὁ ΠΡΟΦΗ´ΤΗΣ; *num tu es ille propheta? ille excellens*, per émphaſin. ὁ, ἡ, τὸ χθὲς, *heſternus, a, um*, pro χθεζινός. Sed verſus in ſolo neutro ad exprimenda nomina, Gerunda & Supina Latinorum. ex. gr. Ἐκ ΤΟΥ͂ ὉΡΑ͂Ν γίνεται ΤῸ ἘΡΑ͂Ν, *ex adſpectu naſci-*

naſcitur amor; ubi τὸ ἐρᾷν, *amare*, eſt ὁ ἔρως, *amor*. Gerunda vero & Supina ſic vertes: οὐκ ἔστι καιρὸς τοῦ μάχεσθαι, *non eſt tempus pugnandi*. ἐν τῷ μάχεσθαι, *in pugnando*. ἔξειμι μάχεσθαι, τοῦ μάχεσθαι, ἕνεκα τοῦ μάχεσθαι, & πρὸς τὸ μάχεσθαι, *exeo ad pugnandum*, vel *pugnatum*. ἐπανέρχομαι ἀπὸ τοῦ μάχεσθαι, *redeo pugnatu* vel *à pugnando*. Αἰσχρὸν λέγειν, *turpe dictu*.

1. Ad primam ſectionem refer venuſtas periphraſes per ἔχω, εἰμὶ, τυγχάνω, &c. Soph. ἔχεις ταράξας, Belg. gy hebt beroert / pro ἐτάραξας, *turbaſti*. Chryſ. t. 7. τὴν φιλίαν τὴν ἄκλινῆ ΕΓΚΟΛΑΨΑΝΤΕΣ ἡμῶν ἘΧΟΜΕΝ τῷ συνειδότι, h. e. ἐνεκολάψαμεν. Soph. οὐ σιωπήσας ἔσῃ; *nonne eris tacens*, pro οὐ σιωπήσεις, *nonne tacebis*? Sic Ter. *Id ego tibi renuncio, ut ſis ſciens*.

Tertiis quoque ſingularibus ἐστὶ, ἦν elegantiſſime duo dativi apponuntur ad circumſcribendum verbum. Plato, εἰ σοὶ ἡδομένῳ ἐστὶ, *ſi tibi placet*, q. d. εἰ σὺ ἥδῃ Thucyd. Τῷ Νικίᾳ ἦν προσδεχομένῳ ταῦτα, pro ὁ Νικίας προσεδέχετο *Nicias hæc accipiebat*. Vide plura in Rud. Sylb. p. 312.

Καίπερ itidem & καίτοι, *etſi, quamvis*, verba mutant in participia. Epiſt 2. Petri: Διὸ οὐκ ἀμελήσω ὙΜΑ͂Σ ὑπομιμνήσκειν περὶ τούτων, ΚΑΙ'ΠΕΡ ΕἸΔΌΤΑΣ *Quapropter non negligam vos commonere de iſtis*, TAMETSI SCIATIS, Eraſmo interprete, pro καίπερ οἴδατε quod genus loquendi damnat Devarius de Particulis, at non reſugit S. Joannes Apoc. XVII. 8. καίπερ ἐστί. Conſtructio tamen illa frequentior in καίτοι.

2. Infinitivis, de quibus agitur Sect. 2. non tantum nominativi, dat. & acc. addun[tur] (quod imitantur nonnunquam Latini) ſed & Genitivi. Ariſt[...] Περὶ τοῦ μέλλοντος ὑγιάζ[εσθαι] *de eo, quod ſanum eſt futur[um]* Idem quoque caſus poſt partic[i]pium abſolutum apud Thuc[yd.] Φανεροῦ γενομένου αὐτοῦ κα[...]τος (quod Latino more dicend[um] eſſet αὐτὸν καταβῆναι) *Cum pal[am] factum eſſet ipſum deſcend[e]re*.

3. Sectione tertia dici[tur] quatuor ob cauſſas articul[um] addi cuivis generi. Primo d[e]monſtrationis ratio eſt in [...] δός μοι τὸ βιβλίον, *da m[ihi] hunc librum*. Secundo di[ſtin]ctionis in hoc, Αἴας ὁ Τ[ελα]μώνιος, *Ajax Telamonis*, [...] fuit alter Ajax, Oilei filius. [...] de Luc. XVIII, 10. Tertio [em]phaſios, cum dicis, τὸ ἀ[γα]θόν, *ſummum bonum*: [...]γαθὸν ſimpliciter eſt bo[num]. Quarto periphraſeos per ellip[ſin] ſubſtantivi. Οἱ περὶ Πλάτ[ωνα] *Plato ipſe, Platonici*, & Pl[ato] *cum ſuis*. h. e. οἱ ἄνδρες ὄντες [...]

ᾳ) Πλάτωνα. τὸ τῆς ἐλευθερίας (ſc. πρᾶγμα) negotium libertatis, pro ἡ ἐλευθερία, libertas.

Sed & quinta cauſſa exprimit articulum, ſi multitudo quædam, ut docet Proclus ad Remp. Platonis, una re ſingulariter notetur. Marc. III. 26. εἰ ὁ σατανᾶς ἔστη ἐφ' ἑαυτὸν καὶ μεμέρισται, ſi Diabolus (cœtus diabolorum) contra ſe ipſe inſurrexerit & diviſus fuerit. Unde [qui]dam veterum τὸ ἅγιον πνεῦμα [ex]poſuere τὰ ἅγια πνεύματα ἀγγέλων, ſtantium coram throno Dei, Apoc. 1.

Si diſcedas ab his cauſſis, interrogativa, indefinita, diſtributiva, & cardinalia reſpuent [arti]culum, quod genus τίς, [τι]ς, ἕκαστος, εἷς, δύο, [...]m Platonis illud, τὰ ποῖα πάντα λέγεις; quæ & quan[ta] prædicas? emphaſis eſt, & [ad]miratio excellentiæ.

[I]n aliis fere indiſcriminatim [ad]mittitur & ſupprimitur: quia flabellum Atticæ loquacitatis, ut Scaliger dixit. Chryſ. [...] ψυχῆς, ἀσέβεια, [...] animæ impietas. Ubi & [ἀσ]έβεια rectum: quia eſt [ab]ſtractum, cui articulum præ[mit]tit. Laërtius in hiſce, ὄργανον τὸ σῶμα, θεοῦ δὲ [ψυχή], corpus inſtrumentum [...] Dei vero anima. Si velis, inſtar omnium erit Rud. p. 298. 299. &c.

Cum τὸ pro vocabulo, [...]ponitur, ῥῆμα. μόριον, [...]mile quid reſpicitur. Ety[mol]ογ[...], ἀπὸ τοῦ θεός. h. e. [τὸ] ὀνόματος. Sed res & aliud ſubſtantivum ſup[pon]it: nam Sect. 3. τὸ ἱερὸν (pro ἡ ὀργή, affectus) τὸ ἱερόν (pro ὁ ἱερός) ſunt ellipſes, q. d. τὸ ἔργον ἱερόν, τὸ πρᾶγμα ἱερόν. Quo refero illa, quæ Latini vix poſſunt vertere ſine periphraſi, ut Matth. XIII. ἐν τῷ σπείρειν αὐτὸν, dum ille ſeminaret, q. d. ἐν τῇ σπορᾷ αὐτοῦ. Id. VI, 8. πρὸ τοῦ αἰτῆσαι ὑμᾶς αὐτὸν, priuſquam vos illum rogetis. Μετὰ τὸ αἰτῆσαι ὑμᾶς, poſtquam rogaveritis.

3. Latinorum conſtructiones cave ſtatim damnes. Rectum enim illud Xen. ἤκουε καλὸν κἀγαθὸν εἶναι (pro ὄντα) audiebat pulchrum ac bonum eſſe. Herod. Συνίεσαν ἐξηπατημένοι, intellexerunt ſe deceptos eſſe. Luci. Σοὶ συγχαίρομαι ἰδὼν νέον εἶναι, pro νέῳ. Chryſ. in Joann. p. 913. παρατίθεται αὐτὴν τῷ μαθητῇ, ὃν ἠγάπα, commendat matrem diſcipulo, quem diligebat. Ubi & ᾧ dixeris. Etiam S. Paulus relativum more Latino conſtruit Ep. ad Hebr. X, 1.

Ἔφησε φίλον εἶναι ſignificat, dixit te vel alium eſſe amicum. Contra ἔφησε φίλος εἶναι, dixit ſe ipſum eſſe amicum. Etſi ſanum quoque eſt ἔφησεν ἑαυτὸν εἶναι φίλον. Ælian. Ὁμολογεῖ δὲ καὶ Ἀλκμὰν ὁ ποιητὴς ἑαυτὸν πολυβορώτατον γεγονέναι.

5. Vernaculum muͤſſen / ſeu neceſſitatem Gerundi Latini duobus (vide Medull. Voſſ. p. 192.) Græci vero, ut ſemper luxuriant, tribus vel quatuor modis exprimunt per verbale in TEON, habens dativum perſonæ, & inſuper caſum verbi ſui, qui peribit, ſi revocetur ad regulam de Adjectivo & Subſtantivo.

Digitized by Google

1. Συνεκποτέον ἐςὶ σοι τὴν τρύγα. ⎫ *ſimul ebiben-*
2. Συνεκποτέα ἐςὶ σοι τὴν τρύγα, Ariſtoph. ⎬ *da tibi fæx*
3. Συνεκποτέα σοι ἡ τρύξ. ⎭ *eſt.*

4. Dativus perſonæ ob alium dativum ſequentem mutatur in acc. Iſocr. in Euag.

ὐ μὴν δουλευτέον τούς γε νοῦν ἔχοντας τοῖς οὕτω κακῶς ἔχουσι. Sana mente præditis non eſt ſerviendum tam prave ſentientibus. Sic & Andron. Rhod. in Ariſt. Eth. l. 9. c. 1. & 4. In prima conſtructione acc. *τρύγα* regitur ab intellecto *συνεκπίνειν*, ut *curandum eſt ulcera* apud Colum. pro *curare ulcera eſt curandum.* In ſecunda *συνεκποτέα* reſpicit *πόματα*, aut ſimile; & acc. *τρύγα* dependet à præverbio *περὶ* vel *διά*. In tertia eſt convenientia adject. & ſubſt. Quam partim ſimilis primæ propter e[llipſin] lipſin infinitivi: partim diſſimi[lis] ratione dativi, qui refertur ad ver[bale] bale *δουλευτέον*, cum accuſativ[o] *τούς γε νοῦν ἔχοντας*, conve[...] cum ſuppreſſo verbo *δουλεύειν*.

CAPUT SECUNDUM

De Nominativi & Verbi diſcordiâ.

Neutrum plurale gaudet verbo ſingulari: *τὰ ζῶα τρέχει*, pro *τρέχουσι*, *animalia currunt*

Ex nemine umquam mortalium mihi diſcere licuit rationem hujus ſtructuræ. Doctor Pariſ. p. 397. cauſſam ducere voluit à ſyllepſi, Græciſmum hunc comparans cum illo Virgiliano: *Turba ruunt.* Sed diſpar exemplum, quia de verbo quæritur ſingulari. Appoſitius illud (pace dixerim eruditarum tribuum) ex Eun. Terentiana, *Habeo alia multa, quæ nunc condonabitur:* quando in Plauti verbis, *condono* te *argentum*, TE non ſit accuſ. ſed antiquus dativus. At vero ſecundo illud addam, in neutro exemplo eſſe *σύλληψιν* vel *ζεῦξιν*, niſi quæ ſit vera ἰδιο[...] & *ὑπόνοια*.

1. Ego, niſi me fallunt [...] nia, trutinâ Philoſophicâ, [...] ad omnia acuit Philoſophia, [...] que primi vim Grammatic[...] ſpexerunt, Græcorum p[...] tem eſſe examinandam. S[...] cum numerus *πληθυντικὸς* [...] partîs vel ſpecies repræſe[...] eas in unum genus & [...] cogere verbum *ἑνικόν*. Ut [...] in toto partes mirifice co[...] unt: ita, quæ plura [...] rantur, pulchre conſ[...] in uno ſingulari verbo, concinna admodum, lepid[...]

juc[...]

Digitized by Google

ıcunda ad aures, præſertim Atticas, accidere debuerit hæc concordia diſcors. Etenim τὰ ζῶα τρέχει, tantumdem valet ac ſi dixeris: γένος ἐςὶ τρέχει, τὰ ζῶα τῶν γένους εἴδη: vel ζῶα ὡς πλῆθος ἓν τρέχει

Perſpicue, in quem olim in-idi, docet hoc & confirmat cus Laërtii in vita Platonis, am inquit: Τὰ δὲ τέτλαρα δράματα ἐκαλεῖτο Τετραλογία, Porro ntur Poëmata Quadriloquium dictum Viden' hic τέτλαρα δράματα eſſe quatuor partes? viden' tam illas unum integrum corus fieri in ſingulari Τετραλογίᾳ, cum quo tamquam vero nomina- concordet verbum ſingulare ...? Certe ut rectum eſt, ἐςὶ πρόβατα δόξης σου; ita m LXX. interpretibus Jer. III. 20. commode ſuppleveris, ἐςὶ τὸ ποίμνιον, πρόβατα ... σου: Ubi eſt grex, oves tua ria; Hinc factum, ut in e- periodo diverſos claſſici ptores numeros junxerint, do idem negotium ut unum dam totum, repente ut tiplex in partibus conſide-es Iob. X. τὰ πρόβατα τὰ ς μου ἀκούει, καὶ αὐτὰ ἀκο-ουσί μοι, ubi vox πρόβατα gregatim ſumitur, poſtea ... membra diſpeſcitur. ...amor amara dat, tibi ſatis agre ſit, h. e. propinat amara la, quod negotium ceu unum ex variis poculis collectum fit ægre. Simile eſt propter quod. Xenoph. ἐν Παιδ. ...ον τὰ κοινὰ μηχανήματα ...ημεῖ (hic vides verbum ſing.) ... γὰρ μᾶλλον καὶ ἐξαπατᾶν δύνανται τὰς πολεμίους: Nunc habes plurativum δύνανται, ita ut Græcum ſatis utrumque, τὰ ζῶα τρέχει, & τρέχουσι. Nam Joſephus p. 4. docens ζῶα πάντα, animalia univerſa ab Adamo ſuo eſſe inſignita nomine, οἷς ἔτι καλοῦνται, inquit, pro καλεῖται.

2. Sed iſta ſcribentis ſecundus animum ſubit explicandi modus. Antea verbum congruere generi, vel toti σύςημα & diximus, & probavimus: nunc quoque individuum, vel unam partem ex univerſo genere aut ſpecie intelligi poſſe contendemus. Quare ne putes ſolius neutri gen. cancellis ſe Græcos circumſcripſiſſe, maſculini exemplum Platonicum. Οὐκ ΕΣΤΙΝ, ΟἹ ΤΙΝΕΣ ἀπέχονται ξυμποσίων, ἢ Κρῆτες, *Nulli ſunt, qui pertinde abhorreant à ſympoſiis ac Cretes*, explicabimus ex illo Ælian. l. 1. Var. Hiſt. de Rege loquentis. Πάντες αὐτῷ Πέρσαι κατὰ τὴν ἑαυτῶν δύναμιν ἕκαστος προσκομίζει, *omnes illi Perſæ pro ſuis quiſque facultatibus munera offerunt.* Si ergo dices, ἐςὶν οἵτινες τρέχουσι, *ſunt qui currant*, pro εἰσὶν, valebit ἕκαστος vel εἷς ἔτι τῶν ἀνθρώπων, οἵτινες τρέχουσι. Pari ratione τὰ ζῶα τρέχει ex Æliano dixeris, τὰ ζῶα ἕκαστον τρέχει, *Omnia animalia, omnes illorum ſpecies currunt, quorum unumquodque currit.* Feminini exemplum Pindaricum, ἀχεῖται ὀμφαὶ μελέων, *reſonant voces modulorum*, ſimile illi, quod apud Ælianum l. 13. Ἦν δὲ ἄρα (pro ἦσαν) Ἀταλάντης ἐσθῆτες μὲν αἱ ἐκεῖ τῶν τεθραμμένων, τρο-

ιων, τροφὴ δὲ τὰ τέτων κρέα, Atalanta autem pelles ferina ſtrata & lectus erat, cibus vero beſtiarum carnes. Sicut enim poſterius membrum eſt τὰ κρέα τροφὴ ἦν, ita & prius erit αἱ δοραὶ μία κοίτη ἦν, καίπερ ὑπάρχουσαι εἰς πλείονας ςρωμναί.

3. Contra in hoc Maronis, *Turba ruunt*, non verbum, ſed nominativus ſing. repræſentat formam totius, cum τὸ *ruunt* ideam diverſarum partium, ſeu hominum mentis noſtræ ſub adſpectu ſubjiciat. Eſt enim ellipſis; q. d. *Homines, qui ſunt turba, ruunt.* Cujus ſubſtantivi maſculinum genus relucet in Salluſtiano, *Maxima pars vulnerati.* Dein Collectiva, ut vocant, *turba*, *populus*, λαὸς, ὄχλος, efflagitare per ſe verbum ſinguli numeri, atque interim quoque vim habere plurium, per ellipſin vocis *homines* vel ἄνθρωποι, doceant nos LXX. Exod. XVI, 4. Ἐξελεύσεται ὁ λαὸς, καὶ συλλέξουσι, *Exibit populus, & colligent.* Ubi vox λαός, *populus*, cum rationem induit τοῦ ὅλου, tanquam unus quidam coetus *exit*, cum è diverſo repente ſpectatur ceu diviſus in varios homines, *homines illi manna colligunt*, ἄνδρες οὗτοι οἱ πολλοὶ τὸ μάννα συλλέξουσι. De qua ſubita & admiranda mentis converſione ab una loquendi [...] cogitandi forma ad alteram iisdem [...] paullo ante in primo conſtructionis genere plura diximus.

4. Quod autem nonnulli arbitrati ſunt hoc Tullianum, *Seſtertium decies numeratum eſſe*, poni pro *numerata*, in eo lapſi ſunt non leviter homines doctiſſimi. Valet enim, *decies centies*, vel potius *millies ſeſtertium pondus argenti numeratum*. Videndus neceſſario Celeberr. Gronov. de Vetere Pecun.

CAPUT TERTIUM.

De caſu ante infinitivum.

Infinitivo interdum eleganter nominativus præponitur, ut apud Xen. Πρὸς τὸ ἀγαθοὶ φαίνεσθαι, *ut ſtrenui videantur.* Sæpe etiam accuſativus (Πρὸς τὸ ἀγαθοὺς φαίνεσθαι) in primis p[...] verba eventus, hortationis & ſimilia.

Οὐκ ἐνδέχεται προφήτην ἀπολέσθαι ἔξω Ἱερουσαλὴμ.

Quod Latine rectius vertas per Ut [...]

Non contingit ut Propheta pereat extra Jeruſalem.

1. Πρὸς τὸ ἀμαθὲς φαίνεσθαι nemo damnaverit propter illud Laërtii. Ὀνόμασι δὲ κέχρηται ποικίλοις (ſc. Plato) πρὸς τὸ μὴ εὐσύνοπτον εἶναι τοῖς ἀμαθέσι τὴν πραγματείαν. Sed dignum admiratione nominativi ὑπόδειγμα à Pariſienſibus ex Luciano adfertur, apud quem Nymphæ ad Neptunum, Ἀλλὰ κἀκείνην σώζειν δεήσει χαριζόμενος τῷ Διονύσῳ (pro δεήσει σε σῶσαι χαριζόμενον) *Sed & illam, ſuo* puta, *ſervare te oportebit gratificantem Baccha.*

Cui exemplo facere non poſſum quin addam alterum Xenoph. 6. Παιδ. ubi cum apis Attica quarto caſu animum paviſſet aliquandiu, ut ſuavitatem varietatis redoleret oratio, ad alium ſe ferens floſculum conſidit in primo, Ὁ δ' Ἀσσύριος, inquit, ὁ Βαβυλῶνά τε ἔχων καὶ τὴν ἄλλην Ἀσσυρίαν ἐγὼ μὲν οἶμαι ἱππέας μὲν ἄξει οὐ μεῖον δισμυρίων. Pro, τὸν Ἀσσύριον ἄξειν οἶμαι. Non magis ovum ovo ſimile, quam huic loco jambi Græciſſantes apud Catull.

Phaſelus ille, quem videtis hoſpites,
Ait fuiſſe navium celerrimus.

2. Ex hoc canone diſces, cur ὥστε, & aliquando πρὶν, atque etiam verba jubendi & prohibendi, Infinitivo primum quartumque caſum indifferenter apponant. Vid. Heſiod. ἔργ. v. 706, 711, 715, 716, 722, 749. Accuſativi exemplum illud Iſocrateum. Πολλάκις γέγονεν, ὥστε τοὺς μείζω δύναμιν ἔχοντας, ὑπὸ τῶν ἀσθενεστέρων κρατηθῆναι. Nominativi hoc ejuſdem Oratoris in Euag. p. 394. ὥστε τῆς Ἀσίας ἁπάσης ἄξιος εἶναι τυραννεῖν, pro ἄξιον, & ſeq. pag. eodem modo. Xiphil. de Auguſto, ὥστε ῥωμαίοις ἀνὰ πέντε καὶ εἴκοσι δραχμὰς τελευτῶν καταλιπεῖν. Plato Epiſt. πάντα παθεῖν, *omnia pati*, πρὶν ἀνοσίων αὐτοῖς ἔργων γενέσθαι κοινωνός, *priuſquam ineſtorum ipſis operum aliquis fiat ſocius*. hoc eſt, πρὶν κοινωνὸς ἐνδέχεται γενέσθαι, illud enim verbum, & pluraliter & perſonaliter conſtruitur cum nominat. Ariſto. ἐνδέχονται αἱ ἀρχαὶ ἄλλως ἔχειν. *contingit ut principia aliter ſe habeant*. ubi alius dixerit, ἐνδέχεται τὰς ἀρχὰς ἄλλως ἔχειν, in qua conſtructione accuſativus cum verbo repræſentet vicem nominativi.

3. Idcirco, quotieſcumque infinitivus ponitur ſine verbo finito, neceſſe eſt illud ſubaudiri. Qui enim infinita & pendula vox ſtabilem & perfectam per ſe efficiat vel ſententiam vel ſtructuram, niſi baſin habeat, qua ſuſtentetur ac ſtabiliatur? Unde ratio prorſus à Steph. facit in Theſauri t. 1. p. 1207. ubi ſententiam Budæi condemnat his verbis: *Sed ego minime cum Budæo crediderim inſi ad hunc infinitivum immediate ferri, ſed ad verbum indicativi modi ſubauditum.* Uſus quoque idem confirmat; cum enim ex. gr. εἶθε præter ceteros

modos infinitivum ſibi adſciſcat, omiſſo indicativo vel Opt. videmus Heliodorum l. 2. expreſſiſſe verbum finitum, cum ait: εἴθε αὐτὸν παρεῖναι συνέβαινεν, *utinam ipſe adfuiſſet*, vel *contigiſſet ut adeſſet!* Cum alii Legiſlatores dicerent, μὴ ὀμόσαι ὅλως, *ne jurate omnino*: Chriſtus hanc ellipſin ſupplevit Matth. V, 36. Ἐγὼ δὲ λέγω ὑμῖν μὴ ὀμόσαι ὅλως. Inſpice etiam loca, quæ ſupra laudavi ex Heſ.

Exemplo igitur Heliodori adductus, verbum eventûs ſubticeri credas poſt ὅσον, πρὶν, πρὶν ἢ, ἐπεὶ, ὥστε, ὡς, &c. Quod Gregor. dixit, ὅσον ἐμὲ γνώσκειν, perinde eſt atque illud, ὅσον ἐμὲ γνώσκειν ξυμβαίνει vel ἐνδέχεται, *quantum licuit me cognoſcere*, h. e. *quantum ego novi*. Itidem verba Matth. c. 1. πρὶν ἢ συνελθεῖν αὐτοὺς, *priusquam illi conveniſſent*, ſic ſuppleveris, Πρὶν ἢ συνέβη αὐτοὺς συνελθεῖν, q. d. *priusquam accidit illos convenire*.

Par ratio τοῦ ὡς apud Dem. ὡς δὲ ἀκοῦσαι τοὺς παρόντας, *ſimulac præſentes audiverant*. ὡς εἰπεῖν, quod Latini vertunt *ut ita dicam*, valet ὡς εἰπεῖν ἐνδέχεται, vel ut ipſe Ariſtoteles explicat, ὡς ἄξιον εἰπεῖν. l. 2. de Part. Anim.

4. Sicut Latini parcius uſurpant ſuum QUOD; ita Græci frequentius ſuum ὍΤΙ, ita tamẽ, ut frequentent etiam infin. cum acc. Ex. gr. hæc verba, *Exiſtimo te etiam procul abſentem amaturum eſſe*, pro quo Latinus interdum, *Exiſtimo, quod procul abſentem amabis*, homo Græcus duobus modis vertet, quorum uterque ſatis frequens Ἡγοῦμαι ὅτι καὶ μακρὰν ἀπόντα ἀγαπήσεις, Et, ἡγοῦμαι σε καὶ μακρὰν ἀπόντα ἀγαπήσειν. Poſteriorem quidem loquendi rationem ſcio repudiari ab H. Steph. *Dial. de bene inſtit. Gr. l. ſtud. p.* 102. Sed & illud ſcio, hanc σύνταξιν arriſiſſe veteribus, Iſocr. in Procem Euag Ἡγησάμην Εὐαγόραν . . . . εὐμενῶς μὲν ἀποδέχεσθαι καὶ ταῦτα, καὶ χαίρειν, *Euagoram exiſtimabam iſta benigne approbare, & libenter ſpectare iſtam fui curam*. pro ὅτι Εὐαγόρας ἀπεδέχετο ταῦτα καὶ ἔχαιρε. Id. paulo poſt: Ὁμολογεῖται μὲν γὰρ τοὺς ἀπὸ Διὸς ἡμιθέους εὐγενεστάτους τῶν ἡμιθέων εἶναι. Xen. β. Παιδ. οὐκ ἔλιπε νομίζεις Περσῶν εἶναι. & l. 8 ἔδοξε τοὺς ὁμοτίμους ἀεὶ παρεῖναι ἐπὶ θύρας. Rom. II, 3. 19. 20. III. 28. VI. 11. Quin ſexcenta iſtiusmodi apud ſcriptores occurrunt.

CAPUT QUARTUM.

De caſu Præpoſitionum.

1. Quatuor præpoſitiones ἐκ vel ἐξ, ἀντὶ, πρὸ, ἀπὸ regunt ſolum genitivum; ἀπὸ θεοῦ, *à Deo*: item adver-

adverbia multa habentia vim præpoſitionum, ut ἕνεκα vel ἕνεκεν δικαιοσύνης, *propter juſtitiam.*

2. Duæ ſolum accuſativum, εἰς, ἀνά. εἰς οὖς λέγειν, *in aurem dicere.*

3. Duæ ablativum, ἐν & σύν. Κέρδος ἐν κακοῖς ἀγνωσία, *lucrum in malis ignorantia.*

4. Quatuor vero duos caſus, diverſo fere ſenſu, genitivum puta & acc. ut διὰ, κατὰ, μετὰ, ὑπέρ. G. Ὗς διὰ ῥόδων, *Sus per roſas.* Acc. Διά σε ταῦτα γράφω, *propter te hæc ſcribo.*

5. Poſtremo ſex habent tres caſus, genitivum, acc. & abl. ut ἀμφὶ, περὶ, ἐπί. πρός, παρὰ, ὑπό. G. περὶ τοῦ κάλλους ἤριζον, *de pulchritudine certabant.* Acc. περὶ τὸ ὄρος, *circum, circa montem.* ABL. περὶ τῇ χειρὶ χρυσοῦν δακτύλιον φέρειν, Plato. *manu*, vel *in manu aureum annulum geſtare.*

6. Quæſtio de locis UBI, UNDE, QUO plerumque exprimitur præpoſitione. ex. gr. ἐν Ῥώμῃ, *Romæ.* εἰς Ῥώμην, *Romam.* ἐκ Ῥώμης, *Româ.*

1. Nunc de præpoſitionibus agere neceſſe habemus, partim quia de ſola illarum compoſitione explicavimus in Analogia; partim quia in hiſce præceptiunculis fundamentum ſequentium ſermonum, & ſcaturigo omnis fere Græcæ venuſtatis. Nec tamen animo ſedet omnes harum particularum ſignificationes exemplis explicare (hoc enim eſſet opus Exegetices) ſed eas, quæ diverſitatem arguunt ſtructuræ. Qui plura deſiderat, legat vel Sylburgii Syntaxin, vel Idiotiſmos Vigerii.

2. Ad ſextam paragraphum notabis, quod plures monuëre, Thucydiden in Quæſtione VBI neglexiſſe præpoſitionem, *Μαραθῶνι* dicentem pro ἐν *Μαραθῶνι, Marathone, in vico prope Athenas.* Poëtas quoque Græcos arbitratu ſuo vel addere vel

detrahere frequenter præpoſit. nemo neſcit: quos imitari Latinos in proſa videbis apud Voſſ. L. de Conſtr. Scioppium, & alios.

De Adverbiis UBI, UNDE, QUO vide ſupra p. 223, 224. Θήβηζι, *in urbe Thebis*, eſt verus abl. Ionicus, quaſi dicas ἐν Θήβαιζι: qui tamen Atticis aliiſque adhibitus, perinde ac ſi foret adverbium. Vide ſis Etymol. in illa voce. Sed Θήβηθεν, *a Thebis*, videtur verum adverbium, & Θήβαζε, *Thebas*, factum ex accuſ. Θήβαζδε pro εἰς Θήβας: ſicut οἴκονδε ponitur pro εἰς οἶκον.

TABULA PRIMA.

Complectens Genitivos præverbiorum.

1. Quatuor præpoſitiones conſequitur Genitivus.

ἘΚ, *ex, præ*. Ἐξ ἀργυρίου ποτήριον, *ex argento poculum*. Ἐμασσῶντο τὰς γλώσσας αὐτῶν ἐκ τοῦ πόνου, *commanducaverunt linguas ſuas præ dolore*, in Apocal.

ἈΝΤΙ', *pro, contra*. ΠΡΟ, *ante*. Πρὸ θυρῶν, *ante fores*, πρὸ πολλῶν ἐτῶν. *ante multos annos*.

ἈΠΟ', *a, poſt*. ἀπὸ θεοῦ. *à Deo*; ſed ἄπο τῆς γῆς ἐγένοντο, *procul à terra aberant*.

2. Etiam Adverbia multa loci, temporis, cauſſæ, ordinis, occultationis, ſeparationis, & affectuum habent vim præverbiorum, vel per naturam, vel per derivationem, vel per compoſitionem, vel per ellipſin.

α. LOCI fere ſunt viginti. Μέχρι Σούσων. *ad Suſa uſque*. ἕως τοῦ ἔξω τόπου, *locum uſque exteriorem*. ἔνδον Βαβυλῶνος, *è regione Babylonis* ἐναντίον ὑμῶν, *è regione veſtri, coram vobis*. ἐν τοῖς ἑαυτοῦ εἶναι, *apud ſe eſſe*, ἐκτὸς ἑαυτοῦ *non apud ſe*. ἐγγὺς κατάρας, *prope exſecrationem*. (πλησίον vero apud Eurip. dat. adſciſcit: Sed eſt dativ. commodi. Σταθεῖσα τῷ πατρὶ πλησίον, *propter patrem ſtans*.) τηλοῦ τῶν ἀγρῶν, *procul ab agris*, πόῤῥω τῆς ὑποθέσεως, *longe extra materiam*. οὐκ ἄποθεν τῆς Ἀντιοχείας, *non procul Antiochia*. πέραν τοῦ Ἰορδάνου *ultra Jordanem*. πέρα πάσης διηγήσεως, *ſupra omnem narrationem*. Πανταχόσε γῆς, Euſeb. *ubique terrarum*. q. d. ἐν μέρεσι, τόποις γῆς. ἔμπροσθεν, vel ἐνώπιον ἐκείνων, *coram illis*.

κράζει ἔμπροσθεν ὑμῶν. *clamat pone nos*. ἐπάνω πάντων, *ſupra omnia*. ὑποκάτω τῆς συκῆς, *ſub ficu*. μεταξὺ ἡμῶν καὶ ὑμῶν. *inter nos & vos*. κυκλόθεν τοῦ θρόνου, (ſc. ἐκ) *circum thronum*. Sed μέχρι & πέραξ habent accuſ. Gall. μέχρι τὸ τῆς πόλεως πρυτανεῖον. *ad Prytanèum uſque*. Ergo ellipſis in Dionyſ. Perieg. v. 379. 380.

ß. TEM-

β. TEMPORIS & menſuræ. ἕως τοῦ νῦν. *uſque ad præſens tempus*, ἄχρι τῆς σήμερον ἡμέρας. ἄχρι κόρου *uſque ad ſatietatem*. μέχρι τοῦ δυνατοῦ, *quoad ejus fieri poteſt*. κατόπιν τῆς ἑορτῆς ἥκειν. *poſt feſtum venire*, dixit Plato. μεταξὺ λόγων. *inter ſermones*, ὁπότε τοῦ ἔτους, *quo anni tempore*. ἅπαξ τῆς ἡμέρας, *ſemel de die*. ubi duo poſteriores gen. reſpiciunt τὸ ἐν vel διά.

γ. CAUSSÆ. τοῦ βελτίστου ἕνεκα, vel ἕνεκεν: *optimæ rei ergo*. Huc referunt & τοῦ κέρδους χάριν, *lucri gratia*. ποταμῶν δίκην, *inſtar fluviorum*. τῆς ἀληθείας χάριν. *veritatis gratia*. Sed χάριν & δίκην ſunt ſubſt. (quorum acc. regitur à τῷ διά vel κατά) ut & ἕνεκα

δ. ORDINIS. ἐφεξῆς τοῦ ἑνός. *deinceps poſt unum*. q. d. ἑξῆς ἐπὶ ἑνός. Nam Diod. l. 5. τὸ ἑξῆς jungit dat. vel abl. ἐπανήλθομεν πάλιν ἐπὶ τὰς ἑξῆς τῇ Λιπάρᾳ νήσους, *redimus denuo ad inſulas prope Liparam continenti ordine*.

ε. OCCULTATIONIS vel ignorationis. κρύφα vel λάθρα τοῦ πατρός, *clanculum patrem*.

ϛ. SEPARATIONIS. ἄνευ, ἄτερ, δίχα, χωρίς, ἐκτὸς πραγμάτων, *ſine labore*; πλὴν ἄλλων, *præter alios*. Πλὴν habet & caſum verbi. Iſocr. οὐδὲν ἔτι ἄλλο φέρομεν πλὴν λόγον. Verum ἰδίᾳ τῶν ἄλλων, *ſeorſum ab aliis*, eſt ellipſis. q. d. ἐν ἰδίᾳ χώρᾳ ἀπὸ τῶν ἄλλων.

ζ. AFFECTUUM & exclamationis. ὦ τοῦ ἀδικήματος. *O injuriam!* pro quo & dicimus ὦ τὸ ἀδίκημα.

Αἲ, αἴ. τῆς κενῆς ἐλπίδος! *heu! heu vanas ſpes!* βαβαὶ τῆς τιμῆς. *Papæ, quantus honor!* φεῦ τοῦ θανόντος. *ah, mortuum!* ἰώ, ἰώ τραυμάτων ἐπωδύνων. *heu, heu vulnera gravem inducentia dolorem!* q. d. ὀδύρομαι τῶν τραυμάτων ἕνεκα, *ejulo ob vulnera*. Recte enim poſt interjectiones τὸ ἕνεκα ſuppreſſum videri cenſuit ἑλληνικώτατος Sylburg. Synt. p. 183. 184.

Cum alius caſus his particulis adjicitur, aliud quid ſubauditur, ut αἲ τὸν Ἄδωνιν (h.e. διὰ τὸν Ἄδωνιν) *ah Adonin*. Οἲ ἐγὼ μελέα, *væ mihi miſera*, habet nom. quia reſpicitur τὸ εἰμί, q. d. *ah, ego ſum miſera*: ſed οἴμοι, ἰώμοι, *væ mihi*, eſt dativ. propter incommodi ſignificationem.

TABULA SECUNDA,

Complectens præverbia ſolum Accuſat. & ſolum Ablativum habentia.

1. Duæ præpoſitiones regunt, in proſa certe, ſolum Acc. ΕΙΣ, *in*, *erga, contra, ad, apud, propter*. εἰς τὴν ἐκκλησίαν καθίζομεν,

Æſch.

Æſch. *in concione ſedeo.* h.c. ἐν ἐκκλησίᾳ.

ἈΝΑ', *per, cum, in, inter, adverſus.* ἀνὰ τὴν ἑλλάδα, *per Græciam.* ἀνὰ ὅλον χρόνον, *per totum tempus.* Pro diſtributivis eleganter ponitur. Κινναμώμου καὶ νάρδου ἀνὰ οὐγκίαν μίαν. *Cinnamomi & nardi unciam unam de ſingulis.* Sic ſæpe medici. In illo Apocalypſios Joh. ἀνὰ εἷς ἕκαστος τῶν πυλώνων ἦν ἐξ ἑνὸς μαργαρίτου. *unaquaque portarum erat ex una margarita,* induit rationem adverbii. Poëtis vero eſt *ſuper, cum,* ablat. ſequente. Hom. χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, *aureo cum ſceptro.*

4. Duæ habent Ablat. EN *in, ad, cum. coram, ſub, inter.* κέρδος ἐν κακοῖς ἀγνωσία, *lucrum in malis ignorantia.* pro εἰς ponitur in illo Thucyd. ἀποστελοῦντες ὁπλίτας ἐν τῇ Σικελίᾳ, *miſſuri armatos in Sicilia,* pro *in Siciliam.* Joh. V, 4, 7. quomodo demonſtravimus & Latinos loqui in Syntaxi Medullæ noſtræ Voſſianæ.

ΣΥ'Ν vel ξὺν, *cum, ſecundum.* σὺν Θεῷ, *cum Deo.*

TABULA TERTIA,

Continens quatuor præverbia duorum caſuum

GEN.

1. ΔΙΑ', *per, in, de.* ὗς διὰ ῥόδων *ſus per roſas.* διὰ ῥόδων etiam ſignificat *medicamentum de roſis.* διὰ νυκτὸς, *de nocte.* διὰ χειρὸς ἔχειν. *in manu habere.* ἔρχονται πεδίοιο. Hom. h.c. διὰ πεδίοιο. *per campum incedunt.*

2. KATA'. *contra, de, ſuper, intra, prope, per.* κατὰ Αἰσχίνου λόγος: *oratio contra Æſchinem.* τρία ἐγκώμια καθ' ὑμῶν κάλλιστα, *tria encomia in veſtrum honorem eximia.* Dem.

3. META', *cum, contra.* μετὰ φίλων ἥδιστος βίος, *cum amicis ſuaviſſima vita.* πόλεμον ποιῆσαι μετὰ τῶν ἁγίων. *bellum gerere contra ſanctos.* μετὰ τοῦ γυμνάζεσθαι. *inter exercitandum.*

4. Υ'ΠΕ'Ρ, *ſuper. de, pro propter.* ὑπὲρ τῆς στέγης, *ſuper tectum.* εἰ ὁ Θεὸς ὑπὲρ ἡμῶν, τίς καθ' ἡμῶν. Rom. 8. *ſi Deus pro nobis, quis contra nos?* ὑπὲρ τοῦ λαθεῖν, *ut lateat, lateant.*

ACC.

1. ΔΙΑ', *propter, per.* διὰ σε ταῦτα γράφω. *propter te hæc ſcribo.* δι' ὃν τρόπον, *per quem modum.* h. e. *quomodo.*

2 KATA' *ſecundum, pro, per, ad in.* Εὐαγγέλιον κατὰ Ματθαῖον, *Evangelium ſecundum Matthæum.* κατὰ κράτος *per vim.* κατὰ χώραν ἔμενον, *in regione manebant.* Act. 16. 7. ἐλθόντες κατὰ Μυσίαν, *delati in Myſiam.* ὁ καθ' ἡμᾶς στρατηγὸς, *natus noſtro tempore.*

3. META' *poſt, in, ad, contra.* μετὰ τὴν ἑορτὴν, *poſt feſtum.* Βάκτρον ἦν αὐτῷ μετὰ χεῖρας. Herod. *baculum ei in manu erat.* Poëtis vero *cum, inter,* cum ablat.

4. ΥΠΕ'Ρ, *ſuper, ultra.* ὑπὲρ γῆν, *ſuper terram.* ὑπὲρ τὸ μέτρον, *ultra menſuram.*

TABULA QUARTA.

Continens ſex præverbia trium caſuum.

GEN.	ACC.	ABL.
1. ἈΜΦΙ', *circum. propter, de.* ἀμφὶ τῆς πόλιος, *circum urbem:* Herod. ἀμφὶ ἀστέρων ἡ γραφή: Luci. *de ſtellis hoc ſcriptum agit.*	1. ἈΜΦΙ', *circum, circa, circiter. ad, de* ἀμφὶ κάμινον ἔχω τὰ πολλά. Luc. *circa caminum verſor ut plurimum.* ἀμφὶ τὰ κατεστῶτες. Dioc. Hal. *leges de re lata.*	1. ἈΜΦΙ', *circum, de, propter.* ἀμφὶ στήθεσι: *circa pectus.* ἀμφὶ μὲν μάχῃ τοιαῦτα εἰρήσθω, Herodi. *hæc quidem de bello tot & tanta dicta ſunto.*
2. ΠΕΡΙ', *de, pro, contra.* Περὶ τοῦ κάλλους, *de pulchritudine.* περὶ πολλοῦ ἐστιν, *magni eſt.*	2. ΠΕΡΙ', *circum, circa, circiter, prope.* περὶ τὸ ὄρος. *circum montem.* τίκτει περὶ ἐννέα ᾠά, *parit quaſi novem ova.*	2. ΠΕΡΙ', *circum in, per.* περὶ δορατίοις διεφθείροντο. Thuc.
3. ἘΠΙ', *ſub, in, ſuper, coram.* ἐπὶ ἄρχοντος Πυθοδώρου, *ſub principe Pythodoro.* ἐπὶ τῆς γῆς. *in terra.* καὶ ἐντεῦθεν ἐπὶ Θρᾴκης ἐχώρει. Zozym. *& inde in Thraciam abibat.* ὁ ἐπὶ τῶν ἀπορρήτων *qui eſt à ſecretis.*	3. ἘΠΙ', *ad, contra, ſuper, prope, ſub.* ἐπὶ τὴν Ἀττικὴν ἐπορεύθη, *ad Atticam profectus.* Apoc. XIV. 1. ἑστηκὸς ἐπὶ τὸ ὄρος. *ſtans in monte.* adde XIII. 1. ἐπὶ τὰς ἡδονὰς στρατεύομαι. *contra voluptates bellum gero.* ἐφ' αὑτὸν ποιήσασθαι. *ſub poteſtatē redigere.*	3. ἘΠΙ', *ob, præter, in, cum.* Deus ad Adamum. οὐ γὰρ ἐπ' ἀρετῇ τὴν σιωπὴν ἄγεις. Jol. *non enim propter virtutem tuam ſic taces.* Ἐπὶ τῷ βασιλεῖ τὰ τῶν ὑπηκόων, *in poteſtate regis omnia, quæ ſunt ſubjectorum.* ἀγόμενος ἐπὶ θανάτῳ. *tractus ad mortē.* ἐπὶ ἵππῳ ἐπόχου ὄντος. *in equo ſitus.*
4. ΠΡΟ'Σ, *à, contra, coram, præ.* Πρὸς θεοῦ ἀγαθά, *à Deo bona.* πρὸς τοῦ φεύγοντος εἰπεῖν, *pro reo dicere.* πρὸς τῆς βουλῆς ἐστι, *è re ſenatus eſt.* πρὸς Θεοῦ, *per Deum,* in jurando.	4. ΠΡΟ'Σ *ad, propter, coram, contra, erga, per.* ἔρχομαι πρὸς σέ. *venio ad te.* ὁ λόγος ἦν πρὸς τὸν Θεόν, *ſermo erat apud Deum* συνεταράχθησαν πρὸς τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀνδρὸς, *turbati ob dignitatem viri.* πρὸς βίαν, *per vim.*	4. ΠΡΟ'Σ. *prope, in.* πρὸς τοῖς ποσίν: *ante pedes.* οἱ πρὸς τοῖς κύλιξι, *qui ſunt à poculis.*

5. ΠΑ-

Digitized by Google

5. ΠΑΡΑ᾽, *à, contra, coram, præ.* παρὰ Κυρίου ἡ βοήθειά μου, *à Domino auxilium meum.*	5. ΠΑΡΑ᾽, *ad, juxta, contra, præter, per, propter, poſt, infra.* παρὰ σὲ ἦλθον, *ad te veni.* παρὰ γνώμην συμβαίνει. *præter ſpem accidit.*	5. ΠΑΡΑ᾽, *apud, ad, in.* παρὰ βασιλεῖ κάθηται: *propter, apud regem.* ἰέναι παρὰ Τισσαφέρνην, *proficiſci ad Tiſſaphernem.*
6. ΥΠΟ᾽, *præ, ob, à, vel ab.* ὑπὸ χιτῶνος, *ſub tunica,* νοσεῖ ὑπὸ πόνου, *ægrotat præ labore.* Sæpe paſſivis additur, ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν τιμᾶσθαι, *à bonis honorari.* Sic & πρὸς, παρὰ, & interdum ἐκ. ἡγήσεται Εὐχερίτης ὑπερεωρᾶσθαι πρὸς ἡμῶν, Luc. ἐπαινεῖται παρὰ τῶν πολεμίων, Eur. Ἐκ τοῦ φίλων πεισθεῖσα; *a quo amicorum perſuaſa?* Soph. Adde Apoc. IX. 2. & II. 11.	6. ΥΠΟ᾽, ſub, circiter. τὰ ὑπὸ σελήνην πάντα εὐμετάβλητα, *quæ ſub Luna, omnia ſunt mutabilia.* ὑπὸ τοὺς χρόνους, *ſub, circiter idem tempus.* ὑπὸ πόδας χωρεῖν, *pedem referre.*	6. ΥΠΟ᾽, *ſub, cum, per, propter,* ὑπὸ δένδρῳ, *ſub arbore.* ὑπὸ τῇ ποιήσει ἐπαινεῖσθαι, *ob Poëſin laudari.*

CAPVT QVINTVM.

De genitivis pronominum, verbalium, &c.

1. Subſtantivum habet genitivum pronominis Primitivi loco poſſeſſivi. ut πάτερ ἡμῶν, pro ἡμέτερε, *pater noſter.*

2. Genitivus conſequitur omnia vi ſubſtantivi aut præpoſitionis omiſſæ; in primis compoſita cum α privativo: verbalia in ικος, aliaque: item ſignificantia dignitatem, comparationem, cauſſam, partem, materiam, pretium

tium atque tempus. Compoſitum eſt, ἀθέατος τῆς ἀληθείας, *non videns veritatem.*

Verbale. Ἀγαθὸς ὁ θεὸς, καὶ ἈΓΑΘΩ͂Ν τοῖς ἀξίοις ΠΑΡΕΚΤΙΚΟ΄Σ, Baſ. *Deus bonus eſt, & bona dignis tribuens.*

Dignitas. Τιμῆς ἄξιος, *honore dignus.* q. d: κατὰ τὸ ἀξίωμα τῆς τιμῆς.

Comparativus. ΤΗ͂Σ ΠΟΛΥΠΡΑΓΜΟΣΥ΄ΝΗΣ οὐδὲν ΚΕΝΕΩ΄ΤΕΡΟΝ ἄλλο. *Curioſitate nihil vanius.*

Cauſſa. Φιλεῖ αὐτὸν τῆς ἀρετῆς (ſc. ἕνεκα) *amat illum propter virtutem.*

Pars. Λύκον τῶν ὤτων κρατῶ, *lupum auribus teneo.* h. e. ἐκ τῶν ὤτων. ἐσθίειν τῶν ἀπορρήτων, Luci. *comedere interdicta.*

Materia. Ἀνδριάντα ἐποίησε μαρμάρου (vel ἐκ μαρμάρου) *ſtatuam fecit è marmore.*

Pretium. Οὐχὶ δύο στρουθία ἀσσαρίου πωλεῖται; (vel ἀντὶ ἀσσαρίου) *nonne duo paſſerculi aſſe veneunt?*

Tempus. Πέντε ὅλων ἐτέων, *totos quinque annos,* μηδὲν λαλεῖν, *nihil loqui decet.*

ἘΜΟΥ͂ ΔΙΔΑ΄ΣΚΟΝΤΟΣ (h. e.) ἐπὶ ἐμοῦ διδάσκοντος) *me docente,* οὐ μανθάνεις, *tu diſcis.* Nam genitivus abſolutus eſt tempus QUANDO.

1. Ut Cic. dixit *defenſor veſtri,* pro *veſter*: ita LXX, τίμα τὸν πατέρα σου, *honora patrem tuum.* Ad rectum quoque σὸν, *tuum*: quomodo ferè in Carmine; in proſa contra plerumque τὸ σὸν cum articulo.
Ἑαυτῶν propriè ſonat *ſui ipſorum*, impropriè etiam *noſtri ipſorum*, *veſtri ipſorum*, ſive *noſter*, *veſter*. S. Paulus, τὴν σωτηρίαν ἑαυτῶν κατεργάζεσθε, *ſalutem veſtram operamini.* pro ὑμετέραν.

2. Ellipſes hujus Regulæ vide fuſius expoſitas, & probatas cap. ſequenti.

CAPUT

CAPUT SEXTUM.

De Genitivis admirandi, prohibendi, ſuperandi, &c.

Multa verba per ellipſin conſtruuntur cum genitivo.

Primo verba admirandi, prohibendi, ſuperandi, regnandi, liberandi, ut: Τίς ἐκ ἂν ἀγάσαιτο τῆς ἀρετῆς; (q. d. τῆς ἀρετῆς ἕνεκα) *quis non admiretur virtutem?*

Dein conandi, parcendi, abſtinendi, fruendi, & ſenſuum, excepto viſu. Πᾶσαι (κοινωνίαι) ἀγαθοῦ τινὸς στοχάζονται, Ariſt. Polit. *Omnes ſocietates bonum aliquod ſpectant*, vel *conſequi conantur*. Τοῦ ΘΕΟΥ͂ ἀκούειν, *audire Deum.*

Poſtremo cupiendi, contemnendi, diſcrepandi, privandi, deſinendi, & contrariæ ſignificationis. Μὴ ΜΕΓΑ´ΛΩΝ δεῖ ἘΠΙΘΥΜΕΙ͂Ν παρὰ τὸ δίκαιον, Iſocr. *Non decet magna expetere contra juſtitiam.* Πάντων διαφέρειν, *omnibus differre*, h. e. *omnibus antecellere.* ἀμελεῖς τῶν φίλων, *negligis amicos.* Φροντίζω τούτων, μέλει μοι τούτων, & περὶ τούτων, *curo hos*, vel *li ſunt mihi curæ.*

Quod vir politiſſimus Scioppius in Gramm. Philoſoph. olim docuit, Latinæ Syntaxeos Regulam eſſe fundamentalem, *Omnis genitivus regitur vel à ſubſtantivo, vel à Græcâ præpoſitione expreſſa vel ſuppreſſa*: illa utique in primis vera eſt, & theſauros aperit infinitæ utilitatis Conſtructione Græcâ. Elli... enim qui oderit, talpâ ... cior.

1. Primo nihil frequentius quam ſubſtantivum cogn... ſubaudiri: ex. gr. cum legis ... τῆς ἀληθείας, plena di... cit...

erit, ſi ſuppleveris, πεϱὶ τὸ θέαμα τ̃ ἀληθείας, q. d. *cæcus ad contemplationem veritatis*. Sophoclêum, Εὐχαὶ λυτήϱιοι δειμάτων, *preces ſunt expultrices metûs*, ſic reſolveris, λυτήϱιοι λύσει δειμάτων. Παϱακλητικὸς τ̃ ἀγαθῶν, valet παϱακλητικὸς παϱοχῇ τῶν ἀγαθῶν. Eadem ratio verborum, nam μύϱα ὄζειν, *unguenta olere*, perinde fuerit ac ὀσμὴν μύϱυ ὄζειν, q. d. odorem unguenti redolere. Ἀγαθῦ τινος ςοχάζεσθαι, *ad bonum aliquod collineare tamquam ad ſcopum*, plenè dixeris ἀγαθοῦ τινος ςοχασμὸν ςοχάζεσθαι, quaſi verbum verbo reddas, *cui alicujus collineationem collineare*, vel *boni illius ſcopum velle ferire*. Τῦ ζῆν ἀπὸ λύπης ἀϱχόμεθα valet, ἀϱχὴν τῦ ζῆν ἀπὸ λύπης ἀϱχόμεθα, *exordium vitæ ordimur à triſtitia*. Si quæris rationem hujus expoſitionis, paucis dabo. Quia nihil ἀττικώτεϱον, quam πλεονάζειν, & verbis addere παϱέϱγα: quod genus μάχομαι μάχην, δυλεύω δυλείαν, *pugno pugnam*, *ſervio ſervitutem*, & ſimilia: præſertim ſi adjectivum, vel aliud addatur. Lucian. Δειπνεῖ(ς) πολυτελῆ δεῖπνα. Luc. ςυγεῖϱαι τ̃ ςτόλον ἀν-. Pari modo cum Xenophon ſcripſit, τ̃ καλῶν ἐϱῶσι, *pulchra amant*, ſubaudi accuſativum cognatum verbi (q. d. τ̃ καλῶν ἔϱωτα ἐϱῶσι) confirmat inſignis locus Luciani, cum inquit, τοῦτον τὸν ἔϱωτα βαϱέως κτήματος. Hæc Analyſis uſque adeo ſecunda & copioſa eſt, ut nullum vel adjectivum vel verbum ſit, cujus genitivus non facile ab illo capite manet.

2. Secundo non raro videas in genitivis ſupprimi non modo cognatos & affines, ſed etiam aliarum rerum accuſ. vel ablativos. Ex. gr. Θαυμάζω ὑμῶν idem erit atque θαυμάζω κάλλος ὑμῶν, ἀϱετὴν ὑμῶν, vel ſimile quid. Certe verba admirandi admittunt quoque accuſ. Nam Philonis eſt, πόλιν θαυμάζω.

Quod Plato dixit, μετέχυσι τ̃ λόγυ, *particeps rationis*: is profecto gen. non regitur à verbo μετέχειν, ut ſomniat vulgus Grammaticorum, ſed ſubſtantivo μέϱος. Nam Iſocrates ΤΩ͂Ν ΚΙΝΔΥ΄ΝΩΝ, inquit, πλεῖςον ΜΕ΄ΡΟΣ μετέχειν. Plutarchus ait, Εἴχετο τ̃ παϱθένυ, *adhæreſcebat virgini*, *deamabat virginem*: ſed hoc valet, εἴχετο τῷ πόθῳ, vel ἔϱωτι τ̃ παϱθένυ. Hæc utique figmenta, vel λῆϱοι nemini poterunt videri, cui acetum eſt in pectore: Nam Luciani eſt, ἔϱωτι φιλοσοφίας ἐχόμενος, *amans Philoſophiæ*, *qui tenetur amore Philoſophiæ*. Sic & in morte Peregr.

3. Tertio, quanta ſeges eſt Præpoſitionum, quas, ut conciſior ſit & promtior loquendi ratio, ſupprimit ellipſis genitivorum? Poſt partitiva & ſuperlativa intelligitur ἐκ vel ἀπὸ. Τίς ὑμῶν; *quis veſtrum?* plene Chriſtus extulit Matth. VI. Τίς ἐξ ὑμῶν. Ἁπασῶν καλλίςη, *omnium pulcherrima*, ſup-

ſupplebit illud Luciani, ἰδὼ ἐξ ὑμῶν ἡ καλλίςη ἔδοξα.

Poſt comparativa ut Doctor Pariſienſis πρὸ ſubaudit: ita Daniel Heinſius quodam Epigrammate in amicum ſui deſertorem ἀντὶ expreſſit. Ἄλλον ἔχει κατὰ νύκτα φιλαίτερον ἀντ' ἐμοῦ ἄνδρα, *alium noctu virum habet ſibi me cariorem.* Sic enim ſenſus congruit. Quod autem ἀντὶ ſignat proprie permutationem, eo ipſo vides gradum humiliorem in Comparatione permutari altiore gradu, vel contra. Πρὸ vero denotat excellentiam, ut *ante* apud Latinos. Virg. *Ante alios immanior omnes.*

Si pars denotetur: πίνω τοῦ οἴνου, *bibo vinum*, valebit, ἐκ τοῦ οἴνου Τῆς ἐσθῆτος λαβόμενος, *veſte prebendens*, ponitur pro ἐξ ἐσθῆτος. Luc. ἐκ τῆς χειρὸς λαμβάνεσθαι. Par ratio eſt materiæ: illud Herodiani ἑνὸς λίθου πεποιῆσθαι, *factum eſſe ex uno lapide*, explicatum dedit Theophraſtus, cum inquit τὰς σφραγῖδας ἐκ λίθου ποιοῦσι. Si agitur de pretio, & cum & ſine præpoſitione hoc effertur: Quod Chriſtus dixit δύο στρουθία πωλεῖται ἀσσαρίου, adjecto præverbio rectum quoque erit, nec infrequens, ἀντὶ ἀσσαρίου. Ariſtot. 2. Pol. Ἀλλάττεσθαι τινὶ τροφῆς ἀντὶ νομίσματος, pro quo vulgo ſimpliciter νομίσματος. Eurip. Τοὺς δ' ἄρνας ἡμῖν οὗτος αὐτ' οἴνου σκύφου Ἀπημπόλησε, *Agnos autem iſte nobis vini ſcypho vendidit.* Adde Exod XXII, 3. & Matth. XX, 2, 13.

Temporum quæſtiones ſubaudiunt, διὰ, ἐν, vel ἐπί. Sicut ergo Latinis *decem dies non prælinbitur*, idem fuerit ac, *per decem dies*: ita videbis facile cur tempus QUAMDIU à Græcis, & Xenophonte genitivo redditur, 2 Ἀναβάσ. οὐ μαχεῖται δέκα ἡμερῶν, quia ſcil. ſupplendum eſt διὰ ἡμερῶν δέκα. Rogan[ti] QUANDO aliquis ſtudeat, reſpondebit homo Græcus, vel ſimpliciter νυκτὸς καὶ ἡμέρας, vel cum Platone διὰ νυκτὸς καὶ ἡμέρας. Etiam intelligat ἐν vel ἐπί Theogn. de adultera: Π[...] ἐν νύκτων ἄλλον ἔχει λεχέων. Luc[...] τεθνάσιν ἐπὶ μιᾶς ἡμέρας.

Hinc liquido patebit nullos [...] in rerum naturâ GENITIVO[S] verè ABSOLUTOS, h. e. li[be]ros ab omni regimine: niſi il[los] forte vocemus abſolutos caſu[s] qui, quamvis regantur à vo[ce] ſuppreſſâ, tamen in conſpe[ctu] omnium prodeunt ſine rege [...] Quemadmodum igitur ἐπ' [...] apud Demoſth. denotat meo te[m]pore: ſic ἐμοῦ διδάσκοντος σὺ [μαν]θάνεις, plene dixeris ἐπ' ἐμοῦ διδάσκοντος, h. e. *me docente, eo tempore quo doceo, tu diſ[cis]* Arrian. l. 7. Ἐτελεύτη δὲ Ἀλέξ[αν]δρος τῇ τετάρτῃ καὶ δεκάτῃ [...] ἔτει Ὀλυμπιάδι. ἐπὶ Ἡγησί[ου ἄρ]χοντος Ἀθήνησι, *Alexan[der] mortuus eſt Olympiade CXI[V] Hegeſia imperante Athenis.* [...] merus idem effert per ὑπὸ [...] 6. v. 333, 334. Ἀμφὶ [δὲ νῆες] Σμερδαλέον κονάβησαν, ἀϋ[σάν]των ὑπ' Ἀχαιῶν, *Utrimque* [...] *naves horrendum in modum* [...] *nabant clamantibus Achivis.* [...] quoque *ſub* apud Latinos [...] imperium, ſed tempus notat [...] ax apud Ovid. XIII. Met. *in* [...] *prior, nulloque ſub indice* [...] h. e. *ad bellum profectus ſu[m]* *quando* vel *quamvis nemo in[dica]ret, quo fugiſſem metu bell[i]*

Digitized by Google

In verbis autem prohibendi, liberandi, curandi, abſtinendi, deſinendi, incipiendi, implendi, æſtimandi, accuſandi, atque id genus aliis, quam crebra ſit ellipſis, nemo facile dixerit. Sicut Ariſtoteles in illo, *κωλύει τοῦ γίνεσθαι οἰκίαν*, *impedit quo minus fiat domus*, τὸ ἀπὸ, abjecit: ita contra Xen. addidit in hoc, ἀπὸ τῶν αἰσχρῶν κωλύσομεν. Apollonius *ῥύσασθαι ἄνδρα λύμης*, *hominem liberare à pernicie*, poſuiſſe pro ἀπὸ λύμης, partim docet Latina verſio, partim Matth. c. VI. cum quo quotidie Deo ſupplicantes dicimus, *ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ*. Pro ἐπιμελεῖσθαι στρατηγίας, *curare exercitum*, Plato dixit περὶ στρατηγίας, & Iſocr. *μελετᾶν ὑπὲρ τῶν ...ῶν*, *curare remo*. Græcum eſt ...ωτὸν ἐγέμισε πυρὸς: ſed ...eo S. Joannes Apocal. VIII. ...ισεν ἐκ πυρὸς, *thuribulum ...evit igne*. Pro ἐκ etiam dr. ... Vid. Luc. XV, 19. Sic & ...σθαι λόγου dixeris, & ἀπὸ λόγου, ...*s ſermonem*. Luc. Act. X. ...άμενος ἀπὸ γαλιλαίας. Theoc. ... β. ἐκ τίνος ἄρξεῦμαι; Thuc. ... ἀπὸ νόσου μεγάλης λελοφώ..., *à magno morbo ceſſavi...*: Sed Herod. ſine præpoſ. ...γῆς ἐπαύσατο, *ab ira deſiit*. ...ocalypſ. XIV. 13. ἵνα ἀναπαύσωνται ἐκ τῶν κόπων αὐτῶν. ...m Demoſth. dixit, Αἰσχίνην ...ὸς αἰτιῶμαι, *Æſchinem nullius accuſo*, intellige περὶ, ut Xen. ...ω σε περὶ θανάτου, *accuſo te ...ione capitali*. Quod ſi verba ...ſandi geminum adſciſcant ge... (ut in illo, Κατηγορῶ σου ἁπάντων τῶν τεττάρων, *accuſo te de omnibus his quatuor rebus*,) ſ... pertinet ad τὸ κατὰ in κατηγορῶ, τεττάρων vero ad κατηγορίαν, vel περὶ. Τῶν φίλων μέμνησο, *Memento amicorum*, apud Iſocr. idem valet quod περὶ τῶν φίλων: dixit enim alibi, ἐμνήσθης περὶ τοιαύτης γυναικός. Dic Græce, Ἀρετῶν τὰς ἡδονὰς ἐλάττονος ποιοῦμαι, *voluptates minoris facio quam virtutes*; & tuto ſupplebis, ἀντὶ, πρὸ, vel περὶ ἐλάττονος. Lyſias, περὶ οὐδενὸς ἡγοῦντο, *nihili ducebant*. πρὸ πολλοῦ ἂν ἐποιησάμην, *magni feciſſem*. Dem. ἀντὶ παντὸς τιμᾶν, *maxime æſtimare*. Uſus τοῦ περὶ creberrimus apud verba ἡγεῖσθαι, ποιεῖσθαι. Ex quibus omnibus originem una diſcas Latinæ ſyntaxeως.

4. Nunc iterum monendi ſunt præceptores, ne atro carbone notent, quod locupletes auctores alba linea ſignarunt.

Primo, pretium etiam ponitur in abl. ut apud Latinos. Theophyl. ὠνεῖσθαι τὴν νίκην χρυσῷ, *emere victoriam auro*. Lucian. πρίασθαι δυοῖν ὀβολοῖν. h. e. ἐν χρυσῷ, ἐπὶ δυοῖν ὀβολοῖν. Latini ſuum *pro* rariſſime addunt verbis pretii: ſed aliquanto major hic eſt Græcis licentia. Dem. ἐν δυοῖν ὀβολοῖν θεωρεῖν, *duobus obolis ſpectare*. LXX. in Threnis Jer. ὕδωρ ἡμῶν ἐν ἀργυρίῳ ἐπίομεν. Lucian. ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ ἀπαλλάττω σε δεινῶν, *magna mercede te libero malis*.

Deinde tempus cum in Quæſtione QUANDO, tum etiam QUAMDIU tribus minimum caſibus poteſt exprimi, gen. acc. & ablativo. Præpoſitio poteſt addi, poteſt detrahi. Genitivum vidimus. Acc. apud Thucyd. τρεῖς μῆνας ἦρξε, *tres menſes regnavit*. h. e. ἀνὰ, κατὰ,

τὸ,

τὰ, ἐπὶ. περὶ τρεῖς μῆνας. Pauſ. ἀνὰ πᾶσαν νύκτα. Chryſ. in Job. παρὰ πάντα χρόνον, per omne tempus. Herod. Ἐπιγενόμενος τῶν βαβυλωνίων τὸν χρόνον τοῦτον Λαβύνητος, h. e. κατὰ χρόνον τοῦτον. Chryſ. κατὰ τὸν τῆς ἀναστάσεως καιρὸν, tempore reſurrectionis. ABL. Herodian Σεβῆρος ἐβασίλευσεν ὀκτωκαίδεκα ἔτεσι, h. e ἐν ἔτεσι. Plutarch. ἐν πλείονι χρόνῳ, per longum tempus. Thucyd. τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ αὐτοῖς συνέβη Xenoph. ἐν νυκτὶ. noctu.

Tertio memineris in Græcia fuiſſe quattuor, ut vulgo vocant, caſus abſolutos, Nom. Gen. Acc. & Ablativum. Pauſan. Attic. ἀφικόμενοι οἱ παῖδες ἐκεῖνοι. πρῶτον τότε οἱ πελοποννήσιοι ποιοῦσι πόλεμον, q. d. ὄντων ἀφικομένων, ſicut ὁσαι νύκτες, ſingulis noctibus, ponitur pro ὅσαι νύκτες εἰσὶ, quotcumque noctes ſint. De Genitivo vidimus. ACC. Soph. Σὲ μὲν εὖ πράσσοντ' ἐπιχαίρω, Te utente rebus ſecundis gaudeo, h. e. κατὰ, vel διὰ σὲ εὖ πράσσοντα. Ariſtoph. Nub Ἐπαινῶ κοῖλον πρὸς γυναῖκα σκευάσμεν, τὸν πρακτὸν ἔχειν ὑπὸ βίας τὸ πνεῦμα. Huc refer impersonalium participia neutra. Thucyd. εὖ παρασχὸν, cum bello ſucceſſerit, ἐξὸν, cum liceat, δέον, cum oporteat, &c. In primis amo Doctorem Pariſ. quod mihi primus explicaverit illud Xenophonteum. Δόξαν δὲ ταῦτα ἐκήρυξαν οὕτω ποιῆσαι, his decretis denunciarunt ita facere: docet enim neutrum ſingulare δόξαν referri ad τὸ δοκεῖν, cujus infinitivi accuſativus pluralis eſt ταῦτα, q. d. μετὰ δόξαν τὸ δοκεῖν ταῦτα. Cum vero δόξαντα ταῦ- τα dicitur, pulchre tradit non intelligi τὸ δοκεῖν, ſed ſolum ſubſtantivum plurale. Xen. Δόξαντα δὲ ταῦτα. τὰ μὲν στρατεύματα ἀπῆλθε: μετὰ δόξαντα ταῦτα τὰ περὶ ... his decretis, vel poſtquam hæc decreta ſunt. ABL. eſt apud eund. Xen: 3. Hell: περιιόντι τῷ ἐνιαυτῷ φαίνουσι πάλιν οἱ ἔφοροι φρουράν. Anno præterlapſo decernunt iterum Ephori nova præſidia, nova copias. Demoſth: μὴ τοίνυν ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ΤΟΥΤΟΙΣ οὕτω ΧΡΗΣΟΜΕΝΟΙΣ ἂν ὑμῖν, ... πῶς ἔχετε ὑμεῖς, Ne igitur, viri Athenienſes, illis ita de vobis, ſi liceret ſtatuturis, aliter erga ipſos affecti ſitis. Conſer etiam Marc: V, 2. Matth: VIII, 1. & XXVI: 6, 7. In his omnibus intellige ἐν, vel potius ... ante abl: quemadmodum Cicero per cum extulit. 1. de Off: ... doque volentibus cum magnis ...

4. Poſtremo quoque recordaberis non pauca ex iis, quæ genitivum amant, conſtrui quoque cum acc: more Latino. Ejuſmodi ſunt verba ἐπιθυμεῖν, ... ἀπολαύειν, ἐπιμελεῖσθαι, ... νεῖν, ἀποδέχεσθαι, & quædam ... Ignatius Ep: ad Rom: Μηδὲν ... θυμεῖν κοσμικὸν ἢ κάκιον. ... Baſilium in Aſceticis, & ... Interpr: Geneſ: 49 Exod: ... οὐκ ἐπιθυμήσεις τὴν γυναῖκα ... per ellipſin dixeris, οὐκ ἐπιθυμήσεις τῆς γυναικός. Sic & χρῆσθαι ... γλίχεσθαι χρηματίζειν, & χρῆσθαι ... Contra ἐρᾶν habet ſolum genitivum caſum, & ἀγαπᾶν, ... φιλεῖν, ποθεῖν acc.

Xenophon uſus accuſ: τὰ αὐτὰ ἐπιμελεῖσθαι, talia cur...

pro τούτων. Thucyd. καταφρο-νεῖν τῆς Ἀθηναίων ἀδυναμίαν. Multa alia de hoc genere obſer-vavi: ſed parco chartis meis.

In corollarii vicem tantum monebimus, ſi activam faciem ...lis in paſſivam vertere, non ...mere utendum caſu patrio ex. ...r. Οἱ περὶ πλούτου σπουδάζοντες ὑπ᾽ ἐμοῦ καταφρονοῦνται, qui in re quærenda deſudant, à me con-temnuntur, probaverim: nolim enim temere uſurpare, τῶν σπουδαζόντων καταφρονοῦμαι. Plato enim paſſive, εἰ ἀμελεῖται ὑπὸ θεῶν τὰ ἀνδρῶν ἀγαθῶν πράγματα.

CAPUT SEPTIMUM.

De Dativo.

1. Dativo junguntur verba ſequendi, col-loquendi, pugnandi, reprehendendi, mo-nendi, precandi, aliaque commodum vel in-commodum ſignificantia. Ἕπεται τῇ ἀχαριστίᾳ ἀναισχυντία, Xen. *Animum ingratum ſequitur impudentia.* Μὴ κακοῖς ὁμίλει, Solon, *Ne pra-vorum utaris conſuetudine.* Εὔχομαι τῷ Θεῷ, *precor Deum.* Sed δέομαι habet genitivum per-ſonæ, δέομαι Θεοῦ ταῦτα, *hæc à Deo peto.*

2. Huc refer compoſita cum σὺν & ὁμοῦ, Imperſonalia cum dativo & nominativo: item habentia dativum cum genitivo. Ὁμοούσιος τῷ θεῷ, *ejuſdem naturæ ac Deus.* Διαφέρει μοι τοῦτο πάμπολυ, *Refert hoc mea permagni.* Μετέμελεν αὐτῷ τῆς ὁδοῦ, *pœnitebat illum viæ.* Συγγινώσκω σοι τῆς ἀπάτης, *ignoſco tibi hunc errorem.*

1. Δέομαι Θεοῦ ταῦτα integre dixeris, δέομαι τοῦ Θεοῦ δέησιν δικαίαν διὰ ταῦτα, vel etiam ταῦτα χαρίζεσθαι, q. d. *Dei preces, Deo dignas & juſtas precor propter illa.* Æſch. in Cteſ. Δεήσομαι ὑμῶν μετρίαν δέησιν.

Quia in verbis monendi nonnullos errare ſæpius ſentio: monendi erunt ut diverſis verbis caſus jungant diverſos. *Admoneo te hac* vertes dativo perſonæ apud hæc verba παραινῶ σοι τάδε, & ὑποτίθεμαι. Reliqua poſtulant accuſativum, Νουθετῶ & παρακαλῶ σε ταῦτα. Προτρέπω σε εἰς, ἐπὶ, vel πρὸς ταῦτα. *Admoneo te virtutis*, Προτρέπω, παρακαλῶ σε ἐπὶ τὴν ἀρετήν. *Admoneo te, ut perſeveres in his operibus*, Προτρέπω σε ἐμμένειν, vel πρὸς τὸ ἐμμένειν τοῖς ἐπιτηδεύμασι.

Verba reprehendendi etſi dativum plerumque adſciſcant, ut Ariſtotelis eſt, οὐδεὶς μὲν διὰ φύσιν αἰσχροῖς ἐπιτιμᾷ, *nemo natura turpes reprehendit, nemo illis vitium naturale exprobrat*: interdum tamen admittunt acc. Iſocr. οὓς δὲ ἐπιτιμᾷν δέον, εὐλογεῖς αὐτοὺς, *quos reprehendere æquum eſt, eos laudas.*

Dativum & acc. habent quoque προσκυνεῖν, ὠφελεῖν, λοιδορεῖν, ἐνεδρεύειν, ἐπιλείπειν, ἐμποδίζειν, ἐνοχλεῖν, & multa alia, quæ inter legendum occurrent.

Verba jubendi, obediendi, & ſimilia non expreſſimus: quia de his Græcis & Latinis inter ſe convenit. Πείθειν habet dat. ſed ſequente infinitivo, etiam eſt acc. ut apud Latinos, Πείθει αὐτὸν τοιοῦτον εἶναι, *decet eum eſſe talem.*

2. Compoſita cum ΣΥΝ etſi dativum amant, ut σύντροφος ἁπλότητι apud Greg. *aſſuefactus ſimplicitate*, q. d. *una educatus cum illa*: aliquando tamen & genitivum invenias. Plutarch. συνήθεις ὄντες τῶν νόμων (h. e. νόμων ὄντες, νόμων συνήθεις) *aſſueti legum*, pro legibus. Quomodo Liv. l. 8. *Romanis Gallici tumultus adſuetis etiam vanitates notæ ſunt.* Plato Epiſ. συνήθεις τοῦ πράγματος, *aſſue[...] rei*, pro τῷ πράγματι. Quemadmodum Demoſth. οἱ σύ[...] ἀνδρῶν τῷ πατρὶ συνή[...] νοῦς.

Nonnulla imperſonalia ind[...] criminatim rem efferunt nom[...] genitivo. Μέτεστί μοι τοῦδε, & τό[...] (ſc. μέρος) *ſum particeps hu[...] eſt mihi jus in illud.* Eâdem [...] tione προσήκει σοι ἡ πόλις, & [...] πόλεως, *urbs eſt tua, eſt ſub[...] tione tuâ.* Ἑορταὶ μέλουσι πᾶ[...] Plato ait: ubi alii ἑορτῶν μέλ[...] πᾶσι, *feſta ſunt omnibus cur[...]* Ταῦτά σοι μεταμελήσει, *horum [...] pœnitebit*, pro τούτων, ſi lo[...] interdum dixeris, nolim rep[...] hendere ob illud Luci. in [...] Οἴομαι δὲ σοι ταῦτα μεταμελήσ[...] Imo & more perſonali Phal. c[...] μεταμελοῦμαι περὶ τῶν βελτίσ[...] Quod exemplum docebit [...] gnendi caſum pendere ab in[...] cto præverbio.

Contra perſonalia quæ [...] præter dativum perſonæ g[...] genitivo & accuſativo rei. Συγ[...] νώσκω σοι τῆς αἰτίας, pro q[...] alii ponunt τὴν αἰτίαν. Eur[...] Συγγνώσεται σοι τὴν ἁμαρτία[...]

Φθονῶ τοῦδε eſt Xenophontis: ſed Plutarchus dixit, ὦ Κάτων, φθονῶ σοι τοῦ θανάτου, *ô Cato, invideo tibi hanc mortem.* Μεταδίδωμί σοι τῶν χρημάτων, & τῶν χρημάτων, *communico tecum hæc bona.* Οὐδέν σοι κοινωνῶ, *nihil tecum communico*, οὐδενός σοι κοινωνῶ & οὐδενὸς κοινωνίαν, *nihil tecum commune habeo, nihil mihi tecum eſt commercii.*

Quemadmodum Latini dicunt *opus erit tibi multorum, multa tibi deficient, multa te deficient, tu multis deficieris:* ita Græci, Πολλῶν σοι δεήσει (h. e. πολλῶν δεήσεις, πολλῶν πλέονος) πολλῶν σε δεήσει, πολλά σοι δεήσει, πολλά σε δεήσει, καὶ σὺ πολλῶν δεήσῃ q. d. πολλῶν ἐνδεὴς vel ἔνδειαν.

3. Inſtrumentum, modus, cauſſa, item verba utendi, gaudendi, & ſimilia dativum regunt, ex multorum ſententiâ. Sed bis peccant: primo quia in illis ablativus, ſecundo quia caſus iſte non dependet à verbis, ſed præpoſitione. Ex. gr. Καταπατεῖσθαι τοῖς ποσὶ, *conculcari pedibus*, integre prolatum à Matth. VII 6. ΕΝ ΤΟΙΣ ΠΟΣΙΝ. Sic millies LXX vertentes Hebræorum ב. Nec refûgit Eurip. ἐν βέλει πληγείς. Theognis aliquoties utitur eius ſynonymo, Σοὶ μὲν ἐγὼ πτέρ' ἔδωκα, ΣΥΝ ΟΙΣ ἐπ' ἀπείρονα πόντον πωτήσῃ, *Tibi quidem alas dedi, quibus ſuper immenſum mare volabis.* ΕΝ vero & ΣΥΝ non dandi, ſed auferendi caſum poſcere docent illa Tull. ad Att. l. 16. *Prudentia cum* εὐφωνίᾳ. *Multa mehercule a te ſæpe* ἐν πολιτικῷ GENERE, non GENERI. De quibus adi *Minerv. Sanct. l.* 1. c. 6. Etſi ſanum eſt ἐπηρμένος πλούτῳ, *elatus opibus:* tamen Xenophontis eſt ἐπηρμένος ἐπὶ πλούτῳ. Eiuſcemodi quoque apud Doct. Pariſ. p. 435. elegantiſſimum Philonis exemplum, Δεῖ τοὺς βασιλεῖς ΕΠΙ' ΜΗΔΕΝΙ' μᾶλλον χαίρειν καὶ τέρπεσθαι, ἢ ΕΝ ΤΩι τοὺς ὑπηκόους εὐεργετεῖν.

CAPUT OCTAVUM.

De Accuſativo, in primis Attico.

1. Attici nonnunquam loco genitivi, dativi & ablativi eleganter ponunt accuſativum. Αἰσθάνομαί σε λυπούμενον, Ariſtoph. *ſentio te mæſtum eſſe*, pro σοῦ λυπουμένου.

Ἀρέσκει σε, pro σοὶ, *placet tibi*, ubi dicimus, σοὶ denotat ſimpliciter objectum, σὲ autem objecti commodum. Matth. V.

καλῶς ποιεῖτε τοὺς μισοῦντας ὑμᾶς, *benefacite illis, qui vos oderunt*, pro τοῖς μισοῦσι. Quomodo & ipſi Attici non verentur loqui. Iſoc. Τισίας μηδὲν ἀγαθὸν ἐποίησε τῇ πόλει. Sed Plato εὖ πράξαι πόλιν, *bene mereri de civitate*. Plut. τὸν φίλον μὴ κακῶς λέγε, *ne male exiſtima de amico*. Sic & ἀγορεύω, ἐρῶ. Τὰ ἀπὸ λιμένων ΠΡΟΣΠΟΡΙΖΟΜΕΝΑ ΕΧΡΩΝΤΟ, *portorio utebantur*, eſt Ariſtotelis, pro τοῖς προσποριζομένοις.

2. Præpoſitiones διὰ, κατὰ, εἰς, πρὸς, περὶ, aut ſimiles omiſſæ accuſativum frequenter addunt cuivis nomini & verbo, ut σοφὸς τὰ ἐρωτικά, *peritus amorum*. Πονεῖν τὰ σκέλη, h. e. κατὰ τὰ σκέλη, *laborare ex cruribus*. Huic ellipſi interdum accedit caſuum hypallage. Ἐπιτρέπομαι τὴν δίαιταν, ſc. ἐγὼ, *committitur mihi arbitrium*, q. d. ἡ δίαιτα ἐπιτρέπεται ἐμοί.

Σῶμα καλὸς, *pulcher corpore*, idem eſſe ac κατὰ σῶμα, docet Epigr. Ὅς κατὰ σῶμα καλὸς, κατὰ νοῦν δ' αὖ ἐστιν ἄμορφος.

Paſſiva, non tantum activa, ob eandem cauſam ſibi adjungunt cognatum accuſat. Matth. 2. ἐχάρησαν χαρὰν μεγάλην, *magnum gaviſi ſunt gaudium*. q. d. κατὰ χαράν.

Nonnunquam διὰ commodius ſubaudias quam κατὰ. Dem. Τεταραγμένων τὴν πρὸς τὴν πόλιν οἰκειότητα, *cum perturbarentur ob ſocietatem civitatis*, Φιλίππῳ γεγενημένην, *initam cum Philippo*.

Propterea quoque Latinorum quatuor impersonalia pathetica, *piget, tædet; miſeretque, pudetque* loco acc. poſcunt nominativum, & loco genitivi accuſativum apud Græca perſonalia. Naz. μὴ (σὺ) κατοκνήσῃς ὁδοῦ μῆκος, *ne te pigeat, tædeat longi itineris*. Matth. Κύριε, ἐλέησόν με, *Domine, miſeret te mei*. pro quo Æſch. οἴκτειρόν με. Dem. οὔτε τὸν ἥλιον ᾐσχύνοντο οἱ ταῦτα ποιοῦντες, *nec ſolem pudebat eos, qui hæc faciebant*. h. e. διὰ τὸν ἥλιον. De μεταμέλει, *pœnitet*, vide ſupra cap. VII.

2. Caſuum permutatio quæ fit frequens Atticis, quam lepida & arguta nobis videri debeat, videbis ex ſequentibus.

Eurip.

Eurip. τὴν δ' ἐκ χερῶν ἁρπάζομαι (q. d. κατὰ, διὰ τὴν) quod ad eam attinet, ea ſpolior de manibus avulſa, h. e. ea rapitur mihi de manibus, ἥδε ἁρπάζεται μοι Luc. ὅλον ὄρος ἐπίκειμαι, ſic ἐγὼ, (pro ὄρος ἐπίκειταί μοι) totus mons mihi impoſitus. Hæc nemo Latinorum imitetur, imo nec intelligat, niſi ellipticam hanc de machinâ provocet Hypallagen. Maro: *Dic quibus in terris inſcripti nomina regum Naſcantur flores*, pro quibus floribus ſcripta nomina. Ejuſdem farinæ hoc Ariſtot. οἱ πλεῖστα τῶν ἱματίων ἐπιβαλλόμενοι, *illi, qui plurimis veſtibus teguntur*. Heſiod. ἄχρεια τέκνα μοι, *quæ mihi debentur*. καταχρίνομαι θάνατον, *damnor ad mortem*, pro ὁ θάνατος καταχέκριταί μοι, nam active dicitur, τὸν θάνατον καταχρίνουσί με, *damnant me capitis*.

3. Eadem ellipſis duos ſæpe accuſativos apponi permittit verbis privandi, impertiendi, bene, male faciendi, dicendi, accuſandi, abſolvendi, ejuſdem originis, atque id genus aliis. Ἀποστερεῖ με τὰ χρήματα, ſpoliat me bonis. Αὕτη λυπεῖ με λύπην ἀνίατον, *illa me incurabili dolore afficit*.

1. Στάχυς πυρῶν ἐμπιπλῶν σε, *frumento tritici ſaturans te*, LXX dixere in Pſalmis: pro quo 1. Reg. poſtulet στέατος. Ἀνάγκη τοὺς ἀνθρώπους τοιαῦτα πάσχειν, *neceſſe eſt homines talia pati*, ΟΙΑΠΕΡ ἂν ΤΟΥΣ ΑΛΛΟΥΣ δράσωσι, *quæ aliis fecerint*, Iſocr. λέγω σε κακά, Ariſtoph. *maledico tibi*. Κτησιφῶντα γραφὴν ἱερῶν γραμμάτων ἐδίωκες. Dem. *Cteſiphontem de flagitio in ſacras tabulas commiſſo accuſaſti*.

2. In iis, quæ ſupra poſita, præpoſitio interdum detrahitur rei. Nam αἰτιῶμαί σε ταῦτα, *accuſo te harum rerum*, idem eſt atque εἰς vel διὰ ταῦτα. Chryſoſth. αἰτιῶμαί σε εἰς ὑπερηφανίαν. Interdum perſonæ: nam ταῦτα τοὺς ἄλλους δρῶ id valet quod εἰς vel περὶ ἄλλους. Soph. μηδὲν ξυνεὶς ἂν ἔδρων, εἰς ἅς τ' ἔδρων, *nihil intelligens eorum, quæ facerem, & quibus*. Plato.

 ὕβρει

ὕβρεσιν ὑβρίζειν εἰς τοὺς οἰκέτας, *contumelia afficere ſervos.* Lucian. οὐδὲν εἴκ τοιοῦτον ὁ Τίμων ἐξαπατῆσαι περί σε. Quod Lyſias ſcripſit, ὁ Διογείτων τὴν θυγατέρα ἔκρυπτε τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρὸς, *Diogiton filiam celabat mortem mariti*, explicandum eſt πρὸς τὴν θυγατέρα. Eſt enim Iſocratis. ῥᾴδιον ταῦτα δεῖν σοι ἐπιστεῖλαι, ΠΡΌΣ δὲ τοὺς ἄλλους, ὡς οἷόν τε μάλιστ' ἀποκρύψασθαι. Sic facile intelligam illud Dem. ὧν δίκας τούτου ἀπέφυγον παρόντος καὶ αὐτοῦ κατηγοροῦντος, *quibus criminibus abſolutus ſum, illo præſente & contra me dicente*, ſi expoſuero, πρὸς τοῦτον παρόντα, *coram illo præſente, apud illum.*

CAPUT NONUM.

De Conjunctionibus, & Modis Verborum.

Ἄχρι, μέχρι. εἴθε, ὄφελον. ἐπεὶ, ἐπειδή. ὡς, ὥστε Infinitivum admittunt.

Reliquæ conjunctiones ſubjunctivum.

* Si clarius & diſtinctius proponi velis hunc canona, ediſcantur ſequentia.

1. Duos ferme modos, Indicativum & ſubjunctivum habent hæ particulæ: κἂν, *etſi*; ἐπειδὰν, *poſtquam*; ὅτε, ὅταν, ἡνίκα, *quando*. Κἂν χεῖρας ἔνθ' ἀπένιψας, Naz. *etſi manus hic abluiſti.* Frequentius vero κἂν ἀπονίψῃς.

Optativum & ſubjunctivum habet ὁπόταν, *quando.* Ὁπόταν οἱ θεοὶ βιάζοιντο, *quando dii coëgerint*, vel βιάζωνται.

Indicativum & Infinitivum ἐπειδή, *poſtquam, quoniam.* Ἐπειδὴ εὐθέως ᾔσθοντο, *poſtquam e veſtigio ſenſerant.* Ἐπειδὴ δὲ ταῦτα εἰπεῖν καὶ ἀκοῦσαι τὸν ὕπαρχον, *poſtquam hæc dixiſſet & audiviſſet*

Præ-

Præſes, pro ἐπειδὴ ξυνέβη τὸν ὕπαρχον εἰπεῖν, &c. Vide ſupra Notata Cap. III.

2. Tres fere modos, Indicativum, Subj. & optativum, adſciſcunt primo Indefinita; deinde ἂν, ἐὰν, εἰ, *ſi*; ὁπότε, *quando*; ὡς, ὅτι, *quod*; ἵνα, ὅπως, ὄφρα, *ut*; μὴ & ὅπως μὴ, poſt verba timendi. ἵνα ἔσῃ, *ut ſit*, in Apocalypſi. Frequentius vero, ἵνα ᾖ, vel εἴη.

Indicativum, Optativum, & Infinitivum poſtulant: εἴθε, ὄφελον, *utinam!* ἐπεὶ, *poſtquam*, *quoniam*: ὡς, ὥστε, *ut*. Εἴθε σοι τότε συνεγενόμην, Xen. *Utinam tecum una tunc fuiſſem*, εἴθε συγγενοίμην, εἴθ' ἐμὲ συγγενέσθαι. Sed ἄχρι, μέχρι, *quoad*, Ind. Subj. Inf.

3. Quatuor modos admittunt, Indicativum, Subj. Optat. & Infinitivum, ἕως, *quoad*; πρὶν, *priuſquam*: & ἂν indefinitum. Πρὶν ἤρετο δύναμις τῶν Ἀθηναίων, Thuc. *Antequam invaleſcerent opes Athenienſium*, vel πρὶν ἄρηται, πρὶν ἄροιτο ἡ δύναμις, & πρὶν αἱρεῖσθαι τὴν δύναμιν.

Μὴ vero prohibendi Subjunctivum, Opt. Imperat. & Infin. Μὴ ποιήσητε, *ne faciatis*. Μὴ ποιήσαιτε τοῦτο, Dem. μὴ ποιεῖτε. Μὴ ποιεῖν τοῦτο.

Novi quam arduum ſit exacte ubique determinare Modos Conjunctionum: inter legendum enim aliquoties obſervavi ſententiam mihi meam mutandam fuiſſe, quia auctores in illorum conſtructione mirifice ludunt & variant: & hac re Grammaticos omnes pene puto absterritos, quo minus modos accurate definiant. Qui aliquid proponunt, ſunt perparci: qui nihil, ſpem omnem tironis ſcripturi plane deſtituunt. Id quod vitio dandum doctoribus. Tironibus ergo à nobis hactenus bene conſultum, quatenus nullos canones propoſuimus, quorum

rum particulas ſatis numeroſas non certi ſimus admittere modos ibi expreſſos; exemplorum enim magnam vim conjeci in libellum peculiarem. Sed quia nolo chartarum eſſe prodigus, & bonam partem ſuppeditabit Syntaxis Parallela Friſchlini, quam hac in re præ ceteris commendo Magiſtris, non dedi librario deſcribenda. Quia tamen ſic uſu venire poteſt, ut, quibus duos adſignavimus modos, tres adſciſcant, ac ſic deinceps, τὸ FERE appoſuimus. De pauculis tamen nonnihil monebimus.

1. *Μέχρις* & *ἄχρις* imperfectum indicativi habent. Etiam ſubjunctivum. Apoc. XV, 8 *ἄχρις τελεσθῶσιν*. Nec non infin. Ceb. *Ἄχρις ἂν ἔξω λαβεῖν*. Luci. *Ἐπῄνουν ἄχρις τοῦ ἐρυθριᾷν ἐμέ*.

2. Indefinite poſita apud Latinos nonnunquam indicativum, & ſæpius ſubj. habent. Med. Voſſ. p. 203. Græci vero magis frequentant Indic. & Opt. Ariſtot. 2. Eth. *Τί ἐστιν ἡ ἀρετὴ σκεπτέον* (*videndum quid eſt virtus*: nam Ter. *Vide quid facit avaritia.*) pro quo mox *τί ἂν εἴη*, *quid ſit*, ib. ſequitur. Nec tamen improbant ſubj. Plut. *Πομπηΐου καὶ Καίσαρος διαστάντων Κικέρων ἔφη. Γινώσκω, ὃν φύγω, μὴ γινώσκων πρὸς ὃν φύγω.* Matth. VI, 25. & VIII, 20. Sed ἊN indefinite exprimens vernaculum ſoude / jungitur quatuor modis, atque inſuper Participiis. Primo imperfectis, perf. pluſq. & aoriſtis Indicativi. Dem. *χρησιμώτατοι γὰρ ἂν ἦσαν ἁπάντων*, *utiliſſimi enim forent omnium*. Secundo Galeni eſt ſubjunctivus, *ἐπίσκεψαι δ' ἄχρις βοῆς ἂν σοι δέηται*, *obſervatio vero accurata à te fiat*. Tertio Ariſtotelis Optat. *μάλιστα ἂν δύναιτο δόξειεν ἂν*, *maxime hoc poſſe videretur*, ubi *ἂν* ſemel redundat. Quarto in infinitivis *ἂν* junges aor. 1. poſt *δοκῶ*: Sed Futuro, & Præſenti loco futuri poſt *οἶμαι*, *ἐλπίζω*. &c. Dem. *Μικρὰ ἀναλῶσαι ἂν οἱ πλεῖστοι δοκοῦσιν*, *pauca conſumturi fuiſſe videntur*. Luci. *οἴει ἡμᾶς ἐρέττειν ἄν*; *putas nos remigaturos, navigaturos eſſe?* pro *ἐρέξειν ἄν*. Poſtremo non tantum ex Aoriſtis, ſed etiam Præſentibus participiorum facit futura. Dem. *καὶ τὰ μὲν ἄλλα σιωπῶ, πολλ' ἂν ἔχων εἰπεῖν*, (q. d. *πολλὰ ἕξων*) *atque alia taceo, multa habiturus dicere*, vel *cum poſſim multa dicere*. *Πᾶν ἂν ὑποστὰς εἰπεῖν καὶ πρᾶξαι*, *auſurus omnia dicere & factitare*.

3. Μὴ prohibendi Lucianus in Soloeciſta ſuo junxit infin. *Μὴ τοίνυν ἔτι λέγειν*. Sed quia homo naſutus ludit ſæpe, atque in Dialogo iſto de induſtria admiſcet ſolœciſmos, ut hominem minus Atticum exagitet: prudenter & recte vir Amiciſſimus ac Celeberrimus J. G. Grævius notavit Poëtis hoc & legum latoribus familiare eſſe, haud ſcire vero an barbarum ſit in proſa, ſc. apud Atticos. Alioquin enim S. Lucas eod. verſ. 3. c. IX. junxit infin. & imperat. *Μηδὲν αἴρετε, μήτε ἀνὰ δύο χιτῶνας ἔχειν*, h. e. *μὴ ἀνέχεσθε ἔχειν, μὴ ἔχειν τέτλατε*, *ne habere ſuſtineatis*: ſic enim ellipſin ſuppleveris ex Heſ. ἔργ. v. 717. 718. Sed τὸ μὴ admonet, ut aliquid aſpergamus de verbis metuendi.

4. Ut autem probe teneas hanc

de

de metu conſtructionis rationem (quam primus, quod ſcio, luculenter & erudite expoſuit Doctor Par. Meth. Lat.) ſalva notione genuina particularum *ut* & *ne*, μὴ. ὡς μή: ſic habeto, omnes animi affectus ac perturbationes intra duos quaſi fines & terminos verſari rerum contrariarum, quarũ altera expetatur, altera fugiatur: unde conſequitur ſub timore rei cujuſdam ſubjectum eſſe amorem, ſpem vel deſiderium oppoſitæ. Mors enim formidatur, quia vita deſideratur: conjugium ducendæ metuitur ſperanti non ducere mulierem, ſicut è diverſo periculum non ducendæ timetur ab eo, qui ſperat ducere. Unde ſervus Terentianus adoleſcenti, qui ſuo malo uxorem ſe ducturum præſagiebat: *Tu paves*, inquit, *ne illam ducas* h. e. *tu times ducere*, *dum deſideras ut ne ducas*, ubi *ducere*, ut cum Philoſophis loquar, eſt objectũ verum timoris, *non ducere* vero objectum deſiderii contrarii, metu mixti. Adoleſcenti vero divinanti ſe non potiturum matrimonio: *Tu autem* (paves) *ut ducas* h. e. *ſollicitus es te non ducturum*, *dũ vel maxime deſideras, ut ducas.*

Hinc ut Latini, conjunctionibus ſuis utentes ſc., in affirmatione timoris negant objectum *ſpei & deſiderii* (quia maxime averſamur quod non ſperamus) & in negatione affirmant plerumque objecta ejuſdem animi affectûs, quia quod ſæpe angimur non conſore, id eo vehementius deſideramus: ita contra Galli atq; Belgæ & in affirmando & in negando exprimunt ſemper illud, circa quod *timor* per ſe pſe verſatur aut non verſatur. Metium tenuêre beati: ſic & Græci ſcent dividi ſententias, quia in negando loqui poſtulant more Belgico & Gallico, in affirmando autem plerumque more Latino, adhibitis puta particulis. Nam infinitivi Græci alia ratio interdum. Quid quod Romani, cum verbis ſuis infinitis à ſua conſuetudine penitus deſciſcentes, & in alia omnia abeuntes, cum in δέδοικα, tum in φοβοῦμαι noſtratem loquendi ritum comprobarunt? Liv. l. 2. c. 7. *Ego timerem me ſubiturum crimen cupiditatis regni?* Cic. ep. 12. l. 2. *Nihil me magis ſollicitabat, quam in his moleſtiis non me, ſi qua ridenda eſſent, ridere tecum*, h. e. timui perpetuo, ut liceret tecum ridere.

Ὡς οὐ, vel etiam μὴ οὐ, pro ὡς μὴ οὐ, (quia duæ negationes fortius negant) idem ſignificãt, quod vernaculum dat niet. Sic ergo verte verba Terentii negantia. Σὺ φοβῇ ὩΣ ΟΥ γαμήσῃς, vel δέδοικας μὴ οὐ γαμήσῃς ταύτην, gy vreeſt dat gy haer niet trouwen ſult / Tu paves UT ducas. Xen. δέδοικα μὴ οὐκ ἔχω τοσαύτην σοφίαν, *hac me cura angit, formido me non habere tantam ſapientiam.*

Contra μὴ & ὅπως μὴ affirmant & exprimunt Latinum *ne*, *ut ne*. Unde ex affirmantibus Terentii verbis Græca facies per indic. Subj. & Opt. hoc modo: σὺ δέδοικας, μὴ ταύτην γαμήσεις, μὴ γαμήσῃς, & μήποτε γαμήσοις (pro ὅπως, vel ἵνα μὴ γαμήσῃς, &c) tu paves NE ducas illam, gy vreeſt dat gy haer immers trouwen ſult. Thucyd. l. 3. uſus indicativo, Φοβούμεθα μὴ ἀμφοτέρων ἅμα ἡμαρτήκαμεν. Arrianus de Celtis Opt. ἔφασαν δεδιέναι, μήποτε ὁ οὐρανὸς αὐτοῖς ἐμπέσοι. De ſubjunctivo nemo dubitare volet. Interdum tamen, etſi rarum eſt, Græci etiam hoc vel illud affir-

affirmaturi ſequuntur phraſin nobis vernaculam, cujuſmodi hoc, μὴ δώσῃς, ὡς λυπηρῶς, quod ex Xen. adducit H. Steph. vreeſt niet / dat gy in verlegentheid ſult weſen.

Negatio igitur unica & ſeorſum poſita μὴ in metu affirmabit, at gemina μὴ οὐ junctim collocata poſt timendi verbum negabit. Rurſus ſejuncta, ut μὴ ponatur ante verbum, οὐ poſt illud, affirmabit: unde temere doctor Pariſ. Meth. Græc. p. 497. ſenſum negantem tribuit illi dicto Xenophonteo, μὴ δείσητε, ὡς οὐχ ἡδέως καθευδήσετε. Ipſe enim vertit: *non eſt quod metuatis, ne non jucunde ſitis dormituri*, h. e. ſecuri ſperare poteſtis vos jucunde dormituros. Quomodo videbis in Meth. Lat. p. 585. feliciter explicantem Latinum, *Non vereor ne non.* Cic. l. 2. ep. 1. *Non vereor, ne non ſcribendo te expleam.* h. e. multis mittendis litteris, ſat ſcio, explebo deſiderium tuum. Deinde ſi illud exemplum, quo de dixi, ſit ἀρνητικὸν, eadem vis ſit illius Xen. εἰ μὴ φοβοίμην, ὅπως μὴ ἐπ' αὐτόν με τρέψειεν, *niſi vererer, ne ſe adverſus me ipſum converteret*, quod tamen ipſe recte ad affirmationem retulit Meth. Gr. p. ead.

5. Si quis provectiorum ſerio Græcari volet, & plura de Particulis, quarum præcipua apud Græcos elegantia, deſiderabit, legat aureum libellum Devarii: vel Idiotiſmos Vigerii. Nobis ſufficerit varietatem Modorum expoſuiſſe.

CAPUT DECIMUM.

1. *De Pleonaſmo.*

Pleonaſmo Græco redundat aliquando verbum, ut ἑκὼν εἶναι, *lubens*, pro ἑκών. Aliquando Participium, ut παίζεις ἔχων, pro παίζεις, *ludis, jocaris.* ᾤχετο ἀπιών, *abibat.* Σάκας καλὸς ὢν ἐτύγχανε, *Sacas pulcher erat*; ubi ὢν abundat.

Aliquando particulæ, ut ὅτι τάχιστα, *quam celerrime*, pro τάχιστα, *celerrime.* οὐ πάνυ τοι, *non admodum*, pro οὐ πάνυ. Ὑπέργε pro ὑπέρ. Ὑπέργε τὴν τοῦ Ἀλεξάνδρου λύραν, *præ Paridis lyra.*

Duæ negationes ut fortius negant apud Græcos: ſic aliquando tres & quatuor concurrunt: οὐ μὴ θεμιτόν ἐστι, *non eſt licitum, poſſibile.* οὐδέποτε οὐδὲν οὐ μὴ γένηται τῶν δεόντων, Dem. *Nihil prorſus umquam fiat rerum neceſſariarum.*

ὍΤΙ redundat initio orationis alienæ, quam referunt Græci. Apoc. III. λέγεις, ὅτι πλούσιός εἰμι, *dicis: ego ſum dives.* Ubi ὅτι eſt ſupervacuum

ratione

Digitized by Google

ratione ſenſus: ſed ellipticum ratione conſtructionis. Semper enim eſt Relativum, quia perinde reſolvendum ac ſi legatur, λέγεις τόδε, ὃ vel ἅ, τι ἔπειτα, *dicis id quod ſequitur, quod repetam & de tuo ſubnectam.* Pro ὅς, ἥ, ὃ enim dr. ὅστις, ἥτις, ὅ, τι. Quem articulum ſic uſurpari, confirmat ex eo Doct. Par. quod τὸ habeat uſum eumdem Marc. V. ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ, τὸ εἰ δύνασαι πιστεῦσαι, πάντα δυνατὰ τῷ πιστεύοντι. pro ὅτι εἰ σὺ δύνασαι.

Miro artificio ſic compararunt orationem Græci & Latini homines, ut ornatus gratia interdum adderent; quod ad plenitudinem ſenſus non requirebatur, ita tamen, ut inſimul propter dictionis celeritatem cauſſam συντάξεως tacitam relinquerent. Ejus generis ὅτι τάχιστα. ὅτι ἐν βραχυτάτῳ, *breviſſimo tempore*, q. d. καθ' ὅ, τι ἂν γένοιτο ἐν, *quantum fieri poteſt in breviſſimo tempore.* Adde τὰ μάλιστα, *maxime.* τὰ νῦν, *nunc.* q. d. κατὰ τὰ πράγματα τὰ νῦν ὄντα. h. e. *nunc.*

Ante gen. ſubſtantivi eleganter cum primis redundat præpoſitio. Καπνὸν ἀπ' αὐτοῦ, *fumum ejus*, eſt Luci. in Tim. Τῆς ἐκ τῶν πολλῶν κακοφημίας ὑπερφρονεῖ, *contemnit vulgi obtrectationes.* Ælian. Var. l. 3.

II. De Ellipſi.

Ellipſis eſt primo nominum. Ex. gr. Κατελθόντα εἰς ᾅδου, *qui deſcendit ad inferos* h. e. εἰς οἶκον ᾅδου, *ad domum inferorum*, ut Latini dicunt *ad Veneris*, ſc. templum. Πονηρὸν ὁ συκοφάντης, (ſupple χρῆμα) *calumniator peſſimum eſt negotium:* Nam integre dixit Epictetus, Ἀθάνατον χρῆμα ἡ ἀλήθεια, *res immortalis eſt veritas.*

Κυνὸς Αἰγυπτίοις τὸ σοφὸν, *cani Ægyptiis ſapientia*, cum dixit Æl. explica σοφὸν ἔργον, ut loquitur l. 1. c. 27.
Imo & Ellipſis eſt in adjectivis quæ ponuntur pro adverbiis, ut ἑτοιμότατα τοῦ λόγου χρῆσθαι, *promptiſſime uti ſermone*, q. d. κατὰ τὰ ἔργα ἑτοιμότατα, h. e. ἑτοιμοτάτως. Huc refer etiam Syllepſin. Τέκνον φίλε. Hom. pro τέκνον ὦ φίλε. *care fili.* Μειράκια εὐτυχεῖς (ſc. παῖδες, ἄνθρωποι) *adoleſcentuli beati*, Synes.

Secundo eſt Verborum, & præcipue jurandi. Νὴ τὸν Δία. Ναὶ μὰ τὸν Δία, *ita per jovem*, ſc. ὀμνύω, *juro.* Ariſtoph. Ὄμοσας ἢ τὸν Δία. Sic enim impii Gentiles jurare ſolebant.
Tertio Participiorum. Οἱ ἐν τῷ τέλει (ſc. ὄντες) *Magiſtratus, qui dignitate ſunt conſtituti.* Οἱ περὶ τὰ ἱερὰ, *qui verſantur circa ſacra*, h. e. *ſacerdotes.*
Quarto Præpoſitionum: in primis poſt verba paſſiva ſuperandi. Πολλῷ ἐλαττοῦμαι τοῦ Αἰσχίνου (ſc. ἐκ vel ὑπὸ) *multis ſuperor ab Æſchine.* Ἡττᾶσθαι τῶν συμφορῶν, Iſocr. *vinci a malis.*

1. Σὺν

1. Σὺν videtur intelligi poſt ἅμα, & ὁμοῦ. Ἅμα τῇ ἡμέρᾳ q: d: *ſimul cum die.* ὁμοῦ τοῖς ἄλλοις, *una cum aliis.* Etiam ante ablativum Pronominis αὐτός. Ὕδρος ἀμηχανεῖ καταπιεῖν τὸν βάτραχον, *hydrus nequit deglutire ranam*, αὐτῷ τῷ καλάμῳ, *cum ipſa arundine.*

2. Sed in illo Συνειλήλυθασιν εἰς ἐμὲ, *convenerunt ad me*; putem reticeri σύν q: d: σὺν πρὸς ἐμέ, *tanquam ad me.*

3. Solius ope ellipſios aditus tibi patebit ad obſcuriora Thucydidis Hiſtorici loca multa ſic perſpicienda, ut multa clare ſatis percipias. ex:gr: τὸ δ' εὐτυχὲς, οἳ ἂν τῆς εὐπρεπεστάτης λάχωσιν, ὥσπερ οἵδε νῦν, τελευτῆς, ὑμεῖς δὲ λύπης, illorum *hæc felicitas, qui nacti ſunt exitum honeſtiſſimum, ut hi nunc: ſed vos* nacti eſtis *dolorem.* Supplendam enim dictionem ſic conſtruas: τὸ δ' εὐτυχὲς (τούτων ἐστὶν) οἳ ἂν τῆς εὐπρεπεστάτης τελευτῆς λάχωσιν, ὥσπερ οἵδε (μὲν) νῦν (ἐλάχοντο) ὑμεῖς δὲ λύπης (ἐλάχετε).

4. Huc etiam pertinent ἀνακόλουθα, ſive incohſequentia, quæ ſine ellipſi nequicquam ſperes intelligere: ſunt enim ſολοικοφανῆ, non ſolœciſmi. Joſephus de Deo in jus citante primos parentes noſtros: ἀλλ' ἐμοὶ μὲν, εἶπεν ὁ θεὸς, ἔγνωστο περὶ ὑμῶν, ὅπως βίον εὐδαίμονα καὶ κακοῦ παντὸς βιώσεσθε ἀπαθῆ, μηδεμιᾷ ξυνιζόμενοι τὴν ψυχὴν φροντίδι, *at, inquit Deus, nunc de vobis innotuit mihi, quomodo vitam beatam omniſque mali expertem* uterque *ſit acturus* (per ironiam) *nullâ conturbante animum ſollicitudine.* Ubi cum ὑμῶν præcurrat, σύνταξις reſpicit neceſſario τὸ ἔγνωστο vel ἔγνωστο, quem ſingularem quando caſus rectus pluralis excipit, nempe ξυνιζόμενοι, intelliges ἐπεὶ ὑμεῖς ἔστεθε, ut ſit nominativus quaſi abſolutus. Ejuſdem fere fariņę illud Xenoph: L: 2. De Cyri Inſtit. Cum enim poſſet, οἱ ἄλλοι οἰκοῦντες ἐν Ἀσίᾳ οὐ λέγεται εἰ ἕπονται. maluit τοὺς μέντοι ἄλλους τοὺς ἐν Ἀσίᾳ οἰκοῦντας, οὐδέν πω σαφὲς λέγεται, εἰ ἕπονται. Quo ſpectat, amabo, ille acc: ἄλλους οἰκοῦντας, ad λέγεται, an vero ἕπονται? Ad neutrum ſpero. Subaudi igitur ἀμφὶ, διὰ, ut ſit acc: abſolutus Cujus ſenſus eſt, διὰ ἄλλους οἰκοῦντας ἐν Ἀσίᾳ *Siquidem Græci in ultima Aſia minori habitant, nihil dum certi huc potuit afferri, an ſequantur, necne.* Si talia in Xenophonte & Joſepho, nolim factum, ut vir Doctiſſimus in diſſertatione erudita de Stylo Hygini crebræ ſtribliginis notam inurere tentaſſet τοῦ ὁ. Cum enim inquiunt LXX 1. Reg: XIX. 19 καὶ ἀπηγγέλη τῷ Σαοὺλ, λέγοντες, *& nuntiatum eſt Sauli a dicentibus*, utuntur abſoluta conſtructione primi caſus, q: d: ὅτι λέγοντες ... ſc. ἄγγελοι. Vide ſupra p: 244. Cum LXX. confer Luc VIII, 20. Ap: II, 26. & III, 12. 21

III. *De Hyperbato.*

Hyperbaton eſt elegans quædam σύγχυσις, ſive ordinis naturalis perturbatio. Illa enim Iſocratis verba, in quibus ver-

bum primæ ſententiæ trajicitur ad ſecundam, Ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας οὐδὲν, ὅ, τι τῶν δεινῶν οὐχ ὑπομενητέον, ſic collocanda fuerant, οὐδὲν τῶν δεινῶν, ὅ τι οὐχ ὑπομενητέον ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας. *Nullum eſt periculum, quod non ſit ſubeundum pro libertate.* Doct. Pariſ. ex Dem. alia attulit exempla.

FINIS LIBRI SEXTI.

R LIBER

Digitized by Google

LIBER SEPTIMVS.

De Quantitate Syllabarum, Licentiâ Poëticâ, & Accentibus.

CAPUT PRIMUM,

Continens Regulas generales de Poſitione, mutis, & liquidis.

1. ***Quæ eſt vis poſitionis Græcæ?***

1. Vocalis brevis in fine vocis præcedentis ob duas conſonantes vel unam duplicem initio ſequentis poſitam, fit communis pro arbitrio ſcribentis. Theocritus:

Ἄμμες δὲ βροτοὶ, οἱ δὲ βροτοὺς βροτοὶ ἀείδομες.

Nos autem mortales ſumus, mortales vero mortales canimus.

2. ***Quæ vis mutarum & liquidarum?***

2. Vocales antepoſitæ & poſtpoſitæ liquidis λ, μ, ν, ρ, σ, ſive cum muta, ſive ſine muta fiunt ancipites.

Hom: ἡρώων, αὐτοὺς δ' ἑλώρια τεῦχε κύνεσσι. Idem. πολλὰ λισσομένω. ubi ε & α breve ante λ producitur in diverſis vocibus. Sic ultima in εἶδε producitur, cum Homerus dixit: ἀπὸ σκοπιῆς εἶδε νέφος αἰπόλος ἀνήρ, *de ſcopulo vidit nubem caprarius vir.*

Contra σ liqueſcit, & corripitur in ipſa poſi

poſitione. E. G. ὡς ἀπόλοιο, καὶ ἄλλος, ὅστις τοιαῦτά γε ῥέζοι. *Sic pereas, & alius, quicumq; talia perpetravit.* Hic ὅστις tantumdem eſt ac ὅτις. Similiter in fine hexametri πολύφωνος Heſiodus: κρώζει πολύφωνος κορώνη, *crocitat clamoſa cornix.* ΑΣ in τροπὰς eſt longa natura, quia eſt accuſativus pluralis primæ declinationis, ſed propter σ corripitur ab Homero. Ἑξήκοντα μετὰ τροπὰς ἠελίοιο, *poſt converſiones ſolis ſexaginta*, h. e. 60. *annos.* Hoc imitatus Cato indiſt. *Succeſſus indignos noli tu ferre moleſte.* Et Virg. in littera t. Æn. 12. v. 709. *Inter ſe coiiſſe viros, & decernere ferro.* Id quod nemo temere imitabitur.

3. *Quanta eſt vocalis ante connexiones?*

Hæ connexiones κν, κτ, μν, πτ, φν, habent naturam liquidarum: item μπ, μρ, μφ, νκ, νχ, & ρπ. Homer. Odyſſ. β. ἀλλ᾽ ἐπὶ λέκτρον ἰὼν ἄκρον δάκτυλον καταδάκνω, *ſed in lectum veniens extremum digitum mordeo*, ubi δα in δάκτυλον eſt brevis. Par ratio in κέκτημαι, ἀνωπλίους, θέμνεν, ἀπάλαμνον. Homer. ὀδυσσ. λ. καί ῥα ἔχεν δύο παῖδας ἀμφίονα τε ζῆθον τε, *& habuit duos filios, Amphionem & Zethum.* Adde Homer. Iliad. κβ. τῶν μνῆσαι, φίλον τέκνον, φεῦγε δὲ δήϊον ἄνδρα, *horum memento, dilecte fili, & fuga inimicum virum.*

* Alii legunt φίλε τέκνον, & ſuſpecta habent omnia exemplaria. Connexiones has μπ, μρ, μφ, νθ, νκ, ντ, ρπ, ſine exemplis non facile imitabere.

CAPVT SECVNDVM.

De Quantitate vocalium, cæſuræ, &c.

1. *Quanta eſt vocalis aut diphthongus Græca?*

1. Η & ω ſemper producunt: ſed ε & ο ſemper corripiunt ſyllabas.

Vocales breves ante δ, τ interdum producuntur. Hom. τίπτε οὐ δέδοικας πόλεμον καὶ δηϊοτῆτα; *Quid tu extimeſcis bellum & hoſtilitatem?* Idem.

Τί γὰρ δὴ δεῖ βροτῶν ἕνεκα πολεμίζειν;
Quid enim attinet mortalium ergo belligerari?

2. Omnis diphthongus longa eſt natura: ſed diphthongi & vocales longæ in medio & fine vocum fiunt communes, ſequente alia vocali longa vel diphthongo.

Exempl. in medio.

Theocr. οὐδ' ἐγὼ, πότερον τεθνάκαμες, ἢ ζωοὶ εἰμές. *Neque ſcit, utrum mortui, an ſalvi ſimus.* Hic ζω in ζωοὶ corripitur.

In fine vocis.

Hom. ἄξω ἑλών· ὁ δέ κεν κεχολώσεται, ὅν κεν ἵκωμαι. *Abducam auferens: ille autem iraſcetur, ad quem venero.*

3. Diphthongus interdum corripitur vel conſona ſequente. Hom. Odyſſ. β. εἰ δέ κεν οἴκαδ' ἵκωμαι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν; *quod ſi domum venero dilectum in patrium ſolum.*

4 Hi

* Huc refer particulas δὲ, καὶ, aut ſimiles. Homerus δευτέρῳ δ' αὖ βοῦν θῆκε μέγαν, καὶ πίονα δημῷ. *Alteri autem poſuit bovem magnum, & pinguem adipe.* ubi δ' negligitur in ſcandendo.

2. *Quæ eſt vis Cæſuræ?*

Cæſura brevem ſyllabam producit, ut apud Latinos. Hom: Iliad. 2. πολλῇσι νήσασι καὶ ἄργεϊ παντὶ ἀνάσσειν.

3. *Quæ monoſyllaborum?*

Multa monoſyllaba, quamquam brevia, poſſunt produci licentia Poëtica: quod genus, ἂν, γὰρ, γὲ, δὲ, κὲ, κὲν, μὲν, μὶν, νὺ, νῦν, ὃς, πὲρ, πρὶν, ῥὰ, τέ.

4. *Quæ præpoſitionum?*

Omnes præpoſitiones, deſinentes in unam trium communium, eandem corripiunt in & extra compoſitionem, ut ἐπί. Huc adde inſeparabiles, ἀρι, ἐρι, βρι, δυς, & ζα, non obſtante duplici. Ita ζάθεος, *valde divinus*, primam corripit.

A privativum plerumque corripitur.

CAPUT TERTIUM.

De ancipitibus in genere.

Quantæ ſunt ancipites?

Α, ι, υ, ſunt plerumque breves. In quibuſdam vocibus tantummodo breves, ut πατὴρ: in quibuſdam tantum longæ, ut λαὸς, *populus*: in quibuſdam indifferentes, ut ἄρης, *Mars*, ἀνὴρ, *vir*,

 ἄορ,

ἄορ, *enſis*, &c. Homer. Ἄρες, Ἄρες βροτολοιγὲ, μιαιφόνε, τειχεσιπλῆτα, *Mars, Mars percuſſor hominum, impure cædibus, everſor urbium.*

PRIMA TABULA,

Continens ancipites antepenultimæ.

I. *De α ante penultimam.*

I. α Augmenti loco, ſequente vocali, producitur: ut, ἄϊον, pro ἤϊον, ab ἀΐω, *audio*. Nam Homer. ſequente conſona corripit. Iliad. 2. verſu 16. ὣς φάτο, βῆ δ' ἄρ' ὄνειρος, ἐπεὶ τὸν μῦθον ἄκουσε, pro ἤκουσε.

2. α Privativum natura breve producitur tribus brevibus ſe invicem ſequentibus, ut ἀκάματος, *indefeſſus*, ἀθάνατος, *immortalis*.

3. α inſuper producitur ante vocalem in his vocibus, ἀέναος, *perpetuo fluens*, pro ἀείναος, cujus loco itidem dicitur ἀείναος, *perennis*: ἀέριος, *aërius*: ἀειθαλὴς, *ſemper virens*: Ἄονες, *Aones*: ἀΐσσω, *ruo*: ἀϊκὴ, *motus impetuoſus*: ἄϊκες, à ſingulari ἄϊξ, *motus vehemens*: ἀάατος. (cujus medium α producitur) *inviolabilis*: ἀκραίαντος, *imperfectu*: βιαιὸς, *jactator*: βιάομαι, *violo* & *violor*: ἐλάϊνος, *oleaginus*: ἰάομαι, *ſano*. Et in derivatis a λᾶας, *lapis*, ut: λάϊνος, *lapideus*.

4. α ante γ in σφραγίζω, *obſigno*; ναυαγέω, *navem frango*: ναυάγιον, *naufragium*: ἰθαγενὴς, *natus legitime*.

5. α ante δ in ἀδηκὼς, *oppreſſus mærore*, pro ἀηδηκὼς, ab ἀηδέω, *animum deſpondeo*.

6. α ante θ in ῥάθυμος, *negligens*.

7. Ante κ in ἀκύσιος, *invitus*: διάκονος, *miniſter*: λακέω pro ληκέω, *reſono*; & in numerabilibus in όσιοι, ut: διακόσιοι, *ducenti*: τετρακόσιοι, *trecenti*, & ſic deinceps.

8. Ante λ, in φαλαίνη, *ba*[lena], & *cicindela*: ἄλοφος, *non criſtatus*: ἀλοσύνη, *ſtu*[l]*tia*.

9. Ante μ in ἄμητος, *meſſis* & ἀμητὸς, *tempus meſſis*.

10. Ante ν in κράνιον, *cranium*: μανικὸς, *furioſus*: ἀνεψιὸς, *conſobrinus*: τιτάνιος, *Titanius*, à nomine propr[io] τιτὰν, *Titan*.

* Interdum alia eſt quantitas ancipitium in primitivo

mitivo & ſimplici, alia in derivato & compoſito. E. G. μανία, furor, primam corripit: ſed μανικὸς, furioſus, primam producit. ἀεὶ, ſemper, & βότρυς, racemus, α & ο corripiunt: ſed ἀίναος, perpetuo fluens, βοτρυδὸν racematim, & βοτρυφόρος, racemis plenus, primam producunt. Rurſus βοτρυόσπερμος primam corripit.

11. Ante π, in δρωπίτης, ... igitivus: ναπεῖα, ſinapi.

12. α Ante ρ in ἀράομαι, ...recor, vel imprecor: ἀρητὴρ, ...cerdos mas: ἀρήτειρα, ſacerdos femina: κάραβος, carabus, kreeft: ἀμάρακος, amaracus, marjoleine: μηρύομαι, pro μηρύομαι, divido fila: φλυαρῶ, nugor.

13. Ante σ in ἐπικατάρατος, exſecrabilis: εὐκρασία, bonum temperamentum: κοράσιον, puellula.

14. Ante τ in ἅτερος pro ἕτερος, alter: & θάτερον, pro τὸ ἕτερον, alterum: διδυματόκος, enixa gemellos: & in compoſitis à λᾶας, lapis, ut: λατομία, lapidicina: λατόμος, lapicida.

15. Ante χ in τράχουρος, ſpecies piſcis, quod venit à τραχὺς, Ionice τρηχὺς, aſper.

II. *De ι ante penultimam.*

1. ι Producitur ante vocalem ἰάομαι, ſano: ἰατρὸς, medicus: ...ſιμος, ſanabilis: ἰύζω, clamo, ...ulo: ἰυγὴ, ſibilus: ἰυγμὸς, ...em: ἰωχμὸς, perſequutio ...imici: πίειρα, mons Theſſa...: πιερία, nomen regionis: ...ιος, Piërius: πιερίδες, ...ula Piërides.

2. In compoſitis ab ἰὸς, venenum: ἰοβόλος, venenoſus: ...χέαιρα, quæ delectatur telorum ...ctu: & in δίομαι, reputo, co...ito: παλίωξις, perſecutio: ...ίωξις, proſecutio, vel illud ...od ſequitur: πιαίνω, impin...o: ἰαίνω, perfundo: χιονόεις, ni...oſus: φθιώτης, Phthiotes.

Producitur etiam ante conſonantes in quibuſdam vocibus: ...G.

3. Ante β in ἀλίβαπτος, ſale ...ctum.

4. Ante γ fere ſemper producitur: ῥιγόω, rigeo.

5. Ante δ in πιδύω, reſilio, percólor: Πιδύτης, nomen proprium.

6. Ante θ in ἰθύνω, dirigo, apud Homerum Iliad. ψ. ſed corripitur ab Heſiodo, non minus quam ἰθυντὴρ, gubernator.

7. Ante κ, in ἱκεσία, preces: ἱκέσιος, qui precatur: νικάω, vinco: Φοινικόεις, Phœnicius: Φρικαλέος, & φρικώδης, venerabilis.

8. Ante λ, in ἵλεως, propitius: ἰλυόεις, limoſus: ἰλαδὸν, turmatim: ἱλασμὸς, propitiatio: μελίλωτον, ſpecies herbæ: ὁμιλαδὸν, turmatim: ὁμιλέω, converſor: πιλέω, premo: φιλητεύω, oſculor: χιλεύω, paſco: χίλιοι, mille: χιλιὰς, numerus millenarius: ἴλιον, Troja.

9. Ante μ in βρεμάω, *frendeo*; βρεμὴ, *violentia*; ἱμείρω, *deſidero*; μιμέομαι, *imitor*: μίμημα, *imitatio*; μιμηλὸς, *expreſſus ad imitationem*; φιμώδης, *ſimilis fiſcella*. Et in compoſitis ac derivatis à τιμὴ, *honor*; ut τίμιος, *honorabilis*.

10. Ante ν verborum in -νέω: κινέω, & κίνυμαι, *moveo*; item γίνομαι, *naſcor*, *ſum*; γινώσκω, *cognoſco*; δίνησις, *circumvolutio*; δινήεις, *verticoſus*; ἐρινεὸς, *ficus ſilveſtris*; ἰνίον, *occiput*; ἀκροθίνια, *primitiæ*; πινύσκω, *ſapientem reddo*; σίνομαι, *noceo*; δελφίνιος, *qui eſt Delphinus*; ἀγινέω, *duco*.

11. Ante π in λιπαρέω, *precor*: ῥιπίζω, *ventum excito*; διιπετὴς, *à Jove veniens*, *ex cœlo devolans*; ἐνίπαπε, (Odyſſ. lib. 22.) *increpuit*.

12. Ante ρ producitur in omnibus vocibus. E. G. σεμίραμις, *Semiramis*.

13. Ante σ in ἰσοφαρίζω, *ſimilis ſum*, *ſimilem reddo*; ἰσαῖος, *ſimilis*; ἰσάζω, *ſimilem reddo*; ἰσόθεος, *Deo ſimilis*; κονίσαλος, *pulvis in aëre volans*; μισαρός, *exſecrabilis*; μισέω, *odi*; Σίσυφος, *Siſyphus*; φθισήνωρ, *hominum perditor*; σισύμβριον, *ſerpyllum*.

14. Ante τ in ἰτέα, *ſalix*; τιτήνω, *nutrio*; Τίτυρος, *Tityrus*; Τριτωνὶς, Τριτογενὴς, Τριτογένεια, *Minerva*; φιτύω, *produco*; φίτυμα, *productio*, *germen*, &c.

15. Ante φ in διφάω, *inquiro*; διφήτωρ, *inquiſitor*; ἶφι, *fortiter*; ἴφιος, *fortis*; ἰφίνοος, *fortis animo*; Ἰφιγένεια, *Iphigenia*; τρίφυλλις, *trifolium*.

16. Ante χ in κιχάνω, *reperio*; quomodo etiam producitur in ἱκάνω, *pervenio*; κίχορα & κιχόριον, *cichorea*.

III. *De υ ante penultimam.*

1. υ eſt longum ante vocalem in ἐνυάλιος, *Mars bellicoſus*: κυάνεος, *cæruleus*: κυανοχαίτης, *canus capillis*, *Neptunus*: μυελὸς, *medulla*: μύουρος, *mutilus cauda*: μυοδόχος, *recipiens mures*: πυελὸς, *vas balnei*: πυτίη, *coagulum*: πλατυάζω, *pingui voce pronuncio*: ὑετὸς, *pluvia*.

2. Ante γ in caſibus obliquis, ut: θυγατέρος, θυγατέρα, &c. quamquam penultima corripitur in nominativo θυγάτηρ apud Homerum: & μυγαλῆ, *mus araneus*, *ſpecies muſtelæ dente venenato*.

3. υ producitur ante δ in κύδιμος, *glorioſus*: κυδιάλιμος, idem: κυδαίνω, *glorioſum reddo*; κυδιάω, idem: μυδαλέος, *humidus*.

4. Ante θ, in ἐρυθραίνω, *erubeſco*: ἐρυθραίνω, *rubefacio*: πυθεδὼν, *putredo*: μυθέομαι, *loquor*, cum compoſitis; παραμυθέομαι, *conſolor*; παραμύθιον, *ſolatium*.

5. Ante κ, in ἐρυκακέω, & ἐρυκανάω, *impedio*, *intercedo*; μυκάομαι, *mugio*: μυκηθμὸς, *mugitus*: φυκίον, *ſpuma maris*; φυκιόεις, *ſpuma plenus*.

6. Ante λ in θυλακὶς. θυλ[illegible]

ſaccus

ſacem : κογχύλιον, *conchylium* : Παμφυλία, *Pamphylia* : σκύλομαι, σκυλεύω, συλάω, & συλεύω, *rapio*, à σκῦλον vel σῦλον, *rapina* : σφονδύλιον, *vertebra* : ὑλαῖος, *Silvius* : ὑλακόω, *latro*, ὑλακόμος, & ὑλακίδης, *canis nomen*, ὑλακόμωρος, *latrandi cupidus* : φύλοπις, *pugna*.

7. Ante μ in poſſeſſivis ſecundæ perſonæ ὑμέτερος, *vos* : & in θυμόομαι, *iraſcor*, & aliis derivatis à θυμὸς, *animus* : ut θυμαίνω, *turgeo* : κρυμώδης, *frigidus* : λυμαίνω, *noceo* : μυμόω, *reprehendo*.

8. Ante ν in quibuſdam compoſitis cum præpoſitione σὺν, ut ſ· συνίημι, *intelligo* : συνεχὴς, *continuum* : ξυνόω, *conjungo* : ut & in Γρύνειος, *nomen Apollinis*.

9. Ante π in λυπέομαι, *ſum triſtis* : τρυπάω, *terebro*, τρύπανον, *terebrum*, τρύπημα, *foramen* : & in aliis derivatis.

10. Ante ρ in γυρόω, *in gyrum verto* ; κύριος, *dominus* : μυρίος, *infinitus* : μύρια, *decies mille* : μύραινα, *Muræna*, cum derivatis : & his ab ῥέω, πλημμυρέω, *affluo* : πλημμυρεία, *aquarum affluxus* : etiam in derivatis à πῦρ, *ignis*, ut πυραμὶς, *pyramis*.

11. Ante σ, υ plerumque producitur in prioribus ſyllabis, ut : μυσαρὸς, *abominandus* : φυσάω, *inflo*. & in quibuſdam compoſitis à λύω, *ſolvo*, vel λῦσις, *ſolutio*, ut : λυσίπονος, *liberator* : λυσίζωνος, *qui ſolvit cingulum* : λυσιμελὴς, *qui ſolvit artus* : λυσιμέριμνος, *curarum depulſor*, *expultrix*.

12. Ante τ in Ἀτρυτώνη, *invicta*, Minervæ nomen : ἀϋτέω, *clamo* : φυτάλμιος, *qui generat* : φυταλία, *arbuſtum*.

13. Ante φ in εἰλυφάζω, *verſo* : τυφόομαι, *ſuperbio* : τυφομανὴς, *ſuperbus* : τυφομανία, *ſuperbia*.

14. Ante χ in βρύχω, βρύχομαι, *dentibus ſtriaeo* : βρυχάομαι, *rugio* : σμύχομαι, *uro*.

15. υ commune eſt in his : πυραυγὴς, *lucens inſtar flammæ* : συρίζω, *fiſtula cano* : φρυγάω, *friſceo* : & θυγάτηρ, *filia* in nominat.

TABULA SECUNDA,

Complectens ancipites penultimæ.

I. *De α penultima.*

1. α Producitur ante vocalem ἀνὴρ, *levir* : ἀάων, *bonorum* : κάρηαρ, *caput* : λάϊγξ, *lapillus* : Θάϊς, Λάϊς, Νάϊς, Πολυλάϊς, Λυκάων, Μαχάων, Χάων, & ſimilia nomina propria : Ποσειδάων, *Deus marinus*, *Neptu-*

Neptunus: παμφαὴς, *ab omnibus partibus reſplendens*.

2. In nominibus communibus in αος, ut: λαὸς, *populus*: ναὸς, *templum*: πηὸς, *affinis*.

3. In compoſitis ab ἄω *ſpiro*, ut: ζαὴς, *valde ſpirans*: ἁλιαὴς, *ventum in mari excitans*.

4. In compoſitis a κεράω, *miſceo*, ut: ἐυκραὴς, *bene mixtus*.

5. In illis, quæ veniunt ab ἀΐξ, *impetus*, ut: πολυάϊξ, *impetuoſus*.

6. In verbis in άω, quibus antecedit ι vel ρ, ut: ἰάω, *defino*: περάω, *tranſeo*.

7. In Æolicis genitivis in αο, & αων, ut: αἰνείαο, & αἰνειάων, *Aenea & Aenearum*.

8. Quotieſcumque Doricum α venit ex η, ut ἀγάνωρ, *glorioſus*, *ſuperbus*, pro ἀγήνωρ

9. α producitur ante γ in ἀαγὴς, *qui non poteſt frangi*: δαγὸς, *glacies*: δυσπραγὴς, *infelix*: σφραγὶς, *ſigillum*: ταγὸς, *centurio*, *Dux*.

10. Ante δ in ὀπαδὸς, *à pedibus*: σπάδιξ, *termes*.

11. Ante κ in ἄκων, pro ἀέκων, *invitus*: κνάκων, *ſubflavus*.

12. Ante λ in ἀμάλη, *manipulus*: καλὸς, *pulcher*. δαλὸς, *fax*, ὀμφάλη, *Omphale*: τρικέφαλος, *triceps*.

13. Ante μ in θυμίαμα, *thymiama*: ἀκρόαμα, *muſicus*, *auditio*, ab ἀκροάω; & ſimilia nomina ab αω puro derivata.

14. Ante ν in ἔρανος, *ſymbola*: ἱκάνω, *venio*: κιχάνω, *capio*: φθάνω, *prævenio*: etiam in nominibus duarum ſyllabarum: δανὸς, *ſiccus*: τρανὸς, *totus*: etiam in nominibus nationum, Γερμανὸς, *Teuto*: Βρεττανὸς, *Britannus*: Βρεττανὶς, *Britanna*: & in omnibus plus tres ſyllabas habentibus: Ἰουλιανὸς, *Julianus*: præter Ὠκεανὸς, *Oceanus*: itidem α producitur in άνωρ, ut: Βιάνωρ, nomen proprium.

15. Ante π in Ἴναπος, fluvii nomen: Ἰάπυξ, *nomen venti*: Πρίαπος, *Priapus*: & ἅπας, & ἅπαν, *omnis*, & *omne*, apud Atticos, quæ corripiuntur apud Iõnes.

16. Ante ρ in θυμαρὴς, *qui nobis places*: καρὶς, *ſquilla*: κατάρα, *exſecratio*: πιαρὸς, *unctulus*: τιάρα, *tiara*: & in maſculinis in αρος, ut λάρος, *larus*: & quoque in adjectivis polyſyllabis, ut: μυσαρὸς, *exſecrabilis*.

17. Ante ζ in futuro tempore ab αω, & ραω, ut ἀκροάσω, *audiam*, πειράσω, *tentabo*.

18. Ante σ in πρᾶσις, *auctio*, & φάσις, *fama*, unde habent accentum circumflexum.

11. In femininis participiis aoriſti primi, ut τύψασα, *verberans*.

20. In dativis Pluralibus, quorum penultima producitur in dativo ſingulari, ratione conſonantium, ut: τοῖς τύψασι, a τῷ τύψαντι: τοῖς ἕλμισι, a τῷ ἕλμινθι, in nom: ἕλμινς, *lumbricus*.

21. Ante τ in ἄατος, *invictus*: ἄκρατον, *merum*: ἀνίατος, *inſanabilis*: ἄπλατος, *permagnus*: ἀπάρατος, *exſecrabilis*: θεατὸς, & ὁρατὸς, *viſibilis*: ἀόρατος, *inviſibilis*: δυσχίρατος, *invitus*: ἰατρὸς, *medi-*

medium: Καΐκος, fluvii nomen: κρατὴρ, crater: φρατὴρ, & φράτωρ, tribulis: etiam in nominibus lapidum, ut: Ἀχάτης, Agatha: Γαγάτης, Gagates. In gentilibus in ατης, quorum feminina exeunt in ατις, ut: ὁ Σπαρτιάτης, Spartanus: ἡ Σπαρτιάτις, Spartana: exciπias Γαλάτης, Galata: Δαλμάτης, Dalmata: Σαρμάτης, Sarmata: Σαυρομάτης, Sauromata.

22. Ante χ in ἰάχω, ſtrepo, cum derivatis: τραχὺς, aſper, cum compoſitis.

23. α commune in quibuſdam, ut ἀὴρ, aër: ἄορ, enſis: ἑανὸς, pellucida veſtis: Ἄρης, Mars: ἰαχὴ, clamor.

I I.

De ι penultimæ ſyllabæ.

1. I producitur ante vocalem ι Ionico feminino, ut: ἀνίη, ro ἀνία, triſtitia: & in ſimilibus.

2. ἀνιῶ, lugeo, cum derivatis.

3. In ἀνία, vulnus: κονία, pulvis: καλιὰ, nidus: ἀγκιὰ, ...ea, hamus: præterquam ſi ...dem corripiantur Poëtica licentia.

4. In ἴυγξ, motacilla: Πίνγ... ...ερ, nomen proprium: κίων, columna: πίων, pinguis: πρίων, ...ra: θρῖον, folium ficus.

5. In φθίω, corrumpo: χρίω, ...go: πρίω, ſeco.

6. In plurimis Comparativi gradus in ιων, ut: βελτίων, melior: ſed ante ον plerumque corripitur, ut: βέλτιον, melius.

7. In nominibus duarum ſyllabarum in ιος, ut: χριὸς, aries: ἰὸς, venenum: ſed ἴος, unus, corripitur.

Ante conſonantes etiam producitur in his ſequentibus.

8. Ante β in ἀκριβὴς, accuratus, cum derivatis: θλίβω, premo: ἶβις, avis quadam: στίβη, pruina: ἐρυσίβη, rubigo.

9. Ante γ in πνῖγος, ſuffocatio: ῥῖγος, rigor: σιγὴ, ſilentium.

10. Ante δ, in ἑλιδὸν, circumvolutim: κνίδη, urtica: πίδαξ, fons: χελιδὼν, hirundo: χλιδὴ, mollities.

11. Ante θ, in βρίθω, ſum gravis: βρῖθος, gravitas: βριθὺς, gravis: ἴεθος, carminator: ἰεθὺς, idem: ἰθὺς, rectus: κριθὴ, hordeum: Σιθὼν, mons Thraciæ.

12. Ante κ in νῖκος, vis: ἄνικος, invalidus: νίκη, victoria: Φοίνικη, Phœnicia: φρίκη, trepidatio.

13. Ante λ in ἄργιλος, viſcus, ἰλὺς, limus: νεογιλὸς, & νεογιλὴς, recens natus: ὅμιλος, multitudo: πέδιλον, calceus: πῖλος, petaſus: σμῖλαξ, taxus: σμίλη, culter ſutorius: σπῖλος, macula; ψιλὸς, ſimplex: χιλὸς, pabulum.

14. Ante μ in βρίμη, vis: Βριμὼ, nomen proprium Proſerpinæ: ἴφθιμος, fortis: κλίμαξ, ſcala: λιμὸς, fames: μῖμος, imitator: σιμὸς, camus;

mus : φιμὸς , *frenum* : τιμὴ , *honor* : ἄτιμος , *inhonoratus*.

15. Ante ν in γύρινος , *ranarum ſpecies* : ἐρινὸς , *ficus ſilveſtris* : θαμινὸς , *denſus* : τρίναξ vel θρίναξ , *tridens* : θριδακίνη , *lactuca ſilveſtris* : κλίνη , *lectus* : ῥινὸς , *pellis* : *corium* : & χαλινὸς , *frenum* : Καμάρινα , ſtagnum peſtilens in Sicilia : κάμινος , *fornax* : σέλινον , *petroſelinum* : & in omnibus exeuntibus in ινος & ινον Excipe 1. nomina materiæ: δρύϊνος , *quercus* , ubi femininum tamen penultimam producit , ut : μολυβδίνη , *plumbea*. 2. nomina triſyllaba in ινη , quæ primam producunt , ut : ἀξίνη , *ſecuris* : δωτίνη , *donum* : ἰλξίνη , nomen herbæ : ὑσμίνη , *pugna*. 3. Duo Diſſyllaba δίνη , *vortex* : ῥίνη , *lima*. Sed ι producitur in ινω & ινομαι : ut κρίνω , *judico* : κλίνω , *flecto* : γίνομαι , *ſum* , *fio*.

16. Ante π in γριπεὺς , *piſcator* : Εὔριπος , *Euripus* : ῥιπὴ , *ejaculatio* : σκίπων , & σκήπων , *ſcipio* : κνιπὸς , *avarus*.

17. Ante ρ corripitur , & pertinet ad regulam generalem , ut : ἱρὸς , *ſanctus* : (nam Ἶρος , *Irus* , producitur) Et ante σ , ut : Ἀγχίσης , *Anchiſes* : Βρισεὺς , *Briſeus* : nomina virorum.

18. Ante τ in ἀκόνιτον , *aconitum* : κλιτὺς , *deſcenſus montis* : χίτον , *induſium* : λιτὸς , *ſimplex* : ἄτιτος , *inhonoratus* : σῖτος , *frumentum* : Τιτὼ . Τίτων , Τίφυς , nomina propria : φίτυς , *pater* : φρίττω , *ſtrepo* : & in nominibus in ιτης , & ιτις : ut : Ἀφροδίτη , *Venus* : πολίτης , *civis* : ἰτέα , *herbæ ſpecies*. Ex his excipies , κριτής , *judex* , quia venit à tertia perſona verbi κέκριται.

19. Ante φ in γρῖφος , *rete piſcatorium* : Σίσυφος , *inſula* : ἶφι , *fortiter* , cum derivatis & compoſitis : σῖφος , *turma* , *caterva* : σίφων , *canalis*.

20. Nomina βαρύτονα , (hoc eſt , quæ accentum in fine non habent , ſed in penultima) ſive diſſyllaba , ſive triſyllaba , producunt penultimam : ut : κῖκυς , *vis* : & νίκη , *victoria* : excipe κάμμαρος , *gammarus* : & πίνος , *excrementum* , *ſordes*.

21. ι eſt communis : in ἴα , ἴοι , ἰὰς : ἴς , ἴον , ἴαμβος , & in ſimilibus cum compoſitis. Sic etiam in λίαν , *valde* : οἴω , *exiſtimo* : τίω , *honoro* : ἦἴα , *eram* : ἀγλαΐδιος , *ſpendidus* , *ſerenus* : ἐπιεικὴς , *tranquillus* : ὄνειδος , *reprehenſio* : ὀνειδίζω , *reprehendo* : ἶσος , *ſimilis* : νίφω , *ningo* : μεσίτης , *arbiter* : Ὠρίων , Orion nomen viri , & ſideris.

III.

De υ *penultimæ.*

1. υ producitur ante vocalem in Ἐνυὼ , *Bellona* : Θυὰς , *femina ſacerdos Bacchi* , μύω , *claudo oculos* : μυών , *muſculus*

musculus : μύωψ, *ſcarabæus* : πύον, *ſanguis corruptus*, ὕω, *pluo* : & quidem in pleriſque verbis in νω, ſi præcurrant duæ conſonantes, aut ſyllaba naturâ longa, ut : πτύω, *ſpuo* : ξύω, *rado* : ποιπνύω, *aliquid ſedulo ago* : ἰδρύω, *ſtatuo*. ὀϊζύομαι, *ejulo*, & in quibuſdam aliis, ex quibus υ eſt in quibuſdam anceps.

Ante conſonantes producitur in his vocibus.

2. Ante β in ὑβὸς, pro κυφὸς, *incurvus*.

3. Ante γ in ἀμαρυγὴ, *ſplendor* : ἰυγὴ, *ſtrepitus* : ὀλολυγὼν & ὀλολυγὴ, *ejulatus* : πυγὴ, *nates* : τρυγὼν, *turtur*.

4. Ante δ in Ἄβυδος, *urbs Abydus* : βοτρυδὸν, *racematim* : ἐρικυδὴς, *admodum glorioſus* : & in aliis compoſitis a κῦδος, *honor*.

5. Ante θ in βυθὸς, *profundum* : μῦθος, *fabula* : ἄμυθος, *fabularum expers* : ζῦθος, *cerevisia* : πύθω, *putrefacio* : πυθὼ, *putredo*.

6. Ante κ, in βρυκὸς, *pra-* ... : βρύκω, *ringor* : συκῆ, *ficus arbor* : σῦκον, *fructus*, *ficus* : φυκὶς, *piſcis quidam* : φῦκος, *herba marina* : ἐρύκω, *prohibeo*.

7. Ante λ in ἄσυλον, *aſylum* : φυλὴ, *tribus* : φῦλον, idem : ὕλη, *ſilva* : φύλαξ, *cuſtos* : χυλὸς, *ſuccus* : σφονδύλη, & σπονδύλη, radix ſimilis ſilio.

8. Ante μ, in θυμὸς, *animus*, cum compoſitis, ut : πρόθυμος, *promptus* : μωμάω, *culpo* : ἀμύμων, *inculpatus* : etiam in derivatis verborum in υμι, ut : θῦμα, *victima* : κῦμα, *unda* : ἄρτυμα, *condimentum* : ἔλυμα, *temo* : φίτυμα, *planta* : μήνυμα vel μάνυμα, *ſignum*, præterea in pleriſque verbis in υμι, ut : ζεύγνυμι, *conjungo*. Tandem in caſibus obliquis, & numero plurali ſecundæ perſonæ Pronom. ut : ὑμεῖς, ὑμῶν, ὑμῖν, ὑμᾶς, *vos*.

9. Ante ν, in τύνη, Dorice pro σὺ, *tu*. Δικτύννα, *Diana* : θῦνος, *impetus* : ἀνύνδυνος, *inculpatus* : κίνδυνος, *periculum* : ὄρκυνος, nomen piſcis : ξυνὸς, *communis* : & in ſimilibus compoſitis à σὺν, *cum* : γυνὴ, *mulier*, cum comp. μυνὴ, *prætextus*, Odyſſ. φ.

10. Ante π in γρυπὸς, *qui naſo eſt adunco* : λύπη, *triſtitia* : τανύπους, *longos habens pedes*.

11. *Ante* ρ in ἄγκυρα, *anchora* : ἁλιμυρὴς, *in mari cum ſonitu fluens* ; γέφυρα, *pons* : γυρὸς, *fornix* : κινύρη, *cithara* : κῦρος, *dominatio* : λάφυρα, *præda* : ὄλυρα, *ſpecies leguminis* : ὀνόγυρος, *ſpecies herbæ* : πάπυρος, *papyrus* : πίτυρον, *furfur* : πλημμυρὶς, *maris æſtuantis acceſſus* : πυρὸς, *triticum* : σύριγξ, *fiſtula* : σφῦρα, *malleus* : τυρὸς, *caſeus*. Et in omnibus nominibus in υρος, quæ

quæ antepenultimā ſyllabam producunt, ſive natura, ſive poſitione conſonantium, ut: *οἴζυρὸς*, *miſer*: *ἰσχυρὸς*, *fortis*: etiam in omnibus verbis in *υρω*, ut: *φύρω*, *miſceo*, *σύρω*, *traho*.

12. Ante σ fere ſemper producitur, exceptis derivatis in *υσις*, quæ υ corripiunt, ut: *λύσις*, *ſolutio*: *φύσις*, *natura*, *χύσις*, *effuſio*.

13. Ante τ producitur in derivatis in *υτης*, *υτηρ*, & *υτὸς*, ut: *μηνυτὴς*, *index*, *μηνυτὴρ*, idem, *πρεσβῦτις*, *anus*, & quidem in *ἀδάκρυτος*, *ſine lachrimis*, *ἀϋτὴ*, *clamor*, *βουλυτὸς*, *tempus, quo boves ſolvuntur à iugis*, *χωρυτὸς*, *pharetra*, *κωκυτὸς*, *cocytus*, *λύτωρ*, *ſolutor*, *μηνύτωρ*, *index*, *ῥύτωρ*, *liberator*, *ῥύτη*, *ruta*, *ῥυτὸς*, *tractus*, *σκῦτος*, *corium*.

14. Ante φ in *κέλυφος*, *putamen*, *κυφὸς*, *incurvus*, *κύφων*, *ſtiva*, *ςύφω*, *adſtringo*, *τύφω*, *uro*, *ςῦφος*, *ſtupa*, *τῦφος*, *fumus*.

15. Ante χ in *ἔμψυχος*, *vivus*: *τοιχωρύχος*, *aries*, *ἱεροσυλοῦχος*, *ſacrilegus*, & in omnibus verbis in *υχω*, ut: *τρύχω*, *tero*, *βρύχω*, *ſtrideo*, *βρυχὴ*, *ſtridor*, *ψυχὴ*, *anima*, *τρύχος*, *cœlum*: *ἐριβρύχης*, *valde ſtridens*.

19. Υ *eſt* anceps in *ἀρύω*, *imbibeo*, *νώνυμος*, *ignarus*, *ὕδωρ*, *aqua*, etiam in pleriſque verbis in *υω*.

TABULA TERTIA,

Complectens ancipites ultimæ ſyllabæ.

1. Quanta eſt ultima maſc. genitivi, tantum α Fem. nominativi. Ex tertia declinatione ortum corripitur, ut *ἡδὺς*, *ἡδέος*, *ἡδεῖα* (nam tria in *ιδα* tantum acuunt antepenultimam, ut *ἐλάχιδα*, *parva*, *λίγεια*, *ſonora*, & *ἡμίσδα*, *dimidiata*) *τύπτων*, *τύπτοντος*, *τύπτουσα*. Sed ex ſecunda deflexum ab *ος* producitur, ut: *δικαία*, *juſta*, a *δίκαιος*, *ἁγία*, *ſancta*, ab *ἅγιος*, *καθαρὰ*, *pura*, *σιδηρέα*, *ferrea*. Exceptis tribus vocibus Poëticis, *πότνια*, *veneranda*, *πίειρα*, *matura*, *δῖα*, *pulchra*, *divina*.

2. α Produc. in nominibus omnibus in *ια*, ut, *φιλία*, *amicitia*.

3 In nominibus in *εια* derivatis à verbis in *εύω*, ut, *βασιλεία*, *regnum*, a *βασιλεύω*, *regno*: *δουλεία*, *ſervitus*, a *δουλεύω*, *ſervio*. Sed alia in *εια*, non derivata à verbis in *ευω*, corripiuntur, ut, *βασίλεια*, *regina*, a *βασιλεύς*, *ἀλήθεια*, *veritas*, ab *ἀληθὴς*, *verus*. & in *Ἀλεξάνδρεια*, *Alexandria*, & ſimilibus.

4. In nominibus in *δα*, ut: *Λήδα*, *Leda*, *Μάρθα*, *Martha*. Cum ante *ρα* eſt vocalis brevis vel longa, *ρα* producitur, ut, *ἡμέρα*, *dies*, *χώρα*, *regio*. Cum vero ante *ρα* diphthongus, corripitur, ut *σφαῖρα*, *globus*, *ſphæra*.

5. In illis nominibus, in quibus duæ conſonantes præcedunt, ut, *ἄγρα*, *præda*, *captura*, *πέτρα*, *petra*.

6. I

6. In multis vocibus in αια diſſyllabis, aut polyſyllabis, ut, σεληναία, *Luna*, Μαῖα, *mater Mercurii*, Ἀθηναία, *Minerva*, quod accentus regula indicat.

7. In vocativis nominum propriorum in ας in prima declinatione, ut, ὦ Αἰνεία, *o Aenea*, ſed in nominibus in ης corripitur, ut, ὦ προφῆτα, *o propheta*, a προφήτης, *propheta*.

8. In propriis tertiæ declinationis, ut, ὦ Πάλλα, *o Palla*: in communibus autem corripitur.

9. In duali numero primæ declinationis, ut, τὼ μούσα, *dua Muſa*, τὼ Αἰνεία, *duo Aeneae*.

10. AN in fine producitur in maſculino genere tertiæ declinationis, ut, Τιτὰν, *Titan*, παιὰν, *paan*. Πὰν, *Pan*. Omnia autem compoſita à πᾶν, *omne*, corripiuntur, ut, σύμπαν, *totum*, nullo excepto.

11. Λίαν, *valde*, ἄντα, *exan*; μὰν, *profecto*.

12. In accuſativis ſingularis numeri maſculini generis primæ declinationis, ut, Αἰνείαν: ſed accuſativi feminini generis corripiuntur, ut: μοῦσαν, a μοῦσα, *Muſa*.

13. In nominibus monoſyllabis in ρ, ut, κὰρ, *caput*, ψὰρ, *ſturnus*: ſed γὰρ, *nam*, conjunctio, corripitur: & ejuſmodi fere ſunt omnia alia exeuntia in αρ, licet Næander ſentiat, omnia nomina maſculini & feminini generis cadentia in litteram immutabilem, α producere, exceptis, μάκαρ, *felix*, & δάμαρ, *conjux*, *uxor*.

14. In nominibus maſculinis, quæ non ſortiuntur accentum in ultima, ut; Αἰνείας, *Aeneas*. Αἴας, *Ajax*. ſic etiam πᾶς, *omnis*, cum compoſitis. Sed excipitur μέγας, *magnus*; λᾶας, *lapis*: etiam nomina derivata à Κεραννύω, *miſceo*, ut; κρὰς, *caput*, μελικρὰς, *ſpecies mulſi*.

15. Nominativus & genitivus ſingularis numeri primæ declinationis in ας (cum accuſativo plurali tum ejuſdem nominis, tum etiam in α, η) producunt α, ut: Πυθαγόρας, τοῦ Πυθαγόρα, τοὺς Πυθαγόρας; τοῦ Αἰνείου, pro Αἰνείου; τὰς ἡμέρας, τὰς ἡμέρας. τοὺς ἱερέας pro ἱερεῖς, & τὰς ἱερὰς, licet hi accuſativi aliquando breves inveniantur licentia Poëtica. Poëtæ etiam corripiunt ἡμέας, *nos*, & ὑμέας, *vos*.

16. Participia maſculina in ας producuntur, unde α in penultima producitur feminini ασα, ut ſupra dictum eſt, ut, τύψας, τύψασα, *verberans*: αν autem neutro corripitur, ut, τύψαν, φιλῆσαν.

II.

De ι in fine.

1. Producitur ι in nominibus literarum, ut: ξῖ, ψῖ, φῖ, ῥῖ, πῖ.

2. In Attica Paragoge demonſtrationis, ut: τουτὶ, *hoc*, *huc*; νυνὶ, *nunc*; οὑτωσὶ, *taliter*.

3. In

3. In vocibus diſſyllabis oxytonis, ut: *κνημὶς*, *ocrea*, *munimentum*: *σφραγὶς*, *ſigillum*: & quidem in *ῥεγεωνὶς*, *ſpiles femina*.

4. In vocibus geminæ terminationis, ut: *ἀκτὶς*, *ἀκτὶν*, *radius ſolis*; *δελφὶς*, *δελφὶν*, *delphin*; *ῥῖς*, *ῥὶν*, *naris*:

Unde productio perdurat, in obliquis caſibus ſive eorum, quæ præceſſerunt, nominum in *ις* & *ιν*, genitivo *ινος* habentium ut *ῥὶν*, *ῥινὸς*; ſive aliorum in *ις* purum, ut *κὶς*, *κιὸς*, *vermis*; præter *τὶς*, *quis*.

III.

De υ in fine.

1. In nominibus litterarum producitur, ut: *μῦ*, *νῦ*.

2. In *τὺ*, Dorice pro *σὺ*, *tu*.

3. In adverbiis in *υ*, ut: *μεταξὺ*, *interim*; *μεσσηγὺ*, *in medio*; ſed *ἀντικρὺ*, *è regione*, eſt anceps.

4. In imperfectis, & aoriſtis verborum in *υμι*, ut: *ἐδείκνυν*, *oſtendebam*.

5. In nominibus geminæ terminationis, ut: *Φόρκυς*, & *Φόρκυν*, *Deus marinus*.

6. In accuſativis nominum, quæ nominativum producunt. Hi enim duo caſus ſemper ſimiles ſunt quantitate in fine, ut: *μυῦ*, a *μῦς*, *mus*; *ἰλυὺ*, ab *ἰλὺς*, *limus*.

7. In omnibus nominibus in *υρ*, ut: *πῦρ*, *ignis*; *μάρτυρ*, *teſtis*.

8. In vocibus monoſyllabis in *υς*, ut: *μῦς*, *mus*; *σῦς*, *ſus*.

9. Cum in ſubſtantivis oxytonis, tum circumflexis in ultima, declinantibus genitivum per *ος* purum, ut: *ἀχλὺς*, *caligo*; *ἰλὺς*, *limus*; *Τηθὺς*, *Tethys*; *ὀϊζὺς*, *miſer*; *νηδὺς*, *venter*; *ὀφρὺς*, *ſupercilium*.

TABVLA QVARTA

Continens duas obſervationes de cognoſcenda quantitate nominum & verborum.

Ut univerſim quantitatem nominum & verborum facile percipias ex prædictis: tamen his adjungemus duas, ut inde diſtinctiori quantitatum cognitione imbuaris, præceptiones.

I. De

Digitized by Google

I. De caſibus obliquis nominum.

1. Articulus α producit in feminino dual. & in accuſativis feminis pluralibus, ut: τὰ, τὰς. Per ratio aliorum nominum eodem in loco, & eadem declinatione.

2. Quantitas in fine nominativi eadem manet in caſibus obliquis; ut υ in φόρκυν producitur, ſic quoque in φόρκυνος, *Deus marinus*. Unde primo excipiuntur nomina in υρ, quæ υ corripiunt contra naturam nominativi, ut: πῦρ, πυρὸς, *ignis*: μάρτυρ, μάρτυρος, *teſtis*: Quibus adjungendum eſt nomen ἅλς, ἁλὸς, *ſal*. Secundo feminina diſſyllaba in ις, (quorum vocalis penultima in nom. producitur, ſicut ultima corripitur) genitivum deſinentia per ιδος, producunt penultimam in aliis caſibus, ut: κνημὶς, κνημῖδος, *ocrea*: Imo & polyſyllaba, quæ conſtant tribus brevibus, ut: πλοκαμὶς, ῖδος, *coma*. Huc adde, quorum genitivus in ιος deſinens penultimam in obliquis habet longam, ut ὄρνις, ὄρνῖθος: excepto κόρυς, κόρυθος. Tertio quælibet finita in υς, (ſive longum habeant υ in recto, ſive breve) in obliquis υ correptum tenent, ut δρῦς, δρυός: ἰχθῦς, cujus ultima indifferens, ἰχθύος: χλαμὺς, ύδος.

Quarto, cum vocalis anceps ante ξ & ψ corripiatur natura, in obliquis producitur caſibus, ut φοῖνιξ, ικος, *phœnix*: κόκκυξ, κόκκυγος, *cuculus*: κῆρυξ, κήρυκος *præco*. Contra α producitur in nominativo, & corripitur in genitivo nominis λαῖλαψ, *tempeſtas*. Verg. & αὖλαξ, ακος, *ſulcus*, Doct. Pariſ. Wellerus aliter.

II. De verbo.

1. Quantitas penultimæ, quam habent ſingula tempora verborum in ω, eadem manet in aliis temporibus inde derivatis; Ex quibus tamen excipies futurum ſecundum, & aoriſtum ſecundum, quæ penultimam corripiunt; ut: κρίνω, *judico*: fut. 2. κρινῶ, aor. 2. ἔκρινον. ψάλλω, *canto*: fut. 2. ψαλῶ; aor. 2. ἔψαλον.

2. Penultima aor. 1, producitur in ἔκρινα, *judicavi*; & p. τέτυφα, *verberavi*; ἔκλαυσα, *fleti*. Attici tamen corripiunt penultimam, ut: ἐλήλυθα, præt. med. ab ἐλεύθω, ſive ἔρχομαι, *venio*.

3. α, ι, υ in penultima futurorum ab αω, ιω, υω, producuntur, ut: ἀκροάσω, *audiam*; κυλίσω, *volvam*; κωλύσω, *prohibebo*; λύσω, *ſolvam*. Tamen interdum corripiuntur licentia Poëtica.

4. υ verborum in υμι extenditur in ſingulo numero præſentis, & imperfecti indicativi activi, ut: ζεύγνυμι, *jungo*: ἐζεύγνυν, *jungebam*. In plurativo autem numero eorumdem temporum corripitur.

TABVLA QVINTA,

Agens de Figuris licentiæ Poëticæ.

I. *De ectaſi.*

Productio litterarum aut ſyllabarum nominatur ἔκτασις, ab ἐκτείνω, *extendo*: aut διαστολή, a διαστέλλω, idem. Hac figura producunt Poëtæ.

Vocales breves aut ancipites, mutando eas in longas.

2. ε aut εα mutando in η ut: κρῆς. pro κρέας, *caro*: φρῆτος, pro φρέατος, *putei*.

3. ε, ο, α & υ mutando in diphthongos, ſive in ει, ut Ἑρμείας, pro Ἑρμέας, *Mercurius*; aut in ευ, ut: δεύομαι, pro δέομαι, *indigeo*: aut in οι, ut: γελοίων, pro γελόων, *ridens*; aut in ου, ut: οὐλοὸς, pro ὀλοὸς, *pernicioſus*, aut in αι, ut: αἰετὸς, pro ἀετὸς, *aquila*: aut in αυ, ut αὐτμὴν, pro ἀτμὴν, *ſed.*

5. Eadem conſonante repetenda, ut: ἄμμορος, pro ἄμορος, *infelix*.

6. Alia conſonante adjungenda, ut: ἐριγδουπος, pro ἐρίδουπος, *latiſonus*.

II. *De* συστολῇ.

Correptio ſyllabæ longæ nuncupatur συστολή, a συστέλλω, *corripio*, in Præt. med. συνέσταλα. Hac figura

1. Corripiunt longas & ancipites. ex gr. mutando η in ε.

2. η diſſolvendo in εα, αα, ut: ἐάγην, pro ἤγην, *fractus ſum*, ab ἄγνυμι, *frango*: ἀάσθην, pro ἤσθην, *læſus ſum*, ab ἄτω, *lædo*. Vel α longo in αε, ut ἄεθλος, pro ἆθλος, *certamen*: aut ω in αο, ut φάος, pro φῶς, *lumen*.

3. Diphthongis dividendis in duas ſyllabas, ut: ἀΐσθω, pro αἴσθω, *ſpiro*. Sed ει interdum mutatur in εε, ut: ἐέργω, pro εἴργω, *arceo*: aut in ηϊ, ut: κληΐς, pro κλεὶς, *clavis*: α mutatur in αϊ, ut ἀΐδης, pro ᾅδης, *Pluto*: aut in αει, ut: ἀείδω, pro ᾄδω, *cano*. η mutatur in ηϊ, ut ληϊστὴς, pro λῃστὴς, *latro*: ω mutatur ωι, ut λωΐον, pro λῷον, *melius*.

4. Vocali auferenda, ut ἰδήσω, pro εἰδήσω, *ſciam*: ἡδέα pro ἡδεῖα, *dulcis*: δορί, pro δορεΐ derivato à δόρυι, in nominativo δόρυ, *haſta*. Adde his abjectionem augmenti temporalis, ut ἕλον, pro εἷλον *cepi*: ſic quoque ἄγον, pro ἦγον, *duxi*; ἐγρεγόρμην pro ἠγρεγόρμην.

III. *D*

III. *De Additione.*

1. Additio ad principium vocis appellatur πρόσθεσις, ab προστίθημι, *appono*. Sic Poëtæ ἀάχετος, pro ἄχετος, *intolerabilis*, ponunt: ἔην Ionice pro ἦν *eram*, aut *erat*: ἔην, pro ἦν, *eram*.

2. Additio in medio nominatur ἐπένθεσις, *interpoſitio*, ab ἐπεντίθημι, *interpono*, ex ἐπὶ, ἐν, & τίθημι. Hæc fit tribus modis. aut vocali inſerenda, ut: φαάνθην, pro φάνθην, aut ἐφάνθην, *apparui*: θέϊος, pro θεῖος, *divinus*: τεΐν, pro τὶν, aut σοὶ, *tibi*: ἠέλιος, pro ἥλιος, *ſol*; ubi ſpiritus aſper mutatur in tenuem dialecto Aeolica. ὁμοῖιος, pro ὅμοιος, *ſimilis*: πολιήτης, pro πολίτης, *civis*: κρήηνον, pro κρῆνον, *perfice*, à κραίνω, *perficio*: θόωκος, pro θῶκος, *ſedes*; ἐῆς, pro ἧς, *cujus*: βεβολήατο pro βεβλήατο, a βάλλω, *jacio*; πηδάω, pro πηδῶ, aut πηδάω, *ſalto*: ἀλαόμενοι, pro ἀλώμενοι, ex ἀλαόμενοι, ab ἀλάω, *erro*. Aut conſonâ interponendâ, ut: ἔσπω, pro ἔπω, *dico*: ἔσσαν, pro ἔσαν aut ἦσαν, *erant*. Denique ſyllaba, ut, ἰτητέον, pro ἰτέον, *eundum eſt*.

3. Additio ad finem vocis appellatur παραγωγὴ, a παράγω, *adjicio*. Hæc additio contingit, aut per vocalem, ut: ἠὲ, pro ἢ, *aut*: τιή, pro τί, *cur*: λαγῶο, pro λαγῶ, in genitivo, a λαγὼς, *lepus*. vel per ſyllabam, ut: βίηφι, pro βίη, *vi*: τυφθείησι, pro τυφθείη ſive τυφθῇ, *verberetur*. & ſic deinceps.

IV. *De Abjectione.*

1. Abjectio à principio vocis nuncupatur ἀφαίρεσις, *ablatio*, ab ἀφαιρέω, *aufero*. Vocalis aufertur à principio in λάβεν, pro ἔλαβεν, *accepit*: ἔρω, pro ἐρέω, *dicam*: νέρθε, pro ἔνερθε, *infra*. Conſonans in αἶα pro γαῖα, *terra*: φὶν, pro σφὶν, *ſibi*. Syllaba in δέχθαι, pro δεδέχθαι, ...

2. Abjectio in medio vocatur ſyncopè, *conciſio*, a συγκόπτω, *concido*. Hæc ſyncope fit quatuor modis. Primo vocalis abjicitur in δείδιμεν, pro δεδίαμεν, a δίω, *timeo*: κάτθανε, pro κατέθανε, *occubuit*: ἔπλετο, pro ἐπέλετο, *exſiſtebat*, à πέλομαι, *exſiſto*: γέντο, pro ἐγένετο, *exſtitit*: σεῦται, pro σεύεται, *promittit*: σεῦτο, pro ἐσσεύετο, *impellebatur*: ἔκταν, pro ἐκτάνεν, aor. 2. verbi εἴκω, *ſimilis ſum*: ἔγερτο, pro ἐγείρετο, *excitabatur*; ἔγρεο, pro ἔγειρε, *ſurge*: ἀγέρω, pro ἀγείρω, *congrego*; ἀγρόμενος, *congregatus*, pro ἀγειρόμενος, *coactus*: διακρινθεῖτε, pro διακρινθείητε, *ſeparemini*: ἔρυντο, pro ἐρύοντο, *liberati erant*, a ῥύω: ἐπέπιθμεν, pro ἐπεπίθειμεν, *obtemperavimus*; γεύμεθα, pro γευόμεθα, *guſtavimus*: ἄρχμενος, pro ἀρχόμενος, *incipiens*: ἄρμενος, pro ἀρμόμενος, *aptus*: ἐλούμεθα, pro ἐλουόμεθα, *lavamur*.

lavabamus. Secundo conſonans eliditur, ut: ἔριπτον, pro ἔῤῥιπτον, *jactabant*: φάρυξ, pro φάρυγξ, *guttur*: Tertio una ſyllaba, ut: ἔξαιτος pro ἐξαίρετος, *exquiſitus*: μώνυξ pro μονόνυξ, *ſolidas habens ungulas*, (ex μόνος, *ſolus*, & ὄνυξ, *unguis*, *ungula*) ubi ω abjectionem ſyllabæ longitudine ſua compenſat. Quarto duæ ſyllabæ, ut: κύντερος, pro κυνώτερος, *impudentior*; πέπρωται, pro πεπερώτωται, *decretum eſt*, a περόω, *decerno*, *determino*.

3. Abjectio à fine nominatur ἀποκοπὴ, *amputatio*, ab ἀποκόπτω, *amputo*. Hæc quoque contingit quatuor modis. Primo vocalis abjicitur, ut: ἄρ, pro ἄρα, *certe*: βασιλῆ, pro βασιλῆα, *regem*: γλῆν, pro γλήνη, *pupilla oculi*. Præpoſitiones, ut: ἀνὰ, παρὰ, κατὰ, ὑπὸ abjiciunt ſuam vocalem ante conſonantem. Secundo conſonans, ut: πάλι, pro πάλιν, *rurſus*. Tertio ſyllaba, ut: Ἀπόλλω, pro Ἀπόλλωνα, *Apollinem*: κρῖ, pro κρίθην, aut κριθὴ, *hordeum*: Quarto duæ ſyllabæ, ut: ῥᾶ, pro ῥᾴδιον, aut ῥᾳδίως, *facile*: ἄνα, pro ἀνάστηθι, *ſurge*. Tandem & à fine & à principio aufertur ſyllaba, ut: σάω, pro ἐσάωζε, *ſervabat*, aut pro σάωζε, *ſerva*.

V. *De tranſpoſitione litterarum.*

Tranſpoſitio literarum appellatur μετάθεσις, a μετατίθημι, *tranſpono*. Hæc figura à Poëtis reperta eſt tres præcipue ob rationes, aut ad vocalem producendam; ut: βάρδιστος, pro βράδιστος, *valde tardus*; ἔσσυμαι, pro σέσυμαι, *motus ſum*: ἔκπαγλος, pro ἔκπλαγ[illegible] *horrendus*; aut ad ſyllabam co[illegible] ripiendam, ut κραδίη, p[illegible] καρδία, *cor*: ἔπραθον, pro [illegible] ἔπερθον, *vaſtavi*: aut ad [illegible] barum numerum augend[illegible] minuendum, ut: δορὶ, pro δόρυος, *haſta*.

VI. *De permutatione litterarum, &c.*

1. Poëtæ declinationem declinatione, & conjugationem conjugatione permutant. E. G. dicunt ἀλκὶ, *vi*, in tertia declinatione pro ἀλκῇ, in prima: pro αἰνέω *laudo*, αἴνημι: pro στρέφω, στροφάω, *verto*; pro πέτομαι, πετάομαι, *volo*; pro πλέω, πλώω, *navigo*; ζώω, pro ζάω, *vivo*: ſic quoque invenitur γηρέω, & γηράω, *ſeneſco*.

2. Mutant terminatione[illegible] cis, dicentes: κεκλήγων, [illegible] pro κεκληγὼς, κεκληγότες, *ſonans*, *vociferatus*; & ὑπ[illegible] παραὶ, ἀπαὶ, pro ὑπὸ, [illegible] ſic deinceps.

3. Mutant diphthongum [illegible] thongo, ut: τραπείω, pro [illegible] πείω, a τραπῶ, aor. 2. ſubj. [illegible] τρέπω, *verto*; aut vocali, [illegible]

[illegible]

χέρεῖ, pro χερείονι, *deteriori*, ubi ι quoque è medio ejicitur; aut eadem conſonantem conſonante; ut: ἔγμεν pro ἔχμεν, ſeu ἐχέμεν vel ἔχειν, *habere*. Hæc mutatio literarum appellatur ἀντίθεσις, ab ἀντιτίθημι, *oppono, pono loco alterius*. In hac omni mutatione attenditur literarum affinitas & cognatio.

4. Nec tantum Grajorum vates litteras litteris, ſed etiam voces vocibus commutant, ut alia plane lingua, atque Oratores, loqui videantur. Pro κινέω enim apud illos invenias σίνω, *moveo*. Moſchop. p. 12. Heſi. Heinſ. Omnes Poëtæ, & Schol. pleni exemplis.

5. Novas denique ςυντάξεις excogitarunt, dicentes non tantum ᾧ ἔπι, pro ἐπὶ ᾧ, *ſuper quo*; ſed etiam μετὰ τοῖσδε, pro μετὰ τῶνδε, *cum illis*; ἄρχευ Ἀργείοισι, pro Ἀργείων, *impera Græcis*.

CAPUT QUARTUM.

De verſibus Græcis, eorumque accidentibus.

Hic agendum eſſet de pedibus, le metris, eorumque dimenſione, depoſitione, variiſque generibus; ſed quoniam Græci, à quibus Romani omnia hauſere, maximam partem ad eorum ſimilitudinem accedant, rogamus ic lectorem, ut, ſi tanti ſit, velit adire libellum de Poëſi Latina, quem Voſſianæ Medullæ ſubjecimus. Hic tantum obſervabimus, Græcos ſibi ipſis indulgere majorem quam Latinos licentiam cum in verſibus pangēdis, tum in quantitate litterarum, ut ſupra diximus, & multis aliis.

Numquam elidunt Græci vocalem, altera ſequente initio vocis alterius, per ſynalœpham, iſi adjungant ſignum apoſtrophi.

μ ab illis numquam eliditur cum vocali præedente, ut in Latina lingua: ſed ſi vocalis oſt μ ſequatur in fine vocis, abſorberi poteſt, t ἐμ' pro ἐμὲ, & ſic deinceps.

Quin nihil magis celebrant in ſcandendo, uam contractionem duarum ſyllabarum quaſi unam, quæ figura vocatur συνεκφώνησις, & νίζησις.

* Hephæſtio docet hanc contractionem fieri quatuor aut quinque diverſis modis: quoniam aliquando duæ longæ ſumuntur pro una (ut in dactylo ἢ οὐχ ἄλις). Secundo brevis & longa pro una longa (ut in dactylo πτολίων ἐπὶ). Tertio duæ breves pro una longa (ut in ſpondeo νέα μέν). Quarto duæ breves pro una brevi (ut in dactylo πολλὰ θεὸν). Poſtremo ſyllaba brevis & communis ſumitur pro unâ brevi, ut apud Homerum in hoc verſu:

Χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, καὶ ἐλίσσετο πάντας Ἀχαιούς,
Aureo cum ſceptro veniebat, orabatque omnes Græcos.

Vetus interpres Hephæſtionis tradit hanc figuram adeo neceſſariam eſſe, ut verſus, qui correpti videantur, maximum ab hac figura recipiant ſplendorem.

Verſus Græcorum ſæpiſſimie ſine cæſura reperiuntur.

Verſus, qui *ſpondiaci* dicuntur, ſpondeum pro dactylo habentes quinto loco, multo Græcis quam Latinis ſunt uſitatiores.

Inveniuntur quoque verſus ἀκέφαλοι, & ſic vocantur, quia incipiunt à ſyllaba brevi pro longa, ut in hoc verſu Homeri:

Ἐπειδὴ νῆάς τε καὶ ἑλλήσποντον ἵκοντο.
Poſtquam venerant ad naves ſuas & Helleſpontum.

Ubi jambus ante ſpondeum ponitur: quamobrem ſunt, qui ſtatuerint principium verſus æque indifferens eſſe ac finem.

Habent quoque verſus mutilos, Græce μυούρους, q. d. *ſine caudâ*, quia germanam quantitatē in fine perdidere: ut in hoc verſu Poëtæ:

Τρῶες δ' ἐρρίγησαν, ὅπως ἴδον αἰόλον ὄφιν,
Trojani pertimeſcebant, ſimulac viderant ſerpentem variam.

Sed interpres Hephæſtionis tradit ο hic produci vi accentus.

Sunt

Sunt etiam, qui putent ſpiritum aſperum eamdem vim habere, ut in hoc verſu:

ἕως ὁ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα, καὶ κατὰ θυμόν.
Dum hæc animo volvebat.

Ubi ἕως primo contrahitur in unam ſyllabam, dein ὁ producitur vi ſpiritus aſperi.
Quod etiam docuit Euſtathius, divinus ille interpres Homeri.

Habent quoque verſus, in quibus ſyllaba vel altera redundet, qui ὑπέρμετροι vocantur.

Tandem tanta eſt Grajorum vatibus indulta libertas, ut omnia ipſis licere videantur, cum Latini multis partibus ſint ſeveriores. Quod eleganti & arguto epigrammate ſuo docuit Martialis. Lib. IX. Epigr. 12.

Dicunt εἰαρινὸν tamen Poëtæ,
Sed Græci, quibus eſt nihil negatum,
Et quos Ἄρες Ἄρες decet ſonare:
Nobis non licet eſſe tam diſertis,
Qui Muſas colimus ſeveriores.

CAPUT QUINTUM.

De natura, & triplici ſpecie accentuum.

1. ***Quæ ſyllaba, & quanta notari debet accentu?***

1. Accentus gravis nuſquam ſcribitur, uod θρω & πος jamjam oſtendent. Sed in ontextu orationis acutus, vim ſuam retinens, ſſumit figuram gravis, ut ἀγαθὸς ἄνθρωπος. Iam in fine periodi manet ipſa acuti figu-

figura, ut ἄνθρωπος ἀγαθός.

2. Acutus requirit vel brevem, ut ὅς. ἵππος. vel longam, non contractam, ut ἄλς. παῖς. φιλήσω.

3. Quam ſyllabam circumflexus debet afficere, eâ naturâ longa eſt. Qualis in primis contracta, ut φῶς, *lumen*, ex φάος: & aphæreſin paſſa, ut ἦν ſive φῆν, pro ἔφην, *dicebam*.

1. Φώς, *vir*, acuitur, quia non contrahitur: etſi multa ex non contractis etiam circumflectere licet, ut ῥῆμα, *verbum*.
2. Aphæreſis facit circumflexum: ſed apocope acuit, ut χρή, *oportet*, pro [χρεών].

2. *Quot loca occupat accentus?*

1. Acutus tribus locis ſubſiſtere poteſt. In ultimâ ſyllabâ, unde vocabulum dicitur ὀξύτονον: in penultimâ, unde παροξύτονον: & in antepenultimâ, unde προπαροξύτονον.

2. Circumflexus duobus, in ultimâ, unde vocabulum περισπώμενον: & in penultimâ, unde προπερισπώμενον.

3. Sed gravis, non ſcriptus in ultimâ, facit βαρύτονον.

Sicut βαρύτονον junctum ex βαρὺς, εῖα, ὺ, *gravis*, *e*, & τόνος: ita ὀξύτονον fit ex ὀξὺς, εῖα, ύ, *acutus*, *a*, *um*, & τόνος, *tonus*, *accentus*, à præt. medio τέτονα, ex τείνω, *tendo*. Translatio petita à ſonitu fidium, quæ tendi debent, ut pulſatæ aures feriant.

Παροξύτονον fit ex παρὰ, *juxta*, & ὀξύτονον, cum ei acutus ponitur in penultima, locus eſt juxta cum quialias debet oxytono, h. e. proximus ultimæ ſyllabæ.

Προπαροξύτονον ex πρό, ante, & παροξύτονον, cum ei ſedes toni eſt ante ſedem παροξυτόνου, ſyllabarum deſignatur antepenultima.

Πε

Περισπώμενον, pro περισπώμενον, circumflexum, fit à περισπάω, ex περὶ, circum, & σπάω, *traho, flecto.* Ergo περισπώμενον erit, quod tonum gerit ante locum περισπωμένου.

3. *Quænam ſunt oxytona?*

1. Ultima brevis, ſi tonum habet, acuitur, ut θεός. Etiam ultima longa (*præcipue ſi non eſt longa ex contractione vel terminatione obliquorum*) ut cum primis fines participiorum in perfecto & aoriſtis, τυπῶν, τετυφὼς, τυφθεὶς, τυπείς.

2. Quinque imperativi in ε, εἰπέ. ἐλθέ. εὑρέ. ἰδέ. λαβέ. Differentiæ cauſſa: nam εἰπὲ eſt *dic:* ſed εἶπε, *dixit,* &c.

3. Omnes præpoſitiones, præter eas quæ accentu carent, ut: περὶ, παρὰ, ἀντὶ. Sed poſtpoſitæ ſuo caſui, aut pro verbis ſubſtantivis uſurpatæ accentum in primam retrahunt, ut: τούτων πέρι, pro περὶ τούτων. πάρα pro πάρεστι, *adeſt.*

* Διά præpoſitio ſemper retinet accentum: nam Δία, *Jovem,* eſt acc. à Δὶς, vel Ζεύς.

4. *Quæ paroxytona?*

1. Brevis ante finalem brevem acuitur. ut λόγος. μένε.

2. Ultima exiſtente longâ, acuitur penultima, ut λόγου. ἥρως. ἀνθρώπου. φιλέω. Adde aor. in ας, ut φιλήσας.

* Excipe Attica, ut Μενέλεως, λίξεως. Et genitivos Ionicos, ut τοῦ Αἰνείεω. Hic ex Tab. tertiâ p. 270. 271, & 272. diſcantur regulæ quædam neceſſariæ, quæ docent quanta ſit ultima.

5. *Quæ proparoxytona ?*

1. In polyſyllabis ultima exiſtente brevi, acuitur antepenultima : ut ἄνθρωπος. ἐφίλειν. τύπτομαι, τυπτόμενος.

* Excipe primo participia præteriti paſſivi ; verbalia in τέος ; item compoſita è nomine & præterito medio active ſumta, ut τετυμμένος, λεκτέος, μητροκτόνος, matricida ; nam μητρόκτονος, à matre occiſus, paſſive capitur.

2. Diminutiva in ισκος, ιλος ; ut νεανίσκος, ναυτίλος : & alia quædam, ut οὐρανίζω, οὐρανόθι, οὐρανόθεν, ἐναντίος, ἀθρόος, &c.

6. *Quæ Periſpómena ?*

1. Nomina, quæ in Nominativo primæ & ſecundæ declinationis ſunt Oxytona, fiunt in genitivo & dativo ſingularis, dualis & pluralis numeri Periſpomena : ut ποιητὴς, -τοῦ, -τῇ. -ταῖν, τῶν, ταῖς. θησαυρὸς, οῦ, ῷ.

Idem judicandum de genitivo duali & plurali in tertia declinatione diſſyllabo : ut φρενοῖν, φρενῶν. Sic triſyllabum γυναικοῖν, γυναικῶν : & θυγατροῖν, θυγατρῶν, per ſyncopen pro θυγατέροιν, &c.

* Excipe Genitivum Atticum, ut νεώς, τοῦ νεώ. Sed in Dativo omnis numeri, item genitivo duali & plurali ſequitur regulam, ut τῷ νεῷ. τοῖν νεῷν. τῶν νεῶν. τοῖς νεῷς.

2. Genitivus in primâ plurali circumflectit ultimam : ut μοῦσα, τῶν μουσῶν. ἀλήθεια, τῶν ἀληθειῶν. τύπτουσα, τυπτουσῶν.

* 1. Feminina tamen adjectivorum derivata à nominibus in ος ſecundæ, manent paroxytona. ut ἁγίων ex ἅγιος.

2. Etiam χλούνης aper, χρήστης fenerator, ἐτησίας ventus quidam anniverſarius, faciunt χλούνων, χρήστων, ἐτησίων. Alii addunt ἀφύων ab ἀφύη, apua.

3. Diph-

3. *Diphthongi* finales ου & ευ, ſi tonum ſcriptum habeant, circumflectuntur: ut ὑδαμοῦ, βασιλεῦ, φεῦ. Excipe oxytona, ἰδού, *ecce*: ἰού ἰού, *hei*.

4. Verborum Futura ſecunda, Aoriſti ſecundi Infinitivi activi: ut τυπῶ, εῖς, εῖ: τυπεῖν. Secunda perſona in Aor. 2. imperativi medii: ut τυποῦ. Item Aoriſti paſſivi, τυφθῶ, τυπῶ: & præſens atque imperfectum ſubjunctivi verborum in μι, τιθῶ, διδῶ.

* Τυπών eſt aor. 2. partic. ſed τυπῶν fut. 2.

Ab imperativi autem Medii aor. 2. tria excipiuntur, ſc. ἀφίκου, veni, ab ἀφικνέομαι: τρέπου, verte, a τρέπομαι; & ἐπιλάθου, obliviſcere, ab ἐπιλανθάνομαι.

7. *Quæ properiſpomena?*

1. Ultima exiſtente brevi vel poſitione tantum longâ, penultima naturâ longa tonum habens circumflectitur: ut σῶμα, *corpus*: κλῆσις, οἶκος, αὖλαξ.

* Paroxytona tamen ſunt compoſita ex particulis monoſyllabis, εἴθε, ὥστε, ὥσπερ, εἴπερ, καίπερ, & ſimilia. Cum enim plerumque ultima ſit enclitica, illa accentum naturalem, non mutat.

8. *Quantæ diphthongi* αι, *&* οι *in accentuum ratione?*

ΑΙ & ΟΙ finales accentuum ratione, nullâ ſequente conſonâ, extra Optativum habentur breves, ut μοῦσαι, ἄνθρωποι. Sequente enim conſonâ ſcribes μούσαις, ἀνθρώποις.

Hinc Aoriſtus primus Infinitivi activi, uterque aor. & perfectum inf. paſſivi (cum penultima eſt naturâ longa) fiunt properiſpomena; ut φιλῆσαι, *amaviſſe*: τυφθῆναι, τυπῆναι. Aoriſtus

ſtus autem polyſyllabus imperativi, & Infinitivi Medii eſt proparoxytonos; ut φίλησαι, *ama*, φιλήσασθαι, *amâſſe*.

Contra αι & οι in Optativo, producuntur, ut φιλήσαι, φιλήσοι, *amaverit*. Item Perfecta infinitivorum & Aoriſti, cum penultima eſt brevis vel tantum poſitione longa, ſunt paroxytona, ut πεποιθέναι, τετύφθαι, τύψαι.

9. *Quæ ſunt Regulæ de ſede accentuum in flexione, derivatione, contractione & motione?*

1. Accentus in declinando, conjugando, derivando, pleriſq; contractionibus & motionibus manet idem, & in eâdem ſyllabâ, *niſi natura accentuum impedimento fuerit*. ex. gr. λόγος. λόγου. λόγῳ. σοφός, σοφή, σοφόν.

1. Sic & ταχύς, ταχίας. Verum in feminino ſcribes ταχεῖα, ταχεῖαι, per Reg. generalem VII. ταχειῶν, per VI. ταχείαις, ταχείας, per IV.

Sed Adjectiva feminina è maſculinis iſoſyllabis orta habent in Nom. & Vocativo *plurali* eandem accentus ſedem ac Maſculina, ut ἅγιοι, ἅγιαι, ἅγια, quia αι in fine habetur pro brevi: ſicuti contra femininum ſingulare α producitur, ut ἅγιος, ἁγία per n. I. Tab. III.

2. Τύπτω, τύπτεις, τύπτει. φιλέω, φιλέεις, φιλέει. φιλῶ. φιλεῖς, φιλεῖ. Unde F. 2 τυπῶ, τυπεῖς, τυπεῖ, τυποῦμεν, &c. accentum ſervat in ſyllaba ſuæ characteriſticæ.

3. Ἐκεῖνως, *ſic*, derivat accentum ab gen. ἐκείνων: σοφῶς, *ſapienter*, ἀπὸ τοῦ σοφῶν.

4. In pleriſque contractionibus idem fit. NE in Δημοσθένεος acuitur, ergo quoque in Δημοσθένους. Item φι in φίλεε, φίλει. In plurali autem poſt literam, quæ præſentis characteriſticam comitatur, ſervatur locus accentus, ut λε, λε, &c. ſed ſpecies mutatur, quia φιλέομεν eſt proparaxytonon per Reg. Gener. V. φιλοῦμεν, contractè properiſpomenon per Reg. VII.

Sed metallica quædam, & alia nonnulla proparoxytona in εος fiunt poſt contractionem per ſingularem anomaliam periſpomena, ut χρύσεος, χρυσοῦς, *aureus*:

aureus: χρυσέα, ᾶ: χρύσεον, χρυσοῦν: λίνεος, λινοῦς, lineus: λινέη, ῆ: λίνεον, λινοῦν: ἀδελφιδέος, ἀδελφιδοῦς, *fratris filius.*

E contrario compoſita circumflexum à fine tollant: ut δίμνοος, *valens duas minas*, a μνᾶ, *mina*: καλλίῤῥους, *pulchre fluens*, ex καλλίῤῥοος, etſi ſimplex ῥόος, ῥοῦς, *fluxus*. Sed ἄθροος, ἄθρους, penitus anomalum.

2. Omnes ſyllabæ contractæ, tonum recipientes, habent circumflexum, ut φιλῶ, φιλοῦμεν, φιλοῖμι: *niſi natura circumflexi repugnet, ut in* φιλοίμην, φιλούμεθα.

Exceptio 1. Contractio, quæ fit ex gravi præcedente & acuto ſequente habet acutum. ut ἑσταώς, ἑστώς.

2. Acuuntur & duales in ω contracti: ut νὼ ex νόω, *duæ mentes*. & νὼ ex νῶϊ, *nos duo*.

3. De acc. nominum in ὼ & ὼς vide p. 49. 50.

3. Genitivi & dativi tertiæ declinationis diſſyllabi non contracti accentum ſortiuntur in *ultima*: Nominativus, accuſativus & vocativus in *priori*: ut χειρὸς, χειρὶ, χεῖρα. χεῖρε, χεροῖν. χεῖρες, χειρῶν, χερσὶ, χεῖρας à χείρ, *manus*.

Tales & obliqui diſſyllabi ac triſyllabi per ſyncopen formati; ut ἀνήρ, ἀνέρος, ἀνδρὸς: μητρὸς ex μητέρος: θυγατρὸς, θυγατρὶ, θυγατροῖν, θυγατρῶν, ex θυγατέρος, θυγατέρι, &c. Nominativi autem, acc. & voc. ſunt ἀνέρες, ἄνδρες: θυγατέρες, θύγατρες: ἀνέρας, ἄνδρας: θυγατέρας, θύγατρας.

Huc & anomalum trahe γυνή, γυναικὸς, γυναικὶ, γυναῖκα, γύναι. Plur. γυναῖκες, γυναικῶν, γυναιξὶ, γυναῖκας.

1. Par-

Digitized by Google

1. Participia excipiuntur: ut θεὶς, θέντος: ὢν, ὄντος. Quibus adde genitivos plurales τῶν δᾳίδων, δμώων, κρητῶν, λάων, παίδων, τρώων, φώτων, ὤτων. Item πάντων, & πᾶσι.

2. Τίς, τίνος; τίνι, τίνα, interrogativum ubique fit βαρύτονον. Τὶς vero indefinitum oxytonon, ut τινὸς, τινὶ, τινά.

10. *Quæ ſedes accentuum in compoſitione?*

1. Compoſita accentum retrahunt in ſyllabam anteriorem: vel penultimam, ut δὸς, ἀπόδος: θὲς, ἐπίθες. ſive antepenultimam, ut φιλόσοφος, (per Reg. v.) a σοφὸς: κατάκειμαι a κεῖμαι. In primis ex particulis α, ευ, δι, δυς, σὺν, ὑπὸ, ἀντὶ, & ſimilibus: ut ἄσοφος, δίψυχος, ex δὶς & ψυχή: περίεργος, ex περὶ & ἔργον.

2. Quinque retinent accentum ſimplicis. Primo ſyllaba verbi ſimplicis circumflexa: ſive contracta, (ut θλῶ, θλᾷς, a θλάω: συνθλῶ, συνθλᾷς: θλᾶτε, συνθλᾶτε.) ſive non contracta, ut ſτελῶ, ſτελοῦμαι, ἀποστελῶ, ἀποστελοῦμαι.

* Id quod imitatur præpoſitio monoſyllaba, προσοῦ *admitte*, προοῦ *præmitte*: nam diſſyllaba retrahit accentum, teſte Etymologo: ut ἄφες *dimitte*, ab ἀπὸ. κάθες *demitte*, a κατὰ.

Secundo προπερισπωμένη in aoriſtis & præteritis diſſyllabis: ut εἶχον, κατεῖχον. ἦλθον, συνῆλθον. εἶκα, ἀφεῖκα. præter οἶδα, σύνοιδα.

Tertio Præt. & Aoriſti cum infinitivi, tum participiorum: ut δεδόσθαι, παραδεδόσθαι. βάς, ἀναβάς. τραπεῖν, ἐπιτραπεῖν. τραπείς, ἐπιτραπείς.

Quarto Optativi & Subj. verborum in μι: ut τιθῶ, τιθῇς, προστιθῶ, προσθῶ, ῇς. θείμην, θεῖο, ἀποθείμην, ἀποθεῖο, quamvis Optativus Medius ſit ἀποθοίμην, ἀπόθοιο. Imo ſubjunctivus

vus

Digitized by Google

vus medius eſt indifferens: ἀποθῶμαι, ἀποθῇ, ἀποθῆται, & ἀπόθωμαι, ἀπόθῃ, ἀπόθηται. προῶμαι & πρόωμαι.

Poſtremo εἰμὶ extra præſens & imperativum, ut ἦν, παρῆν, *eram*, *aderam*. ἔσαι, παρέσαι, *erit*, *aderit*. Nam in præſenti fit πάρεστι, imperativo πάρεστι.

1. Verbalia in τὴς, quorum verbum compoſitum eſt uſitatum (contra n. 1. hujus regulæ) ſunt oxytona: ut εὐλογητὴς, *benedictus*, ab εὐλογέω. Item κὸς: ut θεολογικὸς, & compoſita cum ἔργον ſubſtantive ſumta, ut συνεργὸς, *ſocius operis*, medearbeider.

2. De omnibus ex regulis conſtare non poteſt: quibus quando amplior eſt exceptionum numerus, aquam cribro haurias, ſi omnia ex canonibus haurire poſtules. Nominativi accentum in primis attendes. Uſus, Lectio, & Lexica inſpecta dubitanti magna ferent commoda: quod ſi longior hæc mora videtur, inſpiciantur Tabulæ Oxytonorum, Paroxytonorum, Proparoxytonorum, Periſpomenôn & Properiſpomenôn: quas dedit φιλοπονία Cl. Welleri Gramm. Gr. 71. 72. & ſeqq. item viri Cl. Philippi Munckeri Introd. in Gr. Gramm. quam ſuæ ſubjecit Pandæſiæ.

CAPUT SEXTUM.

De Atonis & Encliticis.

I. *Quænam* ἄτονα *ſunt Græcis?*

Quæ accentu plane carent: ut ὁ, ἡ. οἱ, αἱ. οὐ, οὐκ, οὐχ. ὡς. εἰ. ἐν. εἰς, ἐς. ἐκ, ἐξ. Extra hæc quatuordecim omnis vox naturâ eſt ἔντονος, ex accidente vero ἄτονος propter encliticam.

1. Ἄτονος, *tono deſtitutus*, ex α privativo, & τόνος, de quo ſupra. Μονότονος, *una accentu præditus*, ex μόνος *ſolus* & τόνος.

Digitized by Google

& τόνος, *accentus*: ſicut διτόνος, *gemino accentu inſignitus*, δὶς *bis*, & τόνος.

2. Οὐ ſententiam claudens acuitur, ut ἀπεκρίθη Ζαυ οὔ. Job. 21, 5. Etiam ἐξ in fine verſus: & ὥς, *ſicuti*, ut πέλεκυς ὥς, *ſicut ſecuris*.

Ὣς *tamen*, pro ὅμως: & ὥς *ſic*, pro τῶς vel οὕτως, ſemper & ubique acuuntur.

2. Quæ dicitur ἐγκλιτικὴ, vox encli-tica?

Enclitica eſt vox alteram ſuo accentu inclinans, vel afficiens: ἀπὸ τοῦ ἐγκλίνειν, *inclinare, inflectere*.

Iſtiuſmodi ex articulo & pronominibus τοῦ, τέο, τῷ, *alicujus, alicui*: & τὶς, τὶ, τινὸς, *aliquis*, per omnes caſus & numeros. μοῦ, μοι, με. σοῦ, σοι, σε. οὗ, οἷ, ἕ. σφὲ, σφῶ, σφῶε. σφισι, σφεας; vel σφίσι, σφέας.

Ex verbis εἰμὶ & φημὶ in toto præſenti indicativo, excepta ſecunda ſingulari.

Ex adverbiis indefinitè poſitis πως, πω, πη, πῦ. ποθεν, ποθὲ, ποτε, & ſimilia.

Ex conjunctionibus γε, κε, τε. θεν, θην. νυ, περ, ῥα, τοι, & ſimiles.

1. Enclitica per ſe eſt μονότονος, ut μοῦ, μοί, μέ. Sed per accidens fit ἄτονος, ut μου, μοι, με. Cur & quando, paullo poſt videbis.

2. Tertia perſona Dual. σφω eſt enclitica, non ſecunda.

3. Indefinita ſignificatio articulum, pronomen unum, & multa adverbia facit encliticas. ex gr. τοῦ, τῷ, *hujus, huic*: τίνος; Interrogative *quis? cujus?* πῶς; *quomodo?* ποῦ; *ubi?* & his ſimilia non poſſunt ſibi aſciſcere nomen encliticarum, ſi ſenſu mutato ponantur indefinite, τοῦ, τῷ, pro *alicujus, alicui*. τὶς, *aliquis*. πως, *quomodo, quodammodo*, ſine interrogatione. Et ſic deinceps.

3. Quando Enclitica TRANSFERT accentum in vocem præcedentem?

1. Enclitica qualiſcumque poſt vocabulum

pro-

proparoxytonon (excepto ἕνεκα) poſt properiſpomenon carens poſitione, & monoſyllabum per ſe atonum, transfert accentum ſuum in illud: ut ἄνθρωπός τις, *homo aliquis*. πρᾶός εἰμι, *manſuetus ſum*. εἴ τινες, *ſi qui*.

2. Transfertur quoque accentus, quando plures encliticæ immediatè ſe invicem ſequuntur (quæ dicuntur *ſynencliticæ*) ut ἄνθρωπός τις πολέμοί φησί σε. Excipe emphaſin cum euphonia, ut τοῦτό μου ἐστὶ τὸ σῶμα, *hoc eſt meum corpus*.

Numquam ſcribitur ἕνεκά σου, ... κύριός ἐστ: quia ἕνεκα habet ...im & naturam præpoſitionis. ...æpoſitionis autem hoc pro...tium eſt, ut nolit inclinari ac...ntu ejus, quod à ſe regitur. Scribe ergo ἕνεκα σοῦ, *tui er...*: ut κατὰ μὲ, ἢ σὲ, *ſecundum ...e vel te*, ubi nec ipſum ἢ tollit ...centum pronominis. ἀντὶ ἐμοῦ καὶ σοῦ, *contra me & te*. Sic Steph. invenit in MSS.

2. Cum enclitica ſuum accentum rejicit in encliticam: non neceſſario eadem ſpecies tranſit in præcedentem, ſed tantum locus in locum ſuccedit. ut Σῶμά μοῦ τινα σώζειν δύναται. non σῶμά μου, quia circumflexus reſpuit brevem.

4. *Quando igitur Enclitica RETINET accentum?*

Enclitica accentum retinet ſex ob cauſſas. ...Enclitica diſſyllaba collocanda poſt paroxy...tonon, ut λόγος ἐστί.

2. Enclitica qualiſcumque poſt properiſpo...menon, ultimam poſitione longam habens. ut ...κλῖμαξ μοῦ, *ſcala mea*. ἰσῆλιξ ἐστί. *æqualis eſt*.

3. Poſt præpoſitionem, ut περὶ σοῦ.

4. Propter emphaſin retinet, ut οὐδὲ εἰς Καίσαρα ...τι ἥμαρτον, *neque in Cæſarem QUICQUAM ...ccavi*, vel *minimum quoddam*. Act. XXVIII.

5. Propter euphoniam, μή τις με δόξῃ ἄφρονα εἶναι. 2. Cor. XI.

6. Initio periodorum, commatum, aut colorum. Σοὶ δώσω; *tibi dabo*. Νεανίσκε, σοὶ λέγω, ἐγέρθητι. Luc. XIV.

5. *Quot locis poſita enclitica AMITTIT accentum?*

Tribus: 1. Monoſyllaba poſt paroxytonon, ut ἄνδρα σου.

2. Qualiſcumque poſt oxytonon, quo caſu figura gravis mutatur in figuram acuti, ut ἀνήρ τις, non ἀνὴρ τις.

3. Qualiſcumque poſt periſpomenon, ut ἀγαπᾷς με: ὁρῶ τινας.

Contra Doctor Pariſ. putat encliticam diſſyllabam retinere tonum poſt periſpomenon, ut ἐμῷ φησὶ, ὁρῶ τινάς. quia tres graves non poſſunt in vicem ſequi, cum circumflexus gravem in ſe contineat. Sed circumflexus ῀ vel ^ tantum aſſumit ex una parte figuram gravis, non vim & naturam: quia enim vim acuti quoque includit, & primario, attollitur, dum autem ſyllaba attollitur, non poteſt deprimi, niſi quis forte diſtinctis momentis, Muſico more cantillans, modo eandem ſyllabam deprimat, repente elevet. Sed in accentibus, h. e. ſomniis Grammaticorum, de quibus in Præfatione noſtra, ut legibus illorum abroges ſine cauſſa, rationem velle adhibere eſt rationem velle facere ludum jocumque.

Si quis tamen cum eodem Doctore p. 546, 547. In encliticâ longâ poſt paroxytonon velit retineri accentum, ut ἄνδρα σοί non valde repugnabo. Sed argumento illius haud magnope[re] confidam, quo adductus neg[at] genium Græcæ linguæ permitt[ere] ut ultima duarum gravium pro[-]ducatur: hoc enim à vero abludere docent Attica & Ionica, λέ[-]ξεαις, πηληϊάδεω & ſimilia: Cum igitur enclitica jungi amet cum altera voce, quæ hanc præcurrit, ceu pars illius, tuto ſcribes ἄνδρα σοι. λόγος μου. Nec magis ultima præcedentis naturâ longa argu[it] contrarium, cum ἄνδρώπε μ[ου] ſcribatur, ut τύπτω σε, ubi ulti[-]ma in τύπτω propter ſui produ[-]ctionem non vetat tolli poſt ſe accentum. At quatuor, inquit, vo[-]cis deductæ tonos continenti or[-]dine nuſquam reperias, neq[ue] apud Græcos, neque Latinos. Ergo Mathematica in partes vo[-]canda eſt, quæ ſuadet, ut uni lon[-]gæ tribuamus duos graves accen[-]tus, ita ut πᾶ valeat πὰὰ.

.. μῦ. *Memiſtaris* inſignis *εἰς* ... Vir Doctiſſimus p. 127. Gr. Meth. docuerat accen... non eſſe confundendum ... quantitate: Unde ſi ſuo in... fundamento ſibi conſtare ...oluiſſet, uni longæ duo brevia ...mpora aſſignare debuerat, non ...os graves tonos, ... enim tan...dem ac ... Hinc igitur diſco, ... & operam perdi, ſi ex ... figmentis inanibus ſo... velimus deducere concluſio... Hac adeo ex re miror in... etiam viros judicii & conſilii plenos ex una ſententia delabi mox in contrarium, ut modo negent *duos acutos continenter collocari*, modo affirment ſcribendum ... Nulla propterea ratio, ducta ab ipſorum accentuum eſſentia, quæ conſiſtere deberet in indiviſibili, jubet exarari ... ſed uſus quidam inveteratus, quem non male auctoritatibus MSS. approbavit Magiſter Gallorum p. 550, 551. Perperam enim ... Vide ſ. Quæſt. 6.

6. *Quando* ἐςὶ *ſit paroxytonon?*

1. Initio orationis, ut: ἐςὶν ἄνθρωπος.
2. In declarando & exponendo. ὁ ἀγρὸς ... ὁ κόσμος, *ager eſt mundus*, vel *ſignificat* ...*dum*.
3. Poſt illa ſex, ὡς, ὐκ, καὶ, εἰ, & ἀλλὰ, ... apoſtropho. ut ὡς ἔςι, *ſicut eſt*. Τῦτ' ἔςι, ... *hoc eſt*.

* Si plene ſcribas, fuerit τῦτό ἐςι.

FINIS LIBRI SEPTIMI.

Digitized by Google

LIBER OCTAVUS,

De Dialectis.

CAPUT PRIMUM

De Dialecto Atticâ.

1. *Quot ſunt Dialecti, ſeu peculiares li… quæ Græcorum?*

Quot populi, quot urbes Grajorum, … ferme Dialecti. Quatuor vero præcipu… Attica, Ionica, Dorica, & Æolica. Ex … lis fere quatuor, in primis Atticâ, conflata … Communis Dialectus.

1. De Strabone diſcas duas eſſe primarias Dialectos, Ionicam & Doricam. Ut enim Αἰολὶς in multis reſpondet τῇ Δωρίδι: ſic Ἰὰς Ἀττίδι, cum Iŏnum coloniæ ex Atticâ miſſæ in Aſiam exierint.

2. Homerus te cum omnibus loqui Grajorum populis docebit, quorum terras peragravit. Theocritus in carmine, Archimédes in proſa δωρίζει. τὴν αἰολίδα vides in Fragmentis Alcæi & Sapphonis. Herodoti & Hippocratis rivi mel manant Ionicum: atque ex Poëtis Heſiodi, Theogn… aliorum. Quod ſi quis At… amet linguam, in qua & … mnis eloquentiæ, & … neres incredibiles: ex … tæ orationis ſcriptoribus … res ſibi reddat Luciani Di… & Iſocratis orationes, … nophontis hiſtoriam; ſec… hos Platonis, Demoſthenis … rum ſcripta; ex Poëtis Eu… vel potius Ariſtophanem … eſt Græcorum Plautus vel … rentius.

6. A…

3. Angelus Caninius ad Communem Dialectum illa duntaxat refert, quæ nulli variationi obnoxia, ut ἄγ⁊Ⓢ, λίθος, &c. ſed contradicitur illi ab H. Steph. Paralip. p. 37. In Novi enim Fœderis inſtrumento, cujus auctores τῇ Κοινῇ delectatos fuiſſe ſtatuit, ab Ionibus, et Atticis poſitum invenias πεποίηκαν pro πεποιήκασιν: apud LXX vero à Bœotiis ἴνοσαν, ἤλθοσαν, pro ἦσαν, ἦλθον.

4. Nos paucorum capitum faſciculo præcipua conſtringemus eorum, quæ ſparſim & ἀκαταστάτως tradita invenias eruditiſſimo illo Caninii Alphabeto.

2. *Quæ ſunt proprietates Dialecti Atticæ?*

1. Attici amant contractiones. τείχους, φιλῶ *Atticè, Communiter,* pro τείχεος, φιλέω. μείζους, Atticum, ex Ionico μείζοες, μείζοας, pro communi μείζονες, μείζονας. p. 46, 47.

1. Nonnumquam tamen contra fit: ut, cum Atticus inquit, δίομαι. τοὺς βασιλέας potius quam βασιλεῖς.
2. ΕΩΣ ab ΕΥΣ puro in ΟΥΣ, ΕΑ in Α contrahitur, ſicut ΕΙ in ΕΙ, ut χοεύς, *congius*, τοῦ χοέως, χοῶς. τῷ χοεῖ, χοεῖ. τὸν χοέα, χοᾶ.
3. Antiqui Attici pro εῖς amant ῆς. Imo Thuc. ἱππῆς pro ἱππεῖς, ab ἱππεύς, *eques*.

2. In unum conglutinant diverſa per ſynalœphiam, vel ſine apoſtropho, ut ἐμουδόκει, *mihi videbatur* (pro ἐμοὶ ἐδόκει) τὤλγεος pro τοῦ ἄλγεος, *doloris*: vel cum apoſtropho, ut τἀμὰ, *mea*, pro τὰ ἐμά. τοὔμπαλιν, *contra*, pro τὸ ἔμπαλιν. Vide ſupra p. 13, 14.

Quin & Ionicum τοὐλάχιστον, *minimum*, pro τὸ ἐλάχιστον. Dorica κἤφα, *inquit*, pro καὶ ἔφη, ὠ 'πόλος *caprarius*, pro ὁ αἰπόλος.

3. Mutant σ in ξ, ρ, vel τ. ut ξυνετὸς, *intelligens*, pro συνετός. θαῤῥεῖν, pro θαρσεῖν, *fidere*, quamquam vetus Attica σ laudet. τήμερον, pro σήμερον, *hodie*. θάλαττα, pro θάλασσα, *mare*.

mare. In paſſivis præteritis contra σ pro ρ volunt, ut μεμάρασμαι, pro μεμαράμμαι. p. 135.

4. O in ω. λεώς, pro λαὸς, *populus.* Vide p. 49. ὄφεως, βασιλέως, *ſerpentis*, *regis*, Att. Comm. pro ὄφιος, βασιλέος.

5. ουν ipſis adjectio ſyllabica. οὔμενουν, *imo verò*, *minime.* οὔκουν, *non*; nam οὐκοῦν circumflexum valet *igitur.* Sic ὁτιοῦν, *quodcumque* ὁντινοῦν, pro ὅντινα, &c.

Item γε, ut ἔγωγε, ἔμοιγε, ἔμεγε, *ego mihi*, *me.* σύγε, *tu*, γε per omnes caſus. Et θεν apud Poëtas Atticos, ut ἐμέθεν, ἐμέθεν *mei*, pro Ionico ἐμέο. σέοθεν, σέθεν, *tui.* ἕθεν ἕθεν, *ſui.*

6. Pronominibus quibuſdam & adverbiis ι fine adjicitur. ut ἐκεινοσὶ, οὑτοσὶ, *ille*, pro ἐκεῖνος οὗτος. τουτουὶ, *illius*, pro τούτου. τουτονὶ, *illum.* τουτὶ, *illud.* ταυτὶ, pro ταῦτα, *illa.* ὁδὶ, ἡδὶ, τοδὶ, pro ὅδε, ἥδε, τόδε, *hic*, *hæc*, *hoc.* οὑτωσὶ, *taliter*, pro οὕτως. νυνὶ, *nunc*, pro νῦν. νυνδὶ pro νῦν δέ. οὐχὶ, *non*, pro οὐκ.

7. Ὅτων, *quorumcumque*, (ubi Iones ὅτεων pro communi ὧντινων, ab ὅστις, *quicumque.* ἅττα *quæcumque*, Att. pro ἅτινα. nam ἄσσα, ſpiritu leni ponitur pro τινὰ, *quædam.*

8. Pluſquamperfectum conjugaturi ει mutant in ε, ut ἐπεπύφεσαν, vel πεπύφεσαν, pro ἐπεπύφεισαν: quomodo & πλέων, pro πλείων *major*, *copioſior.* In ſingulari ἐπετύφη dicunt *verberaveram*, *verberaverat*, ex Ionico ἐπετύφεα, ἐπετύφεε, pro ἐτετύφειν, ἐτετύφει. D fut

futuris vide ſis. p. 91. & de Augmentis Att. p. 82, 83.

Ex -έτωσαν, -άτωσαν in Imperativis faciunt -όντων, -άντων. ut τυπτόντων, pro τυπτέτωσαν, *verberanto illi*. τυψάντων pro τυψάτωσαν. Ex -ωσαν in paſſivo & med. -ων, ut τυπτέσθων pro τυπτέσθωσαν, τυψάσθων pro τυψάσθωσαν.

In aor. 1. act. Opt. ut Æoles utuntur τύψεια, τύψειας, τύψειε, -ειαμεν, &c. per omnes perſonas: ita Attici tantum ſecundam ac tertiam ſingularem, & tertiam pluralem ſibi vindicant. ut τύψειας, τύψειε, τύψειαν. pro τύψαις, τύψαι, τύψαιεν.

Ex μι poſt ſyllabam contractam faciunt ην, ut φιλοίην, χρυσοίην, ης, η, &c. ex φιλοῖμι, χρυσοῖμι, οις, οι. Dores vero inſuper οι mutant in ω, ut χρυσῴην: unde βοῴην (in quo ῳ eſt ipſa contractio) eſt Atticum & Doricum. δῴην pro δοίην.

Τιθέασι pro τιθεῖσι, &c. vide p. 150.

* Omnia ſi quis velit huc ſpectantia, integro Tractatu explicata eſſe cogitet ab H. Steph. Phraſes & idiotiſmos Atticos ſatius diſcere ex ipſis ſcriptoribus. Specimina egregia in Clariſſimi ac Celeberr. Grævii eruditiſſimo Commentario ad Luciani Solociſtam.

CAPUT SECUNDUM.

De Dialecto Ionicâ.

1. *Quid faciunt Iones?*

1. Iônes, Atticis contrarii, ſyllabas reſolvunt:

ſolvunt: ut τείχεος, φιλέω. Νόος, *mens*, Ion. ſed Attice νοῦς.

Ut ergo ex una ſyllaba duæ fiant: primo vocalem inſerunt medio; ut ἀδελφειὸς, *frater*, εὐμαρέες, *facile*: præcipue ante longas obliqui pronominis οὗτος & αὐτὸς, ut τουτέου, &c. Unde in genitivis primæ declinationis εω pro ου, εων pro ων ponitur: in acc. plur. εας pro ας; εε pro ει in pronominibus: ut τοῦ αἰνείεω pro αἰνείου, τοῦ ποιητέω, τῶν ποιητέων, τῶν μουσέων pro μουσῶν, τὰς αἰνείεας, pro αἰνείας, ἡμέες pro ἡμεῖς, (θέῃς, στέῃς, pro θῇς, στῇς, a τίθημι, ἵστημι). Imo ε ante vocales longas & diphthongos aor. & fut. fere ſemper interponunt: ut τυπτέω, τυπτέεις, τυπτέειν. Hinc & αι pro α longo, & αιη pro η: ut ἄεθλος *certamen*, pro ἆθλος, ἀναγκαίη pro ἀνάγκη, *neceſſitas*.

Deinde diphthongos reſolventes brevem vel ancipitem mutant in longam: ει & α in ηι: ut ἀληθηΐη pro ἀλήθεια, *veritas*, ῥηΐδιος pro ῥᾴδιος *facilis*: αυ in ωυ: θῶυμα pro θαῦμα, *miraculum*: præcipue in pronomine αὐτὸς, ejuſque compoſitis: ut ὡὐτὸς, ὠυτὸς, *ipſe*, τὠυτέου pro τοῦ αὐτοῦ, &c. Interdum contra longam in brevem: unde ἀοιδὴ pro ᾠδὴ, *ode*, *hymnus*.

2. Elidunt conſonam in medio vocis: ut τοῦ κρέαος, *carnis*, pro κρέατος. Hinc pro communi ponunt εαι ex veteri εσαι, ſed in ſubj ηαι ex ησαι: in ſecunda ſingulari paſſiva & media pro ου, ει, ex veteri εσο: pro ω, αο ex ασο.

1. Τύπτεσαι	prisce	1 Τύπτεαι	Ion.	1 Τύπτῃ, *verberaris*,	comm.
2. Τύπτησαι		2 Τύπτηαι,		2. Τύπτῃ *verbereris*,	
3. Ἐτύπτεσο		3 Ἐτύπτεο		3. Ἐτύπτου, *verberabaris*	
4. Τύπτεσο		4 Τύπτεο		4. Τύπτου, *verberator tu*	
5 Ἐτύψασο		5 Ἐτύψαο		5 Ἐτύψω, *verberaſti*.	med.
6. Τυψέεσαι,		6. Τυψέεαι,		6. Τυψῇ, *verberabis*, f. 2.	

3. Non-

3. Nonnumquam tamen utuntur Contractionibus: ut κρέα apud Herod. pro κρέαα, *carnes*. Hinc εο & ου mutant in ευ: ut πλεῦν, *plus*, pro πλέον, οὖν (nam τὸ πλεῖν eſt Atticum): πλεῦνες, pro πλέονες, *plures*: ποιεῦσι, *faciunt*. Hinc apud illos (nec non Dores) verba in -εω, άω contrahunt οη in ω, -αω ſuũ εα in α, & ω contractum in ευ: ut, νώσατο, pro νοήσατο, *cogitavit*, à νοέω: περιβώσας, pro περιβοήσας, à περιβοάω: θᾶσαι, θασάμενος, pro θέασαι, θεασάμενος, Herod. Theocr. ἠγάπευν, ἠρώτευν, ἐπτεύμενον, pro ἠγάπων, &c. ab ἀγαπάω, ἐρωτάω, ἐπτάω.

4. α, & interdum ε, mutant in η: ut ἡ σοφίη, τῆς σοφίης, pro σοφία, ας, *ſapientia-æ*: πρηῢς pro πρᾳῢς, *mitis*: Τιτὴν pro Τιτὰν, *Titan*: θηέομαι (pro θεέομαι) idem quod θεάομαι, *ſpecto*: unde σπῆος, Ion. Poët. pro τοῦ σπέεος, à nom. τὸ σπέος. Imo verba in αω ſuum α mutant in ε: ut ἐσέατε, pro ἐσπάατε: χρέεται pro χρᾶται, *utitur*: χρεώμενος, pro χρώμενος, χραόμενος, *utens*: ἐρεώμενος, ab ἐράω.

5. E tollunt ex medio: ut ἱρὸς, pro ἱερὸς, *ſanctus*. υ inſerunt medio: ut πουλὺς pro πολὺς, *multus*: tollunt & inſerunt: ut ἀπόδεξις, pro ἀπόδειξις, *demonſtratio*: θήλεα pro θήλεια, *femina*: μέζων pro μείζων, *major*: contra στεινὸς pro στενὸς, *anguſtus*: εἵως pro ἕως, *quoad*: ποία vel ποίη, pro πόα, *herba*.

E Ionice, Poëtice, patitur aphæreſin: ut κεῖνος pro ἐκεῖνος, *ille*: & proſtheſin: ut ἕεις, pro εἷς, *unus*: ἐείκοσι, pro εἴκοσι, *viginti*: ἐὼν, pro ὢν, *exiſtens*.

6. Ponunt κ pro π: ut κῶς, pro πῶς, *quomodo*.

7. Tenues pro adſpiratis: ut ἐποράν, pro ἐφορᾶν, *inſpicere*.

8. In genitivis ſecundæ declinationis οιο pro ου: ut λόγοιο pro λόγου, οιιν pro οιν: λόγοιιν dualiter pro λόγοιν.

 9. Da-

9. Dativis in αις & οις adjiciunt ι: ut μούσῃσι pro μούσης vel μούσαις: λόγοισι pro λόγοις. Tertiis vero ſingularibus ſubj. in ῃ, σι: ut τύπτῃσι pro τύπτῃ. Μούσαισι & λόγοισι etiam Dor.

10. Nomina in ις & ι faciunt genitivum Ionicum in ιος, dativum in ιι, &c. ut ὁ ὄφις, τοῦ ὄφιος, τῷ ὄφιϊ, contracte τῷ ὄφι, οἱ ὄφιες, τοὺς ὄφιας, ὄφις, τοῖς ὄφισι. Deinde Attici & Communes -ιος mutant in -εως, -ιι in -εϊ vel potius ει, & ſic deinceps: ut τοῦ ὄφεως, τῷ ὄφεϊ, ὄφει. οἱ ὄφεες, ὄφεις. τοὺς ὄφεας, ὄφεις. τοῖς ὄφεσι.

11. Nomina in ευς faciunt obliquos in εος & ῆος, εϊ & ηϊ, &c. Ὁ βασιλεὺς, G. βασιλέος & βασιλῆος. τῷ βασιλέϊ, βασιλῆϊ. Βασιλέσι & βασιλῆσι Ion. Poët. Sed Attici & Communes εος mutant in εως: ut τοῦ βασιλέως, quomodo ſemper in Tabulis novi Fœderis.

12. Feminina in ω & ως habent in acc. ſing. ουν pro οα, ω: ut ἡ αἰδὼς *pudor*, τὴν αἰδοῦν Ion. (αἰδῶν Æol.) pro αἰδόα, ώ.

13. Neutra in ας & ρας penultimum α vertunt in ε: ut κέρα & κέρεα apud Herod. Item alibi: ut τέσσερες pro τέσσαρες, *quatuor*: τεσσερήκοντα pro τεσσαράκοντα, *quadraginta*.

14. Iônes & Poëtæ auferunt ſæpe augmenta, ubi opus eſt: ut

Τύπτε, ἄκουσε, δέχθαι: *Ionice*, pro ἔτυπτε, ἤκουσε, δεδέχθαι, *Communiter*. δέχθαι tamen *Æolicum* quoque.

Sic &

Sic & λέλυτο, κεκάρχειν, τετύφεσαν (quod & Atticum) pro ἐλέλυτο, ἐκεκάρχειν, ἐτετύφεισαν.

1. Λύϐ, ἔλυϐ eſt Ionicum & Bœoticum. Βλέμενος Æolicum pro βεβλημένος.

2. Herodotus non raro retinet augmentum: ut ὤκεον, ἐστρωμένων, p. 101. ed. Steph. ἔφασαν, ἐγεγόνεσαν, 137. & ſæpe alibi.

Contra augmentum perfecti præfigunt, ubi non opus erat, præcipue aor. ſecundis, & futuris primis, interdum præſentibus, aliiſque: ut

κάμνω, *laboro*, ἔκαμον, comm. κέκαμεν, Ion.

πιθέω, *perſuadeo*, πιθήσω, comm. πεπιθήσω, Ion.

νοέω, *cogito*, comm. νενόημι, Ion.

[κλῦμι, *audio*]. κλῦθι, comm. κέκλυθι, Ion. *audi*. Sic ἑστάιην pro ἱστάιην, Opt.

Imo πεπείθετο in imperfecto, Odyſſ. ϐ. pro ἐπείθετο.

15. Tertia ſingularis imperfecti, & aoriſti utriuſque activi fit à ſecundâ, κε addito, augmento abjecto, in contractis ſubjunctiva diphthongi ſublata, & vocali longa ſecundæ Conjugationis in ſuam brevem mutata. ut:

Ἔτυπτε, *comm.* τύπτεσ-κε, *Ion. verberabat*, ab ἔ-τυπτες, *verberabas*.

Ἔτυψε, *comm.* τύψασ-κε, *Ion.* ab ἔ-τυψας.

Ἐποίει, *comm.* ποιεσ-κε, *Ion.* ab ἐ-ποίεις.

Ἐχρύσου, *comm.* χρύσοσ-κε, *Ion.* ab ἐ-χρύσους.

Ἐτίθη, *comm.* τίθεσ-κε, *Ion.* ab ἐ-τίθης.

Ἔστη, *comm.* στάσ-κε, *Ion.* ab ἔ-στης.

Ἔδω, *comm.* δόσ-κε, *Ion.* ab ἔ-δως.

Ut Iones

Digitized by Google

Ut Iones unam ſibi deligunt perſonam: ita Poëtæ quatuor: tres ſingulares & tertiam pluralem: docente Amerotio: τύπτεσκον, ες, ε, εσκον. τύψασκον, ες, ε, -ασκον.

Eâdem analogiâ in paſſivo τυπτεσκόμην: Sed rarius in prima, Frequentius in ceteris, τυπτέσκεο, τυπτέσκετο, τυπτέσκοντο.

17. ον ante το mutatur in εα: ut ἐτυπτέατο vel τυπτέατο, *verberabantur*, pro ἐτύπτοντο. ὑπεδεκέατο, Herod. pro ὑπεδέχοντο. Alibi vero ον vel ν ſolum in α: ut ἡγέαται pro ἡγέονται, τιθέαται pro τίθενται, ἐτιθέατο pro ἐτίθεντο. Τυπτοίατο, pro τύπτοιντο.

18. Hinc Iônes tertias perſonas plurales perf. & pluſq. paſſivi à tertiâ ſingulari formantes ſemper α ponunt ante ται & το. ut

Κέκριται, *judicatus eſt.*	Κεκρίαται, pro κέκρινται, *judicati ſunt.*
Εκέκριτο, *judicatus erat.*	Κεκρίατο, pro κέ- vel ἐκέκριντο, *-i erant.*

Quod ſi penultima tertiæ ſingularis ſit longa, corripiunt inſuper illam: tenuem mutant in aſpiratam: σ ante ται in characteriſticam fut. 2. activi: ſed alias liquidas retinent.

Πεφίλ-η-ται, *amatus eſt.*	πεφιλ-έ-αται, pro πεφίληνται. *-ti ſunt.*
Κεχρύσ-ω-ται, *inauratus eſt.*	κεχρυσ-έ-αται, pro κεχρύσωνται. *-ti ſunt.*
Τέθ-ει-ται, *poſitus eſt.*	τεθ-έ-α-ται, pro τέθειται. *-ti ſunt.*

ἐσπαρ-

ἔσπαρ-ται, *ſatus eſt.*	ἐσπάρα-ται, pro ἐσπαρμένοι εἰσὶ, *i ſunt.*
πέφρα-σ-ται, *dictus eſt.*	πεφρά-δ-α-ται, pro πεφρασμένοι εἰσὶ, *i ſunt.*
πέπλη-σ-ται, *impletus eſt.*	πεπλή-θ-α-ται, pro πεπλησμένοι εἰσὶ, *i ſunt.*

Nam fut. 2. act. fuit φραδῶ, πλαθῶ.

1. Pro ἧνται etiam dr. ἕαται, *ſedent.* pro ἧντο, ἕατο, *ſedebant.*

2. Attici in proſa imitantur interdum, quomodo H. Steph: in Paralip. niſi fallit memoria, παρεσκευάδαται, *apparati ſunt.* ex παρεσκευάσαται formaſſe docet Dionem Moſchop. Gramm. Gr. p. 84. ed. Wald. Τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν ἰωνικῶς, ΤΕΤΥΦΑΤΑΙ. ὁ κανών· τοῦ τρίτου ἑνικὸν ἔχον πρὸ τ̄ ψιλὸν, τρέπει τὸ ψιλὸν εἰς τὸ ἀντίστοιχον αὐτοῦ φ, καὶ προστίθησι τὸ α. ποιεῖ τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν ΙΩΝΙΚΩΣ. ὃ καὶ παρὰ τοῖς ΑΤΤΙΚΟΙΣ ἐπικρατεῖ. Ideo & nos in Paradigm. Paſſ. expreſſ. p. 133.

3. Poëtæ retinent vocalem longam, & biſonam. ut κεχολώατο, pro κεχόλωντο, *irati erant*, a χολόομαι, *iraſcor.* βεβλήατο, pro βεβλέατο vel βέβληντο, a βάλλω. δεδαίαται, pro δέδαινται, *diviſi ſunt*, a δαίω.

4. δα vel δ interponitur: ſi natura præt. paſſ. ante Ioniſmum habent α vel η. utrumque ante δ hic fiet ε. Unde ἐστολάδαται, pro ἔσταλται vel ἐσταλμένοι εἰσὶ, *miſſi, ornati ſunt*. a στέλλω. στολίζω. Ἀκηχέδαται, pro ἀκηχέαται vel ἀκήχηνται, *doluerunt.* ex ſing. ἀκήχηται, *doluit*, ab ἀχέω. Ἐληλέδαται pro ἐληλέαται, vel ἐλήλανται. *expulſi ſunt*, ab ἐλαύνω, vel potius [ἐλάω].

19. Amant concurſum vocalium. Herod. ἐπαγινέειν σφίσι αἶγας, *adducere ipſis capras.* Ubi communis dialectus poſtulet ἐπαγινεῖν σφισιν αἶγας, ν addito ob ſequentem vocalem: quod Attica, vel ſequente conſonâ, admittit: ut ἐπαγινεῖν σφισιν πολλὰς αἶγας.

20. Articulum ponunt frequenter loco pronominis relativi. Herod. τοῖσι ἄλλοισι προεῖπε, τῶν ἦρχε, pro ὧν ἦρχε, *ceteris præcepit, quibus imperabat.*

CA-

CAPUT TERTIUM.

De Lingua Doricâ.

I. *Quæ littera Doribus in deliciis?*

A. Hæc enim I. frequenter ponitur pro η: ut ἁ τιμὰ pro τιμὴ, *honor*: φάμα, pro φήμη, unde Latinum *fama*: κᾶρυξ, *præco*: φιλάζω, pro φιλήσω, *amabo*: ἑλοίμαν, pro ἑλοίμην, *elegerim*, ab αἱρέω: ἁμεῖς, *nos*, pro ἡμεῖς.

2. Pro ε: ut μέγαθος, pro μέγεθος, *magnitudo*: τάμνω, pro τέμνω, *ſeco*: quod commune Doribus & Ionibus. Hinc αι pro ει: ut φθαίρω pro φθείρω, ſed & α pro ει, iota eliſo: ut κλείω, *claudo*, Fut. κλάσω, vel κλαξῶ, pro κλείσω: κατεκλάσθην pro κατεκλείσθην. κλὰξ pro κλεὶς, *clavis*, & inde τὰς κλᾶδας, *has claves*: μάσσων, *major*, pro μείζων.

* Rectum quoque κλαῒς, ex Ionico κληῒς. κρέσσων, Ion. Dor.

3. Pro ο, ut εἴκατι, *viginti*, pro εἴκοσι. ἅσσα, *quæcumque*, pro ὅσα vel ὅσσα.

4. Pro ου in genitivis ſingularibus primæ declinationis: & ω in gen. plur. ejuſdem declin. ut αἰνέα, pro αἰνέου: τιμᾶν, pro τιμῶν, *honorum*. Imo & alibi: ut Ποσειδᾶν, πρᾶτος, pro Ποσειδῶν, πρῶτος, *Neptunus*, *primus*.

5. -ας plurale Femininum pro ſingulari -ην: ut καλὰς, pro καλὴν, *pulchram*.

2. Quot

2. *Quot modis ϒ vertunt extra genitivum primæ declinationis?*

Tribus. 1. ϒ non contractum in ω: ut ὠρανὸς, pro ὐρανὸς, *cælum*: λόγω, pro τῦ λόγυ, *ſermonis*. Sed -ϒς accuſativi in ως & ος: ut λόγως & λόγος, pro τὺς λόγυς, *ſermones*. Theocr. εἰδ. α. v. 90, 91.

2. ϒ contractum in ευ. ut τῦ Δημοσθένεος, *Ion.* -ένυς, *Att.* -ένευς, *Dor.* Ὀρχέονται, *Ion.* ὀρχῦνται, *Att.* ὀρχεῦνται, *Dor.* Hinc ἐτύπτευ, *Dor.* pro ἐτύπτεο, ἐτύπτυ. ποιεῦσαι, pro ποιῦσαι.

* Hoc commune Ionum. Schol. Nic. τὸ δὲ κήδευς ἰωνικὸν ἀντὶ τῦ κήδυς.

3. Participia barytonorum feminina ϒ vertunt in οι: ut ἡ τύπτοισα, pro τύπτυσα: ποιέοισα, pro ποιέυσα: γελάοισα, unde per ſyncopen γελοῖσα, pro γελάυσα.

3. *Quomodo* εος *in genitivo Tertiæ?*

In ευς: ut πόλευς pro πόλεος. βασιλεῦς, *Dorice*, (βασίλευς, *Æolice*) pro βασιλέος.

4. *Quomodo* αυ?

In ω: ut ὦλαξ, vel ὦλξ, pro αὖλαξ, *ſulcus*.

5. *Quomodo* εα *&* α *contractum?*

Εα declinantes, & αε, αει conjugantes contrahunt in η non ſubſcripto iota: ut κρῆς, pro κρέας, *caro*: γελῆς, *rides*, pro γελάεις, γελᾷς: ἐγέλης, pro ἐγέλαες, ἐγέλας, *ridebas*. Id quod Attici in nonnullis imitantur: ut πεινῆς, διψῆς, *eſuris*, *ſitis*: ζῆς, ζῆν, *vivis*, *vivere*, pro ζάεις, ζᾷς, &c. Unde χρῆσθαι apud

ϑαι apud Atticos, pro quo Iones χεῖσϑαι, *uti.*

Imo & Doricum eſt ὁρῆαι (pro ὁρᾶαι ex ὁρᾶσαι ſive ὁράεσαι) *videris.*

6. *Quid faciunt conſonis?*

κ quandoque ponunt pro ϱ, ν pro λ, κ pro τ, τ pro κ vel σ, & σδ pro ζ, ξ pro σ futuri, & ſic deinceps: ut μικκὸς, μικκύλος, *parvus, parvulus*, pro μικρός: βένλιςος, pro βέλλιςος *optimus*: ἦνθον, pro ἦλθον *veni*, τόκα, *tunc*, pro τότε: τῆνος, pro κεῖνος vel ἐκεῖνος, *ille*: φατὶ, *dicit*, pro φησί: ποτὶ, pro πρός: συρίσδω, *fiſtulâ cano*, pro συρίζω: ὀνειδιξῶ, pro ὀνειδίσω, *exprobrabo*, a præſ. ὀνειδίζω.

7. *Quid accentibus?*

Futura prima circumflectunt, ut ſecunda: ut τυψῶ, εῖς, εῖ, ῦμεν, εῖτε, ῦσι: τυψῦμαι, ῆ, εῖται, &c. *verberabo.* Κεῖσομαι, communiter, κεισῦμαι vel κεισεῦμαι, *jacebo*, Dorice. Imo & alia barytona: ut πανῖῶς, αὐτοματῶς, pro πάντως, αὐτομάτως, *omnino*, *ſponte.*

8. *Quomodo terminant perſonas in modis finitis?*

In ſecundis & tertiis ſingularibus ες, ε ponunt pro εις, ει, ubi Æolibus ης, η arrîdet: In primis pluralibus μες pro μεν, μεσθα pro μεθα: in tertiis vero pluralibus ντι pro σι, eliſa ſubjunctiva diphthongi: ut

Τύπτεις,

Τύπτεις, Τύπτει,	Communiter.	Τύπτες, Τύπτε,	Dor.	Τύπτης. Τύπτη,	Æol.
Τύπτομεν, Τυπτόμεθα	Comm.	Τύπτομες, Τυπτόμεσθα,	Dor.		
Τύπτουσι, Τύπτωσι, Τυπτοῦσι, Τετύφασι	Com.	Τύπτοντι, Τύπτωντι, Τυπτοῦντι, Τετύφαντι,	Dor.	Τιθέντι, Dor. pro τιθεῖσι.	

9. *Quomodo terminant infinitivos?*

Infinitivis Dores pro -ειν tribuunt -εν, vel ῆν, accentu manente eodẽ in loco: cum Æoles malint -ην ſimplex, retracto accentu in contractis:

Τύπτειν, *Comm.* Τύπτεν, *Dor.* Τύπτην, Æol.

Καθεύδειν, *Comm.* Καθεύδεν, Καθεύδην, *Dor.* Καθεύδην. Æol.

Κοσμεῖν, *Comm.* Κοσμὲν, Κοσμῆν, *Dor.* Κόσμην. Æol.

Hinc Dores & Iônes mutant -ειν, -έναι & -εῖναι in -έμεν; -ῆναι in -ῆμεν; -άναι, in -άμεν; οῦν in όμεν. Quibus finibus in μεν Dores, & Attici Poëtæ adjiciunt αι.

Τύπτειν, τετυφέναι, τυφθῆναι,	*Comm.*	τυπτέμεν, τετυφέμεν, τυφθῆμεν.	*Ion.*	Τυπτέμεναι. τετυφέμεναι. τυφθήμεναι.	*Atti.*
ἱστάναι, χρυσοῦν, εἶναι,		ἱστάμεν, χρυσόμεν, ἔμεν,	*Dor.*	ἱστάμεναι. χρυσόμεναι. ἔμεναι.	*Dor.*

ἔμμεναι epentheſi Poëtica.

CAPUT QUARTUM.

De Dialecto Æolicâ.

1. *Quem ſpiritum amant Æoles, & quem accentum?*

1. Spiritum tenuem, non aſperum: ὔμμιν, *vobis*, pro ὑμῖν.

2. Accentum retrahunt: ut πόταμος, pro ποταμὸς, *fluvius*: κάλος, pro καλός.

2. *Quid pro α ponunt?*

AI: ut ἔδραις, in acc. pro τὰς ἕδρας, *ſedes*, μέλαις in nom. *niger*, pro μέλας: τύψαις pro τύψας. Imo jota, alioqui ſubſcribendum in verbis contractis, juxta latus ponunt & pronunciant: πεινᾶις pro πεινᾷς, πεινᾶι pro πεινᾷ, a πεινάω, *eſurio*.

3. *Quid faciunt conſonantibus?*

1. Β ponunt ante ρ: ut βρόδον, pro ῥόδον, *roſa*: unde aor. 2. Poëticus ἤμβροτον, pro ἥμαρτον, ab ἁμαρτάνω.

2. Duplex μμ vertunt in ππ: ὄππατα, pro ὄμματα, *oculi*. δ in θ, ut οὐθεὶς, pro οὐδεὶς, *nullus*. Sed μ abjiciunt in ἴα pro μία, *una*.

3. Geminant ρ poſt ε pro ει; ut χέρρες, pro χεῖρες, *manus*.

4. *Quam habent conſonam ſibi propriam?*

Digamma: ut ὄϜις, ὠϜον, pro ὄις, ὠόν, unde *ovis*, *ovum*. Nam Æolica lingua eſt mater totius Latinæ.

* Multa habent ſibi cum Doribus communia: ut φάμα, *fama*, pro φήμη. Et ſimilia.

5. *Quid*

5. *Quid apud illos ſit Genitivo Dorico?*

Genitivo Dorico primæ declin. in α poſtponunt ο ſingulariter, ſed pluraliter ω ante ν: ut

Τοῦ αἰνείου, *Comm.* Αἰνείεω, *Ion.* Sed αἰνείαι Dor. αἰνεία-ο, *Æol.*

Τῶν αἰνειῶν, *Comm.* Αἰνείων, *Ion.* Sed αἰνειᾶν, *Dor.* αἰνειά-ω-ν, *Æol.*

Τῶν μουσῶν, *Comm.* Μουσέων, *Ion.* Sed μουσᾶν, *Dor.* μουσά-ω-ν, *Æol.*

6. *Quomodo vertunt finem* ευς?

In -ης: ut Α᾽χίλλης, Lat. *Achilles*, pro Α᾽χιλλεὺς, Lat. *Achilleus*, *ei.* unde *Achilli*, pro *Achillis*.

7. *Quomodo feminina in* ω *&* ως *terminant gen. & acc.?*

ου abit in ω: Τῆς αἰδοῦς, *Communiter*, αἰδῶς, *Æolice.*

Τὴν αἰδῶ, *Comm.* Τὴν αἰδοῦν, *Ion.* αἰδῶν, *Æol.*

8. *Quæ apud illos proprietates conjugationis?*

1. Secundis perſonis addunt ſæpe θα: ut ἐλθησθα, pro ἔλθῃς.

2. Poſt liquidas Futuri, ζ interponunt: ut ψάλσω, pro ψαλῶ. σπέρσω pro σπερῶ.

3. Infinitivos in ᾶν per αῖς, in οῦν per οις enunciant: ut γελαῖς pro γελᾶν, *ridere.* ὑψοῖς, pro ὑψοῦν, *exaltare.*

4. ΩΣ participii per ων: ut πτύφων, ὄντος, pro πτυφὼς, ότος. κεκλήγων, pr. m. pro κεκληγὼς, a κλάζω, *clango.*

5. Mutant α in ο in præt. paſſ. infin. ut μέμορθαι, pro μεμάρθαι, à μείρω, *divido.*

6. Contractum ω in α, ab-αω: ut χαλᾶσι, pro χαλῶσι, a χαλάω. γελᾶν, *ridens*, pro γελῶν, quod & Doricum.

7. Mutant ημι in αιμι, ex -αω: ex -εω in εμμι: ut γέλαιμι, γέλαις, &c. pro γέλημι, γέλης, &c. a γελάω. τίθεμμι, pro τίθημι, a τιθέω. φίλεμμι, a φιλέω.

8. Brevem ſecundæ conjugationis vertunt in longam: ut τίθητον pro τίθετον. ἐτιθήμην, pro ἐτιθέμην. τίθητι pro τίθετι. ἵσηθι pro ἵσταθι. δίδωθι pro δίδοθι.

CAPUT QUINTUM.

De linguâ Bœoticâ, Poëticâ, & paucis aliis.

1. *Quomodo Bœóti terminant tertias perſonas verborum?*

1. Mutant -ασι in -αν: τέτυφαν pro τετύφασι.

2. Imperfectum & aoriſtus uterque Activus -ον primæ conjugationis extendit in -οσαν, -αν in -ασαν: ut ἐτύπτοσαν, ἐτύποσαν, pro ἔτυπτον, ἔτυπον, *verberabant*, *verberarunt*: ἐτύψασαν pro ἔτυψαν. Sed in aor. Paſſivis, etiam imperfecto & aoriſtis activis ſecundæ conjugationis -σαν fit ν, longâ in brevem propriæ originis converſâ.

Ἐτύφθ-ησαν,	Comm.	Ἔτυφθ-εν.	Bœot.
Ἐτύπ-ησαν,		Ἔτυπ-εν.	
Ἐτίθ-εσαν,		Ἔτιθ-εν.	
Ἐδίδ-οσαν,		Ἔδιδ-ον.	
Ἔφ-υσαν,		Ἔφ-υν,	

Ἔφυν,

Ἔφην, *dixi*, facit ἔφησαν, *dixerunt*, Comm. ἔφαν, Boeotice, quia venit a [φάω], ſicut ἔθην, *poſui*, ἔθεσαν, ἔθεν per ε, quia venit a [θέω].

2. *Quid pro η ponunt?*

EI: ut τίθειμι pro τίθημι. unde τέθεικα pro -ηκα.

3. *Quid Poëtarum proprium in declinando?*

1. Genitivo Attico in ω adjungunt ο: ut ὁ ἀνδρόγεως, τοῦ ἀνδρόγεω, ἀνδρογεῶο.

2. Voces per omnes numeros & caſus faciunt indeclinabiles, fini addito φι, ante quod σ & ν pereunt: ut ἐσχάραφι pro ἐσχάρα. βίηφι pro βίη vel βία, θύρηφι pro θύρα. πόντοφι, pro πόντος, αὐτόφι pro αὐτός, δακρύοφι pro δάκρυον. Sed in tertia declinatione formantur hæc à genitivo: ut κοτυληδὼν, *coxa*, g. κοτυληδόνος, unde κοτυληδόνοφι. Neutra autem in ος, ejecto ο, ſigma retinent: ut ὄρεσ-φι, a τὸ ὄρος, τοῦ ὄρε-ο-ς, *mons*.

Contra Doricâ etiam utuntur apocope: ut in Nom. δῶ pro δῶμα, *domus*. ἄλφι, pro ἄλφιτον, *farina*. G. Θόαν, pro Θόαντος. D. Θέτι pro Θέτιδι. Acc. Ἀπέλλω pro Ἀπόλλωνα.

4. Obliquos caſus à recto inuſitato tertiæ declin. ponunt pro obliquis primæ & ſecundæ. Hujuſmodi Dativus ὑσμῖνι, a priſco ὑσμὶν, pro ὑσμίνῃ. διχόμηνι, pro διχομήνῳ. προβάσι, (a veteri πρόβας, ατος) pro προβάτοις.

5. Vocativi -αν & -ουν abjiciunt ν: ut ὁ Λαοδάμας, ὦ Λαοδάμαν, Comm. Λαοδάμα, Poët. πλακοῦς, ὦ πλακοῦν, Comm. πλακοῦ, Poët.

6. Da-

6. Dativum pluralém à Dativo ſing. formant; ι mutato in εσι vel εσσι: ut τῷ Ἕλληνι, τοῖς Ἑλλήνεσι vel Ἑλλήνεσσι. τῷ κρέατι, τοῖς κρεάτεσι. τῷ κρέαϊ, τοῖς κρεάεσσι, & ejecto α κρέεσσι.

* Hanc flectendi rationem debent Doribus & Æolibus: qui vel in proſa hanc probant. Fragm. Archytæ: ὁ ἐν πάντεσσι τοῖς μυχοῖς. Id. ἐν ἀκεραιοτάτεσσι δὲ πολλοῖς καὶ πραγμάτεσσιν ἀναστραφθείς.

5. *Quid in Comparationibus variant?*

1. Χερείων ponunt pro χείρων. Dat. χερείονι, & χέρηι, ον ejecto. Plur. οἱ χερείονες, & χέρηες.

2. Ῥηΐτερος, *facilior*, pro Ionico ῥηΐων, & Attico ῥᾴων. Μεγαλώτερος, *major*, pro μείζων, a veteri μεγάλος.

5. *Quid in numeris?*

Πρώτιστος, pro πρῶτος, *primus*.
Δεύτατος, *ſecundus*, dicunt pro δεύτερος.
Τέσσαρες, *Comm.* τέτταρες, *Att.* τέττορες, *Dor.* } *quatuor.*
Πέσσυρες, *Æol.* Πίσυρες & πίσσυρες, *Poët.*

6. *Quid in conjugando faciunt?*

More Ionico ſyllabam in duas reſolventes ante α contractum inſerunt alterum α: ut μηχανάασθαι pro μηχανᾶσθαι, *machinari*: ω ante ω, ſi penultima ſit longa, ο vero, ſi ſit brevis: ut πηδάω, πηδῶ, *Communiter*, πηδώω, *Poët.* ἀντιάω, ἀντιῶ, *comm.* ἀντιόω, *Poët.* Unde ſic conjugant: βοόω, βοάᾳς, βοάᾳ. βοόωμεν, βοάατε, βοόωσι.

Sed

Digitized by Google

Sed Homerus alio pleonaſmo Ionico inſeruit ι ante ω : in μεμνέῳτο, pro μεμνῷτο, & abjecto augmento μνῷτο vel μνάοιτο, a μνάομαι.

2. Ex barytonis formant verba in μι, vel ſine reduplicatione : ut φίλημι ex φιλέω. ἐνόη *ſciebat*, νοεὶς *ſciens*, a νόημι vel νοέω. Vel cum reduplicatione : ut ἀλάω, ἄλημι, ἀλάλημι. ἀχέω, ἄχημι, ἀκάχημι, paſſ. ἀκάχημαι. Interdum reduplicatio eſt in medio, ut ἐνέω, ἐνινέω, ἐνίνημι, *juvo*.

17. *Quæ vis ſyncopes?*

More Æolico geminat mutas, ut κάππεσον, pro κατέπεσον.

Multa alia ſunt, quæ facilius uſu diſcas, quam ex præceptis haurias. Viam tibi quod munitavimus ad diverſos Græciæ populos & ſapientiæ auctores cognoſcendos, ſatis erit. Tabulis tamen, ſi veniam hanc dederis, delineatas dabo (quarum ampliores ſunt diſſimilitudines, quam ut dilapſæ ſe legibus vinciri patiantur) Dialectos pronominum, & ὑπαραχλικῶ ῥήματος.

TABULA PRIMA.

Repræſentans Dialectos Pronominum.

		1. EGO.		2. TV.		SVI.
SINGULARITER.	N. ἐγώ.	Poët. γώ Att. ἔγωγε. Dor. ἐγών, ἐγώνη & ἐγώνγα. B. ἰώγα & ἰώνγα.	σύ.	Att. σύγε Dor. τύγε, ſi poteſt addi omnibus caſibus.		
	G. ἐμοῦ & μοῦ.	I. ἐμέο, μέο, & ἐμεῖο. Att. ἐμέθεν, & ἐμεῖθεν D. I. ἐμεῦ & μεῦ.	σοῦ.	Ion. σεῖο σέο Att. σέθεν, & σεῖθεν D. τεῦ, τεοῦ, τεοῖο. Æol. σεῦ.	οὗ.	Ion. ἕο, & εἷο. Att. ἕθεν, ἑθεν. Dor. εὗ, ἑοῦ & ἑοῖο, quaſi veniant ab ἑός.
	D. ἐμοί	μοί Att. ἔμοιγε. Dor. ἐμίν, & ἐμίνη.	σοί	Att. σοίγε. Dor. τοί. Poët. τίν, τεΐν & τεΐν.	οἷ.	Encl. οἱ. Poët. ἑοί.
	A. ἐμέ.	μέ. Att. ἔμεγε.	σέ.	Dor. τέ, Encl. τέ.	ἕ.	P. ἕ & μίν vel νίν per omnia genera.
DUALITER.	N. A. νῶ.	Poët. νῶϊ. Dor. ἄμμε.	σφῶ.	Po. σφῶϊ. Æol. ὔμμε.	σφέ.	σφίς & σφωέ vel σφωέ.
	G. D. νῷν.	Poët. νῶϊν, & νῶϊ.	σφῷν.	σφῶϊν. σφῶϊ.	σφίν & σφῶϊν.	
PLURALITER.	N. ἡμεῖς.	I. ἡμέες, ἡμείες. Dor. ἄμες. ÆO. ἄμμες.	ὑμεῖς.	Io. ὑμέες. Poët. ὑμείες. D. ὔμες. Æol. ὔμμες.	σφεῖς.	Dor. σφίς. Poët. σφέες.
	G. ἡμῶν.	Ion. ἡμέων, & ἡμείων. Dor. ἁμῶν. Æol. ἀμμέων, & -ων.	ὑμῶν	I. ὑμέων, & ὑμείων Æol. ὑμμέων & ὑμμέων.	σφῶν.	Ion. σφέων Poët. σφείων.
	D. ἡμῖν.	Dor. ἁμίν, vel ἁμῖν. Æol. ἄμμι & ἄμμιν.	ὑμῖν.	D. ὑμίν. Æol ὔμμι & ὔμμιν.	σφίσι.	Poët. σφίν, σφί & φί.
	A. ἡμᾶς.	Ion ἡμέας & ἡμείας. Dor. ἁμέ. Æol. ἄμμας, ἄμμε.	ὑμᾶς.	Ion. ὑμέας & ὑμείας. Æ ὔμμας & ὔμμε.	σφᾶς.	Ion. σφέας. Poët. σφέ. Dor. ψί.

TABELLA,

Pronominis ὅστις, *quicumque*:

	SINGULARITER.	PLURALITER.
M. Ὅστις, *comm.*	οὗτινος, ᾧτινι, ὅντινα.	οἵτινες, ὧντινων, οἷστισι, οὕστινας.
Ὅτις & Ὅτι. } *poët.*	ὅτευ, *Att.* ὅτῳ.	ὅτων, *Att.*
	ὅττευ, *Dor.*	ὁτέων, *Ion.* ὁτέοισι.
	ὅτεο, *Ion.* ὅτεῳ.	
	ὅττεο, *Poët.*	
F. ἥτις, quæcumque.	ἧστινος, ᾗτινι, ἥντινα.	αἵτινες, ὧντινων, αἷστισι, ἅστινας, ᾗστισι.
N. ὅ,τι. ὅττι *Poët.* quodcumque.	οὗτινος, ᾧτινι, ὅ,τι.	ἅτινα, ὧντινων, οἷστισι, ἅτινα. ἅττα. *Att.*

Digitized by Google

TABULA SECUNDA,

Continens dialectos verbi ſubſtantivi.

PRÆS. IND.	ΕἸΜΙ'. Sum. ἔμμι. Dor. ἦμι Æol. ΕΣΜΕ'Ν. εἰμὲν, ἐμέν. Poët. εἰμές. Dor.	ΕἸΣ vel ΕἸ. ἐσσί. Poët. εἶς. Att. εἶς. Ion. apud Herod. ΕΣΤΕ'. ἔτε. Poët.		ΕΣΤΙ'. ἐντί. Dor. ΕἸΣΙ'. ἐντί. Dor. ἔντι. Æol. ἔασι. Ion.
IMPERFECTUM.	ΗΝ. ἔα. Ion. ἦ, Att. ἦα ἔην, εἴην. } Poët. ἔσκον, & ἔον. } ΗΜΕΝ. ἦμες. Dor. ἤμεν. Poët.	ΗΣ. ἦσθα. Æol. ἔησθα. ἔες, ἦες, } Poët. ἔσκες. ΗΤΟΝ. ἦστον, ἔστον & ἦτον. } Poët. ΗΤΕ. ἔτε. Poët.		Η vel ΗΝ. ἦς, ἔην, ἤην, ἦεν. Dor. ἔσκε. Poët. ΗΤΗΝ. ἤστην. Poët. ΗΣΑΝ. ἦν, al. ἔσαν, ἔσσαν, ἔσκον Poët.
	* ΗΟΝ eſt aor. 2. apud Poëtas, ab antiquo ἔω (pro εἰμί *ſum*) unde Iones formant, ἔον, ἔες, & contract. ἦς, quod Herod. rurſus diſſolvit i[illegible]ες.			
SUBJUNCT.	Ω. ἔω. Ion. εἴω. Poët. ΩΜΕΝ. ὦμες. Dor. εἴωμεν, εἴομεν Poët.	ΗΣ vel Ησθα. ἔῃς. εἴῃς.		Η. ἦσι, ἔῃ, ἔῃσι. Ion. εἴῃ, εἴῃσι. Poët.
OPT.	ΕἼΗΝ. ἔοιμι.	ΕἼΗΣ. ἔοις.		ΕἼΗ. ἔοι. Ion.
IMP.	ἜΣΟ. ἔσσο Poët.	ἜΣΤΩ. ἤτω. Dor.		
INFINIT.	ΕἸΝΑΙ. ἔμεναι. Att. ἔμμεναι. Æol. ἔμεν. Ion. ἦμεν ἦμες, εἶμες D.	PARTICIP.	ἐών, ἐοῦσα. Ion. ἐίς, ἔοισα. Æol. unde παρείς, eo modo quo dicitur τιθείς.	ΟΥΣΑ ἐοῦσα, Ion. ἐῦσα, } Dor. ἔοισα, } ἔσσα apud Pla
MED.	ΗΝΤΟ. *erant.* ἔατο. Ion. εἵατο. Poët.	ΕΣΟΜΑΙ. ἔσσομαι. Poët. ἐσεῦμαι. Dor.		ΕΣΟΙ'ΜΗΝ. ἐσσοίμην. Poët.

FINIS LIBRI OCTAVI.

Digitized by Google

LIBER NONUS,

Continens praxin, ſive materiam lectionis & explicationis.

CAPUT PRIMUM.

Repræſentans nexus litterarum, & compendia ſcripturæ.

Αθι	αθι	δὲ	δὲ	μὲν	μεν
αι αι,	αι	δ	δ	μενος	μενος
ἀλ	αλ	δια	δια	μετὰ	μετα
αλλ	αλλ	εκ	εκ	ος	ος
ἀλλ	ἀλλ	ἐκ	ἐκ	ȣ	ου
αν	αν	ει, ει;	ει	οὐκ	οὐκ
ἀπο	ἀπο	εἶναι	εἶναι	οὗτος	οὗτος
ἀρ ἀρ,	ἀρ	ἐπιδὴ	ἐπιδὴ	ππ	ππ
αυ αὐ,	αὐ	ἐπι	ἐπι	πρ	πρ
αὐτοῦ	αὐτοῦ	ἐσθι	ἐσθι	παρὰ	πάρα
αὐτῷ	αὐτῷ	ευ	ευ	περι	περι
γα	γα	ην	ην	προ	προ
γαι	γαι	θα	θα	σσ	σσ
γὰρ	γὰρ	καὶ, ϗ, ϗ,	καὶ	σα	σα
γεν	γεν	κατα	κατα	σθ	σθ, σθ
γίνεται	γίνεται	λλ	λλ	σθαι, σθαι	σθαι
γν	γν	μαι	μαι	σο	σο
γρ	γρ	ματων	μάτων	σπ	σπ
					σπι

ϭαι	σαι	τ̈	τὸν	ὑπ	ὑπ
ϛ	στ	ἰ, τι	τι	ὑπερ	ὑπερ
ϛα	στα	τ	τὸ	ὑπο	ὑπο
χ	σχ	τ	τοῦ	ϑ	ὑ
Ϛω	Ϛω, vel σω	τοὺς	τοὺς	ų	υι
τα	τα	τρ	τρ	ω	υν
ται,)	ται	τρο	τρο	χι	χι
τ	ταῖς	τῷ	τῷ	χε	χε
τλω	την	τ̃	τῶν	ψ	ψ
τ̈	τὴν	υ	υ	ϑ	
τ	τῆς				

CAPV

CAPUT SECUNDUM,

Amplectens vetera quædam Colloquia Scholaſtica, Græca & Latina.

COLLOQ. I.	Ὁμιλία. Α.
Incipiamus ſcribere totius diei cōverſationem.	Ἀρχώμεθα γράφειν ὅλης τῆς ἡμέρας συναναστροφήν.
Dies.	Ἡμέρα.
Sol ortus eſt.	Ἥλιος ἀνέτειλεν.
Solis ortus	Ἡλίου ἀνατολή.
Lux, Lumē	Φῶς, φάος.
am lucet.	Ἤδη φωτίζει.
Aurora.	Ἠώς.
Ante lucē.	Πρὸ φάους,
Mane ſurgo.	Πρωῒ ἐγείρομαι.
urrexit de lecto.	Ἠγέρθη ἐκ τῆς κλίνης.
Heri,	Ἐχθές.
iu.	Ἐπιπολύ.
eſti me.	Ἔνδυσόν με.
a mihi calciamenta.	Δὸς ἐμοὶ ὑποδήματα.

Affer aquam manibus.	Ἔνεγκε ὕδωρ πρὸς χεῖρας.
Concha,	Κόγχη.
Manus ſordidę ſunt,	Χεῖρες ῥυπαραί εἰσιν.
Sordes,	Ῥύπος.
Lutum,	Πηλός.
Sapon,	Σάπων.
Unctum,	Λίπος.
Lavo,	Νίπτω.
Jam lavi meas manus, & faciem.	Ἤδη ἐνιψάμην τὰς ἐμὰς χεῖρας, καὶ τὴν ὄψιν.
Tergeo.	Καταμάσσω.
Adhuc non terſi.	Ἀχμὴν οὐ κατέμαξα.
Procedo foras de cubiculo,	Προέρχομαι ἔξω ἐκ τοῦ κοιτῶνος.
Venio,	Ἔρχομαι.
Vado	Ἀπέρχομαι

in

Digitized by Google

in ſcolam [ſcholam].	εἰς τὴν σχολήν.
Primum ſaluto magiſtrum, qui me reſalutavit.	Πρῶτον ἀσπάζομαι διδάσκαλον, ὃς ἐμὲ ἀντησπάσατο.
Ave magiſter.	Χαῖρε διδάσκαλε.
Ave condiſcipule.	Χαῖρε συμμαθητά.
Diſcipuli.	Μαθηταί.
Condiſcipuli.	Συμμαθηταί.
Locum mihi date.	Τόπον ἐμοὶ δότε.
Meum ſcamnum, ſcamellum, ſella.	Ἐμὸν βάθρον, ὑποπόδιον, δίφρος.
Denſa te.	Σύναγέ σε.
Illuc accedite.	Ἐκεῖ προσχωρεῖτε.
Meus locus eſt.	Ἐμὸς τόπος ἐστί.
Ego præoccupavi.	Ἐγὼ προκατέλαβον.
Sedi.	Ἐκάθισα.

Sedeo,	Κάθημαι.
Diſco,	Μανθάνω.
Ediſco,	Μελετῶ.
Jam teneo, meam lectionem.	Ἤδη κατέχω τὴν ἐμὴν ἀνάγνωσιν.
Meus,	Ἐμός.
Mihi,	Ἐμοί.
Noſter,	Ἡμέτερος.
Nobis,	Ἡμῖν.
Tuus,	Σός.
Tibi,	Σοί.
Vos,	Ὑμεῖς.
Nos,	Ἡμεῖς.
Veſtrum,	Ὑμέτερον.
Vobis dico,	Ὑμῖν λέγω.
Jam poſſum reddere.	Ἤδη δύναμαι ἀποδοῦναι.
Reddo,	Ἀποδίδωμι.
Reddidi,	Ἀπέδωκα.
Muta mihi.	Ἄλλαξόν μοι.
Scribe,	Γράψον.
Scribo,	Γράφω.
Scriptura.	Γραφή.
Scriptor,	Γραφεύς.
Litera,	Γράμμα.
Literæ,	Γράμματα,
Græcæ,	Ἑλληνικά,
Latinæ,	Ῥωμαϊκά.

Latinè

Digitized by Google

Latinè locutus eſt.	Ῥωμαϊστὶ ἐλάλησε.	quod acceperam.	ὅπερ εἰλήφειν.
Syllabæ,	Συλλαβαί.	Rogavi, ut me dimitteret domum ad prandiū.	Παρεκάλεσα, ὡς ἐμὲ ἀπολύσῃ οἶκον εἰς ἄριστον.
Nomen,	Ὄνομα.	Et ille me dimiſit.	Καὶ ἐκεῖνός με ἀπέλυσεν.
Accepi, & reddidi iterum verſus.	Ἔλαβον, καὶ ἀπέδωκα πάλιν στίχους.	Ego illi bene valere dixi.	Ἐγὼ ἐκεῖνον εὐρωστεῖν ἔφην.
’oſtea cœpi legere.	Ὕστερον ἠρξάμην ἀναγινώσκειν.	Reſalutavit me.	Ἀντησπάσατό με.
’ræducere neſcio: tu mihi præduc, quomodo ſcis.	Παραγράφειν οὐκ οἶδα· σὺ ἐμοὶ παράγραφον, ὡς οἶδας.	Poſtquam pranderam, reverſus reddidi.	Ἐπεὶ ἠριστήκειν, ἐπανελθὼν ἀπέδωκα.
eleo,	Λειαίνω.	Puer meus da mihi tabulam:	Ὁ παῖς μου δός μοι δέλτον·
era dura eſt.	Κηρὸς σκληρός ἐστι.	& alii in ordine reddunt ad diſtinctum:	καὶ ἄλλοι ἐν τάξει ἀποδιδοῦσι κατὰ διαστολήν.
ollis lebuit ſſe.	Ἁπαλὸς ὤφελεν εἶναι.	& ego tranſeo lectionem.	καὶ ἐγὼ διέρχομαι ἀνάγνωσιν.
ıbula,	Δέλτον.		
:ribe u mihi aginam.	Γράψον σὺ ἐμοὶ σελίδα.		
ginæ ıultæ.	Σελίδες πολλαί.		
’rrigiæ,	Ἱμάντες.		
aphium,	Γραφεῖον.		
n didici	Ἤδη ἔμαθον		

In

In balneum eundum.	Εἰς βαλανεῖον ἰτέον.
Erat enim.	Ἦν γάρ.
Tunc accedo,	Τότε προσέρχομαι,
& juſſi tolli ſabana:	καὶ ἐκέλευσα ἀρθῆναι σαβάνια·
&ſecutus ſum.	καὶ ἠκολούθησα.
Tunc cuJcurri am venientibus ad balneum.	Τότε ἔδραμον ἤδη ἐρχομένοις εἰς βαλανεῖον.
quos ſalutavi,	οὓς ἠσπασάμην,
quibus dixi ſingillatim,	οἷς ἔφην κατὰ ἕνα,
& ſimul,	καὶ ἐμοῦ,
Bene tibi ſit.	Καλῶς σοι γένοιτο.
Bene lava.	Καλῶς λοῦσαι.
Bene cena.	Εὐδείπνει.
Salvum cenaſſe,	Εὐδειπνηκέναι,
Si non perjurus,	Εἰ οὐκ ἐπίορκος,
jura mihi:	ὄμοσόν μοι·
& ego juravi ſimpliciter:	καὶ ἐγὼ ὤμοσα ἁπλουστάτως·
& non perjuravi:	καὶ οὐκ ἐπιώρκησα·
Per deum optimum maximum:	Νὴ τὸν θεὸν κύδιστον, πληθυντικόν.
Sic mihi deus propitius.	Οὕτως ἐμοὶ ὁ θεὸς ἵλεως.
Per ſalutem cujuſlibet:	Νὴ τὴν σωτηρίαν οὐδήποτε·
quod perjurus in hoc ſacramento non inveniar.	ὅτι ἐπίορκος ἐν τούτῳ τῷ ὅρκῳ οὐχ εὑρεθήσομαι.
Tunc mihi credidit.	Τότε ἐμοὶ ἐπίστευσε.
Reverſis nobis rogavi miſcere.	Ἐπανελθόντων ἡμῶν ἠξίωσα κεράσαι.
Miſce mihi.	Κέρασόν μοι.
Miſceo, calidum,	Κιρνῶ, θερμόν, tepidum

tepidum,	χλιαρόν,
frigidum,	ψυχρόν,
recens,	νεαρόν,
fervens,	ζεστόν,
tẽperatū,	εὔκρατον,
Vinum:	Οἶνον·
merum,	ἄκρατον,
aquatum,	ὑδαρές.
conditum,	ἀρτυτόν,
abſinthinū.	ἀψίνθινον,
roſatum.	ῥόδινον.
Poſtquam biber[i]m,	Μετὰ τὸ πιεῖν με,
menſa antepo-natur.	τράπεζα ἔμπροσθεν τιθέσθω.
Diſcubitio	Ανάκλισις.
ſtratum,	Στρωτὸν,
deorſum,	χαμαὶ,
humiliter.	ταπεινῶς.
Torale,	Περίκλιτρον
Mappam,	Μάκτρον,
Mantile adlatum nobis eſt.	Ἐπιτραπέζιον προσηνέχθη ἡμῖν.
Opercu-lum,	Περιφόρημα,
Diſcum,	Δίσκος,
Lances,	Μαζονόμοι,
Acita-bulum,	Ὀξυβάφιον,
Scutella,	[Δισκάριον]

Vas,	Σκεῦος,
Cochlia-rium,	Κοχλιάριον,
Ligulam,	Μύστρον,
Cultellum,	Μαχαίριον,
Radix,	Ῥάφανος,
Lupini,	Θέρμια,
Faſilia,	Λοβοί,
Vua,	Σταφυλή,
Vua paſſa,	Σταφυλίς,
Nuclei,	Στρόβιλοι,
P[i]rum,	Ἄπιον,
Nuces,	Κάρυα,
Cardu[u]s,	Κινάρα,
Liquamen,	Γάρος,
Oleum,	Ἔλαιον,
Olivæ,	Ἐλαῖαι,
Sapa,	Ἕψημα,
Acetum,	Ὄξος,
Holus,	Λάχανον.
Maluæ,	[Μαλάχαι]
Porri,	Πράσα,
Caules,	Κράμβαι,
Holus marinu[m]	Θαλασσοκράμβη.
Cucurbita,	Κολοκύνθη,
Cucume-res,	Σίκυς,
Fruſtum,	Τέμαχος,
Fruſtellū,	Τεμάχιον,
Bubulum,	Βόειον,
Põrcinū,	Χοίρειον,
Vitulinū,	Μόσχειον,

X Ceruinum,

Digitized by Google

Ceruinum.	Ἐλάφειον.
Attagina,	Ἀτταγάς.
Ruſticula.	Ὄρνις ἀγρία.
Gallus.	Ἀλέκτωρ.
Gallina.	Ὄρνις.
Pullulus.	Νεοσσός.
Piſcis.	Ἰχθύς.
Salſum.	Τάριχος.
Sarda	Πηλαμίς.
Sardinæ.	Θρίσσαι.
Ofella.	Ψιλοπλεύριον.
Lucanicæ.	Ἀλλάντια.
Miſſiſulæ.	Μισύλη.
Turdus.	Κίχλα.
Merulus.	Κόσσυφος.
Patella.	Λοπάς.
Olla.	Χύτρα.
Caccabus.	Πάνθεψις.
Mortarium.	Θυΐα.
Piſtillus.	Ἁλατρίβανος.
Tripedem.	Πυρίστατον.
Cucuma.	Θερμοφόρον.
Modius.	Χοῖνιξ.
Sextarius.	Ξέστης.
Congi[u]s.	Χοῦς.

COLLOQ. II.	ὉΜΙΛ. Β'.
Lege bene.	Ἀνάγνωθι καλῶς.
Hodie quid feciſti?	Σήμερον τί ἐποίησας;
Surrexi mane expergefactus: & vocavi puerum.	Ἠγέρθην πρωῒ ἐξυπνισθείς. καὶ ἐκάλεσα παῖδα.
Juſſi aperire feneſtram	Ἐκέλευσα ἀνοῖξαι τὴν θυρίδα.
Aperuit cito.	Ἤνοιξεν ταχέως.
Elevatus adſidi ſupra ſponda[m] lecti.	Ἐγερθεὶς ἐκάθισα ἐπὶ τοῦ ἐνηλάτου τῆς κλίνης.
Popoſci calciamenta & ocreas,	Ἤτησα ὑποδήματα καὶ περικνημῖδας,
erat enim frigus.	ἦν γὰρ ψύχος.

Ca-

Calciatus	Ὑποδεθεὶς
ergo	οὖν
accepi	ἔλαβον
linteum.	ὠμόλινον.
Porre-	Ἐπεδόθη
ctum eſt	
mundum.	καθαρόν.
Allata	Προσην-
eſt	έχθη
aqua ad	ὕδωρ πρὸς
faciem	τὴν ὄψιν
in orcio-	εἰς ὀρ-
lum.	νόλλην.
Cujus ſu-	Οὗ ἐπι-
perfuſu.	χυθεὶς
primũ [ad]	πρῶτον
manus,	χεῖρας,
leinde ad	εἶτα κατὰ
aciem,	τὴν ὄψιν,
x os	καὶ τὸ στόμα
clauſi.	ἔκλεισα.
lentes	ὀδόντας
ricui	ἔτριψα
k gin-	καὶ οὖλα.
givas.	
xpui	ἐξέπτυσα
utilia,	τὰ ἄχρηστα,
cut	ὥς τινα
iperve-	ἐπήρχον-
iebant,	το,
emun-	καὶ ἐξεμυ-
ci me.	ξάμην.
æc o-	Ταῦτα πάν-

mnia effuſa	τὰ ἐξεχύ-
ſunt.	θησαν.
Terſi ma-	Ἐξέμαξα
nus.	τὰς χεῖρας.
deinde	ἔπειτα
& bra-	καὶ τοὺς βρα-
chia,	χίονας,
& faciem:	καὶ τὴν ὄψιν.
ut mun-	ἵνα καθα-
dus pro-	ρὸς προ-
cedam.	έλθω.
Sic enim	Οὕτως γὰρ
decet	πρέπει
puerum	παῖδα
ingenuũ	ἐλεύθερον
diſcere.	μαθεῖν.
Poſthæc	Μετὰ ταῦτα
grafium	γραφεῖον
requiſivi,	ἐπεζήτησα,
& mem-	καὶ σωμά-
branum.	τιον,
& hæc	καὶ ταῦτα
tradidi	παρέδωκα
meo	ἐμῷ
puero	παιδί.
Paratus	Ἑτοιμα-
ergo	σθεὶς οὖν
in omnia,	εἰς πάντα,
proceſſi	προῆλθον
bono	καλῇ
auſpicio,	κληδόνι,
ſequente	ἀκολουθοῦν-
me	τός μοι

	μοι
pædagogo	παιδαγωγοῦ
recte	ὀρθῶς
per portic:	διὰ τῆς στοᾶς,
quæ du-	ἥτις ἦγεν
cebat ad	εἰς τὴν
ſcholam.	σχολήν.
Sicubi	Εἴ τινές
mihi noti	μοι γνωστοὶ
occurrerũt	ὑπήντησαν,
ſalutavi	ἠσπασάμην
eos:	αὐτούς·
& illi me	καὶ ἐκεῖνοι
reſaluta-	ἐμὲ ἀντη-
verunt.	σπάσαντο.
Ut ergo	Ὡς δὴ ἦλ-
veni ad	θον πρὸς
ſcalam,	τὴν κλί-
	μακα,
adſcẽdi per	ἀνέβην διὰ
gradus	τῶν βαθμῶν
otio, ut	ἀτρέμα, ὡς
oportebat.	ἔδει,
& in pro-	καὶ ἐν τῷ
ſc[h]oliode	προσχολίῳ
poſui bir-	ἀπέθηκα
rum: &	βίρρον· καὶ
demunxi	κατέψηξα
capillos,	τρίχας.
& ſic	καὶ οὕτως
elevato	ἠρμένῳ
centrône	κέντρωνι
introivi:	εἰς ἦλθον.

& pri-	καὶ πρῶ-
mum	τον
ſalutavi.	ἠσπασάμην
præce-	καθηγη-
ptores,	τάς,
condiſci-	συμμαθη-
pulos.	τάς.
Etenim	καὶ γὰρ
inde	ἐκεῖθεν
proficere	προκόπτειν
non ſub-	μὴ ὑφέλ-
trahant	κωσιν.
Scripſi er-	Ἔγραψα
go meum	οὖν ἐμὸν
nomen:	ὄνομα·
& ita	καὶ οὕτως
ſteti,	ἐστάθην,
donec an-	ἕως οἱ
tecedentes	προάγοντες
reddide-	ἀπέδω-
runt,	καν,
& adtendi	καὶ προσέσχον
pronun-	ὑποκρί-
tiationes	σεις
præce-	καθηγη-
ptoris,	τοῦ,
& condi-	καὶ συμμα-
ſcipuli:	θητοῦ·
etenim	καὶ γὰρ
inde pro-	ἐκεῖθεν
ficimus	προκόπτομεν
attendẽ-	προσέχον-
tes aliis,	τες ἄλλοις
	ἐπ

ſi quid ipſi	εἴ τι αὐτοῖς
mõ[e]ntur.	δεικνύοιτο.
Audacia	Τόλμη ἔνθεν
hinc fit, &	γίνεται, καὶ
profectus.	προκοπή.
Ut ergo	Ὡς δὴ
meo loco	τῷ ἐμῷ τόπῳ
acceſſi,	προσῆλθον,
ſedi,	ἐκάθισα,
protuli	προήνεγκα
manum	χεῖρα
dextram,	δεξιὰν,
ſiniſtram	ἀριστερὰν
perpreſſi	ὑπέστειλα
ad veſti-	πρὸς τὰ
menta:	ἱμάτια·
& ſic	καὶ οὕτως
cœpi	ἠρξάμην
reddere,	ἀποδοῦναι,
quomodo	καθὼς
acceperã	εἰλήφειν
ediſcenda.	ἀναλήμματα.
Verſus	Στίχους
ad nume-	πρὸς ἀριθ-
rum &	μὸν καὶ
diſtinctũ	στιγμὸν καὶ
& caſulã,	ὑποστίξιν,
cum aſpi-	μετὰ προσ-
ratione	πνεύσεως
ubi opor-	ὅπου συνέ-
tebat:	φερε·
& meta-	καὶ μετά-
fraſin	φρασιν

dum	ἐν ὅσῳ ἀ-
reddo	ποδίδωμι
ad præce-	ὑπὸ τοῦ κα-
ptorem,	θηγητοῦ,
ut & vo-	ἵνα καὶ φω-
cem præ-	νὴν ἐπιμα-
pararem	σοίμην
propiorẽ.	ἐγγυτέραν,
Acceſſi,	Προσῆλθον,
& poſita	καὶ ὑποθέσεως
manu	χειρὸς
tabulam	δέλτον
reddidi	ἀπέδωκα
memoria	μνήμῃ.
ſubſcri-	ὑπογρα-
ptionem	φὴν
eorum ubi	αὐτῶν ὅπου
egeram.	ἔπραξα.
Poſt hæc	Μετὰ ταῦτα
dimiſſus	ἀπολυθεὶς
conſedi	συνεκάθισα
meo loco,	ἐμῷ τόπῳ,
librum	βιβλίον
accepi,	ἔλαβον,
ſcripſi	ἔγραψα
cotidiana:	καθημερινά·
Interro-	Ἐπερώτη-
gavi,	σα,
& emen-	καὶ διορθω-
datus	θεὶς
legi	ἀνέγνωκα
lectionem	ἀνάγνωσιν
meam:	τὴν ἐμήν·

Digitized by Google

quam	ἣν ἐμοὶ
mihi	
expoſuit	ἐξέθετο
diligen-ter,	ἐπιμελῶς,
donec in-telligerē	ἕως νοήσαι-μι
& per-ſonas,	καὶ πρόσ-ωπα,
& ſen-ſum	καὶ διά-νοιαν
verborum	ῥημάτων
autoris:	τοῦ ποιητοῦ·
deinde ab	εἶτα ἀπὸ
oculo ci-	τοῦ ὀφθαλ-
tatim i-	μοῦ ταχίως
gnotum, &	ἄγνωτον, καὶ
quod rarè	ὃ σπανίως
legitur.	ἀναγινώ-σκεται.
Hæc acta	Ταῦτα ἐ-
ſunt	πράχθη
per ſingu-	καθ' ἕ-
los, &	να, καὶ
univerſos	πάντας,
juxta uni-	καθ' ἑνὸς
us cujuſq;	ἑκάστου
vires	δυνάμεις
& profe-	καὶ προ-
ctum, &	κοπὴν, καὶ
tempora,	καιροὺς,
& ætatem	καὶ ἡλικίαν
condiſci-pulorum.	συμμαθη-τῶν.
Sunt enim	Εἰσὶ γὰρ
& naturæ	καὶ φύσεις
variæ	ποικίλαι
ſtuden-tium,	φιλοπο-νούντων,
& diffi-ciles	καὶ δυ-σχερεῖς
volūtates	θελήσεις
ad labo-rem	πρὸς κό-πον
litera-rum.	γραμμά-των.
in quibus	ἐν οἷς
quum	ὅτι
multum	πολὺ
proficias,	προκόπτεις,
plus	πλέον
ſupereſt,	λείπει,
ut ad ſum-mum	ἵνα ἐπ' ἄ-κρον
venias	ἔλθῃς
profectū.	προκοπῆς.
Alii ergo	Ἄλλοι οὖν
nomina,	ὀνόματα,
alii	ἄλλοι
verſus	στίχους
recitave-runt,	ἀνηγόρευ-σαν,
quomodo	καθὼς
ſoliti ſunt.	εἰώθασιν.
Scribere.	Γράφειν.
Syllabæ.	Συλλαβαί.

Surre-

Digitized by Google

Surrexe-	Ἠγέρθη-
runt,	σαν,
& ſtete-	καὶ ἐστάθη-
runt	σαν
ad titu-	πρὸς τὸν
lum.	πίνακα.
Jam peri-	Ἤδη ἐμπεί-
to reliqui	ρῳ οἱ λοιποὶ
pariter	ὁμοῦ
reſpon-	ἀπεκρί-
debant,	νοντο,
quęcunq;	ὅσα
ad incipi-	πρὸς τοὺς
entes	ἀρχομένους
præbita	κατελέχθη
ſunt	
eis,	αὐτοῖς,
& neceſ-	καὶ τὰ χρή-
ſaria, &	ζοντα, καὶ
numeros,	ἀριθμοὺς,
digitos	δακτύλους
& calcu-	καὶ ψήφους.
los.	
Hæc dum	Ταῦτα ἐν
	ὅσῳ
reddo,	ἀποδίδομαι
ei age-	οὗτοι ἔ-
bant.	πραττον.
Reliqui	Οἱ λοι-
autem	ποὶ δὲ
expoſi-	ἐξηγήσεσιν
tionibus	
vacabant	ηὐκαίρουν

per duas	κατὰ δύο
claſſes,	τάξεις,
tardiores	βραδύτεροι
& velo-	καὶ ταχύτε-
ciores &	ροι, καὶ
interro-	ἐπερωτή-
gationi-	σεσιν.
bus.	
Nominum	Ὀνομάτων
caſus	πτώσεις
quinque.	πέντε·
Nomina-	Ὀνομαστι-
tivus,	κός,
Geniti-	Γεννημέ-
vus,	νος,
Dativus,	Δοτικός,
Accuſa-	Αἰτιατικός,
tivus,	
Vocati-	Κλητικός,
vus.	
Ablati-	Ἀφαιρετι-
vus.	κός.
Nomini	Ὀνόματι
detur	δοθήτω
Numerus,	Ἀριθμός,
Unalis,	Ἑνικός,
uno (*pot.* i)	ἑνί.
Dualis,	Δυϊκός,
Pluralis.	Πληθυντι-
	κός.
Quod	Ποῖον
verbum.	ῥῆμα,
quot &	πόσα καὶ

perſonæ	πρόσωπά
ſint:	εἰσί·
Dicis, ſe-	Λέγεις,
cundæ:	δευτέρου·
Dicit,	Λέγει,
tertiæ.	τρίτου·
quis dicat,	Τίς λέγῃ,
Quis, cu-	Τίς, τίνος,
jus,	
Filius ſit	Υἱὸς εἴη
eorum,	τούτων,
quos le-	οὓς ἀναγι-
gimus	νώσκομεν
antiquos	ἀρχαίους
apud Ho-	παρὰ Ὁ-
merum,	μήρῳ,
& maxi-	καὶ μεγί-
mos	στους
reges,	βασιλεῖς,
& duces	καὶ ἡγεμόνας
Græcorũ,	Ἑλλήνων,
& pru-	καὶ φρονί-
dentes,	μους,
juvenes &	νέους καὶ
ſenes, qui	γέροντας. οἵ-
injuriam	τινες ὕβριν
unius civis	ἑνὸς πολίτου
ſui	ἰδίου
omniũ cõ-	πάγκοινον
mun[e]m	
judican-	κρίναν-
tes, uno	τες, ὁμό-
animo,	ψυχοι,

deſtinati	ἐντεταγμένοι
aut perire	ἢ ἀπολέσαι
aut punire	ἢ κολάσαι
Alexan-	Ἀλέξαν-
drum,	δρον,
qui à	ὅστις ἀπὸ
Troia	Τροίας
navibus	ναυσὶν
navigans	πλεύσας
in Græ-	εἰς Ἑλλά-
ciam, &	δα, καὶ
hoſpitatus	ξενισθεὶς
in regno	ἐν βασιλείᾳ
Menelai	Μενελάου
in Lacede-	εἰς Λακε-
monem,	δαίμονα,
oblitus	ἐπιλαθό-
	μενος
benefa-	εὐεργετη-
ctorum	μάτων
& hoſpita-	καὶ ξενίας,
litatis,	
& õnis hu-	καὶ πάσης φι-
manitatis,	λανθρωπίας
tanquam	ὡς βάρβα-
barbarus	ρος
& impru-	καὶ ἄφρων,
dens,	
rapuit	ἥρπασεν
Helenam	Ἑλένην
uxorem	ἄλοχον
Menelai,	Μενελάου,
& tranſ-	καὶ διεκό-

duxit

Digitized by Google

duxit in	μισεν εἰς
Troiam,	Τρωάδα,
regionem	χώραν
Trojanorum,	τῶν Τρώων,
quorum	ὧν
regnabat	ἐβασίλευεν
Priamus	Πρίαμος ὁ
pater ejus.	πατὴρ αὐτοῦ.
Et[ad]urbē	Καὶ πόλιν
Ilion festinanter	Ἴλιον ἐσπουδασμένως
cum exercitu &	μετὰ στρατοῦ καὶ
navibus	ναυσὶν
ſimiliter	ὁμοίως
copioſis,	πολλαῖς,
quæ	αἵτινες
ceperunt	κεχωρήκασιν
populum	τὸν ὄχλον
ex multis	ἐκ πολλῶν
adunatum,	ἠθροισμένον,
ſive inſularum	ἤτοι νήσων
incolas,	ἐνοίκους,
regi	βασιλεῖ
Agamemnoni	Ἀγαμέμνονι
ſubditi,	ὑποτεταγμένοι,
cum multis	μετὰ πολλῶν
ducibus,	ἡγεμόνων,

quorum	ὧν
& virtutes	καὶ τὰς δυνάμεις
miramur,	θαυμάζομεν,
& ſapientiam laudamus,	καὶ φρόνησιν ἐπαινοῦμεν,
navigaverunt	ἔπλευσαν
ad Troiam:	εἰς Τρωάδα·
ibique	ὅπου ἂν
multa	πλεῖστα
& digna	καὶ ἄξια
memoria	μνήμης
peregerunt,	διετέλεσαν,
annis	ἔτεσιν
novem	ἐννέα
pugnantes	μαχόμενοι
adverſus	κατέναντι
Troianos:	τῶν Τρώων
decimo	δεκάτῳ
autem	δὲ ἔτει
urbem	πόλιν
eorum	αὐτῶν
expugnaverunt;	ἐπόρθησαν,
univerſis	ἁπάντων
interfectis	ἀνῃρημένων
eminentibus	ἀνυπερεχόντων
præter Æ-	χωρὶς Αἰ-

neam,	νέου,
qui fuga-	ὅστις δια-
tus,	φυγὼν
in Italiam,	εἰς Ἰταλίαν,
dux fuit	ἀρχηγὸς
imperii	ἐγένετο τῆς
Romanis:	ἐπιτάξεως
	Ῥωμαίοις·
& ſic	καὶ οὕτως
Græci re-	Ἕλληνες ἀ-
ceperunt	πέλαβον
Helenam.	Ἑλένην.
Ex his	Ἐκ τούτων
multi &	πολλοὶ καὶ
eminentes	ἐξέχοντες
virtute	δυνάμει
& genere,	καὶ τῷ γέ-
in bello	νει, ἐν πο-
cecide-	λέμῳ ἔ-
runt.	πεσον.
Et poſtea	Καὶ ὕστερον
dum re-	ἐν ὅσῳ
vertun-	ὑποστρέ-
tur, in ma-	φουσιν, ἐν
ri tempe-	θαλάσσῃ
ſtatibus	χειμῶσιν
perierunt,	ἀπώλοντο,
& deſpe-	καὶ ἀνελ-
ratione	πιστίᾳ
animi.	ψυχῆς.
In his ergo	Ἐν τούτοις
exer-	οὖν γυμνα-
cemur,	ζόμεθα,

& aliis	καὶ ἄλλοις
variis:	ποικίλοις·
& perti-	καὶ μελλόν-
nenti-	των
bus ad-	
venit	ἐπῆλθεν
hora.	ὥρα.
Sumptis	Ληφθεισῶν
ergo	οὖν
pugilla-	πινακίδων
ribus	
ſcripſi	ἔγραψα
de ora-	ἐκ λόγου
tione	
Demoſthe-	Δημοσθέ-
nis,	νους,
dictante	ἐπαγορεύον-
præcep-	τος καθηγη-
tore, quod	τοῦ, ὃ
ſufficie-	ἐπήρκει,
bat,	
& hora	καὶ ὥρα
permitte-	ἐπέτρε-
bat:	πεν·
diſtinxi, ut	ἔστιξα, ὡς
oportebat,	ἔδει,
recitantes	ἀναγορεύ-
	οντες
primum,	πρῶτοι,
& ipſe	καὶ αὐτὸς
recitavi	ἀνηγό-
	ρευσα
ſolus.	μόνος.

Καλ

ΟΜΙΛ. Γ.

Καλὴ ἡμέρα. ἦλθες; ἦλθον. ἔλαβες; ἔδωκας αὐτῷ; ἔδωκα. μή τινος χρείαν ἔχεις; σὲ ὑγιαίνειν. Ἐὰν θέλῃς, ἐλθὲ μετ' ἐμοῦ. ποῦ; πρὸς φίλον τὸν ἡμέτερον Λούκιον. ἐπισκεψώμεθα αὐτόν. τί γὰρ ἔχει; ἀῤῥωστεῖ. ἀπὸ πότε; ἐξ ὀλίγων ἡμερῶν ἐνέπεσε. ποῦ μένει; οὐ μακράν. περιπάτει. αὐτή ἐστιν, νομίζω, ἡ οἰκία. αὐτή ἐστιν. ἰδοὺ ὁ θυρωρός. ἐρώτησον αὐτόν, εἰ δυνάμεθα εἰσελθεῖν, καὶ ἰδεῖν τὸν κύριον αὐτοῦ. κἀκεῖνος εἶπεν, τίνα ζητεῖτε; τὸν δεσπότην σου. περὶ τῆς ὑγείας αὐτοῦ ἐληλύθαμεν. ἀνάβατε. πόσας κλίμακας; δύο. εἰς τὰ δεξιὰ κρούσατε, εἰ μέντοι γε ἦλθε. προεληλύθει γάρ. κρούσωμεν. ἴδε τί ἐστιν. Χαίρετε πάντες. τὸν κύριόν σου θέλομεν ἐπισκέψασθαι. γρηγορεῖ; μήνυσόν μοι. κἀκεῖνος εἶπεν, οὐκ ἔ-

COLLOQ. III.

FAuſtus dies. Veniſti? veni. accepiſti? dediſti ei? dedi. Nunquid aliquid opus habes? te valere. Si vis, veni mecum. quo? ad amicum noſtrum Lucium. Viſitemus eum. quid enim habet? ægrotat. ex quo? à paucis diebus incidit. ubi manet? non longe. ambula. hæc eſt, arbitror, domus. hæc eſt. Ecce janitor. Interroga eum, an poſſimus ingredi & videre dominum ejus. & ille dixit, quem quæritis? dominum tuum. pro ſanitate ipſius advenimus. aſcendite. quot ſcalas? duas. ad dextram pulſate, ſi tamen venit. præceſſerat enim. pulſemus. vide quid ſit. Salvete omnes. dominum tuum volumus viſitare. vigilat? nuncia mihi. & ille dixit, non

στιν

ἐστιν ὧδε. τί λαλεῖς; ἀλλὰ ποῦ ἐστιν; ἐκεῖ κατέβη εἰς τὸν δαφνῶνα διακινῆσαι. συγχαίρομεν αὐτῷ· ὅταν ἔλθῃ, εἰπὲ αὐτῷ, ἡμᾶς πρὸς αὐτὸν χαίροντας ἐληλυθέναι περὶ τῆς σωτηρίας αὐτοῦ· ὅτι πάντα ὀρθῶς ἔχει. οὕτως ποιήσω.

eſt hic. quid loqueris? ſed ubi eſt? illuc deſcendit ad lauretum deambulaturus. gratulamur ei. cum venerit, dicito illi, nos ad ipſum gratulantes adveniſſe pro ſalute ejus: quòd omnia rectè habent. Ita faciam.

ὉΜΙΛ. Δ.

COLLOQ. IV.

Σὺ ποῦ ὑπάγεις; εἰς τὴν οἰκίαν σπεύδω. διὰ τί ἐπεζήτησας; ἄν σοι ἡδύ ἐστι, σήμερον παρ' ἐμοί ἀρίστησον χρησίμως. οἴνῳ καλῷ οἰκιακῷ χρώμεθα. οὕτω γινέσθω. ἐν ὥρᾳ οὖν ἐλθὲ πρὸς ἡμᾶς. ὅτε θέλεις, πέμψον πρὸς ἡμᾶς. ἐν τῇ οἰκίᾳ εἰμί. οὕτω γινέσθω ἡμῖν.

Tu quo vadis? in domum feſtino. quare inquiſiſti? ſi tibi gratum eſt, hodie apud me prande frugaliter. vino bono domeſtico utimur. ita fiat. ad horam itaque veni ad nos. quando vis, mitte ad nos. in domo ſum. ſic fiat nobis.

Σὺ παιδάριον ἀκολούθησόν μοι εἰς τὸ κρεωπώλιον. τί ποτε ἀγοράσωμεν εἰς ἄριστον; ἐπερώτησον, πόσου ἰχθύας; δηναρίων δέκα.

Tu puer ſequere me ad macellum. quid emamus ad prandium? interroga, quanti piſces? denariorum decem.

Σὺ παιδάριον ὕπαγε εἰς τὴν οἰκίαν, ἵνα δυνηθῶμεν

Tu puer perge domum, ut poſſimus

νηθῶμεν

νηθῶμεν ἀπελθεῖν εἰς τὸ λαχανοπώλιον, καὶ ἀγοράσαι λάχανα, ἅπερ ἀναγκαῖά ἐστι, καὶ ὀπώρας, συκάμινα, σῦκα, μῆλα περσικὰ, ἀπίους, τερκόκκια. Ἴδου ἔχεις πάντα ἃ ἠγοράσαμεν, ὕπαγε εἰς τὴν οἰκίαν.

ire ad olitoriū, & emere olera, quæ neceſſaria ſunt, & poma, mora, ficus, mala perſica, pira, tubera. Ecce habes omnia quæ eminus, vade domum.

Καλεσάτω τὶς τὸν μάγειρον. ποῦ ἐστιν; ἄνω ἀνῆλθε. καὶ τί θέλει; καταβάτω ὧδε. ἆρον, ἕψησον ἐπιμελῶς τὰ προσφάγια. ἄρτυσις καλὴ γενέσθω. ἔνεγκε τὴν κλεῖδα καὶ λύχνους, γάρον πρῶτον] καὶ δεύτερον, ὄξος δριμὺ, γλεῦκος, οἶνον λευκὸν καὶ μέλανα, παλαιὸν, ξύλα ξηρὰ, ἄνθρακας, ἀνθρακιὰν, ἀξίνην, σκεύη, λωπάδα, χύτραν, λέβητα, ἐσχάραν, πῶμα, θυίαν. Σὺ δὲ παιδάριον ὕπαγε πρὸς τὸν Γάϊον, καὶ εἰπὲ αὐτῷ· ἐλθὲ ἐκεῖθεν. λουσώμεθα. ὕπαγε, τρέχε ταχέως, ποίησον.

Vocet aliquis coquum. ubi eſt? ſurſum aſcendit. & quid vult? deſcendat huc. tolle, coque diligenter pulmenta. conditura bona fiat. affer clavem & lucernas, liquamen primum & ſecundum, acetum acre, muſtum, vinum album & nigrum, vetuſtum ligna ſicca, carbones, prunam, ſecurim, vaſa, patinam, ollam, lebetem, craticulam, operculum, mortarium. Tu verò puer vade ad Caium, & dic ei: Veni inde, lavemus. vade, curre velociter, fac.

Ἐγένου πρὸς αὐτόν; ἐγενόμην. ὅπου ἦν; εἰς

Fuiſti apud eum? fui. ubi erat? in domo

τὴν

τὴν οἰκίαν ἐκάθητο. καὶ τί ἐποίει; ἐφιλολόγει. καὶ τί εἶπε; ἐκδέχου με ἐρχόμενον, καὶ ἀκολουθῶ.

domo ſedeb. Et quid faciebat? ſtudebat. & quid dixit? expecta me venientem, & ſequor.

Ὕπαγε πάλιν, καὶ εἰπὲ αὐτῷ· πάντες ὧδέ εἰσι. σύνελθε. ὑμεῖς πῶς σύνθετε ἐπιμελῶς τὰ ὑάλινα, καὶ τὰ χαλκώματα, καὶ ὕδωρ ῥίψατε ἔξω. θέλω ἰδεῖν, ὡς οἱ νεανίσκοι. Ἤδη ἔστρωσα. πάντα ἕτοιμά ἐστιν. οὐδέπω ἦλθεν; ἄπελθε, εἰπὲ αὐτῷ· ὀψὲ ἡμᾶς ποιεῖς ἀριστῆσαι. Ἰδοὺ ἦλθε. συνάντησον αὐτῷ. Παρακάλεσον αὐτόν. τί ἔξω ἑστήκεις;

Vade rurſus, & dic ei: omnes hic ſunt. cum eo veni. Vos interim componite diligenter vitrea vaſa, & ærea, & aquam projicite foras. vellem videre quemadmodum juvenes. Jam ſtravi. omnia parata ſunt. nequedum venit? vade, dic ei: ſero nos facis prãdere. Ecce venit. occurre ei. Roga ipſum. Quid foris ſtas?

ΟΜΙΛ. Ε.

Coll. V.

Ἐγείρου, ἄγωμεν. μή τι θέλεις ἐλθεῖν εἰς ἀπόπατον; καλῶς με ὑπεμνήσας, ἡ κοιλία με ἐπείγει. ἄγωμεν.

Surge, eamus. Nunquid vis venire ad ſeceſſum? Bene me admonuiſti, venter me ſtimulat. eamus.

Λοιπὸν ἔκδυσόν με. ὑπόδησόν με. σύνθες τὰ ἱμάτια. περίβαλε. τήρει καλῶς. μὴ νύσταζε διὰ τοὺς κλέπτας.

Jam exue me. calcea me. compone indumenta. cooperi. ſerva bene. ne dormita propter fures.

Ἅρπασο

Digitized by Google

ΟΜΙΛ. ϛ.

Ἄρπασον ἡμῖν σφαῖραν. γυμνασθῆναι θέλω ἐν τῷ κηρώματι.

Δεῦρο, παλαίσωμεν διὰ χρόνου, μιᾷ ῥοπῇ. οὐκ οἶδα, οὐδὲ δύναμαι. πάλαι γὰρ πέπαυμαι τοῦ παλαίειν. ὅμως πειράσω εἰ δύναμαι. ἐλαφρῶς κεκοπίακα. ἄλειψον. ἤλειψα. ἀλείψομαι. τρῖψον. ἱδροῖς; ἱδρῶ. ἐκλέλυμαι. κατάβα. ἔξελθε λοιπόν.

Βάλλε σεαυτὸν εἰς τὴν κολυμβήθραν ὑπαίθριον. κολύμβησον. ἐκολύμβησα.

Περίχεε σεαυτόν. περιέχεον. ἀνέλαβον. ἐπίδος ξύστραν. περικατάμαξόν με. κατέμαξόν μοι τὴν κεφαλὴν, καὶ τοὺς πόδας. δὸς σανδάλια. ὑπόδησόν με. ἐπίδος ἐπικάμιον. καλῶς ἐλούσω. καλῶς σοι ἔστω.

Coll. VI.

Rape nobis pilam. exerceri volo in ceromate.

Veni, luctemur per tempus, uno momento. neſcio, neque poſſum. jamdudum enim deſii luctari: tamen tentabo an poſſim. Leviter fatigatus ſum. unge. unxi. ungam me. frica. ſudas? ſudo. deficio. deſcende. exi jam.

Mitte te ipſum in piſcinam ſubdialem. nata. natavi.

Perfunde te ipſum. perfudi. reſumpſi. porrige ſtrigilem. abſterge me. terge mihi caput & pedes. da caligas. calcea me. adjice amiculum. bene laviſti. bene tibi ſit.

ΟΜΙΛ. Ζ.

Δότε ὧδε θρόνους, δίφρους, βάθρον, δίεδρον,

Coll. VII.

Date huc ſedes, ſellas, ſcamnum, biſellium,

προσκε-

προσκεφάλαιον. καθέζου. κάθημαι. τί ἑστήκεις; πλύνον ποτήριον ὕδατι θερμῷ. συγκέρασον· πάνυ γὰρ διψῶ. κέρασον πᾶσι. τίς, τί θέλει; ἢ ἀρτυτὸν, ἢ καρηνόν. αὐτὸν ἐκείνῳ κέρασον.

Σὺ τί θέλεις; πλύνον ποτήριον. κέρασόν μοι θερμὸν, μὴ ζεστὸν, μήτε χλιαρὸν, ἀλλὰ συγκέρασον· βάλλε νεαρόν· πρόσθες ἄκρατον.

Τί ἑστήκετε; καθέζεσθε, ἐὰν θέλετε, ἀναπέσωμεν. ποῦ κελεύεις; ἐν πρώτῳ τόπῳ ἀνάπεσον. Δός μοι γεύσασθαι μαλάχας ζεστάς. ἐπίδος μοι χειρομάκτιον· κομίσατε. ἴδε εἰ ἔχεις πεπερᾶτον. ἐπίβαπτε. χρῶμαι. χρῶ. δὸς σῦκον τὸ τρυφερὸν, κίχλας, χαλίκρεας, θριδάκας. εἷς ἐξ ὑμῶν ἄρτον κλάσῃ. κλάσον ψωμούς. δειπνήσατε. πάντως ἐκεῖνος ἄξιός ἐστι παρ' ἡμῖν δειπνῆσαι. δὸς ταρίχιον, τριχίδας, λόβια, ἕρμινον μετὰ γάρου, γογγυλωτὸν,

cervical. ſede. ſedeo. quid ſtas? lava calicem aqua calida. miſce. valde enim ſitio. miſce omnibus. quis, quid vult? vel conditum, vel carenum. ipſum illi miſce.

Tu quid vis? lava calicem. miſce mihi calidum, non fervens, neq; tepidum, ſed temperatum. mitte recens; adjice merum.

Quid ſtatis? ſedete, ſi vultis, diſcumbamus. ubi jubes? in primo loco diſcumbe. Da mihi guſtare maluas ferventes. porrige mihi mappam: afferte. vide num habeas piperatum. intinge. utor. utere. Da ficatum tenerum, turdos, glandulas, lactucas. unus ex vobis panem frangat. frange fruſta. cœnate. profecto ille dignus eſt apud nos cœnare. da ſalſum. ſardinas, lobia, cyma cum liquamine, rapatu

ἐς-

ὄρνιν ὀπτὴν, ψιλόπλευρα διὰ ζωμοῦ, τεμάχια; δέλφακα ὀπτόν.

gallinam aſſam, oſſas juſcellatas, copadia, porcellum aſſum.

Θὲς τὸν δίσκον μετὰ τρωξίμων, ῥαφάνους, ἡδύοσμον, ἐλαίας λευκὰς, καὶ τυρὸν νεαροπαστὸν, οἴδνα, μύκητας. τοῖς ὑπηρετήσασι δότε δειπνῆσαι, καὶ τῷ μαγείρῳ καὶ τραγήματα, ὅτι καλῶς ὑπηρέτησε. δότε ὕδωρ εἰς χεῖρας. κατάμαξον τὴν τράπεζαν.

Pone diſcum cum eduliis, radices, mentam, olivas albas, & caſeum recens aſperſum, tubera, fungos. Miniſtrantibus date ad cœnandum, & coquo etiam bellaria, quia bene miniſtravit. date aquam ad manus. Exterge menſam.

Πρόσφατον δὸς ἀπλοπότην. δὸς ἄκρατον· κέρασον θερμὸν εἰς τὸ μεῖζον, εἰς τὸ μικρόν. ἡδέως. ἐλπίζω γὰρ τὴν ἄλλην ἰδεῖν σε, ἐὰν ἐπιτρέπῃς. προπίνω σοι. καλῶς· λαμβάνω ἀπὸ τοῦ ἡδέως. διὰ τί οὐ πίνεις; πίε κύριε. ᾔτησα, καὶ οὐδείς μοι δέδωκε.

Recentem da phialam. da merum. miſce calidum, plus, minus. libenter. ſpero enim alias te videre, ſi permittas. propino tibi bene: accipio à te libenter. ut quid non bibis? bibe domine. petivi, & nullus mihi dedit.

Δὸς ἡμῖν γλυκέα πλακοῦντα. ἀρκεῖ ἡμῖν.

Da nobis dulcem placentam; ſufficit nobis.

Ἄγωμεν λοιπόν. ἅψον λαμπάδα, λαβέ. καλῶς ἡμᾶς εἶχες.

Eamus jam. accende faculam, ſume, bene nos habuiſti.

Digitized by Google

Παιδίον ἐλθὲ, σύλλεξον ταῦτα πάντα, τοῖς ἰδίοις τόποις ἀπόθου ἐπιμελῶς.

Puer veni, collige iſta omnia. ſuis locis repone diligenter.

Στρῶσον τὴν κλίνην. ἐστρώσαμεν. καὶ δι' αὐτὸ σκληρόν ἐστιν. ἐξετινάξαμεν, καὶ προσκεφάλαιον ἐμαλάξαμεν. ἐπειδὴ γὰρ ὀκνηρῶς, ἃ ἀναγκαῖά ἐστιν, ἐποιήσαμεν.

Sterne lectum. ſtravimus. & ob id ipſum durum eſt. excuſſimus, & pulvillum mollivimus. Nimirum ſegniter quæ neceſſaria ſunt, fecimus.

Μηδεὶς ἔξω διανυκτερεύσῃ, ἢ ἐξέλθῃ. ἐάν τινος φωνῆς ἀκούσω, οὐ συγχωρήσω.

Nemo extra pernoctet, aut exeat. Si cujus vocem audiero, non parcam.

Αναλάβετε ὑμᾶς. κοιμᾶσθε, καὶ ἀλεκτρυοφωνίᾳ μὲ ἐξυπνήσατε, ἵνα ἐκδράμω.

Recipite vos. quieſcite, & gallicinio me excitate, ut excurram.

CAPUT TERTIUM.

Continens lectiones Atticas ex Baſilio, ſeu piam & veram ſtudendi rationem.

Ἡμεῖς, ὦ παῖδες, οὐδὲν εἶναι χρῆμα παντάπασι τὸν ἀνθρώπινον βίον τοῦτον ὑπο-

NOs, ô pueri, nihili eſſe omninò humanam vitam hanc arbitramur, neque bo-

λαμ-

λαμβάνομεν, οὔτ' ἀγαθόν τι νομίζομεν ὅλως οὔτ' ὀνομάζομεν, ὃ τὴν συντέλειαν ἡμῖν ἄχρι τούτου παρέχεται. οὔκουν προγόνων ἐπιφάνειαν, οὐκ ἰσχὺν σώματος, οὐ μέγεθος, οὐ τὰς παρὰ πάντων ἀνθρώπων τιμάς, οὐ βασιλείαν αὐτήν, οὐχ ὅ,τι ἂν εἴποι τις τῶν ἀνθρωπίνων, μέγα, ἀλλ' οὐδὲ εὐχῆς ἄξιον κρίνομεν, τοὺς ἔχοντας ἀποβλέπομεν, ἀλλ' ἐπὶ μακρότερον πρόϊμεν ταῖς ἐλπίσι, καὶ πρὸς ἑτέρου βίου παρασκευὴν ἅπαντα πράττομεν. Ἃ μὲν οὖν συντελεῖ πρὸς τοῦτον ἡμῖν, ἀγαπᾶν τε καὶ διώκειν παντὶ σθένει χρῆναι φαμέν· τὰ δ' οὐκ ἐξικνούμενα πρὸς ἐκεῖνον, ὡς οὐδενὸς ἄξια, παρορᾶν.

num quoddam putamus omnino neque nominamus, quod utilitatem nobis hac vita tenus ſubminiſtrat. Non igitur majorum nobilitatem, non robur corporis, non magnitudinem, non omnium hominum honores, non regnum ipſum, nihil, quodcumque quis appellaverit rerum humanarum, magnum, imo nec voto dignum judicamus, aut poſſidentes ſuſpicimus, ſed longius ſpes noſtras extendimus, atque ad alterius vitæ apparatum omnia facimus. Quæcumque igitur conducunt ad hanc nobis, amare & perſequi omnibus viribus oportere affirmamus: quæcumq; autem non pertinent ad illam, utpote nullâ re digna, deſpicere.

Ἤ που καθάπερ φυτοῦ οἰκεῖα μὲν ἀρετὴ τῷ καρπῷ βρύειν ὡραίῳ, φέρει

Vel ſicut plantæ propria quidem virtus eſt fructu exuberare ma-

δὲ τινὰ κόσμον καὶ φύλλα τοῖς κλάδοις περισειόμενα· οὕτω δὴ καὶ ψυχῆς προηγουμένως μὲν καρπὸς ἡ ἀλήθεια, οὐκ ἄχαριν μὴν οὐδὲ τὴν θύραθεν σοφίαν περιβεβλῆσθαι οἷόν τινα φύλλα, σκέπην τε τῷ καρπῷ καὶ ὄψιν οὐκ ἄωρον παρεχόμενα. Λέγεται τοίνυν καὶ Μωϋσῆς ἐκεῖνος ὁ πάνυ, οὗ μέγιστόν ἐστιν ἐπὶ σοφίᾳ παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις ὄνομα, τοῖς αἰγυπτίων μαθήμασιν ἐγγυμνασάμενος τὴν διάνοιαν, οὕτω προσελθεῖν τῇ θεωρίᾳ τοῦ ὄντος. παραπλησίως δὲ τούτῳ, κἂν τοῖς κάτω χρόνοις τὸν σοφὸν Δανιὴλ ἐπὶ Βαβυλῶνός φασι, τὴν σοφίαν χαλδαίων καταμαθόντα, τότε τῶν θείων ἅψασθαι παιδευμάτων. ἀλλ' ὅτι μὲν οὐκ ἄχρηστον ψυχαῖς μαθήματα τὰ ἔξωθεν δὴ ταῦτα, ἱκανῶς εἴρηται.

turo, offert tamen inſuper ornatum quemdã, & folia circũ ramos ſeſe *leviter* concutientia: Sic & animę primarius fructus veritas, neque tamen inſuave proſſus eſt extraneam (gentilem) ſapientiam illi circumdari veluti quædam folia, & tegumentũ fructui & adſpectum non invenuſtum pręſtantia. Traditur ergo & Moſes ille vir ſummus, cujus maximum eſt nomen propter ſapientiam apud omnes homines, in Ægyptiorum diſciplinis cum mentẽ exercitaſſet, ſic acceſſiſſe ad veri *boni* contemplationem. Inſtar illius quoque in poſterioribus temporibus ſapientem Danielẽ in Babylone ferunt, ſapientiã Chaldeorum imbutum, tum demum divina attigiſſe ſtudia. At vero rem nõ inutilẽ animabus eſſe diſciplinas extraneas haſce, ſatis expoſitum eſt.

Ὅπως

Digitized by Google

Ὅπως γε μὴν αὐτῶν μεθεκτέον ὑμῖν, ἑξῆς ἂν εἴη λέγειν.

Πρῶτον μὲν οὖν τοῖς παρὰ τῶν ποιητῶν, ἵν' ἐντεῦθεν ἄρξωμαι, ἐπεὶ παντοδαποί τινες εἰσὶ, μὴ πᾶσιν ἐφεξῆς προσέχειν τὸν νοῦν· ἀλλ' ὅταν μὲν τὰς τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν πράξεις, ἢ λόγους ὑμῖν διεξίωσιν, ἀγαπᾶν τε καὶ ζηλοῦν, καὶ ὅτι μάλιστα πειρᾶσθαι τοιούτους εἶναι. Ὅταν δὲ ἐπὶ μοχθηροὺς ἄνδρας ἔλθωσι, μιμήσει ταύτῃ δεῖ φεύγειν ἐπιφρασσομένους τὰ ὦτα, οὐχ ἧττον, ἢ τὸν Ὀδυσσέα φασὶν ἐκεῖνοι τὰ τῶν σειρήνων μέλη. ἡ γὰρ πρὸς τοὺς φαύλους τῶν λόγων συνήθεια, ὁδός τις ἐστὶν ἐπὶ τὰ πράγματα. διὸ δὴ πάσῃ φυλακῇ τὴν ψυχὴν τηρητέον, μὴ διὰ τῆς τῶν λόγων ἡδονῆς παραδεξάμενοι τι λάθω-

Quomodo vero illas participare debeatis, deinceps ſit dicendum.

Primum quidem igitur ad ſcripta Poëtarum, ut inde exordiar, quippe pleni quodammodo ſunt omnigena materie, non omnia continenti ordine animus eſt appellendus: Sed quando bonorum virorum facta, vel verba vobis enarrant, amandi & imitandi ſunt, ad quã maxime elaborandum ut tales ſitis. Quando contra ad improbos viros deſcendunt, *in* deſcriptione illa iſtos fugiatis oportet obturantes aurîs, non minus, quam Ulixen dicunt illi *fugiſſe* Sirenum cantilenas. conſuetudo enim pravorũ ſermonum, via quędam eſt ad ipſa facta. Propterea omni diligentiâ anima eſt cuſtodienda, ne per dulcedinem verborum approbemus aliquid imprudentes

μὲν τῶν χειρόνων, ὥσπερ οἱ τὰ δηλητήρια μετὰ τοῦ μέλιτος προσιέμενοι.

Οὐ τοίνυν ἐπαινεσόμεθα, οὐ τοὺς ποιητὰς, οὐ λοιδορουμένους, οὐ σκώπτοντας, οὐκ ἐρῶντας ἢ μεθύοντας μιμουμένους· οὐχ ὅταν τραπέζῃ πληθούσῃ, καὶ ᾠδαῖς ἀνειμέναις τὴν εὐδαιμονίαν ὁρίζονται. πάντων δὲ ἥκιστα περὶ θεῶν τι διαλεγομένοις προσέξομεν, καὶ μάλιστα, ὅταν ὡς περὶ πολλῶν τε αὐτῶν διεξίωσι, καὶ τούτων οὐδὲ ὁμονοούντων· ἀδελφὸς γὰρ δὴ παρ᾽ ἐκείνοις διαστασιάζει πρὸς ἀδελφὸν, καὶ γονεὺς πρὸς παῖδας, καὶ τούτοις αὖθις πρὸς τοὺς τεκόντας πόλεμός ἐστιν ἀκήρυκτος· μοιχείας δὲ θεῶν, καὶ ἔρωτας, καὶ μίξεις ἀναφανδὸν, καὶ ταύτας γε μάλιστα τοῦ κορυφαίου πάντων καὶ ὑπάτου Διὸς, ὡς αὐτοὶ λέγουσι, ἃς κἂν περὶ βοσκημάτων τις λέγων

rerum deteriorum; veluti venena cum melle recipientes.

Neqūaquam igitur pöetas laudabimus calumniantes, nequaquā dicteria jacientes, nequaquam amantes vel ebrios depingētes: certe non quādo menſa affluente, & cantu molli felicitatem definiunt. Omnium vero minime de Diis aliquid referentes audiamus, ac in primis cum de multis ipſorum *aliquid* narrant iiſdemque nec concordantibus: frater enim apud illos diſſidet cum fratre; & parens cū liberis, & his rurſum cum parentibus bellum eſt implacabile: Adulteria vero Deorum & amores, & concubitus in aperta luce atque eos maxim[e] principis omnium [&] ſummi Jovis, [u]t iſti narrant, quo[s] vel de pecudibus qui[s] narra[ns]

ἐρυθριάσῃ, τοῖς ἐπὶ σκηνῆς καταλείψωμεν.

narrare erubeſcat, ſcenicis relinquamus.

Ταῦτα δὴ λέγειν καὶ περὶ συγγραφέων ἔχω, καὶ μάλισθ' ὅταν ψυχαγωγίας ἕνεκα τῶν ἀκουόντων λογοποιῶσι· καὶ ῥητόρων ἢ τὴν περὶ τὸ ψεύδεσθαι τέχνην οὐ μιμησόμεθα. οὔτε γὰρ ἐν δικαστηρίοις, οὔτ' ἐν ταῖς ἄλλαις πράξεσιν ἐπιτήδειον ὑμῖν τὸ ψεῦδος, τοῖς τὴν ὀρθὴν ὁδὸν καὶ ἀληθῆ προελομένοις τοῦ βίου, οἷς τὸ μὴ δικάζεσθαι νόμῳ προστεταγμένον ἐστίν. ἀλλ' ἐκεῖνα αὐτῶν μᾶλλον ἀποδεξώμεθα, ἐν οἷς ἀρετὴν ἐπῄνεσαν, ἢ πονηρίαν διέβαλον.

Hæc itidem de hiſtoricis dicere habeo, in primis quando oblectationis auditorum ergo fabulas fingunt: nec rhetorum in mentiendo artem æmulabimur. Nequs enim in foro, neque in aliis negotiis conſentaneum vobis eſt mendacium, rectam qui viam & verã vitæ antea elegeritis, quibus non ſequi lites lege imperatum eſt. Sed illa ipſorum *ſcripta* potius amplectemur, in quibus virtutem laudarunt, aut improbitatem inſectati ſunt.

Ὡς γὰρ τῶν ἀνθέων τοῖς μὲν ἀνθρώποις ἄχρι τῆς εὐωδίας ἢ τῆς χρόας ἐστὶν ἡ ἀπόλαυσις· ταῖς μελίτταις δ' ἄρα καὶ μέλι λαμβάνειν ἀπ' αὐτῶν ὑπάρχει. οὕτω δὴ κἀνταῦθα τοῖς

Sicut enim florum quidem fructus hominibus intra gratum odorem vel colorem conſiſtit, apibus vero & mel decerpere ab illis conceſſum eſt: ita ſane & hic illis,

μὴ τὸ ἡδὺ καὶ ἐπίχαρι μόνον τῶν τοιούτων λόγων διώκουσιν, ἐστί τινα καὶ ὠφέλειαν ἀπ' αὐτῶν εἰς τὴν ψυχὴν ἀποθέσθαι. Κατὰ πᾶσαν δὴ οὖν τῶν μελιττῶν τὴν εἰκόνα τῶν λόγων ὑμῖν μεθεκτέον· ἐκεῖναι γὰρ οὔτε ἅπασι τοῖς ἄνθεσι παραπλησίως ἐπέρχονται, οὔτε μὴν, οἷς ἂν ἐπιπτῶσιν, ὅλα φέρειν ἐπιχειροῦσιν, ἀλλ' ὅσον αὐτῶν ἐπιτήδειον πρὸς τὴν ἐργασίαν λαβοῦσαι, τὸ λοιπὸν χαίρειν ἀφῆκαν. ἡμεῖς τε ἢν σωφρονῶμεν, ὅσον οἰκεῖον ἡμῖν, καὶ συγγενὲς τῇ ἀληθείᾳ, παρ' αὐτῶν κομισάμενοι, ὑπερβησόμεθα τὸ λειπόμενον.

qui non voluptatem & jucunditatem ſolam iſtiuſmodi orationum ſectantur, licet nonnullum etiam fructum ex illis in animam recondere. Secundum totam igitur apium ſimilitudinem, orationum vos participes eſſe debetis. Illæ enim nec in omnibus floribus pariter conſidunt, nec profecto, ad quoſcumque advolant, totos ferre aggrediuntur, ſed, quantum ad ipſarum opus conducibile, ſumentes, reliquum valere jubent. Etiam nos ſi ſapiamus, quantum nobis opportunum, & affine veritati, ab illis accipientes, tranſiliemus cetera.

Ἢ τί ποτε ἄλλο διανοηθέντα τὸν Ἡσίοδον ὑπολάβωμεν ταυτὶ ποιῆσαι τὰ ἔπη, ἃ πάντες ᾄδουσιν, ἢ οὐχὶ προτρέποντα τοὺς νέους ἐπ' ἀρετήν;

Quid tandem aliud cogitantem Heſiodum putemus hæc pepigiſſe carmina, quæ omnes canunt, an non hortantem adoleſcentes ad virtutem

ὅτι τραχεῖα μὲν πρῶτον καὶ δύσβατος, καὶ ἱδρῶτος συχνοῦ καὶ πόνου πλήρης, ἡ πρὸς ἀρετὴν φέρουσα καὶ ἀνάντης ὁδός· διόπερ οὔτε παντὸς οὔτε προσβῆναι αὐτῇ τὸ ὄρθιον, οὔτε προσβάντι ῥᾳδίως ἐπὶ τὸ ἄκρον ἐλθεῖν, ἄνω δὲ γενομένῳ ὁρᾶν ὑπάρχει, ὡς μὲν λεία τε καὶ καλή.

putemus fecisse? ubi docet aſperam primum adituque difficilem, ſudore multo & labore plenam *eſſe* viam, quæ ad virtutem ducit & ſurſum tendit: propterea non cujuſvis *eſſe* accedere ad illam propter acclivitatem, nec accedenti *licere* facile ad ſummum venire, verũ illi, qui ſurſum eſt, videre licere, quod æqua ſit & pulchra.

Καὶ μέντοι καὶ εἴ τις ἕτερος ἐοικότα τούτοις τὴν ἀρετὴν ὕμνησεν, εἰς τοῦτον ἡμῖν φέροντας τοὺς λόγους ἀποδεχώμεθα.

Quinetiam ſi quis alius convenienter iſtis virtutem celebravit, ad illum *ſequendum* quæ nobis opportunæ *ſunt*, orationes complectamur.

Ὡς δ' ἐγώ τινος ἤκουσα δεινοῦ καταμαθεῖν ἀνδρὸς ποιητοῦ διάνοιαν. πᾶσα μὲν ἡ ποίησις τῷ Ὁμήρῳ ἀρετῆς ἐστιν ἔπαινος, καὶ πάντα αὐτῷ πρὸς τοῦτο φέρει, ὅ τι μὴ πάρεργον.

Ut ego autem de quodam audivi viro ſapiente, *dicente ſe* penitus percepiſſe ſenſum Poëtæ: tota Poëſis Homero virtutis eſt encomium, atque omnia ipſi ad hoc tendunt, quod non eſt acceſſorium.

Οὐχ ἥκιστα δὲ ἐν οἷς

Maxime vero, ubi

τὸν στρατηγὸν Κεφαλλήνων πεποίηκε γυμνόν, ἐκ τῆς ναυαγίας περισωθέντα, πρῶτον μὲν αἰδέσαι τὴν βασιλίδα φανέντα μόνον· τοσοῦτου δεῖν αἰσχύνην ὀφλῆσαι γυμνὸν ὀφθέντα μόνον, ἐπειδήπερ αὐτὸν ἀρετὴ ἀντὶ ἱματίων κεκοσμημένον ἐποίησε· ἔπειτα μέντοι καὶ τοῖς λοιποῖς Φαίαξι τοσούτου ἄξιον νομισθῆναι, ὥστε ἀφέντας τὴν τρυφὴν, ᾗ συνέζων, ἐκεῖνον ἀποβλέπειν καὶ ζηλοῦν ἅπαντας, καὶ μηδένα Φαιάκων ἐν τῷ τότε εἶναι ἄλλο τι ἂν εὔξεσθαι μᾶλλον, ἢ Ὀδυσσέα γενέσθαι, καὶ ταῦτα ἐκ ναυαγίας περισωθέντα. Ἐν τούτοις γὰρ ἔλεγεν ὁ τοῦ ποιητοῦ τῆς διανοίας ἐξηγητὴς, μονονουχὶ βοῶντα λέγειν τὸν Ὅμηρον. ὅτι ἀρετῆς ὑμῖν ἐπιμελητέον, ὦ ἄν-

prætorem Cephallenorum finxit nudum, è naufragio ſervatum, primum quidem reveritum eſſe reginam, cum ſolus conſpiceretur: tantum abeſt ut ludibrium debuerit nudus conſpectus ac ſolus, quoniam ipſum virtus loco veſtium ornatum reddiderat: poſtea vero & reliquis Phæacibus tanto *honore* dignum fuiſſe viſum, ut omiſſo luxu, in quo vivebant, ipſum admirati ſint & æmulati omnes, ac nemo Phæacum tunc temporis aliud quid optaturus fuerit potius, quam ut Ulixes fieret, idemque ex naufragio ſervatus. Hoc loco etenim dixit interpres ſenſûs Poëtæ, tantum non clamantem hoc dicere Homerum:

„ Virtuti vobis ſtudendum eſt, ô homi-

θρωπι,

Digitized by Google

θεράποι, ἢ καὶ ναυαγήσαντι συνεκνήχεται· καὶ ἐπὶ τῆς χέρσου φθειρόμενον γυμνὸν τιμιώτερον ἀποδείξει τῶν εὐδαιμόνων Φαιάκων. καὶ γὰρ οὕτως ἔχει. Τὰ μὲν ἄλλα τῶν κτημάτων οὐ μᾶλλον τῶν ἐχόντων, ἢ καὶ οὑτινοσοῦν τῶν ἐπιτυχόντων ἐστὶν, ὥσπερ ἐν παιδιᾷ κύβων τῇδε κἀκεῖσε μεταβαλλόμενα. ΜΟΝΗ ΔΕ ΚΤΗΜΑΤΩΝ Η ΑΡΕΤΗ ΑΝΑΦΑΙΡΕΤΟΝ, ΚΑΙ ΖΩΝΤΙ ΚΑΙ ΤΕΛΕΥΤΗΣΑΝΤΙ ΠΑΡΑΜΕΝΟΥΣΑ. ὅθεν δὴ καὶ Σόλων μοι δοκεῖ πρὸς τοὺς εὐπόρους εἰπεῖν· „Ἀλλ' „ἡμεῖς αὐτοῖς οὐ διαμειψόμεθα τῆς ἀρε„τῆς τὸν πλοῦτον. ἐπεὶ „τὸ μὲν ἔμπεδον αἰεί· „χρήματα δ' ἀνθρώπων „ἄλλοτε ἄλλος ἔχει. Παραπλήσια δὲ τούτοις καὶ τὰ Θεόγνιδος.

„nes, quæ vel cum „naufrago enatat: & „in terra nudum am„pliori honore digna„bitur quam beatos „Phæâces. Etenim ſic res habet. Aliæ quidem poſſeſſiones non magis ſunt poſſeſſorum, quam cujuſlibet in eas incidentium, veluti in luſu teſſerarum huc illuc ſe volventes. SOLA VERO POSSESSIONUM VIRTUS STABILIS, ET CUM VIVENTE ET MORTUO MANENS. Unde profecto & Solon mihi videtur adverſus locupletes *hoc* pronunciaſſe: „At „nos cum illis non „permutabimus vir„tutis opes: quip„pe hoc ſolidum „quid ſemper: Bo„na vero hominum „alias alius tenet. Etiam his ſimilia ſunt *carmina* Theognidis.

Ἐπεὶ

Digitized by Google

Ἐπεὶ τοίνυν λαμπρῶς μὲν ἐπαινέσαι μὲν τὴν ἀρετὴν εἰς τὸ μέσον, καὶ μακροὺς ὑπὲρ αὐτῆς ἀποτείνειν λόγους, ἰδίᾳ δὲ τὸ ἡδὺ πρὸ τῆς σωφροσύνης, καὶ τὸ πλέον ἔχειν πρὸ τοῦ δικαίου τιμᾶν, ἐοικέναι φαίην ἂν ἔγωγε τοῖς ἐπὶ σκηνῆς προσκειμένοις τὰ δράματα, οἳ ὡς βασιλεῖς καὶ δυνάσται πολλάκις εἰσέρχονται, οὔτε βασιλεῖς ὄντες οὔτε δυνάσται, οὐδὲ μὲν οὖν τυχὸν ἐλεύθεροι τὸ παράπαν . . . .

Quandoquidem magnifice laudare virtutem publice, ac longas de illâ perſequi orationes, privatim vero voluptatem temperantię, & habendi amorem juſtitiæ anteferre, rem ſimilē illis ego dixerim, qui in ſcena agunt fabulas: qui ut reges & dynaſtæ ſæpe introducuntur, cum nec reges ſint nec dynaſtæ, imo forte ne liberi quidem omnino . . . .

Ἀλλ' οὗτός ἐστιν Ὁ ἔΣΧΑΤΟΣ ΤΗΣ ἈΔΙΚΙΑΣ ὍΡΟΣ, εἴ τι δεῖ Πλάτωνι πείθεσθαι, ΤΟ ΔΟΚΕΙ͂Ν ΔΙ΄ΚΑΙΟΝ ΕἾΝΑΙ ΜΗ` ὌΝΤΑ.

Sed hic eſt EXTREMUS INJUSTITIÆ TERMINUS, ſi quid Platoni credendū, VIDERI JUSTUM ESSE, CUM NON SIS.

Ἐπανάγωμεν δὲ τὸν λόγον αὖθις πρὸς τὰ τῶν σπουδαίων πράξεων παραδείγματα.

Revocemus vero orationem rurſus ad bonorum factorum exempla.

Ἔτυπτέ τις τὸν Σωφρονίσκου Σωκράτην εἰς αὐτὸ τὸ πρόσωπον ἐμπεσὼν ἀφειδῶς· ὁ δὲ οὐκ ἀντῆ-

Feriebat quis Socratem Sophroniſci, ipſum oſimpetens crudeliter: ille vero non re-

ſpon

ξεν, ἀλλὰ παρεῖχε τῷ παροινοῦντι τῆς ὀργῆς ἐμφορεῖσθαι, ὥστε ἐξοιδεῖν ἤδη, καὶ ὕπουλον αὐτῷ τὸ πρόσωπον ὑπὸ τῶν πληγῶν εἶναι. ὡς δ' ἐπαύσατο τύπτων, ἄλλο μὲν οὐδὲν ὁ Σωκράτης ποιῆσαι, ἐπιγράψαι δὲ τῷ μετώπῳ λέγεται ὥσπερ ἀνδριάντι τὸν δημιουργὸν, Ο ΔΕΙΝΑ ΕΠΟΙΕΙ, καὶ τοσούτου ἀμύνασθαι. Ταῦτα σχεδὸν εἰς τ' αὐτὸν τοῖς ἡμετέροις φέροντα, πολλοῦ ἄξιον εἶναι μιμήσασθαι τοὺς τηλικούτους φημί. τοῦτο μὲν γὰρ τοῦ Σωκράτους ἀδελφὸν ἐκείνῳ τῷ παραγγέλματι, ὅ, τι τῷ τύπτοντι κατὰ τῆς σιαγόνος, καὶ τὴν ἑτέραν παρέχειν προσῆκε, τοσοῦτον δεῖν παραμύνασθαι.

ſtitit, ſed permiſit petulanti ira ſatiari, ita ut jam turgeret, & lividum ipſi os foret præ plagis. Ut vero deſiit pulſare, nihil quidem aliud Socrates feciſſe, ſed fronti ſicut ſtatuæ artificem inſcripſiſſe traditur, HOMO CERTUS FECIT, & tanti feciſſe vindictam. His pene eodem, quo noſtra, pertinentibus operæ pretium eſſe imitari tantos *viros* ſtatuo. Hoc enim Socratis *factum* germanum illi præcepto, quatenus ferienti malam etiam alteram exhibere decet, eatenus oportere *ſe* defendere.

Τὸ δὲ τοῦ Κλεινίου, τοῦ υθαγόρου γνωρίμων ἑ- ς, χαλεπὸν πιστεῦ- αι ἀπὸ ταὐτομάτου μβῆναι τοῖς ἡμετέ- ς, ἀλλ' οὐχὶ μιμησα-

Illud autem Cliniæ, qui unus de notis Pythagoræ, difficile *eſt* creditu fortuito conſenſiſſe cum noſtris, ſed non

μένοις σπουδῇ. Τί δὲ ἦν, ὃ ἐποίησεν ἐκεῖνος; ἐξὸν δι' ὅρκου τριῶν ταλάντων ζημίαν ἀποφυγεῖν, ὁ δὲ ἀπέτισε μᾶλλον ἢ ὤμοσε, καὶ ταῦτα εὐορκεῖν μέλλων, ἀκούσας ἐμοὶ δοκεῖν τοῦ προστάγματος, τὸν ὅρκον ἡμῖν ἀπαγορεύοντος.

Ἀλλὰ ταῦτα μέν που κἂν τοῖς ἡμετέροις λόγοις τελειότερον μαθησόμεθα· ὅσον δὲ σκιαγραφίαν τινὰ τέως νῦν εἶναι, ἐκ τῶν ἔξωθεν παιδευμάτων περιγραψόμεθα. Τοῖς γὰρ ἐπιμελῶς ἐξ ἑκάστου τὴν ὠφέλειαν ἀθροίζουσιν; ὥσπερ τοῖς μεγάλοις τῶν ποταμῶν, πολλαὶ γίνεσθαι πολλαχόθεν αἱ προσθῆκαι πεφύκασιν. τὸ γὰρ ΣΜΙΚΡΟΝ ΕΠΙ ΣΜΙΚΡΩ ΚΑΤΑΤΙΘΕΣΘΑΙ, οὐ μᾶλλον εἰς ἀργυρίου προσθήκην, ἢ καὶ εἰς ἥντινα οὖν ἐπιστήμην ὀρθῶς ἡγεῖσθαι ἔχειν τῷ ποιητῇ προσήκει.

imitatis eo ſtudio. Quid autem erat, quod ille fecit? Cum liceret jurejurando trium talentorum damnum devitare, hic maluit perſolvere quam jurare, idque liquido juraturus, qui, ut mihi placet, audivit præceptum, jurejurando nobis interdicens.

Sed iſta quidem alicubi & in noſtris ſcriptis perfectius diſcemus: quatenus vero adumbrationem quandã hoc nunc eſſe *intelligitis*, ex paganorum diſciplinis rudius deformaſſe cenſebimur. Iis enim, qui cum cura ex ſingulis utilia coacervant, ut magnis fluminibus, ampla ex multis locis acceſſiones fieri conſueverunt. EXIGUUM enim EXIGUO ADDERE, nõ magis in argenti incrementa, quam vel in quamlibet ſcientiam recte quadrare Poëtam decuit arbitrari.

CAPUT

CAPUT QUARTUM.

Continens lectiones Ionicas, ſeu breviculas hiſtorias ex Herodoto.

I.

De educatione liberorum apud Perſas, ex l. 1.

Παιδεύουσι δὲ τοὺς παῖδας, ἀπὸ πενταέτεος ἀρξάμενοι, μέχρι εἰκοσαέτεος, τρία μοῦνα, ἱππεύειν, καὶ τοξεύειν, καὶ ἀληθίζεσθαι. Πρὶν δὲ ἢ πενταέτης γένηται, οὐκ ἀπικνέεται ἐς ὄψιν τῷ πατρὶ, ἀλλὰ παρὰ τῇσι γυναιξὶ δίαιταν ἔχει. τοῦδε εἵνεκα τοῦτο ποιέεται, ἵνα ἀποθάνῃ τρεφόμενος, μηδεμίαν ἄσην ἀνδῇ τῷ πατρὶ προσβάλλῃ. αἰνέω νυν τόνδε τὸν νόμον· αἰνέω δὲ καὶ τόνδε, τὸ μὴ μιῆς αἰτίης εἵνεκα μήτε αὐτὸν βασιλέα μηδένα φονεύειν, μήτε τῶν ἄλλων Περσέων μηδένα τῶν ἑωυτοῦ οἰκετέων ἐπὶ μιῇ αἰτίῃ ἀνήκεστον πάθος ἔρδειν. ἀλλὰ λογισάμενος ἢν

Liberos ſuos, à quinto anno incipientes uſque ad viceſimum, tribus duntaxat inſtituunt, equitare, arcu ſagittas excutere, vera loqui. Ante quinquennium, filius in conſpectum patris non venit, ſed apud feminas degit. quod ea gratia ſic fit, ut ſi inter educationem decedat, nullam hæc prolis jactura patri afferat moleſtiam. Equidem hunc morem laudo: laudo item illum, ne ob unam tantùm culpam liceat vel ipſi regi occidere quempiam, neque alicui aliorum Perſarum atrocius aliquid in familiam

εὑρίσκῃ

*εὑρίσκῃ πλέωτε καὶ μέζω τὰ ἀδικήματα ἐόντα τῶν ὑπουργημάτων, οὕτω τῷ θυμῷ χρᾶται. Ἀποκτεῖναι δὲ οὐδένα κω λέγουσι τὸν ἑωϋτοῦ πατέρα, ἢ μητέρα· ἀλλὰ ὁκόσα ἤδη τοιαῦτα ἐγένετο, πᾶσαν ἀνάγκην φασὶ ἀναζητεόμενα ταῦτα ἀνευρεθῆναι ἤτοι ὑποβολιμαῖα ἐόντα, ἢ μοιχίδια. οὐ γὰρ δή φασι εἰκὸς εἶναι τόν γε ἀληθῶς τοκέα ὑπὸ τοῦ ἑωϋτοῦ παιδὸς ἀποθνήσκειν. ‡ ὁκόσα δὲ σφι ποιέειν οὐκ ἔξεστι, ταῦτα οὐδὲ λέγειν ἔξεστι. αἴσχιστον δὲ αὐτοῖσι τὸ ψεύδεσθαι νενόμισται· δεύτερα δὲ, τὸ ὀφείλειν χρέος· πολλῶν μὲν καὶ ἄλλων εἵνεκα, μάλιστα δὲ ἀναγκαίην φασὶ εἶναι, τὸν ὀφείλοντα, καί τι ψεῦδος λέγειν.

ſuam exercere ob unum ſolum delictum: ſed expendere jubetur quiſque, ſi * plura ac magna patrarit, atque tum demum juſta utatur indignatione. Suum autem patrem aut matrem ajunt neminem unquam occidiſſe: verùm quotquot horum fortè acciderunt, omni neceſſitate excuſſa, hos tandem deprehenſos tradunt aut ſubdititios, aut ſpurios. Quippe veriſimile nequaquam videri ajunt, ut is, qui verus parens ſit, à proprio filio interimatur. ‡ Quæcunque apud eos fas non eſt facere, ea nec dicere. Turpiſſimum apud eos ducitur mentiri: ſecundo loco, æs alienum debere: cùm ob alias multas cauſas, tũ quòd neceſſum ſit, eundem qui debet, mendacio quoque obnoxium eſſe.

2. D

2.

De profectione Cambyſis in Ægyptum: de gentis illius antiquitate, & infantum educatione. ex l. 2.

Τελευτήσαντος δὲ Κύρου, παρέλαβε τὴν βασιληΐην Καμβύσης, Κύρου ἐὼν παῖς καὶ Κασσανδάνης τῆς Φαρνάσπεω θυγατρός· τῆς προαποθανούσης, Κῦρος αὐτός τε πένθος μέγα ἐποιήσατο, καὶ τοῖσι ἄλλοισι προεῖπε πᾶσι τῶν ἦρχε, μέγα πένθος ποιέεσθαι. Ταύτης δὲ τῆς γυναικὸς ἐὼν παῖς καὶ Κύρου Καμβύσης, Ἴωνας μὲν καὶ Αἰολέας ὡς δούλους πατρωΐους ἐόντας ἐνόμιζε· ἐπὶ δὲ Αἴγυπτον ἐποιέετο στρατηλασίην, ἄλλους τε παραλαβὼν, τῶν ἦρχε, καὶ Ἕλληνας, τῶν ἐπεκράτεε.

Οἱ δὲ Αἰγύπτιοι, πρὶν μὲν ἢ Ψαμ-

CYRO vita functo, regnum ſuſcepit CAMBYSES ejus & Caſſandanæ Pharnaſpo genitæ filius: quam ante virum defunctam Cyrus ingenti luctu & ipſe proſequutus eſt, & cæteris, quibus imperabat, eam ingenti luctu proſequi præcepit. His parentibus ortus Cambyſes, quum Iones & Æoles pro hæreditariis ſuis ſervis haberet, adverſus Ægyptios fecit expeditionem, comparato cùm ex aliis, tum verò è Græcis, quibus dominabatur, exercitu.

Ægyptii autem, priuſquam apud eos regnaret

ΜΗ'ΤΙΧΟΝ σφέων βασιλεῦσαι, ἐνόμιζον ἑωϋτοὺς πρώτους γενέσθαι πάντων ἀνθρώπων· ἐπεὶ δὲ Ψαμμήτιχος βασιλεύσας ἠθέλησε εἰδέναι, οἵτινες γενοίατο πρῶτοι, ἀπὸ τούτου νομίζουσι Φρύγας προτέρους γενέσθαι ἑωϋτῶν, τῶν δὲ ἄλλων, ἑωϋτούς. Ψαμμήτιχος γὰρ ὡς οὐκ ἐδυνάτο πυνθανόμενος πόρον οὐδένα τούτου ἀνευρεῖν, εἰ γενοίατο πρῶτοι ἀνθρώπων, ἐπιτεχνᾶται τοιόνδε· παιδία δύο νεογνὰ ἀνθρώπων τῶν ἐπιτυχόντων δίδωσι ποιμένι τρέφειν ἐς τὰ ποίμνια τροφήν τινα τοιήνδε. ἐντειλάμενος μηδένα ἀντίον αὐτέων μηδεμίαν φωνὴν ἱέναι, ἐν στέγῃ δὲ ἐρήμῃ ἐπ' ἑωϋτῶν κέεσθαι αὐτὰ, καὶ τὴν ὥρην ἐπαγινέειν σφίσι αἶγας· πλήσαντα δὲ τοῦ γάλακτος, τἆλλα διαπρήσσεσθαι. ταῦτα δ' ἐποιέετο καὶ ἐνετέλλετο ὁ Ψαμμήτιχος, θέλων ἀκοῦσαι τῶν παιδί-

regnaret PSAMMETICHUS, omnium hominum ſe primos exſtitiſſe arbitrabantur: verùm Pſammeticho regnum adepto quum inceſſiſſet cupido noſcendi, quinam primi hominum exſtitiſſent, ex eo tempore putaverunt Phrygas quàm ſe priores exſtitiſſe, ſe vero quam ceteros. Enimvero Pſammetichus, quum ſciſcitando, quínam primi hominũ exſtitiſſent, nullum exitum invenire poſſet, hujuſmodi rẽ machinatur: Pueros duos, ex humilibus parentibus recẽs natos tradit paſtori interpecora educandos hunc in modum: jubens *videlicet* neminem coram eis vocem ullam edere, ſed in deſerta caſa ambos ſeorſum collocari, eiſdemque in tempore capras adduci: ubi autem lacte expleti forẽt alia adminiſtrari. Hæc

ων,

ὢν, ἀπαλλαχθέντων τ̃ ἀσήμων κνυζημάτων, τὴν τινα φωνὴν ῥήξουσι πρώτην· τά περ ὦν καὶ ἐγένετο. ‡ ὡς γὰρ διέτης χρόνος ἐγεγόνει, ταῦτα τῷ ποιμένι πρήσσοντι, ἀνοίγοντί τε τὴν θύρην, καὶ εἰσιόντι, τὰ παιδία ἀμφότερα προσπίπτοντα, βεκκὸς ἐφώνεον, ὀρέγοντα τὰς χεῖρας. τὰ μὲν δὴ πρῶτα ἀκούσας, ἥσυχος ἦν ὁ ποιμήν. ὡς δὲ πολλάκι φοιτέοντι καὶ ἐπιμελουμένῳ πολλὸν ἦν τοῦτο τὸ ἔπος, οὕτω δὴ σημήνας τῷ δεσπότῃ, ἤγαγε τὰ παιδία κελεύσαντος ἐς ὄψιν τὴν ἐκείνου. ἀκούσας δὲ καὶ αὐτὸς ὁ Ψαμμήτιχος, ἐπυνθάνετο οἵτινες ἀνθρώπων βεκκός τι

ideo faciebat jubebatque Pſammetichus, quòd quæ vox prima ex his pueris erumperet, ubi inarticulatè vagire deſiſſent, audire cuperet: prout & contigit. ‡ Nam bimatus exacto tempore, paſtori, qui hæc adminiſtrabat, aperienti januam atque intranti, ambo infantes porrectis manibus occurrentes, beccos clamabant. Quod primo audiens paſtor obticuit: cum verò crebrius adeunti & obſervanti idem verbum frequentaretur, ita demum re domino indicata, juſſus ab eo, pueros attulit exhibuítque. Quos quum & ipſe Pſammetichus audiſſet, percontabatur quinam homines beccos quippiam ap-

Digitized by Google

καλέουσι. πυνθανόμενος δὲ, εὕρισκε Φρύγας καλέοντας τὸν ἄρτον. οὕτω συνεχώρησαν Αἰγύπτιοι, καὶ τοιούτῳ σταθμησάμενοι πρήγματι, τοὺς Φρύγας πρεσβυτέρους εἶναι ἑωϋτῶν. ὧδε μὲν γενέσθαι τῶν ἱρέων τοῦ Ἡφαίστου ἐν Μέμφι ἤκουον. Ἕλληνες δὲ λέγουσι ἄλλα τε μάταια πολλὰ, καὶ ὡς γυναικῶν τὰς γλώσσας ὁ Ψαμμήτιχος ἐκταμὼν, τὴν δίαιταν οὕτως ἐποιήσατο τῶν παιδίων παρὰ ταύτῃσι γυναιξί. κατὰ μὲν δὴ τὴν τροφὴν τῶν παιδίων τοσαῦτα ἔλεγον.

appellarent. Hæc per percontans comperit Phrygas ſic panem appellare. Tali negotio argumentati, Phrygas ſe priores extitiſſe Ægyptii conceſſerunt. Quod ita actum eſſe equidem ex ſacerdotibus Vulcani, qui ſunt Memphi, audiebam. Græci tamen cùm alia multa inepta memorant, tum verò Pſammetichum pueros educandos curaſſe apud mulieres quarum linguas præcidiſſet. Hactenus de puerorum educatione referebant.

3.
De ritibus Ægyptiorum.

ἜΡΧΟΜΑΙ δὲ περὶ Αἰγύπτου μηκυνέων τὸν λόγον, ὅτι πλέω θωϋμάσια ἔχει ἢ ἄλλη πᾶσα χώρη, καὶ ἔργα λόγου μέζω παρέχεται πρὸς πᾶσαν χώρην· τούτων εἵνεκα πλέω περὶ αὐτῆς εἰρήσεται. Αἰγύπτιοι ἅμα τῷ οὐρανῷ τῷ κατὰ σφέας ἐόντι ἑτεροίῳ, καὶ τῷ ποταμῷ φύσιν ἀλλοίην παρεχο-

VENIO ad plura de Ægypto referenda: quia plura quàm alia omnis regio mirabilia habet, & præter omnem regionem exhibet opera relatu majora. Horum gratia plura de ea commemorabuntur. Ægyptii, quemadmodum & cælo eorum & flu-

μένῳ

μένῳ ἢ οἱ ἄλλοι ποταμοί, τὰ πολλὰ πάντα ἔμπαλιν τοῖσι ἄλλοισι ἀνθρώποισι ἐστήσαντο ἤθεά τε καὶ νόμους. ἐν τοῖσι, αἱ μὲν γυναῖκες ἀγοράζουσι καὶ καπηλεύουσι· οἱ δὲ ἄνδρες, κατ᾽ οἴκους ἐόντες, ὑφαίνουσι· ὑφαίνουσι οἱ μὲν ἄλλοι ἄνω τὴν κρόκην ὠθέοντες, Αἰγύπτιοι δὲ κάτω. τὰ ἄχθεα οἱ μὲν ἄνδρες ἐπὶ τῶν κεφαλέων φορέουσι· αἱ δὲ γυναῖκες, ἐπὶ τῶν ὤμων. . . .

. . . .

εὐμαρείῃ χρέονται ἐν τοῖσι οἴκοισι, ἐσθίουσι δὲ ἔξω ἐν τῇσι ὁδοῖσι· ἐπιλέγοντες ὡς τὰ μὲν αἰσχρά, ἀναγκαῖα δέ, ἐν ἀποκρύφῳ ἐστὶ ποιέειν χρεών· τὰ δὲ μὴ αἰσχρά, ἀναφανδόν. ἱερᾶται γυνὴ μὲν οὐδεμίη οὔτε ἔρσενος θεοῦ, οὔτε θηλέης· ἄνδρες δέ, πάντων τε καὶ πασέων. τρέφειν τοὺς τοκέας τοῖσι μὲν παισὶ οὐδεμίη ἀνάγκη, μὴ βουλομένοισι· τῇσι δὲ θυγατράσι πᾶσα ἀνάγκη, καὶ μὴ βουλομένῃσι. οἱ ἱρέες τῶν θεῶν, τῇ μὲν ἄλλῃ κομέουσι, ἐν Αἰ-

mine diverſam ab aliis naturam oſtendente, ita ipſi pleraque omnia à cæteris hominibus diverſa conſtituerunt & inſtituta & jura. Apud hos fœminæ quidem negociantur cauponanturqúe: viri antem intra domos texunt. Alii villum ſubtegminis deſuper tramant, Ægyptii ſubter. Onera viri capitibus, fœminæ humeris bajulant. . . .

. . . .

Domi ventrem exonerant, foris in viis comedunt: reddentes rationem, quæ ſunt turpia, ſed neceſſaria, ea in occulto fieri debere: palàm verò, quæ non ſunt turpia. Mulier neque dei neque deæ ulla ſacerdos eſt: ſed viri deorum omnium & dearum. Alendi parentes filiis nulla, nolentibus: filiabus, etiamſi nolint, ſum-

Digitized by Google

γύπτῳ δὲ ξυρεῦνται. † τοῖσι ἄλλοισι ἀνθρώποισι νόμος ἅμα κήδεϊ κεκάρθαι τὰς κεφαλὰς, τοὺς μάλιστα ἱκνέεται. Αἰγύπτιοι δὲ ὑπὸ τοὺς θανάτους ἀνιεῖσι τὰς τρίχας αὔξεσθαι, τάς τε ἐν τῇ κεφαλῇ καὶ τῷ γενείῳ, τέως ἐξυρημένοι. τοῖσι μὲν ἄλλοισι ἀνθρώποισι χωρὶς θηρίων δίαιτα ἀποκεκρίται, Αἰγυπτίοισι δὲ ὁμοῦ θηρίοισι ἡ δίαιτά ἐστι. ἀπὸ πυρέων καὶ κριθέων ὥλλοι ζώουσι· Αἰγυπτίων δὲ τῷ ποιευμένῳ ἀπὸ τούτων τὴν ζόην ὄνειδος μέγιστόν ἐστι· ἀλλὰ ἀπὸ ὀλυρέων ποιεῦνται σιτία, τὰς ζειὰς μετεξέτεροι καλέουσι. φυρῶσι τὸ μὲν σταῖς τοῖσι ποσὶ, τὸν δὲ πηλὸν τῇσι χερσί καὶ τὴν κόπρον ἀναιρέονται. τὰ αἰδοῖα ὥλλοι μὲν ἐῶσι ὡς ἐγένοντο, πλὴν ὅσοι ἀπὸ τούτων ἔμαθον· Αἰγύπτιοι δὲ περιτάμνονται. εἵματα τῶν μὲν ἀνδρῶν ἕκαστος ἔχει δύο, τῶν δὲ

ma neceſſitas eſt. Deorum ſacerdotes alibi comati ſunt, in Ægypto deraſi. † Apud alios ritus eſt, ſtatim in funere proximi capita deglabrare: Ægyptii in funeribus ſinunt capitis barbæque pilos creſcere, vel ante tonſi. Apud cæteros mortales victus à ferarum ſecretus eſt conſortio: Ægyptii cum feris veſcuntur. Alii frumento atq; hordeo victitant: Ægyptiis victitare iis quæ ex his facta ſunt, maximo probro eſt: ſed cibis è farre confectis, quod quidam ſiliginẽ appellant. Subigunt farinam pedibus, lutum vero manibus, *iiſdẽq;* ſtercus tollunt. Virilia alii talia relinquunt, qualia natura ſunt, præter eos qui ab iſtis didicerunt: Ægyptii circumcidunt. Viri binas veſtes habent, fœminæ ſingulas. Alii velorum anſulas &

γυνα-

γυναικῶν ἓν ἑκάστη. τῶν ἱστίων τοὺς κρίκους καὶ τοὺς κάλους οἱ μὲν ἄλλοι ἔξωθεν προσδέουσι, Αἰγύπτιοι δὲ, ἔσωθεν. γράμματα γράφουσι, καὶ λογίζονται ψήφοισι Ἕλληνες μὲν ἀπὸ τῶν ἀριστερῶν ἐπὶ τὰ δεξιὰ φέροντες τὴν χεῖρα, Αἰγύπτιοι δὲ ἀπὸ τῶν δεξιῶν ἐπὶ τὰ ἀριστερά. καὶ ποιεῦντες ταῦτα, αὐτοὶ μέν φασι ἐπί τά δεξιὰ ποιέειν, Ἕλληνας δὲ ἐπ' ἀριστερά. διφασίοισι δὲ γράμμασι χρέωνται. καὶ τὰ μὲν αὐτῶν, ἱρὰ, τὰ δὲ, δημοτικὰ καλέεται.

Θεοσεβέες δὲ περισσῶς ἐόντες μάλιστα πάντων ἀνθρώπων, νόμοισι τοιοῖσιδε χρέωνται. ἐκ χαλκέων ποτηρίων πίνουσι, διασμέωντες ἀνὰ πᾶσαν ἡμέρην. οὐχ ὁ μὲν, ὁ δ' οὔ, ἀλλὰ πάντες. εἵματα δὲ λίνεα φορέουσι αἰεὶ νεόπλυτα, ἐπιτηδεύοντες τοῦτο μάλιστα. τά τε αἰδοῖα περιτάμνονται καθαρειότητος εἵνεκεν, προτιμῶντες καθαροὶ εἶναι

funes extrinſecus aſſuunt, AEgyptii intrinſecus. Græci literas ſcribunt & calculis computant, à ſiniſtro *latere* in dextrum manum ferentes, AEgyptii à dextro in ſiniſtrum: & hoc facientes ajunt ſe in dextrum, Græcos facere in ſiniſtrum. Literis bifariis utuntur; quarum unas, ſacras vocant, populares alteras.

In deos ſupra modum ſupraque omnes homines religioſi ſunt; talibus moribus utentes: Aheneis in poculis potant, ſingulis ea diebus extergentes, non eorum aliquot, etiam aliquot non: ſed univerſi. Linea ferunt veſtimenta ſemper recens abluta, huic rei præcipuè vacantes. Virilia circumcidunt munditiæ gratia, pluris facientes ſe mundos eſſe

ἢ εὐπρεπέστεροι. οἱ δὲ ἱρέες ξυρεῦνται πᾶν τὸ σῶμα διὰ τρίτης ἡμέρης, ἵνα μήτε φθεὶρ, μήτε τι ἄλλο μυσαρὸν μηδὲν ἐγγίνηταί σφι θεραπεύουσι τοὺς θεούς. ἐσθῆτα δὲ φορέουσι οἱ ἱρέες λινέην μούνην, καὶ ὑποδήματα βύβλινα. ἄλλην δέ σφι ἐσθῆτα οὐκ ἔξεστι λαβεῖν, οὐδὲ ὑποδήματα ἄλλα. λοῦνται δὲ δὶς τῆς ἡμέρης ἑκάστης ὕδατι ψυχρῷ, καὶ δὶς ἑκάστης νυκτός. ἄλλας τε θρησκείας μυρίας ἐπιτελέουσι, ὡς εἰπεῖν λόγῳ. πάσχουσι δὲ καὶ ἀγαθὰ οὐκ ὀλίγα. οὔτε τι γὰρ τῶν οἰκηΐων τρίβουσι, οὔτε δαπανέονται, ἀλλὰ καὶ σιτία σφι ἐστὶ ἱρὰ πεσσόμενα, καὶ χηνέων καὶ βοέων κρεῶν πλῆθός τι ἑκάστῳ γίνεται πολλὸν ἑκάστης ἡμέρης. δίδοται δὲ σφι καὶ οἶνος ἀμπέλινος. ἰχθύων δὲ οὔ σφι ἔξεστι πάσασθαι. κυάμους δὲ οὔτε τι μάλα σπείρουσι Αἰγύπτιοι ἐν τῇ χώρῃ, τούς τε γινομένους οὔτε τρώγουσι,

quàm decoros. Sacerdotes tertio quoque die totum corpus eradunt, ne quis pediculus deos colentibus aut alia ſordes creetur. Iidem veſtem tantummodo lineam, calceos papyraceos geſtant: nec aliam veſtem aut alios calceos induere eis fas eſt. Lavantur quotidie frigida, interdiu bis, noctu bis. Alias præterea cærimonias propè dixerim infinitas exercent. Qui etiam non exiguis afficiuntur commodis: nam neque è re domeſtica aliquid conterunt, neque impendunt, ſed eorum ſingulis quotidie cibi ſacri cocti præſto ſunt, & carnis bubulæ & anſerinæ ſatis abundeque. Vinum quoque vineale illis datur. De piſcibus guſtare nefas eſt illis. Fabas Ægyptii in ſua terra nec admo-

οὔτε

Digitized by Google

ὔτε ἑψοντες πατέονται. οἱ δὲ δὴ ἱρέες, οὐδὲ ὁρέοντες ἀνέχονται, νομίζοντες οὐ καθαρόν μιν εἶναι ὄσπριον. ἱρᾶται δὲ οὐκ εἷς ἑκάστου τῶν θεῶν, ἀλλὰ πολλοί, τῶν εἷς ἐστι ἀρχιερεύς. ἐπεὰν δέ τις ἀποθάνῃ, τούτου ὁ παῖς ἀντικατίσταται.

dum ſerunt, nec eas, quæ provenerint, *aut crudas, aut in aqua* coctas, edunt. Sacerdotes verò ne aſpicere quidem eas ſuſtinent, arbitrantes haud mundum illud legumen eſſe. Initiantur non ſigillatim cuique deorum, ſed gregatim: quorum unus eſt pontifex. Ubi quis defunctus eſt, filius ejus ſubrogatur.

4.

De auctoribus idololatriæ.

Ὅθεν δὲ ἐγένετο ἕκαστος τῶν θεῶν, εἴτε ἀεὶ ἦσαν πάντες, ὁκοῖοί τέ τινες τὰ εἴδεα, οὐκ ἠπιστέατο μέχρι οὗ πρώην τε καὶ χθὲς, ὡς εἰπεῖν λόγῳ. Ἡσίοδον γὰρ καὶ Ὅμηρον ἡλικίην τετρακοσίοισι ἔτεσι δοκέω μευ πρεσβυτέρους γενέσθαι, καὶ οὐ πλέοσι. οὗτοι δέ εἰσι οἱ ποιήσαντες θεογονίην Ἕλλησι, καὶ τοῖσι θεοῖσι τὰς ἐπωνυμίας δόντες, καὶ τιμάς τε καὶ τέχνας διελόντες, καὶ εἴδεα αὐτῶν σημήναντες. Οἱ δὲ πρότερον ποιηταὶ λεγόμενοι τούτων τῶν ἀνδρῶν

Unde autem ſinguli deorum exſtiterint, an cuncti ſemper fuerint, aut qua ſpecie, hactenus ignoratum eſt, niſi nuper atque heri, ut ſic dicam. Nam Heſiodus atque Homerus (quos quadringentis non amplius annis ante me opinor extitiſſe) fuere qui Græcis theogoniam introduxerunt, eiſque & cognomina & honores, & diverſa artificia & figuras attribuerunt. Quibus

γενέσθαι, ὕστερον, ἐμοὶ δοκέειν, ἐγένοντο τούτων.

& poſteriores videntur extitiſſe hi poëtæ, qui fuiſſe priores feruntur.

Εἰ ἀληθέως οἱ Φοίνικες ἐξήγαγον τὰς ἱρὰς γυναῖκας, καὶ τὴν μὲν αὐτέων ἐς Λιβύην, τὴν δὲ ἐς τὴν Ἑλλάδα ἀπέδοντο, δοκέει ἐμοὶ ἡ γυνὴ αὕτη τῆς νῦν Ἑλλάδος, πρότερον δὲ Πελασγίης καλευμένης τῆς αὐτῆς ταύτης, πρηθῆναι ἐς Θεσπρωτούς· ἔπειτα δουλεύουσα αὐτόθι, ἱδρύσασθαι ὑπὸ φηγῷ πεφυκυίῃ Διὸς ἱρόν·

Si re vera Phœnices abduxerunt feminas ſacerdotes, & earum alteram in Libya, alteram in Græcia vendiderunt: Videtur mihi hæc mulier *in ea regione quæ* nunc Hellas eſt, quæ ipſa & Pelaſgia prius vocabatur, vendita apud Theſprotos, Deinde ancillans ibidem, ſub fago *ibi* nata, conſtituiſſe Jovis fanum.

5.

De diæta, & ritu convivandi Ægyptiorum.

Αὐτῶν δὲ δὴ Αἰγυπτίων οἱ μὲν περὶ τὴν σπειρομένην Αἴγυπτον οἰκέουσι, μνήμην ἀνθρώπων πάντων ἐπασκέοντες, μάλιστα λογιώτατοί εἰσι μακρῷ τῶν ἐγὼ ἐς διάπειραν ἀπικόμην. τρόπῳ δὲ ζόης τοιῷδε

Ipſorum autem Ægyptiorum ii qui circa partem Ægypti frumentariam habitant, memoriam omnium hominum commentantes, ſunt ferè eorum, in quorum ego

διαχρέωνται· συρμαΐζουσι τρεῖς ἡμέρας ἐπεξῆς μηνὸς ἑκάστου, ἐμέτοισι θηρώμενοι τὴν ὑγιείην καὶ κλύσμασι, νομίζοντες ἀπὸ τῶν τρεφόντων σιτίων πάσας τὰς νούσους τοῖσι ἀνθρώποισι γίνεσθαι. εἰσὶ μὲν γὰρ καὶ ἄλλως Αἰγύπτιοι μετὰ Λίβυας ὑγιηρέστατοι πάντων ἀνθρώπων, τῶν ὡρέων ἐμοὶ δοκέειν εἵνεκεν, ὅτι οὐ μεταλλάσσουσι αἱ ὧραι. ἐν γὰρ τῇσι μεταβολῇσι τοῖσι ἀνθρώποισι αἱ νοῦσοι μάλιστα γίνονται, τῶν τε ἄλλων εἵνεκα ἁπάντων, καὶ δὴ καὶ τῶν ὡρέων μάλιστα. ἀρτοφαγέουσι δὲ ἐκ τῶν ὀλυρέων ποιεῦντες ἄρτους, τοὺς ἐκεῖνοι κολλήστις ὀνομάζουσι. οἴνῳ δὲ ἐκ κριθέων πεποιημένῳ διαχρέωνται, οὐ γάρ σφι εἰσὶ ἐν τῇ χώρῃ ἄμπελοι. ἰχθύων δὲ τοὺς μὲν πρὸς ἥλιον ἀνή-

ego veni experimentum, longè excellentiſſimi. Tali autem vitæ genere utuntur: Singulis menſibus triduo purgant ſe, vomendo atque inteſtina diluendo, gratia ſanitatis conſervandæ, exiſtimantes omnes languores hominibus creari ex cibisquibus aluntur. Nam ſunt alioqui Ægyptii omnium hominum, ſecundum Libyas, maximè ſalubri corpore, aëris (ut mihi videtur) beneficio, qui nunquam immutatur: ex cujus mutationibus præcipuè exſiſtunt in hominibus morbi, cum propter alia omnia, tum propter *anni* horas maxime. Pane veſcuntur queẽx farre conficiunt, quem *panem* colleſtem nominãt. Vino utuntur facto ex hordeo: deſunt enim in ea regione vites. Victitant quoque m piſcibus (partim crudis ad ſolem arefactis, rtim ſalſugine condîtis) tum avibus cru-

ναντες,

ναντες, ὠμοὺς σιτέονται, τοὺς δὲ ἐξ ἅλμης τεταριχευκότες· ὀρνίθων δὲ τούς τε ὄρτυγας, καὶ τὰς νήσσας, καὶ τὰ μικρὰ τῶν ὀρνιθίων ὠμὰ σιτέονται. προταριχεύσαντες. τὰ δὲ ἄλλα ὅσα ἢ ὀρνίθων ἢ ἰχθύων ἐστί σφι ἐχόμενα, χωρὶς ἢ ὁκόσοι σφι ἱροὶ ἀποδεδέχαται, τοὺς λοιποὺς ὀπτοὺς καὶ ἑφθοὺς σιτέονται. ἐν δὲ τῇσι συνουσίῃσι τοῖσι εὐδαίμοσι αὐτέων, ἐπεὰν ἀπὸ δείπνου γένωνται, περιφέρει ἀνὴρ νεκρὸν ἐν σορῷ ξύλινον πεποιημένον, μεμιμημένον ἐς τὰ μάλιστα καὶ γραφῇ καὶ ἔργῳ, μέγαθος ὅσον τε πάντῃ πηχυαῖον, ἢ δίπηχυ. δεικνὺς δὲ ἑκάστῳ τῶν συμποτέων, λέγει, ἘΣ ΤΟΥ͂ΤΟΝ ὉΡΈΩΝ, ΠΙ͂ΝΈ ΤΕ ΚΑῚ ΤΈΡΠΕΥ, ἜΣΕΑΙ ΓᾺΡ ἈΠΟΘΑΝῺΝ ΤΟΙΟΥ͂ΤΟΣ. ταῦτα μὲν παρὰ τὰ συμπόσια ποιεῦσι. πατρίοισι δὲ χρεώμενοι νόμοισι, ἄλλον οὐδένα ἐπικτέωνται.

dis, prius tamen ſale conditis, coturnicibus anatibuſque atque aviculis. cæteris autem vel volucribus vel piſcibus qui ipſis in proximo ſunt, (præter illos qui ab eis ſunt recepti pro ſacris) partim aſſis, partim elixis. Apud locupletes eorum, quum multi convenerunt, & à cœna diſceſſum eſt, circumfert aliquis in loculo mortuum è ligno factum, ſed pictura & opere verum maxime imitantem, longitudine cubitali omnino, aut bicubitali; oſtendénſque ſingulis convivarum, ait, IN HUNC INTUENS POTA ET OBLECTARE TALIS POST MORTEM FUTURUS. Hæc illi apud convivia faciunt; contentique moribus patriis, nullum alium adſciſcunt.

Cap.

CAPUT QUINTUM,

Continens lectiones Doricas.

Ἀρχύτας Διονυσίῳ ὑγιαίνειν.

Ἀπεστάλκαμες πάντες οἱ Πλάτων⊙ φίλοι τὼς περὶ Λαμίσκον τε καὶ Φωτίδαν, ἀπολαμψόμενοι τὸν ἄνδρα, κατὰ τὰν παρὰ τὶν γενομέναν ὁμολογίαν. ὀρθῶς δὲ ποιεῖς, μιμνασκόμεν⊙ τήνας τᾶς σπουδᾶς, ἡνίκα πάντας ἁμὲ παρεκάλεις ποτὶ τὰν Πλάτων⊙ ἄφιξιν, ἀξιῶν προτρέπεσθαί τε αὐτὸν, καὶ ἀναδέχεσθαι τά τε ἄλλα καὶ τὰ περὶ τὰν ἀσφάλειαν, μένοντί τε καὶ ἀφορμιῶντι. μέμνασο δὲ καὶ τοῦτο, ὅτι περὶ πολλῶ ἐποιήσω ταν ἄφιξιν αὐτῶ, ἀγάπας ἐκ τήνω τῶ χρόνω, ὡς οὐδένα τῶν παρ' αὐτῷ. αἰ δέ τις γέγονε τραχύτας, ἀνθρωπίζειν χρὴ, κἀποδιδόμεν ἄμμιν ἀβλαβῆ τὸν ἄνδρα. ταῦτα γὰρ ποιῶν, δίκαια πράξεις, καὶ ἄμμιν χαριξῆ.

Archytas Dionyſio S.

Miſimus omnes Platonis neceſſarii Lamiſcum & Photidam, virum illum abs te recepturi jure antiquæ noſtræ amicitiæ Rectè igitur feceris, ſi memineris quanto à nobis ſtudio efflagitaſti Platonis ad te adventum, ut nos illum venire hortaremur, facturum te ſpondens omnia: illúmque liberè accedere & abire permiſſurum. Memor eſto igitur quanti illius adventum feceris, quódque eo tempore plus cæteris amaveris. Quòd ſi qua orta ſimultas eſt, humanius te agere convenit, illumque nobis reſtituere illæſum. Hæc enim ſi facis, juſtitiam oc-

coles, ac nobis gratificaberis.

EX EVRYPHAMO PYTH. in libro De vita.

Βίος ἀνθρώπω τελήϊος, θεῶ μὲν λείπεται, τῷ μὴ αὐτοτελὴς ἦμεν, ἀλόγων δὲ ζώων καθυπερέχει, τῷ ἀρετᾶς καὶ εὐδαιμοσύνας ἐπίμοιρος ἦμεν. οὔτε γὰρ ὁ θεὸς τᾶς ἔξωθεν αἰτίας ποτιδεὴς ἐντι· φύσει γὰρ ἀγαθὸς ἐὼν καὶ φύσει εὐδαίμων, ἐξ ἑαυτῶ τελήϊός ἐντι. Οὔτε τῶν ἀλόγων ζώων οὐδέν· λόγω γὰρ ἄμοιρα ἐντι, καὶ τᾶς ἐς τὰς

Perfecta hominis vita, quemadmodum deo cedit, quoniam ipſa perfecta non eſt: in brutis præſtat, quoniam virtutis & beatitatis eſt particeps. Nam nec deus externam cauſ ſam requirit quum enim natu bonus ac beat ſit, per ſe pe fectus eſt. N brutum ullum: enim quum ratio ne carent,

πράξιας ἐπιςήμας ἀμοιρά ἐντι. ἀνθρώπω δὲ φύσις, τὰ μὲν ἐκ τᾶς ἰδίας προαιρέσιος, τὰ δὲ καὶ τᾶς ἐκ τῶ θεῶ γινομένας ἐπικουρήσιος ποτιδεής ἐντι.

ctionum quoque carent ſcientia. At hominis natura partim ſui eſt conſilii, partim etiam divinum requirit auxilium.

N. B. *Imo in iis ipſis, quæ noſtri conſilii, à Deo adjuvamur. Sic ergo accipies, ut intelligas concurrere auxilium & conſilium, Deumque* ἐνέργηϛαι ἐν ἡμῖν καὶ τὸ θέλειν καὶ τὸ ἐνεργεῖν.

Τὸ θήϊον ἄνθρωπον, πολυτελέςατον ...ῶον, ἐς τὸν κόσμον ...τώκισεν, ἀντίτιμον ...μὲν τᾶς ἰδίας φύ...ιος, ὀφθαλμὸν δὲ ...ις τῶν ἐντων διακο...σμάσιος. διὸ καὶ ...ματα μὲν ἔθη... τοῖς πράγμασι, ...ρακτὴρ αὐτῶν γι...μενος· ἀνεύρετο καὶ γράμματα, ...σαυρὼς τᾶ μνά... παρασκευασάμε...ος· ἐμιμάσατο δὲ καὶ τῶ παντὸς διακόσμα-

Hominem * deus, animal præſtantiſſimum, & ut ſuæ naturæ reſpondens, ita univerſi conſtitutionis oculum in mundo collocavit. Quamobrem hic & rebus impoſuit nomina, quarum fuit ſignator: & literas invenit, memoriæ theſauro inſtructo: & univerſi conſtitutionem imita-

κόσμασιν, δίκαις τε καὶ νόμοις κοινωνίαν πόλεων συναρμοσάμενος.

Τέλειος δὲ κατ' τὸν βίον, αἴκα εὐδαίμων γένηται. ἁ γὰρ εὐδαιμονία, τεληέτας καὶ συμπλάρωσις ἐντὶ τῶν ἀνθρωπίνων ἀγαθῶν. διὸ πάλιν ἀρετὰ καὶ εὐτυχία, μέρεα γίγνονται τῶ ὑπ' αὐτῶ βίῳ· τὰς μὲν ἀρετᾶς, ὡς ψυχᾶς κειμένας· τᾶς δ' εὐτυχίας, ὡς σώματος· τῶ δὲ συναμφοτέρων αὐτῶν, ὡς ζώω. σῷ μὲν γὰρ χρέεσθαι καλῶς αὐτάν ἐστι τοῖς κατὰ φύσιν ἀγαθοῖς, τῷ δὲ ταν χρᾶσιν ἐμπαρέχεν. καὶ χρέεσθαι μὲν ἀρετᾶ, χρᾶσιν δὲ παρέχεν εὐτυχία. καὶ ἃ μὲν, ταν προαίρεσιν καὶ τὸν λόγον ὀρθὸν παρέχεσθαι· ἃ δὲ, τας ἐνεργείας καὶ τας πράξιας. τὸ μὲν γὰρ βουληθῆμεν τὰ καλὰ, καὶ προστᾶμεν τὰ δεινὰ, τᾶς ἀρετᾶς οἰκῆον ἐντί. τὸ δ' ὀρθοπλοῆσαι, τᾶς προαιρέσιος καὶ ἐπὶ τέλος ἐλθεῖν τὰς πράξιας, τᾶς

tus, jure ac legibus urbium ſocietatem concinnavit.

Vita perfectus fit, ſi beatus evadat. Beatitudo enim humanorum bonorum ſumma eſt & perfectio. Quo fit ut rurſum virtus & felicitas ejus vitæ partes exiſtant: & virtus animæ, felicitas corporis, ſimul utrumque animalis vicem gerat. Ut enim illius eſt, naturæ bonis rectè uti, ita hujus uſum ſuppeditare: & ut, uti, virtutis, ita, uſum præbere, felicitatis. Illius eſt, conſilium & rationem rectam: hujus, actiones & facta conferre. Nam ut honeſta velle, & ferre gravia, virtutis eſt proprium: ita conſiliorum optatus eventus, & factorum finis in felicitate ſitus eſt. Quemadmodum etenim vincit imperator virtute & felicitate

εὐτυχίας.

Digitized by Google

εὐτυχίας. ἐνίκασε γὰρ ὁ στρατηγὸς καὶ σὺν τᾷ ἀρετᾷ καὶ σὺν τᾷ εὐτυχίᾳ· καὶ εὐπλόησεν ὁ κυβερνάτας, καὶ σὺν τᾷ τέχνᾳ, καὶ σὺν τοῖς οὐρίοις πνεύμασιν· καὶ εἶδεν ὁ ὀφθαλμὸς καλῶς, καὶ σὺν τᾷ ὀξυδορκίᾳ, καὶ σὺν τῷ φάει· καὶ ἄριστος ὁ βίος ὁ τῶν ἀνθρώπων ἐγένετο, καὶ διὰ τὰν ἀρετὰν αὐτὰν, καὶ διὰ τὰν εὐτυχίαν.

feliciter gubernator navigat arte & vento ſecundo: rectè cernit oculus & videndi facultate & luce: ita præſtantiſſima humana vita & virtute & felicitate redditur.

CAPUT SEXTUM,

Continens lectiones Poëticas.

I.

Anacreontêum S. Gregorii, ſeu Jambicum dimetrum catalecticum.

Σοι | θελεις | γενε | σθαι;
χην | εμην | ερω | τω.
Σοι μεγ' η τι μικρον;
ιν τιμιων βροτοισι;
τι μονον τι λαμπρον,
ι δωσομαι προθυμως.
λεις τα Γυγεω σοι
Λυδικα γενεσθαι,

Και δακτυλω τυραννειν
Την σφενδονην ελισσων,
Κρυπτουσαν, ει κρυπτοιτο,
Φαινουσαν, ει φαινοιτο;
Θελεις τα Μιδεω σοι
Τα πλουσιως θανοντος;
Ω χρυσος ην τα παντα
Χρυσουν φεροντα λιμον,

Digitized by Google

Ευχης δικην αμειβει.
Θελεις λιθους διαυγεις,
Πλατη τε γης λιπωσης,
Και ποιμνιων αριθμους,
Βοων τε και καμηλων,
Ου ταυτα δωσομεν σοι.
Λαβειν γαρ ουδε λωον.
Αλλ' ουτ' εμοιγ' ανυστον.
Ερριψα γαρ μεριμνας,
Αφ' ου Θεω προσηλθον.
Θελεις θρονους τε κ' αρχας,
Καιρου φρυαγμα πιστον;
Ιν' αυριον καθεσθης
Κατω βλεπων ταπεινον,
Αλλου τραχηλιωντος,
Ος ην παραστατης σοι,
Τυχον δε και κακων τις.
Θελεις γαμω δεθηναι,
Βλακευμασιν αναγνοις,
Καιροις δε συστραφηναι;
Θελεις νοσον γλυκειαν,
Ευτεκνιας μεριμναν;
Ευτεκνιαν δ' αν ειπω
Δυστεκνιαν, τι φησεις;
Θελεις λογοις βοασθαι,
Και συλλεγειν θεατρα;
Ποθεις νομους τι πρασσειν
Ουκ ενδικοις παλαισμοις;
Φερειν τε και φερεσθαι
Προ βηματων αθεσμων;
Αιχμην θελεις τινασσειν
Πνεων αρηιον τι;
Και στεμματ' εξ αγωνων
Θηροκτονων τε καρτος;
Ποθεις κροτους εν αστει,
Και χαλκεος τυπουσθαι;
Σκιαν θελεις ονειρων,
Μεταρρεουσαν αυραν,
Ροιζον βελους ανιχνου;
Ψοφον χερος κροτουσης;
Τι γαρ μεγ' ευ φρονουσι
Των σημερον μεν οντων,
Ες αυριον δ' απιοντων;
Ων και κακοις μετεστιν,
Ων ου συνερχεται τι
Εντευθεν εξιουσιν;
Τι ουν; επει ταδ' ουχι,
Τι σοι θελεις γενεσθαι;
Θελεις θεος γενεσθαι;
Θεος θεου μεγιστου
Παραστατης φαεινος,
Συν αγγελοις χορευων;
Ιθι προβαινε ταρσους
Οξυπτερου μνημοσυνης
Κυκλουμενη προς υψος.
Εγω πτερον καθαιρω,
Εγω λογοις επαιρω,
Ως ευπτερον τιν' ορνιν
Ες αιθερα προπεμψω.

2. Jam

2.

Jambici ſenarii, ſeu Alphabetum pietatis S. Gregorii.

Αρχην | απαν | των και | τελος | ποιου | θεον.
Βιου | το κερ | δος, εκ | βιου | καθ ἡ | μεραν.
Γινωσκε παντα των καλων τα δραματα.
Δεινον πενεσθαι, χειρον δ' ευπορειν κακως.
Ευεργετων νομιζε μιμεισθαι θεον.
Ζητει θεου σοι χρηστοτητα χρηστος ων.
Η σαρξ κρατεισθω, και δαμαζεσθω καλως.
Θυμον χαλινου, μη φρενων εξω πεσῃς.
ςη μεν ομμα, γλωσσα δε ςαθμην εχοι.
λεις ωσι κεισθω, μηδε πορνικοι γελως.
υχνος βιου σοι παντος ηγεισθω λογος.
ιη σοι το ειναι τῳ δοκειν υπερρεοι.
οει τα παντα, πρασσε δ' α πρασσειν θεμις.
ενον σεαυτον ισθι, και τιμα ξενους.
τ' ευπλοεις, μαλιστα μεμνησο ζαλης.
αντ' ευχαριστως δει δεχεσθαι τ' εκ θεου.
ιβδος δικαιου πλειον, η τιμη κακου.
ιφων θυρας εκτρεπε, πλουσιων δε μη.
ι μικρον ου μικρον, οταν εκφερη μεγα.
ερειν χαλινου, και μεγας εσῃ σοφος.
λαστε σαυτον, πτωμα δ' αλλου μη γελα.
ερεις φθονεισθαι, το φθονειν δ' αισχος μεγα.
χη θυοιτο μαλλον η το παν Θεῳ.
πις φυλαξει ταυτα, και σωθησεται.

3.

De fortuna & prudentia.

ησε τις που των φιλοχρυσων ταδε,
ιω τυχης σταλαγμον, η φρενων πιθον.
ς ον τις αντεφησε των φιλοφρονων,
ς φρενων μοι μαλλον, η βυθος τυχης.

Digitized by Google

4.

ΟΤΟΥ ΜΩΣΕΩΣ ΔΕΚΑΛΟΓΟΣ.

Τȣσδε νο | μȣς εχα | ραξε Θε | ος δεκα | εν πολε | πλαξι
Λαινε | αις· συ δε | μοι | εγγραφε | σῃ κραδι | η.

ΟΥ ΓΝΩΣΗΣ ΘΕΟΝ ΑΛΛΟΝ. ΕΠΕΙ ΣΕΒΑΣ
ΟΙΟΝ ΕΝΟΣ ΓΕ·
ΟΥ ΣΤΗΣΕΙΣ ΙΝΔΑΛΜΑ ΚΕΝΟΝ. ΚΑΙ ΑΠΝΟΟΝ
ΕΙΚΩ· (ΘΕΟΙΟ·
ΟΥ ΠΟΤΕ ΜΑΨΙΔΙΩΣ ΜΝΗΣΗ ΜΕΓΑΛΟΙΟ
ΣΑΒΒΑΤΑ ΠΑΝΤΑ ΦΥΛΑΣΣΕ ΜΕΤΑΡΣΙΑ ΚΑΙ
ΣΚΙΟΕΝΤΑ· (ΕΠΕΟΙΚΕ·
ΟΛΒΙΟΣ. ΗΝ ΤΟΚΕΕΣΣΙ ΦΕΡΗΣ ΧΑΡΙΝ. ΗΝ
ΦΕΥΓΕΙΝ ΑΝΔΡΟΦΟΝΟΝ ΠΑΛΑΜΗΣ ΑΓΟΣ.
ΑΛΛΟΤΡΙΗΣ ΤΕ (ΜΑΡΤΥΡΙΗΝ ΤΕ
ΕΥΝΗΣ. ΚΛΕΠΤΟΣΥΝΗΝ ΤΕ ΚΑΚΟΦΡΟΝΑ
ΨΕΥΔΗ. ΑΛΛΟΤΡΙΩΝ ΤΕ ΠΟΘΟΝ. ΣΠΙΝΘΗΡΑ
ΜΟΡΟΙΟ.

Τοισδε νομοισιν εδησα εμον βιον. ει δε ποθοιο
Ες τελος ικοιμην, αφθιτε, σειο χαριν.

ΨΑΛΜΟΣ α. Ηρωϊκον Απολιναρίȣ.

Ολβιος ου πεπορευται δυσσεβεων ενι βουλῃ,
Ουδ᾽ ιχνος εστηριξεν αλιτροπατοισι κελευθοις,
Ουδ᾽ ολοης εδρησιν εφιζετο λυμαντηρων·
Αλλ᾽ εχεν ηιθεῳ κραδιην συμφραδμονα θεσμῳ,
Θεσπεσιον νυκτας τε και ηματα θεσμον αειδων.
Εσσεται οια περ ερνος εφ᾽ υδρηλοισι κελευθοις,
Καιριον αντελλον σφετερον μελιηδεα καρπον,
Νωλεμεως φυλλοισιν ακειρεκομοισι τεθηλος.
Παντα οι ιθυνοιτο κατα χρεος, οσσα τελεσσῃ.
Ου τοιοι γεγαασιν ατασθαλοι, ουποτε τοιοι·
Αλλα κονει ικελοι, την ρα χθονος ωλεσ᾽ αητης.
Τουνεκεν εις κρισιν ȣδεποτ᾽ ανστησονται αλειται,
Ουδ᾽ αρ αμαρτινοοι πινυτων βουλησι δικαιων·
Ουνεκεν ευαγεων βασιλευς πατον οιδε δικαιων.
Τουνεκα δυστηνων γενεη πεφθελυμενος ολειται.

ΨΑΛ

ΨΑΛΜΟΣ · ε.

υθων ημετερων πανυπερτατε κεκλυθι ποιμην.
υδης μευ ξυνες ωκα, αρην δ' επιδερκεο φωνης.
υτος αναξ θεος, αυτος εγω δε σε λισσομαι αιει.
μετερης ηωθεν αναξ επακουσεται αυδης·
ξ ηους αναφανδα παρεσσομενω προφανειης.
ουνεκεν αμπλακιην εθελων θεος ουποτ' ετυχθης·
ουδε τις ενναετης παρα σοι κακομηχανος εσται,
ουδε τεης αθεμιστος ομεστιος εσσετ' οπωπης.
ρχαινας εσυξας αλιτροσυνης αμα παντας·
λωσσης ψευδαλέης ολετηρ εν πασιν ετυχθης
χθαιρει δολοεντα και ανδροφονον θεος ανδρα.
υταρ εγω σεο δωμα τεω μετελευσομαι οικτω,
μαλεος δε σεθεν καθαρον προσπτυξομαι ιρον.
εο με ηγησαιτο δικαιοσυνη, χαριν εχθρων
μετερην ιθυνον επ' ομμασι σοισιν αταρπον.
υ γαρ αληθειην που επι στοματος φορεουσι·
ωνδε βαρυζηλοι κραδιαι γεγονασι ματαιαι·
αυκανιη δ' οιχθεντι ταφω παρομοιος εστι,
η γλωσσαι δολεροισιν αει μεμεληατο μυθοις.
μνον αναξ, βουλεων δε κακων απο παγχυ πεσοιεν,
ηκε κατα πληθυν σφετερων χαριν αμπλακιαων
ητιος εξελαοιντο, τεην ερεθοντες ερωην.
ι μεν επευχομενοι, βασιλευ, κεχαροιατο παντες.
ινοι μεν κεχαροιντο, συ δ' οικησειας εν αυτοις.
δ' αγαπαζομενοι τεον ουνομα καυχησονται,
ην δικαιοσυνης υποφητορα φωτα γεραιροις.
ιεας εστεφανωσας απ' ευδοκιης κλυτον οπλον·

ΨΑΛΜΟΣ η΄.

ηθιτε νωιτερης βιοτης οικηα φυλασσων,
αρα τοι θνητον επι χθονος ουνομ' ετυχθη.

Digitized by Google

Και τοι αριπρεπες ευχος υπερδεδραμεν ουρανον αυτον.
Εκ στοματος βρεφεων οθεν ηνυσας αινον ετοιμον,
Πευκεδανων αγραν τε πατερ σεθεν εινεκεν εχθρων,
Οφρα κεν εχθρον ομου καθελοις, και αμυντορα λυσσητης'
Οψομαι ουρανον ευρυν ον ηδρασε δακτυλα σειο,
Αστρα τε καὶ μηνην οις πυθμενα θηκαο χειρ.
Τις γαρ εην ανθρωπος, επει μιμνησκεαι αυτου:
Η παις ανθρωπου, οτι οι καὶ ἐπισκοπος εσσι;
Μειονα μιν ποιησας επουρανιων στρατιαων,
Αμφιπεριστεψεις και κυδει και γεραεσσιν·
Εργα τεων εστησας ἐπιθυνειν παλαμαων.
Παντα δε οι θαλεροισιν αναξ υπεθηκαο ποσσιν,
Αγρονομους τε βοας, και ειροποκων γενος οιων,
Οσσα τε καρποτοκον πεδιον καταβοσκεται αλλα,
Αιθερια τε πετεινα, και ιχθυοεντα γενεθλα,
Οπποσα ποντοπορους παρεπιστειβουσι κελευθους.
Αφθιτε νωιτερης γενεης οιηκα φυλασσων,
Ως αρα τοι θνητον ἐπι χθονος ουνομ' ετυχθη;

ΨΑΛΜΟΣ κδ'.

Τοι πειθαρχηεις βασιλευ μεγαλιζομαι ητορ·
Μηδε ἐπιπιστευσας τοι, ελεγχεα μωμον ελοιμην,
Μηδε γελως ολοοισι παρ αντιβιοισι γενοιμην. ,
Αψεγεες γαρ παντες, οσοις θεος ελπις ετυχθη:
Μαψιδιων πρηκτηρες επαισχυνοιντο κακοισιν.
Αμφαδιην γνοιημι μακαρτατε σειο κελευθους.
Και με τριβους αγαθας τε θεοδμητους τε διδασκων,
Σην μετ' αληθειην με πολυλλιτον ηγεμονευοις·
Ως δε αλκτηρ αγαθος με εοικοτα παντα διδασκοις·
Λισσομενος τε αληκτα πανημεριον δρομον ελκω.
Αλλα τεης ελεημοσυνης μεμνημενος ειης,
Εκ παλαχης μετα πασι νεμοις οικτιρμονα θυμον.
Μη μευ ατασθαλιην σφαλερης μεμνησαι ηβης·

Ευ δε θεος γεγαως, ελεητυος αξια ρεζοις,
Εινεκα ὑμνευτος ενηεης βασιληος.
Πρηυνοος τε και ιθυδικος θεος αιεν ετυχθη·
Τουνεχ, αμαρτινοοις οσιην οδον εφρασε θυμῳ.
Ανδρων ευδικιης ηγησεται ηπιοθυμων,
Και ατραπους σφετερας αγανοφροσιν εξαναφαινοι·
Αθανατου πασαι νημερτεες εισιν αταρποι,
Μαρτυριην μεθεπουσι συνημοσυνην τε θεοιο.
Εινεκεν αθανατοιο μεγασθενεος βασιληος,
Αμπλακιαις πυκινῃσιν εμαις πελει ιλαος ειης.
Τις τοσον αθανατον τρομεων ανθρωπος ετυχθη;
Εις αρετην απευδων θεοτερπεα θεσμον ανυσσοι,
Αιεν επ᾽ ολβισεις κραδιην πολυγηθεα βοσκων,
Και χθονα ὑμηεσσαν εοι κτησαιατο παιδες.

ΨΑΛΜΟΣ λγ΄.

ευρ᾽ ιτε μοι φιλα τεκνα, εμων δη επικεκλυτε μυθων,
φρα φοβον βασιληος ενηεος υμμε διδαξω.
ις ποθεει χαριεντος ιδειν βιοτοιο γαληνην,
χανοων πολυολβα διαμπερες ηματα λευσσειν;
λωσσαν σην αποπαυσον ελεγχισης κακοτητος,
αι συγερων απανευθε δολων σεο χειλεα κευθοις.
ευγε κακορραφιην, αγαθων δη αναφαινεο τεκτων,
ιρηνης ερατεινα μετ᾽ ιχνια παντοτε βαινων.
φθαλμοι βασιληος εποπτευουσι δικαιους,
αι σφεων ευχωλησιν ετοιμοτατον πορεν ουας.
λγεα τεκταινοντας αναξ δοκεεσκεν οπωπαις·
φρα κεν εξολεσῃ σφετερον μνημηιον αιης.
υσεβεες βοαασκον, αταρ θεον ευρον αρωγον·
αυτοις δη απανευθεν εης εφυλαχθεν ανιης.
ις κραδιη τεθραυσται, αει θεος οιδεν αρηγειν·
ευματι δε σφετερῳ χθαμαλοφρονα φωτα σαωσει.
ολλαι και πυκιναι οσιων γεγαασιν ανιαι,
η σφεας εκ πασεων απολυσεται αφθιτος εσσην.

ΥΜΝΟΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΕΙΣ ΧΡΙΣΤΟΝ ΜΕΤΑ ΤΗΝ σιωπὴν, ἐν τῷ πάσχα.

ΧΡΙΣΤΕ αναξ, σε πρωτον, επει λογον ιερον δωκα,
Δηναιον κατεχων, φθεγξομ' απο στοματων,
Αγνοτατου ιερηος αγνον θυος, ει θεμις ειπειν,
Τονδε λογον προχεων ημετεροιο νοου.
Πατροφαες μεγαλοιο νοου λογε, φερτερε μυθου,
Φωτος τ' ακροτατου φως ακρον, οιογονε,
Εικων αθανατοιο πατρος, και σφρηγις αναρχου,
Πνευματι τῳ μεγαλῳ συμφαες ευρυμεδου
Αιωνος ποιημα, μεγακλεες, ολβιοδωρε,
Υψιθρον', ουρανιε, πανσθενες ασθμα νοου,
Νωμητα κοσμοιο, φερεσβιε, δημιουργε
Οντων, εσσομενων. σοι γαρ απαντα πελει,
Ὀς κοσμοιο θεμεθλα, και οπποσα εστι θελοντος,
Δησαμενος φορεεις νευμασιν απλανεως.
Σοι μεν αναξ φαεθων υψιδρομος αστρα καλυπτει,
Κυκλον υπερτελλων εμπυρον, ως συ νοας.
Σοι ζωει, φθινυθει τε αμοιβαδις ομμα το νυκτος,
Μηνη πλησιφαης αυθις επερχομενη.
Σοι δε ζωοφορος τε κυκλος και μετρα χερειης,
Ωραις μετρα φερει ηπια κιρναμεναις.
Απλανεες τε, πλανοι τε παλιμπορον αισσοντες
Αστερες, ηγαθεης εισι λογος σοφιης.
Σον φαος εισιν απαντες, οσοι νοες ουρανιωνες
Μελπουσι τριαδος δοξαν επουρανιης.
Σον βροτος αυ κλεος εστιν, ον αγγελον ενθαδ' εθηκας
Υμνοπολιν της σης, ω φαος, αγλαιης.
Αμβροτε μοι, βροτεει τε, παλιγγενες υψος ασαρκον
Υστατιον θνητων πημασι σαρκοφορε,
Σοι ζω, σοι λαλεω, σοι δ' εμπνοος ειμι θυηλη,
Η μουνη κτεανων λειπετ' αφ' ημετερων.

Σα

Σοι ϗ γλωσσαν εδησα, ϗ ουασι μυθον ελυσα.
Λεσσομαι. αλλα τοροις αμφοτερ' ὀφθαλμοις.
Φθεγξομαι, ασσ' επεοικεν. α δ' ου θεμις, ουδε νοησω.
Ρυσω μαργαρεον, βορβορον ωσαμενος.
Χρυσον απο ψαμαθοιο, ροδον κραναης απ' ακανθης,
Λεξομ' απ' αστοχυων σιτον, αφεις καλαμην.
Ταυτα σοι ημετεροιο θαλυσια Χριστε πονοιο
Γλωσσ'. απερυγομενη πρωτον ανηψεν επος.
Σημερον εκ νεκυων Χριστος μεγας, εισιν εμιχθη,
Εγρετο, ϗ θανατου κεντρον απεσκεδασε,
Και ζοφερους πυλεωνας αμειδητου αιδαο
Ρηξατο, και ψυχαις δωκεν ελευθεριην.
Σημερον εκ τυμβοιο θορων μεροπεσσι φαανθη,
Οις γενεθ', εισι θανεν, οις εγρετ' εκ νεκυων,
Ως κε παλιγγενεες τε, ϗ εκ θανατοιο φυγοντες,
Σοι συναειρωμεθ' ενθεν ανερχομενω.
Σημερον αιγληεις σε μεγας χορος αμφιγεγηθεν
Αγγελικος, μελπων υμνον επισκεφιον.
Σημερον ηχον επιδωσα μεμυκοτα χειλεα σιγη
Λυσας, αλλα μ' εχεις υμνοπολον κιθαρην.
Νω νοον ενδον ερεξα, λογω λογον. αυταρ επειτα
Ρεξω και μεγαλω πνευματι, ην εθελη.

ΑΠΟΤΡΟΠΗ ΤΟΥ ΠΟΝΗΡΟΥ, ϗ του Χριστου επικλησις.

Φευγ' απ' εμης κραδιης δολομηχανε, φευγε ταχιστα
Φευγ' απ' εμων μελεων, φευγ' απ' εμου βιοτου.
Κλωψ, οφι, πυρ, Βελιη, κακιη, μορε, χασμα, δρακων, θηρ.
Νυξ, λοχε, λυσσα, χαος, βασκανε, ανδροφονε.
Ως και πρωτογονοισιν εμοις επι λοιγον ενηκας,
Γευσας της κακιης, ουλιε, και θανατου.
Χριστος αναξ κελεται σε φυγειν ες λαιτμα θαλασσης,
Ηε κατα σκοπελων, ηε συων αγελην,

Ως λειμωνα παροιθεν αταθαλον. αλλ' υπειχε,
  Μη σε βαλω σταυρῳ, τῳ παν υποτρομεει.
Σταυρον εμοις μελεεσσι φερω., σταυρον δε πορειη,
  Σταυρον δε κραδιῃ. σταυρος εμοι το κλεος.
Ου ληξεις λοχοων με κακοσχολε; ουκ ετι κρημνους,
  Ου Σοδομα βλεψεις, ουκ αθεων αγελας,
Οι μεγαλην θεοτητα διατμηξαντες ελυσαν,
  Αλλ' επ' εμην πολιην, αλλ' επ' εμην κραδιην.
Αιει με δυσφεροισι νοημασιν εχθρε μελαινεις,
  Ουτε θεὸν τρομεων, ουτε θυηπολιας.
Ουτος ὁ τετραδος νοος επλετο ηχετα κηρυξ.
  Και νυν τερμα βλεπει· βορβορε μη με θολου,
Ως καθαρος καθαροισιν συναντησω φαεεσσιν
  Ουρανιοις, αιγλαι ευτ' επ' εμην βιοτην.
Τας δε χερας τανυω, δεξασθε με. χαιρε συ κοσμε.
  Χαιρε μοχθηροφορε, φειδεο τῶν μετ' εμε.

VERSIO LATINA CARMINUM.

I.

Anacreontei Verſio e S Gregorio.

Quid tibi vis fieri?
Mentem meam percontor.
Quid tibi magnum vel parvum
Ex iis, quæ pretioſa mortalibus?
Quære tantum quid magnificum,
Et dabimus lubenter.
Vin' Gygis tibi
Lydii *bona* dari,
Et annulo potiri regno
Palam vertens,
Tegentem, ſi tegatur,
Detegentem, ſi detegatur?
Vin' *bona* Midæ tibi
Opulenter morientis?
Cui aurum erant omnia
Auream patientia famem,
Voti pœnam inſatiabilis.
Vin' gemmas lucidas,
Latitudineſque terræ pinguis,
Et gregum turbas,
Boumque & camelorum?
Non iſta dabimus tibi:
Neque enim accepiſſe melius,
Imo nec meum eſt effectum dare.
Projeci curas,
Ex quo ad deum acceſſi,
Vin' thronos & impe: ra,
Temporis faſtum caducum? Ut

Ut cras ſedeas
Deorſum videns humiliter,
Alio ſuperbiente,
Qui erat miniſter tibi,
Forte vel ex malis unus?
Vin' nuptiis ligari,
Deliciiſque impuris,
Et ſervire temporibus?
Vin' morbum dulcem,
Prolis amplæ curam,
Amplamne vero prolem dixerim
Partum infelicem? quid inquies?
Vin' orationibus inclareſcere
Et congregare conciones?
Cuſpiſne leges vendere
Haut æquis technis?
Rapere & rapi
Ad tribunalia injuſta?
Vin' haſtam vibrare
Spirans Martium quid?
Et coronas ex pugnis,
Ac letiferum feris robur,
Quæris plauſus in urbe
Et fingi æneus?
Umbram vin' ſomniorum
Et tranſeuntem auram?
Stridorem teli carentis veſtigio?
Plauſum manus ſtrepentis?
Quid enim magnum ſapientibus
Eorum, quæ quidem ſunt hodie,
Sed cras abſunt?
Quorum etiam mali participes.
Quorum nec quicquã una migrat
Cum hinc exeuntibus.
Quid ergo? cum hæc non *ſint*
Quid tibi vis fieri?
Vin' deus fieri,
Deus dei maximi
Miniſter clarus,
Cum angelis chorum ducens?
Quin perge pedes
Pernicis impetus
Volvens in altum.
Ego alam repurgo,
Ego rationibus elevo,
Ut levem quamdam avim
In cælum abeuntem deducam.

2.

Verſio Alphabeti pietatis S. Gregorii.

Principium omnium & finem fac Deum,
Vitæ lucrum, mori quotidie.
Cognoſce omnia bonorum facta.
Durum *eſt* egêre, at pejus eſſe ditem improbe. Deum.
Beneficus *ſi ſis*, crede *te* imitari
Quære Dei tibi benignitatem benignus *in altos*.
Caro vincatur & dometur pulchre.
Iram refrena, ne mente emotâ *ſede* cadas.
Inhibe cum oculum, tum lingua normam teneat.
Clavis auribus obdatur, nec laſciviat riſus.
Lucerna vitæ tibi totius dux ſit ratio.
Ne tibi vera res ſpecie *inani* clanculum elabatur.
Conſidera omnia, fac autem quæ facere fas *eſt*.
Hoſpitem tete noris, & honora hoſpites.
Cum proſpere navigas, inprimis memineris procellæ.
Omnia grato animo decet accipere *data* a Deo.
Virga juſti pluris, quã honor pravi.
Sapientum fores tere, non vero divitum.
Puſillum non *eſt* puſillum, quando parit magnum *quia*.
Petulantiam refrena, & magnus eris Sophus.
Cuſtodi te ipſe, lapſum vero alterius ne ride.
Gratia eſt invideri, ſed invidere probrum ingens.
Anima immoletur potius quam quidvis Deo.
O quis cuſtodiet illa, & ſervabitur?

Digitized by Google

3.

De Fortuna & prudentia.

Dixit quis quondam avarorum hæc *verba*:
Malo fortunæ guttam, quam ſapientiæ dolium.

Cui quiſpiam reſpondit prudentium:
Gutta ſapientiæ mihi potior Oceano ortunæ.

4.

DECALOGUS MOSIS E S. GREGORIO.

Has leges decem Deus ſculpſit quondam in tabulis
Lapideis: tu vero mihi inſcribe cordi tuo.
NON AGNOSCES DEUN ALIUM. QUIA CULTUS UNICUS UNIUS.
NON STATUES STATUAM VANAM. AC MORTUAM IMAGINEM.
NUNQUAM TEMERE MEMINERIS MAGNI DEI.
SABBATA OMNIA OBSERVA SUBLIMIA ET UMBRATICA.
BEATUS ERIS. SI PARENTIBUS GRATIAM REFERS, QUAM DECET.
FUGE LETIFERUM MANUS PIACULUM. ALIENIQUE LECTI. FURTUM MALIGNUM. TESTIMONIUM FALSUM. ET ALIENORUM CONCUPISCENTIAM. MORTIS FOMITEM.
His vero legibus devinxi vitam meam. Ac ſi voti
Ad ſummam pervenero, ô immortalis, tua erit gratia.

PSALMUS I. *Ex Heroico Apollinarii.*

Beatus non ambulavit impiorum in conſilio,
Neque veſtigium fixit *in* ſceleſtiſſimis viis,
Neque pernicioſis ſedibus conſidit *iſtarum* peſtium:
Sed habet divinæ cor cõſentiẽs legi,
Divinam noctesque & dies legem canens.
Erit veluti planta in aquoſis tractibus,
Tempeſtivum producens ſuum & dulcem fructum,
Perpetuo foliis intonſis virens.

Omnia ipſi recte proveniãt ſecundum fatum, quæcumque facit.
Non tales ſunt improbi, nunquam tales:
Sed pulveri ſimiles, quem terræ perdidit ventus.
Itaque in judicio nunquam conſurgent ſcelerati,
Neque adeo peccatores *in* prudentum conſiliis *ac* juſtorum.
Ideo piorũ Rex viam novit juſtorũ,
Ideo miſerorum gens radicitus interibit.

PSALMUS V.

Verba mea ſupreme Princeps audi,
Vocem meam percipe cito, votumque reſpice vocis.

Ipſe Rex Deus; ipſe ego igitur tibi ſupplico ſemper.
Noſtram mane Rex exaudiet vocẽ

De

A primâ luce palam adfuturo appareas:
Quoniam iniquitatem concupiſcēs Deus nunquam fuiſti:
Neque aliquis incola apud te improbus erit,
Neque ſub tuis injuſtus contubernalis erit oculis.
Operas odiſti iniquitatis ſimul omnes:
Linguæ falſiloquæ perditor in omnibus fuiſti:
Adverſatur doloſum & homicidam Deus virum.
Aſt ego tuam domum tua introibo miſericordia:
Timidus autem ad tuum ſanctum agam me ſacrarium.
Tua me ducat juſtitia, propter inimicos.
Noſtram rege oculis tuis viam:
Nunquā enim vera in ore ferunt.
Horum invida corda ſunt vana:
Guttur autem patenti ſepulcro ſimile eſt,
Et linguæ doloſis ſemper ſtudent ſermonibus.
Judica, o Rex: conſiliis autem malis prorſus excidant,
Et pro multitudine ſuarum ergo impietatum
De poſſeſſione expellantur, tuum irritantes animum.
Tibi quidem confidentes, o Rex, lætentur omnes.
Illi quidem gaudeant, tu vero habites in eis.
Diligentes enim tuum nomen gloriabuntur,
Quoniam juſtitiæ obſequentem virum honoras.
Nos coronaſti ut bonæ voluntatis nobili ſcuto.

PSALMUS VIII.

Immortalis *Deus* noſtræ vitæ clavum gubernans,
Quam ſane tibi admirabile in terra nomen eſt!
Et tibi præſtans gloria ſubiit cælum ipſum.
Ex ore infantium idcirco perfeciſti laudem paratam,
Infeſtorum, immaculate, Pater tuorum cauſſâ hoſtium.
Ut hoſtem ſimul deſtruas & ultorem perdas.
Contemplabor cælum ſpatioſum, quod ſtabilierunt digiti tui,
Stellaſque & lunam, quibus originem dediſti manu *tuâ*.
Quis enim eſt homo, quoniam recordaris ipſius?
Aut filius hominis, quod ipſi etiam cuſtos ſis?
Minorem eum feciſti cæleſtibus exercitibus:
Undequaque coronans & gloriâ & honoribus:
Opera tuarum conſtituiſti *ut* regeret manuum.
Omnia vero ipſius vegetis Rex ſubjeciſti pedibus.
Ruraleſque boves, & lanigerarum genus ovium,
Et quæcumque frugiferum campum depaſcunt alia,
Æthereæque volucres, & piſculenta genera,
Quæcumque marinas perambulant vias.
Immortalis *Deus* noſtræ gentis clavum gubernans,
Quam ſane tibi admirabile in terra nomen eſt!

PSALMUS XXIV.

Tibi confiſus Rex attollo animum,
Neque confidens tibi notam turpem ſuſtineam.
Nec ludus fiā pernicioſis hoſtibus.
Inculpati enim omnes, quibus Deus ſpes eſt:

Vana

Vana patrantes pudefiant malis·
Aperte norim Beatiſſime, tuas
vias,
Et me ſemitas bonaſque divinaſq;
docens,
Tua in veritate me multum o-
ptanda dirigas.
Atque ut auxiliator bonus me de-
centia omnia doceas.
Supplicans quippe indeſinenter di-
urnum curſum traho,
Verum tuæ miſericordiæ remini-
ſcaris,
Veluti ab initio apud omnes tribuas
miſericordem animum.
Ne peccatum meæ periculoſæ
memineris juventutis.
Bene vero Deus genitus, miſera-
tione digna facias,
Propter honorandi bonitatem Re-
gis.
Manſuetuſque & rectus Deus ſem-
per eſt.
Propter hoc delinquentibus ſan-
ctam viam indicavit mente.
Viros juſtitiæ reget manſuetos.
Et vias ſuas placidis declarabit.
Immortalis univerſæ veræ ſunt viæ
Teſtimonium requirentibus teſta-
mentumque Dei.
Propter immortalem magnani-
mum Regem.
Peccatis multis meis propitius ſis.
Quis tantum Immortalem timens
homo eſt?
Ad virtutem properans divinam
legem perficiat,
Semper *rebus* beatiſſimis animum
lætum paſcens.
Et terræ pretioſæ ſui hæreditatem
cernent liberi.

PSALMUS XXXIII.

Huc adeſte mihi cari filii, mea ve-
ro audite verba,
Ut timorem Regis prudenris vos
doceam.
Quis cupit iucundæ intueri vitæ ſe-
renitatem,
Deſiderans perbeatos ſemper dies
videre?
Linguam tuam compeſce ab igno-
minioſiſſima malitia,
Et odioſis ſemotis dolis tua labia
comprimas.
Fuge improbitatem, bonorum ve-
ro appareas artifex,
Pacis amabilia veſtigia ſemper pro-
ſequens.
Oculi Regis reſpiciunt juſtos,
Et ipſorum precibus paratiſſimam
præbet aurem.
Dolores fabricantes Rex obſervat
vultu.
Ut perdat eorum memoriam de
terra.
Juſti clamaverunt, cæterum De-
um invenerunt defenſorem;
Omni vero à ſua liberati ſunt
tribulatione.
Quibus cor contritum eſt, ſemper
Deus novit opitulari.
Spiritu autem ſuo humilem virum
ſervabit.
Multæ & frequentes ſanctorum ſunt
tribulationes.
Et ipſos ex omnibus liberabit æ-
ternus Rex.

HYMNUS GREG. AD CHRISTUM *poſt Silentium, in Paſchâ.*

CHRISTE REX, te primum, ut
vocem in aere miſi,
Diu *illam* premens, proloquar
ore,
Caſtiſſimi ſacerdotis *ceu* caſtum
libamen, ſi fas dicere,
Hunc

Hunc ſermonem effundens noſtri pectoris.
De patre relucens magnæ Mentis Sermo, præſtantior eloquio.
Luciſque excellentiſſimæ lux excellens, unigena,
Imago immortalis Patris, & Sigillum carentis principio,
Cum ſpiritu magno illuſtre late patentis.
Evi tentamen, glorioſo, opum donator,
Altithrone, cæleſtis, omnipotens halitus Mentis,
Rector mundi, dator vitæ, opifex
Eorum quæ ſunt & erunt.
Tua enim ſunt omnia.
Qui mundi fundamenta, & quæcunq; ſunt volentis,
Colligata geris numine ſtabilter.
Tibi quidem, o Rex, ſol ſublime currens aſtra abſcondit,
Circulus ignem exſuperans, ut tu mentes.
Tibi vivit, interit viciſſim oculus noctis,
Luna plena lumine iterum exoriens:
Tibi utique ſignifer circulus etiam menſuras orbis.
Menſuras novas adfert horis commixtis,
Fixæque & errantes redeunte gyro propulſæ.
Stellæ, divinæ ſunt ſermo ſapientiæ,
Tuum lumen ſunt omnes, quotquot mentes cælicolæ.
Celebrant Trinitatis gloriam cæleſtis.
Tua quoq; homo eſt gloria, quem *ceu* angelum hic collocaſti,
Et prædicatorem tui, o lux, jubaris.
Immortalis mei ergo & mortalis, iterum genita ſublimitas & carnis expers,
Poſtremo *pra* mortalium miſeriis carnem circumferens.
Tibi vivo, tibi loquor, tibi ſum ſpirans victima,
Quæ ſola opibus eſt reliqua de noſtris.
Tibi & linguam vinxi, & *tuis* auribus linguam ſolvi.
Tibi ſupplico. Sed da utrumque ſancte *peragi*.
Loquar, quæ par eſt: quæ vero nefas, ea neque cogitabo.
Fluam liquido *latice*, luto rejecto.
Aurum ex arena, roſam aſpero de vepre, (culmo.
Legam, de ſpicis frumentū, miſſo
Has tibi primitias, Chriſte, noſtri laboris,
Lingua profundens primum obtulit carmen.
Hodie ex mortuis magnus Chriſtus, quibus commiſtus fuit.
Excitatus eſt, ac mortis ſtimulum depulit,
Et caliginoſas portas tetrici Orci
Rupit, & animabus dedit libertatem,
Hodie ex ſepulcro emicans hominibus apparuit,
Quibus natus eſt, quibus denatus, quibus excitatus de mortuis:
Ut iterum geniti, & à morte vindicati.
Una tecum ſurſum feramur inde revertenti.
Hodie ingens ſplendidus chorus circum te exſultavit,
Angelorum, canens hymnum triumphalem.
Hodie vocem edidi, compreſſa labra ſilentio.
Reſolvens: Imo me tenes *ut* citharā laudes *tuas* celebrantem.
Menti mentem intus ſacrificavi,
Sermoni ſermonem.
At deinde Sacrificabo etiam magno Spiritu, ſi velit.

ELEGIA.

ELEGIACUM, *quo Diabolus pellitur, & Chriſtus invocatur.*

Fuge à meo corde, ô doloſe, fuge celerrime:
Fuge à meis membris, fuge à mea vita.
Fur, ſerpens, ignis, Belial, malitia, mors, abyſſe, drao, fere:
Nox, inſidiæ, rabies, chaos, invide, homicida.
Nam & progenitoribus meis exitium immiſiſti,
Cum guſtaſſes malitiam, peſtifer, & mortem:
Ideo Chriſtus Rex jubet te fugere in æquor mar
Vel de ſcopulis, vel *in* porcorum gregem,
Ut legionem olim impiam: ſed recede,
Ne te feriam cruce, quam tremunt omnia.
Crucem *in* meis, membris fero, crucem *in* itinere,
Crucem corde.
Crux mihi ſummus honor.
Non deſines mihi inſidiari, ſcelerate? non ad præcipitia.
Non Sodoma reſpicies, non aliorum greges,
Qui ſummam deitatem ſcindentes diſſolverunt.
Sed ad canitiem meam, ſed cor meum?
Semper me caliginoſis cogitationibus, inimice, inquinas,
Nec Deum reveritus, nec ſacra.
Et hic animus fuit Trinitatis canorus præco
Et nunc terminum reſpicit.
Cœnoſe, ne me polluas:
Ut purus puris occurram luminibus.
Cæleſtibus, jubar quando ad meam vitam *reſplenduerit*.
Manus autem pando: accipite me *angeli*.
Vale tu munde,
Vale ær umnoſe, parce poſt me victuris.

FINIS.

INDEX

INDEX.

In Novam viam docendi Græca, Repræſentans.

PRæter obvias in ea Græcas voces, & earum per vocabula Latina interpretationem; notabiliores etiam terminationes particulaſq; docendi cauſa à vocibus ſeparatas. Adduntur præcipua quæ de his ſingulis in eâdem via ſuis locis inculcantur, quorum notitia ſerio incumbentibus in ſtudium linguæ Græcæ imprimis viſa utilis & neceſſaria: Ita ut φιλέλληνι non tantum copioſus index, verum etiam quaſi breve Novæ viæ ſuppeditetur compendium; quod ſi diligenti lectione ab initio ad finem aliquoties perambulare non gravabitur, ſine dubio pro levi temporis & laboris impenſa relaturus eſt fructus neutiquam pænitendos. Si cui nonnulla videantur prætermiſſa, is ſciat, ea tum eſſe minutiora, tum reliquis inveſtigatis & agnitis, ſua ſponte paſſim fore obvia.

Numerus primus indicat paginam: alter verſum: tertius ſi adeſt, columnam.

ADMONITIO.

Verba quæ includuntur Parentheſi () carent temporibus Præſentibus & Imperfectis, ſuntque uſitata in temporibus reliquis. Contra verba quibus additur *Defect*: ſive *Defectivum*, in Præſentibus & Imperfectis uſitata ſunt, ſed reliquis temporibus carent, aut raro in iis inveni-

veniuntur. Hoc autem utrunque verborum genus ea tempora quibus ex ſe caret, mutuatur à verbis aliis: uti & ex Indice & præſertim ex ipſo Opere evidéntius apparebit.

INDEX STUDIOSO.

Quiſquis aves linguam Romanæ jungere Græcam,
Me duce curre Novæ per vada tuta Viæ.
Seu procul à doctis aberit tua puppis Athenis,
Fide, brevi longum progredieris iter:
Sive propinqua leges generoſi littora Codri,
En, adero pictæ remus & aura trabi.
Quod juvet, invenies docilis Puer, atque Magiſter:
Aut ego Phorbæâ totus aberro viâ.
Utque magis laudes, à ſummo vertice totum
Percurras oculis terque quaterque tuis.

A.

A, β, γ, &c. De numero, figura, nomine & poteſtate litterarum vid. pag. 1. & ſequent. De uſu earum in numerando. 10, &c.

α, & η. Terminationes ſunt femininorum Primæ declinationis: ἡ Μοῦσα, *Muſa*: ἡ τιμὴ, *honor*, 19, 15.

-α purum facit in Gen. ας: in Dat. ᾳ iota ſubſcripto: φιλία, ας, ᾳ, *amicitia*. 20, 4. Huc referendum ᾶ contractum ex αα: ἡ μνᾶ pro μνάα, *mina*, τῆς μνᾶς pro μνάας, &c. 20, 8, 2.

-α contractum in Prima declin. venit ex αα, vel εα, cum ante α vocalis eſt, vel ρ: Ἀθηνάα, ᾶ, *Minerva*: ἐρέα. ἐρῶ. *lana*, 21. 20, 1.

-α Tertiæ declin. facit in Gen. ατος: τὸ ῥῆμα. *verbum*, τοῦ ῥήματος, 30, 1. Neutr. generis eſt. 38, 1.

-α contractum in quibus Tertiæ declin. detur Nominativis. vide 44, 8. 1. De η ibid. verſ. 11. & de ... ibid. verſ. 24.

-αα in Tertiæ declin. Nom. Voc. & Accuſativis contrahitur, in α 46, 17. ut, κέρατα, κέραα, κέρα. 46, 26, 1

α & ε propter augmentum vertuntur in η: ἀνύω, ἤνυον, *perficio*, *perficiebam*. 78, 30.

α, ε, vel ο verbis habentibus in principio, Attici in Perfecto pri... commune aſſumunt augmentum, & deinde reduplicant duas litteras priores præſentis: ut, ἀγείρω, *congrego*, ἤγερκα ἀγήγερκα, ἀγήγερ... &c. 83, 35, 1. Pluſquamperfecto rum primo α, ε, & ο, quæ, ... in principio reduplicationis perfectorum, mutant rurſus in vocales longas: ἀγηγέρκειν, ἠγηγέρκειν, &c. Secundo quorundam ex ο forman... ω poſt ε: ut ἔολπα. *ſperavi*, ἐώλπειν, &c. 8...

&c. 83, 38. 2.

α verborum in αω retinetur in fut. 1. in triplici verborum genere: Cum præcedit ε vel ι: Cum vocalis eſt ante Polyſyllabum λάω & ῥάω: Cum diſſyllaba non formant ex ſe verba in μι; ut, ἐάω, ſino, ἐλάω, &c. 93, 4.

α ι, υ in Penultima Aoriſti 1. verborum in λω, μω, νω, ρω manent ſed producuntur: ψάλλω, ψαλῶ, ἔψαλα, cano, &c. 96, 18. Attica vero Dialectus mutat α in η: ἔψηλα, cecini, &c. 96, 24.

α mutato in ευ & conſonæ initiali præpoſito ε, formatur a Perfecto Plusquamperfectum Activum: τίτικα, honoravi, ἐτετίκειν, &c. 105, 15. item Medium: τέτυπα, verberavi, ἐτετύπειν, 116, 16.

α futuri 2. ortum ex αι vel η, fit in Perfecto med η: φαίνω, oſtendo, φανῶ, πέφηνα, &c. 117, 19.

α Aoriſti 1. act. mutato in θην, ψα in φθην, ξα in χθην, fit Aoriſtus 1. paſſ. ἔπλασα, finxi, ἐπλάσθην, &c. In ceteris ante terminationem propriam ſequitur veſtigia Futuri 1. paſſ φιλήθην, amatus ſum, ex φιληθήσομαι, amabor, ab ἐφίλησα, amavi, &c. 127, 15, & ſeq.

α pro η (ſingularis numeri) ex ημ, ſicut & ε pro η ex ημ, & ο pro ω ex ωμ repetunt Dualia & Pluralia verborum in μι in Præſentibus & imperfectis Indicativi act: poſt τίθημι in Dual τίθετον τίθετον, in Pl. τίθεμεν, τίθετε; poſt ἐτίθην. ἐτίθεμεν, ἐτίθετε. poſt ἵστημι in D. ἵστατον. P. ἵσταμεν, ἵστατε. Hoc etiam locum habet in Tertia pl. imperfecti ἐτίθεσαν, ἵστασαν, ἐδίδοσαν. Sed Tertia pl. indicativi Præſentis ſemper ſimilis eſt Dativo pl. participii ejuſdem temporis &c. 149. 1.

α habentia ante -νυμι ſumunt tēpora a verbis in αω: ε ante -ννυμι ab εω; ο & ω ante -ννυμι vel ωννυμι ab οω: κεράννυμι, vel κεράννυμι. miſceo fut. κεράσω habet a κεράω &c. 201.

α Gentilia fem. unde vid. 213, 4.

α, η, ει Denominativa oriuntur ab ος Secundæ declin. Θεὰ (poë. Θέαινα) Dea, a Θεός, Deus. 216, 5. 216, 40, 1.

α Præpoſitio inſeparab. vim habet quadruplicem: 1. privat & dr. στερητικὸν ab ἄτερ, ſine: ἀόρατος. inviſibilis &c. 2. auget & dr. ἐπιτατικὸν, ab ἄγαν, valde, nimis: ἀτενής, intentus, &c. 3. notat collectionem. ab ἅμα, ſimul, & dr. ἀθροιστικόν: ἀδελφός, frater ex eodem natus utero, &c. 4. Nihil mutat in ſenſu, ſed tantum auget numerum ſyllabarum: ἄσταχυς, pro στάχυς, ſpica. 223, 10.

α Juncta privativo, conſtruuntur vi ſubſtantivi aut præpoſitionis omiſſæ cum Genit. ἀϊδελος τῆς ἀληθείας, non videns veritatem. 238, 40.

α Brevis ante λ producti, vid. exemplum ex Hom. 158. 12. Item ι ante λ & ν, ibid. v. 11. & 15.

α privativum plerumque corripitur. 261, 17. producitur tribus brevibus ſe invicem ſequentibus. 262, 12, 1.

α, ι, υ plerumque breves: in quibuſdam tantum breves: in quibuſdam longæ: in quibuſdam indifferentes. 261, 18.

α Antepenultimæ Augmenti loco producitur ſequente vocali: ἄϊον pro ἤϊον, ab ἀΐω, audio. Hom. ſequente conſona corripit; Ὠς φάτο, &c. 262, 5, 1

α Antepenultimæ in quibus vocibus producatur ante vocalem vid. 262, 17, 1. &c. In quibus ante γ, δ θ, aliaſque conſonas, 262. 5, 2.

α penultimæ in quibus producatur

tur ante vocales. 265, 33, 1. In quibus ante Conſon. 266, 25, 1. &c. In quibus communis. 267, 7, 2.

α Ultimæ in quibus producatur aut corrip. 270, 21, 1. &c.

α Articuli producitur in feminino Dual. & in Accuſativis fem. plur. Par ratio aliorum nominum eodem in loco, & eadem declin. 273, 1, 1.

α, ι, υ in Penult. futuror: primor: ab αω, ιω, υω producitur. Interdum tamen corr: licentiâ poët. 273, 25, 2

α longum Poëtæ corripiunt diſſolvendo in αι 274, 25, 1.

α mutant Poëtæ aliquando in αι, aut αι. 274, 16, 2. Exempla horum & ſimilium invenientur in ipſa Via Nova; & in Indice occurrent ſuis locis.

α, ευ, δε, δυς, ειω, ἀπὸ, αι'ζι in compoſitis retrahunt accentus. 286, 10.

α & αι mutantur Ion. in η. 296, 18

α & interdum ε mutatur Ion. in η. 297, 12.

α verborum in αω mutatur Ion. in ε. 297, 16.

α ponitur Ion: ante τω & το in formatione Tertiæ pl: Perfecti & Plusquamp: a Tertia ſing: 300, 13.

α ponitur Dor: pro η. 302, 1. Item pro ε, ibid: v: 6 pro ει, ibid: v: 9. pro ο ibid: v. 16. pro ω in Genit: ſing: 1. decl: ibid: v: 18. Pro ω in Gen: pl: ejuſdem decl: ibid: v: 19. Et alibi, ibid: v: 21.

α mutatur Æol: in ο, in Præt: infinit: Paſſ: 308, 9.

ἀάχετος, *intolerabilis*, Poët: pro ἄχετος. 275, 4, 1.

ἄβυσσος, *abyſſus*, f. g: 24, 5.

ἀγάγων, *ducens*, pro ἀγαγών, ab ἀγάγημι Hel: 209, 1.

ἀγαγεῖν, *duxiſſe*, vid: ἄγω 208, 19

(ἀγάγημι) inuſitatum eſt in præſ: & imperf: ſed pro eo in his temporibus dicitur uſitate ἄγω, *duco*, quo quæſito invenies tempora uſitata, quæ ab eo deducuntur. (& ſic in aliis, quæ includuntur Parent:) 209, 1

ἀγάγοιμι, *duxerim*, a. 2. Opt: Vid: ἄγω, *duco*, 208, 19.

ἀγάγω, *duxerim*, a: 2. ſubj: vid: ἄγω. 208, 19.

ἀγαγών, a: 2. Part: vid: ibid:

(ἀγάζομαι) uſitate ἄγαμαι, *admiror*. 184, 25, 2. 188, 4, 1.

ἀγαθὸν φαίνεσθαι, vel ἀγαθοὺς φαίνεσθαι, *boni vel bonos videri*, Nominativus vel Accuſativus ante Infinitivum. vide regulam & Annot: pag: 230, 27, &c. (retur. 59, 30.

ἀγαθὸς, *bonus*, quomodo compa-

ἀγαθώτατος, *optimus*, extſtat apud Joſeph: etſi damnat Lucian: 60, 9, 1

ἀγαίμην, *admirer*, Præſ: ſubj: ab ἄγαμαι. 184, 22, 2.

ἄγαμαι, *admiror*, Imperf: ἠγάμην, Opt: ἀγαίμην. Sed fut: 1. ἀγάσομαι, Aor: 1. ἠγασάμην, & Part: ἀγασθεὶς deriv: ab (ἀγάομαι vel ἀγάζομαι) 184. 21. 2. 188. 5, 1.

(ἀγάομαι) uſitate ἄγαμαι ibid:

ἀγαπᾶν, στέργειν, φιλεῖν, ἀμᾶν, ποθεῖν, *deſiderare* habent Accuſat: 244, 44, 2.

ἀγαπᾷς με, *amas me*, Enclitica amittit accentum poſt Periſp. 290, 9

ἀγαπῶν, *amans*, Part: in conſtructione pro ἀγαπᾶν, *amare*. 225, 4

ἀγάσασθαι τῆς ἀρετῆς, *admirari virtutem*. Ellipſis, q.d. ἕνεκα τῆς ἀρετῆς. *virtutis cauſa*, 240, 5.

ἀγάσομαι, *mirabor*, f: 1. m: vide ἄγαμαι.

ἀγγεῖον, *vaſculum*, Diminutivum à τὸ ἄγγος, *vas*. 214. 32.

ἄγε, ἄγετε, *age*, *agite*, verba uſurpata Adverbialiter. 224. 21.

ἄγειρα, *duxi*, Bœot: pro ἤγαγον vide ἄγω, *duco*. 208, 21.

ἀγείρω, *congrego*; perf: ἤγερκα, & reduplicatione ἀγήγερκα, ἀγήγερμαι 83, 40, 1. & 2. ἀγέρω. 99, 19.

ἀγέρω, *congrego*, pro ἀγείρω

pro

per ſync: poet: 275, 28, 2. (pa. 99, 19
ἀγγελῶ, *congregabo*, f: 2. ab ἀγγέ-
ἀγήγερκα, *congregavi*, Att: pro
ἤγερκα ab ἀγείρω. 83, 40, 1. 83, 31, 2
ἀγήγερμαι, *congregatus ſum*, Att:
perf: paſſ: ab ἀγείρω. 83, 40, 1.
ἤγαγα, *duxi*, per Epenth. pro ἄγηγα, quod per reduplicat: pro ἦχα, ἄγω, *duco*. 208, 21.
ἀγήρω, *expers ſenis*, pro τὸ ἀγήρων. 25, 39. Item ἀγήρω, *expertem* in acc: pro τὸν ἀγήρων. 26, 33, 2.
ἀγήγοχα, *duxi*, per reduplicat: pro ἦχα, perf: ab ἄγω. 208, 20.
ἅγιος, ὁ, ἡ ἁγία, τὸ ἅγιον, *ſanctus, a, um*, in fem: per α, quia deſinit in ος purum. 55, 3.
ἁγίων, *ſanctarum*, Genitivus pl: g: cum ſimilibus a maſculino ος ſecundæ decl: non circumflectit ultimã, ſed manet Parox. 282, 27, 1.
ἄγνυμι vel ἀγνύω, *frango*, Defect: ſumit tempora ab [ἄγω] f: 1. ἄξω a: 1 ἔαξα, att: pro ἦξα a: 2. paſſ: ἐάγην, pro ἤγην, perfm ἦγα ἔαγα Sic comp: κατεάγνυμι, &c. 187, 21, 1 188, 6, 1, aor: 2. act: ἦγον, ἔαγον 100, 4
ἀγνώσσω, *ignoro*, Def. 183, 32. 2.
ἦγον poet: pro ἦγον, *duxi* 274. 31, 2
ἀγορεύσω, *dicam*, *concionabor*, f: 1: ἀγορεύω. 203, 24.
ἀγορεύω, *loquor, dico, concionor*, uſurpatur pro (εἴρω) 189, 43, 1. Pro (ἔπω) 189, 14, 2. Pro (ἐρέω) 189, 18 Pro (ῥέω) 191, 36, 1. format ex ſe ἀγορεύσω. a: 1. ἠγόρευσα. Deinde 1 εἶπον Part: εἴπας. a: 2. εἶπον. ab (ἔπω) f: 1. ῥήσω ῥηθήσομαι a: 1. paſſ: ἐρρήθην, εἰρήθην. perf εἴρηκα, εἴρημαι, a (ῥέω). 203, 23. Conſtruitur cum Acc: perſonæ. 248. 3, 2.
ἀγριάμπελος, *vinea ſylv*: f: g: 23, 34
ἀγριάμπελος, idem f: g: ibid:
ἀγείρομαι, *congregor*, ab ἀγείρομαι per ſync: Defect: 183, 26, 2.
ἀγρόμενος, *congregatus*, per ſync: poet: pro ἀγειρόμενος. 275, 29, 2.
Ἀγχίσης, *Anchiſes*, declinatur ut Χρύσης. 22, 13, 2.
(ἄγω) uſitate ἄγνυμι, ἀγνύω, *frango* 188, 6, 1. a: 2 ἦγον. & correpte per reſolutionem ἔαγον, *fregi*. 100, 5. [vide ἄγνυμι. 187, 12, 1.
ἄγω, *duco*. a: 2. ἦγον, per reduplicationem ἤγαγον. 100, 6, a fut: ἄξω facit perf: ἦχα, per redupl: ἀγήοχα & per Epenth: ἀγήοχα. Bœot. ἀγείοχα. a: 2 ἦγον, ἤγαγον ἠγαγόμην. ſubj: ἀγάγω Opt: ἀγάγοιμι. Infin: ἀγαγεῖν. Part: ἀγαγών: pro quo Heſ: ἀγάγας, ab (ἀγάγημι). 208, 19.
ἀγωνίζομαι, *certo*, f: 1. ἀγωνίσομαι, ἀγωνιοῦμαι, *certabo*. 91, 18, 1.
ἀδάμας, ὁ, ἡ, Adject: com: g: 34, 2 In neutro ἀδάμαν. 56, 1, 12.
Ἀδάμ, *Adam*, ακλιτον. 54 23, 2.
ἆδε, *cane*, imperat: venit ab ᾖδε, *canebat*. Tertia perſ: Imperfecti, ſublato augmento. 86, 7, 2.
ἀδελφίδιον, *ſororcula*, Diminut: ab ἡ ἀδελφή *ſoror*, 215, 5, 12.
ἀδελφειός, *frater*, Ion: vocali inſertã medio (pro ἀδελφός). 296, 4.
ἀδελφίδεος, *fratris filius*, facit contracte ἀδελφιδοῦς. 285, 4. 1.
ἀδελφός, *frater eodem natus utero*, componitur ex α (ab ἅμα, ſimul) & δελφύς, ύος, *uterus*. 223, 15.
(ἀδέω) uſitatè ἥδω, *delecto*, & αὐδάνω, *placeo*, f: 1. ἀδήσω, & ἡσομαι, *placebo*. 188, 8, 1.
Ἀδης Patron: ſine Epenth: 217, 7, 1
Ἀΐδης Patron: ex Epenth. 217. 7, 1
ἀδήσω *placebo*, vid: (ἀδέω) & αὐδάνω
Ἅδου, *Orci, Tartari, Infer*: Κατελθὼν εἰς ᾅδου, *qui deſcendit ad inferos*, dicitur per Ellipſin pro εἰς οἶκον ᾅδου, *ad domum inferorum*. 255, 20.
Ἀδρηστίνη, *Adraſti filia, neptis*, Patr: fem: venit a Gen: τοῦ Ἀδρήστου, *Adraſti*. 212, 24, 1.
ἄδω, *cano*, f: 1 ᾄσομαι a: 2. ᾖδον. 100, 3.
ἄδω, *placebo*, f: 2. fit ab (ἀδέω) & ἥδω *delecto* 182. 30, 2. vid. & αὐδάνω.

Ἄδωνιν uſitatius, quam *Ἀδώνιδα*. 39, 16, 1.

-*αε* contrahunt in *α* Nominativi, Acc. & voc. Tertiæ declin. vide 46, 17. 46, 26, 1.

αι Ion. pro *α* longo. 296. 15.

ἄεθλος, *certamen*, Ion. pro *ἆθλος*. 296. 15.

ἀεὶ, *ſemper*, corripit *α*, ſed *ἀέναος* (compoſitum) *perpetuo fluens*, idem producit. 263, 6, 1.

ἀεὶς, *ſpirans*, Part: ab *ἄημι*, 185, 36, 2.

ἄεισι, *ſpirant*, non *ἀεῖσι*, 185, 37, 2

ἀέναος, vide *ἀεὶ*.

ἀέω inuſitatum. 185, 34, 2.

-*αζω*, -*ιζω*, -*εθω* finita quædam verba. defectiva ſunt. 183, 27, 1.

ἀηδίζομαι, *tædio afficior*, *faſtidio*; in imperfecto *ἀηδιζόμην*, retinet *α*, euphoniæ cauſa, ne duo *ηη* concurrerent. 80, 22, 1.

ἀηδὼ, *όος*, *οῦς*, *aëdon*, pro *ἀηδὼν*, *όνος*. 54. 20, 1.

ἀηδὼν, *ἡ*, *aëdon*, *luſcinia*, habet Æolice in voc. *ὦ ἀηδόν*. 40, 19. 1.

ἀήθεσσον, *inſuetus eram*, imperf. ab *ἀηθέσσω*, retinet *α*, Euphoniæ cauſa, 80, 21, 1. &c.

ἀηθέσσω, *inſuetus ſum*, Defect. 183. 31, 2.

ἄημι, *flo*, *ſpiro*, ab inuſitato *ἀέω*, Poëticum, & retinet *η* imper. *ἄητω* *ſpirato*. inf. *ἀῆναι*. Sed *ἀεὶς*, *ſpirans*. *ἄεισι*, *ſpirant*, non *ἀεῖσι*. 185, 34, 2

ἀῆναι, *ſpirare*, vid. *ἄημι*. 185, 36 2

ἀὴρ, aër, m. g. 33. 21. caret pl. 51, 4. 2

ἀὴρ, *tenebræ*, f. g. 33. 21.

ἀθάνατος, *immortalis*, producit primam. 262, 15. 1.

ἀθέατος τῆς ἀληθείας, *non videns veritatem*, vide 239. 1. 240, 27, 2.

Ἀθηνᾶ, *Minerva*. G. *ᾶς*, D *ᾷ* 20, 11. Contractũ ex *Ἀθηνάα* 22, 20, 1.

Ἀθήναζε, *Athenas*, Adv. loci, *Quo*. 221, 24. 3.

Ἀθηναία, *mulier Athenienſis*, Gentile fem. ab *ὁ Ἀθηναῖος*. 213, 33, 1.

Ἀθηναῖος ὁ, *Athenienſis*, Gentile a pr. *Ἀθῆναι*, vel -*αι*. 213, 12, 1.

Ἀθήνηθεν, de *Athenis*, Adv. loci, *Unde*. 223, 34, 2.

Ἀθήνῃσι, *Athenis*, Ionico more, q. *ἐν Ἀθήναις*, Adv. loci, *Ubi* 223, 34. 1

ἆθλος, *certamen*, Ion. *ἄεθλος*. 296, 15.

ἄθρους, *confertus*, contractum ex *ἀθρόος*, plane contra reg. 285, 4, 2.

-*αθω*, -*εθω*, -*υθω*, -*σθω* -*χθω*, -*ω*, finita verba, Poëtica & derivata ſunt defectiva. 182, 18, 2.

Ἄθως, *ὁ*, *mons Athos*, habet in Acc. *τὸν Ἄθω*, pro -*ων*. 26, 26, 2. ſed etiam *τὸν Ἄθων* 27, 1, 2.

-*αϊ* Dat. ſing. a Nom. *αυς* repetit ſemper *υ* ante *σι* in Dat p': *ναῦς*, *ναῦν*, (*τῇ ναΐ*) *ταῖς ναυσί*. 42, 12.

-*αϊ* Dat. ſing. contrahitur in *ᾳ*. 46, 8. 77, 3.

αι- propter augm. vertitur in *ῃ*.

-*αι* poſito poſt *θην* Aoriſti primi Indicat. paſſ. abjectoque Augm. formatur Aor. 1. infinit. 129, 17, 2.

-*ναι*, -*ει*, -*οι*, -*ου*, -*η*, -*ω*, -*σι*, -*θι* finita Adverbia ſign. locum ubi. 223, 19

αἲ αἲ τῶν κενῶν ἐλπίδων, *Heu! heu vanas ſpes!* 235, 12, 2.

αἲ τὸν Ἄδωνιν, (h. e. *διὰ τὸν Ἄδωνιν*) *Ah Adonim!* 235, 26, 2.

-*αι* & -*οι* finales, nulla ſeq. conſona, extra Optat. habentur breves, 283, 22.

-*αι* & -*οι* in Opt. produc. 284, 1.

αι Dor. pro *ει*. 302, 8. Æol. pro *α*. 306, 5.

αἶα Poët. pro *γαῖα* 275, 28. 1.

Αἶα, vocat. Poët. ab *Αἴας*, *Ajax*. 41, 14, 1. Att: *Αἶας*, ib: comm. *Αἶαν* 41

Αἴασι, *Aiantibus*, Dat. pl. habet penultimam tantam, quantam penult. ſing. *Αἴαντι* 43, 36, 1.

αἴγειρος, *populus nigra*, f. g. 24, 13

αἴγιλος, *herba quædam capris grata*, incerti gen. 25, 26.

αἰθω,

αἰδέω, ad reverentiam adduco, f. 1. αἰδέσω 29, 27.
αἰδόος, pudoris, Gen. ſing. ſc. Ion. ab αἰδώς. 295, 26.
αἰδοῦν, pudorem, Acc. ſing. Ion. 307, 19. 298, 21.
αἰδοῦς, pudoris, Gen. ſing. communiter, 307, 17.
αἰδῶ, pudorem, Acc. contract. ex αἰδόα. 47, 15, 2. ſcribitur etiam αἰδοῦ. 49, 24, 2.
αἰδῶν, pudorem, Acc. ſing. Æol. 307, 19. 298, 22.
αἰδὼς, pudor, G. αἰδόος, 32, 17. f: g: 35, 27. In voc: ſing: αἰδοῖ Doct: Pariſ. ſed αἰδοῖ Moſcop. 49, 25, 1.
αἰδῶς, pudoris, Gen: ſing. Æol. 307, 19.
-αιη. Ion. pro η. 296, 15.
Αἰήτης, Æetes, in voc. ſing. Αἰῆτα, Æeta, 21, 21, 2.
αἰθὴρ, æther, G. αἰθέρος, 28, 29. 29, 26. m. g. ſed apud Poëtas aliquando f. g. 33, 26.
-αινα Denominativa unde Deriv. 216, 8
Αἰναρέτης, Ænaretes, in voc. Αἰναρέτη, Ænareta, 21, 21, 2.
Αἰνέα, Αἰνέαιν Dualia fiunt a Dat: ſing: Αἰνέᾳ 17, 8.
Αἰνέα, Ænea, voc: ſing: ab ὁ Αἰνείας, Æneas. 21, 4. Acc: -αν, 21, 1.
Αἰνέας, quomodo declinat: vide Tabulam poſt pag: 26.
αἰνεθήσομαι, laudabor, f: 1. paſſ: ab αἰνέω, laudo. 124, 29.
Αἰνεία. Æneæ, Genit: Dor: 307. 8
Αἰνεᾶν, pro Αἰνειῶν, G: pl: Dor: 307, 10.
Αἰνείαο, pro Αἰνείου, G: ſing: Æol: 307. 8.
Αἰνείας, Æneas, N. ſing. Poëticum eſt, 22, 8, 2.
Αἰνεάων, G: pl: Æol: 307, 11.
Αἰνείεας, τοὺς, Acc: pl: pro Αἰνείας, Ion: 296, 11.
Αἰνείεω, Ion: pro Αἰνείου. 296, 6. 307, 8. Cum ſimilibus Genitivis Ionicis excipitur a Reg: Paroxytonor: 281, 26.
Αἰνειέων, G: pl: Ionice. 307, 10.
Αἰνείου. Æneæ, Gen: ſing: in ου, (inſtar reliquorum Maſculinorum Primæ Declinat:) 20, 13.
αἰνέω, laudo, f: 1. act: έσω & ήσω, 93, 21. paſſ: αἰνεθήσομαι. 124, 29.
αἴνημι laudo. 147, 5. Poetice pro αἰνέω. 276, 32. 1.
αἰνήσω, laudabo, vide αἰνέω.
-αινω unde formēt tēpora. 199, 27
αἴξ, capella, c. g. 36, 21.
Αἰολὶς in multis reſpondet τῇ Δωρίδι: Ἰὰς τῇ Ἀτθίδι 292, 8, 1. Ubi ſingulæ hæ quatuor Dialecti inveniantur 292, 6, 1. &c.
ἄϊον audiebam venit ab ἀΐω, audio: ſed ᾖον, vadebam, ab ἔω vel εἴω, vado. 80, 20, 1. 80, 27, 1. 174, 4, 1. ἄϊον producit primam, quia α augmenti loco habet pro η 262, 6, 1.
-αιον, -ειον, -οιον, Diminutiva neutra. 214, 31.
-αιος Adject: in comparat: -αιτερος, in Superl: -αίτατος. 58, 19. 2.
αἱρέω, capio. Perf: Ion: ἀίρηκα, ἀραίρηκα: unde apud Herod. ἀναραιρηκὼς, laurea donatus in certamine. 83, 22, 2. f: 1. act: αἱρήσω paſſ: αἱρεθήσομαι 126, 3. Aor: 1. m: εἱλάμην, Aor: 2. εἷλον, εἱλόμην, ab (ἕλω) 202, 28. 189, 7, 2
αἴρω, tollo, imperf: ἦρον, tollebam. 79, 3.
-αις, G: -αιδος. 31, 11. item -αιτος. 31, 24. f: g: 37, 9.
αἰσθάνομαι, ſentio, 188, 11, 1. f: 1. αἰσθήσομαι Perf: ᾔσθημαι. A: 2. ᾐσθόμην. Inf: αἰσθέσθαι Part: αἰσθόμενος. ab αἴσθομαι 198, 27, 1. αἰσθάνομαί σε λυπούμενον, Att: pro σοῦ λυπουμένου ſentio te mœſtũ eſſe. 247, 3
(αἴσθομαι) uſitate αἰσθάνομαι. 188, 11, 1.
αἰσθέσθαι, ſenſiſſe vide αἰσθάνομαι.

Digitized by Google

αἰσθήσομαι, ſentiam, vide ibid.

αἰσθόμενος, ſentiens. ibid:

ἄϊσθω Poët: pro ἄισθω, ſpiro. 274. 31. 1

αἷσισι, quibuſcunque, D: pl: f: g: ab ὅςις, ἥτις, ὅ,τι, 213.

αἴσχιςος, turpiſſimus, Superl: ab αἰσχρὸς, turpis. 59. 11.

αἰσχίων, turpior, vide αἰσχρός.

αἰσχρὸν λέγειν, turpe dictu 226. 8.

αἰσχρὸς. turpis; Comparat: αἰσχίων, Superl: αἴσχιςος 59. 10. crebrius in Comp: αἰσχρότερος 59, 21, 1.

αἰσχρότερος. vide αἰσχρός.

-αίτερος, -αίτατος Comp. & Superl: Att: 58, 34.

αἰτέω, peto, a: 1 ᾔτησα. perf: ᾔτηκα. &c. 79, 26, 1.

αἰτιατικὸς, accuſativus. 17, 33, 2.

αἰτίζω, peto. Defect: 182, 3, 2.

αἵτινες. quacunque, ab ὅςις. 213.

αἰτιῶμαι οὐδενὸς, accuſo nullius, intellige περὶ 243. 39, 1.

αἰτιῶμαί σε ταῦτα, accuſo te harum rerum, idem eſt, atque εἰς vel διὰ ταῦτα. 249, 24. 2. αἰτιῶμαί σε εἰς ὑπερηφανίαν, Chryſoſth: accuſo te ſuperbia. 249. 28, 2.

ἀΐω, audio, facit imperf: ἄϊον, retento α, 80, 20, 1. &c. quod α, quia augment: loco, ſequente vocali, producitur, cum in aliis, ſequente conſona ab Hom: corripiatur. 262, 5, 1. &c.

αἰὼν αἰῶνος, ſeculum, medulla ſpina, m: g: 35. 1. 1.

ἀκάματος, indefeſſus, habet α privativum, quod natura breve, productum, propter tres breves ſe invicem ſequentes. 262, 14. 1.

ἄκατος, genus navigii actuarii. f: g: 24, 32.

ἀκάχημαι, doleo, ægre fero, Poët. ab ἄχω 311, 25.

ἀκαχῆσαι, doleo, Poët. ab ἄχω ibi:

ἀκειόμενος, ſanans, Hom: a: 1. Part: med. ab ἀκέω vel ἀκείω, ſano, medeor, in a: 1. ἤκεσα. 96, 4.

ἀκέω, medeor, ſano, vide ἀκέω.

ἀκέσω. medebor, f: 1. ab ἀκέω. 93, 1.

ἀκέφαλοι verſus apud Græcos ſunt ſic vocati (h: e. ſine capite) quia incipiunt à vocali brevi pro longa. 278, 20.

ἀκέω, medeor, f: 1. ἀκέσω. 93, 1. Dicitur & aliter ἀκείω, habetq; in aor: 1. ἤκεσα cum characteriſt: Præſentis: unde apud Hom: ἀκειόμενος. 96, 2.

ἀκήκοα, audivi, perf: Att; ab ἀκούω, 83. 8. 2. in pluſq. ἠκηκόειν. 83, 25, 2 ἀκήκοα uſit: ſed non ἤκοα. 83, 2, 4

ἀκηχέδαται, doluerunt pro ἀκηχέαται vel ἀκήχηνται, Tertia pl: perfecti paſſ: ex Tertia ſing: ἀκήχηται doluit, ab ἄχω doleo 301, 21, 2.

ἀκούειν τοῦ Θεοῦ, audire Deum. 240. 11.

ἄκουσε, audivit, Ion: pro ἤκουσε, 298, 31. Corripit primam apud Hom: 262, 11, 1.

ἀκουσθήσομαι, audiar, f: 1 paſſ: cum σ ante θήσομαι. ab ἀκούω. 125, 1

ἀκούσιος, invitus, venit ab ἄκουσα. invita. 218. 19.

ἀκούσω, audiam. vide ἀκούω.

ἀκούω, audio, perf: m: ἀκήκοα 83, 9. 2. fut: 1. ἀκούσω 88, 13 Nunquam habet in f: 2. ἀκοῶ, vel in a: 2 ἤκοον, niſi forte apud Poët. 101. 30, 2. fut: 1. paſſ: ἀκουσθήσομαι. 125. 14.

ἀκρατέστατος, meraciſſimus, & ἀκρατέστερος, meracior, Att: & Ion: ab ἄκρατος, merus, non mixtus. 58, 35, 2.

ἀκρατής, intemperans, in Superl: Att: ἀκρατέστατος. 59, 6, 2.

Ἀκρισιώνη, Acriſione, Acriſii filia, Patronym: fit a Gen: puro Ἀκρισίου, Acriſii, 212. 27, 1.

ἀκροαμάτεσσι, acroamatibus, Dor: & Æol. in ipſa proſa. 310, 27.

ἀκροάομαι, audio, f: 1. ἀκροάσομαι 93, 8.

ἀκτὶν, radius ſolis, f: g: 37, 11. 1.

ἀλαζὼν ſuperbus, in Comp: ἀλαζονέστερος.

Digitized by Google

ν ἰσχ@, Superl: ἀλαζονίστατος, ttcr. 59. 3, 2. (90. 13.
ἀλαλάζω jubilo, f: 1. ἀλαλάξω
ἄλλημι, vide ἀλάω.
ἀλάω, vagor, erro. hinc verbum cē: in μι ἄλημι. ἀλάλημι cum duplicatione. idem. 311, 24.
ἀλδέω) uſitate, ἀλδήσκω, creſco. 18 13, 1. 197, 16, 1.
ἀλδήσκω, creſco, augeo. 188, 13, 1.
1. ἀλδήσω. perf: -ηκα, ab ἀλδέω. 97. 16, 1.
ἀλδήσω, augebo, vide ἀλδήσκω.
ἀλεύω, vito. Defect: ab ἀλεύω. 2. 33, 2. hinc fut. 1. ἀλεύσω, quod alia Polyſyllaba in ευω, format mpora a themate ſuo. 202.
ἀλείφω, ungo, perf: ἤλειφα Att: ἀλήλιφα. 83, 7, 2. f: 2. ἀλιφῶ. 99, 16.
ἀλέτρευ, vingo, f: g: 35, 25, 2.
ἀλεξανδρεύς, Alexandrinus, Gen: ab ἡ Ἀλεξάνδρεια, Alexandria. 3, 17, 1.
ἀλέξω, defect: Depello, opem fero, ἀλεξήσω, ab ἀλεξέω. 182, 45, 2.
ἅλες maſcul. pl. uſitatum Atticis, ſing: ὁ ἅλς, ſal, 51, 18, 2.
ἀλεύσω, vide ἀλεύω.
ἀλεύω, vito, in Aor: 1. ἤλευα, cum aracteriſtica præſentis. 96, 1.
ἀλέω, molo, f: 1. έσω. 93, 1.
ἀλήθεια, veritas, Ion. ἀληθείη. 6, 18.
ἀληθές, verum, G: έος, 30, 23. l: n. g. 38, 6. 56. 15, 1.
ἀληθής, ὁ, ἡ, verus, a. Adject: com. 33, 31. Quomodo contrahatur omnes caſ: 48, 1, 1. in n: g: ἀληθές. 56, 15, 1.
ἀληθινός, verax, Denominativ: ὁ, ἡ ἀληθής 216, 16, 1.
ἀλήθω, molo, p: ἤληκα, Attica reperit: ἀλήλεκα 83. 6, 2.
ἀλήλεκα, vide ἀλήθω.
ἀλήλιφα, unxi, per redupl: Att: ἤλειφα, ab ἀλείφω, ungo. 83, 1.

ἄλημι, vide ἀλάω.
ἁλιεύς, piſcator contrahitur ut βασιλεύς. 49, 22, 1.
ἁλίζω, vide ἀλινδέω.
ἀλινδέω, volvo. 188, 15, 1. fut: 1. ἀλινδήσω & ἀλίσω, unde aor: 1. ἄλισαι. & ἐξάλισαι. perf: ἐξήλικα, ab ἀλίζω vel ἀλίω 203. 14, 1.
ἀλινδήσω, vide ἀλινδέω.
ἀλίσαι, vide ibid:
ἁλίσκω, capio, vel ἁλίσκομαι capior. ſumit ab (ἁλόω) fut: 1. ἁλώσω & ἁλώσομαι, perf: ἥλωκα, vel per redupl: ἑάλωκα. paſſ: ἑάλωμαι. A: 2. ἥλων, ἑάλων. in omnibus perf: ω retinet, ut ἑάλων, ως, ω. ἑαλώτην. &c. Subj: ἁλῶ, ῷς, ῷ. Opt: ἁλοίην, & ἁλῴην. Inf: ἁλῶναι. Part: ἁλούς, όντος, captus. 197, 7, 2. 196, 21. 188, 16, 1.
ἀλίσω, vide ἀλινδέω.
ἀλιφῶ, ungam, f: 2. ab ἀλείφω. 99. 16
(ἀλίω) uſitate ἀλινδέω, volvo. 188. 15, 1. 203, 14. 2.
ἀλκή, ἡ, robur fortitudo, facit τῇ ἀλκῇ ex ſe ipſo: ſed τῇ ἀλκί ab antiquo ἄλξ, ἀλκός. 52, 4, 1.
ἀλκί vide ἀλκή.
ἀλλὰ Θεὸν, ſed Deum, poſitum pro dactylo. 278. 12, 1.
ἅλεται, ſaltat, præſens poſitum ab Hom. per Enall: pro ἁλεῖται, ſaltabit. 113, 8. 2.
ἀλλήλων. οις, ους; αις, ας; α alter alterum, invicem. Triptot: 51, 33, 1.
ἄλλο, aliud, n. g. nunquam τὸ ἄλλον 25, 35, 1. 55, 8.
ἄλλος, alius, & pauca alia in neutris ν abjiciunt. 55, 8.
ἀλλύουσα, ſolvens, pro ἀν vel ἀναλύουσα 222, 13. 1.
ἁλοίην, captus ſim, a. 2. Opt: ab ἁλίσκω. 197, 19, 2.
ἁλούς, captus, a. 2. Part. ab ἁλίσκω. 197, 20, 2.
(ἁλόω) uſitate ἁλίσκω, capio 188 16, 1. 196, 24. 197, 8, 2.

 ἀ-

Digitized by Google

ἀλαώμενοι, *errantes* per Epenth: Poet: pro ἀλώμενοι, ex ἀλαόμενος, ab ἀλάω, *vagor erro*, 275, 5, 2.

ἅλς, *ſal*, G: ἁλὸς 28, 33, m: g: 33 22. rarum apud Atticos, qui οἱ ἅλες. 51. 16, 2.

ἅλς, *mare*, f: g: 33 22 in plur: raro aut nunq: inven: 51, 5, 2.

ἁλσὶ, τοῖς, ab ὁ ἅλς, *ſal*, quare producat penult: cum in ſing: ἁλ ſit brevis, vide 43, 37. 1. &c.

ἀλυσκάζω, *oberro*, Def: 183, 28, 1

ἀλύσκω, *oberro*, Defect: 183, 28, 1. 183, 2, 2.

ἀλύω, *oberro*, ἀλύσσω. 183, 28, 1

ἄλφα, βῆτα, & reliqua nomina litterarum ſunt indeclin: ſed variantur per Adjectiva, 33, 9, 1.

ἀλφάνω, *invenio*, 188, 18, 1.

ἀλφαίνω. *invenio*, 188. 18. 1.

(ἀλφάω) uſitate ἀλφάνω, vel ἀλφαίνω. 188, 18. 1.

ἄλφι pro ἄλφιτον, *farina*, Poetice, per Apoc: Doricam. 310, 7.

ἁλῶ, ῷς, ῷ, *capiar, captus ſim*, aor. 2. ſubj. ab a. 2. indicat. ἥλων, ἑάλων. 197. 18. 2.

ἁλοίην, *captus fuerim*, a: 2. Opt: vide ἁλίσκω. 197, 7. 2.

(ἅλωμι) uſitate ἁλίσκω, *capio*, 188. 16, 1. 196, 26.

ἅλων, *area*, f: g: 35. 2, 2.

ἁλῶναι, *captum eſſe*. aor: 2. Inf. ab Indic: ἥλων, ab (ἅλωμι) pro quo uſitat: ἁλίσκω, 197, 19, 2.

ἀλώπηξ, ἡ, *vulpes*, G. ἀλώπεκος. 32. 12.

ἅλως, *area*. f: g; 23. 6.

ἅλωσις, *captivitas*, ab ἑάλωκα. 197, 11, 2.

ἁλώσομαι, *capiam*, 197. 9, 2.

ἁλώσω, *capiam*, vide ἁλίσκω. 196, 22. 197, 9. 2.

ἁλωτὸς, *captivus*. ab ἑάλωκα. 197. 12. 2.

ἅμα, *ſimul*, 12, 14. ἅμα & ὁμοῦ videntur poſt ſe ſupprimere σὺν, cum ἅμα τῇ ἡμέρᾳ, *ſimul cum die*, 256. 1. 2.

ἄμμος, *arena*, f: g: 23, 24. 216, 34. 2.

ἀμαθόεις & ἀμαθώδης, *arenoſus*, Denomin: ab ἡ ἄμαθος. 216, 34, 2

ἄμαξα, ἡ, vel potius ἅμαξα, *plauſtrum*, declinatur ut μοῦσα. 22, 13, 1.

ἀμάρα, ἡ, *foſſa*. 215, 37. 1.

ἁμαρτάνω. Defect: *pecco*. 188, 20. 1. f: 1. ἁμαρτήσω a priſco ἁμαρτέω p: ἡμάρτηκα. a. 2. ἥμαρτον. 198, 2.

(ἁμαρτέω) uſitate ἁμαρτάνω, pecco. 188, 20, 1.

ἁμαρτήσω, *peccabo*, vide ἁμαρτάνω.

Ἀμαρυλλὶς, ἡ, *Amaryllis*, G. Ἀμαρυλλίδος, 31. 29. Voc: poet: ὦ Ἀμαρυλλὶ, *O Amarylli*. 41, 1. Dimin: ab ἡ ἀμάρα, *foſſa meatus*. 215, 37, 1.

ἀμὲς, *nos*, Dor: pro ἡμεῖς Tab: 312.

Ἄμαστρις, *Amaſtris*, G. ιδος & ιος, 54. 32, 1.

ἀμβαλώμεθα, pro ἀναβαλώμεθα, *differamus*, 222, 11. 2.

(ἀμβλόω) uſitate, ἀμβλίσκω, ἀμβλώσκω, ἀμβλίσκω, ἀμβλυσκάνω, & ἀμβλυσκάνω, *abortior*, 188, 22. 1.

ἀμβλώσω, *abortiar*, f: 1: ab ἀμβλόω, uſit: ἀμβλώσκω 197. 31, 1.

ἀμείβω, *commuto, alterno*, verbum analogum. 181, 28, 1.

ἀμεῖς, *nos*, Dor: pro ἡμεῖς. Tab: 312

ἀμελεῖς τῶν φίλων, *negligentes* ... *cos*, 240, 17.

ἄμες, *nos*, Dor: pro ἡμεῖς Tab: 312

ἀμὶν vel ἀμῖν, *nobis*. Dor: pro ἡμῖν. Tab: 312.

ἄμμες, *nos*, Aeol. pro ἡμεῖς, Tab: ...

ἄμμε, Dor: pro νὼ, *nos duo*. Tab: ... Æol: pro ἡμεῖς, *nos*. Tab: 312.

ἀμμέγα pro ἀνὰ μέγα, *grandi*... 222, 15, 1.

ἄμμες, *nos*, Aeol: pro ἡμεῖς. Tab: ...

Ἄμμι δὲ βροτοῖ &c. cur ε in hoc eodem in verſu modo produc... modo

modo corrip. 285, 1.
ἀμμέων & ων, *noſtrum*, *noſtri*. Æol: pro ἡμῶν. Tab: 312.
ἄμμι, *nobis*, Æol: pro ἡμῖν. T: 312.
ἄμμιν, *nobis*, Æol: pro ἡμῖν. T: 312
ἄμμορος, *infelix*. Poët. pro ἄμορος, repetita eadem conſona, 274, 10. 2.
ἀμνὶς, ἡ, *agna*, Denom: ab ὁ ἀμνὸς, agnus. 216, 42, 1.
ἀμπεδίον, pro ἀνὰ πεδίον, in campo. 222, 13, 2.
ἄμπελος, *vinea*, *vitis*, f: g: 23. 34. declinatur ut λόγος 26, 26, 1.
ἀμπελὼν, ὁ, *vinea*, Denom: ab ἡ ἄμπελος. 216, 21, 1.
ἄμπυξ, ὁ, ἡ, *reticulum muliebre*, com: g: 36, 22, 2.
ἀμπέχω, *amicio*, Defect: ex ἀμφὶ, circum, & ἔχω *habeo*, quod ab χω. 182, 42, 2.
ἀμυνάθω, *auxilior*, *defendo*, Defect: & Poët. ab ἀμύνω. 182, 21, 2.
Ἀμυνίας, *Amynias*, in Gen: ſæpius Ἀμυνίω, quam α. 20. 28. 2.
ἀμφαριστερὸς, *utraq; manu lævus*, ex ἀμφὶ & ἀριστερὸς, abjecto. i. 221. 33
ἀμφὶ Præp: quos caſus regat, 233. 15. & quâ ſignificatione. 237. 1. &c.
ἀμφιέννυμι, *induo*, or: vi: ἀμφιέννυμι
ἀμφιέννυμι, *induo*, f: 1. ἀμφιέσω. 93. 25. Compoſitum, ab ἕννυμι, aut ἑννύω, multo uſitatius eſt quam ſimplex. ſicut & ἀμφιεννύω & ἀμφιέω, f: 1. ἀμφιέσω, Att: ἀμφιῶ, unde Ariſtoph: προσαμφιῶ, *inſuper induam*, a: 1. ἠμφίεσα perf: paſſ: ἠμφίεσμαι. 186, 36. 1. vide & 188, 27. 1. 221, 32.
ἀμφιεννύω, idem quod ἀμφιέννυμι 188, 27. 1.
ἀμφιέσω, vide ἀμφιέννυμι.
(ἀμφιέω) uſitate ἀμφιέννυμι, ἀμφιεννύω & ἀμφιέσκω, *veſtio*, *tego*, *induo*. 188. 27. 1.
ἀμφισβητέω, *dubito*, Imperf: ἠμφισβήτουν, cum Aug: ab initio. 82. 2.
ἀμφιέσκω, *veſtio*, *induo*. 188 27. 1.
Ἀμφιτρυωνιάδης & Ἀμφιτρυωνίδης *Amphitryonides*, Patronym: ab Ἀμφιτρύων, ωνος. *Amphitryo*. 212, 9. 1.
ἀμφιῶ. *veſtiam*, Att: pro ἀμφιέσω 186. 38. 1.
ἁμῶν, *noſtrum*, i. Dor: pro ἡμῶν. Tab. 312.
-αν Gen: ανος. 29, 8.
αν, υν, ιν, ſubſtantiva ſunt m. g. 34. 9.
-αν Adject: ſunt n g. 38, 2.
-αν, ων, ης, ευς, ος, ιδης Denominativa vide 215, 22, 2.
-αν & εν vocativi Poëtice abjiciunt ν. 310, 16.
-αν infinit. Æol. αις. 308, 3.
ἂν, *ſi*, Conjunctio adſciſcit indicat. Subj. & Opt. 251. 5.
ἂν indefinitum habet indic. Subj. Opt: infinit: 251. 17. vide 252. 40. 1. &c. in infinitivis poſt δοκεῖ jungitur Aoriſto 1. ſed poſt οἴομαι, ἐλπίζω, &c fut: & Præſ: loco futuri. 252. 7. 2. &c. Ex Aoriſtis & Præſentibus Participiorum facit futura. 252. 15. 2.
ἂν, γάρ. γε. δὲ, &c. monoſyllaba brevia poſſunt produci licentia Poët. 261. 7.
ἄνα Poët. pro ἀνάστηθι, *ſurge*. 276, 14. 2.
ἀνὰ, κατὰ, παρὰ, in compoſitis ſuum α ante conſonam Nominis aut verbi abjiciunt in verſu. 222, 6. vide etiam. 276, 5. 2.
ἀνὰ & κατὰ mutant quoque ν & τ in conſonas ſequentes 222 11. 1. vide cetera. 222. 24. 1. &c.
ἀνὰ Præpoſitio regit ſolum Accuſat: 233. 4. 236. 3. 1.
ἀνὰ pro Diſtributivis. 236, 6, 1.
ἀνὰ Poët. *ſuper*, *cum*. ſequente Ablat. 236. 15. 1.
ἄνβα. *aſcende*, per Apoc. pro ἀνάβαθι 204. 5.
ἀνάβαθι, *adſcende*, Aor: 2. Imperat:

Imperat: ab ἀναβαίνω, ſive (βῆμι) habens α pro η. 204, 14.

ἀναβὰς, adſcendens, retinet accentum ſimplicis βὰς, (ut reliqua Pr: & Aor. tum Infin. tum Part.) 286. 26.

ἀναγινώσκω, lego, vide γινώσκω. 197, 43, 2.

ἀναγκαίη, neceſſitas, Ion: pro ἀνάγκη. 296, 16.

ἀναδιπλασιασμὸς, reduplicatio, eſt vel propria vel impropria. 147, 6. &c

ἀνάκειμαι, diſcumbo, aliaque compoſita à κεῖμαι remittunt accentum in tertiam à fine ſyllabam: ſed infinitivus retinet. 178, 3, 1.

ἀνακόλουθα, inconſequentia, σολοικοφανῆ ſunt, non ſolœciſmi, explicanturque ope Ellipſios, 256, 30, 1 Specimen ex Joſepho. vide ibidem. v. 36. ex Xenoph. 256, 13, 2. Ex LXX. 256, 33, 2. ex aliis ibidem.

ἀναλίσκω, dilapido, inſumo, Defect. 188. 1, 2. f. 1. ἀναλώσω. p. ἀνήλωκα, per Metath. ἠνάλωκα, & per Antith. ſine Aug. ἀνάλωκα. a. 1. ἀνήλωσα, ἠνάλωσα. & ἀνάλωσα, ab ἀναλόω. Inf ἀναλοῦν, Thuc. Imperf. ἀνάλουν. Ariſtoph. 209. 2.

(ἀναλόω) rarum uſitate ἀναλίσκω. 188, 1. 2. 209, 6.

ἀναλοῦν, inſumere, vide ἀναλίσκω.

ἀνάλουν. inſumebant. ibid.

ἀνάλωκα, inſumſi. ibid.

ἀνάλωσα, inſumſi. ibid

ἀναλώσω, inſumam. ibid:

ἀνανδρ⊙, effœminatus, compoſ. ex α privat. & ἀνὴρ, vir, inſerto ν, Euphoniæ cauſa, 223, 12.

ἄναξ, rex. G. ἄνακτ⊙. 28, 33. 31. 20

ἀναρίθμητος, vide ἀρίθω

ἄνασσα, Regina, Denom. ab ὁ ἄναξ. 216. 14, 2.

Ἀναχάρσι⊙, (pro Ἀναχάρσιδ⊙) Anacharſidis, inventum a Steph. apud Plat. 39, 14.

ἀνδάνω, placeo. Def. 52. ἅδω, ab (ἅδω,) ex ἥδω, delecto. 182, 30, 2. fut. 1. ἁδήσω & ἥσομαι. 188. 8. 1. item f: 1. ἥσω. a: 1. ἧσα. vide 199, 8. 1.

ἀνδόνακας pro ἀνὰ δόνακας, per arundines. 222, 8.

ἄνδρα σου, virum tuum. Enclitica σου monoſyllaba amittit accentum poſt paroxytonon. 290, 5. vide annotat. 290. 34. 1. &c.

ἀνδράποδον, & ἀνδράποδ⊙ ſervus, mancipium. 52. 41, 1.

ἀνδράσι, viris, D. pl. 42, 3

Ἀνδρέας, Andr: apud Matth. 22, 2

ἀνδρεία, potentia, f. g. 34. 29, 2.

Ἀνδρείας, Andreas, Poët. 22. 9, 2.

ἀνδροφόνος, hominum trucida[...] Dor. mutato ο in ε. 219, 30, 1.

ἀνδριὰς, imago, m: g: 34, 30. 2

ἀνδρὸς, μητρὸς, θυγατρὸς, ὸ, ῶ, [...] Obliqui diſſyllabi formati per Syncopen habent accent. in ulti[...] Nominativi. Acc: & voc. ſunt ἄν[...] δρες, ας; θύγατρες, ας. 285, 22.

Ἀνδρόγεω, Androgei. Genitivo At[...] tico in ω, (Ἀνδρόγεω, ab ὁ Ἀνδρ[...] γεως) Poëtice adjuncto ο, 309, 1[...]

ἄνευ, ἄτερ, δίχα, χωρὶς, ἐκτὸς, [...] verbia Separationis, ſine, abſq; co[...] ſtruuntur cum Gen. 235. 33. 1.

ἀνέχομαι, tolero; Imp. ἠνειχόμ[...] & Aor. 2. ἠνεσχόμην; habent aug[...] duobus locis, initio & medio. 82, 2[...]

ἀνέῳγα, aperui, pr. med. ab ἀνοίγ[...] 209. 11. Att. poſito ε ante ω. 83, 8[...]

ἀνέῳγμαι. apertus ſum. vid ἀνοί[...]

ἀνέωνται, remiſſi ſunt, Att. pro ἀν[...] ειν⟩. Tertia pl. perf. paſſ. 170. 4. 2[...]

ἀνέῳξα. aperui. Att. pro ἄνοιξα vid. ἀνοίγω.

ἀνέῳχα. aperui. vide ibid.

ἀνεῴχθην, apertus ſum. vide ibid.

ἀνεῖμαι, dicavi, remiſſi, a. 1. [...] ab ἀνίημι. 168, 12. 2.

ἀνήλωκα. inſumſi. vide ἀναλίσ[κω]

ἀνήλωσα, inſumſi. ibid.

ἀνὴρ, vir. voc. ὦ ἄνερ, 40. 4.

ἀνήρ τις, vir aliquis. Quare Enc[li]tia[...]

tia τις amittat accent. & quare figura gravis mutetur in figuram acuti. 290, 6,

ἀνθέων, florum, Genitivus pl. non contrahitur, ut diſtinguatur a Part: ἀνθῶν florens. 46, 2, 2.

ἀνθηρός, ά, όν. floridus, a, um. quare in fem: α, non η. 55, 4.

ἀνθρωπάριον, vide ἀνθρώπιον.

ἀνθρώπειος, ἀνθρωπικός, ἀνθρώπινος, ἀνθρωπώδης, humanus. Quatuor Poſſeſſiva ab eodem primitivo ὁ ἄνθρωπος 214, 3, 2.

ἀνθρωπικός, vide ἀνθρώπειος.

ἀνθρώπινος, ibid.

ἀνθρώπιον, ἀνθρωπάριον, & ἀνθρωπίσκος, homunculus. Tres formæ Diminutivor. ab eodem primit. ὁ ἄνθρωπος, homo. 215, 21, 2.

ἀνθρωπίσκος, vide ἀνθρώπιον.

ἄνθρωποι, quare diphthongum finalem οι habeat brevem, & ἀνθρώποις longam. 283, 24.

ἄνθρωπος, homo, c.g. 23, 7. Quare Proparoxytonon. 282, 1.

ἄνθρωπός τις, homo aliquis. Quare Enclit. τις transferat accentum. 289, 4.

ἄνθρωπός τίς ποτέ μοί φησί σε, homo aliquis aliquando mihi dicit te. Quare hæ omnes Encliticæ transferant accentum. 289, 2.

ἀνθρώπου, hominis. Paroxyt. quia ultima longa. 281, 24.

ἀνθρωπώδης, vide ἀνθρώπειος.

ἄνιασι, & ἀνιᾶσι, adſcendunt. Cum duplici accentu. Tertia pl: pl. Indic. ab ἄνειμι, ex ἀνά & εἶμι, eo. quod habet in 3. pl. Ion. ιᾶσι pro ἴασι. 173, 16, 2.

ἄνιμεν, adſcendimus. ab ἴημι, vado. 176, 8.

ἀνῶ, remittam. pr. ſubj. ab ἀνίημι. Compoſ. ex ἀνά & ἵημι. 155, 21.

(ἀνοιγέω) uſit. ἀνοίγω, aperio. 209, 14

ἀνοιγήσομαι, aperiam. f. 1. m. vide v. ſeq.

ἀνοίγω, aperio. a. 1. ἤνοιξα, Att. ἀνέῳξα, pro ἀνῷξα. p. act. ἀνέῳχα, paſſ: ἀνέῳγμαι. p. m. ἀνέῳγα & ἠνέῳγα. aperui, apertus ſum. a. 1. paſſ. ἀνοίχθην, Att. ἀνεῴχθην, & ἠνεῴχθην. a. 2 paſſ. ἠνοίγη, apertus eſt. Sed f. 1. m. ἀνοιγήσομαι fit ab (ἀνοιγέω) 209, 9. Compoſitum ex οἴγω. 187, 41, 1

ἄνοος, ἄνους, amens, Compoſit. a νόος, νοῦς. 27, 9, 2. & eodem modo fere contrahitur. vide ibid. antecedentia & conſeq.

ἀνορθόω, corrigo. f. 1. ἀνορθώσω. p. ἠνώρθωκα, auctum ſimul & initio & medio. 81, 22, 1.

ἄνους, vide ἄνοος.

ἀνζωνύω, in altum traho, pro ἀναζωνύω, Præpoſitione ἀνά abjiciente ſuum α ante conſonantem. 221. 7.

ἀντάξιος, contra dignus, præferendus. Præpoſitio ἀντὶ auget vim ſignif. 221. 5, 1

ἀντεραστυλλὶς parva rivalis Diminut. ab ἀντεραστὴς rivalis, 215, 35.

ἀντὶ Præpoſitio in Compoſitione vim ſignificationis auget aut minuit 220, 30. Regit ſolum Genit. 232, 35 234, 1. Subauditur poſt Comparativa ſecundum Dan. Heinſ. 242, 4, 1 Item ſubintellig. poſt verba pretii. 242, 34. 1.

ἀντὶ ἀσσαρίου, pro aſſe. Ariſtot. 242, 34, 1. ἀντὶ νομίσματος, pro numiſmate. 242, 35, 1. ἀντὶ παντὸς τιμᾶν, maximi æſtimare. 243, 14, 1

ἀντιβολῶ, ſupplico, imperf. ἠντιβόλουν, cum Augm. ab initio, 82, 3, 1.

ἀντιδικέω, contra adverſarium ago, imp. ἠντιδίκουν. cum Aug. a pr. 82, 4, 1

ἀντίδοτον, & ἀντίδοτος, antidotum 53, 10, 2. hoc f g. 24, 7. illud n. g. 24, 10

ἀντινομία, contrarietas legis. 222, 7, 2.

ἀντιόω, Poët. pro ἀντιάω, ἀντιῶ, adverſor. 311, 14.

ἀντεπεξίημι perſequor, contra aliquem excurro, compoſ. cum tribus

tribus Præpoſit. ad intendendam vim ſignif. 221, 19, 2.

αὐτοκαταλαμβάνω, *praeoccupo*, *ante prehendo tenaciter.* Sicut præcedens. 221, 24. 2.

αὔτιχειρ. pollex. ὁ potius quam ἡ. quia intelligitur δάκτυλος, *digitus.* 35, 13, 2.

ἄϋλαξ, *ambitus.* f: g: 35, 41, 2.

ἀνύσθησομαι. perficiar. vid: *ἀνύτω.*

ἀνύσω, *perficiam* ibidem.

ἀνύτω. perficio. f: 1. *ἀνύσω.* paſſ: *ἀνυσθήσομαι*: retento σ, ut omnia in δω θω, τω. σσω, ζω. 124. 3.

ἀνύω, perficio, Imperf: *ἤνυον*, cum augm: temp: quia incipit a vocali mutabili. 78, 30.

-*αω*, -*αυω*, -*ευω* verba polyſyllaba orta ab εω, αω ſunt Defectiva. 182. 28, 2.

-*αω* unde forment tempora. 198. 1.

ἄνω, *ſupra*, *ſurſum*, Adverb: loci, *Ubi*, & *Quo*, 223. 32.

ἀνωγέω, vide *ἀνώγω.*

ἀνώγειν, *mandabam* ab *ἀνωγέω*. vide *ἀνώγω*.

ἀνώγω, *mando*, jubeo. a: 1. *ἤνωξα*, cum augmento, ſed imperf: *ἀνώγων* ſine augm: quaſi ab *ἀνώγωμι*. ut *ἀνώγειν* ab *ἀνωγέω* imperat: *ἄνωχθι*, *jube.* 209, 15.

ἀνώγωμι. vide *ἀνώγω*.

ἀνώγων, *mandabam.* ibid:

ἄνωθεν, *ſuperne.* 223, 32, 2.

ἄνωξα. vide *ἀνοίγω.* 209. 9.

ἀνώτερος, *ſuperior*: *ἀνώτατος*, *ſupremus*, Comp: & Superl: ab Adv: *ἄνω*, *ſupra*. 61. 30. 1.

ἀνώχθην, vel potius *ἀνεῴχθην*, *apertus ſum*, a: 1. paſſ: ab *ἀνοίγω*. 209, 9.

ἄνωχθι, *jube.* vide *ἀνώγω*.

-*αξ* ab ος augent vim ſign: 214, 9

-*αξ* Diminutiva. 214, 21.

ἄξει, *ἀξέτω*, *age*, *agito*, imperat: vid: *ἄξω*, *ago.*

ἄξιος τιμῆς, *dignus honore*, 239. 6.

ἄξυλος. *plenus ligno*. comp: cum α *ἐπιτατικῷ*, intenſivo, quod ab *ἄγαν*. valde, 223, 14.

ἄξω, *ago*, Defect: derivatum a f: 1. verbi *ἄγω*. imp: *ἄξε*, *ἔτω*. 183, 1, 1

ἄξω. *agam*, *ducam*. f: 1. ab *ἄγω*, *duco*. 208. 19. *ἄξω ἑλών*, ὁ δὲ κεχολώσεται, &c. *abducam auferens ille autem iraſcetur*, &c. Quare hic α in *ἄξω* corripiatur. 260, 9. &c.

ἄξω frangam, fut: 1. ab (*ἄγω*) ſive *ἄγνυμι*. *frango*. 187. 14. 1.

-*αο*-, -*αω* Genitivorum 3. decl: contrahitur in ω. 45. 9. 45, 15, 1.

-*αο* ex vet: *αο* ponitur loco pro ω, in Secunda ſing: a: 1. m: 296. 29.

-*αων* Genitivorum dual: 3. & contrahitur in ῳ. 45, 10. 46, 20, 1.

ἀοιδή, *hymnus*, Ion: pro *ᾠδή*. 296, 23.

ἄον, *ſpirabam*, venit ab *ἄω ſpiro*; ſed *ἆον* deducitur ab *ἄω*, [illegible] 80, 25, 1.

ἀόρατος, *inviſibilis*, ex α priv. & *ὁρατός*, *viſibilis*. 223, 11.

ἀόριστοι χρόνοι, *indefinita tempora*, quare ſic dicantur; 68, 3, 2.

Ἀπάμεια, ἡ, G: τῆς Ἀπαμείας. 20, 10, 1.

ἅπαξ τῆς ἡμέρας, *ſemel in die*, 234, 10. 1.

ἀπέβαλλον, *abjiciebam*, cum augmento in medio; ut ſere, cum præpoſitio mutat ſign: ſimplicis. [illegible] 25, 2.

ἀπέδραν, *aufugi*, vel *aufugerunt*, pro 1. ſing: -*έδρην*, vel 3. pl: -*έδρασαν*, a vet: *δρῆμι*. 196, 18. 197, 4.

ἄπει, *abi.* imperat: comp: [illegible] *εἶμι*, 60. 175. 4.

ἀπέλαυον, Att: *ἀπήλαυον*, *fruebar*, cum augm: in medio: ab *ἀπολαύω*, *fruor*. 82, 8, 1.

Ἀπελλῆς, contracte Ἀπελλῆς, *Apelles*, 22, 22, 2.

ἀπέρ[illegible]

Digitized by Google

ἀπέσβηκα. *extinxi;* vide σβέννυμι, 186, 2, 2.

ἀπέσκλην, *exaruit*: 2. compositum veniens a σκλῆμι, quod vide. 92, 19, 1.

ἀπείημην. *abeſſem.* ſ: 1. Opt: a imp: ἐνείημην quod ab εἰμί. 173.4.

ἀπεστέρησα, *privavi*, a: 1. ab ἀποστερέω, idem ſign. quod ſimplex στερέω, *privo*, habens augm: in medio, iamſi ſignificatio non mutetur. 1, 32, 2.

ἀπεστράφη τοὺς Ἰουδαίους, *rejecit Judaeos*, pro ἀπέστραφε, Paſſivum pro Activo. 109, 5.

ἀπέφυγον cum gem: Acc: vide 50, 4, 2.

ἀπήρκει, *ſufficiebat*, vide ἀπόχρη 211. 17, 1.

ἀπήρκεσε, *ſufficit*, ibid.

ἀπῆμεν, *abiimus*: ab ἦμεν per nc: pro ᾔειμεν, ivimus. in ſing. ᾔειν. tt. pro ᾔειν p: m: ab εἶμι: eo, 175, 15

Ἄπιδα, vide Ἆπιν.

ἀπιέναι, *abire*, a ſimp. ἰέναι *ire* ab εἶμι, *vado*: 176, 12.

Ἆπιν, *Apim*. Acc: ſing: uſitatior quam Ἄπιδα. 39, 16. 1.

ἀπιπράσκω, *deſpio*, Def: 183, 32 2.

ἄπιον, ἄπιος, *pirum*, i, declinatur ut λον. 26, 29, 1.

ἀπίωμεν, *abeamus*. Prima pl: 2. 2: ibi: a ſimp: ἴω, ἴῃς, &c. εἶμι, *eo*. 174. 1. 1.

ἁπλᾶς. *ſimplices*, ſubaudi declit: συνῃρημένας. *contracta*, 19, 4. 1.

ἁπλῆ, ἁπλῆς, *ſimplex*, *ſimplicis*, contrahitur ex ἁπλόη, ἁπλόης. 18 2.

ἁπλόος ὁ, *ſimplex*, in fem. ἡ ἁπλόη, per η, non per α ut & reliqua mp: a πλόος. 55, 7.

ἁπλοῦς, *ſimplex*, in Comp: ἁπλούστερος. in Superl: ἁπλούστατος, 57, 17.

ἀπὸ Praepoſitio. in compoſitione n ſign: auget vel minuit. 220, 31. regit ſolum Gen: 232, 36. 234. 21, 1

ἀπὸ Θεοῦ, *a Deo*. 232, 36, 1. 234, 21, 1.

ἀπὸ τῆς γῆς ἐγένοντο, *procul à terra aberant*, 234. 22, 1.

ἀπὸ νόσου μεγάλης ἀνεφρήσαμεν, *à magno morbo ceſſavimus*. 243, 32. 1

ἀποβάλλω, *abjicio*, Imperf: ἀπέβαλλον. quare augm: in medio, 81. 24. 2.

ἀπόδεξις, *demonſtratio*, Ion: pro ἀπόδειξις. 297, 22.

ἀποδέχεσθαι, *admittere*, *probare*, non tantum amat Genit: ſed etiam more Latino conſtruitur cum Accuſ. 244. 34, 2.

ἀπόδος, *redde*, retrahit accent: ſimplicis δός, ut alia cōpoſita. 286, 7

ἀποδραίην. *aufugerem*, Opt. vide διδρασκω. *fugio*, 184, 26, 1.

ἀποδρᾶναι, *aufugiſſe*. Ibid:

ἀποδράς. *qui aufugit*. Ibid.

ἀποδρῴη, *aufugeret*, Ariſtot. Att. in Opt. pro ἀποδραίη, quaſi ab ἀποδράω. 197. 43. 1.

ἄποθεν τῆς Ἀντιοχείας. *procul ab Antiochia*. 234. 19. 2.

ἀποθείμην, ἀπόθειο. *depoſuerim*, *is*. retinet accentum ſimplicis. θείμην, θεῖο. 286. 30.

ἀποθοίμην, ἀπόθοιο. Opt. med. 286. 31.

ἀποθῶμαι, ῃ, ηται, & ἀπόθωμαι, ἀπόθῃ, ἀπόθηται, *depoſuerim*, *is*, *it*, Subjunctivus med: indifferens. 287. 1.

ἀποθετικὸς, *ablativus*, ſc. πτῶσις, *caſus*. 17. 35. 2.

ἀπολαύειν, *frui*, amat Genit: ſed conſtr. etiam cum Acc. 244. 33. 2.

ἀπολαύω *fruor*, augetur in medio ἀπέλαυον. Att. ἀπήλαυον. 82. 8. 1.

ἄπολις, *urbe pulſus*, Adj. c. g. 33. 33

Ἀπόλλω, *Apollinem*: Poët per Dor. Apocopen. pro Ἀπόλλωνα. 310. 9. 276. 10. 2.

Ἀπόλλων. *Apollo*. in voc: ὦ Ἄπολλον. 40, 7.

ἀπομαν-

ἀπομανθάνω, *dediſco*. 221, 10, 1.

ἀποπαρδήσομαι, *pedam*. Ariſtoph. vide πέρδω. 195, 10, 2.

ἀποῤῥίπτω, *abjicio*, non ἀπορίπτω, quia ρ in medio geminandum in compoſ: 221, 28.

ἀποσκλαίην, *exaruerim*, a: 2. Opt. vide σκλῆμι. 192, 19, 1.

ἀποσκλῆναι, *exaruiſſe*. a. 2. Inf. Ibid.

ἀποστελῶ ἀποστελοῦμαι, *mittam, amandabo*, retinet accentum ſimplicis στελῶ στελοῦμαι, propter ſyllabam a circumflexam. 286, 18.

ἀποστερεῖ με τὰ χρήματα, *ſpoliat me bonis*. 249, 19.

ἀποστερέω, *privo*, a. 1. ἀπεστέρησα, habet augm. in medio, licet non mutet ſign. ſimplicis 81, 32, 2.

ἀπόστροφος, *Apoſtrophus*, eſt f. g. quia reſpicitur ἡ προσῳδία. 14, 16, 2, unde derivetur vide ibid. v: 20.

ἀπέχου, *abſtine*, imp. med. vide ἔχω. 204, 8.

ἀποτείνω, *extendo*, præpoſitio ἀπὸ hic auget &c. 221, 9.

ἀποτμήγουσι, *abſcindunt*. Hom. vide τέμνω. 204, 28. &c.

ἄπους, *carens pedibus*, Adj. c. g. 34, 2

ἀπόχρη, *ſufficit*, ἀπέχρη, *ſufficiebat*, ἀποχρήσει, *ſufficiet*; ἀπέχρησε, *ſuffecit*; ἀποχρῆν, *ſufficere*, pro ἀποχρῆναι. 211, 17, 1.

ἀποχρῆν, vide ἀπόχρη.

ἀποχρῆναι, vide ἀπόχρη.

ἀποχρήσει, ibid.

ἀποχρῶν, *ſufficiens*, neceſſario eſt ab ἀποχράω. 211, 18, 2.

ἅπτω, *necto*, in fut 2. ἁφῶ, *nectam*. 100, 20.

-αρ Gen. αρος. 29. 17. n. g. 38, 14

-αρ & -ωρ & habentia in G. ατος ab antiquo ας ſunt. 51, 18, 1.

-αρ Poſitivum quomodo formet Comparativum & Superl. 57, 14.

ἄρ, poët: pro ἄρα, *certe*, per Apoc: 276, 1, 2.

ἀραίρηκα, *cepi*, vide αἱρέω. 83, 22, 2

ἄραρα, *aptavi*. p. m. poët. pro Attico, ἄρηρα. ſive comm. ἦρα, ab ἄρω, *apto*. 118, 25, 2.

Ἀράσπα, voc. ab Ἀράσπας, *Araſpes*. 21, 19

Ἄραψ, *Arabs*; G Ἄραβος. 31

Ἄραψι, *Arabibus*, Dat. pl. pro Ἄραβσι, fit a D. ſing. Ἄραβι. 42, 3.

ἀργύρεος, *argenteus*, contracte ἀργυροῦς. Σ ἀργυρέα, ἀργυρᾶ, τὸ ἀργύρεον, οῦν. τὰ ἀργύρεα, ᾶ. 27, 15, 1.

Ἄρεα, Ἄρη, Ἄρην, *Marte*, vide Ἄρ

Ἄρεϊ, Ἄρει, *Marti*, vide Ἄρης. 53, 23, 1

ἀρείων, *melior*, compar. ab ἀγαθὸς. 59, 31. derivatur ab Ἄρης. 60, 12.

Ἄρεος, Martis, potius quam Ἄρ vide Ἄρης.

Ἆρες, Ἄρες, βροτολοιγὲ, *Mars, Mars, hominum peſtis*, &c. Exemplum litteræ α indifferenter longæ aut brevis. vide 262, 1.

ἀρέσκει σε, pro σοὶ, *placet tibi*, qui differat. 247, 33, 1.

ἀρέσκω, *placeo*, f. 1. ἀρέσω. p. 1. ἤρ ab (ἀρέω) 93, 25. 188, 3. 2. 197, 6

ἀρέσω, *placebo*. vide ἀρέσκω

ἀρετῆς, *virtutis*, ſc. ἕνεκα, 239, 11.

Ἄρευς, *Mars*, Nominativus Æol cus; unde Gen. Att. Ἄρεως, & Ἄρηος. vide Ἄρης. 53, 23, 1.

(ἀρέω) uſit. ἀρέσκω, *placeo*. 93, 2 188, 3, 2.

Ἄρεω, *Martis*, apud Hom. & chil. ab ὁ Ἄρεως. deducit Euſt. vi Ἄρης. 53, 23, 1.

Ἄρεως, *Mars*, Nom. ut ὁ Μ λεως. ibidem. 53, 23, 1.

Ἄρεως, *Martis*, Att. ab ὁ Ἄρ

Ἄρη aliquando pro ὦ Ἄρες, *Mars*. 53, 36, 1.

ἀρὴν. ὁ. *agnus*, D. ſing. ἀρνὶ D. pl. ἀρνάσι, 43, 1. ἀρνὼ inuſit. ſecundum Canin. ex quo format ἀ νος, ἀρνός. Sed ἀρὴν apud Etym. Polluc. 51, 40, 1.

ἀρνῷ, *agno*. vide ἀρνώ.

ἀρήϊος,

Digitized by Google

ἀρνῖον, *agni*, vide ibid:

Ἄρηος, *Martis*, G: Ion: vide Ἄρεως.

Ἄρης, *Mars*, quot modis declinetur vide 53, 23, 1. Habet primam voc:is indiff:brev:aut longā 261, 21.

Ἄρες, vocativus, Atticum eſt, 53, 36, 1.

Ἄρητος. Ἄρητι. Ἄρητα, *Martis, i. em*, videtur ſolum Poëticum. 53, 33, 1.

ἀρι, ἐρι, βȣ, βρι, δα, ζα, λα, λι Præpoſitiones octo inſeparabiles augent, 222, 28. 222, 36, 1. &c.

ἀρι deriv: ab ἄρω, *convenio, ſum aptus*, 222, 36, 2.

ἀρι, ἐρι, βρι, δυς, & ζα Præp: inſeparat: vocalem ultimam corripiunt, non obſtante duplici. 261, 14.

ἀρίδηλος, *valde illuſtris*, 222, 29.

ἀρίπικρος, *valde amarus*, ex πικρός, *amarus*, & ἀρι. 222. 38, 1.

ἄριστος, *optimus*, Superl: ab ἀγαθός, *bonus*. 59, 31.

Ἀριστοφάνης, *Ariſtophanes*, in Acc. ην; & ην, quaſi foret primæ declin: 48, 10. 2.

ἀρκέω, *ſufficio*, in f: 1. ἔσω. 92, 28.

ἄρμενος, *aptus*, Poët. per Syncopen pro ἀρόμενος. 275, 38, 2.

ἀρνάσι, *agnis*. v: ἀρήν. 43, 1.

ἀρνός vel α, *agni, o um*. Tet: 51, 38, 1

ἄρνυμαι, *emo, emendo, conſequor*, uti ab αἴρω, tollo. 202.

ἀρξάμενοι ἀπὸ Γαλιλαίας, *orſum Galilæa*. 243, 31, 1.

ἄρξομαι. Conſtr: cum præp: ἐκ, quæ alias omittitur. ἐκ τίνος ἄρξωμαι; *Ex quo ordiar?* Theocr: 3, 31. 1.

ἀροτριῶμαι, *arabor*, f: 1, paſſ: ab ἀρόω, *aro*, non transfert σ ſui: Act: ejus ſi antecedat voc: brev: 125, 2.

ἀρόω, *arabo*, v: ἀρόω.

ἀρόω, *aro*, f 1. ἀρόσω, per ο, quia deriv: a Nomine. 92, 26. f: 1.

ἀροθήσομαι. 125, 30.

ἁρπαγδην, *raptim*, adv ab ἁρπάζω, *rapio*. 224, 14.

ἁρπάζομαι τὴν δ' ἐκ χειρῶν. (q. d. κατὰ, διὰ τὴν) *quod ad eam attinet ea ſpolior de manibus avulſa*. 249, 11 1

ἁρπάζω, *rapio* f: 1. σω, & ξω, 90, 19, 1.

ἅρπαξ, *rapax*, G: ἅρπαγος. 30. 30, in neutro g: potius ἁρπακτικόν. 56, 27, 1.

ἁρπάξω, *rapiam*. v: ἁρπάζω.

ἁρπάσω. ibid:

ἄρς pro *agno*, inuſitatum. 51, 39, 1

ἄρσεν, *maſculum*, Adj: n: g: 56, 13, 1

ἄρσην, *maſculus*, a Adj: c: g: 56, 13, 1

ἄρχεσθαι λόγȣ, & ἀπὸ λόγȣ, *orsus ſermonem*. 243, 28, 1.

ἄρχευ Ἀργείοισι. Poët. pro Ἀργείων, *impera Græcis*. 277, 11, 2.

ἀρχὴ Grammaticis ſic diſtinguitur a θέμα, ut ἀρχὴ illis ſit *nomen Primitivum*, θέμα *verbum, ſive tempus præſens*. 194. 12, 2.

ἀρχῆθεν, *ab initio*, Adv: ab ἀρχὴ, *initium*. 224, 8.

ἀρχιτέκτων, *architectus*, cur cum ι, non cum ο. 219, 21, 2.

ἀρχμενος Poët. pro ἀρχόμενος, *incipiens*, per Sync: 275, 37, 2.

ἀρχόμεθα τῆς ζωῆς ἀπὸ λύπης, valet ἀρχὴν τῆς ζωῆς, *exordium vitæ ordimur a triſtitia*. 241. 21, 1.

Ἀρχύτας. *Archytas*, in G: Ἀρχύτȣ, vel Ἀρχύτα 20, 18.

ἄρω, *apto*, p: m: ἄρηρα, cum Attica redupl: pro ἦρα: & more poëtico, ἤρερα, ἄρερα. 118, 23, 2.

ἀρωγός, *auxiliator*, pro ἀρηγός, 187, 16, 2.

-ας & -ης Terminationes ſunt Maſculinorum primæ decl: 19, 16. Abjiciunt ς in voc. 21. 4.

-ας. G: -ȣ 30, 1, -αντος. 31, 8.

-αδος, 3. 22 -αντος, 31, 27 -αυλός, 31. 43

-ας, -αδος, f: g: 37, 8.

-ας, -ατος, n: g: 38. 1.

-ας finita multa Propria & alia in voc: aſſumunt ν pro ς. 41, 3

-ας Oxytona ſequuntur in voc: regulam generalem: hic. Nominati-

vo habent ſimilem, 41, 9, 1.

-ως & -εως Tertiæ declin. contrahunt G. εος εως in ως: εοι Duale in ῳ. 45, 9. 45, 14, 1. Sequuntur in reliqua contractione τὸ χρέως. 50, 9, 1.

-ας Maſculina habent in f: g. -αινα, in n: g: -αν. 55, 17.

-ας Adjectiva Poſitivi gradus formant Comp. & Superl: addendo -τερος & -τατος neutris ſing: in -αν 58, 1.

-ας Patronymica fem: unde. 212, 19.

-ας Gentilia fem: unde. 213, 4.

-ας in τρίπους ſyllaba naturâ longa, propter ſ ab Hom. corripitur. 259, 5.

-ας & -ρας neutra vertunt Ion. penult. α in ε. 298, 23.

-ας plurale fem. Dores pro ſingulari -ην. 302, 24.

ἀσάμινθος, ſolium, pelvis, f: g: 23, 27.

ἄσβολος, fuligo, Dialecto com. m. g. Sed Atticâ, f: g: 25, 13.

-ασι quænam in Dat: pl: 42, 28.

-ασι habet aliquando Tertia pl: Aoriſti 1. quemadmodum præterita. 96, 27, 1.

-ασι Tertias Perfecti mutant Bœoti in αν. 308, 22. vid: etiam 96, 27, 2.

-άσκω facit in fut: ήσω, & άσω, ab άω. 196, 28, 1.

ἄσοφος, inſipiens, quare retrahat accent: Simpl: in antepenult: 286, ii.

ἄσπασμα, τὸ, ſalutatio, 52, 44, 1.

ἀσπασμός, ὁ, idem. ibid.

ἄσσα ſpiritu leni ponitur pro τινὰ, quædam. 294, 25.

ἅσσα Dor. pro ὅσα vel ἅσσα quacunque. 302, 17.

ἀσσαρίου πωλοῦνται, vel ἀσσαρίου, aſſe veneunt, 239, 18.

ἄσταχυς, ſpica, pro στάχυς, Comp: cum α mutante nihil in ſenſu, ſed tantum augente numerum ſyll. 223, 17

ἄστει, ἄστη. vide ἄστυ.

ἀστὴρ ſtella, m: g: 35, 19, 1.

ἀστεροπή fulgur, decl: ut τιμη. 22, 4, 2

ἄστρις, ὁ, taxillus, Diminut. ex ὁ ἀστράγαλος, talus, 214, 22.

ἄστυ, urbs, G. ἄστεος, mutato υ in ε 28, 30. Dat. ἄστεϊ, contracte ἄστει. N. V. A. pl: ἄστεα, ἄστη. 49, 8, 2.

ἄσφαλτος, ἡ, bitumen, f: g: 24, 18.

ἄσω, canam, (pro ᾄσω) fut: 1. ab ᾄδω. cano. 89, 18.

ἀτάσθαλος, injuſtus, damnum afferens, ab Acc. ἄτας, ab ἄτη, damnum. 219, 14.

ἄτε, quippe: ſed ἅ, τε cum Diaſtole, & quæ. 15, 5.

ἀτενὴς, intentus, ex α Epitatico, & τείνω, tendo. 223, 14.

ἄτερ ſine, abſque, citra, Adv: conſtruitur cum Gen: 235, 33, 1.

ἅτερος. Attice pro ὁ ἕτερος, alter, (per Craſin) in neutro θάτερον. in Gen: θατέρου. Dat: θατέρῳ in pl: ἅτεροι & θάτερα. Reliqui caſus non facile miſcentur Craſi. 13, 33, 2.

ἀτίζω, vilipendo. f: ίσω & ίξω 90, 20

ἅτινα, quacunque, vide ὅστις, Tab: 5

ἅτινα quænam Gr: & quot 287, 22

ἄτονος, tono deſtitutus, fit ex α priv. & τόνος &c. 287, 27, 1.

ἀτρακτυλλὶς λυλλὶς, fuſulus, ſpinoſo ſimulis, ab ὁ ἄτρακτος, 215, 20, 1

ἀτραπιτὸς, via, trames, f: g: 23, 22

ἀτραπὸς, trames, f: g: 23, 22.

ἅττα Att. pro ἅτινα, quacunque. N. & Acc: pl: Dipt. 51, 1, 1. 294, 24, 33

Ἄτην, vide Ἄτις.

Ἄτιος, vide ibid:

Ἄτις Tertiæ, & Ἄτης, ε, Primæ Attis. Ab illo τὸν Ἄτιν: ab hoc Ἄτην. 52, 13, 1.

αυ Diphthongus mutab: augm in ηυ. 79, 1. mutatur Ion. in ω. 296, 20. Dor: in α. 303, 18.

αὖλαξ, ſulcus, f: g: 35, 40, 2. Cur properiſpom: 283, 18. Dor. ὦλαξ ὦλξ 303, 18.

αὐλήτρια, tibicina, vid: ſeq:

αὐλητρὶς tibicina, ex ἡ αὐλήτρια 214, 29. utrumq; ab αὐλητής. 216, 36, 1.

Digitized by Google

6, 1. ſed varia terminat. 216, 35, 2.
Αὐλίδιος, ὁ. *Aliquis Oriundus Aulide*, Gentile, ἀπὸ τῆς Αὐλίδος, cujus N: ἡ Αὐλὶς, *Aulis Urbs Bœot*. 213, 44, 1.
αὐξάνω, *augeo, creſco*, Imperf. ηὔξανον 79, 1. uſitatum pro (αὐξέω) 288, 2. f: 1. αὐξήσω. a. 1. ηὔξησα. p: paſſ: ηὔξημαι. 198, 24, 1.
(αὐξέω) uſit: αὐξάνω. 288. 4, 2.
αὐξήσω, *augebo*, v: αὐξάνω.
-ως, Gen: -ῶος. 32, 24.
αως, -ωος, f: g: 26, 42.
αὐχὴν, *cervix*, m: g: 35, 10. 1.
αὐχμὸς, *ſquallor è ſiccitate*. verbale ab αὔω, *ſicco*. 218, 6.
αὐτὸ, *ipſum* non αὐτὸν, Neutrum maſc: αὐτὸς. 25, 30, 2.
αὐτοματῶς, *ſponte*, Dor. pro αὐτομάτως 304, 18
αὐτομολέω, *ſponte venio*, Imperf: ηὐτομόλεον, quare augeatur a principio 81, 12, 1.
αὐτὸν pro αὐτὸ, *illud* nunquam legitur. 25, 40. αὐτὸν, τοῦτον, ἐκεῖνον nunquam invenias in n: g: 64, 24. 2.
αὐτὸς, *ille, ipſe*, 64, 17. habet tria compoſita ſine Nominativo. ἐμαυτοῦ, σεαυτοῦ, ἑαυτοῦ. 66, 1.
αὐτότατος, *ipſiſſimus*, apud Comicos, a pron: αὐτός. 61, 18.
αὐτόφι Poët. pro αὐτὸς, per omnium: & caſ: 309, 25.
αὐτῷ τῷ καλάμῳ, *cum ipſa arundine* Sub intellige σὺν. vid: 256, 1, 1 &c.
ω, ιω. ευ, αι, ζω & σω finita verba carent fut: 2. act: & præt: 118, 3, 2.
αὐχμὸς, *ſqualor e ſiccitate*. verbale ab αὔω, *ſicco*. 218, 6.
ἀφ' οὗ. *a quo*, pro ἀπ' οὗ, vel potius ἀπὸ οὗ, cum Apoſtropho, & adſpiratâ pro tenui, propter vocalem adſpiratam. 13, 11.
ἄφαρ, *cito*, producit Comparat: ἀφάρτερος, *citior*, Poët. 62, 1.
ἀφαιρέομαι, *aufero*, Com: ex præp. & αἱρέομαι. Tenui præpoſitionis mutata in adſpir: proter verbi voc: adſp. 221, 35.
ἀφάρτερος, v. ἄφαρ.
ἀφεθήσομαι. *dimittar*, cum brevi ante θήσομαι. 169, 6, 2.
ἀφείην, *dimiſerim*. a 2. Opt: flectitur ut præſ. ἀφιείην. *dimittam*. 157, 8.
ἀφεῖθην & ἀφέθην, *dimiſſus ſum* a: 1. Ind: paſſ: ab ἀφίημι 169, 13, 2
ἀφεῖμαι, *dimiſſus ſum*, imitatur τέθειμαι, excepto accentu. 170, 10, 1.
ἀφείμην, *dimiſſus eram*: ut ἐτεθείμην. 170, 15.
ἀφείσομαι, *mox dimittar*, Paulò poſt fut: ut τεθείσομαι 170, 22. 2.
ἄφεσις, *remiſſio*, pro ἄφεισις, deriv: ab ἀφεῖσαι, ut θέσις a τέθεισαι aut θέμα a τέθειμαι 170. 8, 2.
ἀφεστείην, *abſiſterem*, vide ἵστημι
ἀφέστατε, *abſtitiſtis*, Secunda pl. perf: act: per Syn: vid: ἕστατε. 161, 22, 12
ἀφέωνται, *dimiſſi ſunt*, Att: pro ἀφεῖνται. ab ἀφίημι. 176. 4. 2.
ἀφήθην. vide ἀφείθην.
ἀφῆκα. *dimiſi*, A. 1. Ind. act. 161, 10, 1.
ἀφῆν, *dimiſi*, a: 2. ab ἀφίημι. 153, 14.
ἀφήσομαι. *dimittam*. f. 1. m. 178, 8, 6
ἀφῖγμαι, *veni*. v. ἱκνέομαι.
ἀφίεσο. *dimitte*, Præſ: imp. 158. 14, 1
ἀφιείην, *dimiſerim*. Præſ: Opt. 157, 1.
ἀφιείμην, *dimittar*. Pr. Opt. paſſ: 166, 4, 1.
ἀφιέμην, *dimittebar*. imperf. paſſ. 164. 17. 1.
ἀφίεσο. *dimittere*, præſ. imperat. paſſ: 166, 22.
ἀφίημι, *dimitto*. imperf: ἀφίην a. 2. ἀφῆν 153, 12.
ἀφικνοῦμαι, *venio*; ἀφίξομαι. *veniam*; ἀφῖγμαι, *veni*; ἀφῖκτο, *venerat*. Plut. 201.
ἀφικοῦ, *veni*. a: 2. imp. med. ab ἀφικνέομαι, Paroxytonum eſt contra regulam. 283, 14, 1

ἀφῖκ𝔬. *venerat*, v: ἀφικνῦμαι.

ἀφίξομαι. *ventam.* ibid.

ἀφίειν, ἀφίεις, & Attico augmento ἠφίειν, *dimittebam.* ab ἱέω, uſitatè eſt, quam -ίων. καὶ οὐκ ἠφίει λαλεῖν, Marc. *neq; permiſit loq;* pro ἀφίει. 152.18 1.

ἀφιῶ, *dimittam.* præſ: ſubj: 155.22

ἄφθονος, *invidiæ expers*, *largus.* Att: & Ion: in Comp: & Superl: ἀφθονέστερος, ἀφθονέστατος. unde Eur: ἀφθονέστερον. 58, 36, 2.

ἄφες, *dimitte*, quare retracto accentu ſimplicis. 28, 20.

ἀφραίνω, *deſipio*, imperf: ἠφραίνετον, quare augeatur initio. 81, 14, 1.

ἀφροντις, *ſecurus*, & ſimilia compoſita ſæpius in Acc: -ιν, quam -ιδα. 39, 10, 2.

ἀφύη, *apua*, in Gen: pl: ἀφύων (ut nonnulli) contra reg: Paroxytonum. 282, 31, 2.

ἀφῶ, *dimiſerim*, a: 2. Subj: act. flectitur ut θῶ, *poſuerim.* 156. 5. 1.

ἀφῶ, *nectam*, f: 2. ab ἅπτω 100, 20

ἀφῶμαι, *dimittar*, a: 2. Subj: paſſ: imitatur θῶμαι. 165, 20, 2.

ἀχεῦσι δ᾽ ὀμφαὶ μελέων, *reſonant voces modulorum.* verbum ſingulare cum feminino plurali. 229. 40, 2.

ἀχέων, *dolens.* Poetæ nonnunquam more Attico pro ἀχέοντα 34.7.1.

(ἀχθέομαι) uſitate ἄχθομαι, *dolore crucior.* 188. 6, 2.

ἀχθέσομαι. ἤσομαι, *dolore cruciabor*, v: ἄχνυμαι

ἄχθομαι, v: (ἀχθέομαι)

Ἀχιλλᾶς, *Achillas*, G: ᾶ. inſtar Θωμᾶ 20, 24, 1.

Ἀχίλλειος, *Achillêus*, Poſſeſſivum ab ὁ Ἀχιλλεύς, *Achilles* 214.4.1.

Ἀχίλλης, *Achilles*, Æol: pro Ἀχιλλεύς. 307, 14.

ἄχνυμαι, *doleo*, deriv: ab inuſit: ἄχω, vel ἄχομαι. In f: ἀχθέσομαι, ήσομαι, a priſco ἀχθέομαι. 202.

ἄχρι τῆς σήμερον ἡμέρας, *uſque ad hodiernum diem.* 235, 3, 1 ἄχρι κόρου *uſque ad ſatietatem.* 235, 4, 1.

ἄχρι, μέχρι, εἴθε. ὄφελον. ἐπεί. ἐπειδή. ὡς, ὥστε admittunt infinitivum. 250, 11.

ἄχρι. μέχρι *quoad*, poſtulant Indic: Subj: Infinit: 251, 13.

ἄχρι τελεσθῶσιν, *quoad perficiantur.* 252, 20, 1. ἄχρι τοῦ ἐρυθριᾶν με *quoad ego erubeſcam.* 252, 23, 1.

ἄχρις οὗ ἔξω λάβοιεν, *quoad habitum acceperint.* 252, 22. 1.

ἄχω ἄχομαι, inuſitata v: ἄχνυμαι

ἄω, *flo*, imperf: ἄον, non augetur. 80. 19, 1.

-αω- Genitivorum Tertiæ declinat: contrahitur in ω. 45, 9.

-αω finita verba in contrahendo ſequuntur κεῖμαι 87, 13.

-αω pro -αω Diſſyllaba Attica in contractione imitantur diſſyllaba in εω. Confer: 88, 2, 1. cum 87.22.1.

-αω verba ſignificantia imitationem ſunt ſimilitudinem non flectuntur niſi in præſ: & imperf: 181, 11. 1.

ἀὴρ, *mulier*, f: g: 35, 24, 2.

B.

B aſſumunt tria verba in fut: 2. βλάπτω, κρύπτω, ... 100, 22.

β habentia in fut: 2. habuerunt olim β in Præſ: 101, 18.

β ponitur Æol: ante ρ. 206, 11.

βαβαὶ τοῦ τιμῆς. *papæ! quantus honor?* 235, 13, 2.

Βαβυλώνιος, *Babylonius*, Gen... Βαβυλών. 213, 14. 1.

βαδίζομαι. *vado*, f: 1. βαδι... & βαδιοῦμαι. 91, 17, 1.

βαδίζω, *vado*, caret f. 2. 101, 1...

βάζω, *loquor.* f. 1. σω & ξω. 90. 2...

βαθίων, *profundior*, vid: βαθύς

βαθύς, *profundus*, pro βαθίων ... facit βάσσων, ι abjecto, & θ mut... in σσ. 59, 24, 1.

βαίνω, & apud Poët: βιβάω, β... μι, ...

Digitized by Google

u, vado. Defect: 188, 13, 2. Ex ſe
ignit a: 1. ἐβάνθην dein f: 1. βήσω,
(βαω) p: βέβηκα. part: βεβαὼς, ῶτος
pro βεβαὼς, & hoc pro βεβηκώς.
Denique a: 2. ἔβην, imp: βῆθι, a (βη-
μι): ſed κάβαθι, per Apoc: κάβα,
abet α. 203, 31.
βάλανος, caſtanea, &c. f: g: 23, 29.
βαλέω, jaciam. vid: βάλλω
βάλλω, jacio: f: 1. βαλῶ & βαλέσω.
4, 11, 1 f: 2. βαλῶ, a: 2. ἔβαλον. Ex
βλέω pro βαλέω) p: act: βέβληκα.
Iff: βέβλημαι a: 1. ἐβλήθην part: βλη
εὶς, per Sync: βλείς: niſi ſit a (βλῆμι)
nde a: 2 Op: m βλεῖο perc. eſſet. 211, 6
βαλῶ, jaciam. vid: βάλλω.
βαμβαίνω, inarticulate loquor,
efect: 181, 27.
βάζω, loquar, f: 1. a βάζω 90. 20. 2.
βάπτω, mergo. f: 2 βαφῶ 100. 21.
βάρδιστος, tardiſſimus, poët. per Me-
th: pro βράδιστος. 276, 25, 1.
βαρέως. graviter, Adv: deſcendit a
: pl: G βαρέων, a βαρύς, gravis.
24, 11.
βαρύτονος vocabulum quis faciat
centus. 280. 21. jungitur ex βαρὺς
τόνος, &c. 280, 23, 1.
βασιλέες, reges, interdum apud
ticos. 293, 16.
βασιλεῖ, regi, contracte βασιλεῖ.
, 14. 1.
βασιλειάω, regnaturio, Defect:
11, 19.
βασίλειος, βασιλικός, regius,
ſſeſſ: a βασιλεύς. 214. 2. 1.
βασιλεῖς, reges, contr: ex βασιλέες,
47, 15, 1.
βασιλεῦ in G: ſing: non βασιλέως.
, 2. 1.
βασιλεῦσι, regibus, Poëtice: βασιλεῦ-
Oratorie. 42, 6.
βασιλεῦ, O rex, quare circumfle-
itur. 283, 3.
βασιλεύς, Rex, G: βασιλέως. 32,
m: g: 34, 13. voc: ὦ βασιλεῦ 40,
facit Ion: & Poët: in G: ηος, &
ηος, Dat: ῆι. ηι D: pl: ῆσι & ῆσι. 298,
14. vide per omnes num: & caſ: in
Tabula poſt pag: 26.
βασιλεῦς Dor: pro βασιλέος, re-
gis. 303. 16.
βασιλευς, Ao: pro βασιλέος. 303. 17
βασιλεῦσι, vid: βασιλεῦσι.
βασιλεύτερος, magis regius, βασι-
λεύτατος, maxime regius, Comp: &
Superl. a Subſt: βασιλεύς. 61. 1. 1.
βασιλεύω, nunquam in a: 2. ἐβασί-
λευον. regno. 101, 35, 2.
βασιλέων, regum, non βασιλῶν.
45, 7, 2.
βασιλέως, regis, Att: & Comm: pro
βασιλέος 294, 4. 298, 16.
βασιλῆ, regem, Poët: contractum
ex Acc: βασιλέα. 47, 2. 1. vel per
Apoc: pro βασιλῆα. 276, 2, 2.
βασιλῆ Duale, pro βασιλέε, impro-
bant doctiores, voſſ: 47. 8.
βασιλῆος, βασιλῆι, βασιλῆες, vid.
βασιλεύς.
βασιλικός, vid: βασίλειος.
βάσσων, vid. βαθύς.
βάω, loquar, vid: βάζω. (18.
βάφω, olim pro βάπτω, mergo. 101
βαφῶ, mergam f: 2. a βάπτω. 100, 21
(βάω) uſitate βαίνω, & poet: βι-
βάω, βίβημι, vado, 188. 13, 2. 183, 38, 1
βδέω, flatum ventris emitto,
Defect: a βδέω, pedo, 183, 27, 2.
βεβαὼς, vide in βαίνω.
βέβηκα, ivi, vide βαίνω.
βεβηκὼς, qui ivit: vid: βαίνω.
βεβίωκα, vixi: βεβίωται. victum eſt:
βεβιωμένα. quod invita factum eſt: a
βιόω. vid: βιόω, vivo. 197, 27, 2.
βεβλήατο jacti, a, a, erant Poet: re-
tenta vocali longa, pro βεβλέατο vel
βέβληντο, a βάλλω. 301, 11, 2.
βέβληκα jeci. βέβλημαι jactus ſum.
vid: βάλλω. (25, 1.
βέβοσκα. alui, pavi, vid. βόσκω. 197,
βεβολήατο, jacti, a, a, erant. Per
Epenth: poet: pro βέβληντο, a
βάλλω. 275, 2, 2.

 βεβο-

βέβρεχα, *plui*, p. act. Att. pro βέβρεχα, a βρέχω *pluo*. 106, 19.
βέβρωθα, *edi*: quaſi a βρώθω. vid. βρώσκω.
βεβαὼς, ῶτος, *qui ivit*. vid. βαίνω.
βέομαι, verbum Poëticum, pro βιῶμαι, aut βιώσομαι, *vivam*. 113, 10, 2
βέλτερος, *melior*, βέλτατος. *optimus*. veniunt a βάλλω, *jacio*. 61, 20.
βέλτιστος. *optimus*, Comp. ab ἀγαθός. 59, 32. derivatur vel a βελτίων, *melior*, vel a βούλομαι, *volo*. 60, 12, 1
βελτίων. *melior*, Compar. ab ἀγαθὸς, *bonus*. 59, 32. voc: ὦ βέλτιον. ut alia Comparativa. 40, 10.
βέμβηξ. βέμβιξ, *turbo*, *trochus*. f. g. 35, 42, 2.
βέντιστος, *optimus*, Dor. pro βέλτιστος, ν poſito pro λ. 304, 8.
βῆθι. *ito*, a (βῆμι) v. βαίνω. 193, 31,
βῆμα, τὸ, *greſſus*, *tribunal*. vid: per omnes num. & caſ. in Tab. poſt p. 26
βήματα Nominat. dual. deſcendit a Dat. ſing. βήματι. 17, 9, 1.
βήματος, quem habeat tonum in ſyllaba μα. 12, 6, 1. (23, 2.
βὴξ. *tuſſis*. G. βηχός 30, 32. c. g. 36,
βήσω *vadam*, *ibo*. vid. βαίνω.
βιβὰς, *vadens*, *gradiens*, part. præſ. a βίβημι 185, 4. 1.
βιβάσθω, eo: Def. a (βάω) 183, 39, 1
βιβάσσω, eo, Def. a (βάω) 183. 39. 1
βιβάω, *eo*, *incedo*, Defect. a (βάω.) 183, 38, 1.
βίβημι, vado, eo: apud Poët. 188, 14. 2 inuſitatum in Ind. pro quo utimur βαίνω. Part. βιβὰς apud Hom. a. 2. βιβῶ. Subj. βῶ, βῇς, βῇ. Opt. βαίην. 185, 2. 1.
βιβλίον, *libellus*. Diminut. ab ἡ βίβλος. 214, 33.
βιβλιοπώλης, *bibliopôla*, in voc. ὦ βιβλιοπῶλα. 21, 12.
βίβλος, *liber*. f. g. 23, 25.
βιβλύδριον, *libellus*, ab ἡ βίβλος. Diminut. 215, 12. 2.
βιβρώσκω, *edo*. Defect. 188, 28, 2.
f. 1. βρώσω, & βεβρώσω, a (βρόω) 197, 33, 1.
βιβρώσω, *edam*. vid. βρώσκω & βιβρώσκω.
βιόφι. vis, pro βίῃ vel βίᾳ. Aclitos 54. 34. 2. Poëtice per Paragogen 275. 19. 2. 309, 23.
βιοίην vel βιῴην Att. A. 2. Opt: *vivam*, *vixerim*, a βίωμι. vid: βιώσκω 197, 27, 2.
βιοὺς, *qui vixit*, a: 2. Part: ibid.
βιόω, *vivo*. 288, 16, 2.
βιῴην, *vixerim*, Att: vid: βιοίην.
βίωθι. *vive*. βιώτω, *vivito ille*. a: 2. Imp: a βίωμι. vid: βιώσκω. Cum ſimilibus Aoriſtis 2. unde & quomodo formetur. 158. 22.
(βίωμι) uſitate βιόω βιώσκω, *vivo*. 188. 16, 2.
βιῶναι, *vixiſſe*, vid: βιώσκω.
βιώσκω, vivo, Defect: 188, 16 2. Sequitur in formatione temporum [illegible] βιώσομαι, vivam, 196. 11. 2 [illegible] ſumit f: βιώσομαι. p: βεβίωκα. [illegible] βεβίωται, *victum eſt*. Part: βεβιωμένον *quod in vita factum eſt*. a βίωμι [illegible] nit ao: 2 ἐβίων Opt. βιοίην vel βιῴην Att: Imp: βίωθι βιώτω Inf: act. βιῶναι Part: βιοὺς. 197, 27, 2.
βιώσομαι, *vivam*, vid: βιόω.
βιώσω f: 1. a βιόω. *vivo*. 197, 32, [illegible]
βλάβη, ης, & βλάβος, τὸ, *damnum* 52, 14, 1.
βλαβῶ, *nocebo*, f: 2. a βλάπτω, [illegible] *ceo*, *lædo*. 100, 23.
βλακεύομαι, *torpeo*. Perf: ἐβλάκευμαι, & βεβλάκευμαι, ſine diſcrimine. 78, 12, 2.
βλακίστατος. *ſtupidiſſimus*, Superlativus Att: a βλὰξ *ſtupidus*. 59, [illegible]
βλάπτω, *lædo* f: 2 βλαβῶ. 100, [illegible]
βλαστάνω, *vireo*, f: ἐβλάστηκα & βεβλάστηκα ſine diſcrimine 78. 6. [illegible] 1. βλαστήσω. a. 2 ἔβλαστον, a βλαστ[illegible] 198, 33, 1.
(βλαστέω) uſitate βλαστάνω germino, *vireo*. 188, 18. 2.

βλ

Digitized by Google

Βλαςήσω, *germinabo*, v: βλαςάνω.
Βλεῖο. *jeceris*, ſecunda ſing: a: 2. Opt: med: vid: βάλλω
βλεὶς, *jactus, ictus*, a: 2. Par: paſſ: per Sync: pro βληθεὶς. vid: βάλλω: 211, 6
βλέπω, *video*. f: 2. βλέψω, non mutato ε in α. 99. 25.
βλεφάρων, *ſilo, cui grande eſt ſupercilium*: deriv: a βλέφαρον, *ſupercilium*. 214, 15, 1.
(βλέω) uſitate βάλλω, *jacio*. 188. 20, 2.
βληθεὶς, *jactus, ictus*, a: 1. Part: paſſ: vid: βάλλω. 211, 16
βλήμενος, *jactus, vulneratus*. Æol: pro βεβλημένος. 299, 3.
(βλόω) pro quo etiam dici poſſet βλώω, 193, 26, 1. inuſitatum eſt, ſed pro eo uſit. βλώσκω. *vado*. 188. 21, 2
βλω, -γρω, -κλω, -στω, -σκω, -σμω, -φλω finita verba ſunt defectiva, h. e. tantum uſitata in præſ: & imperf: 183. 13, 2.
(βλῶμι) uſitate βλώσκω, *vado*. 188, 21, 2. 193. 1, 2.
βλώσκω, *vado*. ibid:
βοάει, βοᾷ, *boat*, contrahitur ut κέρας, κέρα 70, 15, 1. βοάοντες βοῶντες, ut κέρατος, κέρως. ibid:
βοάω. *boo, clamo* f: 1 βοήσω 92, 22. Contractum βοῶ, &c. Poëtæ ſic conjugant: βοόω, βοάας, βοάα, βοόωντες, βοάαις, βοόωσι. 311, 15.
βοήσω, *clamabo*. vid: βοάω.
Βοιωτίδιον, τὸ, Diminut. a Βοιωτὸς, *Bœotus*, Bacchi epitheton: 215, 9, 2.
Βορεάδης, *Boreades*, Patronym: ἀπὸ τοῦ Βορέα, ſive a gen. nominis Boreas. 212, 16. 1.
Βορρᾶς, ὁ, *Boreas*. in G: ᾶ, inſtar τοῦ Θωμᾶ. 20, 22, 1.
βοσὶ. *bobus*, Poët: Dat: pl: a βοῦς. 42, 8
βοσκὴ, *alimentum*, a βοσκέω. 197, 28. 1.
βόσκημα *pecus*, ab eodem verbo. ib:
βοσκήσω, *alam*. vid. βόσκω.
βόσκω. *alo, paſco*, a (βόω) facit f: 1. βόσω. p: βέβοκα. per ο. ſecundum Gazam. dicitur etiam βοσκήσω, a βοσκέω: unde βοσκὴ. & βόσκημα. 197. 2, 1. Item 93: 28. 188, 25, 2.
βόσω, *alam, paſcam*. vid: βόσκω.
βότρυν τὸν, Acc: ſing: vid: βότρυς.
βοτρυδὸν, *racematim*, vid: βότρυς.
βότρυν, *racemum*, Acc: ſing: vid: βότρυς.
βοτρυόκοσμος. vid: ibid:
βότρυς, *racemus*, habet in ultima ſyll: τρυς, tonum qui proprie dicitur Gravis, h. e. depreſſus. 12, 7. Eſt maſc: g: 37, 37. 2. Acc. βότρυν. per ν, quia in G. habet ος purum. 38, 24. ſed etiam βότρυα, per α, ibid. verſ. 27. voc: ὦ βότρυ 40, 18 Corripit ο in priore ſyllaba: ſed derivatum βοτρυδὸν, *racematim*, & compoſ: βοτρυφόρος, *racemis plenus*, primam producunt, verum βοτρυόκοσμος eandem corripit. 263. 7. 1. &c.
βότρυες, *racemi*. ες, Nom. & Acc. pl. contracti ex βότρυες, ας. 47, 21, 1.
βότρυσι, *racemis*, cum cæteris Dat. pl. Tertiæ declin: fit a D. ſing poſito σ ante ι. 41. 32.
βοτρυφόρος, *racemiferus*, primam producit, quam Simplex Βότρυς corripit. 363, 11, 1.
Βα Præpoſitio inſepar. auget vim ſignificationis. 222, 28.
Βούγλωσσον: *bugloſſa, herba*, Com: ex βοῦς, *bos*, & γλῶσσα, *lingua*. 219, 2
Βέβουλα. Att: ſecunda perf. præt. a Βούλομαι 120, 12.
(Βουλέομαι) uſitate Βούλομαι, *volo, vis*. 188, 23, 2.
Βουλεύω, *conſulo*, Perf. ἐβούλευκα & βεβούλευκα. 78, 8, 2.
Βουλιμιάω, *valde eſurio*. a Βοῦς, quia bos magnus. 223.
Βούλομαι, *volo, vis*. Defect. 182, 2, 1. 188, 23, 2.
Βοῦν, *bovem*, vid: Βοῦς.
Βουπλανόκτιστος, (Lycophron) *conditus omne errantis bovis*: Compoſ.

ex tribus ſimplicibus, βῦς, *bos*, πλανάομαι, *erro*, & κτίζω *condo*. 218, 21.

βῦς, *bos* G: βοὸς, 32, 30. com: 33. 18 Acc: βῦν, per ν, quia in G. ος purum. 38, 26. voc: ὦ βῦ. 40, 21. 1

βῦς, *boves*, N. V. & Acc. pl: contracte ex βόες, βόας. 47, 7, 2.

βυσὶ, *bobus*, D: pl. Oratorie. 42, 9.

βύτυρος, ὁ, & βούτυρον. τὸ *butyrum* 53, 2, 2.

(βόω) uſitate βόσκω, *alo, paſco*. 188 25. 2. f: 1. βόσω. 93, 28.

βοώσω. *clamem*, præſ: Opt. Att: & Dor: pro βοῶμι. 295. 17.

Βαιὸν, *cuſtodia apud Alexandreos*. fem. g. apud Schott. Sylburgius & Steph: nullum genus defin. 35, 3, 1.

Βραδίον, *tardius*, dicitur magis poet. 59. 25, 2.

Βραδύτερον, *tardius*, Att: 59, 24, 2.

Βράσσων, *brevior*, Poet: pro Βραχίων. a Βραχὺς, *brevis*. 59, 27, 1.

Βραχίων, vid: Βραχύς.

Βραχὺς, *brevis*, Βραχίων, *brevior*, &c. 59. 24, 1.

Βρέγμα τὸ, *madefactio*. 52 46. 1. &

Βρεγμὸς ὁ, *madefactio*, 52, 46, 1.

Βρέξω, *pluam*. vid: Βρέχω.

Βρέτας, *imago*, Triptoton habens ſolum N. V. Acc: 51, 15, 1.

Βρεφύλλιον, τὸ, *infantulus*, Diminut: 215, 13, 2.

Βρέχω, *pluo*, f: 1. Βρέξω: quod quomodo formetur a præſ: docetur, p: 88. 13. &c. Perf: Att: Βέβροχα, pro Βέβρεχα. 206, 18.

Βρι Præpoſitio inſeparab: auget vim ſignificationis. 222, 28.

Βριήπυος, q: d: Βριαρῶς ἠπύων, *alte clamans*. 223, 7, 2.

Βρίθημι, *gravis ſum*, apud Poetas potius a Βριθέω verbo inuſit. quam uſitato Βρίθω. 146, 8, 1.

Βρόδον, *roſa*. Æol. pro ῥόδον 206, 11.

Βροντὴ, ἡ *tonitru*. decl. ut ἡμέρα. 22, 3, 2

(Βρόω, Βρῶμι) uſitate Βρώσκω, Βιβρώσκω, *edo*, 188, 27, 2.

βρωτιάω, *eſurio*, Defect: derivatur a ut: βρώσω, quod a (βρόω) aut βρώσκω, *edo*. 183. 20. 1. caret imperf: ibid.

βρώσκω, βιβρώσκω, *edo*, uſitatum (pro βρόω & βρῶμι). 188, 27, 2. 193. 29. 1 f: 1 βρώσω & βιβρώσω. Aor: 2. ἔβρων. Pr: med. βέβρωθα, quaſi a βρώθω, raro invenitur. 196, 21, 197. 33. 1. 197, 22, 2

βρώσω, *edam*, vid: βρώσκω.

(βρώω) dici poſſet pro βρόω, ut dicitur Ion: ἰδώω. ἰδρώω. unde uſitatum βρώσκω, & inuſit βρῶμι. 193, 27, 1.

Βυζαντὶς, pro Βυζαντία, *orta Byzantio*; Gentile, fit a maſc. Βυζάντιος. 213, 11, 2.

βυσθήσομαι. *obturabor*. vid: βύω

βύσω, *obturabo*. vid: βύω

βύω, *obturo*, f: 1. act: βύσω. paſſ. βυσθήσομαι. Transfert σ futuri activi ad paſſivum propter antecedentem vocalem ancipitem, 124, 19.

βῶλος, *gleba* Dialecto com: maſc: gen: ſed Atticâ fem: g: 25, 15.

βωμόλοξ. ὁ, Diminut: a βωμολόχος *ſcurra*. 214, 22.

Γ.

Γ aſſumunt in fut: 2. duo verbi, σμύχω, *uro*, & ψύχω *refrigero* 100, 24. &c.

γ habentia in fut: 2. habuerunt olim pleraque γ in præſenti: unde ſic formantur ambo futura. vide 101, 32, 1 &c. & confer. 90. 1. & ſeq.

γαῖ, *terra*, Ariſtot: & γαιάων, *terrarum*, Hom: a γαῖα, *terra*; etſi γῆ... quam aut raro in pl: inveni: 51, 7, 2

γάλα, τὸ. *lac*, ℥ γάλακτος & γάλ... ſecundum Euſtath: & τοῦ γάλακτος, τοῖς γάλαξι. ab inuſitato γάλαξ 51 47, 2.

γαλήν' ὁρῶ, *video mare tranquillum*, per Apoſtrophum ſed γαλήν' ὁρῶ. *video ſerm*. 14. 7, 1.

γαληνιάω, *tranquillus ſum*, Defect: ſive tantum uſitatum in præſ: & imperf.

Digitized by Google

imperf: cum reliquis in εω, ſignific: imitat: aut ſimilitud: 181, 17, 1.

γαμέω, nubo. 189, 3, 1. format ex (γάμω) A. 1. ἔγημα. 195. 20. 1. 96, 26

γαμησείω, nupturio, Defect. a fut: *γαμήσω, uxorem ducam,* quod a *γαμέω, duco.* 183, 14, 1.

(*γάμω*) uſitate *γαμέω.* 189, 3, 1.

γαργαίρω, vibro. Defect: 181, 10, 2

γάρος, ὁ, & *γάρον, τὸ, garum.* 53, 3, 2

γαστέρα, ventrem, Acc: ſing: non *γαστρα.* 39, 16, 2.

γαστὴρ venter, l:g: 35, 18, 2. D: pl. potius *γαστῆρσι,* quam *γαστράσι.* 43, 2

γάστρα vel *γάστρη, fundus vaſis, carina.* 39, 18, 2

γε ornatus causâ adjungitur aliis vocibus in proſa. 224, 37. Atticis dictio ſyllabica: ut *ἔγωγε, ἔμοιγε,* ... &c. 294, 11.

γε, κε, τε, θεν, θω, πω, περ, ... τοι, & ſimiles Conjunctiones ſunt Encliticæ. 288, 18.

γέα γῆ, per contract: *terra.* 22, 16, 219. 32, 2.

γέα unde *γῆ.* prima pars compoſi- mutat *α* in *ω*: ſecunda *ε* in *ω*, ut, *γεωμέτρης, geometra. μελανόγεως, nigram habens terram,* 219, 32, 2.

γεγέλασμαι, vid: *γελάω.*

γεγένημαι, vide *γίνομαι.*

γεγένημαι. vide *γίνομαι.*

γέγονα. fui. non dicitur *πεπ...*, ſed *γέγονα, fui.* 199. 15, 2. vid: etiam *γίνομαι.*

γεγονέναι & alia apud Herodot: retento augmento. 299, 6.

γεγώς. natus, ab antiquo *γάω, naſ...* 162, 6 2.

γείνατο, natus eſt. vid. *γίνομαι.*

γέλαιμι, γέλαις, &c. *rideo, es,* &c. Æol: pro *γελῶ, γελᾷς,* ex *γελάω.* 308, 15.

γελαῖς, ridere, Æol: pro *γελᾶν.* 308. 4.

γελαῖσ', ridens. Æol: pro *γελῶν,* ... & Doricum. 308, 12.

γελάοισα, ridens, per Syncop: *γελοῖσα,* Dor: pro *γελῶσα.* 303, 14.

γελασθήσομαι, ridebor. vid: *γελάω.*

γελάω, rideo. f: 1. *γελάσω.* 93, 12. 1. paſſ: *γελασθήσομαι.* translato *σ* futuri act. ad paſſ: 124, 15. perf: paſſ. *γεγέλασμαι.* 135, 1.

γελῆς Dor. pro *γελάεις, γελᾷς, rides.* 303, 21.

γελοῖσα, vide *γελάοισα.*

γέλως, riſus. G: *γέλωτος.* 31, 17

(*γίγνομαι*) uſitate *γίγνομαι* vel *γίνομαι, ſum. fio.* 189. 4, 1.

γένεσις, generatio. verbale paſſ: a *γεγένηται,* ex (*γένομαι*) mutato *η* in *ε.* 218, 3.

γενήσομαι, naſcar. vid: *γίνομαι.*

γενήσομαι, ero. vid: *γίνομαι.*

γενικὸς, Genitivus. 17, 40, 1.

γενναῖος, generoſus. G: *γενναίου* uſitatior, quam *...* 20, 25, 2.

γέννατο, generavit, vid: *γίνομαι.*

γείναο. generaviſti. Ion. v: *γίνομαι.*

(*γένομαι*) uſitate *γίγνομαι* vel *γίνομαι. ſum, fio,* 189, 4, 1.

γένος, τὸ, genus, a priſco *γένω.* verb: act: 217, 10.

γεραιὸς, ſenex, in Comp: *γεραίτερος* Superl: *γεραίτατος,* per Syncop: Att: 58, 22, 2.

γέρον, ὦ ſenex, VO. 3N. *ὁ γέρων.* 40, 9.

γερόντεσσι. & *γέρουσι. ſenibus.* 52, 46, 2.

γεύμεθα, guſtamus, poet: per Sync: pro *γευόμεθα.* 275, 36, 2.

γεωμέτρης, geometra, voc: *ὦ γεωμέτρα.* 21, 11. Compoſ: cum *γέα,* unde *γῆ, terra.* 219, 34, 2.

γῆ contract: ex *γέα, terra.* 22, 16, 2. 219. 32, 2. nunquam aut raro invenitur in pl: 51, 3, 2.

γήδιον, agellus. Dim: a *γῆ.* 215, 6, 2.

γῆθεν, e terra. Adv: 214, 9. 2.

γηράναι, ſeneſcere, præſ: infinit. a *γήρημι* 184. 21, 1.

γῆρας τὸ, ſenectus, G *γήραος.* 31, 8.

γηράς, γηράντος, ſeneſcens, Part. vid. *γήρημι*

γηράσκω, ſeneſco. f:1. γηράσω. 93, 26 uſurpatur in præſ. & imp. pro (γήρημι) 189, 7. 1. A:2. ἐγήραν. a γήρημι) 196. 15.

γηράσω, ſeneſcam. vid: γηράσκω. & γηράω, γηράσκω, ſeneſco. f: 1. γηράσω. 93. 26. (37, 1.

γηρέω, ſeneſco, Poët. pro γηράω. 276 (γήρημι) uſitate γηράω, & γηράσκω 189. 7, 1. vix uſitatum eſt in ind: inf. γηράναι, καταγηράναι. conſeneſcere. Part: γηράς. ἀντος. fut: καταγηράσω venit a γηράω. 184. 20, 1.

γῆρος, τὸ, ſenectus, Poët. pro γῆρας. 54, 7, 1.

γίγας, ὁ, gigas. G: γίγαντος. 31, 43

γίγνομαι. ſum. vid: γίνομαι.

γινώσκω, vel γιγνώσκω, noſco, cognoſco. Deſc: ab antiquo γνόω, (quod eſt a νοέω) format fut: 1. m: γνώσομαι. Paſſ: γνωσθήσομαι. Perf: paſſ: ἔγνωσμαι. Ab abſoleto γνῶμι A. 2. ἔγνων, novi, ἔγνωσαν. noverunt. Subj. γνῶ γνῷς γνῷ Opt: γνοίην. Imp: γνῶθι, γνώτω Inf. γνῶναι. Part: γνούς. Sic etiam ἀναγινώσκω, lego, cum reliquis compoſitis. 197. 34, 2. 196, 21. 189, 9. 1.

γίνομαι. γίγνομαι, ſum, fio, naſcor. Defect: facit ex ſe imperf: ἐγινόμην, γίνῃ, &c. Deinde Aor: 1. med: ἐγεινάμην. unde Ion. γείνατο, pro ἐγείνατο. A: 2. ἐγενόμην. Perf: m. γέγονα a (γίνομαι) f. 1 γενήσομαι. paſſ: γενηθήσομαι A. 1. m. ἐγενησάμην. paſſ. ἐγενήθην Perf. Paſſ: γεγένημαι a (γενέομαι). P: paſſ. γεγέννημαι. A. 1. act. ἐγέννησα. m. ἐγεννησάμην. -σω. -ατο per Syncop. ἐγένα, ἐγένατο. Ion. γεῖνα, γείνατο, a γεννάω, genero. 205. 16. 189, 5, 1.

γλήν, Poët. pro γλήνη pupilla oculi. 276. 3, 2.

γλίχομαι χρημάτων & χρήματα. appetere pecunias. 244. 42, 2.

γλυκὺς γλυκεῖα γλυκὺ, dulcis e. Ut cætera Adject. ejuſd: term: 55, 26.

γλῶσσα, ἡ, lingua. Declin. ut Μοῦσα, 22, 12, 1.

γναφεὺς, ὁ, fullo, Contrah. ut Βασιλεύς. 49. 22, 2.

γνοίην, noverim. a:2. Opt: vid. γινώσκω.

γνοὺς, qui novit. Part: vid: γινώσκω (γνόω) uſitate γινώσκω, noſco. 189, 9, 1. verbum antiq; quod ex νοέω. 197, 35, 2. Transfert σ futuri 1. Act. ad fut: 1 paſſ: 124. 11, ut, (γνόω) γνώσω. γνωσθήσομαι, ibid:

γνῶθι, γνώτω vid: γινώσκω.

γνῶναι. noſſe. ibid:

γνωρίζω, notum reddo, ἐγνώριζον ἐγνώρικα habet idem augm: in perf quod in imperf: 77, 26.

γνωσθήσομαι, noſcar, f: 1. paſſ: vid: γινώσκω.

γνώσομαι. f: 1. m: noſcam. ibid:

γόνατος. vid: γόνυ.

γόνυ, genu, G: γόνατος, 29, 7. per Metath: γουνὸς. ſeu τοῦ γόνατος ab antiquo γόνας τὰ γόνατα per Epenth. Poët. γούνατα. 53, 36, 2. Neutrum gen: 38, 3.

Γοργὼν, ἡ, όνος, & ἡ Γοργὼ, οῦς: Gorgo, una ex tribus filiabus Phorci, Meduſa, &c. 54, 21.

Γόρτυν, urbs Gortyn. f: g: 33, 14.

γούνατα genua. vid: γόνυ.

γουνός. τοῦ Genitivus vid: γόνυ.

γραΐδιον τουτοῒ, Ariſtoph: [illegible] vetula. pro τουτὶ, retento in [illegible] Attice ι. quod aliter τουτὶ, [illegible] το, &c. abjiciunt. 26, 3, 1.

γραμματεὺς, ἡ, profertur a Cratino ex Ariſtoph: in fem: gen: Ubi [illegible] &c. 34, 22, 1.

γραῦς, anus, G: γραός. 32. 24

γράφω, ſcribo, f: 1. γράψω. 89, 11

γρᾶς, pro γραὸς, & γρᾶν, pro γραῦν Attici, ab ἡ γραῦς, anus. 32, 25

γρηγορέω, vigilo, imperf: ἐγρηγόρουν perf: ἐγρηγόρηκα. habet idem augm: utroq; in tempore. 77. 27.

γύης, ὁ, jugerum, arvum, pars [illegible]

Digitized by Google

tri. declin: ut χρέως. 22, 12, 2.
γύναι, voc: ὦ mulier, vid: γυνή.
γυναικοῖν γυναικῶν, genitivi dual: & plur: Periſpomena, imitatione Diſſyllabor. Tertiæ declin. 282, 18.
γυναικὸς, κὶ, κα, ὦ γύναι. Pentapt. 51, 44. 1.
γύναιον, muliercula, Diminut. n. g. a γυνή, mulier. 214, 32.
γυνή, mulier, Monoptoton eſt. 50, 27, 1. In Nom: ſolum uſurpatur, & in num: ſing: ſumit quinque caſus ab antiquo γύναιξ γύναικος γυναικί, γυναῖκα, ὦ γύναι (ut ἄνα ab ἄναξ) D. γυναῖκε, γυναικοῖν P. γυναῖκες, γυναικῶν, γυναιξί, γυναῖκας. 50, 16. Ex his caſibus Genitivi & Dativi accentum ſortiuntur in ultima: Nom. Acc. & voc in præcedente. 285, 29.
γύνις, ὁ, vir effeminatus, m. g. 37, 31, 2
γὼ, ego. Poët. pro ἐγώ. Tab. 32.

Δ.

Δ, τ, θ, ν abjicienda in Dat. pl. tertiæ declin. 42, 15.
δ quare verba in ζ habeant in fut. 2. 101, 27.
δ, ν producunt interdum præcedentes vocales breves. 260. 3.
δα præpoſitio inſeparabilis in compoſ. auget vim ſignif. 222. 28.
δᾴδων, tadarum, gen. pl. contra reg. Paroxytonum. 286, 4, 1.
δαεὶς, doctus, a: 2. Part: paſſ: vid: δαίω doceo.
(δαίω) uſitate δαίω, diſco, ſcio. 189 14, 1.
(δάζομαι) uſitate δαίω, divido. 189, 15. 1.
δαῆρ, levir, voc. ὦ δᾶερ. 40, 3.
δαήσομαι, diſcam, f. 1. m: vid: δαίω.
δαὶς, epula, f: g: 37. 21, 1. G: δαιτός. 31. 11.
δαίσομαι, uram, f: 1. m: vid: δαίω, ſeco, uro.
δαίσω, uram, f: 1. poët: ibid:
δαίω, ſeco, uro. Perſ: m: δέδηα vel δέδηα, alii ſine, alii cum ι ſubſcripto. 118, 10, 1. fut: 1. δαίσω apud poëtas. m: δαίσομαι. & ejecto ι δάσομαι, a: 1. paſſ: ἐδαίσθην. f: δαισθήσομαι. p. paſſ: δέδασμαι. 210, 9.
δαίω doceo, diſco. (poſtquam olim eſſet: δάω fecit δαίω) inde formavit f. m: δαήσομαι. p. m: δεδάημαι, ſcio, e- doctus ſum. a: 2. paſſ. ἐδάην. part. δαεὶς. 210. 13.
δακέθυμος, mordens animum. Compoſitum ex aor: δακεῖν, momordiſſe. & θυμὸς, animus. 220, 2.
δάκνω, mordeo, lacero. uſitat: pro (δήκω) 189, 23, 1. Hinc fut: 1. δήξω. 200. 24. f: 1 paſſ: δηχθήσομαι. a: 1. ἐδήχθην. perſ: act: δέδηχα. Paſſ: δέδηγμαι. a: 2. ἔδακον. 201.
δάκρυ τὸ, lacbryma. G: δάκρυος. 53, 9, 1.
δάκρυον, κ, τὸ, lacbryma. ibid:
δακρυόφι, Poët: pro δάκρυον. Acliton: 309, 25.
δαμαλίδιον, juvencula, Dimin: a δάμαλις, juvenca. 215, 10, 2.
δάμαρ, mulier, poët: f. g: 30, 8.
Δὰν, Δανὸς, Bœot. pro Ζεὺς, Jupiter, 54, 13, 1.
δαρδάπτω dilanio. Defect: Tamen Heſ: habet διαδάρδαψε, voravit. 181, 11
Δάρης, ὁ, Dares. Primæ & Tertiæ declin: Δάρου, & Δάρητος: Δάρῃ & Δάρητι 51, 25, 2.
δαρθάνω, cubitum eo, dormio. Pro inuſitato (δαρθέω). 189, 17, 1, f: 1. m: δαρθήσομαι. p: δεδάρθηκα (unde κατεδαρθηκὼς ſine augm: apud Pl:) a: 2 ἔδαρθον. δαρθεῖν. δαρθών. pro quo Poët: ἔδραθον, δραθεῖν, δραθών. 198, 36
δασθήσομαι, ſecabor. dividar. fut: 1. paſſ: vid δαίω: ſeco, uro.
δάσομαι. ſecabo, fut: 1. m: ibid.
δαφνήεις, ὁ, laureus, G. δαφνήεντος. contracte δαφνῆς, δαφνῆντος. 32, 3
δαφνοῦς, ὁ. ibid. & 31, 44.
δὲ Adverb. notat locum Quo. 223, 22. ut,

22. ut, οἴκαδε & poët: οἰκόνδε, domum. 223, 25, 3.

δὲ, καί, aut ſimiles particulæ quando ſequuntur diphthongum, tum illa interdum corripitur. 261, 1.

δεδάημαι, edoctus ſum. vid. δαίω, doceor, diſco.

δεδαίαται, diviſi ſunt, pro δέδαινται. Poet. a δαίω. 301, 13, 2.

δεδάρδαφε, voravit. vid. δαρδάπτω.

δεδάρθηκα, dormivi. vid. δαρθάνω.

δέδαρμαι, ſectus ſum. vid. δαίω, ſeco.

δέδειγμαι, oſtenſus ſũ. vid. δείκνυμι.

δέδειχα, oſtendi. ibid.

δέδεμαι, ligatus ſum. vid. δίδημι, ligo. 185, 38, 2.

δέδηα vel δέδηκα, uſſi. vid. δαίω, ſeco, uro.

δέδηγμαι, morſus ſum, p. paſſ. vid. δάκνω.

δέδηχα, momordi. ibid.

δέδια, timui. vid. (δίω vel δείω).

δεδιέναι, timuiſſe. ibid.

δεδιῄτηκα, judicavi ut arbiter. perf. act: cum augm: in principio & medio. a διαιτάω. 81, 25. 1.

δέδιθι, time. vid: δίω vel δείω).

δέδιμεν, timuimus, pro δεδίαμεν, per Syn: a δείδω vel δίω, tim: 275, 36, 1

δεδιώς, veritus. Part: p.: vid: (δίω). 210, 6.

δέδογμαι, viſus ſũ. vid: δοκέω. 195, 8, 1

δέδιγμεν, timuimus, per Syncop. & Antitheſ: pro δεδοίκαμεν, perf: m: a δείδω. 210, 3.

δέδοικα, pro δέδοιδα, timui, in p': δεδοίκαμεν v: δείδω.

δεδοίμην, δεδοῖο. datus ſim, ſis. p: Opt: paſſ: a δίδωμι. 195, 21.

δέδομαι, datus ſum. perf: Ind: paſſ: a δίδωμι. ibid: non δέδωμαι. 170, 5, 1

δέδοχα, viſus ſum, cenſui. vid: δοκέω. 195, 8, 1.

δέδρακα, fugi. vid: διδράσκω. 197, 39, 1

δέδουπα, occ: vid: δουπέω, occ: 200, 27, 2.

δεδύνημαι, potui. perf: paſſ: quaſi a δυνάομαι. vid: δύναμαι. 185, 21, 2.

δέδωκα, dedi. perf: a δίδωμι. 261, 17

δέδωκεν αὐτῷ. dedit ipſi. ν poſponitur Tertiis perſonis in ε, ad vitandum hiatum. 15, 12. &c.

δεδῶμαι, ῷ, datus ſim. perf: Subj: paſſ. a δίδωμι. 169, 21.

(δείομαι) uſitate δέομαι, egeo, precor. 189, 19, 1.

δεῖται, rogat: ἐδέετο, rogabat negligit contractionem. 87, 30, 2.

δεήσει, oportebit. 180, 3. Quam varie a Græcis conſtruatur, ſicuti apud Latinos, opus eſt. vide. 247, 12, 1.

δεήσῃ πολλῶν, egebis multorum, 247. 20, 1.

δέομαι ὑμῶν μετρίαν δέησιν. petam à vobis mediocrem petitionem. 246, 6, 1.

δεθήσομαι, ligabor, f: 1 paſſ: a δέω. vid: δίδημι. 185, 38, 2.

δεῖ, oportet, ἔδει. oportebat. δεήσει oportebit, &c. verb: imperf: 180, 1.

δείδιθι, time. Epentheſi poët: pro δέδιθι, quaſi a (δέδιμι) vid: (δίω) 110, 1

δείδω, timeo, f: 1 δείσω. perf: act: δέδοικα, m: δέδοικα pro δέδοιδα: in prima p': δεδοίκαμεν, per Sync: & Antith: δέδιγμεν 210, 1.

Δεικανάομαι, porrigo manum ad prehendendum, Defect: a δείκω, quod factum a δείκω ex δέχομαι, ut pro δέχομαι, accipio. 182, 21, 1.

δείκνυ, pro δείκνυθι, monſtra, Græc Imperativus formatus ab ἐδείκνυ, ſicut τύπτε, verbera, ab ἔτυπτε 157, 19, 1

δείκνυμι aut δεικνύω, oſtendo. Def: f: 1 δείξω paſſ: δειχθήσομαι: a: 1 ἐδείχθην paſſ: ἐδείχθην pe: δέδειχα paſſ δέδειγμαι. tāq; a δείκω 187, 19, 2 189, 21, 1

(δείκω) uſit: δεικνύω & υμι. 189, 21

δεῖνα, ὁ, ἡ, τό, quidam, certus homo. Pronomen indefinitum, aliquando declinatur, plerumq; aclitum. Apud Poëtas ὁ δεῖς. G: τοῦ. τ. τοῦ δεῖνα. δεῖνος, δεῖνατος. D: τῷ. τῇ τῷ δεῖνα, δεῖνι, δεῖνατι. Acc: τὸν, τὴν τὸ δεῖνα. 67. 5.

δεινὰ βλέπων, acri vũ vel torvo tuens Poët:

Digitized by Google

Poët. pro δεινῶς, revera eſt Ellipſis,
q d: κατὰ δεινὰ πράγματα. 224, 27.
δεῖναῖος, δεῖνα. vid: δεῖνα.
δεῖνος, δεῖνι ibid:
δείξω, oſtendam. vid: δείκνυμι.
δειπνήσει πολυτελῆ δεῖπνα, Lucian
Cænabit lautas cœnas. 241, 34, 1.
δεῖς, ὁ, quidam. Poet: vid: δεῖνα.
δεισιδαίμων, ſuperſtit: Comp: ex
Nom: Δαίμων. Deus gentilis, &
verbo δείσειν, formidat: eſſe. 220, 5.
δείσω, timebo, fut: 1. a δείδω. 210, 1
δειχθήσομαι, oſtendar. vid: δείκνυμι
(δειω) vid: (δέω vel δείω).
δέκα, decem. acliton. 63, 21.
δέλεαρ, τὸ, eſca. G: τοῦ δελέατος. 28, 16
Ab antiquo δέλεας. Tript: 51, 20, 1
δελέατρον, eſca. vid: δέλεαρ.
δέλτος, liber, f. g: 23, 25.
δελφὶν, delphin, G: δελφῖνος. 29, 11
n: g: 37, 11, 2.
δέμας, τὸ, ᾧ, corpus. Tript: 51, 12, 1.
δέμω, ſtruo, ædificio, f: 1. δεμῶ. a: 1.
δέδμηκα 96, 16. 189, 27, 1.
δενδίλλω, contorqueo oculos, circumſpecto, a δινέω, circumago, & ἴλλος,
oculus. defect: 183 34. 2.
δένδρον, α, & δένδρος εος, arb. 52, 39, 1.
δέομαι, egeo, precor, uſitatum pro
δεόμαι) 189, 19, 1. δέομαι Θεοῦ ταῦτα,
hac a Deo precor. 245, 17. 246, 1, 1. δέομαι τοὺς βασιλέας precor reges 293, 16
δέον, abſolute poſitum, cum oporteat. 244, 38, 1.
δέρκω, video. f: 2. δερκῶ, pro quo
Poëtæ δερκάω. 100, 16.
δέσμα, τὸ, vinculū. 3. decl: 53. 39. 1
δεσμὴ, ἡ, vinculum, 1. declin: 53. 38.
δεσμὸν, τὸ, vinculum pl: τὰ δεσμὰ,
2. declin: 53, 1, 2.
δεσμὸς, ὁ, vinculum, pl: οἱ δεσμοὶ, 2.
Decl: 53. 39. 1. 53, 1, 2. verbale paſſ.
a δέδεμαι. ex δέω, vincio. 218, 5.
δέσποινα, domina vid: δεσπότης.
δεσπότης, ὁ, dominus τὸν δεσπότην,
ὦ δέσποτα in 1. decl: τὸν δεσπότην.
ὦ δεσπότης, in 3. declin: 51, 36, 2.
δεσπότης. & δέσποινα, domina. Denomin: ab ὁ δεσπότης. 216, 36, 2.
Δεὺς, Δὶς, Δὰν, τοῦ Δευός, Jupiter.
Bœotice. 54. 12. 1.
-δευς Diminutiva, habent plures
ſyllabas Primitivo. 214, 26. vide
exemplum, 215, 24, 1.
δεύτατος, ſecundus. Poet. pro δεύτερος. 311, 5.
δευτερίου, Genitivus ſing. (a Nom:
δευτερίας, ὁ, lora) uſitatior quam δευτερίου, quod tamen producitur ex
Dioſcoride. 20, 29, 2.
δεύτερος, α, ον, ſecundus, a, um. 64, 3
δέχαται, poet: & Ion: pro δεδέχαται.
275, 30, 1. item Æol: pro eodem, a
δέχομαι, accipio. 298. 31.
δέω, invenio, Alc: f: 1. δήω. inv: Hom:
ſine σ. a: 1. εὕρημα, Heſ. 91. 27. 2. 96, 10.
δέω, opus habeo, ſemper habet in f: 1
δεήσω. 91, 30, 2.
δέω, ligo. f: 1. paſſ: δεθήσομαι. a: 1.
ἐδέθην. perf: δέδεμαι. 185, 40, 2.
(δήκω) uſit: δάκνω, mordeo. 189, 23, 1
Δηλιακὸς, Poſſ: a Δῆλος. 214, 5, 1
Δήλιος & Δηλίτης, ὁ. Delius, Gent:
a Δῆλος, ἡ. Delus inſula. 213, 16, 2.
δηλόω, manifeſto. f: 1 δηλώσω. per ω
quia a Nom: δῆλος. manifeſtus. 92. 24
Δημήτηρ, Ceres voc: ὦ Δήμητερ. 40, 1
Δημοσθένευς, Demoſthenis, Dor: pro
Ion: -εος, vel Attico ους. 303. 6.
Δημοσθένην. Acc: ſing: Luci: 48, 16, 2
Δημοσθένης, Demoſthenes. quomodo
declin: & contrah: per omnes caſ: &
num: vid: Tab: poſt pag 26. G. εος. 29
3 31, 10. contracte ους. 45 23. D εϊ,
contr: ει 46, 15 1. Acc. εα, contr. η.
46. 30, 2. voc. ὦ Δημόσθενες. 39. 34.
G. dual. έοιν, contr. οῖν 46, 1, 1. N &
Acc. pl. εες. εας. contr. εις. 47, 14, 1.
G. pl. έων, contr ῶν. 46, 1, 1.
δημοσίᾳ. publice, q. d. ἐν δημοσίᾳ
χώρᾳ, in publico loco. Ablativus ſumtus Adverbialiter. 224. 31.
δημότης, ὁ, popularis, a δῆμος populus. 37, 3

Digitized by Google

-δην. -ξης, -α finita Adverbia unde deſcendant. 224, 15.

δήξω, *mordebo*, vid: δάκνω.

δῆρις ἡ, *pugna, lis.* G: τῆς δήριδος, & δήριος. 54, 29. 1.

-δης Patronymica ſemper primæ declinat: 212, 5. Jones mutant in ων: ut, Κρονίδης, Κρονίων. *Saturninus.* 212, 12, 2.

δηχθήσομαι. *mordebor*, vid. δάκνω.

δήεις, *invenies*, δήομεν, *inveniemus*, δήετε, *invenietis*, ſine σ in f: 1. a δέω, *invenio.* 91, 29, 2.

δήω, *inveniam.* Hom: fut. 1. a δέω, *invenio*, σ poët. abjecto. 91, 28, 2

διὰ Præpoſitio in compoſitione modo auget, modo minuit vim ſignificat. 220, 30. Quos caſus regat. 233, 10. 236. 16. διὰ, ἐν vel ἐπὶ ſubauditur in Quæſt: temporis. 242, 43. 1. διὰ, κατὰ, εἰς, πρὸς, περὶ omiſſæ addunt Accuſ: cuivus Nomini aut verbo. 248, 8. διὰ præpoſ: ſemper retinet accentum in fine, ut diſtinguatur a Δία, *Jovem.* 281, 19.

διαβέβολα, *calumniatus ſum*, perf. m: a διαβάλλω, *calumnior*, mutato α in ο 118, 11, 2.

διαβιβάζω *transmitto.* fut: 1. διαβιβάσω & διαβιβῶ, 91, 13.

διαβιβῶ, *transmittam*, vid: διαβιβάζω.

διαδραίην. *aufugerim.* vid: δίδρημι.

διαίρεσις, *Diæreſis*, a διαιρέω, *divido*, quid ſit. 15, 10, 1,

διαιτάω, *judico, ut arbiter.* Perf διῄτηκα, cum dupl. augm. 82, 25, 1.

διακόσιοι, αι, α. *ducenti, æ, a.* 63, 24.

διακρινθεῖτε. *ſeparemini*, per Sync: poët: pro διακρινθείητε 275, 31, 2.

διαπάσσω, *conſpergo.* f: 1. διαπάσω. 89, 25.

διαστολή: *diſtinctio*, venit a διαστέλλω, *diſtinguo*, διέστολα, *diſtinxi*, 15, 7, 1.

διαφέρει μοι τοῦτο πολλοῦ, *refert hoc mea permagni.* 245, 22.

διαφέρειν πάντων, *ab omnibus differre, ſive, omnibus præcellere.* 240, 16

διδάσκω. *doceo.* Defect: 189, 25, 1.

(διδάχω) uſitate διδάσκω. ibid:

διδοὺς, *ligans*, Part: vid: δίδημι.

διδέναι, *ligare*, Inf: vid: δίδημι.

δίδημι. *ligo.* Defect: Imperf: ἐδίδην part: διδοὺς. Primitiv: eſt δέω f: 1. paſſ: δεθήσομαι: a: 1. paſſ: ἐδέθην perf: δέδεμαι 185: 38, 2.

διδόασι. *dant*, Att: Ion: pro διδοῦσι, 150, 14.

δίδοι, dat: (ex διδόει, a διδόω) pro δίδωσι. 152, 24, 1.

διδοίην, *dem, darem.* præſ: Opt: 1. δίδωμι quomodo formetur. 156, 10.

δίδοθι, *da*, Imp: quomodo form. 157, 11.

δίδου da, imp. ab imperf. ἐδίδουν ex διδόω, ῶ. 158, 1, 1.

διδοῦσι, *dant.* Tertia pl: 149, 15. ſimile dativo pl: Part: διδοῦσι. *dantibus* 149, 19, 2.

διδράσκω, *fugio*, uſitat: pro (δράω) 189, 32, 1. fut: 1. διδράσω, a (διδράω) a: 2. ἔδραν, ἀπέδραν *fugi*, pro ἔδρασαν *fugerunt* pro ἔδρησαν), a vet: δρῆμι. 196, 15. Præter διδράσκω facit etiam in f: 1. δράσω, Ion: δρήσω, a (δράω) a: 1. ἔδρησα. p: δέδρακα. Ariſtot: Att. ἀποδρῴη in Opt: pro ἀποδραίη, quaſi ab ἀποδράω a: 2. ἔδραν, ας, α, & ἀπέδραν, *aufugi.* διέδραν, *evaſi*, pro ἔδρην, ἀπέδρην, διέδρην: & Tertia pl: ἔδραν, ἀπέδραν, διέδραν, pro ἔδρασαν, ἀπέδρασαν, διέδρασαν, venit a δρῆμι. Opt: δραίην. Inf: δρᾶναι. Part: δράς. 197, 39, 1. &c.

διδράσω, *fugiam*, retinet reduplicationem, a δίδρημι. 161, 2, 2. vide etiam διδράσκω.

(διδράω) uſitate διδράσκω. 196, 15

δίδρημι, *fugio.* Opt: ἀποδραίην, διαδραίην. Inf: ἀποδρᾶναι, διαδρᾶναι. Part: ἀποδράς, διαδράς. 184, 25, 1. Pro (δράω), 189. 32, 1.

διδύσκω; induo. pro (δύω & δῦμι)

Digitized by Google

u) 189, 36, 1.
διδῶθι, da, Æol: pro δίδοθι 308, 21
δίδωμι, do. 148, 21. vide totam conjugationem. 150, 6. &c. in ω: 1.
ιδῶ 96, 6. uſurpatur pro inuſit: δόω) 189, 39. 1. quomodo ab eo deucatur. 146, 12.
διδώσω, dabo, retenta reduplic: a ιδωμι. 161, 1, 2.
διέδραν, aufugi, pro διέδρην. aufugerunt, pro διέδρησαν. vid: διδράσκω. 197, 1, 2.
διέφθορα, corruptus ſum. vid: φθείρω. 187, 10. 2.
διεσπὼς, διεστῶσα, διεστὸς, ſeparatus, ...um. Part: perf: a Ion: abjecto, poſtea Att: contractum. 162, 11, 1.
διέφθορα, corrupi & corruptus ſum. præt: med: 69, 17, 2.
διῄει, tranſierat, Herod: Pluſquam perf: med: ab εἶμι, eo. 157. 16.
δικαιοσύνη, juſtitia. Denom: a δίκαιος, juſtus. 216, 19.
δίκην, inſtar, Adv: conſtr: cum Gen: ποταμῶν δίκην, inſtar fluviorum 5, 16, 1, ſed ſubſtantivũ eſt, &c. ib:
δίμνεως, valens duas minas; a μνᾶ, μνᾶς, ſub: a. fine circumfl. 285, 6, 1
Διονῦς, Bacchulus, habet per Apoc: G: ῦ. D: ῦ. Acc: ῦν. 20, 33, 1.
Διονύσια, Bacchanalia, caret ſing: 10. 2.
Διὸς, τῷ Διῒ, τὸν Δία, Jovis, Jo... &c. venit a Δὶς. 51, 6. 1.
διπλᾶ, duplicia, contracte ex τὰ διπλόα. 27, 19, 1.
διπλοῦν, duplex, contr: ex τὸ διπλόον. 27, 19. 1.
δίποδος, bipedis. 32, 21. vid: quoque δίπους.
δίπου, bipedis. vid: δίπους.
δίπουν, bipes. Adj: n. g: G ποδὸς. 32, 21. d: etiam δίπους.
δίπους, bipes, Adj: in n: g: δίπουν. 38, G. δίποδος, & δίπου. 54, 12, 2
Δὶς, Dis. unde Διὸς. Jovis, &c. 51. 6. 1
διστάζω, dubito. f: σω, & ξω. 90, 16, 2.
δίπου, gemino accentu inſignitus. ex δὶς, bis, & τόνος, tonus. 288, 1, 1
δίφρος, ὁ, currus, ſedes. in plur: -οι & -α. 53, 23, 2.
δίχα, ſine. Adv. ſeparat. conſtr. cum Gen. 235, 33, 1.
διχομήνῳ & διχόμηνι, ſemiplena luna; ſecundæ & Tertiæ declin. 52, 13
2. διχόμηνι Dativus a Nominativo inuſitato Tertiæ ponitur Poët. pro Dat. Secundæ a recto uſitato, 310. 13
δίψα ἡ, δίψος τὸ, ſitis, illud primæ, hoc tertiæ. 52. 16. 1.
διψῇς, tu ſitis, Dor: & Att: pro διψάεις, διψᾷς. 303, 24.
δίψυχος, duplex animo, retrahit accentum ſimplicis, comp: ex δὶς & ψυχή. 286, 11.
(δίω vel δίω) Ab hoc verbo nonnulli formant Ionicum δίδια, timui, inf. δεδιέναι. Part. δεδιώς. Sed δίδιθι, vel poetica Epenth. δίδιθι, time, quaſi a (δίδιμι.) 210, 5.
(δμέω) uſitate δέμω, ſtruo, 189, 27, 1
δμώων, ſervorum, gen. pl. contra reg. Paroxytonon. 286, 4, 1.
δοθήσομαι, dabor, habet ſyllabam ante θήσομαι breve, quia &c. 169, 6, 1
δοκέω, videor. 189, 28. 1: f. 1. δοκήσω. a. 1. ἐδόκησα. Sed a (δόκω) fut. 1. δόξω. a. 1. ἔδοξα. part: δόξας, -ασα. perf. δέδοχα. paſſ. δέδογμαι. 195, 8, 1.
δοκήσω, videbor. vid: δοκέω.
δοκιμόω, δοκίμωμι, probo, ſine reduplicatione. 147, 5.
δοκὸς, tignum, trabs, f: g. 24, 10.
(δόκω) uſitate δοκέω. 189, 28, 1. 195, 9, 1.
-δον Adverbia unde deriv. 224, 10.
δόξα, opinio, declin. ut μοῦσα. 22, 12, 1
δόξαν, Part: abſol. poſitum. δόξαν δὲ ταῦτα &c. bis decretis, &c. 244. 41, 1. Sic in pl δοξάντων ταῦτα, &c. his decretis, vel poſtquam hæc decreta ſunt, &c. ibid:
δόξας, arbitratus. a. 1. Part. v. δοκέω.
δόξω, videbor. ibid:

δόρυ

δόρας vel δοῦρας, *haſta*. vid: δόρυ.
δορὶ, *haſta*, pro δουρὶ, per Syſtol: poët, a δόρυι, in Nom: δόρυ, 74. 26, 2. vid. etiam δόρυ.
δόρος, ου, τὸ. *haſta*. vid: δόρυ.
δόρυ, τὸ, *haſta*. G: τοῦ δόρυος, δυρὸς, τοῦ δουρὶ, & δορὶ Poët: τὸ δόρας vel δοῦρας, ατος: τὰ δούρατα & δοῦρα. dicitur etiam δόρος, ου. 53, 41. 2.
δόρπια, *cœna*, pro δορπόν 53 28. 2.
δὸς, *da*, a. 2. imp: 158, 24.
δόσκε, *dedit*, Ion: pro ἔδω. 299, 33.
δότειρα, *datrix*, Denom. a δοτήρ, ſive δότης, *dator*. 216, 12, 2.
δοτικὸς, *dativus*. 17, 32, 2.
δουλεία, *ſervitus*, verbale a δουλεύω, *ſervio*. 217, 1.
δουλευτέον, *ſerviendum* quomodo conſtruatur vide. 228, 6, 1. &c.
δουλεύω, *ſervio*, venit a Nomine δοῦλος, *ſervus*. 216, 45, 2. δουλεύω δουλείαν. *ſervio ſervitutem*. 241, 30, 1.
δούλη, *ſerva*, a δοῦλος, *ſervus*. 216. 41, 1
δοῦρα, τὰ, *haſta*: δούρατα, idem: δοῦρας ατος, *haſta*: δουρὶ, *haſta*. v. δόρυ.
δουρὸς, *haſta*, pro δόρυος per Metath: Poët. 276. 26, 2. vid. etiam δόρυ.
δοῦσι, *ligant*, pro δέουσι Heſ 87, 22, 2
(δόω) uſit: δίδωμι 189, 29, 1. 146 17
δραθεῖν, *dormiviſſe*. a. 2. inf. vide δαρθάνω. 198, 36, 1.
δραθὼν, *dormiens*. a. 2. Part. ibid.
δραίην, *fugerim*, a. 2. Opt. vid. διδράσκω.
δραίνω, *facio* (pro δράω). f. 1. δρανῶ. 199, 37, 1.
δρακῶ, *videbo*, poet: pro δερκῶ, a δέρκω. *video*. 100, 16.
δράκων, *draco*. G. οντος. 28, 28. m. g. 34. 18.
(δραμέω) uſit: τρέχω *curro*. 205, 8
δραμοῦμαι, *curram*. vid. τρέχω. 205, 5
δρᾶναι, *fugiſſe*. a. 2. inf. v. διδράσκω.
δρανῶ *faciam*, f. 1. a δραίνω. 199, 38. 1.
δρὰς, *fugiens*, a. 2. Part. vid: διδράσκω,
δρασκάζω, *fugio*. Deriv. 183, 30, 1.
δράσω. *fugiam*. vide διδράσκω.
δράσωσι, *fecerint*. conſtruitur cum duobus Acc. ἅπερ ἂν τοὺς ἄλλους δράσωσι, *quæ aliis fecerint*. Iſocrat. 249, 28, 1. q. d. ὡς vel περὶ τοὺς ἄλλους. 249, 30, 2.
(δράω) uſitate διδράσκω & Δίδρημι *fugio*. 189, 32. 1. 197. 41, 1.
(Δρέω) uſit: Δραίνω, *facio*. 199, 37, 1
(Δρέμω) uſit: τρέχω. *curro*. 205. 7
Δρῆμι producit a. 2. ἔδρην, *fugi* &c 197. 4, 2.
Δρῆς, ὁ, & Δρῦς. per Apoc. litteræ ſ, *Dres*. 20. 28. 1.
Δρήσω, *fugiam*, Ion. pro Δράσω, a (Δράω). vid. διδράσκω. 197. 39. 1.
Δριμύλος, *acutulus*. Dimin. a Δριμὺς, *acris*, *acri guſtu*. 215, 23, 1.
Δριμύτης, -υτητος. *aſperitas*. f. g. 37. 5.
Δρομεῦσι, *curſoribus*, Att. in proſa pro (Δρομέεσι) a Δρομεὺς, *curſor*. 42, 10.
Δρόσος, *ros*, f. g. 24, 20.
Δρύπτω, *lacero*, *lanio*. f. 2. Δρυψῶ. 100. 21.
Δρῦς, *arbor*, *robur*. f. g. 33. 15.
Δυεῖν, *duarum*. Duale fem. a Δύο 63, 4.
Δῦθι, *ſubi*, *occide*. imp. vid. Δύω. 193. 9. 2.
Δῦμι, Δύω) uſit. Δύνω, *ſubeo*. Δύω, *induo*. 189, 36, 1. 193, 20, 2. 210, 28. 2.
Δῦναι, *ſubire*, *occidere*. vid. Δύω. 193, 17. 2.
Δυναίμην, Δύναιο, Δύναιτο, *poſſim*, *is*, *it*. cum accentu in antep. 166, 1. 2 185. 18, 2.
Δύναμαι, *poſſum*. Δύνῃ, *potes*, pro Δύνασαι. 120, 25. Impf. ἐδυνάμην, Att. ἠδυνάμην Subj Δύνωμαι Opt Δυναίμην. inf. Δύνασθαι. part. Δυνάμενος. Sed fut. Δυνήσομαι a. 1. ἐδυνήθην, p. δεδύνημαι, ſunt quaſi Δυνάομαι 185. 16, 2. 189, 34, 1.
Δυνάμενος, qui *poteſt*, *valens*. v. Δύναμαι.

Δυν-

δύναμις, *potentia.* verbale act: 217, 2
(δυνάομαι) uſitate δύναμαι, *poſſum.* 85, 22, 2. 189, 34, 1.
δυναθήσομαι, *valebo.* a (δυνάζω) venit. ut δυνηθήσομαι a priſ. δυνάω 124, 7
δύνασθαι, *poſſe* vid: δύναμαι.
δύνῃ *potes,* pro δύνασαι. ibid:
δυνηθήσομαι, *poterov:* δυναθήσομαι
δυνήσομαι, *potero.* vid: δύναμαι.
δύνω *ſubeo* 189, 36 1. f: 1. δύσω. p. δέδυκα. a (δύω) a: 2. ἔδυν a (δῦμι). 200, 27, 2.
δύνωμαι, *poſſim,* præſ: Subj: 185, 18 2. ſine circumflexo, in eoq; diſcrepās ab ἱστῶμαι. 65, 11. 2. cujus ratio videnda in δυνώμην, 166. 8, 2.
δύο, *duo.* Att: δύω. N: & Acc: dual: in G: D: Abl: dual: habet δυοῖν, & in fem: δυεῖν. in G: pl. δυοῖν, in D. & Abl. pl. δυσί. 63, 3. Aliquando acliton eſt in omn: gen: & caſ: Aliquando recipit Artic: dual. & pl. numeri: τὼ καὶ τὰ δύο: οἱ δύο, τὰ δύο, 63, 9, 2.
δυοῖν, *duorum.* vid: δύο.
δὺς, δῦσα, δῦν, *ſubiens, occidens,* a: 2. part: vid. ἔδυν. 193, 17, 2.
δυς- Præpoſitio inſepar: in compoſitione rapit omnia in pejus. 222, 30
δυσὶ. *duobus, abus.* &c. D. pl. vid. δύο.
δυσπερεστῶ, *moroſus ſum.* imperf. δυσπέρεον, cum augm. in medio; quod fit, cum poſt εὖ vel δυς ſequitur vocalis vel Diphth: mutab. 81, 31, 1.
δυστυχῶ, *infelix ſum.* imperf: ἐδυστύχουν, cum augm. in principio; quod fit, ſequente poſt εὖ vel δυς vocali immutab: aut conſona. 81, 19, 1. Comp. ex δυς & τύχη, *fortun.* 222, 30.
δύσω, *ſubibo occidam.* f. 1. vid: δύνω.
δύτω, *ſubito, occidito,* Tertia ſing. imp: vid. ἔδυν. 193. 17. 2.
δύω, duo. Att: pro δύο. 63, 3.
(δύω) vid: (δῦμι. δύω)
δυῶν, *duorum, arum, orum* v: δύο.
δῶ, *domus,* pro δῶμα, τὸ. per Apoc: ... Acliton: 54. 28 2 310 7.
-δω, -θω, -λω, -σω, aut ζω retinent σ futuri 1. act: in f: 1. paſſ: 124, 1.
-δω, -θω, -λω, -σω vel -ζω, & ω purum mutant κα perfecti act: in perf: paſſ: in σμαι, σαι, σται ſi in fut: 1. act: & paſſ: habeant σ: ſin in alterutro σ careant, in μαι, σαι, ται. 134, 13.
δώῃν, *dederim.* Att: & Dor: pro δοίην 157, 7, 2. 295, 18.
Δωρίζει Theocritus in carmine, Archimedes in proſa. 292, 15, 1.
δὼς, *dos,* f: g: 35. 34. 2. Diptoton: ἡ δὼς & αἱ δῶς, 50, 27, 2.
δώσομαι, *dabo.* f: 1. m: a δίδωμι 162, 4
δώσω, *dabo.* f: 1. act: a δίδωμι, ex δόω. 160, 17.
δῶω. dicitur Ionice. 193, 25, 1.

E

E augm: imperf: licet quædā verba habeant breve vel commune, tamen in perf: non geminant ſemper primam conſonam ſuam, ſed hac geminat: modo utuntur, modo nō. ſine diſcrim: ut, βλαστάνω, *vireo.* ἐβλάστησα & βεβλάστηκα, &c. 78, 1, 2.
ε habentia ante ο, in augendo retinent ε. ſed ο, mutant in ω. ut ἑορτάζω, ἑώρταζον. 79, 30.
ε plurima in augendo non mutant in η, ſed addunt illi ι: ut ἔχω. *habeo,* εἶχον, &c. 79, 32.
ε augmentum Syllabicum Attici mutant in η. 82, 33, 1.
ε cum ſpiritu præſentis, ſi augm: ſit temporale, ponitur Att: ante ω, & aliquando ante α, υ, ει, η: ut ὁράω. *video,* ἑώρων, &c. 82, 39, 2. &c.
ε pro η; ο pro ω, ει υ; ι pro ει; υ pro ευ, in quib: por āt præt: Att: v: 81. 1. 2
ε & α præſentis verborum in εω, & αω in fut: 1. fit η 92, 10.
ε vel ι cum eſt ante αω; in fut: retinetur α. 93, 5.
ε in α quænam mutent in fut: 2. & quæ retineant. 99, 22.
ε præponitur Pluſquamperfectis a conſona; non a vocali incipientibus 105, 16. 116. 16. 139. 22.

ε futuri præterita Diſſyllaborum in -ζω, -νω, -ρω mutant in α. 106, 8.

ε in quibus Præteritis act: mutetur Attice in ο. 106, 16. quod in paſſ. repetendum. 136, 7.

ε & ω futuri 2. diſſyll: orta ex ε vel ει præſentis mutantur in præt. med. in ο. 117, 3. Sed polyſ: retinent ε. 117, 9

ε ante -θήσομαι in fut. 1. paſſ. verborum in -ζω, -μω, -νω, -ρω, mutatur in α, ſi idem factum ſit ante κ in præt: act. 125, 20.

ε vertunt in α præterita paſſ. quæ -ρες habent. 136, 10.

ε præpoſitivam ex ευ quædam præterita paſſ. abjiciunt: ut τεύχω, fabrico, τέτυχμαι, τέτυγμαι, &c. 136, 14.

ε, quod ante conſonam Secundæ perſonæ Pluſquamperfecti paſſ: abjecto, fit Perf: & Pluſq. perf. imperativi. 143, 10.

ε & α mutantur in η, ο in ω, & breve υ in longum υ, in deductione verborum in μι a primitivis. vide cætera. 146, 14.

ε, α, ο, repetuntur in Dual: & Plur. verbor. in μι pro cognatis longis η & ω, quæ in ſingul. &c. 149, 2.

ε in ει, ο in ου, α & υ breve mutant in longum eadem verba in μι in Tertiis pl. præſentis indic: ita ut ſimiles ſint Dativo pl. Participii. 149, 8. 149. 17, 1.

ε ſublato a Tertia imperfecti verborum in μι, formatur aliquando eorum imperativus: ut τίθη (pro τίθετι) ab ἐτίθη. &c. 157, 25, 1.

ε habentia ante -νυμι ſumunt tempora a verbis in έω. 201.

ε & α breve ante λ poſſe produci oſtenditur authorit: Hom: 258, 11.

ε & ο corripiunt ſyllabas. 260, 1.

ε, ο, α, υ per Ectaſin Poet: mutantur in diphthongos ει, ευ, οι, ου, αι, αυ. vide. 274, 12, 1.

ε Ionice interdum mutatur in η 297, 12.

ε Ionice tollitur aliq. e medio. 297, 1

ε Ionice & Poet. patitur Aphæreſin & Proſtheſin. 297, 26.

ε ante vocales longas & diphthongos Aor. & Fut. fere ſemper interponunt Iones: ut, ποιέω, ποιεω, ποιέειν. 196, 12.

ε ante ω quodam Pleonaſmo loco inſeruit Homerus: ut μεμνέῳτο, pro μεμνῷτο, & abjecto augm. μνέοιτο vel μνάοιτο, a μνάομαι, recordor. 311, 17.

ἕ, ſe, Accuſativus Pron: οὗ, ſui. 6 6, 3. Enclitica eſt. 288, 12.

-εα Accuſativus ſing. ab ευς purum contrah. in α. 46, 18 46, 29, 1. 293

-εα impurum N. A. & Voc. non ſequente conſona, item εα ab ες, contrah. in η. 46, 19. 46, 28, 2

-εα in nominibus in ευς, quando præcedit vocalis, contrahitur in α, & plerunque in ᾶ Attice. 48, 26, 1.

-εα verbalia act. veniunt ab a 2. 217

-εαι- verborum in αω Ion. & Dor. contrah. in ᾶ. 297, 7.

εα declinabilium Dor. contrah. in η. 303, 19.

ἔα Ion. pro ἦν, eram. 314, 8, 1.

ἐάγην, fractus ſum, Syſtole poet. pro ἤγην. a: 2. paſſ. vid. ἄγνυμι. 187, 12, 1. & 274, 22, 1.

ἔαξα, fregi. a. 1. ab ἄγω, ſive ἄγνυμι frango. 100, 5.

ἕαδα, pro ἧδα, placui. præt. med. ab ἅδω, placeo. per diſſol. Att. 83, 27

-εαι ponunt Iones ex vet: ἔεαι, pro comm. η in 2. perſ. ſing. paſſ. & m. 296. 27.

ἑάλωκα, captus ſum per redup. pro ἥλωκα, perf. act: ab (ἁλόω) 1: ἁλίσκω 197. 7, 2.

ἑάλωμαι, captus ſum: p: paſſ. ab ἁλίσκω. 197. 7, 2.

ἑάλων, captus ſum, a: 2. Act. retinet in dual: & pl: ω. 153, 22. quaſi ab ἅλωμι. 195, 8. pro ἥλων. 196. 25. vid. per omnes perſ. mod. &c. in ἁλίσκω.

ω. 197, 7. 1.
ἐὰν, ſi, adſciſcit Indic. Subj. & Opt.
251. 5.
ἔαξα, κατέαξα, fregi, per diſſol: pro
ξα, κατῆξα, a. 1. ab ἄγω vel ἄγνυμι,
κατάγνυμι, frango. 83, 24, 1. vid: e-
am ἄγνυμι. 187. 12, 1
ἔαρ, ver, contracte ἦρ. τοῦ ἔαρος, ἦρος.
4, 18, 1.
-ας Acc: pl: 3. declin: contrah: in
ς. 46, 22.
ἔασι, ſunt, Ion: pro εἰσί. 314, 6.
ἐάσω, ſinam, f: 1. ab ἐάω, per α. 93. 8, 1
ἕαται, Ion. pro ἧνται, ſedent. 301, 8, 1.
ἔατο. Ion: pro ἦσαν, erant. 314, 38, 1,
ἕατο, Ion: pro ἧντο, ſedebant. 301. 9, 1
αὐτοῦ, contracte αὑτοῦ, ſui ipſius,
uomodo decl: per omnes caſus. 66, 6
αυτῶν proprie ſonat, ſui ipſorum,
proprie etiam noſtri ipſorum, ve-
i ipſorum, ſive noſter, veſter. S. Pau
, τὴν σωτηρίαν ἑαυτῶν &c. 239,
, 1.
ἐάω, ſino, in augendo non mutat ε
η, ſed addit ei iota, ut multa alia.
, 8. retinet in f: 1. α. 93, 8.
ἐβάλον, μαι. a: 2. vid: βάλλω. 211, 6.
ἐβάνθην, a: 1. verbi βαίνω, vado. 203, 3
ἐβασίλευον in a: 2. a βασιλεύω, reg-
inuſitatum eſt. 101, 36. 2.
ἑβδομὰς, ἡ, hebdomas. G. ἑβδομάδ-
ος. 31. 22.
ἔβην, ive, a: 2. a βαίνω, in dual: &
ubique habet η, ut omnia quæ ab
153, 21. v: etiam, 185. 5, 1. &
4. 3.
ἐβίων, vixi, quaſi a βίωμι ex βιόω.
3, 1. vid: quoq; βιώσκω. 197, 27, 2
ἐβλάστησεν. germinavit, Att: pro βε-
λάστηκεν. 82, 35, 2.
ἔβλαστον, germinavi, a: 2. a (βλαστέω)
βλαστάνω. 198, 34. 1.
ἐβλήθην, jactus ſum. a: 1. paſſ: ex
λέω pro βαλέω) pro quo βάλλω.
6.
ἔβλω, ivit, a: 2 q: a βλῶμι. 193, 15, 1
ἐβουλόμην, volebam; Att: ἠβουλό
μην, 82. 37. 1.
ἔβρω, deglutivit. q. a βρῶμι. 193, 37, 1
ἔβρωσας, ediſti, a: 1. ex (βρόω)
βρώσω. unde per Sync: formetur, ἔ-
βρωσας, & poſtea ἔβρως. 193, 3. 2.
ἐγγεγύηκε, ſpopondit, perf: cum aug:
in medio. vid. ἐγγυάω. 82, 3. 2.
ἔγγιστος, proximus. venit ab Adv:
ἐγγὺς, prope. 62, 7, 1.
ἐγγίων, propior. ab ἐγγύς. 62, 6. 1.
ἐγγυαλίζω, præbeo. f: 1. ἐγγυαλίξω.
90, 14.
ἐγγυάμην, ſpopondi. vid: ἐγγυάω.
ἐγγυάω, ſpondeo. Sumit augm: ali-
quando in principio: ut a: 1. ἠγγύη-
σα. imperf: paſſ: ἠγγυᾶτο. Aliquando
in medio: ut perſ: ἐγγεγύηκα. A. 1. ἐν-
εγγύησα. unde ἐνεγγυησάμην. Ali-
quando ſine augm: eliſo ης, ut ἐγγυ-
άμην. idem quoque locum habet
in ἐνεχυράζω, ἐνεχυριάζομαι vel ἐγχυ-
ράζομαι, oppignoro, deductum ab
ἐνέχυρον vel ἔγχυρον, pignus. vid:
cætera. 82, 3, 2.
ἐγγὺς, prope, Adv: parit. Comparat.
& Superl: ἐγγότερος, ἐγγίων, prop:
ἐγγύτατος, ἔγγιστος, proximus. 62, 6.
ἐγγότερος, ἐγγύτατος. v: ἐγγύς.
ἐγεινάμην, natus ſum aor, m: unde
Ion: γείνατο. pro ἐγείνατο. vid: in
γίνομαι. 205, 18.
ἐγειρόμην, excitabar. pro ἠγειρό-
μην per Syſtol: poët. 274, 32, 2.
ἐγείρω, excito, f: 1. ἐγερῶ, paſſ: ἐγερ-
θήσομαι. 123, 15.
ἐγέλης, ridebas. Dor: pro ἐγέλαες
ἐγέλας. 103, 22.
ἐγέμισε πυρὸς, implevit igne. 243,
23, 1 ἐγέμισεν ἐκ πυρὸς, Apoc: ibid:
ἐγενήθην, natus ſum. a: 1. paſſ: a (γε-
νέομαι) v: in γίνομαι. 205, 22.
ἐγεινησάμην, procreavi. a: 1. med: ib:
ἐγείνατο, genuit. vid: ἐγέννησα.
ἐγέννησα genui. a: 1. act: ἐγεννησάμην.
-σω -ατο. a: 1. med: unde per Sync:
ἐγεινάμην, ἐγείνατο. Ion: γεινάμην, γείνατο. a
γεννάω. gigno. vid: in γίνομαι: 205. 14

ἐγώ-

ἐγένου, genuiſti. ibid:
ἐγενόμην, fui. a: 2. m: a (γένομαι) ſive γίνομαι. 205, 19.
ἐγερθήσομαι, excitabor, f: 1. paſſ: ab ἐγείρω. 123, 15.
ἐγερῶ, excitabo, f: 1. act: ab ἐγείρω. ib:
ἐγήγερκα, excitavi, Att: pro ἤγερκα. ab ἐγείρω. 83, 32, 2.
ἔγημα, uxorem duxi. a: 1: act: a (γάμω) a aut: Att: in η pro γαμέω. 96. 26
ἐγήρασα, conſenui, a: 2. a vet: (γήρημι) pro quo uſi: γηράσκω, ſeneſco. 196, 17
ἐγινόμην, etiam, imperf: verbi γίνομαι. ſum, fio, naſcor. 205, 17.
ἐγκαλύπτω, velo, tego. Compoſ: ex ἐν & καλύπτω, mutato ν in γ, propter ſequens κ, ut in aliis etiam ante γ, & χ 221, 41.
ἐγκωμιάζω, laudo, celebro. in imperf: ἐνεκωμίαζον, quia γ poſitum erat pro ν. vel ἐνεγκωμίαζον, interp: γ habens augm: in medio. 82, 14, 1.
ἔγμεν, habere. Poët: pro ἔχμεν, ſeu ἐχέμεν, vel ἔχειν. 277, 4. 1.
ἔγνων, novi, ubique retinet ω, ut ἔγνωσαν, noverunt, non ἔγνοσαν. 153. 23 venit q: a γνῶμι. 193, n, 1. 196. 26. vid: etiam in γινώσκω. 197, 34. 2.
ἔγρεο, per Syncop: poët: pro ἐγείρου, ſurge. 275, 28, 2.
ἔγρετο, per Sync: poet. pro ἐγείρετο, ſurgebat. 27 5, 26, 2.
ἐγρήγορα, vigilavi, p: m: ex γρηγορέω. vigilo. 218, 16, 1.
ἐγρηγορῶ, vigilo, deriv: a p: m: ἐγρήγορα 218, 15, 1.
ἔγρομαι, excitor. Defect: ab ἐγείρομαι. 183, 2, 2
ἐγχυρίζομαι, oppign: v: ἐνεχυρίζω.
ἔγχυρον, quod ἐνέχυρον. pig: 82, 15. 6
ἐγώ, ego 16, 15. 64 10 per omnes caſ: & num: 65, 1. ἐγώ, σύ, ἕ, & pleraque Pronomina carent voc: aut ſimilem habent Nomin: 65. 18, 1. vide ἐγώ variatum juxta omnes Dial: in omni bus caſibus &c. in Tab: p: 312 & 3 3.
ἔγωγε ego, Att: pro ἐγώ. 294, u, 312.
ἐγῷμαι pro ἐγὼ οἶμαι, ego puto, duobus vocabulis per Apoſtrophum conjunctis in unum. 13, 15
ἐγών Dor: pro ἐγώ 112.
ἐγώνγα Dor: pro ἐγώ. ibid:
ἐγώνη Dor: pro ἐγώ. ibid:
ἐδάην, doctus ſum. a: 2. paſſ: a (δαέω) ſive δάω. 210, 16
ἔδακον, momordi, a: 2. a δάκνω.
ἔδαρθον, dor. a: 2. a δαρθάνω. 198, 31
ἐδάσθην, ſectus ſum. A: 1. paſſ: a δαίω. ſeco, uro. 210, 11.
ἐδεδόμην, datus eram. pluſq: paſſ: a δίδωμι. 170, 14.
ἐδεδώκειν, dederam. 161, 2.
ἐδέετο, rogabat, negligit cont: 88, 1
ἐδέθην, vinctus ſum. A: 1. paſſ: a δέω. vid: δίδημι. 185, 41, 2.
ἔδει oportebat. v: δεῖ, oportet. 180, 3
ἔδειμα, ædificavi, a: 1. a δέμω. 96, 16.
ἐδεῖν, ſedere, A: 2. ab ἕζω. 177, 4, 1
ἔδειξα, oſtendi, a: 1. a δείκνυμι. 187, 2
ἐδείχθην, oſtenſus ſum. a: 1. paſſ:
ἐδηδώς, eſurum eſſe. non ἐδ… ἔδομαι. 113, 7, 1.
ἐδέσμαι, cibus, der. ab ἔδομαι 207 (ἔδω) uſitate ἐσθίω 207. 13. 27
ἔδημα, inveni. A: 1. abjecto ε, a … venio. apud Heſych: 96, 10.
ἔδηδα, edi, pro ἔδα Att: p: m: ἐσθίω 207. 8.
ἐδήδεσμαι, comeſtus ſu, pro … p: paſſ: ex (ἔδω) vid. ἐσθίω. 207
ἐδήδοκα, edi, pro ἔδοκα. Att (ἐδώ). Euſtath: vid: ibid:
ἐδητύς, eſus, poëticum, verbale … ex (ἔδητυι, ab ἔδω). 217, 36
ἐδήχθην, morſus ſum. a: 1. paſſ:
ἐδίδην, ligab, imp: δίδημι. 185
ἐδιδόμην, dabar. a δίδωμι 16…
ἐδίδον Bœ. pro ἐδίδοσαν. dab. 30…
ἐδίδοσαν. dabant 3. perſ: pl: imp: corripit penult: 149, 8.
ἐδίδουν, ους, ου, dabam, as, at. a δίδωμι uſitatius, quam imperfectum … δίδωμι. lege annotat: 152, 9, 1
ἐδίδων, ως, ω. dabā Imp: ſing: pro… cit ult. 148. 23. quomodo form… flecti…

ectitur cum ſimilibus impf: verbo-
um in μι ſecundum terminat: Ao-
ſti paſſ: ἐτύφθην, ſalvis proprietati-
us characteriſt: primitivi. 151.27.1
ἐδίωκες κτησιφῶντα χρηφὴν ἱερῶν
χρημάτων, Accuſaſti Cteſiphontem
flagitio in ſacras tab 249,31.1.
δόθην, datus ſu. a.1.p: a δίδωμι 169,12
ἐδόκησα, viſus ſu. A:1. a δοκέω. 195,9,1
ἔδομαι, edam, nunquam ἐδέομαι, f: 2
: ab ἔδω. Sic & ἔδεσα. uſurum eſſe.
13.7.1. vide quoq; ἐσθίω, 207.8.
ἔδωκα, dedi. a: 1. m: v: δίδωμι. 164,21
ἔδοξα viſus ſum, A: 1. a δοκέω, ex
δόκω) 195,10, 1.
ἐδέω) uſitate ἐσθίω, edo. 207,11
ἔδραθον, dormivi, Poët: pro ἔδαρθον
: 2. a δαρθάνω. 198,12. 2.
μαι pro ἕδρα, ſedes. ac: æol: 306,5
ἔδραμον, cucurri, A: 2. a (δρέμω) ſive
ἔχω. 205, 6.
ἔδραν. α πί δραν fugi, pro ἔδραν, aut
g: pro ἔδρησαν: 2 ex vet: δρῆμι. pro
io uſit: διδράσκω. 196 18, 197, 45, 1.
ἔδρασα, fugi, A: 1. a (δράω) vel δι-
δράσκω. 197. 41, 1.
ύω υς, υ &c. ſubiis, occido. a: 2. unde
f: δῦναι, Part: δὺς, δῦσα, δὺν, imp: δῦ
δύτω, o: δύμι. 193, 17, 2. 200, 28 2
ἐδυνάμην, poteram. att: ἠδυνάμην
136.1. id: etiam δυνάμενοι 85, 16, 2
ἐδυνήθην potui, A. 1. paſſ: a δύνα-
μαι, poſſum. 185, 20. 2.
ἔδω) parit f 2 ἔδομαι, edam, ἔδεσα
rum eſſe. 13, 4, 2. item Defect. &
ët: ἔσθω, edo. 182, 23, 2. item p: m.
, Att. ἐδήδοκα. 207. 9.
ἔδωκα, dedi, a. 1. a δίδωμι, cum cha-
ſt perf: ſed non inven: extra indic.
, 6, 161, n. 2 flect: ut ἔτυψα. 161, 5
ἐδώκαμεν, dedi, vix in uſu. 168. 11, 1
ἔδω, dedit a. 2 verbi δίδωμι, quomodo
rmetur. 153, 9 in dual. & pl. indic.
bet brevem more imperfecti. 153
. & eandem terminationem ubi-
e, quæ illius. 154, 3, 2. vide per
nnes num. & perſ. 154, 5.
-εις Nom: Acc: & voc: ab ης. εις, &
contrah: in ης. 46. 21.
ει quando ante α præcedit, unum ε
(in cont:) eliditur e medio: ut χρέεα,
χρέα, debita a χρέος, debitum. 48, 22, 1
ει aut εα per Ectaſin poët: mutan-
tur in η. ut κρῆς pro κρέας. 274. 9. 1.
ει in Pronominibus ponitur Ion.
pro ει: ut ὑμέες pro ὑμεῖς. 296. 8.
ει ve. bo: in εω contrah: in ει. 87. 2
ἓ poet: pro ἓ, ſe.
εἰς poët: pro εἶς, es. 314. 2.
ἐείκοσι Ion. poët: pro εἴκοσι, vi-
ginti, 297, 28.
εἶπα Att: pro εἶπον. dixi. 83. 16. 1.
εἶπον Att. pro εἶπον, dixi. 83, 16, 1.
εἷς Ion: & poet: pro εἷς, unus. 297, 27
εἶς Ion: apud Herod: pro εἶς, es.
314, 3, 2. 314, 21.
εἱσάμην, veſtivi, aor: 1. m: ab ἕννυμι,
indutus ſum, 178, 3.
ἐεισάμην, viſus ſum. a. 1. m: pro εἰ-
σάμην a vet: εἴδω. 209. 20.
ἐείσατον, duo ibant, Att: pro εἰσά-
την, Tertia dual. ab inuſit. prima εἰ-
σα a: 1 m: ab εἶμι. eo. 174. 15.
ἐέλδωρ, cupido, n. g: 35, 26, 2.
ἔζομαι, unde ἧμαι, ſedeo, vide in ἧ-
μαι. 176, 20, 1.
ἐέργω. poet: pro εἴργω. arceo. 174, 33. 1
. εες, εας Nom: Acc. & voc: pl: con-
trah: in εις. 46, 22.
ἔης poët: pro ἦς, eras, 314. 11.
ἔες, & contracte εἷς, &c. v: ἐὸν. 214, 19
ἐοῦσα apud Poetas. pro οὖσα. quæ eſt,
Part: fem: ab εἰμί. 314. 36.
ἔζευξα, ſerbui. perf. a ζέω. 77, 22.
ἔζεον, fervebam. ibid.
ἐζευγνύμην, jungebar, imperf: paſſ.
a ζεύγνυμι. 164, 17.
ἐζεύγνυν, jungebam. 151, 18.
ἕζω, & ἕζομαι, ſedeo, augentur vo-
cali ε addito ι, ſecundum Her: 80. 7.
ἕζω deriv: ab (ἕω) 177, 3, 1. & pro eo
uſurp. 189, 30, 2. at ἕζομαι venit εἱσό-
μαι. ſedi. unde εἱσάμην, ſedi 176, 24 2
ἔζωσα, cinxi, p: act: a ζώννυμι, ex

 (ζόω)

ζόω) 186, 23, 2.

ἐζώσθην, *cinctus ſum*, a: 1. paſſ: ab eodem. ibid:

ἔζωσμαι, *cinctus ſum*. p: paſſ: ab eodem. ibid:

εἰ Att: pro εἶ, *es*, 314. 2. Ion: pro ᾖ, *ſit*. 314. 23.

εἶκα Att: pro ἧκα, *miſi*, ab ἵημι. 83, 13, 1. 161, 8, 1.

ἔην Ion: & Poët: pro ἦν, *eram*, aut erat 275, 5, 2. 314, 10, 1. Item Dor: pro ἦν *erat*. 314, 8, 3.

ἔῃς Ion: pro ᾖς, *ſis*. 314, 23, 2.

ἔησθα poet: pro ἦς, *eras*. 314, 10, 2.

ἔησι Ion: pro ᾖ, *ſit*. 314, 23, 3.

ἔθανον, *mortuus ſum*, a: 2. a θνήσκω, ex θείνω, 206, 3.

(ἐθελέω) uſi: ἐθέλω *volo*, vi. 189, 39. 1

ἐθέμην *poſui*. a: 2. m: a τίθημι, quomodo form: 163, 13. 164. 21, 1.

ἔθεν pro οὗ, *ſui* / Att:

ἔθηκα, *poſui*. A: 1. ſed habet charact: perfecti. non invenitur extra indic: 96, 6 161, 9, 2: conjug: ut ἔτυψα. 161. 4

ἐθηκάμην, *poſui*, a: 1. m: verbi τίθημι vix eſt in uſu. deſcendit ab ἔθηκα. 168. 11, 1.

ἔθην, *poſui*, a: 2. Act: a τίθημι, quomodo formetur. 153, 9. habet in dual: & plur: brevem more imperf: 153. 15. in ſing: ην, ης, η, ut ἐτίθην. 154 2, 2. vid: ibid: v: 5.

ἔθην, *miſſus ſum*. A: 1. paſſ: ab ἵημι. æmulatur in conjug: ἐτίθην, aut ἐτύφθην. 169, 14, 1.

ἐθήσομαι, *mittar*. f: 1. paſſ: ab ἵημι. 169. 5. 2.

-θω finita quædam verba Defectiva ſunt 183, 27, 1.

ἔθω. *conſueſco*, augetur additione vocalis ε ad ε 80, 3. in p: m: aſſumit ω in penult: εἴωθα pro εἶθα. 118, 19 1.

-ει D: ſing: 3. d: contrah: in ει. 46, 9

-εῖ ab εος puro Att: contrah: in εῖ. 293, 1.

ει- Attici augent aliq: per η, & ευ per ηυ. 79. 26, 2. 83, 29, 1.

ει in præt: Att: pro λε & με. 82, 38, 1

-ει- pro ε. & α pro ο ponunt in penult: dual: & plur: futura 1. verborum in λω, μω, νω, ρω. 92, 27.

-ει- penultima præſentis mutatur in fut: 2. in ι. 99, 15. ſed verba diſſyllaba in λω, μω, νω, ρω capiunt α: polyſyllaba ε. ibid:

-ει finiuntur Attice verba quatuor in 2. perſ: præſentis & futuri paſſ: βούλει, οἴει, a βούλομαι. οἴει, *putas*, ab οἴομαι. ὄψει, *videbis*, ab ὄψομαι. & ει pro ἔσει, ab antiq: ἔσομαι. 110, 13.

-ει- poſito ante ην, & abjecto ... formatur Aoriſtus Optativi paſſ: ab Aoriſto Indicativi paſſ: 129. 4. 2.

ει- ante κα ponunt pro η in Præt: verba in μι ab εω, ιέω, Bœotorum more: ut τέθεικα, &c. 161, 18, 1. Dores vero ſemper retinent η. ibid:

-ει- mutatur interdum per Syſtolen poët: in ε. aut η. ... pro ..., κλῆις pro κλεῖς. 274. 32, 1.

-ει Pluſquamperfecti mutant Att: in ε. ἐπεπύφειν vel ... pro ... Sic ... pro ... 29...

-ει- & -ει- mutant Ion: in ... pro ἀλήθεια. ... pro ... 296, 18.

-ει- ponunt Bœoti pro η. ... pro τίθημι. 209, 18.

εἰ, ες. pro ἔσει, ab antiq: ἔσομαι, habet in ſecunda perſ. ει pro η. 110, 15. ... Hom: minus uſitatum eſt quam ... ſed invenitur ſæpius apud Oratores. 171, 22, 2. Prima perſ: ... εἰμί *ſum*. 171, 19.

εἰ invenitur etiam pro ἴσθι, ... in imp: ut πάρει, *huc ades*. 172, ...

εἶ, ἦ, quod apud Poëtas invenitur, minus in uſu eſt quam εἶς. 173, ...

εἰ, *ſi*, Conjunctio adſciſcit ind: ... & Optat: 251: 5. Atonum. 287, ...

εἴ τινες, *ſi qui*, cur ſcribatur ... to accentu. 289, 5.

εἶδα. Att: ... & per Dialyſin ... ἴδμεν, pl: ... *vimus*, per ſync: ...

unde ἀπῆμεν, abiimus.(Pluſq:perf: ειν. &c.) p:m:ab εἶμι. 175.18.

-εια Denom. vid:216,1.216,6.

-εια verbalia vid: 217, 1.

εἵαται, induti ſunt. Tertia pl:ab εἷμαι, ſum indutus. 177, 19.

εἵατο, induti erant Hom:177,21.

εἴατο poët. pro ἦσαν. erant. 314,39,1

εἶδα, novi, per Sync: pro εἴδημι. perf act: ab (εἰδέω) uſitate εἴδω. 209, 26.

εἶδαρ, cibus. Triptoton: 51,22,1.

εἰδείην, ſcire. Opt: vid. εἴδημι & εἴδω.

εἰδεῖν, noveram. vid: in εἴδω. 209,26

εἰδέναι. ſcire. præſ: inf: vid: εἴδημι & εἴδω.

(εἰδέω) uſitate οἶδα, ἐπίσταμαι, ſcio. 189.41.1. vel εἴδω. 209,25.

εἴδηκα, novi. vid: in εἴδω.

εἰδήκειν, noveram. ibid.

(εἴδημι) ſcio, Opt. εἰδείην. Inf. εἰδέναι. Subj. εἰδῶ deriv vel ab εἴδημι, vel εἰδέω unde fut: εἰδήσω. 185,41,2. pro præſ: & imperf: uſitata οἶδα, ἐπίσταμαι, ſcio. 189. 41, 1.

εἰδήσω. ſciam vid: in εἴδημι vel εἴδω

εἶδον, novi. vid: in εἴδω.

εἰδῶ. ſciam. præſ: ſub: vid: εἴδημι.

εἴδω vetus reliquit ex ſe f: 1. m: εἴσομαι per Sync: ἴσομαι. a: 1. εἰσάμην, ἐισάμην. a:2. act: εἶδον, novi, poet: ἴδον, vidi ἰδέ, vid. ἴδω, ἴδοιμι. ἰδεῖν ἰδών p:m: οἶδα, novi, οἶδας & Æol. οἴδαϑα ab (εἰδέω fit f: 1. εἰδήσω. p: εἴδηκα. per Sync: εἶδα, novi. pluſquamp: εἰδήκειν, εἴδειν, & Antitheſi Attica ᾔδειν, noveram: pro cujus pl: ᾔδειμεν, ᾔδειτε ᾔδεισαν, dicitur ᾖσμεν, ᾖστε, ᾖσαν. Ab εἴδημι) Opt: εἰδείην & infin: εἰδέναι, noſſe: 209. 19.

εἶεν, eſſent, per Sync: pro εἴησαν. 29, 30, 2. 172, 7.

εἶεν, ibat. Heſych: 174, 2, 1.

εἴη Poet: pro ᾖ, ſit. 314.24.

εἴην, εἴης, &c. γεγραφὼς ſcripſiſſem, ſcripſiſſes, &c. per Periphr: 108.25.

εἴην, eſſem. Opt: verbi εἰμὶ 172, 4. 314, 28

εἵην, miſer. a:2. Opt: ab ἵημι. 157, 6, 1

εἶην Poët: pro ἦν, eram. 314.10.

εἴης Poët: pro ἦς, ſis. 314. 24.

εἴησι poët. pro ᾖ, ſit. 314, 24.

εἴϑω, pro quo εἴωϑα, conſuevi, p: m: ab ἔϑω. 118, 18, 1.

εἴϑε, utinam, admittit Ind: Opt: inf: 250, 11. 251, 10.

εἴϑε, ὥστε, ὥσπερ, εἴπερ, καίπερ, & ſimilia compoſ: ex particulis monoſyl ſunt Paroxyt: contra reg: 183,20.

εἵϑην & ἕϑην, miſſus ſum, a:1. paſſ: ab ἵημι, conjug: ut ἐτύφϑην. 269 15, 1.

εἶκα, p: act: ab εἶμι, eo. non invenitur ſed hinc tamen pluſq: εἴκειν. 174,3,2

εἶκα, miſi, p: act: ab ἵημι habet ει ante κα, ut alia ſimilia ab εω, ημι, more Bœotorum. 161. 21, 1.

εἴκαζον, aſſimilabam, imperf: ab εἰκάζω, aſſimilo, non mutatur propter aug: quia incipit a diph: im. 79,23,2

εἴκατι viginti, Dor: pro εἴκοσι. 302, 6

εἴκειν, iveram, Att: ᾔκειν. ᾔκειμεν, aut per eliſionem ᾖμεν & ᾔμεν, ᾔειτε, ᾖτε. Pluſq: ab εἶμι, eo. 274. 7.

εἴκοσιν ἄνδρες, viginti viri. poſtpoſito ν. ad vitandum hiatum. 15,13

εἰκοσιςάδιον, vel εἰκοσαςάδιον, viginti ſtadiorum. 220. 20.

εἰκοῦς, imagines, Acc: pl: circumflectitur ab H: Steph: cum alii acuant. ſed videtur contract: ex εἰκόας, &c. vide. 50, 2, 2.

εἴκτην, ſimiles fuiſtis, Dual: a:2. ab εἴκω, ſimilis ſum, per Syn. Poët. pro ἐοίκατον. 275, 25, 2.

εἴκω, cedo. in Tertia p': a: 1. εἶξαν apud Ariſtoph: pro εἶξαν, ceſſerunt, quaſi præt: deſinens in ασι. 96,27,1

εἰλάμην, cepi, A:1. m: ab αἱρέω, ex (ἕλω). 202.

εἴληφα, ſumſi, Att: pro λέληφα, a λαμβάνω. 82 39,1. Ex λήβω. 199,16.1

εἰλόμην, cepi, a: 2. m: ab αἱρέω 202.

εἷλον, cepi, aor: 2. act: ab αἱρέω. 202

εἷμα, indumentum, verbale paſſ: ab εἷμαι, indutus ſum. 217, 31.

εἷμαι, *indutus ſum*. a priſco ἕω 80
14, 2. 171, 6, 1. 176, 2, 2. Eſt perf. paſſ:
εἷμαι, εἷσαι (poet: ἕσσαι) εἷται & εἷ-
σθαι. Pl. εἵαται) *induti ſunt*. Pluſq: εἵμην,
εἷσο & ἕσσο εἷτο & εἷντο, vel ἕσθην,
induti erant. P: εἱμένος, *indutus*, &c. act
ἕσσα, aoriſtus, veſtiā. a. 1 ἕσσα. Inf: εἷσαι
& ἕσσαι ἑφίσσαι Hō a. 1. m ἑσσάμην
ἐσσάμην, & ἑεσσάμην Part ἑσσάμενος.
177, 15. &c. item in ἕννυμι 186. 30, 1
εἷμαι, *miſſus ſum*, Perf. paſſ. ab ἵημι.
imitatur τέθειμαι. 170, 10, 1, 176, 21, 2
ἔμμορμαι, *fortitus ſu*. att: p: μέμορμαι
a μείρομαι, *ſortior*. 82, 40, 1. 210, 22
εἶμεν εἶτε, εἶεν *eſſemus*, &c. per Sync.
pro εἴημεν, εἴητε, εἴησαν, ab εἰμί. 172. 7.
εἶμεν, εἰμὲν *ſumus*, poet pro ἐσμέν.
314. 5, 1.
εἱμένος, *veſtitus*. Part: ab εἷμαι, *in-
dutus ſum*. 177, 22. vid etiam ἕννυμι.
186. 30. 1
εἰμὲς *ſumus*, Dor: pro ἐσμέν 314, 6, 1
εἰμέν, *eſſe*. Dor: pro εἶναι. 314, 36, 1
εἵμην εἷσο. &c. *indutus eram*. vid:
εἷμαι, *indutus ſum*.
εἵμην, *miſſus eram*. pluſq: paſſ: ab
ἵημι. 170, 15.
εἰμί, *ſum*. verbum anomal: deriv: ab
ἔω. 146, 5. 171, 1. 1. Nempe ex ἔω fit re-
gul: ἔημι, ſed redupl. abjicitur: poſtea
η mutatur in ει, & accentus poſtp:
in 3. ſing: & quatuor perſonis habet
ν. imperf: ἦν, more ſolito ab inuſit:
ἦμι, &c. 171, 10, 1 &c. compoſita e-
jus remittunt accent: in ſyll: priorem
ut πάρειμι, *adſum*, πάρει, πάρεστι &c
171. 22, 1. εἰμί per omnia tempora.
171, 19. &c. juxta omnes Dial. in Tab.
p. 214 εἰμὶ p r Periph format Subj:
ut γεγραφὼς ὦ, ἧς, ᾖ, *ſcripſero, is, it*. vel
Indic: ut. γεγραφὼς ἔσομαι, *ſcripſero*,
vel etiam Opt: &c. 108, 24, 1 εἰμί re-
tinet in compoſ: accent: extra præſ.
& imperf: 287. 4 εἰμί & φημί Encli-
ticæ ſunt in toto præſ. indic. excepta
ſecunda ſing. 288, 14. in πρᾶος εἰμι.
manſuetus ſu, cur transf. acc. 289. 4
εἶμι, *eo*, deriv. ab ἴω. 171, 4, 1, ſive à
poēt: verbo ἴω pro ι ω jota habet lo-
cum in dual. & plur 173. 5. 1. vide
per omnia tempora 173, 10. &c. εἶμι,
ibo, aut εἴσομαι dicitur pro fut. inuſit.
εἴσω. 174, 1, 2 εἶμι invenitur nuſquam
compoſit. cum σὺν aut περὶ 175, 5
εἶν, ᾔεις, ᾔει, ἴτον, &c. *ibam*. &c impof.
ab εἶμι eo. 173, 19
-ειν -έναι -εῖναι infinitivi mutan-
tur Dor. & Ion. in -έμεν: -ειν in -ῆ-
μεν: -έναι in -άμεν: -εῖν in ομεν 305, [illegible]
εἶναι, *eſſe*. Inf ab εἰμί, *ſum*, 172, 1, [illegible]
habet caſus poſt ſe, convenientes [illegible]
anteced. 225, 8. 226, 2 2. ἑκὼν εἶναι
lubens, pro ἑκών. Pleonaſmus. 254, [illegible]
εἶναι vel ἰέναι, *ire*, inf. ab εἶμι eo: [illegible]
ſan ab ἵεναι, quod ab ἵημι. 175, 6, [illegible]
-ειτω Polyſ: -ειω & -εομαι præcur-
rente conſonâ ſequuntur in forman-
dis temporibus ε impurum 200, 12
De iiſdem -ειω Polyſyll: vide etiam
201, Sed diſſyll: ſequuntur reg. 201.
εἴρω, *velo, veſtio*. 201.
εἴξασι, *ceſſerunt*, pro εἴξαν apud A-
riſt. tertia pl. a: 1. ab εἴκω, *cedo*. 96, 30
εἶο Ion. pro οὗ, *ſui*.
εἴομεν poet. pro ἴωμεν, *ſimus*. 314, 17
εἶον, ες, ε, poet: pro ἵειν, *mittebam*,
ab εἵω, pro ἵω. 152, 28, 1.
εἶον (pro εἶν, *ibam*) ab εἴω εἶον [illegible]
Hel Att: pro εἶον, inquiunt ἤιον, & per
dial: ἤιον. unde apud Ap. ἐξήιον. 74, [illegible]
-ειον Diminutiva neutra. 214 31.
-ειος Poſſeſſiva. 213, 39. 214. 3 1.
εἶπα, εἶπον, *dixi* a: 1. & 2. retinent aug.
extra ind: 77, 5. 80, 11. Att. [illegible] in
[illegible]. 83, 15, 1. εἶπα Aor: 1. habet Cha-
racteriſt. præſentis. ab (ἔπω). 95. 16.
vide etiam in ἀγορεύω, *dico* 203, 25.
εἴπας, *locutus*. part: a 1. ab (ἔπω) v. [illegible]
εἰπὲ, *dic*. a. 2. imp. 80, 13, 1. vid. in
ἀγορεύω, 203, 26. Oxyt: eſt. 281, 10.
εἰπεῖν, *dixiſſe*, a. 2. inf: ab ἔπω, 80, 14
1. 203, 27.
εἴπερ, καίπερ, etſi, & ſimilia comp. ex
monoſyll. ſunt Paroxyt. 283, 21, 19.
εἴργω

εἶπεῖμι, dixeri. v. in ἀγγελεύω. 203, 26
εἶπον, dixi. a. 2. ab (ἔπω) vid. εἴπω.
εἴπω, dixerim, Aor. Subj. ab (ἔπω) 80, 13, 1. 203, 27.
εἰπών, locutus. ibid.
-ειρ m. g 35, 15, 1.
-ειρα De nom: ſubſt. 216, 7. 216, 44, 1
εἶργμαι, perf. paſſ. ab εἴργνυμι, arceo 187 26, 1.
εἴργνυμι, aut νω, arceo. f. 1. εἴρξω. a. 1 εἶρξα p εἶργχα. p: paſſ: εἶργμαι. a. 1. paſſ. εἴρχθην, ab εἴργω. 187. 24. 1.
εἴργω, facio, includo. 118. 18, 2.
ἐρρέθην, dixi. a. 1. paſſ. ab ῥέω. 80, 17, 2
ἔρκος, ſervitus, carc. incertigen. 25, 27
ἐῤῥέθην & εἰρέθην, dixi. a. 1. paſſ ab ῥέω 80. 17. 2. aut εἰρήθην a (ῥέω) vid. in ἀγγελεύω 203, 29.
εἴρημαι. dixi. ab ἐρέω 80, 16, 2. aut (ῥέω) ſive ἀγγελεύω. 203, 29.
εἴρημαι. perf. paſſ: ibid.
εἶρξα, arcui. a: 1. ab εἴργνυμι. 187, 25.
εἴρξω, arcebo f 1. a verbi eod: ibid.
εἴρχθην prohibitus ſum. a. 1. paſſ. ab eod εἴργνυμι. ibid.
(εἴρω) uſitate ἀγγελεύω, dico, loquor. 189, 43.
-εις Adj: in voc. ν aſſumunt pro ς, & ſuper ε abjiciunt: ut χαρίεις, gratioſus χαρίεν, & aliquā ίε ὦ χαρίει 41, 3. &c
-εις G εἶδος, 31, 25. Item ει©. 32, 1
tum ει©. 32 2.
-εις Participia habent in f: g. εῖσα. n. g εν. 56, 1.
-εις Poſit. format Comp. & ſup. fini addendo τερ© & τατος, & ε abj: ut, χαρίεις, χαριέστερος, χαριέστατος 57, 14
-εις nominativa 215, 42. 216, 1. 1.
εἷς, μία, ἕν, unus, a, um, per omnes ſus. 62. 26. (160. 8, 1.
εἷς, qui miſit. a: 2. Part. imitatur θείς. vel εἶ, ες, 2 perſ. verbi εἰμί. 171, 22, 2
εἶς, vel εἶ, εἰ εἶσι, vel ἴσι, it. 2. & 3. perſ: ab εἶμι. eo. 173. 10.
ἴε, ibas, ἴει ibat. ab εἶμι. 173, 19.
εἰς, ἐκ, περὶ, σὺν, ὑπὲρ Præp. augent ſign. in comp. 220, 32 2. 21. 26, 1
εἰς Præpoſitio regit acc: 233. 4. 235 35, 1. omiſſa addit Acc. nomini aut verbo. 248, 8. poſt εἰκάζομαι detrahitur vel additur Accuſativo rei. 249 24, 2. &c. poſt δράω, vel ἔρδω Accuſativo perſonæ. 249, 29. 2. &c. Atona eſt. 187, 4.
εἰς Ῥώμην. Romam. 233, 23.
εἰς contract: ex ἐὶς, ſecundâ Aor. 2 ἔον, formatiſon a poetico ἔω, ab ἐω pro εἰμί. ſum. vide in ἔον. 314, 19
ἐὶς, ἔντος, qui eſt. Æol: Participium eſt verbi εἰμί. 314, 33 2.
εἶσα Aor: 1. inuſit. ab εἶμι, eo, ſed ejus compoſ. eſt nunc μετεῖσα, intermiſi, μετεισάμενος. inveniēs, intermiſſus. εἰσίτην. att. ἐισίτην, duo ibant εἴσαν, ᾖσαν, & ἤεσαν plures ib 174, 13
εἶσα, veſtivi, a. 1 act. ab εἶμαι. indutus ſum. 177, 24.
εἷσαι & ἕσσαι. veſtiviſſe. vid. in ἕμαι
εἰσακούω, exaudio. præp. εἰς auget vim ſignif: 221, 26, 1.
εἰσάμην, ἐεσάμην veſtivi. vid. εἶμαι. indutus ſum. Item ἕννυμι, induo.
εἰσέκην, novi vid. in εἴδω. 209, 20.
εἴειν, ibāt. vid. εἶσα Aor. inuſ. ab εἶμι
εἰσίτην, Att: ἐισίτην, duo ibant. ib.
εἰσιφέρεσκε, intulit. a: 1. venit a φέρω, per Sync: a φορέω, fero. vid: in φέρω 208, 15
εἰσέφερον. ab eod: φέρω. 208, 13.
εἴσομαι. comp: ab ἴημι 0, 27, 1.
εἴσομαι, comp: ab εἶμι 173, 13, 2.
ἕσμαι, ſedi, ab ἕζομαι. 176, 24, 2
εἵσμην ſederam. ab eod: ibid:
εἶσο & ἕσσο, indueras. ab εἶμαι 177, 20
εἴσομαι, ab ἴημι 170, 21.
εἴσομαι. ibo, dicitur pro inuſitato εἴσω ab εἶμι, eo. 174, 1. 2.
εἴσομαι per Sync: εἴσομαι, videbor. f: 1, ab εἴδω. 209, 19.
ἕσται, indutus eſt. ab εἶμαι, indutus ſum. 177 18. (ſto. 80, 17, 1.
εἱστήκειν ſteteram, pluſq. ab ἕστηκα, εἷστο. indutus erat, vide ſeq: εἶτο.
εἰσφέρε. infer. imp: a (φέρω) vid. in φέρω, fero, parto. 208, 18.

Digitized by Google

εἰσφϑέω, inſeram.a (φϑέω). vid: in φϑέω. 208, 14.

ἔισω. fut: 1 inuſit. ab εἶμι, eo.ſed dicitur εἶμι, aut ἔισομαι, ibo. 174. 6.1.

εἶτε, eſſetis, per Sync: pro εἴητε. 172, 7

εἷτο, & εἷσο. vel ἕσο. indutus erat. ſu perſ: pl: ab εἵμαι, indutus ſu. 177, 20

ἔιχετο τ̃ παρϑένε adhæreſcebat virginis, h.e. ἔιχετο τῷ πόϑῳ vel τῷ ἔρωτι τ̃ παρϑένε. Tenebatur deſiderio aut amore virginis. 241, 25.

-σω finita verba derivata a fut: ſunt Defectiva. 183, 13, 1.

ἔω verbum poëticum pro ἔω; unde derivatur εἰμὶ, ſum. 173, 5. 189, 1. 2.

ἔω poët: pro ὦ, ſim. 1. perſ: Subj: 314. 24, 1.

ἔιωϑα, conſuevi, pro ἔϑα ab ἔϑω, aſſumto jota in penult: 118, 18, 1.

εἴωμεν, ſimus, Po. pro ὦμεν. 314, 27. 1

εἷως Ion: pro ἕως, quoad. 297. 24.

ἐκ præp: in compoſit: auget vim ſignificationis. 220, 31. 221, 27, 1.

ἐκ τ̃ ἐρᾷν, e viſu, τὸ ἐρᾷν, amare, h: e. ὁ ἔρως, amor: Articulus in n: g. additus infinitivo exprimit nomina, gerunda & ſupina Latinorum. vide cætera exempla. 225, 19. &c.

ἐκ vel ἐξ regit Genit. 232, 35. 234, 12, 1.

ἐκ Ῥώμης, Româ. 233, 23.

ἐκ τ̃ πόνε. præ dolore. 234, 15, 1.

ἐκ ſubauditur in Gen: partis 239. 14. 242, 19, 1. in Gen: materiæ. 239 16 in Quæſt: temporis. 241, 43. 1.

ἐκ vel ἀπὸ ſubauditur poſt Partitiva & Superlat. 241, 42, 2. item poſt verba paſſ: ſuperandi 255, 39. 2.

ἐκ τίνος ἄρξωμαι; Theocr: ex quo incepiam? additâ præpoſitione, quæ alias in verbis incipiendi &c. omittitur. 243, 31, 1.

ἐκ Atonum eſt. 287, 23.

ἐκάϑευδον, Dormiebam. cum augm in princip. quia non mutatur ſignif: ſimplicis quamquam etiam inveniatur καϑεῦδον: a καϑεύδω, dormio, cujus Simp. εὕδω, idem. 81, 13. 2.

ἐκαϑήμην, σο, το, vel ſine augm: καϑήμην, ἧσο, ἧτο, ſedebam. 177, 10.

ἐκάϑηρα, purgavi. a: 1. a καϑαίρω. 210. 17.

ἐκάϑιζον. ſedebam. collocabam, imperſ: a καϑίζω. 177. 3, 2.

ἐκάϑισα. ſedi, collocavi. a: 1. ibid.

ἕκατι, adv: cauſa, conſtr: cum Gen: τ̃ κέρδυς ἕκατι. lucri cauſa. ſed verius ſubſtantivum eſt. 235, 15, 1.

ἑκατὸν, centum. Acliton. 63, 21. in compoſ: interponit τ vel ον ut, ἑκατόνταρχης, centurio. 220. 22.

ἑκατοντάχειρ, Æol: ἑκατόγχειρ, centimanus, vid: ἑκατὸν. 220, 22.

Ἐκβατανηνὸς, Ecbatanenus Gentile a primit: Ἐκβάτανα. τὰ, Ecbatana, Metropolis Mediæ. 213. 2.

ἐκδεδιῄτημαι, luxurioſe vixi. perſ: ab ἐκδιαιτάω, auctum duobus locis: a ſim: διαιτάω, in p: δεδιῄτημαι 81, 15, 1

ἐκεῖ, illic, adv: loci, Ubi. 223, 24.

ἐκεῖϑεν, illinc. Adv: loci. Unde. ibid:

ἐκείμην. ἔκεισο, &c. jacebam. imperſ. a κεῖμαι, jaceo. 178, 11.

ἐκεῖνο, illud, Pron: n: g: non ἐκεῖνον. 25, 30. 2. 64, 24, 2.

ἐκεῖνος, ille, Pron: in omnibus caſ: ſequitur Nomina, excepto, quod n: g: ο pro ον habeat. 64, 18.

ἐκεινοσὶ Att: pro ἐκεῖνος. 294. 17.

ἐκεῖσε, illuc. Adv: loci, Quo. 223, 24

ἐκέκραξα, clamavi, a: 1. a κράζω. clamo. 218, 18, 2.

ἐκέκριντο, judicati erant, 3. pl. pluſq. paſſ: in ντο; quia 3. ſing: deſinit in το purum. 139, 25.

ἐκεχρυσώκειν, inauraveram. pluſq a χρυσόω. 139, 19.

ἔκηα, uſſi, A: 1. a καίω vel κάω, uro, abjecto σ. 96, 10.

ἔκλαγξα, clanxi, A. 1. a κλάζω quod ab inuſit: κλάγγω. 196, 6, 2.

ἔκλαγον, clanxi, A: 2. ab eod: v: ibid:

ἐκλίϑην, inclinatus ſum, a 1. paſſ. a κλίνω. 126, 16.

ἐκ-

ἐκορέσθην, ſaturatus ſum. A:1. paſſ. a κορέω. vide unde & qui form: 128, 5

ἑκοῦσα, volens, femin: a maſc: ἑκών. 218, 18.

ἑκούσιος, libens. Participiale ab ἑκών, ἑκοῦσα. ibid.

ἔκπαγλος, horrendus, per Metath. Poët: pro ἔκπλαγος. 276, 20, 2.

ἔκπλωμι inuſit: parit ἐξέπλωμεν, quam ſolvimus. a. 2. 193, 23. 1.

ἐκεράσθην, mixtus ſum, a: 1. paſſ: q: a κεράω. vide in κεράννυμι. 186, 17. 1.

ἐκρέμω, pro ἐκρέμασο, pendebas, Secunda imperf: a κρέμαμαι, pendeo. vid: in κρέμημι. 184, 7. 2.

ἔκρινα, judicavi, a: 1. a κρίνω. producit pen: ut & alii Aor: 1. 96, 23, 273. 35. 1

ἐκρίνθην, judicatus ſum. A: 1. paſſ: a κρίνω. 126, 17.

ἔκρινον, judicavi, aliique Aoriſti ſecundi corripiunt penult: 273, 32. 1.

ἔκρυπτε τὴν θυγατέρα τὸν θάνατον, celabat filiam mortem, h: e. πρὸς τὴν θυγατέρα. 250, 5, 1.

ἔκτανον, occidi, Poët: pro ἔκτεινα, a κτείνω, occido. 106, 26.

ἐκτάθην, occiſus ſum. a: 1. paſſ: a κτείνω. vid: in κτίννυμι. 187. 45, 2.

ἐκταίμην, αιο, αιτο, occiſus eſſem. perf. Opt: paſſ: ab ἐκτάμην, occiſus eram, ex κτείνω quiſ form: vid: 142. 1. &c.

ἔκταγκα, occidi. perf: act: a κτείνω, ſine redupl: primæ conſonæ, ante ε 78. 18. 1. ν abjecto; ut alia in ννω, εινω, ινω. 106, 25. 187, 45, 2.

ἔκταμαι, occiſus ſum. perf: paſſ: a κτείνω. vid: in κτίννυμι 187, 46, 2. habet in Subj: ſecundum opinionem non nullorum ἐκτῶμαι, occiſus ſim. 140, 28, 2.

ἔκτασις, (aut διαστολὴ) nominatur productio, litterarum aut ſyllabarum; ab ἐκτείνω, extendo. 247, 2, 1.

ἔκτεινα, occ: A: 1. a κτείνω. 187, 44, 2

ἔκτισμαι, conditus ſum, p: paſſ: a κτίζομαι, condor. ſine redupl: conſonantis ante ε 78, 19, 1.

ἔκτονα, per. m: a κτείνω, occido: 118, 3, 2

Ἑκτόρεος, Hectoreus, Poſſeſſ: ab Ἕκτωρ. 213. 40.

Ἕκτορ Hector. voc: ab Ἕκτωρ. 40, 15.

ἐκτὸς καμάτου, ſine labore. Adverb: conſtr: ſicut alia cum Gen: 235, 33. 1

ἐκτῶμαι, occiſus ſim. vid: ἔκταμαι.

ἐκφρηθεὶς, ejectus. Part: a 1. paſſ: deriv: a φρέω. v: in φέρω. 208, 16.

ἐκφρήσω, ejiciam, f: 1. act: ibid.

ἐκχέαι, effudiſſe, a: 1. inf: venit a χεύω. vid: in χέω. 205, 15.

ἔκχεον, effunde, A: 1. imp: ibidem.

ἐκχεῶ, effunderim. Aor: Subj: compoſ: ex χέω, fundo, 205, 10. ἐκχεῶ, effundam, Joel: 2. videtur fut: 2. ab ἐκχέω: ut, φιλῶ, a φιλέω. amo. 91, 29, 1.

ἑκὼν, volens, in f: g ἑκοῦσα. Part: 218, 18 ἑκὼν εἶναι, lubens, pro ἑκὼν, per pleonaſm: verbi εἶναι. 254. 23.

ἔλαβον, accepi, A: 2. a λαμβάνω, ex λήβω. 199, 17.

ἔλαθον, latui, A: 2. a λανθάνω, ex λήθω. 199, 20, 1.

ἔλαιον, τὸ, oleum, caret plur. 51, 5, 2

ἔλασα, agitavi, A: 1. ſine aug: pro ἤλασα, ab ἐλάω, vid: ἐλαύνω. 200, 1, 1

ἔλασμα, τὸ, impetus, deriv: ab perf. paſſ: ἤλασμαι. vid: in ἐλαύνω. 201.

ἐλάσσων vel ἐλάττων, minor. Compar: ab ἐλαχὺς, parvus 60, 6.

ἐλάσω, impellam, f: 1. ab ἐλαύνω ex (ἐλάω) 200, 20, v: et: 200, 33. 2.

ἐλαττοῦμαι τοῦ Αἰσχίνου, ſuperor, ab Æſcine. per Ellipſ: præp: ἐκ vel ὑπὸ. 255, 39.

ἐλαύνω, ago, duco, agito, impello. uſurpatur pro inuſit. (ἐλάω). 189, 3, 2. format ab ἐλάω, f: 1. ἐλάσω. f: 2 ἐλῶ. a: 1. ἤλασα, vel ſine augm: ἔλασα, in 3 pl: ἔλασαν, & per abject: σ ἔλαον. p: ἤλακα. Att: ἐλήλακα. paſſ: ἤλαμαι vel ἤλασμαι. ab ἤλαμαι venit A. 1. ἠλάθην: ab ἤλασμαι venit ἔλασμα. impetus. 200, 32, 2.

ἐλαχὺς parvus. Comp: ἐλάσσων vel ἐλάττων. Superl. ἐλάχιστος 60, 6.

Ab hoc Superl. venit alter comparat. ἐλαχιστότερος, *minor*. 60, 28.

(ἐλάω) uſit: ἐλαύνω. 183, 3, 2. f. 1. ἐλάσω producit gradatim ἠλάσκω, ἠλασκάζω, *diſcurſo*. 183, 30. i. retil q: ex eo tēp: v in ἐλαύνω 100, 20 200, 32

ἔλδομαι, *appeto*. Defect: 181, 22.

ἔλεγχος, ὁ, melius dicitur, quam τὸ ἔλεγχος, *elenchus*, 52, 33, 1.

ἐλεήμων, *miſericors*, in voc. ὦ ἐλεῆμον. 40. 13.

ἐλέησόν με *miſereat te mei* 248. 25. 2

ἐλελέγμην, *dictus eram*. Pluſq: p. poteſt formari a pluſq. act. ἐλελέχειν mutato χειν in γμην. 140, 4. 2.

ἔλεος, ὁ & τὸ *miſericordia*. m, g. 2. declin. & etiam n. g. 3. decl. 52, 30. 1

ἐλεξάμην, *dixi*, A. 1. m. fit ab ἐλέξα. A 1 act. addito μην, 111, 6.

(ἐλεύθω) uſitate ἔρχομαι, *venio* 189 5, 2. Præter morem aliorum, nō mutat Att. s Pluſq:perf in η, ſed retinet. ἐληλύθειν, ἐληλύθειν, non ἠληλύθειν, &c. 83, 36, 2. venientia ab eo tempora vid. in ἔρχομαι. 202. 30.

ἐλεύσομαι, *veniam*, vid. in ἔρχομαι.

ἐλέχθην, *dictus ſum*, a. 1. p. unde & quomodo deduc. 128, 4. 128, 33, 1.

εἶλον, *vidi*, A. 1. a λάω. *video*, abjecto σ. 96, 10.

ἐλήλακα, *impuli*, Att. pro ἤλακα. perf. act: ab ἐλαύνω. 100, 21. 201, 3, 1.

ἐληλέδαται, *expulſi ſunt*. Tertia pl. perf. p: pro ἐλήλανται vel ἐλήλαται, a ἐλαύνω. vel potius (ἐλάω) 301, 24 2

ἐλήλυθα, *veni*, p: m: att: pro ἦλυθα, ab ἔρχομαι, ex (ἐλεύθω). 203, 1. habet penult: brevem. 273, 38, 1.

ἐληλύθειν, *veneram*, pluſq: m: vide in (ἐλεύθω).

ἐλήλουθα, *veni*, p: act: ab ἔρχομαι. ſive (ἐλεύθω). 83, 37, 2.

ἐληλύθειν, *veneram*, pluſq: act: ab eodem verbo ibid:

ἐλθὲ, *veni*, a. 2. imp: ab ἔρχομαι. 202, 1. Oxytonum eſt. 281, 10.

ἐλθησθα, *veneris*, Æol: pro ἔλθῃς. 307, 22.

ἕλιξ, *convolvulus*, com: g: 36, 23, 1.

ἔλιπον, *reliqui*, a: 2. a λείπω. vide λιμπάνω. 199, 6, 2.

ἑλίσσω, *volvo*, augetur vocali, addendo jota. 80, 2, 2.

ἑλκέω *traho*, aug: eodem mod: 80, 3.

ἑλκύζω *traho*. Def: v: ἕλκω 183, 33.

ἑλκυσθήσομαι, *trahar*, f: 1. paſſ ab ἑλκύω. 124, 23.

ἑλκύσω, *traho*. quare Defectivum ſit vid: in (ἕλω) 183, 34. 1.

ἑλκύω, *traho*, f: 1. act: ἑλκύσω, paſſ ἑλκυσθήσομαι. 124, 23. quomodo augeatur vid: in ſeq: ἕλκω.

ἕλκω *traho*, itemq; ἑλκέω, ἑλκύω, idem, auget vocalem ſuam ε, non mutando in η, ſed addendo ei jota. 80, 3. Defectivum eſt. 183, 33. 1.

ἐλλάμπω, *intus illumino*. Comp. ex ἐν & λάμπω, ν mutato in λ, ob λ ſequens. 221, 43.

Ἕλλην, Græcus, G: Ἕλληνος, 29, 10. in vocat. ὦ Ἕλλην. 39 25, Dual: Ἕλληνε. Ἕλλησιν ven: a Dat: ſing: Ἕλληνι 17, 4. Ἕλλησι vel -εσι Dat: pl: poët. 30, 2.

Ἑλληνίζω, Græcos, *imitor*, *Græce loquor*. &c. 224, 17.

Ἑλληνιστὶ, *Græce*. Adv: deriv: a verbo Ἑλληνίζω. 224. 17.

Ἔλλειψις, *defectus*, verbale activ: ab a: 2. Ἐλλιπεῖν. *defeciſſe*. 217, 9.

Ἐλλὸς, ὁ, *hinnulus*, m. g: Dialecto communi: ſed ἡ ἐλλὸς f: g: Dial: jonica. 25, 21.

Ἕλμινς, *vermis*. G: ἕλμινθος, 36, 36 f: g. 37, 1. Dat: pl: ἕλμινσι 42, 20.

Ἑλοίμαν, *ceperim*, Dor: pro Ἕλοιμι. 302, 4.

Ἔλον, *cepi* poëticâ Syſtole, pro εἷλον. 274. 30, 2.

ἐλοῦμεν *lavabamus*, per Sync: Poët: pro ἐλούομεν. 275, 39, 2.

Ἐλπίζω, *ſpero*. Imperf: ἤλπιζον. f. 1 ἐλπίσω. A: 1 ἤλπισα. 95, 13. Subj ἐλπίσω: 97, 8, 1. Imp: ἔλπισον, 98, 1.

ἐλπὶς, *ſpes*, f: g: 37, 33: Acc: ſing: ἐλπίδα,

Digitized by Google

κίδα, non Ἐλκεῖν. 39, 1, 2.
Ἴλασαν, agitaverunt, impulerunt. 3. pl:a:1. per abjectionem τ̃ α pro ἐλάσαν, in 1. ſin: ἴλασαν pro ἤλασαν ab ἐλαύνω. 201, 2, 1.
(ἕλω vel ἕλλω) uſitate αἱρέω capio, eligo, 189, 7, 2. A:2. εἷλον, 80, 5. 3. Ab hoc verbo alia gradatim derivata ἕλκω ἑλκύω ἑλκύζω, ἑλκυστάζω, traho, Defectiva ſunt. 183, 33, 1.
Ἐλῶ, impellam, f:2. ab ἐλαύνω. ex (Ἐλάω) 200, 33, 2.
Ἕλωρ, præda, n. g. 35, 26, 2.
Ἐμὲ poet: pro Ἐμὲ. me. 277, 28
ἔμαθον, didici, A:2. verbi μανθάνω. ex μαθέω. 198, 21, 2.
Ἐμαυτοῦ -τῆς, -τοῦ, &c. mei ipſius. vid: per omnes caſus. 66.
Ἐμβάλλω, injicio, compoſitum ex ἐν & βάλλω, mutato ν in μ, propter ſequentem labialem β. 221, 38
ἔμβηθι δ' ἔν. Lucian: intra dum; habet η; non α, ut alia compoſita ex A: 2. Imperati βῆθι, a (βῆμι) pro quo βαίνω, eo, 204, 7.
ἐμὲ vel με, me: acc: ſing: ab ἐγώ, 65, 6
ἐμὲ αὐτὸν, me ipſum, σὲ αὐτὸν, te ipſũ, ἑ αὐτὸν, ſe ipſũ, &c. ſemper Hom: non ἐμαυτὸν, σεαυτὸν, &c. 66, 15.
ἔμεγε Att: pro Ἐμὲ me. 294, 11. 312
Ἐμέθεν Attici Poëtæ pro Ἐμοῦ, mei. 294, 13. 312.
ἔμεν Ion: & Dor: pro εἶναι, eſſe 305 26. 314. 35, 1. Poetice pro ἦμεν, eramus. 314, 13, 1.
ἐμὲν poet: pro ἐσμὲν ſumus. 314, 5. 1
ἔμεναι Att: & Dor: pro εἶναι, eſſe. 314, 33. 1.
Ἐμέο. μέο & Ἐμεῖο Ion: pro Ἐμοῦ, ve μοῦ mei.
Ἐμέθεν, Ἐμέθεν, Att: pro Ion: Ἐμέο, mei. 294, 13. 312.
Ἐμέρα ſcripſerunt antiqui pro ἡμέρα, dies. Plat: 3. 36, 1.
Ἐμεῦ & μεῦ Dor: & Ion: pro ἐμοῦ vel μοῦ. mei.
Ἐμέω, vomo, f:1. Ἐμέσω. 93, 1.
Ἐμεν, ἕω & ἕο, ὥ, ἕτο. miſi, A:2. m: ab ἵημι mitto. 164, 27, 1.
Ἐμίανα, fœdavi, A:1. a μιαίνω. 96, 2. Att. ἐμίηνα, mutato α in η. ibid: v: 25
Ἐμίγην. mixtus ſum. A:2. paſſ:a μίγνυμι e (μίγω). 187, 30, 1.
ἐμὶν & ἐμοὶν Dor: pro ἐμοὶ mihi. 312
ἐμίξ, miſcui, a:1. a μίγνυμι 187. 30, 1
Ἐμίχθην, mixtus ſum, a:1. paſſ: ibid
ἔμμι Dor: pro εἰμὶ ſum. 314, 2, 1
ἔμμορε, diviſi per Metath: pro μέμορε m: a μείρω. 210, 23.
ἐμνήσθην, memini, a:1. paſſ: a μνάομαι, ſi a μιμνήσκω. 197, 20, 1
ἐμοὶ vel μοὶ, mihi D. ſin: ab ἐγώ 65, 4
Ἐμοίγε att: pro Ἐμοί. 294, 11. 312.
Ἐμοίνη Dor: pro Ἐμοί 312.
Ἐμόλυνα conſpurcavi, a:1. a μολύνω in ſut: 1. μολυνῶ manente futuri ν, ſed e brevi hic productâ, 96, 23
Ἐμορξάμην. terſi, a:1. m: a μόργνυμι, q: e. μόργω. 187, 33, 1.
Ἐμὸς ή, όν, meus, a, um. Pronomen regulare 64, 12. venit a Gen: Ἐμοῦ. in N. ἐγώ. 65 25, 1.
Ἐμοῦ vel μοῦ, mei G. Pronominis Primitivi & irreg. ἐγώ, ego. 65, 2.
Ἐμοῦ διδάσκοντος, me docente. b: e. ἐπὶ ἐμοῦ διδάσκοντος. 239, 23.
ἐμοὐδόκει. mihi videbatur, pro ἐμοὶ ἐδόκει. Attice per Synalœpham con glutinatis in unã vox: diverſis 93, 23
ἐμπάζω. curo, f: 1. σω & ξω. 90, 17, 2
ἐμπαρῆναι laxare, apud Epictetum pro ἐμπαρεῖναι, a: 2. inf: a ſimpl: εἶναι ab ἵημι 95, 21, 1.
ἐμπεπαρῴνηκα. perf: duobus locis, auctum a ἐμπαροινέω, petulanter vexo quo παροινέω. 82, 29, 1.
ἐμπεπόληκα & ἠμπόληκα, emi, lucratus ſum, perf: verb ἐμπολάω auctum & ſyll: & quantitate 82, 30, 2
ἐμπίπλη, imple, pro ἐμπίπληθι aut ἐμπίπλαθι, Attice. præſ. imp. vid. πίμπλημι 185, 32, 1.
ἐμπιπλῶν σε στέαρ πυροῦ, ſaturans te pinguedine tritici, LXX. ſed

ſed Reg: v 1. poſtulet εἶναι, 249, 22

ἐμπιπράναι, *incendere*, inf. a πίμπρημι. 185, 42, 1.

ἔμπλαστρον, *emplaſtrum*. n. g. intellecto φάρμακον. 24, 10.

ἔμπλαστρος, *emplaſtrum* f. g. ſc. δύναμις. 24, 7.

ἐμποδίζειν, *impedire*, Conſtr. cum Dat. & Acc. 246, 36, 1.

ἐμπολάω, *emo, lucror*. auget ſimul & ſyllabam & quantitatẽ ἐμπεπόληκα & ἠμπόληκα, ἠμπόλησα, & ſic deinceps. 82, 29, 2.

ἔμπροσθεν, vel ἐνώπιον ἐκείνων, *coram illis*. 234, 25, 2.

ἔμψυχος, *animatus*, comp. ex ἐν, in, & ψυχὴ, *anima*, mutato μ in ν, obſequentem labialem ψ. 221, 39.

-εν Adjectiva, ſunt n: g. 38, 2.

-εν vel ἦν Dor. in inf: pro ειν. ubi Æol: ην. 305, 9.

ἕν, *unum*. v: εἷς, μία, ἕν, &c. 62, 25.

ἐν τῷ μάχεσθαι, *in pugnando* 216, 4.

ἐν τῷ σπείρειν αὐτὸν, *dum ille ſeminaret*, q. d. ἐν τῇ σπορᾷ αὐτοῦ, *in ſeminatione ejus*, 227, 7, 2.

ἐν, in, prep: regit abl: 233, 6. 136, 3. 2.

ἐν Ῥώμῃ, *Romæ*. 233, 13.

ἐν pro εἰς *apud* Thuc: 236, 6, 2.

ἐν ἐπὶ, ſub: in Abl: pretii. 243, 28, 2

ἐν δυοῖν ὀβολοῖν θεωρεῖν, *pro duobus obulis ſpectare*. 243, 32, 2.

ἐν ſubaud: in Quæſt: temp: 244, 11, 1

ἐν πλείονι χρόνῳ, *per longius tempus*. Plut: 244, 12, 1,

ἐν ante Abl: inſtrumenti, vide ſubaud: & expreſſ: 247, 1, 2. &c.

ἐν βέλει πληγεὶς, *telo ictus*. Eur. 247, 6, 2.

ἐν & σὺν non poſcunt Dat: ſed Abl; 247, 12, 2.

ἐν Atonum eſt. 287, 23.

ἐναλλάσσω, *muto, immuto*; Imperf. ἐνήλλασσον, cum augm: in medio, quamvis non mutat ſignif: ſimplicis ἀλλάσσω 81, 30, 2.

ἐναντίον ὑμῶν, *è regione veſtri, coram vobis*. 234, 35, 1.

ἐναντίος, *contrarius*, Paroxyt: per exceptionem. 282, 8, 2.

ἐνδέχεται, ἐνδέχονται, quomodo conſtr: vide 231, 18, 2. &c.

ἐνδέχεσθαι, συμβαίνει, *contingit*, &c. verba eventus ſubjiciuntur poſt ἄνευ πρὶν, πρὶν ἢ, ἐπεὶ, ὡς, ὥστε, &c. 232, 14, 1. 232, 28, 1 confer etiã 231, 28, 1. &c

ἐνδέχονται αἱ ἀρχαὶ ἄλλως ἔχειν, *contingit ut principia aliter ſe habeant*. Ariſtot: ubi alius dixerit, ἐνδέχεται τὰς ἀρχὰς ἄλλως ἔχειν. 231, 21, 2.

ἔνδοξος, *glorioſus*. Comp: & ſuperl. ἐνδοξότερος, ἐνδοξότατος, per ο, quia præcedit vocalis longa. 58, 8.

ἐνεγγυησάμην, *ſpopondi*. A: 1. m: ab ἐγγυάω, cum augm: in medio. Sic & A: 1. Act. ἐνεγγύησα. vid: in ἐγγυάω 82, 3, 2.

ἐνέγκαι, *tuliſſe*, a: 1. inf: ab (ἐνέγκω) pro quo uſurp: φέρω. 208, 5.

ἐνέγκαιτο, *ut adipiſcatur*. Luci: a: 1 Opt: m: a φέρω, ex (ἐνέγκω) 208, 9.

ἐνέγκας, *qui tulit*, Part: ibid:

(ἐνέγκω) *fero*, A: 1. ἤνεγκα, cum characteriſt: præſentis: Ionice ἐνείκω, ἤνεικα; 95, 16, f: 2, ἐνεγκῶ, pen. longâ 100, 15. pro (ἐνέγκω, ἐνείκω, ἐνέχω) uſitate φέρω, *fero*. 189, 9, 1, ab eiſque φέρω deſumit tempora, quod vide. 208, 1. &c.

ἐνεγκῶ, *feram*, f: 2. ab (ἐνέγκω) 100, 1

ἐνεδρεύειν, *inſidiari*. habet Dat: & Acc: 246, 36, 1.

ἤνεικα, *tuli*, Ion: pro ἤνεγκα, ab ἐνείκω. 208, 8.

(ἐνείκω) A: 1 ἤνεικα, *tuli*, Ion: pro (ἐνέγκω) ἤνεγκα 95, 17. pro conſitatum φέρω, *fero*, 189, 9, 2. ſumitque ab eo ἤνεικα, *tuli*. 208, 8.

ἕνεκα vel ἕνεκεν, *cauſâ, gratiâ, propter*. Adverbium habens vim præpoſitionis, regit genit: ut. ἕνεκα vel ἕνεκεν δικαιοσύνης, *propter juſtitiam*, 235, 2. τοῦ βελτίστου ἕνεκα vel ἕνεκεν, *optimi rei ergo*. 235, 13, 1. Supprimitur

poſt

oſt interjectiones. Sylburg: 235, 0, 1. item ante Gen: cauſæ; ut, φιλεῖ αὐτὸν τῆς ἀρετῆς, ſc: ἕνεκα. amat illum propter virtutẽ. 239, 11. Non recipit accentum ſequentis Encliticæ, nec unquam ſcribitur ἕνεκά σου, tui cauſâ: quia habet vim & naturam præpoſitionis. 289, 1, 289, 11, 1.

ἐνεκωμίαζον, celebrabam, Imperf. ἐγκωμιάζω, cum augm: in medio. to eodem ἐνεγκωμίαζον, interpoſito γ. 82. 16. 1.

ἐνεμήθην. tributus ſum. A. 1. paſſ. quaſi a νεμέω, νεμήσω, ἐνεμήθην, pro ἔνειμα, a νέμω. unde & quomodo cum aliis Aoriſtis 1. paſſ. formentur, vid. 127, 15. &c. itẽ, 128, 16, 1. &c.

ἐνεούρηκα, immiņxi, Att. poſito ε ante ε. perf. comp. ab οὐρέω, mejo. p. ούρηκα, & Att. ἐούρηκα. 82, 11, 1.

ἐνεχθεὶς, latus. Part. a. 1. ab (ἐνέχω) pro quo uſit. φέρω. 208, 10.

ἐνεχθήσομαι, ferar, f. 1. paſſ: ab eod. ib

ἐνεχύραζε, oppignerabat, pignus præbebat, imperf. Æſch. & Demoſth. ſine augm. ab ἐνεχυράζω, 82, 19, 2.

ἐνεχυράζω, ἐνεχυράζομαι, vel ἐγχυράζομαι, oppignoro, deriv. ab ἐνέχυρον vel ἔγχυρον, pignus: aut uſurpatur ſine augm. vide præced ἐνεχύραζε. aut verbum & præpoſitio ante verbum augetur: ut, ἐγκεχυρασμένον & ἠνεχυρασμένον. Synceſi. 82, 13, 2.

ἐνεχυρίασο pignori erat oppoſitum, plq: paſſ. ab ἐγχυριάζω. 82, 24, 2.

ἐνέχυρον vel ἔγχυρον, pignus. 82, 15, 2

(ἐνέχω) uſitate φέρω, fero, 189, 9. Generat perf. m. Att ἐνήνοχα Aor. Paſſ. ἠνέχθην, ἐνεχθεὶς, f. 1. ἐνεχθήσομαι. 208, 9.

ἐνήνοχα, tuli. vid: ἐνέχω.

ἐνιᾶσι, immittunt, 3. pl. præſ ind: ἐνίημι Compoſ. ab ἵημι, habet accent circumf. diſcrepans a compoſitis aliis, ἐπιτίθασι προσίασι. 150, 29, 1.

ἐνιαυτοῦ παρελθόντος, anno præterlapſo. Abl. abſolutus. vide: 244, 10, 2.

ἐνίσπω, dico, ab ἐνίπω, verbum Defect. 182, 38, 2.

ἐνίσπε, dic vel ſequere, imp. ab ἐνίσπημι. 158, 26.

(ἐνισπέω). Poët. ἐνίσπω, dico, narro. 189, 11, 2.

ἐνίσπημι. dico vel ſequor. 158, 26.

ἐνισπήσω, dicam. vid: ἐνίσπω.

ἐνίσπω. dico (pro quo Hom. ἐνίσπω ab ἐνέπω) Defectivum, format tamẽ ἐνίψω, dicam, & aliunde ἐνισπήσω. 183, 28, 2. Poëticum eſt. 189, 11, 2.

ἐνίσπω. dico. vid: ἐνίσπω.

ἐνίψω, dicam, vid. ἐνίσπω.

ἐννέα, novem. Acliton. 63, 20.

ἕννυμι aut -ύω, veſtio, induo, ab (ἕω) inuſitato format f. 1. ἕσω. a. 1. m. ἑσσάμην perf: paſſ. εἷμαι. part. ἑιμένος f. 1. paſſ. ἑσθήσομαι. Sed compoſitum ἀμφιέννυμι ἀμφιέννυμαι, & ἀμφιέσμαι eſt multo uſitat. 186, 30, 1. vid. etiam in εἷμαι, indutus ſum. 177, 24 uſurpatur pro inuſitato (ἕω) 189. 28, 2.

ἐντροπαλίζω, converto. Defect. 183, 37, 1.

ἐνόη, ſciebat, νοεῖς, ſciens, poet: a νόημι vel νοέω. 311. 22.

ἐνοχλέω, turbo, perturbo. augetur duobus locis, initio & medio: ἠνώχλησα: habet in conſtruct. Dat. & Acc: 246, 37, 1.

ἐνὶ Dat. ſing: in Dat. pl: ἑσι 42, 15

ἐντὶ Dor pro ἐστὶ, eſt, 314, 2. 3. item pro εἰσὶ, ſunt. 214, 5, 3.

ἔντι Æol. pro εἰσὶ. ſunt. 314. 5. 1.

ἐντὸς ἑαυτοῦ εἶναι, apud ſe eſſe: ἐκτὸς ἑαυτοῦ, non eſſe apud ſe. 234, 36, 1.

ἐναντίον ἐκείνων, coram illis. 234, 25, 2.

ἕξ. ſex. indeclinabile. 63, 10.

ἐξ vel ἐκ præp. regit Genit. 232, 35. 234. 12. ἐξ ἀργυρίου ποτήριον, ex argento poculum ibidem. Subauditur ante Gen. partis. 242, 19, 1. Item in Quæſt. Temp. 242. 43, 1. Atonum eſt. 287, 13. In fine verſus acuitur.

Digitized by Google

acuitur. 288. 6, 1.
ἑξαέτης, *ſexennis*. 48. 34, 2. inſerto α pro ἑξέτης. 220, 19.
ἔξαιτος, *exquiſitus*, per Sync: poet: pro ἐξαίρετος. 276, 5, 1.
ἐξαλίσαι, A. 1. inf. vid. in ἀλινδέω, *voluto* 203. 18, 1.
ἐξαμβλοῦν, *hebetare* aut *abortum facere*, apud Plat: 183. 7, 2.
ἐξανύω, *perficiam*, f: 1. ſine σ. ſicut quædam alia ab υ puro. 91, 25. 2.
ἐξεβίακε, *exturbavit*, Att: abjecta prima verbi conſonante aucti ſyllabice. pro ἐκβεβίακε. 82, 36, 2.
ἐξέγρης, *excitatus es*, pro ἐξεγέρθης Heſych: a: 1. paſſ: veniens a Simplici ἔγρομαι, quod deriv: per Sync: ab ἐγείρομαι 183. 23, 2.
ἔξει, *exi* Heſych: imp: ab ἔξειμι a Simp: εἶμι, eo. 175. 4.
ἔξειμι μαχέσασθαι, ὃ μάχεσθαι, ἕνεκα τοῦ μάχεσθαι, & πρὸς τὸ μάχεσθαι, *exeo pugnatum*, vel *ad pugnandum*. 226, 4.
ἐξελάσω vel ἐξελῶ, *expellam*. vid. verbum ſeq.
ἐξελάω vel potius ἐξελαύνω; *expello*, habet in f: 1 ἐξελάσω & ἐξελῶ, ᾷς ᾷ. Ariſtoph: ut fit in aliis futuris in ισω, vel etiam εσω & ασω, quæ ultimam circumflectunt tollendo σ. 91. 10. Ab άσω conjugantur ut contracta ab άω, 91. 25, 1.
ἐξέπηγεν, *congelavit*, Att: pro ἐκπέπηγεν, perf: m: ab ἐκπήγνυμι *congelo*, abjectâ primâ conſonante. 82. 36, 2.
ἐξεπλώομεν, *eram ſolvimus*, Apoll: 1. pl: a: 2. q. ab ἐκπλώω. 193, 22, 2.
ἐξέτης & ἑξαέτης, inſerto α, *ſexennis*. 220, 19. non ἑξέτης 48. 33, 2.
ἐξέτρεσε, *eluſit*, a: 1. q: a τρέω 193. 18, 1
ἐξῄεσαν, *exiverant*, a ſimpl: ᾔεσαν, *iverant*, Att: pro ᾔεσαν, quod in 1. ſing: ᾔειν, *iveram*, Pluſq: m: a p: m: εἶα. Att: ᾔα ab εἶμι. eo. 176, 1.
ἐξήλικας, *evolviſti*, ab ἀλίζω ſive ἀλίω, v: in ἀλινδέω. *voluto*. 203. 18, 1
ἑξῆς, *ordine, deinceps*, Adverb: deriv: a verbo ἔχω. f: 1. ἕξω. 224. 16. Conſtr: cum Genit: Diod: jungi Dat: vel Abl: 235, 22, 1.
ἐξήετο, *exiveratu*, comp: ab ᾔετο, *iveratu*, per eliſion: pro ᾔειτο & ᾔειτο, in 1. ſing: ᾔειν Att: pro ᾔειν Pluſq. act: ab εἶμι. eo. 174, 11, 1.
ἔξιημι. *exeo*, ab antiq: ἴημι pro εἶμι *eo*. 221, 18, 2.
ἐξίσταμαι, *ſum in ecſtaſi*. ἐξ ſign: 221, 27. 1.
ἔξεσα, *ſculpſi*, p: m: ab ξέω, *ſculp*. 217, 19, 2.
ἕξομαι, *habebo*, f. 1. m. ab ἔχω. 104.
ἐξόν, *cum liceat*, Part: neut: imp: abſol: poſit: in Acc. 244, 37.
ἕξω, *habebo*, f: 1. act: ab ἔχω 92. 10. 204. 8. ſpiritu diſtinguitur ab ἔξω *foris*. 92, 17, 2.
ἔξω, *extra, foris*, Adv: parit Comp. & Superl: ἐξώτερος, *exterior*, ἐξώτατος. *extimus*. 62, 4, 2.
ἐξωσθείς, *ejectus*. Part: vid. in 195, 18, 1.
ἐξώτερος, ἐξώτατος, v: ἔξω,
-οιο- Gen: 3 decl: cont: in ωιο ex vet: οιο pro ου Ion: in 2. paſſ: & med: 296, 28.
-οιο & -ου- Ion: mutant, in
ἕο Ion: pro οὗ, *ſui*, 212.
ἔοθεν ἕθεν Att: pro οὗ, *ſui*. 294.
-εος- Genitivorum 3: d: contr ος, ſi veniant ab ης, ες, ος. 45, 1.
ἑοῖ poët: pro οἷ, *ſibi*.
ἔοικα *ſimilis ſum, viſus ſum*, Att: εἶκα, p: m: ab εἴκω. 83, 17, 1. 83, 4.
formatur mutato ι f: 2. act: οι. 117, 18.
ἕοιμι, *mittam*, pro ἵειμι. Opt. 157, 1.
ἔοιμι, ἔοις, ἔοι, *eſſem, es, et*, pro 314, 29.
ἑοῦ Dor. pro οὗ. *ſui*.
ἐοῖσα Dor: pro οὖσα, *quæ eſt*. 314.
ἔολπα *ſperavi*, pro ἔλπα Att ἔλπω 83, 18, 1.
(ἕομαι) uſitate ἕζομαι, *ſedeo* 189.
ἕω,

ἦν, *eram*, poët. pro ἦν. 314, 11, 2.
ἔην, ἦν, & contracte ἦν, quod Herodot: rurſus diſſolvit in ἔην, formatur ab Ionibus ab ᾱ: 2. poetico ἦεν, quod ab antiq: ἦν, pro εἰμὶ, *ſũ*. 214, 20
ἔοργα, Att: pro ὄργα, *feci*, p: m: ab ἔργω, *facio*. 83, 20, 1. 83, 41. 2.
ἔοργα, pro ἔρρεγα, venit a ῥέζω, *facio, ſacrifico*. 118, 15, 2.
ἔοργα pro ἔοργα, aut ἔργα, venit ab ἔργω, *facio, includo*, ſecundum Etymologum. ibid.
ἑπιζω, *ferior*, in imperf: habet ἔφερ-ζον; quòd ea quæ habent ε ante ο, retinent, & ο mutant in ω. 79, 30.
εος, -ιος, & ſæpius -ειος, -ιος demonſtrant poſſeſſionem. 213, 39.
εος Nominum in εος Att: & communiter mutatur in εως, 298, 17.
εος nonnulla Proparoxytona fiunt poſt contr: Periſp: 284, 28, 2 (303, 16
εος in Gen: 3. d: decl: vertitur in ευς, poet: pro ᾗ, *ſui*, 275. 2, 2.
ἔρμηκα, *minxi*, Att: pro ἔρμηκα, ab ὀμίω, *mejo*. ſic ἐνεύρηκα, *imminxi*. 11, 1.
ἑός, *qua eſt*, Ion: pro ὅς, 314, 33 3
ἐπ' ἐμοῦ. *meo tẽpore*. Dem: 242, 22, 2
ἐπάγην *compactus ſum*, a: 2. paſſ: antiq: πήγω. vid: πήγνυμι. 187, 44, 1
ἐπαγινέειν σφίσι αἶγας *adducere ſibi capras*: Herodot: Ionice concurrentibus vocal: Communis poſtulat dialectus, ἐπάγειν σφίσιν αἶγας. ideo ν. Attica ν admittit vel ſequente conſonâ, 301, 28.
ἐπάθον *paſſus ſum*, a: 2. verbi πάσχω, ex πήθω. 199. 23, 1. 206, 17.
ἐπανέρχομαι ἀπὸ τοῦ μυχοῦ, *redeo à ſynanao*. 216, 6.
ἐπανήειμεν *redieramus*. 1. pl: pluſq. act. ab ἐπανεῖμι att: pro εἶμι, *ivi*, p: m: verbi εἶμι, *eo*. 175, 20.
ἐπανίοι, *rediret*, Joſeph: a: 2 opt: a ſim εἶμι, ἴοις ἴοι, &c: in Ind: εἶμι 174, 21, 2
ἐπανίστημι, *concito, inſurgere facio contra aliquem*. Compoſitum ex duabus præpoſitionibus, ad augendam vim ſignificationis. 221, 15, 2.
ἐπάνω πάντων, *ſupra õnia*. 234, 28, 2
ἐπαρῳνοῦν, *vinolentia peccabã*. imp: a παροινέω, cum duplici augm: Sic A: 1 ἐπαρῴνησα, & p: πεπαρῴνηκα 82. 30.
ἔπασχον, *patiebar*, Dio. imperf: a πάσχω. 206, 14.
ἐπαύσατο ὀργῆς, *ab ira deſiit*, Herod: ſine præpoſitione 243, 35, 1.
ἐπαφεῖναι, *immittere*, pro ἐπαφεῖναι. A: 2. inf: a ſimplici εἶναι, *miſiſſe*, ab ἵημι, *mitto*. 159, 18, 2.
ἐπεὶ, *poſtquam, quoniam*, habet Ind: Opt: & infinit. 251, 10. 250, 11
ἐπειδὰν, *poſtquam*, habet indic: & Subj: 250, 18.
ἐπειδὴ, poſtquam, quoniam, habet Indic: & infinit. 250. 24.
ἐπεκούρουν *auxiliabar*, imperf: ab ἐπικουρέω, cum augm: in medio. 82, 11, 1.
ἐπεμελεῖτο τούτων, *talia curabat*, Xenoph: pro τούτων. 244, 46, 2.
ἐπένθεσις quid ſignif: & unde deriv: 275. 9, 1. Quot modis fiat. ibid:
ἐπεξείημεν, *erupéramus*. pluſq: ab ἔξειμι, *erũpo*, cõp: ab εἶμι, *eo*. 174, 2 1
ἐπεξῄειμεν, *erupéramus*, pro ἐπεξῄειμεν aut ἐπεξείημεν. vid: ibid:
ἐπείθομεν, *obtemperavimus*, per Syncop: Poët: pro ἐπεπείθομεν 275. 34 &
ἐπέπλων, *aduavigavi*, Heſiod: ἐπέπλων Etym: A: 2. quaſi ab ἐπίπλωμι ex ἐπὶ & πλόω. pro πλέω. 193, 19. 1
ἐπέπλως, *adnavigaviſti*, ponitur ab Etym: pro ἐπέπλευσας: & Part: ἐπιπλώς pro ἐπιπλεύσας. 193. 7, 2
ἔπεσα, *cecidi*, a: 1. verbi πίπτω, ex (πέτω). 206, 24.
ἔπεσον, *cecidi*, a: 2. ejuſdem verbi πίπτω, ex (πέσω). 206. 25.
ἕπεται τῇ ἀχαριστίᾳ ἡ ἀναισχυντία, *animum ingratum ſequitur impudentia*. 245, 13.
ἐπετήδευσα, *operam dedi*, a: 1. ab ἐπιτηδεύω, *operã do*; augm: in med: 82, 13, 1
ἐπετόμην, *volab*: a πέτομαι. 185, 20 2

ἐπεφάγκειν, *luxeram*, pluſq: a φαίνω; ν verſo in γ obſequens κ 106, 20

ἐπεφιλήκειν, *amaveram*, pluſq: m: a φιλέω. 116, 9.

ἐπεφιλήκειν, *amaveram*, pluſq: act: ab eod: 106, 5.

ἐπεφιλήμην, *amatus eram*. pluſq. paſſ. ab eodem φιλέω. 129, 15.

ἐπεχείρουν, *aggrediebar*, imperf: ab ἐπιχειρέω, cum augm: in med: 82, 10, 1

ἐπήει, *ſubibat, ſuccurrebat*, laci. pluſq m: a ſimplici ἤειν, *iveram* ab εἶμι. 175, 19

ἔπηξα *copegi*, a. 1. a πήγνυμι. 187, 45 &

ἐπηρμένος πλούτῳ, & ἐπὶ πλούτῳ, *elatus opibus*. 247, 20, 2.

ἐπήχθην, *compactus ſum*, a 1. Paſſ. a πήγνυμι, ex antiq πήγω. 147. 46, 1

ἐπὶ ὑγίειᾳ, *propter ſanitatem*. Baſil. omiſſa apoſtropho; cum regula poſtulet ἐφ᾽ ὑγίειᾳ. 14. 19, 1.

ἐπὶ præpoſ. regit Gen. acc. abl. 233, 15. 237, 15.

ἐπὶ ſubauditur in κύκλοθεν τοῦ θρόνου, *circum thronum*. 234, 31, 2. item in Gen. abſol. ſive Quæſt. temporis. 239 23. 242, 43, 1. item in abl. pretii, 243 29, 2. & modi, cauſæ, &c. 247. 20, 2.

ἐπὶ Ἡγησίου Ἄρχοντος, *Hegeſia imperante*. 242, 39, 2.

ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ ἀπαλλάττω σε δεινῶν, *magna mercede te libero malis*. 243. 36, 2.

ἐπὶ μηδενὶ μᾶλλον χαίρειν καὶ τέρπεσθαι, ἢ ἐν τῷ τοὺς ὑπηκόους εὐεργετεῖν, *nulla re magis gaudere & delectari quam in bene merendo de ſubjectis*. 247, 26, 2.

ἐπὶ & omnes præpoſit. deſinentes in unam trium communiũ eam corripiunt, in & extra compoſit 261, 13

ἐπιβαλλόμενοι πλεῖστα τῶν ἱματίων, *qui teguntur plurimis veſtibus*. per Ellipticam Hypallagen. 249, 4, 2.

ἐπείσομαι, *adibo*. Hom. a ſimplici εἴσομαι, ibo, f: 1. m: ab εἶμι, *eo*. 176, 4.

ἐπίθες, *impone*. compoſ: a θές, *pone*, retract: ſecundũ reg: accentu. 286, 8

ἐπιθυμεῖν μεγάλων, *cupere magn*… 240. 14.

ἐπιθυμεῖν μηδέν, *cupere nihil* 244, 35, 2

ἐπιθυμεῖν, *cupere*; πειρᾶν, *tentare*, … *periri*; ἀπολαύειν, *frui*; ἐπιμελεῖσθαι, *cu*… *ram gerere*; καταφρονεῖν, *contemne*… ἀποδέχεσθαι, *probare*, aliaque animi… Genit: conſtruuntur quoque cum Accuſ: 244, 32, 2.

ἐπιθυμήσεις τὴν γυναῖκα, *concupi*… *ſces uxorem*, LXX. 244. 39, 2.

ἐπίκειμαι ὅλον ὄρος, pro ὅλον ὄρος ἐπί… κειταί μοι, *totus mons mihi impoſi*… *eſt*. per Ellipticam Hypall: 249, 6, …

ἐπικίνδυνος, *periculoſus*, inclin… Comp: ἐπικινδυνότερος, quam … κινδυνώτερος. 58, 20, 1.

ἐπικουρέω, *auxilior*, in imp: ἐπεκού… cum aug: in medio. 82, 10. 1.

ἐπιλάθου, *obliviſcere*, A: 2. imp: m. irregul. Paroxytonon. ab ἐπιλανθά… νομαι. 283, 12, 2.

ἐπιλείπειν, *deeſſe*, habet Dat: & Acc: 246, 36, 1.

ἐπιμελεῖσθαι στρατηγίας, *curare exer*… *citum*. Plato dixit περὶ στρατηγίας 243, 18, 1.

ἐπιμπλάμην, *implebar*, imperf. paſſ: a πίμπλημι, *impleo*. 185, 35, …

ἐπιμπράμην, *incendebar*, Imperf. paſſ: a πίμπρημι, *incendo*. 185, 44, …

ἐπίμπρην, *incendebam*. imp: a πίμπρημι. 185, 40. 1.

ἔπινον, *bibebã*, imperf: a πίνω. 207, …

ἔπιον, *bibi*. a: 2. a πίνω, ex (πί…) 207, 18.

ἔπιπλεω, τὸν & τό. *plenum*, multa… alia habent in Acc: ω pro ων. 27, 2, 1.

ἔπιπλεως, ὁ, ἡ. *plenus, a*, in neutro invenitur etiam ἔπιπλεω apud Plat… pro -ων. 25, 32, 1.

ἐπίπλην, *implebam*, a πίπλημι 185, 31, 1.

ἐπιπλώς, qui *adnavigavit*, Partic… pro ἐπιπλώσας. Etym: 193, 8, 2

ἔπισα, ad *bibendum dedi*, A: 1. verbi πιπίσκω a (πίω) 197, 23, 1.

ἐπισ…

ἐπίσταμαι, *ſcio*, in 2. perſ: habet ἐπίστῃ pr. ἐπίστασαι 120, 24. & etiam ἐπίστασαι ἐπίστασαι; ut ἵσταμαι 164, 3, 2 uſurpatur pro inuſit: (εἰδέω, & εἴδημι). 189, 42, 1.

ἠπιστάμην, *ſciebam*, in 2. perſ. ἠπίστασο Ion: ἠπίστω Att: ἠπίστω. Pro eodem ἠπιστάμην ἠπίστασο &c. ſecundũ ἱστάμην ἵστασο. 164 19, 1.

ἐπίστῃ, *ſcis*, vid: ἐπίσταμαι.

ἔπισχες, *exſpecta*. Imp: a ſimplici σχὲς *habe*, a (σχῆμι) ſive ἔχω. 104 13.

ἐπιτηδεύω, *operam do*, A: 1 ἐπετήδευσα, cum augm. in medio. 82, 12, 1

ἐπιτιμᾷν, *reprehendere* conſtr: cum Dat. & interdũ cum Acc: 246, 26, 1.

ἐπιτίμια, *pœna*, caret ſing: 51. 16, 2

ἐπιτετροφέναι, *commiſiſſe*; ἐπιτετροφὼς, *qui aliquid commiſſum*, retinent accentum ſimplicium τετροφέναι, *verſiſſe*; τετροφὼς, *verſus*. 286, 27.

ἐπιτρέπομαι τὴν δίαιταν, *committitur mihi arbitrium*, per Hypall: aſſuum. 248, 15.

ἐπιχειρέω, ῶ, *aggredior*. in imperſ: ἐπεχείρουν. 82 9, 1.

ἐπλάγην, *percuſſus ſum*, A: 1. paſſ: a πλήγνυμι, ex πλήγω. 187, 8, 2.

ἔπλασα *finxi*, a πλάσσω, 126, 1.

ἐπλάσθην, *fictus ſum*, a: 1. paſſ: πλάσσω, unde & quomodo, cum m.: bus form: 128, 1. 128, 39. 1.

ἔπλετο, *exiſtebat*, poet: pro ἐπέλετο. πέλομαι, *exiſto*, per Sync: 275, 38. 1

ἔπληξα, *percuſſi*, a: 1. a πλήγνυμι. ., 7. 2.

ἐπλήχθην *percuſſus ſum*, a: 1. paſſ: b:

ἐπνεύσθην, *ſpiravi* a. 1. paſſ: retinet υ: πνεύω, pro πνέω vel πνεύω, *ſpiro*. .6, 17. 1.

ἐπόθην, *bibi*, A. 1. paſſ: verbi πί- . ex (πῶμι). 207, 24.

ἐποίησε τῇ πόλει ἀγαθὸν. Iſocr: 48 5, 1.

ἕπομαι, *ſequor*, augetur addito vocali ε. 80, 6. poetæ ἕσπομαι, 183, 19. 2

ἐποπτεῦσαι, *inſpicere*, Ion: pro ἐφο- ρᾶν. 297, 30.

ἔπος, τὸ, *verbum*, contrah: ut τεῖχος. 48, 6, 1.

ἔπραθον, *vaſtavi*, Metath: poët: pro ἔπαρθον 276, 23, 2.

ἐπρήσθην, *incenſus ſum*, a: 1. paſſ. verbi πίπρημι aut πίμπρημι, ex (πρήω) 185, 2, 2.

ἐπρίω, *emi*, a: 1. pro ἐπρίασο 96. 11.

ἐπριάμην, *emi* pro ἐπρησάμην, ib:

ἐπρίω, *emebas*, pro ἐπρίασο in im:

ἐπρίω, *emiſti*, pro ἐπρίαο Ion: ſive ἐπρίασω in A: 1. m: a πρίαμαι. 184, 32, 2.

ἑπτὰ, *ſeptem*, Aclitum: 63, 20.

ἑπταέτης, *ſeptennis*. in G: ἑπταέτους. ἑπταέτηος inuſit: ſaltem Attica & communi Dialecto: ſed ἑπταετοῦς dicitur, quum in Nom: ſcribitur ἑπταετής. In acc: habet ἑπταέτη & aliquando ἑπταέτην. vide copioſius de hoc & aliis compoſ: ab ἔτος, 48. 17. 2

ἐπτάμην, *volavi*, A: 2. m: ab ἵπταμαι. 185, 24, 2.

ἔπταρον, *ſternutavi*, A: 2. verbi πτάρνυμαι, a πταίρω.

ἔπτην, *volavi*. A: 2. act: ab ἵπταμαι. 185, 25, 2.

ἐπτόμην, *volabam*, imperf: a πέτομαι, *volo*. pro ἐπετόμην. per ſyn: 185, 29, 2

ἐπυθόμην *percunctatus ſum*. A: 2. m: v: πυνθάνομαι. ex πεύθομαι 198, 38 2

(ἔπω) *dico*, augetur vocali ε, quæ ſecundum reg: mutanda eſſet in η, addito jota: ut multa alia. 80, 8, 3. A: 2. εἶπον habet Charact: præſentis. 95, 16. pro (ἔπω) in præſ: & imperf: uſurpatur ἀγορεύω, & Poët: ἐννέπω. 189. 14, 2. cætera ejus tempora vide in ἀγορεύω. 203, 25.

ἔραμαι, *amo*; imperf: ἠράμην. Reliqua ab ἐράω: eſt enim verb: defectivum. 184, 26, 2.

ἐρᾶν, *amare*, habet ſolum Accuſ. 244, 43, 2.

ἐργάζομαι, *operor*, nunquam ἠργάζετο 69, 21, 1. augetur ut ἔχω, εἶχον. 80, 9.

ἐργᾶς, *operaberis*, Gen: 4. eſt fut: 1. ὅτε ἐργᾶς τὴν γῆν, Quando operaberis terram. 91, 27, 1.
ἔργον, *opus, factum*, per Ellipſin ſupprim: in illo Æliani: κυνὸς Αἰγυπτίου τὸ σοφὸν, *Canis Ægyptii ſapiet*, 255, 25, 1 Cum eo compoſita ſubſtantive ſumta ſunt Oxytona: ut συνεργὸς, *ſocius, operis*. 287, 13, 1.
ἐρίον *lana*, contracte ἐρᾶ, 22, 23, 1.
ἐρεύνω, *rogo*, format f: 1. ἐρήσομαι ab (ἐρέομαι) pro εἴρομαι. 201.
ἐρείδω. *firmo, hæreo*, habet in perf: Att: ἐρήρεικα. ἐρήρεισμαι, ἐρήρειδα, ſine correptione tertiæ ſyllabæ, ad different. ἀπὸ τῆς ἤρεικα, quod ab ἐρίζω, *litigo*. 83, 14, 2. f: 1. act: ἐρείσω. paſſ: ἐρεισθήσομαι. p: act: ἤρεικα. paſſ: ἤρεισμαι. 134, 17.
(ἐρέομαι) uſitate εἴρομαι, *inquiro*. 189, 16, 2. f: 1. ἐρήσομαι. 201.
ἐρέσσω, *remigo*, caret fut: 2. 101, 22, 2
ἐρεύγω, *eructo*, f: 2. ἐρυγῶ. 99, 14, 2: 2. ἤρυγον. f: 1. ἐρεύξομαι. 199. 16, 2.
(ἐρέω) uſitate ἀγορεύω, *dico*, 189, 18, 2 Perf. εἴρηκα: εἴρημαι. A: 1. ἐρρέθην, & εἰρέθην. 80, 15, 2.
ἐρῆμος, ſc: γῆ, *eremus*. f: g: 24, 1.
ἐρήρειδα, vid: ἐρείδω.
ἐρήρεικα. ibid.
ἐρήρεισμαι. ibidem.
ἐρήρεικα, Att: pro ἤρεικα, *contendi*, p: act: ab ἐρίζω. 83, 42, 1.
ἐρήρεισμαι, p: paſſ: ibid:
ἐρήσομαι, *inquiram*. f: 1. ab (ἐρέομαι) uſitate εἴρομαι 201.
ἐρι Præpoſitio inſeparabilis auget vim ſignificationis in compoſitione 212, 28. 212, 38, 2. Corripit vocalē communem jota. 261, 14. venit a ἐρῶ, *amo*, vel ἄγαν. 212, 39. 2.
ἐρίβρομος, *magno clamore ſtridens*. 212, 38.
ἐρίγδουπος, poēt: pro ἐρίδουπος, *latiſonus* per Ectaſin. 274, 14. 1.
ἔριδα & ἔριν, *litem*. Acc: ſing: ab ἔρις. 39, 6, 1.
ἐριδαίνω, *litigo*, f. 1. ἐριδήσω: quod ex fut: 2. ἐριδῶ ab ἐρίζω. 206, 8, 1.
ἐριδήσω. *litigabo*, vid: ἐριδαίνω.
ἐρίζω, *contendo*. Perf: ἤρικα, Att: ἐρήρικα. paſſ: ἐρήρισμαι. 83, 41.
ἐρινεὸς ſeu ἐρινεός, *caprific*. m: g: 2
ἐρίηρον poēt: pro ἐρίηρον, ... *bant*. per Sync: eliſā conſon: 27
ἔρις, *lis, diſcordia*, ἔριδος, ...
ἔριν. 39, 5, 1.
Ἑρμείας, *Mercurius*, contracte Ἑρ... τοῦ Ἑρμοῦ, τῷ Ἑρμῇ. &c. 21, 23, 1.
Ἑρμείας, *Mercurius*, pro Ἑρμ... ectaſi poētica. 274. 14.
εἴρομαι, *rogo, inquiro*, uſurpatu... (ἐρέομαι) 189, 16, 2. 201.
ἑρπύζω, *ſerpo* Defect: 183, 3... Augetur, ut ἔχω, εἶχον. 80, 6, 3
ἑρπυστάζω, *ſerpo*. Defect: 183, ...
ἕρπω *ſerpo*. augetur ut ἔχω, εἶχον 8...
ἐρράγην, *fractus ſum*, A: 2. p...
ῥήγνυμι. *frango*. 187, 12, 2
ἐρρέθην, ἐρρήθην, & εἰρήθην... *ctus ſum*. A: 1. paſſ: a (ῥέω) pro... in uſu ἀγορεύω. 203. 29
ἔρρεον, *fluebā*, imp. ῥέω, *fluo*, 20...
(ἔρρω) uſitate ἔρρω, *pereo*. 189
ἐρρήθην. vid: paulo ante ἐρρέ...
ἔρρηξα, *fregi*, A: 1. a ῥήγνυμι 187
ἐρρίγω, *rigeo*. deriv: a p: ...
γίω. 218, 14, 1.
ἐρρύηκα, *fluxi*, p: a (ῥύω) ſive...
204, 16
ἐρρύην, *fluxi*, A: 2. paſſ: ab eod...
ἔρρω, *pereo*. 189, 19, 2.
ἔρρωγα, *rupi*. pr: m: a ῥήσσω, ... to μ. 118, 19, 1. 187, 13, 2. 217. 2
ἔρρωκα, *roboravi*. p: act: a ῥ... μι 61, 28. 186, 30. 2.
ἔρρωμαι, *roboratus ſum*. p: p... eod: verbo ib: per excep: ſine...
ἐρρωμενέστερος, *valentior*, & ἐρ... ρέστατος *valentiſſimus*. deriv: a ...
ἐρρωμένος, *valens*. 61, 26.
ἐρρωμένος, *corroboratus, valens*, pr: paſſ: a ῥώννυμι, f: 1. ῥώσω p...
ἔρρωκα paſſ: ἔρρωμαι. 61, 27
ἐρρώμην, *roboratus eram*. P... p...

ſſ: a ῥώννυμι, 186, 31.2.
ἐρρῶσθαι, corroboratum eſſe. pr: inf:
aſſ. ab eodem verbo. ibid.
ἐρρώσο. ἐρρώσθω, roborator tu, ille.
mp: paſſ: ibidem.
ρυγγάνω, eructo, f. 1 m: ἐρεύξομαι, a
ἤρυγον, f: 2. ἐρυγῶ, ab ἐρεύγω. 199. 16. 2
ρυγῶ, eructabo, f: 2. ab ἐρεύγω fit a
ei: mutato ευ in υ. 99. 14. 199. 17. 2
θαίνω, rubefacio, f. ἐρυθανῶ. a: 1. part.
θῆναι Att: pro ἐρυθῆναι. 200. 10. 2
υθανῶ, rubefaciam. vid: ἐρυθαίνω
υθέω, rubeo, f. ἐρυθήσω, p: ἠρύθηκα,
ύθημαι. unde ἐρύθημα rubor. 200,
. 2.
ύθημα. vid: ἐρυθέω.
υθήνας, rubefaciens, vid. ἐρυθαίνω.
κάνω & ἐρυκακέω, subsisteo, Defect:
ἐρύκω, ab ἐρύω. 182, 25, 2.
υμαι, libero, ponitur pro ἐρύομαι.
ῥύσομαι.
ύατο, liberati erant, Poët: pro ἐρύοντο
per Syncop: a ῥύω 275, 33, 2.
ύουσι, diſtrahens, pro ἐρύουσι, Poët.
. ſine σ. 91, 26, 2.
ύω, traho. augetur ut ἔχω, εἶχον.
, 4, 2.
χομαι, venio. ſumit ab (ἐλεύθω) f: 1
ἐλεύσομαι. A: 2. act: ἤλυθον, ex poe-
ἤλυθον. imp: ἐλθέ. p. m: ἐλήλυθα,
: pro ἦλθε. 202, 30.
ν amoris, dicunt Æoles ab ὁ ἔρως
ἔρος, ου) in 2. declin: pro ἔρωτος,
ἔρως, 3. decl: 52, 9, 2.
ῶ & ἀγορεύω, dico, quemadmodũ
dico, conſtr: Att: cum Acc: per-
e, loco Dativi. 248, 3, 2.
ς, amor. m: g: 35, 36, 1 Gen: τοῦ ἔ-
τος in 3. d: 52. 5. 2. item ὁ ἔρως, τοῦ
Æol: in 2. d: 52. 9. 2.
ῶσι τῶν καλῶν. amant pulchra, Xe-
h: q: d: ἐρῶσι τῶν καλῶν. 241. 38, 1
ωτάω, interrogo. Perf. ἠρώτηκα.
câ reduplic. ἐρηρώτηκα 83, 10, 2
ος, amoris. vid. ἔρως.
Adjectiva n. g. 38, 2. quomo-
ontrah. 48, 8, 1.

-ες, -ει pro -εις, -ει, dicunt Dores in
2. & 3. ſing: Ubi Æol: -ης, -η. 364. 20
ἕς, mitte, habet ς pro θι, A 2. imp:
ab ἵημι. 158, 24.
ἐς, in, ad, Atomum. 287. 23.
-σαι pro η habent quædam in 2.
perſ: præſ: paſſ: 120, 18.
ἔσαν pro ἦσαν. erant. Poët: 314. 18, 3
ἔσβηκα, exſtinxi, vid: in σβέννυμι.
ἔσβεσμαι, exſtinctus ſum. ibid: 186, 4. 2
ἔσβηκε, & κατέσβηκε, exſtinxit, ibid:
ἔσβην, exſtinxi, vel exſtinctus ſu, a: 2,
ἔσβεν. exſtinxi, a: 2. venit a (σβέω) in
f: 2. σβῶ, exſtinguam, quo fut: 2: ca-
rent Monoſyllaba poſt contraction:
præter hæc tria: (σχέω) σχῶ, habeo &
habebo. (σβέω) σβῶ, exſtinguo, am.
σπάω, σπῶ, traho, am. 102, 22, 1.
&c. 186, 11, 2.
ἐσέβην, adoratus ſum. Soph: A. 2.
paſſ: a σέβω, colo. 181, 26, 2.
ἔσεσθαι, fore, fut. inf: ab εἰμί. 173, 2.
ἔσευα, agitavi. A: 1. a σεύω, pro
ἔσσευα 203, 11.
ἑσθῆμαι p: ἕσμαι, veſtior: 314, 39, 2
ἔσῃ σιωπῆσας, eris tacens, pro σιωπή-
σεις, tacebis, Soph: per Periph: 226, 17. 1
ἐσθήσομαι, induar, f: 1. paſſ: vid:
ἕννυμι. 186, 35, 1.
ἐσθίω. edo, 192, 3, 1. format ex ſe im-
perf. ἤσθιον. &c. Secundo ex antiq.
(ἔδω) p. m: ἔδω, Att. ἐδηδώς: f: 2 ἔδομαι
ἐδήδομαι. Tertio ex ἐδόω Att: ἐδήδο-
κα, pro ἔδοκα. Quarto ex (ἐδέω)
ἐδήδεσμαι. Quinto, ex (φάγω) f: 2.
φάγομαι, ἔφαγον a: 2 ἔφαγον. 207, 8.
ἔσθω, edo, Defect: ab ἔδω 182. 23 2
-σι in Dat: pl: 3, d: ex -ει D: ſing.
-ασι ex -οι faciunt Poëtæ: Oratores
σσι, & -ῦσι, 42, 3. (218, 6.
ἔσκαρμαι, perf: paſſ: a σκαίρω, ſalio.
ἔσκε poet: pro ἦν, erat. 314, 9.
ἐσκεδάσθην, diſperſus ſum. Aor: 1.
paſſ: a σκεδάννυμι. 186. 29, 1.
ἐσκέδασμαι, diſperſus ſum p: paſſ.
(ex σκεδάω) a σκίδνημι. 184, 20, 2.
aut σκεδάννυμι. 186, 28, 1.

ἔσκες poët. pro ἦς, *eras*. 314, 12.
ἐσκίδνάμην. *diſpergebar*, imperf: paſſ: vid: σκίδνημι. 184, 17. 2.
ἔσκληκα, *exarui* & *indurui*, perf: ab antiq: σκλέω. 192, 24, 1.
ἐσκληκέναι, *exaruiſſe*. p: inf: ex eo: ib:
ἐσκληκώς, *qui exaruit* & *induruit*. Part: ibid:
ἔσκλην, *exarui*: 2a (σκλῆμι) 192. 20, 1
ἔσκον poët: pro ἦν, *eram*. 314. 11, 1 item pro ἦσαν. *erant*. 314, 18, 3.
-σκω facit in f: 1. -σω, abίω, 196, 18. 1
ἔσο & ἕ, *miſeris*, A: 2. imp: m: ab ἵημι, *mitto*, 167, 1, 1.
ἴσο vel ἴσθι, *eſto tu*, ἔστω, *eſto ille*, &c imp: verbi εἰμὶ, *ſum*. 172, 8. 314, 30. 1
ἔσομαι, *ero*, f: verb: εἰμὶ, deriv: ab ἔω. ἔσομαι. 171, 15. 2. 172, 23 ἔσομαι γεγραφώς, *ſcripſero*, per Periphr: 108, 28, 1.
ἐσπαρκα, *ſevi*, ἐσπάρκειν, *ſeveram*, perf: & pluſq: a σπείρω σπερῶ. 106, 14.
ἐσπαρμένοι, Ion: pro ἐσπαρμένοι εἰσὶ, *ſati ſunt*. 3 pl: perf: paſſ: a σπείρω. 30, 1.
ἐσπάρθαι, paulo poſt *ſerar*, formatur a: 1. perf. perf: ἐσπαρμαι, interpoſito σ. 145, 9.
ἔσπεικα, *libavi*, perf: act: verbi σπένδω. ex antiq: σπείδω. 196, 5, 1.
ἔσπειρα, *ſevi*, a: 1. act: & ἐσπειράμην idem: a: 1. m: a σπείρω 96, 17, 111. 8
ἐσπείσθην, *libatus ſum*. a: 1. paſſ: a σπένδω, ut ἔσπεισμαι *libatus ſum* p. paſſ: ex eodem verbo 196, 4. 1.
ἕσπομαι, *ſequor*, poët: Defect: ab ἕπομαι. 183, 19, 2.
ἔσπασα. a: 2. a σπάω, *evello*, *traho*, *ſorbeo* 102, 23, 2.
ἔσπορα, *ſevi*, p: m: a σπείρω, in f: 2 σπαρῶ. 117, 6, unde σπόριμος. *aptus ſationi*. 217, 24, 1.
ἔσπω, per Epenth: Poët: pro εἴπω, *dico*. 275, 8, 2.
ἕσσαι, *induiſſe*. a: 1. inf: ab εἷμαι. 177, 25
ἑσσάμενος, *qui induit*. Part: m: ab eod: 178, 5.
ἑσσάμην, a: 1. indic: m: ab eod: 178, 3
ἕσσο pro ἕσω aut ἕσο, *erant*, poët 275, 8, 2. 314. 18, 3.
ἔσσο, Poët: pro ἴσο, *eſto tu*, imp: ab εἰμί. 314, 31, 1.
ἕσσο pro εἷσο *indutus eras*, poët: perf: pluſq: εἷμαι. ab εἷμαι *indutus ſum* 177, 20.
ἐσσόμην Poët: pro ἐσόμην, *ſum* 314, 38. 3.
ἐσσόμεαι Poët: p: ἐσόμεαι *ero* 314 3...
ἔσσυμαι, *concitatus ſum*, pro σεσυμαι p: paſſ. verbi σεύω a σύω. 203, ... per Metath: poët: 276, 26, 1.
ἕσσω, *veſtiam*, pro ἕσω, f: 1. a...(ω) aut ἕννυμι. in εἷμαι. 177, 23.
ἐστάθην. *ſtatutus ſum*. A: 1. paſſ: ἵστημι *ſtatuo*. 169 11.
ἑστήκειν, *rit*. 3 perf: ſin: f: 1. ab εἰμί. 17...
ἑσταίην *conſiſterem*, Opt: ab ... to ἵστημι 108, 6. 185 9. 1. Ionice p... ἑσταίην. *ſtatuerem* cum augm: perfecti, 299, 18.
ἑσταίμην, p: Opt: paſſ: ab ἵστημι 169, ...
ἕστηκα, *ſteti*, perf: ab ἵστημι, ſæpi... quam ἕστηκα 161, 16. 1. Oritur ... Dorica dialecto. 161, 23, 1.
ἑστήκειν, *ſteteram*. pluſq: ab ἵστ... 261, 15. 2.
ἐστάλδαται, *miſſi ſunt*, pro ἐσταλ... λαται vel ἐσταλμένοι εἰσὶ. Io: 30...
ἐστάλθην *miſſus ſum*. a: 1. paſſ: 1... 12 &
ἔσταλκα, *miſi*. p: act: a στέλλω 10... 10. 125, 26.
ἕσταμαι perf: paſſ: ab ἵστημι. 169, ...
ἐστάμην, a: 2. m: ab ἵστημι, non ... uſu. 163, 13.
ἑστάμην. pluſq: paſſ: ab ἵστημι. 170...
ἑστάναι, *ſtare*, Infin: ab ἵστημι 18...
ἕστασαν, *ſteterant*, pro ἑστήκεισαν... Syncop: pluſq: ab ἵστημι. 161, 23. ...
ἕστατε per Sync: pro ἑστήκατε *ſtetiſtis* 2. perſona perf: ab ἵστημι. 161, 21, ...
ἑστεώς, aut ἑστώς, *qui ſtetit*. Ion: p... ἑσταώς. Part: præt: ab ἵστημι 161. ...
ἕστητε. pro ἑστήκατε, *ſtetiſtis*, Ion... perf: ab ἵστημι, à στάω. 297. 17.

ιλω, *miſi*, A:1. ϛείλω. 96, 15. 128, 12
ἐρημωσα, *privavi*, a. 1. a ϛερέω. 81, 32. 2
ἰστερος, -ἰστατος amant Attici &
ιες in Compar: & Superl: 58. 32. 2
στάς, ὦσα, ὸς, vid: ἑστεὼς.
στηκα, ſæpius ἑστήκη. *ſteti*. perf: ab
ἵστημι. 161. 15. 161. 25. 1. aut ab ἑστή-
161, 18, 2. 80, 11. 2.
στηκω, *ſto* augetur, ut ἔχω, εἶχον, 80,
1. habet in pluſq: εἱστήκειν. nam
f: ἕστηκα caret augm: niſi dedu-
ab ἵστημι ita ut Dor: dicatur ἕ-
κα. 80, 16, 1.
ἵστημι) non uſurpatur in Indic:
: in Subj: ſed in Opt: dicitur ἑστάι-
conſiſterem, & in inf: ἑστάναι, *con-*
re. 180, 4. 185, 8. 1. pro eo
tatum eſt ἑστηκα, *ſto*, 189, 20, 2.
ην, *ſteti*, a: 2. ab ἵστημι quomodo
m: 153, 9. retinet in dual: & pl:
gam vocal: 153. 19.
ησα, *ſtatui*, A: 1. ab ἵστημι. 161, 6. 1.
στησάμην, *ſtatui*, A. 1. m: ab eod:
8, 8.
στηκὼς, qui *ſtetit*, Part: ab ἵστημι, pro
κως retinet aliquando longam
cal: η, cum alioqui dicatur ἑστεώς.
2. 12, 2. 162, 9. 1.
τὶ & ἐν tertiis ſing: apponuntur
gantiſſ. duo Dativi ad circumſcri-
ndum verbum. Plato εἴ σοι ἡδομέ-
ἐστὶ, *ſi tibi placet*, &c. 226, 23, 1.
τὶ, eſt, retinet accentum propter
phaſin cum euphonia. 289. 10.
ando fiat Paroxyt. v: 291, 16. &c
ιάω, *convivium celebro*, augetur
ἑστιῶ, εἱστίων. 80. 5.
ν ἄνθρωπος, *eſt homo*, ὁ ἀγρὸς ἐστιν
όσμος. *ager eſt mundus*. ὡς ἔστι, *ſi-*
eſt, ἔστ' ἔστι, vel ἔστιν *hoc eſt*. Cur
& ἔστι in his Parox: vid: 291. ib.
ιν verbi ſing. conſtructi cum
ol: maſc: vide exemplum ex Plat:
, 21. 2.
, *indutus erat*. 3 perſ: ſing: Pluſq.
ecti ἕσμην, *indutus eram*, ab
αι, *indutus ſum*. 177, 20.
ἔστον poet: pro ἦτον, *vos duo eratis*,
ab ἦν, *eram*, imp: verbi εἰμί, 314, 14, 2
ἐστόρεσα, *ſtravi*, a: 1. verbi στόρνυμι.
186, 15. 2.
ἔστραμμαι, *verſus ſum*. p: paſſ: a στρέ-
φω 136. 13, 139, 17.
ἔστρεψα, *verti*, p: act: a στρέφω. 136, 13
ἐστρώθην, *ſtratus ſum*, A: 1. paſſ: a
στρώννυμι. 186. 35, 2.
ἔστρωμαι, *ſtratus ſum*, p: paſſ: ab eod:
186, 36, 2.
ἔστρωσα, *ſtravi*, A: 1. act: ab eod: b.
ἑστῶμαι, ἑστῷ, ἑστῶται Perf: ſubj. paſſ.
ſequitur præſ: ἱστῶμαι, ᾷ, ᾶται, 169. 19
ἑστὼς, ἑστῶσα, ἑστὼς, Att: pro Comm:
ἑστηκὼς, υῖα, ὸς, *qui ſtetit*, ab ἵστημι.
161, 10, 1. ἑστὼς quare Oxyt: 185, 4, 1.
ἐσοβήθην, *concitatus ſum*, a: 1. paſſ:
verbi σοβέω, a σόω. 203, 12.
ἐσοβούμην, *concitabar*, imperf: paſſ:
ab eod: ibid.
ἐσχάραφι, poet: pro ἐσχάρα, *focus*,
addito φι, indeclinabile. 309, 23.
ἔσχημαι, σαι, ται, p: paſſ: a (σχῆμι)
uſitate ἔχω, *habeo*. 204, 14.
ἔσχηκα, *habui*, p: act: verbi ἔχω, ex
(σχέω) 204, 10.
ἔσχημαι, perf: paſſ: verbi ejuſd: ibid.
ἔσχον, *habui*, A: 2 ejuſdem ibid: &
102, 20. 2.
-ίσω & -άσω futura polyſyllaba At-
tici circumflectunt, tolluntque σ,
ſicuti -ιῶ. 91, 4.
-ίσω & -ήσω quænam habeant ſi-
mul in fut: 1. 93, 30.
ἔσω, *intus*, Adv. procreat Comp: &
Superl: ἐσώτερος, *interior*, ἐσώτα-
τος, *intimus*. 62. 2.
ἕσω aut ἕσσω, *veſtiam*, f: 1. act.
verbi ἕννυμι, ſive (ἕω) aut ἕννυμι.
177, 3, 186. 33 1.
ἐσώθην, *ſervatus ſum*, a: 1. paſſ: verbi
σώζω, ex σόω, 135, 14, 2.
ἐσώτερος, ἐσώτατος. vid. ἔσω. intus.
ἑταίρα, *meretrix*, 215, 10. 1.
ἑταιρὶς, *meretricula*, Diminut: ab
ἑταίρα. ibid.

ἔταμον, & ἔτεμον, *ſecui*, Aor. 2. a τέμνω. 204. 18, 90, 26.

ἐτᾶν, ὦ (unde vocativus ὦ ᾽τᾶν *mi amice*) ab ὁ ἔτης, *ſocius, amicus*. Denominativum. 215, 43.

ἔτι poet: pro ἐστὶ. *eſtis*. 314, 5, 2. item pro ἦτε. *eratis*, 314, 17, 2.

ἐτεθείκειν, *poſueram*, pluſq: act: a τίθημι 161, 14, 2.

ἐτεθείμην, *poſitus eram* pluſq: paſſ: ejuſdem τίθημι. 170, 12

ἐτέθην, *poſitus ſum*, Aor: 1. paſſ: a τίθημι. 169, 10.

ἐτεκόμην, *peperi*, p: m: a τίκτω. 196, 3, 2.

ἔτεκον, *peperi*, a: 2. act: ab eod: ibid:

ἔτεμον, vid: ἔταμον.

ἔτεξα, *peperi*, A: 1. act: a τίκτω ex τέκω. 196, 1, 2.

ἔτερος. De mira Craſi hujus vocis vide. 13, 28, 2.

ἐτετάκειν, *tetenderam*, pluſq: a τείνω τενῶ, τέτακα. 106. 12.

ἐτετίκειν, *honoraveram*, a τίω. 105, 18

ἐτετιμήκειν, *honoraveram*, pluſq. act. a τιμάω. 106, 17.

ἐτετιμήμην, *honoratus eram*. pluſq. paſſ: ejuſdem verbi. 139, 8.

ἐτετύμμην, *verberatus erā*. pluſq: paſſ a τύπτω, unde form: 139, 10. 140. 2, 2.

ἐτετύπειν, *verberaveram*. pluſq: m. a τύπτω. 116, 16.

ἐτετύφειν, *verberaveram*. pluſq: act a τύπτω, unde form: 105, 15. 106, 1.

ἐτετύφεσαν vel τετύφεσαν Att: pro ἐτετύφεισαν, *verberaverant* 294, 28

ἐτετύφη Att: *verberaveram*, verberaverat, ex Ion. ἐτετύφεα, ἐτετύφεε. pro ἐτετύφειν ἐτετύφει. 294, 30.

ἔτης, ὁ, *ſocius, amicus*. 215, 43.

Ἐτησίων Gen. pl: 1. decl: contra reg. Parox: ab οἱ Ἐτησίαι, *Eteſiæ* 282, 82, 2

ἐτιθέατο Ion: pro ἐτίθεντο, *ponebant, ponebantur*, 300, 11.

ἐτίθει, *ponebat*, ex τιθέω, ῶ 157, 25, 2

ἐτίθεμεν, ἐτίθετε, *ponebamus, atis*, poſcunt penult: brevem. 149, 5.

ἔτιθεν Bœot: pro ἐτίθεσαν, *pone-bant*. 309. 11.

ἐτίθεσαν. *ponebant*, poſcit penult: brevem. 149, 7.

ἐτιθήμην Æol: pro ἐτιθέμην, *ponebam*, bar. 308, 19.

ἐτίθην ης. η. *ponebam*, bas, bat, ſingulares perſonæ imperf: producunt ultimam. a τίθημι. 148, 19. Salvis proprietatibus characteriſt: hoc imperfectum flectitur ſecundum terminationem Aor: paſſ: ἐτύφθην, ης, η 151, 27. 1, &c. 152, 1. Sed imperfecta verborum in μι non admodum uſitata ſunt: verū ſæpiſſime utimur conjugatione cōtracta aut circumflexa ut ἐτίθουν, εις, ει, a τιθέω, ῶ. 152, 9. 1. &c.

ἐτίθειν, *ponebam*, a τιθέω 152 13.

ἐτιμήθην, *honoratus ſum*, a: 1. paſſ: τιμάω. 132, 6.

ἔτισα, *pependi, paſſus ſum*, a: 1. verbi τίννυμι, ύω. ex τίω. 186. 19. 2 aut verbi τίνω, ibid: & 200, 3 21.

ἔτλην *paſſus ſum*, a: 2. a τλῆμι 185, …

ἐτμάγην, *ſectus ſum*, a: 2. paſſ: … τέμνω, a τμήγω. 205, 3.

ἔτμαγον, *ſecui*, a: 2. act: ab eod: …

ἑτοιμάζω. *paro*, Perf: ἡτοίμασμαι & …

ἑτοιμόρροπος, … mutato ο in ο. 83, 21, 2

ἑτοιμότατα τοῦ λόγου χρῶνται, *promptiſſime uti ſermone*. per ellipſin … poſitū pro Adv, ἑτοιμοτάτως. 15…

ἔτον poet: pro ἦτον, *eratis*, 314. 1…

ἔτος, τὸ, *annus*, compoſita ejus in … habent in Acc. ην, & aliquando … ut τὸν ἑπταέτην & ἑπταέτεα, ab … ης, *ſeptennis* Genitivi ἑπταέτους & … ſunt inuſitati, ſaltem Atticâ & communi Dialecto: ſed dicimus ἑπταέτου ab ἑπταέτης, aut ἑπταετοῦς ab ἑπταετής. vid: 48, 17. 2. &c.

ἐτραπόμην, *verti*, a: 2, m. a τρέπω … 12. apud Herod. retinet augm: 19…

ἔτραπον, verti a: 2 act, quomodo Io… 103, 9 (τέτρηκα, a τράω 185, …

ἐτρήθην, *perforatus ſum* a: 1. paſſ: …

ἔτρησα, *perforavi*, a: 1. act: ab eod: …

ἐτρ…

ἐτύγχανε, *erat*. Σάκας καλὸς ὢν ἐτύγχανε, *Sacas pulcher erat*, per Pleonaſmum participii ὤν, 254, 25.
ἔτυπεν Bœot: pro ἐτύπησαν, *verberati ſunt*, a: 2. paſſ: a τύπτω. 309, 10.
ἐτύπην, *verberatus ſum*: unde formetur. 132, 7.
ἐτυπόμην, *verberavi*, a: 2. m: unde form: 114. 7. &c.
ἔτυπον, *verberavi*, A: 2. act: unde formetur. 103, 6.
ἐτύποσαν Bœot: pro ἔτυπον, *verberarunt*. 309. 3.
ἐτυπτέατο vel τυπτέατο Ion: pro ἐτύπτοντο, *verberabantur*. 300, 7.
ἐτύπτεο ex vet: ἐτύπτεσο Ion: pro ἐτύπτου, *verberabaris*. 296. 32.
ἐτύπτευ Dor: pro ἐτύπτεο vel ἐτύπτου, *verberabaris*, 303, 8.
ἐτυπτόμην, *verberabar*; ũde for. 121, 10
ἔτυπτον, *verberabã*. unde form: 85, 5
ἐτύπτοσαν, pro ἔτυπτον, *verberabant*. Bœot: 309, 3.
ἐτύπτου, *verberabaris*, poſitum eſt ab Atticis & Communibus pro Ionico ἐτύπτεο, & ἐτύπτεο pro veteri ἐτύπτεσο. 120, 29. 2.
ἔτυφθεν Bœot: pro ἐτύφθησαν, *verberati ſunt*. 309, 9.
ἐτύφθην, *verberatus ſum*, Aor: 1. p: a τύπτω. unde form: 127, 15. 128, 16, 1. 128, 33, 1. Quomodo ab eo formentur tẽpora reliquorũ Modorũ: 129, 14
ἔτυχον, *conſecutus ſum*, a: 2. verbi τυγχάνω. 199 9, 2.
ἔτυψα, *verberavi*, A: 1. verbi τύπτω. unde form. 95, 3.
ἐτυψάμην, *verberavi*. ũde form. m. 1
ἐτύψαο ex vet: ἐτύψασο. Ion. pro ἐτύψω, *verberaſti*. 296. 34.
ἐτύψασαν Bœot: pro ἔτυψαν *verberaverunt*. 309, 4.
-ήτωσαν, -άτωσαν in imper. Attici mutant in -όντων, -άντων. 295. 3.
εὖ & δυς, cum ſunt compoſita cũ verbis incipientibus a vocali vel Diphthongo mutabili, tum illa verbe augeantur in medio. 81, 23, 1.
εὐ aliquando Attici mutant (augendo) in ηυ. 81, 31, 1.
-ευ- in penult: præſentis mutatur in fut: 2. in υ. 99, 10.
εὖ, in compoſ: trahit in meliorem partem. 222, 31.
εὖ παρασχόν, *cum bellè ſucceſſerit*, Thucyd: participium abſolute poſitum. 244, 36. 1.
εὖ πράξαι πόλιν, *bene mereri de civitate*. Plato. 248, 6, 1.
-εῦ finale, ſi tonum habeat, circumflectitur. 283, 1.
εὐ- ſimileſque particulæ in compoſitis retrahunt accent. 286, 10.
ἕν, ἕο, & ἑοῖο Dor. pro οὗ, ſui. 312.
εὐαγγελίζομαι, *læta nuncio*, in imperf: εὐηγγελιζόμην, cum augm: in medio. 81. 28, 1.
εὔγεως, *fertilis*. Adj: com: g: 23. 8. in n: g. εὔγεων, *fertile*. vide declinationem per omnes caſus in Tab: poſt p: 26.
εὐδαίμων, *beatus*, Adj: com: g: 34. 3. in n: g: εὔδαιμον, 56, 11. 38, 7.
εὕδω, *dormio*. 81. n. 1.
εὔελπιν, *bonam habentem ſpem*, Acc: ſing: potius dicitur, quam εὐέλπιδα: ut ſimilia Compoſita, quæ -ις in Nom: 39. 8. 2.
εὐεργετῶ, *benefacio*, in imperf: εὐηργέτουν, cum augm: in medio: ut alia Comp: cum δυς & εὐ. ſequente vocali aut Diphth. mutab: 81, 27. 1.
εὐηγγελιζόμην. v: εὐαγγελίζομαι, εὐηργέτουν vid: εὐεργετῶ.
εὐθὺ Βαβυλῶνος, *è regione Babylonis*, Adv: loci cum Gen: 234, 34, 1.
εὔθυνον, *dirigebam*, imperf: ab εὐθύνω, caret augm: quia incipit à diphth: immut. 79, 14. 2.
εὐκλεής, *glorioſus*. & cætera nomina communia a κλέος, contrahuntur ut Δημοσθένης & ἀληθής. 48, 6, 2.
εὐλογητὸς, *benedictus* & reliq: verbalia in

ſia in τὸς, quorum verbum compo-
ſitum eſt uſit: contra reg. Oxytona.
287, 11, 1.
εὐμαρὴς, *facile*, habet Ionice inſer-
tam medio vocalem. 296, 5.
Εὔνοια *benevola*. dicendum, non
contracte εὔνα ab εὔνοος. 27. 15, 2
Εὔνοια, *benevolentia*, Denominat: ab
εὔνοος. ως, *benivolus*, a. 216, 26, 1.
Εὔνοος, εὔνους, *benivolus*, contrahitur
ut νόος. νοῦς, *mens*, vid: 27, 26.
Εὐνοῦχος. *Eunuchus*. dicitur con-
tracte pro εὐνέοχος. 219, 28, 2.
Εὐνόων, *benivolorum*, ſatius dixiſſe
quam εὐνῶν. 27. 29, 2.
Εὐορκέω, ῶ, *ſancte juro*, in imperf.
εὐώρκεον, ουν. cum acc: in med: 81, 26, 1
Εὔπλοα, *navigatu facilia*, non εὔ-
πλα. 27. 17. 2.
Εὑράμενος. *qui invenit*, pro εὑρησά-
μενος, abjecto e medio ησ. 111, 10, 2
Εὑράμην. *inveni*, pro εὑρησάμην,
A: 1. m: ab εὑρίσκω. ibid: 111, 12, 1.
Εὑρὲ, *inveni tu*, A: 2 imp: Oxyton.
281, 11.
Εὑρέθην, *inventus ſum*, A: 1, paſſ: ab
εὑρίσκω, ex antiq: εὑρέω, 196, 14.
Εὑρεθήσομαι. *inveniar*. f: 1. paſſ: verbi
εὑρίσκω, (εὑρέω) εὑρήσω. longâ ſyllaba
ante σω, correptâ ante θήσομαι. 126, 2
Εὑρεσιεπὴς, *inventor novarum vo-
cum, eloquens*, Compoſitum ex No-
mine & fut: infinit: εὑρήσειν, ειν mu-
tato in ι. & η in ε. 220. 6.
(Εὑρέω) uſitate εὑρίσκω. 189. 21, 2.
Εὕρηκα, *inveni*, perf: act: verbi εὑ-
ρίσκω, ex (εὑρέω) 196, 13.
Εὕρημαι, *inventus ſum*. p: paſſ: ibid:
Εὑρήσω, *inveniam*, f: 1, vid: εὑρίσκω.
Εὑρίσκω, *invenio*. f: . εὑρήσω, a priſco
εὑρέω. p: act: εὕρηκα. paſſ, εὕρημαι. a. 1.
paſſ εὑρέθην. a: 2 act: εὗρον. 196, 12. A: 1
m: εὑρησάμην. & ejecto è medio ησ
εὑράμην, per omnes modos. m. 111, 1.
fut: 1 paſſ: εὑρεθήσομαι. 126. 2.
Εὗρον, *inveni*, A: 2. verbi εὑρίσκω.
196, 14.
Εὕρογον Bœoti pro εὗρον, *invene-
runt*. 293, 2, 2.
Εὐρὺς *latus*, format cum ſimilibus
Adjectivis in υς Comparativum &
Superl. a neutro ſing. in υ, addendo
τερος & τατος: ut,
Εὐρύτερος, *latior*: εὐρύτατος, *la-
tiſſimus*. 58, 5.
-ευς Gen: εος. 32, 29.
-ευς & -ας in voc: deponunt ς. 40, 10
-ευς finita contrahunt: ut βασιλεῦς,
rex. 49. 22. vid. Tab: poſt p: 26.
-ευς Gentilia veniunt ab ια & εια
212, 29. 213, 17, 1.
-ευς faciunt Ion: & poet: obliquos
in ηος & ῆος, ει & ηι, &c. 298, 13.
-ευς vertunt Æoles in ης. 307, 14.
Εὐσέβεια, *pietas*, Denom: ab εὐ-
σεβὴς, pius. 216, 2.
Εὐσεβὴς. ὁ, ἡ, *pius*, 2. declinatur ut Ἀρ-
μοδίτης. 47, 34. 2. in Comp: & Su-
perl: εὐσεβέστερος, εὐσεβέστατος, a neu-
tro in ες, addēd: ei τερος & τατος. 58, 3
εὖσα Dor: pro οὖσα, *quæ eſt*. 314, 34.
-εύσω & -αύσω quænam verba ha-
beant in fut: 1. 91, 33.
Εὐτυχέω. *felix ſum*, ex Adv. εὖ be-
ne & τύχη, *fortuna*. 221, 31
Εὐτυχία, *felicitas*, ab ὁ, ἡ εὐτυχὴς
felix. 216. 28, 1.
Εὐφυὴς, *ingenioſus*, contrahit in
ῆ & plerumque ᾶ Attice; τὸν εὐφυ-
έα, εὐφυῆ & εὐφυᾶ. 48, 31. 1.
Εὔχαρις *gratioſus*, a Adj: comp:
habet in n: εὔχαρι, *gratioſū* 56, 13, 2
Εὔχομαι Θεῷ, *precor Deum*. 245, 16.
-εύω verba polyſyll: carent f: 2. &
a. 2. 101, 27, 2. 118, 3, 2.
Εὐώρκεον ουν. *ſancte jurabam*, Im-
perf: verbi εὐορκέω. quod vide.
Ἔφαγον, *edi*, A. 2. verbi ἐσθίω. edo,
ex (φάγω). 207, 15.
Ἐφάμην. *dixi*. A: 2. m. a φημὶ, conju-
gatur ut ἱστάμην 164, 27. 2. 167, 17.
Ἔφαν Bœot. pro ἔφησαν, *dixerunt*.
3 pl: a 1. ſing: ἔφην, a. 2. verbi φημὶ.
309, 15.

ἔφαινε, luxi, a. 1. a φαίνω, φανῶ. 96, 22
ἔφασαν, dicebant, apud Herodot: retento augm: quod Iones ſæpe abjiciunt. 299, 6:
ἐφεξῆς, ordine (cum ſimplici ἑξῆς) Adv: deriv: a verbo ἔχω ἕξω. 224, 18 Conſtruitur cum Gen. ἐφεξῆς τῆς ἑνός deinceps poſt unum. q: d: ἑξῆς ἐπὶ ἑνός. 235, 22, 1.
ἔφερον, ferebam, imperf: verbi φέρω 208, 1.
ἐφέσθαι, induiſſe. A: 1. inf: compoſiti ab ἕσαι pro ἕσαι. quod ab a: 1. Indic: ἕσα: in p. m: εἷμαι, indutus ſum. 177. 25.
ἔφεσαι, indue, cum accentu in antepenult. a: 1. imp: med: ab eodem verbo εἷμαι. 178, 1.
ἔφην, dicebam, Imperf: verbi φημὶ imitatur ἵστην. facit ſine augm: φῆν, φῆς & φῆσθα, φῆ. item ἦν, ἦς, ἦ. φ abjecto, ſicut & Poetæ ἠμὶ, ἠς, ἠσί, pro φημί. 153, 5, 1. &c.
ἔφην, dixi, A: 2. verbi φημὶ, ubique per omnes num: & perſ: retinet η, ut omnia verba quæ deriv: ab αω 153, 11. imitaturque ἔστην. 153. 15, 2.
ἐφάνη apparui, a: 1. a φαίνω. 79, 25, 1
ἔφησα, dixi, A: 1. a φημὶ, imitatur ἔστησα. 161, 12, 1.
ἔφησε φίλον εἶναι ſignificat, dixit ſe vel alium eſſe amicum: contra ἔφησε φίλος εἶναι, dixit ſe ipſum eſſe amicum: etſi ſanum quoque eſt, ἔφησεν ἑαυτὸν εἶναι φίλον. 127, 30, 2
ἔφθακα, præveni, perf: verbi φθάω, a φθάω. 199, 20, 2.
ἐφθακώς, qui prævenit, Part. præt: ab eodem, ibid:
ἔφθαμεν, præveni, A: 2. m: verbi φθάνω, a (φθῆμι). 199, 24, 2.
ἐφθάρην, corruptus ſum, A: 2. paſſ: a φθείρω, corrumpo. 133, 5, 2.
ἔφθασα, præveni. A: 1. a φθάνω. 199, 19 2.
ἔφθην, præveni, A. 2. ab eod: v: ex (φθῆμι) 199. 21, 2.
ἐφθάρμην, abii, perii, perf: paſſ: a φθείρω. 200, 34, 1.
ἔφθειρα, ſiccavi, corrupi, A: 1. ab eodem φθείρω 200. 33, 1.
ἐφθορα, corrupi, p: m: a φθείρω. 217, 14
ἐφιλούμην, amabar, imperf. paſſ. a φιλέω. 121, 5.
ἐφίλεον, amabam, imper: act: a φιλέω. 84, 21.
ἐφιλήθην, amatus ſum, A: 1: paſſ: ab eod: φιλέω. 127. 12.
ἐφίλην, amatus ſum, A: 2. paſſ ab eod. verbo. 152, 6 Item amabam & amavi, Imperf. & a. 2. a verbo φίλημι. 148, 3.
ἐφίλησα, amavi, a. 1. a φιλέω. 95. 6, 1. 128, 7.
ἐφιλησάμην, amavi. A. 1. m. ab eod φιλέω. 111, 4. unde form. 111, 9.
ἐφιλόμην, amavi, A. 2. m. ab cod: v. 114, 10.
ἔφιλον, amavi, A. 2. act. ab cod. 101, 13. 103, 14.
ἔφραξα, ſepivi, A. 1. verbi φράγνυμι. 187, 29, 2.
ἐφράχθην, ſeptus ſum. A. 1. paſſ. ejuſdem verbi utrumq; a φράσσω ib.
ἔφυν, naſcebar vel natus ſum, imperf. aut a. 2. verbi φύμι. naſcor. 147, 27. 181, 1. 193, 24, 2.
ἔφυν, nati ſunt Bœot: pro ἔφυσαν 309, 13.
ἐχάλκευται Att: pro κεχάλκευται, ex ære cuſum eſt. p: paſſ: a χαλκεύω, ærariam tracto, ex ære fabrico 78. 19, 2
ἐχάρησαν χαρὰν μεγάλην, magnum gaviſi ſunt gaudium. Matth: q: d: κατὰ χαράν. Paſſivum cum cognato Accuſ: 248, 26. 1.
ἔχεα, fudi, A: 1. act. verbi χέω fundo cum charact: præſentis 95, 5. 205, 14
ἐχύθην, fuſus ſum a. 1. paſſ: a χέω 205. 11.
ἔχεις ταράξας, pro ἐτάραξας turbaſti Periphraſis per verb: ἔχω 226, 11, 1
ἔχεον, fundebam, imperf: a χέω 205, 9
ἔχευα fudi, A. 1. verbi χέω, vel Æol: χεύω. 95, 6 205, 14.

ἔχευσα, *fudi*. a: 1. a χεύω. 128. 14.

ἔχημι, *habeo*. invenitur apud Poëtas. quod potius ab inuſit: ἐχέω. quam ab uſitato ἔχω. 146, 7, 1.

ἐχθάνομαι, *peroſus ſū*, 189, 23, 2. fut: 1. m: ἐχθήσομαι, ab ἐχθέομαι. 198, 14, 2 (ἐχθέομαι) uſitate ἔχθομαι & ἐχθάνομαι. *peroſus ſum*. 198, 23, 2. 198, 15, 2.

ἐχθήσομαι, *peroſus ero*. vid: ἐχθάνομαι.

ἔχθιστος, *inimiciſſimus*. Superl: ab ἐχθρὸς, *inimicus*. 59, 12.

ἐχθίων, *inimicior*, Comp: ab ἐχθρὸς. 59, 11.

ἔχθομαι, *peroſus ſum*, uſitatum pro (ἐχθέομαι). 189, 23, 2. (59. 11

ἐχθρὸς. *inimicus*, ἐχθίων, ἔχθιστος.

ἐχθρότερος, *inimicior*, fit ἀναλόγως ab ἐχθρός. 59, 20, 1.

ἔχμος, ὁ, & ἔχμα, τὸ, *retinaculum* Pertinet ad 2. & 3. d: 52, 47, 1.

ἐχρῆν & χρῆν, *oportebat*, a χρή, oportet. (per Apocop: pro χρῆσι a χρῆμι). 211, 14.

ἔχρησα, *commodavi*, a: 1. act: verbi κίχρημι, *commodo, utendum do*, a χράω 185. 17, 1.

ἐχρυσούμην, *inaurabar*, imperf: paſſ: verbi χρυσόω, *inauro*. 121, 7.

ἐχρύσουν, *inaurabam*, imperf: act: verbi ejuſdem. 84, 13.

ἐχρυσώθην, *inauratus ſum*, a: 1: paſſ: ejuſdem: v: 127, 14.

ἐχρύσωσα, *inauravi*, A: 1. act: ejuſd: v: 95, 6, 2.

ἐχρυσωσάμην, *inauravi*, A: 1. m: ejuſdem χρυσόω. 111, 5.

ἐχρῶντο, *utebantur*, Conſtructum ab Ariſtot: cum Acc: pro Abl: 148, 5, 2

ἔχρωσα, *colore imbui*, a: 1. verbi χρώννυμι 186, 39, 2.

ἐχύθην, *fuſus ſum*, a: 1. paſſ: verbi χέω, a χύω. 128, 14. 205, 12.

ἔχυσα *fudi*, a: 1. act: verbi ejuſd: ib:

εἶχον, *habebo*, imperf: ἔχω, aug. non mutatione vocalis ε in η, ſed addito illi jota. 79, 33. fut: 1. ἕξω, ſpiritu leni mutato in aſperū. 92. 10. fut: 1. m: ἕξομαι. a: 1. Subj: m: παρέξωμαι. A: (σχέω) f: σχήσω. p: ἔσχηκα, ἔσχημαι. A: 2. ἔσχον. imp: σχὲ, *habe*, πάρασχε, *la*[…] med: σχοῦ, *habe*, ἀπόσχου, *abſtine*. A[…] (σχῆμι) a: 2. imp: σχές, *habe*, ἐπίσχες, *[…] ſpecta* p. ἔσχημαι, -σαι, -ται. 204, […]

ἔχω, εἰμὶ, τυγχάνω, &c. praebe[…] venuſtas periphraſes. vid: 226, 10. […] παίζων ἔχων, pro παίζεις, *ludis j*[…]*ris*, Pleonaſmus Partic: ἔχων 254. […]

ἔχωσα. *aggerem duxi*, a: 1. ver[…] χώννυμι, ex χόω. 186, 42. 2.

ἐχώσθην, *aggeratus ſum*, a: 1. paſſ verbi ejuſdem. 186, 43, 2.

ἔψαλα, *cecini*, a: 1. a ψάλλω ψαλῶ, 96. 20. 128. 2. item perf: med: 118, 5, 1

ἐψάλθαι, *cantatum eſſe*. perf: inf: paſſ: formatur ab ἔψαλται, 3. ſing: perf: indic: 144, 6.

ἐψάλθην, *cantatus ſum*, a: 1. paſſ: ab eod: v: ψάλλω. 128, 2. form: ab A: 1. act ἔψαλα. mutato α in θην. 127. 15.

ἐψάλθω, *ille cantatus eſto*, 2. perf. perf. imperat. paſſ. fit ab ἔψαλτο 3. perſ. pluſq: indic. 143. 17.

ἔψαλκα, *cecini*, p: act: a ψάλλω, 134, 9

ἔψαλμαι, *cantatus ſum*. p: paſſ. fit a p. act: mutato κα in μαι. 134, 9.

ἐψάλμην, *cantatus eram*. poteſt formari a ἔψαλκειν, mutato κειν in μην 140, 1, 2. ſed alioquin ab ἔψαλμαι. mutato μαι in μην. vid. 139, 10.

(ἑψέω) rarum uſitate ἕψω, *coquo*. 189, 25, 1. 182, 47, 2.

ἔψηλα, *cecini*, Att. pro ἔψαλα, mutato α in η, 96, 25. (1. 189, 2

ἕψω *coquo* (ab ἑψέω) Def. 182, 47.

-εω. Genitivo ū 3. d. ab ευς. ει. εα cōtrahitur in ω. ut, Δημοσθένεω Δημοσθένου. 45, 12. 25, 18, 2. non ſi veniat a terminatione alia vid. 46, 2. 1.

-εω, αω, οω, finita verba conjugantur ante contractionem eodem plane modo ut τύπτω 84, 5, 1. Quomodo contrahenda vid. 87, 10. &c. Quę to

cal:

calibrevem ante ου fut: i.mutent in longam,& quæ retineant 92.21.&c. Quomodo forment fut.2.102,1&c.
-ευ,-αυ,-ου, -ύω finita verba procreant verba in μι. 146, i.
-εω Diſſyllaba non contrahuntur in prima ſing.nec in prima & tertia pl. præſentis & imperf. nec in toto Subj. & Opt.ſed in imp. & inf.87,22,1.
-εω pro ω. εων pro ων ponitur Ionice in Gen. 1. declin. εως pro ας in Acc. pl. 296, 7.
ἠῶ, auroram Accuſ. ſing. ab ἡ ἠώς, habet (ut multa alia) ω pro ων. 26, 27, 2
(ἕω) induo, colloco augetur ut ἔχω, εἶχον. 80,7,1. unde εἷμαι indutus, collocatus ſum. 80, 14, 2. 171, 5.1. pro ἕω) uſurpantur ἕννυμι, υω, induo: ἵημι, mitto: ἵημι, ἵζω & ἵζω, colloco, ſedeo. 189, 29. 2.
(εἴω) uſitate εἶμι, eo, aut εἰμί, ſum 89, 26, 2.
ἐῴγαν, aperui, Att: pro ᾦγα, ab οἴγω. 3,8,1. vid: etiam οἴγνυμι. 187,39,1
ἐῴγμαι, apertus ſum, p. paſſ: verbi οἴγνυμι, -ύω. ab οἴγω. 187, 37, 1.
ἐῴκειν, viſus eram pluſq. paſſ. Att: pro ᾠκειν, ab ἔοικα. viſus ſum. 3, 43, 2.
ἐώλπειν, ſperaveram, pluſq. Att: pro ἐόλπειν, a perf. ἔολπα, quod ab ἔλπω, ſpero. 83. 40. 2.
ἐών, qui eſt, Ion. & poet. pro ὤν. 5, n, 2. 297. 28. 314, 32, 2.
ἐώνημαι Att. pro ὤνημαι, emi, ab ὠνέομαι, emo. 83, 5, 1.
ἔῳξα, aperui, Att. pro ᾦξα, A. 1. verbi οἴγνυμι, -ύω, ab οἴγω. 187, 1.
ἐώργειν, feceram, pro ἐόργειν, Att. pluſq. perf. ἔοργα, feci, quod ab ἔρδω, 83. 42. 1.
ἐώρταζον, feſtiabar, imperf. ab ἑορτάζω, ferior. 79, 30.
ἐώρων, videbam, Att. in proſa, pro Ionico ὥρων, ab ὁράω. 83, 3, 1.
-έως ab εύς puro Att. contrah. in ῶς. εα in ᾶ, εϊ in ῆ: ut, χοεύς, congius, τοῦ χοέως, χοῶς. τῷ χοεῖ, χοῖ. τὸν χοέα. χοᾶ. 293, 17.
ἕως, Eos, Aurora, in Acc. τὴν ἕω. 26, 27, 2.
ἕως τοῦ ἔξω τόπου, locum uſque exteriorem. 234, 32, 1.
ἕως τοῦ νῦν, uſque ad præſens tempus. 235, 2, 1.
ἕως, quoad, habet indic. Subj. Opt. infinit. 251. 16.
ἕως ὁ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν. Dum hæc volvebat animo. in hoc verſu primo ἕως contrahitur in unam ſyllabam, dein ὁ producitur vi ſpiritus aſperi. 279, 3. &c.
ἔωσα Att. pro ὦσα. pepuli, ab (ὤθω) pello. 83, 10, 1. 195, 16, 1.
ἐωσθείς pro ὠσθείς, pulſus, A. 1. Part: ab ὠθέω (ex ὤθω) trudo, impello. 195, 17, 1.
ἐώσθην, impulſus ſum. A. 1. paſſ. ab eodem verbo. ibid.
ἔωσμαι, impulſus ſum. perf. paſſ. ejud. v. ὠθέω. 195, 19. 1.
ἐῴχθην, apertus ſum, Att. pro ᾤχθην, A. 1. paſſ. verbi οἴγνυμι, -ύω, ab οἴγω. 187, 38, 1.

Z.

Ζα Prepoſitio.inſepar: auget vim ſignificationis 222, 28. a ζέω, ferveo. 223, 1, 2.
ζάθεος, valde divinus. 213, 9, 1. corripit primam. 261, 15.
Ζῆν, jovem. Acc: ſing: a Nom: Ζῆς apud poëtas jupiter, 54, 12, 1.
Ζᾶς, Ζῆς, Ζὰν jupiter poët. 54, 10, 1.
ζε Adv: ſignif: locum Quo. 223, 22.
ζεννυμι aut -ύω fervefacio. fut: ζέσω. &c. a ζέω. 186, 43, 2.
ζέσω, fervefaciam. vid: ζέννυμι.
Ζεῦ, O Jupiter, voc. a Ζεύς. 51, 3, 1.
ζεύγνυ, junge, apud Eurip: pro ζεύγνυθι, imp: a ζεύγνυμι, formatur ab imperf.

imperf: à ζεύγνυ, *jungebat*, ſublato ι. 157, 17, 2.

ζευγνύιμεν, *jungam*. Opt: act: probatur ab Herod: Grammat: non vero in paſſ. ζευγνύιμην. 156. 13, 1.

ζεύγνυμι -ύω, *jungo*, ignorat reduplicationem, ſicut omnia verba ab ύω, & quædam alia. 147, 3. Quomodo conjugetur per omnes mod: tēp &c. vid: 150. & ſeq. uſitatum pro inuſit: (ζεύγω) 189, 35, 2. Hinc format fut. 1. ζεύξω, &c. 202. 160. 18.

ζευγνυὸν. τὸ, *jungens*. Part: à ζεύγνυμι. G. ντος. 30, 6. n: g: 38, 8.

ζευγνῦσι, Dat: pl: à ζευγνὺς *jungens*; receptum pro minus uſit: ζευγνύσι à ζευγνύς. 149, 23, 2.

ζευγνὺς, *jungens*, Part: à ζεύγνυμι, habet in G: -ῦντος, 31, 47, m: g: 34, 14

ζεύγνυς, *jungis*, 2. perſ: præſ: fit a perſ. 1. ζεύγνυμι, mutando μι in ς. Ab hac 2. fit 3. ζεύγνυσι, ſolo adjuncto jota. 149, 25

ζευγνύσι, *jungunt*, Tertia pl: præſ: indic: à ζεύγνυμι. 149, 16.

ζευγνῦσι, *jungentibus*. Dat: pl: Participii ζευγνύς: ſed minus uſit: quam ζευγνῦσι, à ζευγνύων. 149, 23, 2.

ζευγνύω. vid: ζεύγνυμι.

(ζεύγω) uſitate ζεύγνυμι & ζεύγνυμι 189, 35, 2.

Ζεῦν, *jovem*, apud Polycrat: a Nom. Ζεύς. 51, 4, 1.

ζεῦξα *jungebam*, f: 1. a (ζεύγω) vel ζεύγνυμι 160. 18. 202.

ζεύξω ης, η, *junxerim*, A: 1. Subj: verbi ... 161, 6, 2.

Ζεὺς, *jupiter*, Triptoton, habens in Voc: ω Ζεῦ & Acc. τὸν Ζεῦν apud Polycrat: 51. 3, 1.

Ζὴν *jupiter*, apud poëtas. 54. 10, 1.

Ζῆν *jovem*. Accuſ: poët: 54. 12, 1.

ζῆν, *vivere*. Dor: & Att: pro ζάειν, ζᾶν 303, 24

Ζὴς *jupiter*, apud Poëtas. G. Ζηνὸς, τῷ Ζηνὶ, τὸν Ζῆνα, Ζῆν, 54. 10, 1.

ζῇς, *vivis*. Dor: & Att: pro ζάεις, ζῇς. 303, 24.

ζυγὸν, τὸ, *jugum*, 53, 4, 2.

ζυγὸς, ὁ, *jugum*, 53, 4, 2. 25, 1.

ζυγὸς, ἡ, *libra*, 25, 1.

ζῶ, *vivo*, verbum Activum terminatione, Neutrum ſignificat. 69, 14, 1

-ζω finita verba multa formant futura, quaſi deſinerent in γω. 90, 1.

-ζω vel -σσω habentia in Præſenti aſſumunt in f: 2. aliquando δ ſi ſeri deſinat: in ω: ſed γ, ſi in ξω 101, 2

ζῶα τρέχει, pro τρέχουσι *animalia currunt*. vid: 228, 17. ζῶα τρέχει & τρέχουσι utrumq; ſatis Græc: 229, 4.

Ζωΐλος, *Zoïlus*, ex ζωὸς, *vivus*, Diminutivum. 215. 27, 1.

ζώννυμι, aut ύω, *cingo*, f: 1 ζώσω, perf: act: ἔζωκα. paſſ: ἔζωσμαι. a: 1. ἔζωσα (ζόω) 186, 22. 2. pro quo in præſ: & imperf: uſurpatur. 189, 37, 1.

ζωοὶ, *ſalvi*, primâ correptâ apud Theocrit: vid: 260, 13.

ζώσω, *cingam*, vid: ζώννυμι.

ζώω, vivo, poet: pro ζάω. 276, 1.

H.

H fuit olim ſignum aſpirationis in ε mutant in vocativo adjectiva in ης, ης contractum, & ες gravitonum. 39, 33.

η, contractum in Nominativis Tertiæ declinationis. vid: 44, 11, 1.

-η ſimul & -ης quædam habent Nomina 3. d: in Acc: ſing: 48, 9, 2.

-η & -ος habent multa in diverſis declinationibus (ſc: prima & ſecunda) 52, 15, 1.

η, ω, ι, υ, ει, ευ, ου ſunt vocales & diphthongi immutabiles. 79, 17, 1.

η Augmentum diſſolvunt Attici ... 83. 23, 1.

η ω, ει, ου Præſentis mutantur in fut: 2 in α, ut: item ευ in υ. 99, 9.

η inter μ & κ ponunt ea præterita quæ habent μ ante κα. 107, 1

η aſſumunt in penult: præteriti

dii, quæ habent in fut: 2. act: *ω* ortum ex *ω* vel *η*. 117, 19.
η ab *αι* in præt: med: ſcribitur ab aliis ſine iota, ab aliis cum jota 118. 9, 1.
η terminatur plerumque Secunda præſentis & futuri Paſſ: 120, 12. Sed ejus loco finiunt Attici quatuor verba in *ει*: *βύλει*, *vis*: *οἴει*, *putas*; *ὄψει*, *videbis*: *εἶ*, *es*. 120, 13. &c. Et quædam habent *σαι*, 120, 18. verba in *μι* retinent hoc *σαι*, etſi quædam deſinant in *η* 120, 23.
η aſſumunt in fut: 1. paſſ: eadem verba quæ illud aſſumſerant in præt: act: 125. 20,
η per Syncop: ejiciunt omnia tempora Optativi in *ημην*. in omni genere verborum: ut *τυφθείημεν*. *τυφθεῖμεν*: -*είητε*: *εῖτε*: -*είησαν*, *εῖεν*. &c. Sed nunquam Secunda perſona Aoriſti 2. ut diſtinguatur a f: 2. act: vid: 129, 28, 1.
η in A. 2. habent ubiq; (ſive in omnibus num: & perſ. verba in *μι* deriv. ab *άω*. 153, 21. ſingulari numero ſubſcripto jota, non reliquis. 155, 10.
-*η*, -*ης*, & -*ος* neutrum, verbalia decendunt a præſ: act: & ab A: 2. 217, 6
-*η* Adverbia deſignant locum *Ubi*. 223, 19.
η & *ω* ſemper producunt ſyll: 260, 1
η per Syſtolen poeticam mutatur in *ε* 274. 19, 1. item diſſolvitur in *εα* vel *αα*. 274, 21, 1. item *η* mutatur in *ηι*. 274. 19. 2.
ἦ pro *ἦν*, *erat*, vix uſurpatur. 171. 7. 2.
ἢ εἰ χ' ἄλις, *Aut non ſatis*, Dactylus ipſis duabus lõgis pro unâ 278, 5, 1
ἦ Att: pro *ἦν*, *eram*. 314. 8, 1.
ἤια Att: pro *εἶα*, *ivi*, p. m: ab *εἶμι*, 175. 13.
ἤια poet. pro *ἦν*, *eram*. 314, 10, 1.
-*ηαι* ex *ηαι* pro communi *η* ponunt Iones in Secunda ſing: Subjunctivi paſſ. & med. 296, 27.
ἤειμεν, *ivimus*, per Sync. *ἦμεν*, prima pl. perf: med: a ſing. *ἤια* Att. pro *εἶα*, *ivi*. ab *εἶμι*. 175, 14.
ἡβάσκω, *pubeſco*, ab *ἡβάω*. Defect. 183, 4. 2. f: 1. *ἡβήσω*. 197, 1, 1.
ἡβήσω, *pubeſcam*. vid: præced:
ἦγα *ἔαγα*, *fregi*, p. m. verbi *ἄγνυμι*, -*νυω*, *frango*, ab (*ἄγω*). 187, 17, 1.
ἠγαγόμην. *duxi*, A: 2. m. ab *ἄγω*, *duco*, 208. 22.
ἤγαγον, *duxi*, per reduplicat. pro *ἦγον*, A. 2 act. ab eodem *ἄγω*, *duco*: 100. 7: 208, 22.
ἠγάπευν, *amabam*. Ion: pro *ἠγάπων*, ab *ἀγαπάω*. 297. 10.
ἠγασάμην *admiratus ſum*. a. 1. m. verbi *ἄγαμαι*, ab (*ἀγάομαι* vel *ἀγάζομαι*) 184. 21, 2.
ἤγγελα *nunciavi*, p. m. ab *ἀγγέλλω*. in f. 2. *ἀγγελῶ*. 117. 10.
ἡγέαται Ion. pro *ἡγέονται*, *putant*. 300. 10.
ἡγεῖσθαι *ποιεῖσθαι*, *putare*, *facere*, *æſtimare*, creberrime conſtruuntur cum præp: *περί*. 243, 17, 2.
ἡγεμών, *dux*, Comm. gen. 33, 19.
ἤγερκα Att. *ἀγήγερκα*, *congregavi*, perf. act. ab *ἀγείρω*. 83. 40. 1.
ἠγηγέρκειν, *congregaveram*. *excitaveram*, pluſq. Attica perfectis *ἀγήγερκα*, *congregavi*, *ἐγήγερκα* *excitavi*, quæ a verbis *ἀγείρω*, & *ἐγείρω*. 83, 33, 2.
ἦγον, *duxi*, & *γα* interpoſito *ἤγαγον*. A: 2. ab *ἄγω*: *duco*, 100, 6. 208, 21.
ἠγόρευσα, *dixi*, *concionatus ſum*, A. 1. ab *ἀγορεύω*. 203, 24.
ἡγεῦντο περὶ οὐδενός, *nihili putabant* 243. 11, 2.
ἦδα, Att: *ἕαδα*, *placui*, p: m. ab *ἄδω*, *placeo*. 83, 27. 1.
ἦδα *edi*, p: m: verbi *ἐσθίω*, *edo*, ex antiq: (*ἔδω*). 207, 9. Attice *ἐδήδοκα* ibid.
ἡδέα, *ſuavia*, neutrum pl. ab Adject *ἡδύς*, *ſuavis*, nunquam *ἡδῆ* 49. 19, 2 per Syſtolen poet. pro fem. ſing. *ἡδεῖα*. 274, 25, 2.
ᾔδειν Att. pro *εἰδεῖν*, *noveram*, ab *εἴδω*, *ſcio*. 83, 31, 1, vel pro *εἰδήκειν*, per

per ſync. ᾔδειν, pluſq: ab (εἰδέω). 209, 17.

ἡδὺς ὁ, ſuavis, m.g. 34, 13. recipit contractionem in Dat. ſing. & in N Acc. & voc. pl. ἡδεῖ, ἡδεῖς. ἡδέες, ἡδέας, ἡδεῖς in neutro dicitur ſemper ἡδέα, nunquam ἡδῆ. 49, 16, 2.

ἥδομαι, delector. a. 1. paſſ. ἥσθην. 198, 32, 1.

ᾖδον, cecini. a. 2. ab ᾄδω, cano. 100, 3

ἥδος, τὸ. dulcedo. Triptoton. 51, 14, 1

ἠδυνάμην, poteram. Att: pro ἐδυνάμην, imperf: a δύναμαι. 185, 17, 2.

ἥδω delecto, & αὐδάνω, placeo. fut: αὐδήσω & ἥσομαι, placebo: uſurp: pro inuſit. (ἁδέω). 188, 8, 1.

ἠὲ, pro ἢ, aut, per Paragog: poet: 275, 15, 2.

ᾔειμεν, iveramus. Prima pl. pluſq: med: in ſing: ᾔειν, iveram: a Perf: m. εἶα, Att: ᾖα. ivi, ab εἶμι. 175, 20.

ᾔειν, iveram. pluſq: m: ab εἶμι, eo. 175, 16.

-ήεις, ήεσσα, -ῆεν, Adjectiva contrah: in -ῆς, ῆσσα, -ῆν: ut, τιμῆς. τιμῆσσα. τιμῆν, a τιμήεις, τιμήεσσα. τιμῆεν, honoratus. 56, 7, 1. 44, 11, 1.

ᾔεισαν, Att ᾔεσαν, iverant. ἐξῄεσαν, exiverant. vid. ᾔειμεν.

ᾔειτε, & ᾖτε, iveratis: Secunda pl. Pluſq. act. εἴκειν, Att. ᾔκειν, iveram. per eliſion. ab εἶμι. eo. 174, 8.

ἠέλιος, ſol. per Epenth. poet, pro ἥλιος. 275, 16, 1.

ᾔειμεν & ᾖμεν iveramus per eliſionem pro ᾔκειμεν; Prima Pluſquamperfect: Act. εἴκειν, Att ᾔκειν, iveram, ab εἶμι, eo. 174, 8.

ἦν Dor. pro ἦν, erat. 314, 8, 3.

ἦες poet. pro ἦς, eras. 314, 11, 2.

ᾔεσαν Att. pro ᾔεισαν, iverant, Tertia pl. ab ᾔειν pl. m. ab εἶμι. 176, 1

Ἠετιώνη, Eëtionis filia, Patronym. ab ὁ Ἠετίων, Eëtion 212, 25.

ἦεν Poet. & Ion pro ἦν eram. 275, 6, 1. Dor. pro ἦν, erat 314. 8, 3

ἦθος, εος, contrah. ut τεῖχος, 48, 8, 1.

ᾔϊα, ας, ε, ivi, per Dialyſin, pro ᾖα, Att. ᾖα. perf. m. ab εἶμι. 175, 13.

ᾔϊον, ibam, per Dialyſin pro attico ᾖον, quod pro εἶον, imperf: verbi εἶμι, eo. 174, 4, 1. 80, 27, 1.

ᾔϊσαν aut ᾔεσαν pro εἶσαν, ibant. Tertia pl: ab εἶσα Aoriſto 1, inuſitato, ab εἶμι. 174, 16.

ἧκα, Att: ἕηκα, miſi. A: 1. ab (ἵω vel ἵημι, mitto. 83, 13, 1. Conjugatur ut ἔθηκα. 161, 8, 1. ἧκα. miſi, ἔθηκα, poſui, & ἔδωκα, dedi, tres hi aoriſti primi habent Characteriſticam perfecti, ſive κα pro σα: ſed non inveniuntur extra indicativum. 96, 5. 161, 8, 2.

ἧκα, miſi, Dorice perfectum verbi ἵημι, qui pro εἶκα, τέθεικα, dicunt ἧκα, τέθηκα, retinentes η. 161, 22, 1.

ᾔκαζον, aſſimulabam, Att: pro εἴκαζον. mutato ει in η, 83, 30, 1.

ἡκάμην, miſi, A: 1, m: ab ἵημι, mitto. conjugatur ut ἐθηκάμην. 168, 15, 1.

ᾔκειμεν. iveramus, Prima pl: ab εἴκειν. Att: ᾔκειν. iveram, pluſq: act: verbi εἶμι, eo. 174. 7.

ᾔκειν Att: pro εἴκειν, iveram. ibid.

ἤκουον, audivi. a: 2. ab ἀκούω, nuſquam reperitur niſi fortean apud Poët: 101, 10, 2.

ἤκουσα Att: ἀκήκοα, audivi. p: m: ab ἀκούω, audio. 83. 9, 2.

ἠκουόμην, audiebar, imperf: paſſ: fit (ut regular: alia imperfecta paſſiva) ab imperf: act: mutando ον in όμην. 121, 10.

ἤκουσα, audivi, & alia apud Herod. non raro retinent augmentū: quod Iônes & poëtæ alioqui ſæpe auferunt. Confer 299, 5. cum 298, 11.

ἤκουσμαι. auditus ſum. p: paſſ: ab ἀκούω. 134, 24.

ἠκουσμένοι εἰσὶ. auditi ſunt. Tertia pl. perf: paſſ: nunquam ἤκουσται, quia Tertia ſing: & Prima pl: deſinunt in ται & μαι impurum. 138, 17.

ἠκούσμην, auditus eram, pluſq: paſſ. ab ἀκούω. 139, 19.

Digitized by Google

ἤκετω, *auditus eſto*, imperat. nihil plane differt ab ἤκυσο, auditus eras, ſecunda pluſq:paſſ: unde formatur, quia incipit a vocali. 143, 13.
ἠκέσομαι, *mox audiar*, Paulo poſt fut: vid: unde formetur. 145, 6.
ἠλάθην, *actus, incitatus ſū*, A:1.paſſ: verbi ἐλαύνω, *ago, duco*, ab (ἐλάω) 201
ἤλακα, *egi, duxi*, p: act: verbi ejuſdem; Att: ἐλήλακα. 201, 31.
ἤλαμαι. vel ἤλασμαι, *actus ſum*, p: paſſ: ejuſd: v: ἐλαύνω. 201.
ἤλασα, *egi, pepuli*, A:1. ejuſd: v: item ſine augm: ἔλασα. in 3.pl: ἔλασαν, & ejecto α, ἔλσαν. 200, 34, 2.
ἠλάσκαζ, ἠλασκάζω. *diſcurſo*: Deſect: ab (ἐλάω) f:1. ἐλάσω. 183, 30, 1.
ἤλασμαι. vid: ἤλαμαι.
ἤλδηκα. *auxi*, perf: verbi ἀλδήσκω; ab ἀλδέω. 197, 16, 1.
ἤλειφα, Att: ἀλήλιφα, *unxi*, perf: act: ab ἀλείφω, *ungo*. 83. 8, 2.
ἤλεκα, Att: ἀλήλεκα, *molui*, ab ἀλήθω, *molo*. 83, 6, 2.
ἦλθον, *veni*, a:2. verbi ἔρχομαι, ex Poëtico ἔλυθον, ab (ἐλεύθω). in imperat: ἐλθέ, *veni*. 202, 31.
Ἡλιάδης, *Heliades*. *Solis filius*, Patronym: a Gen. Ἡλίου. *Solis*. 212, 4.
Ἡλιάς, *Solis filia*, Patronym: fem: rum e Maſc: Ἡλιάδης. 212, 19.
ἤλοιφα, *unxi*, p: m: ab ἀλείφω, ἀλοιφῶ. 117, 17.
ἤλυθα. Att. ἐλήλυθα. *veni*, p: m: verbi ἔρχομαι, ab (ἐλεύθω). 203, 1.
ἤλυθον poëticum. *veni*; ex quo ἦλθον, A: 2. ab (ἐλεύθω). 202, 31.
ἤλυκα. Att: ἐλήλυκα. *veni*, p: act: ab ejuſd: (ἐλεύθω). 83, 9, 2.
ἥλωκα, vel potius per reduplicat. ἑάλωκα, *captus ſum*. perf: act: verbi ἁλίσκω. ab (ἁλόω), 197, 9, 2.
ἥλων, ἑάλων, *captus ſum*, A: 2. verbi ἁλίσκω, *capio*, retinet ω in omnibus perſonis: quomodo conjugetur per omnes Modos vid: 197, 13, 2.
ἧμαι, *ſedeo*, derivatur ab ἕω cū ſpiritu aſpero: 171, 6, 1. ſive contractum eſt ex ἕημαι, quod ab ἕω, & hoc ab ἕω, proἵω. vide reliqua & totam Conjugat. 176, 18, 1. & ſeq: uſurpatur pro inſit: (ἧμαι) 189, 13.
ἦμαρ, *dies*, Triptoton: 51, 21, 1.
ἡμάρτηκα, *peccavi*, perf: verbi ἁμαρτάνω, *pecco*, a priſco ἁμαρτέω. 198, 3.
ἥμαρτον, *peccavi*, a: 2. ejuſd: v: ibid.
ἤμβροτον, *peccavi*, a: 2. Poëticus pro ἥμαρτον, ab ἁμαρτάνω. 306, 12.
ἡμέας, ἡμέας, Ion: pro ἡμᾶς.
ἡμεδαπὸς, ή, όν, *noſtras*, ab ἡμεῖς, *nos* & δάπεδον, *ſolum, terra*. 65, 26, 2.
ἡμέες, ἡμεῖες, Ion: pro ἡμεῖς, *nos* 296, 11, 2.
ἡμεῖς, ἡμῶν, &c, nos p: 65. 14.
ἤμελλον Att: pro ἔμελλον, *debebam*. 82. 35, 1.
ἦμεν, *eramus*, Prima pl: imperfecti ἦν, *eram*, ab εἰμί. 171, 28. 314. 13, 1.
ἦμεν, ἦμεν, εἶμες, *eſſe*, Dor: pro εἶναι. 314, 36, 1.
ἦμεν, *ivimus*, per Syncop: pro ἤειμεν Prima pl: perf: m: a ſing: εἶα, Att: ᾔα, *ivi*. ab εἶμι, *eo*. 175, 14.
ἤειμεν, *iveramus*, Prima pl: pluſq: act: a ſing: ᾔειν, Att: pro εἴκειν, *iveram*; cujus plurale ᾔκειμεν, & per eliſionem ᾔειμεν & ᾖμεν, in Secunda ᾔειτε; ᾖτε. *iveratis*. ab εἶμι, *eo*. 174, 8.
ἥμενος, κυθήμενος, *ſedēs*, παρήμενος, *aſſidens*. Par: verbi ἧμαι *ſedeo*, 177, 14.
ἡμέρα, ας, ρα, *dies*. 20. 7. ἡμέρᾳ, Ablativo expreſſum tempus Quando apud Thucyd: τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ αὐτοῖς συνέβη. *illo ipſo die illis contigit*. 244, 13, 1.
ἡμερόκοιτος, *de die dormiens*, compoſitum ex ἡμέρα, *dies*, & κοίτη, *lectus*, ſuccedente ο in loco ū voc: α 219. 23.
ἦμες Dor: pro ἦμεν, *eramus*, 314, 14, 1
item Dor: pro εἶναι, *eſſe*. 314, 36, 1.
ἡμέτερος, α, ον, *noſter, a, um*, deriv: ab ἡμεῖς, *nos*. 65, 21, 2.
ἡμέων, ἡμείων Ion: pro ἡμῶν, *noſtrum* vel *noſtri*.

ἤειν, eram, imperf: med: ab inuſit. ἤμην, quod ab ἦμι aut εἰμὶ, ſum. 171, 12, 2. per omn: num. 172. 19.

ἤμην, ἧσο, ἧτο, &c. ſedebam, imperf. ab ἧμαι, ſedeo. 177. 7.

ἠμὶ, ἦς, ἦσι, dico, cis, cit, poet: pro φημὶ, abjecto φ. 153. 4, 2.

-ημι verba defectiva, petunt futura, quibus carent, ab -αω. &c. vid: 184. 15. & ſeq.

-ημι ex -αω mutant Æoles in -αιμι: ex -εω in -ειμι. 308, 14.

ἦμι Æol: pro εἰμὶ ſum 314, 2. 1.

ἡμίονος, mulus, Communiter m. g. Ion f. g. 25, 20.

ἡμίση, dimidia, Neutrum pl. apud Ariſt a τὸ ἥμισυ, dimidium. 49. 11. 2

ἥμισυς, ἡμίσεια, ἥμισυ, dimidius, a, um. 55, 27.

ἠμφίεσα, indui, A: 1. ab ἀμφιέννυμι. 186. 41, 1.

ἠμφίεσμαι, indutus ſum, p: paſſ: ejuſd: verbi. 186. 42. 1.

-ην Adjectiva in vocat: mutant η in ε ut τέρην, tener ὦ τέρεν. 39, 32. habent in n. g: εν. 56, 9.

-ην faciunt Attici ex μι Optativi poſt ſyllabam contractam: ut, φιλοίην, ex φιλοῖμι: χρυσοίην ex χρυσοῖμι. Dores inſuper mutant οι in ω: ut, χρυσῴην 291, 14.

ἦν, ἦς, ἦ, dicebam, bas, bat, imperf: a φημὶ. φ abjecto. 153, 3. 2. ἦν ſive φῆν pro ἔφην, dicebam quare accentum habeat circumflexum. 280, 8.

ἦν, eram, imperf, ab εἰμὶ ſum: 171, 26 derivatur ab inuſitato ἔμι: retinet vocalem longam in omnibus num. 171. 1, 2.

ἦν erat, Tertia Sing: ab εἰμὶ. 171. 16

ἦ pro hoc ἦν vix uſurpatur. 171. 7. 2

ἦν pro ἦσαν, erant. 314. 17. 3.

ἧκα, miſi, A: 2, ab ἵημι mitto, formatur ab impe: ἧν, abjecta redupl: Nullum habet augm. quia incipit a vocali longa. 153, 6. In dual: & pl: habet brevem more imperfecti, ſicuti & ἧν & ἴειν. 153. 15. 154, 15.

ἤλλαξα, ἐπήλλαξα & ἀνήλλαξα, inſumſi, A. 1. verbi ἀναλίσκω, ab ἀναλόω. 209, 5.

ἤνεγκα, tuli, Aor: 1. act. verbi φέρω, ab (ἐνέγκω). 208. 5.

ἠνεγκάμην, tuli, A: 1. m: ejuſd: verbi

ἠνέχθην, latus ſum, A: 1. paſſ: verbi φέρω, ab (ἐνέχω), 208. 10.

ἤνοιγα & ἀνέῳγα, aperui, apertus ſum, p: m: verbi ἀνοίγω. 209, 11.

ἠνεῴχθην, vel ἀνεῴχθην, apertus ſum. A: 1. paſſ. ab ἀνοίγω, aperio. 209, 12.

ἦνθον Dor. pro ἦλθον, veni. 304.

ἠνί, en, ecce, Adverb. venit ab imp. ἴνδε, inſpice. 224, 18.

ἠνίκα, quando, Conjunct. habet indic. & Subj. 205, 15.

ἠνοίχθη, apertus eſt, A: 1. paſſ: verbi ἀνοίγω. 209, 13.

ἤνοιξα, Att. ἀνέῳξα pro ἤνοιξα, aperui, A. 1. ejuſd. ἀνοίγω. 209, 9.

-ηνος Gentilia deſcendunt ab -ηνη. 213, 1.

ἥντινα quamcunque, Acc. f. g. ab ὅστις, ἥτις, ὅ, τι, quicunque, &c. 313.

ἦντο, erant, Tertia pl. imperf. med. ab εἰμὶ, ſum. 314, 37, 1.

ἤνυσα perfeci, p. act. fit a f. 1. ἀνύσω, perficiam. 105, 14.

ἠνύκειν, perfeceram, plusq. perf. ἤνυκα. 105, 20.

ἠνύσμην perfectus eram. plusq. perf. ſequitur veſtigia perfecti ἤνυσμαι perfectus ſum. 140. 8.

ἤνωξα, mandavi, A: 1. ab ἀνώγω 209, 15.

ἦσθα, Æol: pro ἦς, eras, traditur in Dialect: comm: 17, 5, 2.

-ηξ Gen. -ηκος. 32, 12.

-ηξ Diminutiva vid: 214, 21.

ἦξα, Att: per Diſſol: ἔαξα, fregi, A. 1. ab ἄγνυμι, frango. 83, 24, 1.

ἤϊον per Dialyſin pro ᾔειν, quod Att: pro ᾔειν, ibam, ab εἶμι: quod in perf: εἶειν reperitur, pro ἴειν, ibam. ...

ξεις, εο. Ab εἶον apud Apollod: ἠξεν-
ον. 274, 3, 1.
ον Att: pro εἶον, ibam, vid: præc. ἤϊον
ἦον, fui, eſt A: 2: apud Poëtas, ab an-
tiq: ἔω pro εἰμὶ, ſum: unde Iones for-
mant ἔον, ἔες, & contract: εἶς; quod
Herod: rurſus diſſolvit in ἔεις, 114, 19.
ἧπαρ, jecur. Triptoton: 51, 21, 1.
ἥπατος. ἥπατι, jecoris, i, e. ab antiq:
ἧπας. Triptot: 51, 27. 1.
ἤπειρος, continens, ſc: γῆ, f: g: 24, 1.
Ἠπειρώτης, Epirota, Gentile, ab ἤ-
πειρος, Epirus, 213, 9. 1.
ἠπιστάμην ἠπίστασο, &c. ſciebam,
flectitur ſecundum ἱστάμην, ἵστασο.
ter ἐπιστάμην, ἐπίστασο, Ion: εο, att.
ibi πίσταμαι, ſcio. 164. 16. 2. 164, 19, 1
Gravit: mutat in voc: η in ε. 39, 32
ἦρ, ἦρος, ver, contrahitur ex ἔαρ,
ἔαρος. 44, 18, 1.
ἦρα & ἦρκα, ſuſtuli, quorum hoc
t: illud A: 1. verbi αἴρω, tollo de-
untur iota ſubſcripto; quia deri-
atur a futuro ἀρῶ: (non a præſen-
it imperfectum ἦρον). 79, 27, 1.
Ἡρακλέης, Hercules, quomodo
trahitur per omnes caſ: v: 48, 35, 1.
ἠράμην, amabam, imperf. ab ἔ-
ραμαι, amo, 184, 26, 2.
ἤραρον, ἄραρον, aptavi, Poët: pro
ἦρον, cum Attica reduplicat: pro
perf: med: ab ἄρω, apto. 8, 25, 2
ἤρεικα, firmavi, per Atticam redu-
ἐρήρεικα, unde ἐρήρεισμαι, perf:
ἐρείδω, firmo. 83, 15. 2. 134, 17.
εισμαι firmatus, fultus ſū. perf.
ab eod: ἐρείδω. quare mutet per-
act: κα in σμαι vid: 134, 13.
εκα, placui, perſ: verbi ἀρέσκω,
ἀρέω) 197, 7, 1.
ἠρεμίζω, quietus ſum, Defectivum
ſicuti omnia in ιζω. quæ oriun-
circumflexis eandem habenti-
ſignificationem) ab ἠρεμέω,
tus ſum. 182, 4, 2.
ἤρικα, contendi. Att: ἐρήρικα. ἐρή-
κα, perf: ab ἐρίζω, cōtēdo, 83, 42, 1
ἦρκα, vid: ἦρα.
ἦρον, tollebam, imp: ab αἴρω. quare
habeat iota ſubſcrip: v: 79, 3, 79, 9, 1.
ἤρυγον, eructavi, A: 2: verbi ἐρυγ-
γάνω ab ἐρεύγω. 199. 17, 2.
ἠρύθηκα, ἠρύθημαι, rubui, perf: ab
ἐρυθέω. 200, 12, 2.
ἥρως, heros, eſt vel Declin: 3, ha-
bens in G: τοῦ ἥρωος: vel 2. τοῦ ἥρω
52, 3, 2. Quare paroxyt: 281, 24.
ἠρώτων Ion: & Dor: pro ἠρώτων,
interrogabam, ab ἐρωτάω, 297, 10.
ἠρώτηκα, Att: ἐρηρώτηκα, perf: ab
eod: ἐρωτάω, interrogo. 83, 11, 2.
-ης G: ητος. 31, 13. Item ητος, 31,
44. Item ετος. 32, 8. item εος. 32, 10.
-ης, εος, p: ps Adject: ſunt c: g: 33. 30
-ης, ητος ſunt m: g: 34, 11.
ης, ετος ſunt m: g: 34, 11.
-ης contractum mutat in voc: η in
ε. 39, 32.
ης, -ες, -ος, Tertiæ declin: quomodo
contrahant Genitivos. 45, 12. 45. 18,
2. item reliquos caſus. 46, 9. 46, 20.
&c. 47, 32. &c.
-ης Adjectiva habent in n: g: ες. 56,
9. Cui addendo -τερος & -τατος for-
mant Comp: & Superl: 58, 2.
-ης e medio Aor: primi Med: ii verba
abjiciunt quædam ex ω puro, per
omnes modos: ut εὑρίσκω, invenio,
εὑράμην pro εὑρησάμην, &c: 111, 10, 1.
-ης Denominativa unde deſcen-
dant, vid: 215, 42.
-ης verbalia deſcendunt a Præſ: &
Aor: 2. act: 217, 6.
-ης, -η, ſecundæ & tertiæ Perſonæ
ſing: Subjunctivi act: ſubſcribunt
iota minuſculis. 107, 14.
-ῆς pro εῖς antiqui amant Attici: ut
ἱππῆς pro ἱππεῖς, Thuc: ab ἱππεύς,
eques. 293. 20.
ἦς Dor: pro ἦν. erat. 314, 8, 3.
ἦς vel ἦσθα ſis, Secunda ſing: Subj.
ab εἰμὶ, ſum, 314, 22, 2.
ἦσα, placui. A: 1. verb: ἁνδάνω. 199. 12, 1
ᾖσαν & ἤϊσαν ex εἴσαν, ibant. Ter-
tia pl.

tia pl: Aoriſti i, inuſitati εἴσαν ab εἴμι, eo. 174, 16.
ᾔσαν pro ᾔδεισαν, noverant, Tertia pl: Pluſquamperfecti Attici ᾔδειν, noveram, pro εἴδειν, quod per Syncop: pro εἰδήκειν, ab (εἴδω). pro quo vetus εἴδω. 209, 28.
ἦσθα Æol: pro ἦς, eras. 314. 8, 2.
ἧσθαι, ſedere, inf: verbi ἧμαι, ſedeo 177, 13
ᾔδεις pro ᾔδειτε, noveratis, Secunda pl: pluſq: ᾔδειν. vid: paulo ante ᾔσαν pro ᾔδεισαν.
ᾔσθημαι, ſenſi, perf: verbi αἰσθάνομαι. ab αἰσθέομαι. 198. 28, 1.
ἥσθην, delectatus ſum, ſine jota ſubſcr: venit ab ἥδομαι, delector. 198, 31, 1
ἤσθην poët: pro ἤτην, Tertia Dualis imperfecti ἦν, eram. 314. 14, 3.
ἤσθιον, edebam, imp: ab ἐσθίω. 207, 8.
ᾐσθόμην, ſenſi, a: 2. verbi αἰσθάνομαι ab αἰσθέομαι. 198, 29, 1.
ἦσθον, poët: pro ἦτον, duo eratis, ab ἦν, eram, 314. 14, 2.
ἦσι Ion: pro ᾖ, ſit, Tertia Subj: ab ὦ, ſim, a verbo εἰμί. 314, 23, 3. (196, 31, 1
-ήσκω, habet in f: 1. -ήσω, ab ἄω, ἀῶ.
ἥσομαι, delectatus ſum, ab ἥδω, delecto. 176, 23, 2.
ᾔσμεν, noveramus, Prima pl: pluſq: pro ᾔδειμεν, in Prima ſing: ᾔδειν vid: ſupra ᾔσαν pro ᾔδεισαν.
ἧσο, ἧσθω; κάθησο, καθήσθω, ſedeto tu, ſedeto ille, imp: verbi ἧμαι. 177, 12
ἥσομαι, mittam, f: 1, m: ab ἵημι, 168. 5.
ἡσομαι, placebo, f: 1 m: ab ἅδω. 188. 10, 1
ἥστινος, cujuſcunq; ab ὅστις, ἥτις, &c. 313
ἥστισι, pro αἵτισι, quibuſcunq; 3'3.
ἥσυχος, quietus, in Comp: & Superl: Att: ἡσυχαίτερος, ἡσυχαίτατος. 58, 39, 1.
ᾐσχύνοντο τὸν ἥλιον, pudebat eos ſolis. n. e: διὰ τὸν ἥλιον, propter ſolem. 248, 28, 2.
ἥσω, placebo, f: 1, verbi ἁνδάνω, placeo, ἅδω quod dec: a ἥδω, delecto. 199, 12 1
ἥσω, mittam, f: 1, verbi ἵημι, ab ἕω. 161, 2, 1
ἡττᾶσθαι τῶν συμφορῶν, Iſocr: vinci à malis, per Ellipſ: præp: 255, 40.
ἦτε, eratis, ſecunda pl: pluſq: per[...]
ᾔτειν Att: pro ᾔκειν, iverā, quod habet in pl: ᾔκειμεν, iveramus, aut per elliſionē ᾔειμεν & ᾔμεν, ᾔειτε, ᾖτε. 174, [...]
ἦτε, eratis Secunda imp: ab εἰμί. 171, [...]
ἥτις, quacunq; ſc: ab ὅστις. 56, 15, 2, 3[...]
ἡτοίμασμαι, Att. ἑτοίμασμαι, paratus ſum, perf: ab ἑτοιμάζω, paro, 83, 12, 2.
ἦτον, duo eratis, ab ἦν, eram, ab εἰμί, ſum, 171. 27. 314. 13, 2.
ἦτορ, τὸ, cor, G: ἤτορος. 29 21. n. g: [...]
ἤτω, Dor: pro ἔστω, eſto, ille, contr: [...] ἔστω, a εἰμί, ſive εἰμί, 172, 13, 1. 314. [...]
ηὔξημαι, auctus ſū, p: paſſ: verbi αὐξάνω, augeo, creſco, ab αὐξέω. 198, 16, [...]
ηὔξησα, auxi, a: 1. verbi ejuſd: ibid.
ηὐχόμην Att: pro εὐχόμην, precabar, ab εὔχομαι, precor, 83. 33, 1.
ἦχα, per reduplic: ἀγήοχα, & per epenthesin: ἀγήοχα, Bœot: ἀγήοχα, duxi, perf: verbi ἄγω, duco, 208. 1[...]
ἤχεον, reſonabam, imperf. ab ἠχέω, ſine mutatione propter augm: quod incipit a vocali immutab: 79. 20, [...]
ἠώς, E, ἠοῦς. f: g. 35, 37, 2. Contrahitur ut αἰδὼς, pudor. 49, 27, 1.

Θ.

Θ in formatione Dativi pl: [...] Dat: ſing: rejiciendū eſt. 44, [...]
Θ ponitur ab Æolibus pro [...] ut οὔθεις pro οὐδεὶς, nullus. 306, 1[...]
θάλαττα Att: pro θάλασσα, mare 293 33.
Θάλλω, germino. verbū neutr: 69, [...] f: 2. θαλῶ. p. m, τέθηλα, cum [...] præſ: non ſit αι vel η, ſed α. 69, 1[...]
θανοῦμαι, moriar, f. 2. m: verbi θνήσκω, morior, a θάνω, ferio, 206, 3.
θάπτω, ſepelio, mutat in f: 2. [...] φ, 100, 21.
Θαρρεῖν pro Θαρσεῖν, confidere [...] mutato σ in ρ. 293, 31.
θᾶσαι, v: θασάμενος, conſpicatus, Ion & Dor: pro θέασαι, θεασάμενος contractè a verb: in ασιν α. 297, [...]
θέασαι

Digitized by Google

θάσσον poët: pro ταχίον, *celerior*, 59, 28, 1.
θάτερον, neutrũ ſing: θάτερος neutr: l. Att: pro τὸ ἕτερον, τὰ ἕτερα, *alterũ*, *ltera*. Θατέρου, Θατέρῳ, pro τοῦ ἑτέρου, τῷ ἑτέρῳ, *alterius*, *alteri*. 13, 33, 2. De iira craſi vocis ἕτερος vi. ib. 13, 28. 2
ττον att: p: θᾶσσον, *celerius*. 59, 23, 2
Θαυμάσιος, *mirabilis*. 215, 5. 1.
Θαυμάζω ὑμῶν, *admiror vos*. idem que Θαυμάζω τὸ κάλλος ὑμῶν, ἀρετὴν ὑμῶν, *admiror veſtram pulchritudinem, virtutem*. 241, 10, 2.
Θεὰ, *Dea*, (Poët: θέαινα) Denom: θεὸς, *Deus*, 216. 6. (*minut*. 275. 14. 1
Θείης per Ep: poët: pro Θείης, *Dederis*, Θείης, εἴης, Ion: vocali inſerta me-), pro Θῇς, *poſueris*, στῇς, *ſteteris*, a θημι ἵστημι, *pono*, *ſtatuo*. 296. 12.
Θείνω *ſtimulo*, *ferio*, perf: τέθεικα. 1, 22. f: 1. Θενῶ. 201. f: 2 Θανοῦμαι, *moriar*. a: 2 ἔθανον, *mortuus ſũ*. 206, 3
Θεὶς, *qui poſuit*. a: 2, part: a τίθημι, bet in G; Θέντος, cum accentu in nult: ut ſimilia participia. 286. 2, 1
Θέλω, ἡ, G: τῆς Θέλω. 20, 11, 1
Θέλω) uſitatius ἐθέλω, *volo*, *vis*. 189. 40. 2
Θελήσω, *volam*. vid: ſeq. Θέλω.
Θέλω, *volo*, f: 1. Θελήσω, ab antiquo Θελέω. 94, 7. 1
Θέσις *poſitio*, der. τέθειμαι, *poſitus ſũ*. 70, 2. Diſtinguitur a Gramm: ab ης: quibus ἀρχῇ Nomen primũ: θέ verbũ ſive tẽpus pręſẽs. 194, 13, 2
Θέμις, *lex*, *jus*, *Dea judicii* apud Eth- ns. G, τῆς θέμιδος: ſed apud Plat: θέμις pro *Dea*. hinc Dores (ut & poë- 10, 9) derivant θέμισσι, interpo- σ. 54. 35. 1.
Θεμιστοκλέης, Περικλέης, &c. *Themiſtocles*, *Pericles*, &c. contrah: ut κλῆς. vid 48, 33. 1. (de. 223, 21
Θεν. verbia deſignant locum un-
Θην Conjunctio jungitur vocibus in verſu ornatus cauſa. 224. 38.
Enclit. 288. 28. Adjectio ſylla- apud Poëtas Atticos. 294. 13.
Θεός, vid: Θεὶς. ſive 286. 2, 1.
Θενῶ, *feriam*. vid: θείνω.
Θεολογικός, *Theologicus*, & ſimilia in -ικος ſunt oxytona. 287. 13, 1.
ΘΕΟΝ pro Θεῶν, *Deorum*. 3. 40, 1
Θεὸς, *Deus*, Oxytonum. 11, 27. Quare vid: 281. 5. In compoſitione modo ſervat, modo perdit ε, 219. 4. (219, 14.
Θεοστυγία Ariſt: *odium erga Deum*
Θεόφιλος, *Deo amicus*, comp: ex Θεὸς, *Deus*, & φίλος, *amicus*. 219, 5
Θεράπαινα, *ancilla*, & Diminutivũ ejus Θεραπαινίς, *ancillula*. 215, 9, 14.
Denominativa ſunt ab ὁ θεράπων vel θεράπων, *famulus*. 216. 38. 2.
θερμαίνω, *calefacio*, f: 1 θερμανῶ. 199, 28
θὲς, *pone*, δὸς, *da*, ἕς, *mitte*, Aoriſti 2. imperat: a τίθημι, δίδωμι, ἵημι pro θε habent ε. 158, 24.
θέσις, *poſitio*, derivatur a τέθεισαι, ſecunda perſ: paſſ: verbi τίθημι 70, 10, 2
θεοείκελος, *Deo ſimilis*, ex Θεὸς & ἴκελος, *ſimilis*, perdit ο 219, 6.
Θέτι Poët: pro Θέτιδι, *Thetidi*. 310, 9
θεύσομαι, & θευσοῦμαι, vid: ſequens
θέω *curro*, f: 1. θεύσομαι, & apud Thuc: θευσοῦμαι, habet pro η. ευ, 92. 2.
(θέω) uſitatius τίθημι, *pono*: 189. 41, 2 quod ab eo deriv: 146. 17.
Θειότερος, *Divinior*, Hom: venit a ſubſtantivo ὁ Θεός, 62, 5.
Θήβαζε, *Thebas*, adv: factũ videtur ex Acc: θήβασδε pro εἰς θήβας. 234. 6, 2
Θῆβαι, *Thebæ*, & alia nomina urbium carent ſingul: 51. 12. 2.
Θήβηθεν, *thebis*, videtur adv: 234. 4. 2
Θήβησι, *in urbe Thebis*, eſt verus Abl: Ion: q: d: ἐν θήβαισι: qui tamẽ ab Att: aliiſq; perinde adhibetur ac verum Adverb: 234. 8, 1. (198. 4.
θηγάνω, *acuo*, fut: 1 θήξω. a (θήγω)
θηέομαι Ion: pro (θεάομαι) ſive θεάομαι *ſpecto* 295, 15. (tô iota 297. 22
θήλεα, Ion: pro θήλεια, *fœmina*, inſer
Θην Conjunctio jungitur aliis vocibus ornatus cauſa in verſu, 224. 38. Enclitica eſt 288, 18.
Θήξω, vid: Θηγάνω.
θησαυρὸς, *theſaurus*, Ox: fit more alio

 iuin

rum nominum Primæ & Secundæ declin: in Genit: & Dat: ſing: dual: & plur: Periſpomenon: θησαυρῦ, θησαυρῷ, &c. 282, 15.

θήσομαι, ponam, f: 1. m: a τίθημι. 186, 2

θήσω, ponam, f: 1. act: a τίθημι. 160, 15

θι Adverbia deſign: locum *Ubi*. 223. 20. 223, 25.

θὶν, *acervus*, comm: gen: 37, 12 2.

θλάω, *contundo, colliſo*. f: 1. θλάσω. 93. 17.

(θνάω) uſitate θνήσκω, *morior*. 189 42, 2. 206, 5.

θνήξω. vid: ſequens.

θνήσκω, *morior*, facit f: 1. θνήξω, unde paulo poſt f: τεθνήξομαι. fut: 2. m: θανοῦμαι. & A: 2 ἔθανον capit ex θείνω, *ferio*. Ex (θνάω) f: 1. θνήσω. p: τέθνηκα & τέθναα, unde inf: τεθνάναι, contr: ex τεθναέναι. Pro τέθνηκα Bœot: τέθνακα, in Part: τεθνακώς, τεθνεώς, τεθνειώς poët: τεθνηώς. A (τέθνημι) τεθνᾶσι, *moriuntur*. imp: τέθναθι opt: τεθναίην Inf: τεθνάναι. part: τεθνάς. 206, 1. 189. 42, 2. 191, 22. 2.

Θνήσω, *moriar*, vid: Θνήσκω.

Θόαν Poët: per Doricam Apoc: pro Θόαντος. *Thoantis*, 310, 8.

Θόας, Thoas, in voc: ὦ Θόα. 40. 30

Θόλος, *fornix*, c: g: 25, 5.

Θόλος, *locus quidem Athen*. f: g: 25, 5

(Θόρω) uſitate Θρώσκω, *ſalto, curro, cado*, 189, 43, 2.

Θόρνυμαι, ſalto capit tempora a Θορέω. 202.

Θουκυδίδης, *Thucydides*, Compoſ. ex Θεὸς & κῦδος, *gloria*. 219: 25. 2

Θόωκος poët: per Epenth: pro Θῶκος. *ſedes*. 275, 1. 2.

Θρασυκλῆς *Thraſycles*, parit Diminutiv: Θράσυλλος, *Thraſyllus*. 215, 14. 1

Θράσυλλος, vid. Θρασυκλῆς.

Θραύω, *frango*, retinet in fut: 1. paſſ: σ ante θήσομαι, ut, Θραύω, Θραύσω, Θραυσθήσομαι. 125, 11.

Θρέμμα, *pecus*, quod alitur, verbale paſſ: deriv: a τέθραμμαι, ex τρέφω, *alo*, mutato α in ε. 218, 2.

Θρέξομαι, *curram*, f: 1. m: a τρέχω. 205, 5

Θρέξω, *curram*, f: 1. act: a τρέχω. cum mutato ſpiritu leni in aſperum ſive τ in θ 92, 10. 92, 19, 2. 205. 5

Θρέψω, *nutriam*, f: 1. a τρέφω, nutrio τ verſo in θ. 92. 9. Quo diſtinguere poſſumus hoc fut: a τρέψω, *vertam*, a τρέπω. 92, 16, 2.

Θρίδαξ, *lactuca*. f: g: 35. 43. 2.

Θρὶξ, *crinis*. G: τριχὸς, per τ propter ſequentem aſpiratam χ 37, 1.

Θρῆνος, ὁ, ſecundæ declin: idemque τὸ tertiæ declin: *lamentatio*. 52, 31

Θρᾶνος, *ſcabellum*, m: g: 37, 37. 2

Θρώσκω, *ſalto, curro, cado*. uſitatum pro (Θορέω). 189, 43, 2.

Θυγάτηρ *filia*, τῆς Θυγατέρος. Θυγατρὸς, habet in Acc: ſing: Θυγατέρα & Θύγατρα. 39, 19, 2. Dat: pl: Θυγατράσι 41. 32 Genitivus dual: & pl. Θυγατεροῖν, Θυγατρῶν Periſp: 282,

Θύελλα, *tempeſtas*, quomodo a novo tirone poſſit ſcribi & viva voce pronunciari vid: 22, 4. 1.

Θύμος ὁ. & θύμον τὸ, *thymum*. 53. 5

Θυμοθήρα Genitivus [illegible] a N: Θυμοθήρας. *thymo*[illegible] uſitat: eſt quam Θυμοχήρα. 20.

Θύω, *impetu feror*. f. Θύσω. p: τέθυκα. abjecto ν, ut alia diſſyll: ... θύω, ... 106. 27.

θύραθε, θύραζε, *foras*: Adv: loci Quo 224, 6. 3.

Θύραθεν, *foris*. Adv: loci Unde: derivatur cum præcedenti a Nomine Θύρα, *fores*, 224, 6. 2.

Θύρηφι poët: pro θύρα. *fores, janua*, fini addito φι, eoq; Acliton: 309, 4

Θύψω, *accendam*, f: 1. verbi τύφω accendo; τ mutato in θ. 92, 10. q distinq. a τύψω, *verberabo*. 92, 15. 2

θῶκος poeticâ Epenth: θόωκος 275, 1. 2

Θωμᾶς, *Thomas*, G. Θωμᾶ. 20. 1. 20, 21, 1. Diminut: ex ὁ θαυμαστὸς, *mirabilis*. 215, 4. 1. (m: g: 36, 4. 1

θώραξ. *thorax*. G. θώρακος: 30. 31.

θώρηξ

ἰδοῦμαι Ion: pro εἰδοῦμαι, miratus sum. 296, 20.

I.

I & υ vocales ancipites propter augmentum habentur pro longis. 79, 16, 2.

ι futuri 2. act. ortum ex ει mutatur in perf: med: in οι. 117, 14.

ι cum ſpiritu aſpero ante σ, π, aut vocalem facit reduplicationem impropriam verborum in μι. 147, 11.

ι ſolo adjuncto ſecundæ Perſ: ſing: Præſentis verborum in μι, formatur ab eâ ejuſdem numeri & temporis Tertia. 149, 28.

ι quando reduplicatio eſt, nullum datur augmentum. 151. 18.

ι ante -νυμι ſumit tempora ab εω: ut κίνυμαι, moveo, f: κινήσω a κινέω. 201

ι antepenultimę in quibus vocibus producatur ſequente vocali. 263. 21. &c. in quibus ſequente conſona β, γ, δ, &c. 263, 39, 1. &c.

ι penultimæ in quibus produc: ſequente vocali 267, 11, &c. In quibus ſequente conſona. 267, 37, 1. &c. in quibus commune. 268, 28, 2.

ι in fine in quibus producatur. 271 9. 1. &c.

ι ſubſcribendum in contractis, Æolice adſcribitur a latere. 30, 6, 7.

-ι finita ſunt neutr: gen: 36, 1.

-ι adjicitur Att: in fine quibuſdam pronominibus & Adverb: 294, 16.

-ι- Ion: tollitur e medio, aut eidem ſertur. 297, 21.

-ι Ionice adjicitur Dativis in αις aut οις. 298, 1.

Dativi ſing: mutato in σι aut εσι formant poëtæ Dat. pl: 310, 21.

-ια Nominativi, Acc: & voc: Tertiæ declin: contrahitur in ι 46, 22.

-ια Denominativa fem: oriuntur Adjectivis. 216, 1.

ια Æol. pro μία, una. 306, 16.

Ἰας in multis reſpondet τῇ Ἀτθίδι. 292, 10.

ἴασι Ion: pro εἶσι, eunt, ab εἶμι 73, 17, 1

ἰάνω, cubo, nunq: in a. 2 ἴανον 101, 37, 2

Ἴβηρ ὁ, Hiſpanus, τ̃ Ἴβηρος, τοῖς Ἴβηρσι. 28, 11, 2.

ἰδὲ, vide, imp: veteris εἴδω. 209, 22. Oxytonum eſt. 281, 11.

ἰδέα, idea, forma, cogitatio, verbale act: ab A: 2. ἴδον, vidi. 217, 4.

ἰδεῖν, A: 2. inf: ab a: 2. indic: ἴδον, vidi, ab εἴδω 209, 22.

-ιδης Patronymica maſc: veniunt a Gen: ſing: 2. & 3. d: ut Κρονίδης Saturni filius a Κρόνος, ου Saturnus, 212. 1.

ἰδίᾳ τ̃ ἄλλων, ſeorſum ab aliis, Ellipſis eſt, q: d: ἐν ἰδίᾳ χώρᾳ ἀπόντων τ̃ ἄλλων, in proprio loco procul ab aliis, 235, 4. 2.

ἴδιος, proprius, Att: in Comp: & Superl: ἰδιαίτερος, ἰδιαίτατος. 58, 37, 1

ἴδοιμι, viderim. A: 2. Opt: a vet: εἴδω. 209, 22.

ἴδον, vidi, poët: & εἶδον, novi, a: 2. act veteris εἴδω. ἴδον perdurat in reliquis modis, ἰδὲ ἴδω, ἴδοιμι, ἰδεῖν, ἰδών. 209, 21.

ἰδοὺ, ecce, naturâ ſuâ imperativus eſt a 2. m: excepto, quod Grammatici illum imp: in aliis circumflectunt. Uſurpatur etiam, cum alloquimur plures 224, 22. Oxytonũ eſt. 283. 3

ἵδρυμαι, collocatus ſum, Perfectum eſt, quia ἱδρῦσθαι, & ἱδρυμένος non admittunt accentum præſentis. Thema eſt Poëticum ἱδρύω, in proſa ἱδρύνω, colloco. 202.

ἱδρυνῶ, colloco, f: 1. ἱδρύσω, a: 1. ἵδρυσα. ab ἱδρύω. 200. 30. 2.

ἵδρυσα, collocavi, vid: ἱδρύσω.

ἱδρύσω, collocabo. ibid:

(ἱδρόω) uſit: ἱδρύω ſtabilio. 190, 2. 1

ἱδρώω, ſudo. Ionice. 193. 25, 1.

ἴδω viderim. a: 2 ſubj: ab εἴδω. 209. 22

ἰδών, conſpicatus, A: 2. Part: ab εἴδω. 209, 23.

ἴε ἴετω, &c. initó ille, &c. ἴξεις, exi. a: 2. imp:

Imp: verbi εἶμι, eo. 175, 1, 2.
ἴεθι, ἵετω, mitte, mittito, ἀφίεθι, dimitte, &c. Præſ: imp: ab ἵημι imitatur τίθητι, pone. 158, 12, 1.
ἴοιη, utinam iret, Opt: verbi εἶμι, vado. 176, 11.
ἱείην, miſerim (pro quo dicitur & ἱοίμι) præſ: Opt: ab ἵημι, imitatur τιθείην. 157, 1.
ἱείμην, mittar, ἀφιείμην, dimittar, præſ: Opt: paſſ: ab ἵημι, imitatur τιθείμην, ponar. 166, 4, 1.
ἱείς, mittens, Part: præſ: ab ἵημι, imitatur τιθείς. 160, 8, 1.
ἰὼν, ἰοῦσα, ἰὸν, iens. Part: ab εἶμι, vado. 176, 14.
ἵεμαι, mittor, καθίεμαι. demittor, & cætera compoſita imitantur ubique τὸ τίθεμαι. 164, 1. 1.
ἵεμαι, deſidero. non habet niſi præſentia & imperfecta. 164, 4, 1.
ἵεμαι, eo. ἵεται, it. ἵενται, eunt, præſ. indic: med: ab εἶμι, vado. 176, 16.
ἱέμενος, iens, Apoll: part: med: verbi ejuſd: εἶμι. 176, 18.
ἱέμην, mittebar, deſiderabam, καθιέμην, demittebar, ἀφιέμην, dimittebar, &c. ſecundum ἐτιθέμην. 164, 16, 1.
ἱέναι, mittere, præſ: inf: ab ἵημι 159, 8, 1.
ἰέναι, ire, deriv: ab εἶμι, vado. 175, 7, 1
ἱέρεια, ſacerdos fœmina, Denom: ab ὁ ἱερεύς, ſacerdos. 216, 7.
ἱερεύς, ſacerdos, contrahitur ut paradigma βασιλεύς. 49, 22, 2.
ἴεσαν, ibant, imperſ: verbi εἶμι. 176, 10
ἵεσο, mittere, ἀφίεσο, dimittere, &c. præſ: imp: paſſ: ab ἵημι, ſecundum τίθεσο, τιθέσθω. 166, 22.
ἴτε, ἴτω, ito tu, ille, imp. m. ab εἶμι, vado. 176, 17.
ἱζάνω, ſedeo. uſit: pro (ἵζω) 190. 3, 1 f: 1. ἱζήσω ab ἱζέω. ἵσω. ab ἵζω. 198, 16.
(ἵζω) uſit: ἱζάνω, ſedeo 190. 3, 1. 198
ἱζήσω. ſedebo, vid: ἱζάνω.
ἵζω colloco, ſedeo. venit ab ἵζω, mutato ι in ι unde καθίζω ἐκάθιζον, καθίσω, ἐκάθισα imp. κάθιζε, καθίσαι, καθιζε. 177, 6, 1. 189. 30, 2, fut: ἵσω 198. 17, 2
ἵημι, mitto, uſurpatur pro inuſitato (ἕω) 189, 29, 2, habet redupl. impropriam quia primit: ἕω incipit a vocali ἕω, ἵω, ἵημι. 147, 15. flectitur ubique ut τίθημι. 150, 17. 1. A: 1, ἧκα, habet Characteriſticam perfecti: ſed non invenitur extra indicativum. 96, 5.
ἵημι, colloco, 189, 30, 2.
ἵημι, eo, cum ſpiritu tenui ad differentiam τοῦ ἵημι, mitto. 147, 16. deriv: ab ἴω cū leni ſpiritu 171 4, 1 plane eſt analogum, ſed in paucis uſit. 175, 5, 2. vide totam ejus Conjug: 176, 7.
ἵην mittebam, ab ἵημι, minus uſitatum eſt, quam ἵειν ab ἱέω 152, 17. imitatur ἐτίθην, ponebam. potiſſ. junt ἵειν, ες, ε, ab ἱέω pro ἵω, καθίεις, demittebatis. Hom: 152, 28. 1.
ἴησι it, Tert: ſing: ab εἶμι vado 176, 8
Ἰησοῦς, Jeſus, vi: per ōnes caſ: 20, 34. 1
ἴθι, ito imp: ab εἶμι, eo. 172, 12, 2, 175, 31
ἴθι age, adverbium: ſed verius verbum ab eod: præſ: εἶμι. 224. 21.
ἰθύνω, dirigo. Defect: deriv: ab ἰθὺς rectus, interpoſito ν. 182, 34, 1, 190, 4
(ἰθύω) uſitate ἰθύνω, dirigo. 190. 4
-ι Dativi ſing: contrah: in ι. 46, 9
ἱκανός, aptus, in Comp: & Superl: -ώτερος. -ώτατος vel -ότερος ὅ ταν ω quā ante ος præcedit anceps. 58, 15.
ἱκάνω (olim ἵκω) venio. 194, 27.
(ἵκομαι) uſitate ἱκνέομαι, venio. 190, 5. 1.
ἱκόμην, veni, A: 2. m: ab (ἵκω) nunc ἱκάνω 194, 26. ſive ἱκνέομαι, ſive venio. 200, 26.
ἱκνέομαι, venio, f: 1. ἵξομαι, A: 2. m. ἱκόμην. 200. 25. parit comp: ἀφικνέομαι, venio, ἀφίξομαι, veniam. ἀφῖγμαι, veni, ἀφῖκτο, venerat, Pla: 20
-ικος verbalia conſtr: cū Gen: 238, 41. Sunt Oxyt: contra reg: 287. 13, 1
(ἱλάομαι) uſitate ἱλάσκομαι. ingratiam redeo. 190, 6, 1.
ἱλάσκομαι. fut: 1. ἱλάσομαι ab (ἱλάω) 197, 4. 1.
ἵλαος, propitius, & ἵλεως, propitius &c. &c.

Digitized by Google

:c declinatur ut *Μωϋσέως*, & *Ἰωχα-*
*ν.*26.31,1. vid: Tab: poſt p: 26.
-ιδια Diminutiva fem: 214, 28.
ἴλλος, oculus. Ex hoc & verbo *δινέω*
ircumago, compoſ: *δινδίλλω. contor-*
ueo oculos, circumſpecto. 183, 36, 2.
-ιλλω, -υλλω finita verba ſunt de-
:ctiva. 183, 33, 2.
ἱμάς, vinculum, G: *ἱμάντος*. 34, 28,
. voc: *ὦ ἱμάς*. 41, 11.
ἱμάσσω, loris cædo, f: *ἱμάσω*. 89, 25.
ματιον, parva veſtis, & hinc *ἱματίδιον*
, & hinc rurſus *ἱματιδάριον* Dimi-
utiva ab *εἷμα, veſtis*. 215, 31, 2.
-ιν, finita nomina ſunt fem: g: 37, 8.
:7, 11. 1.
ἵνα, ut conjunctio habet ind: Subj.
Op: 251, 5.
ἵνα ἔστω, ut ſit, in Apocal: 251, 7.
ἵνα ᾖ. vel *ἦν*, *ut ſit*, frequentius
uam *ἵνα ἔστω*. ibid:
ἵνα ἀναπαύσωνται ἐκ τῶν κόπων
αὐτῶν, ut ceſſent a laboribus ſuis.
pocal: 243, 36, 1.
ἰέναι, vel *εἶναι*, *ire*, inf: ab *εἶμι*. 175, 6, 1
-ινη Patronymica fem: veniunt a
len: in *ος*. 212. 21.
-ινος Gentilia maſc: veniunt ab *ος*
c *ιον*. 213. 1.
-ινω, -αινω, -υνω verba diſſyllaba in
:ut: abjiciunt *ν*. 106, 23.
-ινω, -ιινω, -αινω ſequuntur in for-
nandis temp: *ω* purum. 200, 19.
ἰξεύω, aucupor, imp: *ἴξευον*. nullâ
nutatione propter augm: quia in-
ipit a vocali immut: 79, 21, 2.
ἵξομαι veniam, ab (*ἵκω*) nunc *ἱ-*
άνω, venio, aut *ἱκνέομαι, οῦμαι*, 194.
:6. 200, 26.
-ιον Diminutiva neutra. 214, 31.
-ιος Poſſeſſiva. 213, 39.
ἰὸ, io, *heu*, Oxytonum, eſt per ex-
eptionem a reg: 383, 3.
ἵειν, mittebam, ab *ἵω*, uſitatius eſt
uam *ἵην* ab *ἵημι*. itidem in com-
oſitis: *ἀφίειν, ἀφίεις*, Attico augm:
φίειν, dimittebam, &c. 152, 16, 1.
ἱππῆς Att: pro *ἱππεῖς, equites*.
Thuc: ab *ἱππεύς, eques*. 293. 20.
ἱπποτυφόμενος, ſuperbus ab *ἵππος*,
equus 223, 4, 1.
ἵππος, equus, m: g: *ἵππος, equa*,
equitatus, f: g: 25, 2.
ἵπταμαι, volo, as, imperf: *ἱπτάμην*.
a: 2. m: *ἐπτάμην*: part: *πτάμενος*. A: 2.
act: *ἔπτην*. inf: *πτῆναι*. Part: *πτάς*, qua-
ſi ab *ἵπτημι* A (*πτάω*) pro *πτάω*,
capit f: 1. *πτήσομαι*. A *πέτομαι ἐπτό-*
μην, πτέσθ & *πτόμενος* pro *ἐπετόμην*,
&c. per Syncopen. 185, 22, 2.
ἱπτάμην. vid: præced: *ἵπταμαι*.
ἱρὸς Ion: pro *ἱερὸς, ſanctus* 297, 20.
-ις in Gen: *ιος*. 30, 24. item *ιτος*. 31,
14. item *ιδος*. 31, 28. item *ιθος*. 31,
33. item *ινος*, 31. 38.
-ις, -ιν, -υς, -υ, -ες, -ες Adjectiva
compoſita ſunt comm: g: 33, 34.
-ις verbalia, f: g: 36, 43.
-ις etſi non verbalia ſunt: f. g. 37,
9. 37, 31, 1.
-ις & *υς, ους* & *ευς*, quorum Gen: in
-ος, purum faciunt Acc: per *ν*. 38, 21
-ις & -υς Barytona nullam haben-
tia vocalem ante -ος in Gen: habent
in Acc: *α* & *ν*. 39, 2, 1.
-ις & *ι* contrahuntur ut *ὄφις*, &
σίναπι. vide 48, 38. 1. &c. item Tab.
poſt p: 26.
-ις Adjectiva habent in n: g: *ι*. 56, 1.
-ις Patronymica fem: orta ſunt è
maſculinis in -ιδης. 212, 19.
-ις Gentilia deſcendunt ab *ος*. 213. 4
-ις Diminutiva vid: 214, 21. 214, 28.
-ις Denominativa. 216, 5.
-ις verbalia deſcendunt a Præſenti
act: 217, 1.
-ις & *ι* faciunt Genitivum Ionicum
in *ιος*, Dat: in *ιι*, &c. Deinde Attici
& Communes mutant -ος in *εως*,
ι in *ει* vel potius *ει*, &c. 298. 5. vid:
etiam 48. 38. & ſequentia.
ἴσασθι, ἴσθι, cognoſce, ito, Præſ: imp:
imitatur *ἵσταθι*. *α* eliſo facit *ἴσθι*,
ἴσω: in compoſitione *σύνισθι* pro
σύνισαθι,

συνίσαθι *ſis conſcius*. invenitur etiã ἴσασιν & ἴσαν pro ἰσάτωσαν 158,16,1

ἵσαμαι, & ἴσαμαι, *ſcio*. ſequuntur ἵσαμαι, *ſto. ſtatuor*: unde ἐπίσαμαι, *ſcio*, ἐπίσασαι, ται. 164. 1, 2. invenitur etiam infinitivus modus & partic: verbi ἴσαμαι & ἐπίσαμαι. 146, 18, 2

ἴσαμεν aut ἴσμεν, *ſcimus*, ἴσατε aut ἴστε *ſcitis*, &c. vid: ἴσημι.

ἴσαν. *ibant*. ab εἶμι. *eo*. 173, 21.

ἴσαν, *cognoſcebant*, vid: ἴσην.

ἴσας, *cognoſcens*, imitatur ἱστὰς, excepto. quod accentus diſcrepent. 160, 11, 1.

ἴσασι, *ſciunt*, vid: ἴσημι.

ἴσημι, *cognoſco*, ex ἰσάω, ſequitur ἵστημι, tribus exceptis: 1, ut non habeat ἀ. 2. ut α ſæpe ejiciatur ante σ, τ, θ. 3. ut uſurpetur tantum in præſ. & imperf: indicativi act. & med: item imperativi & Part: act: Sing: ἴσημι, ἴσης, ἴσησι. D: ἴσατον, ον, vel ἴστον, ον. P: ἴσαμεν vel ἴσμεν: ἴσατε vel ἴστε: ἴσασι, non ἰσᾶσι. 150, 21, 2.

ἴσην, *cognoſcebam*, imitatur ἵστην, *ſtatuebam*. Sed pro ἴσασαν, cognoſcebãt dicitur ἴσαν per Sync: 152, 30, 2

ἴσθι, ἴστω, *cognoſcito tu, ille*, pro ἴσαθι, ἰσάτω, imp: ab ἴσημι. 158, 18, 1. 172, 11, 2.

ἴσθι, ἴστω, *eſto tu, ille*, imp: ab εἰμὶ, *ſum*. 158, 19. 1. 172, 8.

Ἶσις, *Iſis*, habet in Acc. uſitatius Ἶσιν, quam Ἴσιδα 39. 16, 1.

ἀΐσσω facit ᾖξα ab ἴσσω. 196, 30, 1.

ἴσομαι, vid: εἴσομαι.

ἴσος, *æqualis*, in comp: & Superl. -ότερος, -ότατος, aut -αίτερος, -αίτατος quia ante ος vocalis anceps. 58, 39, 1

ἰσσόω *dico*, pœticum, uſurpatur pro (ἴσω). 189, 14, 2.

ἵστα, *ſtatue*, p: ἵσταθι, ab ἵστημι, 152, 27, 1

ἵσταθι, *ſtatue*, imp: ab ἵστημι, quomodo formetur. 157, 10.

ἱσταίην, *ſtatuam*, Opt: ab ἵστημι, quomodo & unde form: 156, 10. 156, 17.

ἱσταίημεν. ſtatuamus per Syncop: pro ἱσταίημεν. 129, 35, 1.

ἱσταίμην. ſtatuam præſ: Opt: paſſ: ab ἵστημι, fit ab Opt: act: interpoſito μ. 163, 3.

ἴσαμαι idem quod ἴσαμαι, ſcio, interpoſito σ, ſequitur ἵσαμαι. 164, 1, 2

ἵσταμαι, ſtatuo, ſtatuor, Præſ: indic: paſſ: & med: 163, 17, uſurpatur pro inuſitato (ἵστημι). 189, 20, 1.

ἱστάμεν Ion: & Dor: pro ἱστάναι, ſtatuere. 305, 24, 2.

ἱστάμεναι Att: & Dor: pro ἱστάναι. 305. 24 3.

ἱστάμην, ſtatuebar, imperf: paſſ: ab ἵστημι, quî formetur, vide ſis. 16?, 21.

ἱστάω, ut etiam ἱστέω, & ἵστημι uſurpantur pro (στάω). ſtatuo. 191, 6, 2.

ἱστᾶσι ſtatuunt 3 pl: præſ: indic: ab ἵστημι. 149, 14. & ἱστᾶσι, ſtatuentibus, Dativus pl. Participii ejuſdem verbi, quod in N: ſing: ἱστὰς: quæ ſemper ſimilia. 149. 8. & 149. 17, 1. & ſeq:

ἵστασο, ſtatuitor. Secunda imp: paſſ: fit ab ἵστασο, Secunda imperf. 16?, ?. vide per omnes num: & perſ: 166, ?

ἵστατον, ἵσταμεν, ἵστατε, &c: Dualia & Pluralia præſentis & imperfecti cum hujus tum aliorum verborum in μι corripiunt penult: vid: 249, 1.

ἱστέω, ἵστημι & ἱστάω, ſtatuo, in præſ. & imperf: uſurpantur pro (στάω). 191, 6, 2.

ἵστη vid: ἵστημι.

ἵστη pro ἵσταθι, ſtatue, imperat: est verbi ἵστημι, formatus a Tertia perſ: imperf: ἵστη, ſtatuebat. 157, 16, 2.

ἵστῃ Att: pro ἵστασαι, ſtatueris. ſtas, ſecunda Præſentis indic: paſſ: & med: ab ἵστημι. 162. 18.

ἵστηθι Æol: pro ἵσταθι, ſtatue 30?, 2?

ἵστημι, ſtatuo, quomodo deducatur a primitivo στάω. 147. 12. &c. habet reduplicat. improprium, more omnium verborum in μι, incipientium a σ, πτ, aut vocali. 147, 14. f. 1. act: στήσω: a (στάω). paſſ: σταθήσομαι, ſylla-

ſyllabâ longâ ante σω, mutatâ in brevem 126, 5. vid. totam Conjugat. 150, 6. & ſeq:

ἴσαν, duo ſcitis, ſciunt, per Sync: pro ἰσάσιν. vide ἴσημι.

ἱστῶ, ῇς, ῇ, nonnulli pro ἱστῶ, ᾷς, ᾷ, ſtatuam, as, at. Præſ. Subj: ab ἵστημι. 155, 20.

ἴστω, cognoſcito ille, pro ἰσάτω, eliſo α. ab ἴσημι 158, 18, 1.

ἱστῶμαι, ἱστῇ, ἱστῆται, &c. Itē ſtatuar &c. pro ἱστῶ ἱστᾶται, aſſumit η pro α. 165, 13.

ἵστων, ἵστας, ἵστα, ſtatuebam, ab ἱστάω, ῶ, verbo circumflexo, ſæpiſſime uſurpatur pro imperfecto verbi ἵστημι; quòd verba in μι in hoc tempore non admodum uſitata ſint. vid: 152. 9, & deinceps.

ἴστωσαν & ἴστων, pro ἰσάτωσαν cognoſcunto illi. vid. ἴσαθι.

ἰσχανάω, retineo, Defect: deriv: ab ἰσχάνω, quod rurſus ab ἴσχω, facto ex ἔχω, habeo. 182, 18. 1.

(ἴσχημι) uſitate ἴσχω, & ἴσχω, habeo, poſſideo. 190, 7, 1. 185, 46, 2.

ἰσχυρὸς, fortis, habet in comp: & Superl: ότερος, -ότατος, vel ωτερος, ωτατος. 58. 16, 1.

ἰσχύω, valeo, caret fut: 2. act: & paſſ: med: 118, 6, 2.

ἴσχω, habeo, ab ἔχω: ὑπίσχω, amicio, ex ἀμφὶ, circum, & ἔχω, ſunt verba Defectiva. 182. 42, 2. ἴσχω & ἔχω uſitata pro (ἴσχημι) 190. 8, 1. & pro σχέω, ac σχῆμι) 191. 16, 2.

-ίσω futura polyſyllaba circumflectunt Attici, tollendo σ: ſimiliterque -ίσω & -άσω. 91, 3.

ἵσω, ſidam ſedebo. vid. ἵζω & ἱζάνω

ἰὼν, ἰοῦσα, ἰὸν, iens. part: verbi εἶμι, εο. 175, 6, 2.

K.

K Characteriſtica eſt Perfecti, quando in fut: σ. 71, 11.

κ pro σ in A: 1. ſumunt verba tria: ἔθηκα, poſui, pro ἔθησα; ἧκα, miſi, ab ἵημι, & ἔδωκα, dedi. ſed vix uſurpantur extra indicat. 161. 8. 2.

κ in Perfectis Participiorum verba in άω abjiciunt prius Ionice, poſtea ab Atticis contrahuntur: unde in fem: faciunt ῶσα, & neutrum ſimile reddunt Maſculino: ut, pro comm. ἑστηκὼς, υῖα, ός, Ionice ἑσταὼς aut ἑστεὼς ῶσα, ός, Attice ἑστὼς, ἑστῶσα, ἑστώς. vid: cætera 162, 3, 1. &c.

κ ponunt Iones pro π: κῶς pro πῶς, quomodo. 297, 29 Dores pro ρ. 304, 5. item pro τ. ibid:

-κα mutato in μαι, -φα in μμαι, -χα in γμαι fit Perfectum paſſ: a perf: act: 134, 7.

κάββαλε pro κατέβαλε, proſtravit. 222, 16, 1.

καδδῦσαι pro καταδῦσαι, ſubmergere. 222. 25. 2

κἄδικα per Craſin pro καὶ ἄδικα, & injuſta. 13, 19. 1.

καθαίρω, purgo. a: 1. ἐκάθηρα, καθῆραι καθηράμενος, jota ſubſcripto per Epenth: quamvis in f: καθαρῶ nullum ſit jota. 210, 17.

καθάπερ vel, ſicut, Compoſitum ex quinque particulis, κατά, ἅ, περ, καὶ. ii. 218, 24.

καθαρίζω, purgo, habet in perf. ſolum κεκαθάρικα (h: e: non κεκαθάρικα) 78. 14, 2.

καθαρῶ. purgabo, f. 1. a καθαίρω. 210. 19

καθίζω, colloco, Comp: ab ἵζω, quod ab ἕω. 177, 4, 1.

καθίετε, dimittebatis. Hom: vid ἵειν, mittebam.

καθίστηκα, ſtabilivi, Perfectum verbi καθιστάω, ſtabilio, a καθιστέω. 198. 15. 1.

καθεύδειν, καθεύδην Dorice } καθεύδεν Æolice, pro Comm. καθεύδειν } dormire. 305, 14.

καθεῦδον invenitur aliq: pro ἐκάθευδον. dormiebam. 81, 14, 2.

καθεύδω, dormio, compoſitum ab εὕδω,

ἰνδῶ, quia idem ſignificat quod ſim-plex. idcirco habet in imperſ: ἐκάθευδον, cum augm: ab initio. 81. 9, 2.

κάθη, *ſedes*, deſinit in η pro σαι, (cum quibuſdam aliis, contra more verborum in μι) a κάθημαι, κάθησαι, aut κάθῃ, κάθηται, &c. *ſedeo*. 120. 24, 162, 19. 176. 18, 2.

κάθημαι, *ſedeo*, compoſ. ab ἧμαι, remittens accentum (cum aliis compoſ:) in priorem ſyllab: 176, 25, 1.

καθήμενος, *ſedens*. 177. 14.

καθήμην, ἐκάθητο, το, *ſedebam*, imperf: eſt a κάθημαι, ſine augm: pro ἐκαθήμην, ἐκάθητο, το. 177, 11.

καθῆραι, *purgaviſſe*, & καθηράμενος, *qui purgavit*. vid: καθαίρω.

κάθησαι, *ſedes*, κάθηται, *ſedet*, vid. κάθη.

καθῆσθαι. *ſedere*. 177. 13.

κάθησο. καθήσθω, *ſedeto tu, ille*, imp: a κάθημαι. 177. 12.

καθίεμαι, *demittor*, & cætera compoſita ab ἵεμαι, *mittor*, æmulentur ubique τίθεμαι. 164, 1. 1.

καθιέμην, *demittebar*, ſequitur ἐτιθέμην. 164, 17, 1.

καθίζω. κάθισε, καθίσαι, vid: ἵζω.

καθιστάνω, *ſtabilio*, format a καθιστάω f: 1. καταστήσω, perf: καθέστακα, 198. 14, 1.

καθιῶ. *collocabo*, f: 2. a καθίζω. 177, 3. 2

καθιῶμαι, *demittar*, præſ: ſubj. paſſ: imitatur cum ſimplici ἰῶμαι, verbum τιθῶμαι. 165, 10, 1.

καθες, ſubmittito, pro κάθεσο, compoſ: ab ἕσο & ἕ *miſeris*, eſt a: 2. imp: m: a præſ. καθίεμαι. 167, 2, 1.

καὶ Conjunctio. 224, 36. venuſte parit Craſin in α, cum ſequens vox incipit ab α vel ε. ut κἄδη. 13, 16. 1. Cum καὶ ponitur ante ο. fit Craſis per ω: cum ante οι, per ω. ut κῷνον, pro ϗ οἶνον, & *vinum*, &c. 30, 29. 1

Καϊάφας. *Cajaphas*, ϗ Καϊάφα, non Καιάφου 20, 24. 1.

καίπερ & καίτοι, *etſi*, *quamvis*, mutant verba in Participia. vid: 226, 3. 1

καίω, *uro*, Att: κάω. 88, 3. 2. fut: καύσω. 92. 6. A. 1. ἔκαυσα, abjecto σ. 96, 9. f: 2. καιῶ. 99, 12.

κἀκεῖνος, pro ϗ ἐκεῖνος, *&* ille, per Craſin cum Apoſtropho. 13, 22, 1

κάκιστος, *peſſimus*, Sup. a κακός, 60, 1

κακίων. *pejor*. vid: κακός.

Κακκορυφὴν, pro κατὰ κορυφὴν, *in vertice*. 222, 20. 1.

Κακοδαίμων, ὁ. ἡ, *infelix*, in voc: Κακόδαιμον. mutato ων in ον. 40, 7.

Κακὸς, *malus*. in comp: Κακίων & χείρων, in Superl: Κάκιστος & χείριστος, *peior*, *peſſimus*, 60, 1.

Κακοσσόμενος, Hyphen abſq; nota p: Κακ' ὀσσόμενος, *torve intuens*. 14, 30

Κακότης, *malitia*, f: g: 37. 1. Denominat: eſt ab Adject: Κακός. 216, 31, 1

Κακχεῖσθαι pro κατὰ χεῖσθαι, *reſpergere*. 222, 20, 20.

Κακώτερος, *pejor*, poët: convenienter regulæ, pro χείρων. 60, 12, 2.

καλὰς Dor: p: καλὴν. *pulchr*: 302, 25

Καλέσω, *vocabo*, vid: Καλέω.

Καλέω, *voco*, f: 1. Καλέσω & Καλέω per Synco: Κλήσω. 93, 13. Καλέω & poët: Κικλήσκω, uſitata pro (Κλέω) 190, 21, 1.

Καλήσω, vid: Καλέω.

Καλινδέω, *volvo*, f: . ήσω. 203, 11, 2

Καλλίρροος, Καλλίρρους, *pulchra habens fluenta*, venit a ῥόος, ῥοῦς, *fluxus*, in contractione (quâ imitatur alioqui νόος, νοῦς, *mens*) nunquam mutat ου in ω, ſed tantum dicitur Καλλίρρου. Et in genit: ſatius Καλλιρρόου dixiſſe, quam Καλλίρρου. 27, 12, 2.

Καλλίμαχος, *Callimachus*, compoſitum eſt ab una parte ex Κάλλος, *pulchritudo*: quod in compoſitione mutat ο in jota. 219, 21, 2.

Καλλιπέτης, *Callipeta*, Αἰναρέτης *Ænareta*, & Αἰήτης, *Æeta*, tria nomina primæ declin: in ης, dicuntur in voc: retinere η: ὦ Καλλιπέτη, Αἰναρέτη, Αἰήτη. 21, 19, 2.

Κάλλιον,

Κάλλιστος, pulcherrimus. Superl: ab Adject: *Καλός.* 59, 12.

Καλλίπαις, qua pulchros parit infantes, compoſ: ex *Καλλος,* & *τίκω, pariam.* 220. 9.

Κάλλιον, pulchrior, Comparat: a *Καλὸς, pulcher.* 59. 12.

Καλλιώτερον. τὸ, pulchrius, venit a *Κάλλιον.* 60. 17. 1.

Κάλος, Att: *κάλως, rudens.* non mutat *α* in *ε,* ſed retinet, quia correptum. 26. 18.

Καλὸς, η, ον, pulcher, a, um, habet in f: g: non *α* ſed *η,* quia Maſculinum deſinit in *ος* impurum. 55. 5. in comp: *Καλλίων,* in Superl. *Κάλλιστος.* 59. 12.

Καλυβῶ, vid: ſeq: verbum.

Καλύπτω, abſcondo, in f. 2. *Καλυβῶ,* aſſumto β. 100. 23.

Κάλχας, Calchas, facit in voc: *ὦ Κάλχα* abjecto *ς*; ut quædam alia propria in *ας.* 40. 30.

καλώδιον, funiculus, Diminut. ex *ὁ κάλως.* 215. 18. 2. (26. 18.

κάλως Att. pro *κάλος, funis rudens.*

κάμαξ, torris, m. g. 33. 25.

κάμαξ, pedamentum, f. g. ibid.

κάμινος, caminus, fornax. f. g. 24. 21

καμμέσον, pro *κατὰ μέσον* in m. 222. 22

κάμνω, laboro, f: *καμῶ.* p. *κεκμηκα,* poſito *η* intra *μ* & *κ.* 107. 1. pro *κεκάμηκα,* eliſâ vocali *κέκμηκα.* 107 0. 1. uſitatum hoc verbum pro inſit. (*καμέω*). 190. 25. 1.

Καμῦς, Cambyſus, τοῦ Καμῦ, *τῷ Καμῦ, τὸν Καμῦν,* 20. 31. 1.

καμῶ. vid. *κάμνω.*

κἂν ſine accentu pro *καὶ ἐν,* & 13. 25

κἂν ponitur pro *καὶ ἄν, etſi, quamvis* 3. 26. habet indic. & Subj. 250. 17.

ἐν ἀπινεψας, & *ἀπονίψῃς, etſi abluiſti.* ibid. (g. 37. 39. 2.

κάνδυς, indumentum Perſicum. m.

κανών, canon, m. g. 37. 14. 2.

κάπετος, foſſa. f. g. 23. 28.

κἀπὶ pro *καὶ ἐπὶ, & in.* 13. 24. (17. 8

κάππεσε pro *κατέπεσε, cecidit.* 222

κάππεσον, pro *κατέπεσον, cecidi,* vel *ceciderunt.* Syncope poëtica, geminans more Æolico mutas. 312. 1.

Καππφάλαρα, pro *κατὰ φάλαρα. per phaleras.* 222. 17. 2.

κάρα. τὸ, ponitur per Apocopen pro *κάρηνον,* vel *κάρηνον, caput.* unde Eurip. *τῷ κάρα, tuo capiti* Aclit: 54. 29. 2

κάρδοπος, mactra. f. g. 24. 21.

κάρη, η, caput, facit *τῆς κάρης.* 54. 31. 2

κάρηαρ, caput. Triptoton. 51 25. 1

καρκαίρω, reſono, vibro, tremo. Defect. 181. 10. 2.

κάρπιμος, fecundus Denom. a *καρπὸς, fructus.* 216. 15. 1.

καῤῥέζουσα. pro *καταῤῥέζουσα, manu mulcens.* 222. 18. 1.

κάρυξ Dor. pro *κήρυξ, præco.* 302. 3

κ' ἐς, pro *καὶ ἐς, & in.* 13. 24. 1.

κἄτα, pro *καὶ εἶτα, & poſthac.* 13. 27. 1

κατ' συμπλοκὴν, per connexionem idem quod *ὑφ' ἓν,* ſub una parte orationis. 14. 39. 1.

κατ' Præpoſitio, in compoſitione auget aut minuit vim ſignific: 220. 31. 221. 11. 1. *α* ſuum ante conſonam nominis aut verbi, cū quâ compoſ. eſt, aliquando abjicit, quemadmodū & *ἀνὰ* ac *παρὰ.* 222. 6. Et commutat *τ* in conſonas ſequentes. 222. 11. 1. non tamen ſemper in eaſdem, &c. 222, 24. 1. Regit Gen. & Accuſ. 233. 10. 236. 23. Subaudita addit ſæpe Accuſativum Nomini aut verbo. 248 8

κατάβαθι, κατάβα, deſcende, habent *α.* pro *η.* (contra quam ſimplex *βῆθι,* imp. a (*βῆμι*). 204. 6.

κατάγνυμι, confringo, Comp. ab *ἄγνυμι frango,* hinc *κατεαγμένος,* & *κατεαγὼς,* pro *κατηγμένος* & *κατηγὼς, fractus* retinet augm. contra reg. in Aor. 2. ſubj *κατεαγῶσι* pro *καταγῶσι, confracti ſunt,* & inf. *κατεαγῆναι* 187. 18. 1.

κατακείετε, cubitum ibitis, venit a *κείω cubare facio,* in f. poët: ſine *σ, κείω, cubitū ibo* par. *κείων, cubiturus* Hō. 9. 10

κατα.

κατακέωνται, *ſubjaceant*. Luci. Tertia pl: Subj: med: a κατάκειμαι: cujus ſimplex κεῖμαι. *jaceo*, habet in Subj: m. κέωμαι a κέω. 178, 18.

κατακρίνομαι θάνατον, *damnor ad mortem*, vid: 249, 8, 2.

καταλαμβάνω, *comprehendo*, προκαταλαμβάνω, *praoccupo*, ἀντιπροκαταλαμβάνω, fere idem. verbum unum pluribus junctum præpoſitionibus, ad vim ſignificat. magis augendam. 211. 22, 2.

καταπατεῖσθαι τοῖς ποσὶν, *conculcari pedibus*: Ellipſis eſt, pro ἐν τοῖς ποσὶν. 247, 1, 2.

κατάῤῥοος, κατάῤῥους, *defluxus*, veniens a ῥόος ῥοῦς, *fluxus*, contrahitur ut νόος, νοῦς: vid: 27, 26, 1. &c.

καταστήσω, *ſtabiliam*, f: 1. verbi καθιστάνω. *ſtabilio*, a καθιστάω 198. 15, 1.

καταχεῖς, *imbibebis*, derivatur a χῶ, *habeo* & *habebo*; quod vel præſens eſt vel fut: 2. verbi (χέω). 102, 19, 2.

καταφρονέω, *contemno*. 221, 12, 1.

καταγῆναι, *confractum eſſe*. vid: κατάγνυμι.

καταγμένος, *confractus*. vid: ibid.

καταγώς. καταγῶσι, vid: ibid.

κατέαξα Att: pro κατῆξα Aor: 1. a κατάγνυμι. *frango*. 83, 24, 1.

κατεκλᾴσθην Dor: pro κατεκλείσθην, *cõcluſus ſũ* a κλείω. clau: 302. 11

κατεσθίω, *devoro*, habet vim ſignific: intenſiorem a præpoſ: κατ' 221, 11, 1

κατέχει. *affundebat*, negligit contractionem. 87, 30. 2.

κατηγορῶ σοῦ ἁπάντων τῶν τεττάρων, *accuſo te de omnibus his quatuor rebus*. σοῦ pertinet ad κατ', τεττάρων ad κατηγορίαν vel περὶ 243, 44, 1.

κατῆλιψ, *ſcala*. f: g: 36, 29.

κατίασι & καταΐσι, *deſcendunt*. habet duplicem accentum; Tertia pl: a κάτειμι. ex εἶμι, *eo*.

Κατίομεν, *deſcendimus*. Prima pl: præſ: ind: venit ab ἴημι. *vado*. 176. 9.

Κατόπιν τῆς ἑορτῆς, ἥκειν, *poſt feſtum venire*: Plato: Adv: temporis conſtr: cum Genit: 235, 6, 1.

Κάτω, *infra*, aut *deorſum*. Adv. loci *Ubi* & *Quo*. 223, 33.

Κάτωθεν, *inferne*. adv: loci *Unde* ib:

Κατώτερος, *inferior*. Comp: & Κατώτατος, *infimus*, Superl: veniunt ab Adv: Κάτω, *infra*. 61, 33.

Καύσω, *uram*, fut: 1. a καίω vel καύω 92, 6.

Καυχᾶσαι, *gloriaris*, contractum eſt ex καυχάεσαι, pro καυχάῃ, 120, 19

Κάω, *uro*. καῶ, *uram*. vid: καίω.

-κε addito, &c. fit Tertia ſing: imperfecti, & aoriſti utriuſque activi a Secundâ, Ionice. ut τύπτεσκε ab ἔτυπτες, *verberabas*, &c. 299, 21.

Κέαρ, *cor*, contrahitur in κῆρ, ῆρος, &c. 44, 20, 1. neutr: gen: 35, 21, 2

(κέομαι) uſit: κεῖμαι, *jaceo*. 190, 13, 1

Κεῖμαι, *jaceo*. pro κέομαι, derivatur ab obſoleto κέω. 171, 7, 1. ſive ponitur pro κέομαι, a κέημι, ex κείω pro κέω: unde poëtæ κέονται, *jacent*. κέοντο pro ἐκέοντο, *jacebant*. Retinet ubiq; ει, 178 6, 1 vid: ibid: totam conjugationem.

Κείμενος, *jacens*, Part: a κεῖμαι. 178, 17

κεῖνος Ion: poët. per Aphæreſin pro ἐκεῖνος, *ille*. 297, 26.

κείρω, *tondeo*. p: m: κέκορα. unde κουρά, *tonſio*, pro κορά. 217, 16.

Κεῖσθαι, *jacere*, inf: a κεῖμαι. 178, 16

Κεῖσο, *jace*. imp: a κεῖμαι. 178, 15.

κείσομαι, *jacebo*, f: 1. m: a κεῖμαι 178, 14

Κεισοῦμαι vel κεισεῦμαι, *jacebo*, Dor: pro κείσομαι. 304. 16.

Κείω, *cubabo*. futurũ eſt apud Poët: ſine σ. a κέω. *cubare facio*: unde Κατακείετε, *cubitum ibitis*, Odyſſ: η & κείων *cubiturus*. Apud Aratum κείω præſens eſt, ſed nunquam apud Homerum. 91. 19, 2. vid: quoque Κέω.

Κείων, vid: præced: κείω.

Κεκάθικα, *colloc*: perf: a καθίζω unde imp: κεκάθικε; ven: ab ἵζω. 177. 4. 2

Κεκάμηκα, *laboravi*, perf: a κάμνω 107, 2. Eliſa vocali α, dicitur Κέκμηκα.

ικηκα. 107, 10, 1.
Κέκαμον, Ion: pro ἔκαμον, laboravi. 299. 11.
Κεκέρδηκα, lucratus ſum, perf: a Κερδαίνω. Chœrob: 106, 29.
Κεκάρειν, Ion: pro ἐκεκάρειν, totonderam, a κείρω, tondeo; abjecto augmento. 299, 1.
Κέκευθα & Κέκυθα, occultavi. perf: m: a Κεύθω, occulto. 118, 15, 1.
Κέκλαγγα, clanxi, perf: act: a Κλάζω. 196, 6.
Κέκλαμμαι, furto ablatus ſum, invenitur aliquando pro Κέκλεμμαι. 136, 9.
Κέκλεισθε, clauſi eſtis, Secunda pl: perf: paſſ: formatur a Tertia ſing: 138, 7. confer. 137. 13.
Κέκλεμμαι. vid: Κλέπτω.
Κέκληγα, clanxi, perf: m. a Κλάζω, f. 2. Κλαγῶ. Habet η, licet in præſ: ſit α. 118, 4, 1. 196, 8, 2.
Κεκλήγω, clango, deſcendit a perf: m: verbi Κλάζω. 218, 16, 1.
Κέκληκα, vocavi, pro Κεκάληκα, a Καλέω. 107, 8, 2.
Κέκλικα, inclinavi, perf: a Κλίνω. 8, 7, 1.
Κέκλομαι, hortor, Defect: a Κέλομαι. 183, 25. 2.
Κέκλοφα, furatus ſum, perf. act: a Κλέπτω. 136, 8.
Κέκλυθι, audi, Ion: pro Κλῦθι, a (Κλῦμι) audio 299, 17.
Κέκμηκα, laboravi, pro Κεκάμηκα eliſo. a Κάμνω. 107, 4. 2.
Κεκόμισμαι, portatus ſum, perf: paſſ: a κομίζω, porto. 134, 20.
Κέκονα pro ἔκτονα, occidi. Sophocl. a Κτείνω. 118, 12, 2.
Κέκορα, totondi. p: m: a Κείρω. 217, 16
Κέκραγα, clamavi, p. m: a Κράζω clamo. in f: 2. Κραγῶ. 116, 15.
(Κεκράγω) uſitate Κράζω, clamo, 90, 14. 1. habet fut: Κεκράξω: A: 1. ἐκέκραξα. 218, 10. 2.
Κέκρακα plerumque dicitur pro
Κεκέρακα, miſcui, perf: verbi Κεράννυμι ex Κεράω. 186. 15, 1.
Κέκραμαι, pro Κεκέρασμαι. mixtus ſum. a Κεράννυμι. 186, 16, 1.
Κεκράξω, clamabo. vid. (Κεκράγω)
Κέκραχθι, clama, pro Κεκράγηθι, per Syncop. a Κεκράγημι. 133. 7. 2
Κεκρίαται Ion: pro Κέκρινται, judicati ſunt. 300, 16.
Κεκρίατο Ion: pro Κέκριντο vel ἐκέκριντο, judicati erant, 300, 18.
Κέκρικα. judicavi. perf: a Κρίνω, in fut: Κρινῶ; abjecto ν. 106, 24.
Κέκριμαι. judicatus ſum. Perf: paſſ. a Κρίνω 134, 10. 138, 13.
Κεκριμένη, ἴο, ἴτο. judicatus ſim, fuerim, perf. Opt: paſſ: formatum a pl: ind. ἐκεκρίμην; a Κρίνω. 142, 2, 2.
Κέκρινται, judicati ſunt, Tertia pl. perf: paſſ: formata a Tertia ſing: interpoſito ν. quod fit, cum hæc deſinit in ται purum. dicitur etiam κεκριμένοι εἰσί. 138, 15.
Κέκρυφα, vel ἔκρυφα ſine diſcrimine, abſcondidi. perf: a Κρύπτω. 78, 10, 2.
Κεκρῶμαι, judicatus ſim, perf. Subj: paſſ: verbi Κρίνω. 140, 27.
Κέκτημαι, acquiſivi. perf: verbi κτάομαι 78, 14, 1 pro Κέκτημαι etiam ἔκτημαι, ſine reduplicat. conſonantis. 78, 18, 1.
Κέκυθα, occultavi. vid: Κέκευθα.
Κελαινιάω, nigrico, Defect: 181, 15.
(Κλέομαι) uſitate Κέλομαι, jubeo, 190, 15, 1.
Κέλευθος, ἡ, & Κέλευθον, τὸ, Euſt: via. 53, 9, 2.
Κελεύω jubeo, habet in fut: 1. paſſ: Κελευσθήσομαι, retento σ futuri act. ante -θήσομαι. 125, 12.
Κέλομαι jubeo, unde defectivum Κέκλομαι 183, 25, 2. uſurpatur pro inuſitato in præſ: & imperf: (κελέομαι. 190. 15, 1.
κέλωρ, ὁ, eunuchus, vox, eques. in G: κέλωρος. 29. 23.

κεκάτεροι,

Digitized by Google

Κενεώτερον, *vanius*, Comparativus conſtr, juxta reg: cum Gen: τῆς πολυπραγμοσύνης οὐδὲν Κενεώτερον ἄλλο, *Curioſitate nihil vanius*. 239, 8.

Κενότερος. *vanior*, & στενότερος, *anguſtior*, ſcribunt Clenard: & Gol: ſed regula, exemplaria probata, & Moſcop. malunt Κενώτερος, στενώτερος. 58, 24. 1.

Κενώτερος. vid; Κενότερος.

Κέονται. *jacent*, poëticum ex Κέω, unde venit Κεῖμαι, *jaceo*. 178, 8, 1.

Κέοντο *jacebant*. pro ἐκέοντο, factū a poëtis ab eodem obſoleto Κέω. ib:

Κέρα ἀγλαὲ παρθενοπῖπα, *Coma clare puellarum obſervator*. Hom: figura ὑφ' ἕν, quia verba ad unum revocantur ſenſum. vid: 14, 33, 2.

Κεράννυμι aut Κεραννύω, *miſceo*. ſumit tempora reliqua præter præſ: & imperſ: ſecundum reg: ex Κεράω. f: 1. Κεράσω perf: act: Κεκέρακα; paſſ: Κεκέρασμαι. a: 1. paſſ: ἐκεράσθην. f: 1. paſſ: Κερασθήσομαι. Pro Κεκέρακα plerumque Κέκρακα: pro Κεκέρασμαι, Κέκραμαι. Etiam ἐκράθην Κραθήσομαι ut a Κράω. 186, 8, 1. 190, 29. 1. 201

Κέρας, τὸ, *cornu*, contrahitur ut Κρέας 50, 10, 1. vid: Tab: poſt p: 26.

Κερασθήσομαι *miſcebor*. v: κεράννυμι.

Κεράσω, *miſcebo*, f: 1. verbi Κίρνημι, ſive etiam κεράννυμι, ex κεράω, 184, 32, 1. 186, 12, 1 201.

Κεράω, *miſceo*, vid: in Κίρνημι, & Κεράννυμι.

κερδαίνω, *lucror*, f: κερδανῶ. p: κεκέρδακα. Chærob: 106, 28. κερδήσω ex (Κερδέω). 199, 31. 190 17, 1.

Κερδανῶ, *lucrabor*, vid: Κερδαίνω.

(κερδέω) uſitate κερδαίνω. 190, 17, 1. 199, 32.

Κερδέων Genitivus pl: a Κέρδος. *lucrum*, ſæpius dicitur quam Κερδῶν. 46. 4, 2.

Κερδήσω *lucrabor*. vid: Κερδαίνω.

Κερδίων, *lucroſior*, & Κέρδιστος, *lucroſiſſimus*, veniunt a Subſt. Κέρδος, *lucrum*. 61, 16, 1.

Κερδύφιον, *lucellum*, Diminut: a … Κέρδος. 215, 14. 2.

Κερδώ, ἡ, *vulpecula*, Diminut: … ἡ Κερδαλῆ, *vulpes*. 215, 1, 1.

Κεύθω, *occulto*, f: 2. Κυθῶ. p: m: Κέκευθα & Κέκυθα. 118, 15, 1.

Κεχάρημαι, *gaviſus ſum*, Κεχαρμένος, gaviſus, Ion: pro Κεχάρηκα, Κεχαρηκώς, 162, 10. 2.

Κεχαρηκώς. vid: præced: Κεχάρημαι

Κέχευμαι & Κέχυμαι, *fuſus ſum*, perf: paſſ: a χέω, *fundo*, 136, 18.

Κέχρηκα, *commodavi*. vid: κίχρημι

Κέχρημαι, *uſus ſum*, ſine … μαι; perf: paſſ: a χράω, licet in … act: & paſſ: ſit σ. 135, 11, 1.

Κεχρημένος, *utendum rogans*, *indigens*. vid: in κίχρημι 185, 19, 1.

κέχρικα, *unxi*, perf: a χρίω, ungo, 78, 14

Κεχρυσόωνται Ion: pro κεχρύσωνται … *aurati ſunt*. 300, 26.

Κεχρυσῶμαι. *inauratus ſim*, fuerim … perf: Subj: paſſ: formatum a perf: … dic: Κεχρύσωμαι, 141, 1, 1.

Κεχρυσώμην οἶο, ῷτο, &c. *inauratus eſſem, fuiſſem*, perf: Opt: paſſ: formatum a pluſq: indic: 142, 32. Latini … ſemper Κεχρύσωσο, vid: 142, 36, 2. …

κέχρωσμαι, *colore imbutus ſum*, … p: verbi χρώννυμι, a (χρόω) 186, 39 …

Κέχυκα, *fudi*, perf: verbi χέω, a … 205, 12.

Κέχυμαι. *fuſus ſum*, perf: paſſ: … dem verbi χέω. 205, 12. pro quo … Κέχυμαι 136, 18.

Κεχολώατο Ion: pro Κεχόλωντο, … *ti erant*, a χολόομαι *iraſcor*, … poëtice vocali longâ. 301, 9. 1.

Κέχωσμαι, *aggeratus ſum*, … paſſ: verbi χώννυμι aut -ύω. *aggero* … *duco*, a χόω. 186, 43, 2.

Κέω. *cubare facio*, in f: 1. Κείσω … unde venit κατακείω, *cubitum* … & Κείων, *cubiturus*, Hom: apud … tum Κείω præſens: ſed nunq… apud Homerum. 91, 18, 2. Κ…

Digitized by Google

Κείω, *cubo*, in Aor: 1. ἔκειω 96, 2.
b obſoleto Κέω venit Κεῦμαι, *ja*-
, pro Κεῖμαι. 171, 8, 1. 178, 7, 1.
Κέωμαι, jaceam, Subj: med: verbi
εῖμαι, a Κέω. 178. 18.
Κέως, ἡ, *inſula Ceos*, habet in Acc:
ω, ω pro ων. 26, 28, 2.
ήδεος Dor: & Ion: pro κήδους, Gē:
Nominat: κῆδος, *cura, funus*. 303, 10
Κῆπος, *hortus*, declinatur ut λόγος.
, 25, 1. v: ibid: ſequentem tabulam.
Κὴρ, *fatum*, f: g: 35, 17. 2.
Κῆρ, *cor*, n: g. 35, 20, 2. Contrabi-
ex Κέαρ. 44, 20, 1. (23, 1.
Κηφᾶς, *Cephas*, in Gen: τοῦ κηφᾶ. 20.
Κιβωτὸς, *arca*, f: g. 24, 1.
κικλήσκω, *voco*, Poëticum uſurpa-
pro inuſitato (Κλέω). 190, 21, 1.
κιρνάω, κιρνύω, κίρνημι, miſceo,
tata pro (Κράω). 190, 29. 1.
Κίλισσα ἡ, *Ciliſſa*, Gentile deriva-
a maſc: ὁ Κίλιξ, *vir natus in Ci*-
ia. 213, 31, 1. (*moveo*, a Κινέω. 201.
Κινήσω, *movebo*, f: 1. verbi Κίνυμαι,
Κίνυμαι, *moveo*, ſumit tempora a
έω. f: 1. ήσω. 201.
Κίνυψ, ὁ, *flumen in Africa*. G: Κί-
ος. 31, 6. (31. 1.
ιρνάναι, *miſcere*, inf: a κίρνημι. 184,
ιρνὰς, *miſcens*, part: ejuſd: verbi. ib:
ιρνάω, κίρνημι, *miſceo*, Defect: ve-
a κεράω, interpoſito ν. 182, 38, 1.
ίρνημι. *miſceo*, veniēs a κεράω, 182,
1. habet imp: ἐκίρνην, inf. κιρνάναι.
t: κιρνάς. Sed f: 1. κεράσω, & alia
npora a κεράω 184, 30, 1.
ς, ὁ, *vermis*. m: g: 37, 28, 2.
ιχάνω, *invenio*, *occurro*, uſitatum
(κιχέω). 190, 19, 1. habet ab eo-
n f: 1. Κιχήσω. 198, 19, 2.
χέω) uſit: κιχάνω. *invenio*. 190, 9.
ιχήσω, *inveniam*. vid: κιχάνω.
ιχρῆμαι. vid. Κίχρημι.
ιχράμενος. vid. ibid.
ιχρᾶς. ibid.
ιχρᾶσι. ibid.
ρέω & κίχρημι, *utēdū do* uſit: pro
inuſit: (χράω) 192, 5, 1. defect: 185, 12, 1
κίχρημι, *commodo, do utendū*, (pro
quo & dicitur κιχράω) facit κιχρᾶσι.
commodant. part: κιχράς. P: κίχρα-
μαι. part: p: κιχράμενος. Sed f: χρήσω.
a: 1. ἔχρησα. perf: κέχρηκα a χράω. At
κεχρημένος, *utendū rogans*, *indigens*;
& χρησθεὶς, *ad uſum expetitus*, deri-
vantur a (χρέω). 185, 12, 1.
Κίων, *columna*, Dialecto comm:
m: g: Ionicâ, f: g. 25, 24. 33, 24. 2.
Κιών, *vadens*. Part: præſ: cum ac-
centu in fine. 175, 10. 2.
(κλάγγω) inuſit: ſed ab eo form: tē-
pora ſua verbū κλάζω, *clāgo* 96, 4, 2
κλάγξω, *clāgā*, fut: verbi κλάζω quaſi
a κλάγγω, 89, 14 195, 29, 196. 5, 2.
κλαγῶ, f: 2. κλάζω, *clango*. 118, 4. 1.
Κλᾶδας, *claves*. Acc: pl: Dor: a Nō:
ſing: κλὰξ pro κλεὶς, *clavis*. 302. 12.
Κλάεις, *fles*? Luc: τί κλάεις; *quid*
fles? pro κλαίεις, ab Att: κλάω pro κλαί-
ω, reſpuit contractionem in Κλᾷς:
quod eſt a Κλάω, *frango*. 88, 4, 1.
κλάζω, *clango*, f: 2. κλαγῶ. p: m: κέ-
κληγα 118, 3, 1. (f: 1. κλάγξω. 195, 27.
196, 4: 2. A: 1. ἔκλαγξα. perf: act: Κέ-
κλαγχα, quaſi a κλάγγω. 196. 4 2.)
Sed aor: 2. ἔκλαγον. p: m: κέκληγα κε-
κληγὼς ſunt analoga. 196. 4. 2.
Κλαΐς Dorice, ex Ion: Κληΐς, pro
Κλεὶς, *clavis*. 302, 14.
Κλαίω, *fleo*, habet in f: 1. κλαύσω.
92, 25. Æoles ponunt υ ante σ, quaſi
diceretur κλαύσω. 92, 27, 1.
Κλάνω *frango*, *flecto*, facit in fut: 1.
Κλάσω, a Κλάω. 198, 16, 1.
Κλὰξ Dor: pro Κλεὶς, *clavis*: hinc
τὰς Κλᾶδας, *has claves*. 302, 12.
κλαπῶ *clepā*, f: 2. a κλέπτω. 100, 11.
Κλᾷς, *frangis*, a κλάω *frāgo*. 88, 1, 2
κλὰς pro κλάσας, *qui fregit*. 193, 9, 2
Κλάσω *frangā*, f: 1. a Κλάω. 93, 19.
ſive verbi Κλάνω, quod a Κλάω de-
ſumit tempora 198. 17. 1.
Κλάξω, vel κλαξῶ. *claudam*. Dor:
pro κλείσω, a κλείω, *claudo*. 302, 10.

Κλαυδι', Claudium, τ̃ Κλαυδ. τοῦ Κλαυδ. τὸν Κλαυδιῶ. 22, 33, 1.
Κλαίουσι. vid: Κλαίω, fleo.
Κλάω frango, f: 1. κλάσω, retento α præſentis, more ſimilium diſſyllaborum in άω, non formantium ex ſe verba in μι. 93, 18. Confer: 93, 4.
Κλεῖδα & Κλεῖν. Acc: ſing: vid: Κλεὶς, clavis. 1.
Κλεινίας, τ̃, ſępius legitur, quā Κλεινίας Gen: ſing: a Κλεινίας, Clinia, 20, 27, 2
Κλεὶς, clavis, τ̃ Κλειδὸς, τὴν Κλεῖδα & Κλεῖν: inp: κλεῖς pro Κλεῖδας Matth: 16. 31, 25. fem: gen: 37. 26, 1
Κλεῖς pro Κλεῖδας. vid: Κλείς.
Κλείω, claudo, transfert σ futuri act: ad fut: 1. paſſ: 125, 12.
Κλείω, laudo, & Κλείω, laudabo: qualiter alia quædam in ω purum ſine σ in fut: præſertim apud poët: 91, 24. 2
Κλέος, gloria. Ex hac voce compoſ. Nomina propria variis modis contrahuntur: ut, N ὁ Ἡρακλέης, V. ὦ Ἡρακλεες, Ἡρακλῆς, Ἡρακλεις, &c. vid: per omnes caſ. 48: 33, 1. &c.
Κλέπτης, & Φώρ, fur, pariunt Superl: Κλεπτίστατος & Φωρότατος, furaciſſimus. 61, 6, 1.
Κλεπτίστατος. vid: præced: Κλέπτης.
κλέπτω, furor, clepo, in f: 2. κλεψῶ 100 10. perf. m. Κέκλοφα. paſſ: κέκλεμμαι: invenitur & Κεκλέμμαι. 136, 8.
(Κλέω) uſitate καλέω, & poët: Κικλήσκω, voco. 190, 21, 1.
Κλήμης, Clemens. G: Κλήμεντος. 32, 8 m: g: 34. 16. in voc: ὦ Κλῆμης 39, 25
Κλήσω, vocabo, per Sync: pro καλέσω. 93, 32. (ſus. 17, 34, 2.
Κλητικὸς, vocativus: ſc. πτῶσις, ca-
Κλίμαξ, ſcala, f: g: 35, 44, 2.
Κλίνω, inclino, habet in imperf: ἔκλινον & in perf: Κέκλικα, quo loco Muta & liquida, cum non producant ſyllabam poſitione, eam faciunt communem ſive ancipitem. 78, 7, 1
κλῦθι: audi, Κλῦτε, audite, tantum uſurp: in imper. q: a Κλῦμι 193, 27, 2
(Κλῦμι) uſitate κλύω, audio, intelligo. 190, 23. 1.
Κλῦτε. v: Κλῦθι. (Κλῦμι. 190, 23, 1
Κλύω, audio, intelligo, uſitat: pro
Κλωθὼ, Clotho. in pl: invenit
Κλωθοῖ & Κλωθοῦς. 49, 32, 1.
Κλωμαξ, collis. f: g. 36. 1.
Κλὼν, ramus. G: Κλωνός. 29, 1
(κμέω) uſ: κάμνω, laboro, facio 90, 2
κν, κλ, μν, πτ, φν, habēt naturā liquid-
ſuitē μν, μρ, μφ, νκ, νχ. & pr. 2. 39
-Κνη Diminutiva femin: 214. 2
Κνάω, ſeco, retinet α futuri act: in fut: paſſ: 125, 10.
Κνῆκος, herba croco ſimilis. c: g: 24, 3
Κνίση, ἡ, vel Κνίσσα, τὸ Κνίσος, nidor, pinguedo. pertinent ad primam & tertiam Declinat: 52, 17, 1.
κοινῇ, communiter, Ablativus Adverbialiter. q. d. ἐν κοινῇ μοίρᾳ, in communi ſorte. 224, 30.
κοινωνῶ. communico, in Conſtruct. οὐδὲν σοι κοινωνῶ, nihil tecū communico, 247. 7, 1. (pius f g: 24, 1
κόμαρος, arbutus, com: gen: ſed ſæ-
κόμης, Comes, G: α & ητος. Primæ & Tertiæ Declinat: 51, 17, 2.
κομίζω, porto, f: 1. act. κομίσω. paſſ
κομισθήσομαι. perf: act: κεκόμικα. paſſ
κεκόμισμαι, quare σμαι, & non μαι
κόνις, pulvis, f: g: 37, 32, 1. (134.
κοπιάω laboro, in fut: κοπιάσω, retento α præſentis, ut cætera habentia ε vel ι ante αω. 93, 9.
κόπρος, merda, f: g: 23, 16.
κόραξι, corvis pro κόραξι Dat: fit a Dat: ſing: poſito σ ante ι ab κόραξ, corvus, 42, 1. κόρακος πέτρα, nomen loci. Hyphen interpoſita notâ. 14, 31.
κορέσιον, vid: κόριον.
κόρεννυμι aut κορεννύω, ſatio, Defect: f: κορέσω. paſſ: κορέσθη &c. a κορέω. 186, 45 1. 101.
ΚΟΡΕΣ invenitur in Farneſii lūna pro Κόρης. h. e: cū ι pro 3
κορεσθήσομαι. vid. κορέννυμι.
κορέω

Digitized by Google

κορίσιον. vid. ibid.
(κορίω) uſitate κορέννυμι, κορεννύω, ſatio, habet in fut:1. -έσω, & -έσω. 94, 2
κόρη. vid: κόριον, aut Κόριννα.
κορίδιον. vid: κόριον.
Κόριννα, Corinna Diminut: a κόρη, puella. 215, 40, 1.
κόριον, κορίδιον, κορίσκιον, κοράσιον, ὁ, puellula, quatuor Diminutivorum formæ, a κόρη, puella. 215. 24, 2.
κορίσκιον. vid. κόριον.
κόρυς, ἡ, Galea. G κόρυθος. 31, 35.
-κος Poſſeſſiva. 213. 39.
Κομᾶς, Comas. G. Κομᾶ. 20, 23, 1
Κοσμῆν & κοσμεῖν Dorice, κόσμην Æolice, pro communi κοσμεῖν, ornare. 305, 15.
κόσμιος, ὁ, ἡ, ornatus, moderatus, a um Attice eſt comm: gen. ſicut alia adject. compoſita aut derivata in ιος, ιος, in n: g: τὸ κόσμιον. 55, 14.
κοτυληδονόφι, coxa, poët: pro κοτυληδόνι fit a Gen: κοτυληδόνος, abjecto σ. & addito φι. Acliton. 310, 2.
Κουρά, ἡ, tonſio, verbale a verbo ſed. κέκουρα. a κείρω, tondeo, (inſerto pro κορά). 217, 15.
κοχλίας, limax, declin: ut Αἰνείας. 22, 7, 2.
κραγῶ vid: κράζω.
κράζω, clamo. f: 1. κράξω 90. 9. f: 2 κραγῶ. p: m: κέκραγα. 116, 15.
κραθήσομαι, miſcebor, f: 1. paſſ: verbi κεράννυμι, quaſi a κεράω. 186, 18, 1.
κραμβήεντος, braſſica olentiſſimus ſuperl: venit a Subſtant: κράμβη, braſſica. 61, 8, 1.
κράξω, clamabo. vid: κράζω.
(Κράω) uſitate κιρνάω, κεράννυμι, κιρνάω, miſceo, 190. 29, 1. 186, 18, 1
κρέα pro κρέατα, carnes, apud Herodot: 297, 2.
κρεάεσσι & ejecto α κρέεσσι, Poët: carnibus. 310, 23.
κρεῶν Io: pro κρεάτων, carnis. 296, 25
κρέας caro, n: g: 38, 3. Genit: ſing. κρέατος, & ejecto τ, κρέαος, κρέως. G. p: κρεάτων, κρεάων, κρεῶν. G: & D: dual. κρεάτοιν, κρεάοιν, κρεῷν. 45. 16. Dat: ſing: τῷ κρέατι, κρέαϊ, κρέᾳ. 46. 12 1. N: acc: voc: dual: κρέατε, κρέαε, κρέα pl: κρέατα, κρέαα, κρέα. 46, 27, 1.
κρεάτεσσι, carnibus, Poët: Dat: pl: formatur a D: ſing. κρέατι, mutato ι in εσσι, vel etiam εσι. 310, 23.
Κρέεσσι. vid. κρεάεσσι.
Κρέμαμαι, & κρέμνημι, pendeo, uſitata pro verbo raro, (κρέμομαι) 190, 31. 1. vid: in κρέμαμαι. 184. 6, 2.
κρεμάμενος, pendens, ib: in κρέμαμαι.
κρεμάννυμι, aut -ύω, ſuſpendo. Defect: f: 1. κρεμάσω paſſ. κρεμασθήσομαι derivat: a κρεμάω. 186, 19, 1.
Κρέμασθαι, pendere, vid: in Κρέμαμαι. 184, 8, 2.
Κρεμασθήσομαι, ſuſpendar. f: 1. paſſ. verbi κρέμνημι aut κρεμάννυμι. venit a κρεμάω. 184, 38, 1. 186, 21, 1.
Κρεμάσω, ſuſpendā f: 1. act. vid: ibid.
Κρίμναμαι, pendeo, uſurpatur pro verbo raro (Κρέμομαι) 190, 32, 1.
Κρέμνημι, aut Κρίμνημι, ſuſpendo, Defect: imp. Κρέμνη Att: pro Κρέμναθι, aut Κρέμνασθι Paſſ: Κρήμναμαι, ſuſpendor. part: Κρημνάμενος f: 1. Κρεμάσω, Κρεμασθήσομαι, a Κρεμάω. invenitur etiam Κρέμομαι, pendeo. ἐκρέμω pro ἐκρέμασο pendebas. Κρέμασθαι pendere. Κρεμάμενος, pendens. Quin imo Κρίμομαι. Ariſtoph: εἰ Κρίμοιτο, ſi pendeatur. 184, 34, 1.
(Κρέμομαι) rarum. uſitate Κρέμαμαι & Κρίμναμαι pendeo. 190, 31, 1. Sed tamen invenitur. 184, 9, 2.
Κρέξ, crinis, avis crex. f: g: 35, 44. 2.
Κρεωνομία, viſceratio, compoſ: ex Genit: τοῦ κρέως, carnis, abjecto ο, & (νομία) diſtributio. 219. 11.
Κρήμναμαι. ſuſpēdor. vid: κρέμνημι.
Κρημνάμενος, ſuſpenſus. vid: ibid.
Κρέμνη, ſuſpende, imperat: ibid.
Κρίμνημι. vid: Κρέμνημι.
Κρήμνασθι vel Κρέμνασθι ibid.
Κρής, Cres, vir natus in Creta. 213, 6

Κρῆσσα, *Creſſa mulier*. Gentile deriv. a maſc: Κρῆς, *Cres*. 213, 5.

Κριθήσομαι, *judicabor*. f: 1. paſſ: a Κρίνω, *judico*, abjecto ν. 125, 24.

Κρίνεσι. vid: Κρίνοις.

Κρινθήσομαι, *judicabor*, invenitur retento ν. a Κρίνω, Κρινῶ. 126, 11, 1

κρίνοις inven: & κρίνεσι, *liliis*. 52, 45, 2

Κρίνω, *judico*, f: 1 κρινῶ. a: 1. ἔκρινα 96. 22. perf: act: κέκρικα: 106, 24. f: 1. paſſ: κριθήσομαι. 125, 24. invenitur quoq; κρινθήσομαι. 126. 11, 1. p: paſſ: κέκριμαι

κρινῶ, *judicabo*, fut: 1. v: κρίνω (134. 10

Κρινῶ, *judicabo*, f. 2. & ἔκρινον, *judicavi*. A: 2. a Κρίνω, penultimam (more ſimilium) corripiunt. 273, 31, 1.

Κρόκην, *ſubtemen*. Acc: ſing: venit a Κρόξ. 52, 12. 1. (κη. 52, 9, 1.

Κρόκην, *ſubtemen*, Acc: ſing: a Κρό-

Κρονίδης, *Saturni filius*, *Jupiter*, Patronym: a Κρόνος, *Saturnus*. 212, 2.

Κρονίων. *Saturnius*. Ion: pro Κρονίδης. mutato δης in ων. 212, 13, 2.

Κρούω, *pulſo*, nūquā habet f. 2. Κρουῶ. 101, 28, 2. nec A: 2. aut perf: m: 118, 5, 2

Κρουῶ. vid: Κρούω.

Κρυβῶ, *abſcondam*. v: ſeq Κρύπτω.

Κρύπτω, *abſcondo*, habet in perf: ἔκρυφα & Κέκρυφα, ſine diſcrimine. 78, 10, 2. ut; 2. Κρυβῶ. 100, 23.

Κρύσταλλος, *cryſtallus*, com: gen. *glacies*, maſc: gen. 25, 7.

Κρύφα τοῦ πατρὸς, *clanculum patrem*. 235, 30. 1.

κτ, πτ, μν quando verba habent in princip: tū in perf: primā conſonātē ſuā aliquando reduplicant, & aliquādo non: ut Κτάομαι, *acquiro*, in perf: Κέκτημαι. vel ἔκτημαι v: 78, 9, 1 &c.

Κταθήσομαι, *occidar* fut: 1. paſſ: a Κτείνω, *occido*; abjicit ν futuri activi Κτενῶ, ejuſq; ε mutat in α, quia idē factū eſt in perf: act: ἔκτακα. 125, 25. Hoc futurum ſibi etiā adſciſcit verbum Defectivum Κτίννυμι 187, 43, 2.

Κτάομαι, *acquiro poſſideo*, in perf: Κέκτημαι, vel ἔκτημαι, 78, 13, 1. &c.

Κτέατον, τὸ, ſecundæ decl: & Κτέαρ, τὸ, tertiæ, *poſſeſſio*. 52, 42 1.

Κτείνω, *occido*, f: 1. Κτενῶ. p: ἔκτονα, poët: ἔκταγκα, & LXX. ἀπέκταγκα in perf. med. Sophocl. Κέκτονα pro ἔκτονα. 118, 13, 2. f: 1. paſſ: Κταθήσομαι 125, 25. A: 1 act: ἔκτεινα. paſſ. ἐκτάθην perf. paſſ. ἔκταμαι. 187, 43, 2

Κτείς, ὁ, *pecten*, G: Κτενός. 29, 2, 3 m. g. 37, 26, 2. Dat: ſing. Κτενί. Dat: pl: Κτεσί. 42, 22.

Κτενῶ, *occidam*. vid: Κτείνω Κτίννυμι. ſequitur regulam. 201,

Κτίννυμι vel Κτιννύω. *occido*, habet a Κτείνω f. 1. Κτενῶ: κταθήσομαι A. 1. ἔκτεινα: ἐκτάθην. perf. ἔκταμαι. 187, 41, 2. 202.

Κύανος: *Cyanus*, *lapis cærulei coloris* com. g. *color cæruleus*. m. g. 25, 7.

Κυδίστατος, *illuſtriſſimus*, Superlativus venit ab altero Superl. Κύδιμος *illuſtriſſimus*. 60, 26, 1.

Κυθῶ, *occulam*. f. 2. a Κεύθω. 118, ...

Κυΐσκω, *gravida ſum*, Defectivum Κυέω. 183, 6, 2. (11:

Κυλινδέω, *volvo*. f. 1. Κυλινδήσω. 10...

κυλίνδω. *volvo*, caret futuro 203, ...

Κυλίχνη. *caliculus*. Diminut. ...

Κύλιξ, *calix*. 215. 33, 1.

κυλίχνος. *caliculus*, Dimin. ...

ἡ Κύλιξ, *calix*. 215, 18. 1.

Κυλίω, *volvo*. f: 1. -ίσω. 203, ...

Κυκλόθεν τοῦ θρόνου (ſc. ἐστι) *circa thronum*. Adv. loci cū Gen: 234, ...

Κύκλος, ὁ, *circulus*. in pl. οἱ Κύκλοι & τὰ Κύκλα, *circuli*. 53, 19, 2

Κυνηδὸν, *canum more*, Adv. ... tur ab ὁ Κύων. 224, 13.

Κυνώπης, *impudens*, (cum cæteris poëticis in πης) habet in voc. ὦ κυνῶπα. Primæ declin. 21, 9.

κύων, ὁ, ἡ, *canis*. G. κυνός, pro ... 29, 30. voc. ὦ κύον. 40, 9

κωλύει τοῦ γίνεσθαι οἰκίαν, *impedit ... minus fiat domus*. Ariſtot. Ellipſ. abjectā præp. ἀπό. 243, 7. 1.

κᾆτον, pro καὶ εἶτον, *&* ...

Ca...

Craſin, quâ antecedente καὶ, ſequens οι mutat: in ῳ ſubſcripto iota. 13. 31. 1.
κᾆνον pro καὶ ὄνον, & aſinum, per Craſ quæ ο fit ω, post καὶ ante ο. 13, 19. 1
κῶς, ἡ, inſula Cos, habet in Acc. τὴν κῶ, ſc. ω pro ων. Secū de decl. 26, 29. 2
κῶς Ion: pro πῶς, quomodo. 297. 29

Λ.

Λ μ, ν, ρ, ς Liquidis, ātepoſ. & poſt poſitæ voc. fiunt ancip. 258. 9.
Λα Præpoſitio eſt inſeparab: augens vim ſignificationis. 222, 28. venit a λάω, video, cupio. 223. 4.
Λᾶας, ὁ, lapis vel eſt Primæ declin. in G. λᾶε vel λᾶα. 51, 43, 2. vel etiam Tertiæ, contrahiturque in λᾶς, in G. τὸ λάαος. λᾶος, D. τῷ λάαϊ, λᾶϊ. 50, 21, 44, 9, 1. 51, 45, 2. dicitur quoque λᾶς, λᾶος. 51, 45, 2.
Λαβὲ, accipe, Imperativus, Oxytonum eſt. 281, 11.
Λάβεν poët: per Aphæreſin pro ἔλαβεν. accepit. 275, 26, 1.
(Λαβέω & prim. λήβω) uſit: λαμβάνω, accipio, capio. 190, 37, 1. λαβέω, fit a λαβῶ fut. 2. verbi λήβω, unde formantur uſitata tempora f. 1. λαβήσω. p. λελάβηκα. 195, 8, 2.
Λαβήσω, capiam. vid: λαβέω.
Λαβόμενος τῶν ἱματίων, veſte prehendēs. Per Ellipſ. pro κατὰ ἱμάτια. 242, 27, 1.
Λάβραξ, lupus marinus dictus a vi ſignif. a λάβρος, vehemens. 214. 20. 1.
Λαβῶ, capiā, fut: 2. ab obſoleto λήβω. 99, 11. 195, 8, 2. ūde aſſumitur ab uſit. verbo λαμβάνω, capio. 199, 17. 1
Λαγιδεὺς, lepuſculus, Diminut: ex ὁ λαγὸς, lepus. 215, 24, 1. (γνης 21. 22. 1.
Λάγνως, libidinoſe, voc. a N. ὁ λάγνος, libidinoſus, incomp. & ſupr habet Attice λαγνίστερος. λαγνίστατος 59, 6, 1.
Λαγὸς, lepus, Att: λαγὼς. manente ω penultimo, quia breve. 26. 18.
Λαγχάνω, ſortior, habet in perſ. med λέλογχα, mut: α in ο. 198, 19, 2. f. 1. λήξομαι, f. 2. λαχῶ. perf. act. εἴληχα, Att. λέλογχα. 2(λάχω) 198, 7. 190, 14
Λαγῶ, leporem. Accuſ. ſing. à λαγώς, habēs ω pro ων. 26, 31, 2. quanquā & λαγὼν uſitatum. Plur. 27, 1, 2.
Λαγῶο Poët. pro Gen. λαγῶ, leporis, a λαγώς. 275, 16, 2.
Λαγωὸν. vid. λαγῶ, leporem.
Λαγὼς. vid. λαγὸς, & voces præced.
Λαερτιάδης. Ulyſſes, Laërtæ filius, (pro Λαερτιάδης) Patron: fit a G. λαέρτου in N. ὁ λαέρτης, Laërtes. 212, 8, 2.
(Λαθέω) uſitate in præſ. & imperf. λανθάνω, lateo, neſcio 190, 39, 1. Quæ veniant ab eo tempora vid. in verbo (λήθω).
Λαθήσω. vid. λήθω.
Λαθίφθογγος, qui obliviſcitur vocē. cōp. ex a: 2. λαθεῖν & φθόγγος. 220. 4.
Λαθῶ: latebo, f: 2. verbi λανθάνω, ex (λήθω) lateo. 117, 21. 195, 14. 2. 199. 19. 1
Λᾶϊ lapidi, Dat: à λᾶς, lapis. 44, 10. 4.
Λαῖλαψ, ἡ, tempeſtas. G: λαίλαπος. 31, 5, 1. & 36, 32.
Λαινίσκα, lanula, Dimin. ab ἡ λαῖνα, lana. 214. 28.
Λάκαινα, Lacæna, Denominat: ab ὁ λάκων, Laco, Spartanus. 216, 31, 2
Λακεδαίμων facit in voc. ὦ λακεδαῖμον, accentu non retracto, Lacedæmon. 40, 12.
Λαλίστερος, loquacior, λαλίστατος, loquatiſſimus, comm: Comp: & Sup. perſ. a λάλος, loquax. 59, 3, 1.
Λαμβάνω, capio, ἐλάμβανον, capiebam, verbum Defect: habens ſolū tempus præſens & imperfectū qualium num: eſt maximus: reliqua tēpora aliunde derivantur: ſc. hujus verbi λαμβάνω a priſco λήβω, 180, 10, 190, 37, 1. ūde f. 1. λήψομαι perf. εἴληφα a. 2. ἔλαβον. f. 2. λαβῶ 199, 15, 1
Λαμπαδηφόρος, lampadum geſtator. Nomen compoſ. & poët. 219. 28. 1.
Λαμπὰς, ἡ, lampas, τὸ λαμπάδος, &c. 28, 6, 2.

28,6,2. f:g: 37,16,1. Dat: pl: Λαμπάσι, a D: ſing: Λαμπάδι. 42, 16.

Λανθάνω, lateo, format (a λήθω) f. 1. Λήσω, f: 2. Λαθῶ. a: 2. ἔλαθον. p: m: λέληθα. paſſ: λέλασμαι, poët: λελάθασμαι. 199, 18, 1. 190, 40, 1. 117, 22.

Λάξομαι, ſortiar, vid: Λαγχάνω.

Λαοδάμαν. vocativus poët: pro cōmun: ὦ Λαοδάμαν, ab ὁ Λαοδάμας, Laodamas 310, 16.

Λαὸς, populus, m: g: 23, 5. Attice Λεὼς. 26, 30. vid: per omnes caſus & num: in Tab: poſt p: 26. Conſtruitur cum verbo ſing: & pl: (ut alia ſolent Collectiva) vid: 230, 20, 1.

Λᾶος, lapidis, genit: a Λᾶς, v: Λάας.

Λαοφόρος, λεωφόρος, via publica. f: g: 24, 3. Λάρναξ, arca, f: g: 36, 2, 2.

Λᾶς, ὁ, lapis. in Gen. Λᾶος. idem eſt quod ὁ λάας & λᾶς, 51, 46, 2.

Λάταξ ſonitus laticis. f: g: 36, 2, 2.

Λάθρα τοῦ πατρὸς, clanculum patrem. Adv: Occultat: cū G: 235. 30, 1.

Λαχάνη, patina, magna, pelvis; ex χαίνω, hiſco, & Λα præpoſitione inſeparabili, qua augetur vis ſignificat. 223, 2, 2.

Λάχανον, olus, decl: ut ξύλον. 26, 30, 1.

Λαχεῖν, ſortitum eſſe, A: 2. inf: verbi Λαγχάνω. 217, 8.

Λάχος, ſors, verbale deriv: ab a: 2. Λαχεῖν. 217, 8. (198, 8.

Λαχῶ, ſortiar, f: 2. verbi Λαγχάνω.

Λάω, video, in a: 1. ἔλαψα abj: ε. 96, 10

Λάων, Genit: pl: a Λαὸς, populus. contra reg: Paroxytonon. 286, 4, 1.

Λε & με Augmenta Attice ει: ut εἴληφα pro λέληφα. &c. 82. 38, 1.

Λέαινα, ἡ, leæna, Denominat: ab ὁ Λέων, leo. 216, 9.

Λέβης, ὁ, lebes, G: Λέβητος. 31. 13. in D: pl: Λέβησι. 42. 18.

Λέγω, dico, fut: 1. Λέξω. 89. 1. 1. f: 2. Λεγῶ. perf: m: Λέλογα. 117, 5. f: 1. paſſ: λεχθήσομαι. 123. 19. Conſtr: cum Acc: loco Dativi Plut: τὸν φίλον μὴ κακῶς λέγε, ne male exiſtima de amico. 248, 1, 2. Item per Ellipſ: cum duobus Accuſativis. Λέγω σε κακὰ, maledico tibi. Ariſtoph: 249. 30, 1.

Λεγῶ, dicam. fut: 2. a Λέγω, dico, non mutat ε in α, ſed retinet. 99, 24.

Λείβω, libo, f: 1. λείψω. 89, 7. verbum analogum. 181, 28, 2.

Λειτίς ſæpius quam Ληιτίς, G: ſing: a N. Λειτίας. 20. 28, 2.

Λειποτάκτης, deſertor ordinum, Comp: ex verbo λείπω, deſero, & nomine τάξις, ordo. 219, 39.

Λείπω, linquo, in f: 2. λιπῶ. 99, 15. p: m: λέλοιπα. 117, 16. a. 2. ἔλιπον. f: 1. λείψω. 199. 5, 2.

Λείψω, libabo. f: 1. a λείβω, libo, 89, 9, 1.

λείψω, linquam. f. 1 a λείπω, linquo. 199, 5, 2.

λέκιθος, piſum. m: g: 25. 3.

λέκιθος, ovi luteum, f: g: 25. 3.

λελάβηκα, cepi, perf: a (λάβω) 195. 10, 2. vid: etiam (λήβω).

λελάθηκα, latui, perf: a (λήθω) 195. 15. 2. vid: etiam (λήθω).

λέλασμαι poët: pro λέλησμαι, oblitus ſum, p: paſſ: verbi λανθάνω, lateo, (a λήθω). 299. 21.

λέλεγμαι, dictus ſum. p: paſſ: a λέγω dico. 134. 12.

λελέγμεθα dicti ſumus, Prima pl: perfecti paſſ: habet eandem Characteriſticam, quæ in Prima ſing: μαι mutato in μεθα 137, 9.

λελεγμένοι εἰσὶ, lecti ſunt, Tertia pl: perf: paſſ. fit a prima pl: λελέγμεθα poſtpoſito εἰσὶ, quia tertia ſing: & prima pl: deſinunt in ται & μαι impurum. 138, 21.

λέλεκται, dictus eſt, Tertia ſing: perfecti paſſ: fit a Secunda λέλεξαι, mutato in τ, ſive duplici ξ, quæ valet κσ, diſſoluta in κτ. 137, 5.

λελέξομαι, mox dicar, Paulo poſt futurum, fit a Secunda perfecti paſſ: λέλεξαι, interpoſito ομ. 145, 8.

λέλεχθε, dicti eſtis. Secunda pl: perf: paſſ: 138, 1. fit a Tertia ſing: ται mutato

...utato in ει. &c. 237, 13.
...λελέχθω, *ille dictus eſto*. Tertia ſing.
...erfecti & pluſq. Imp. paſſ. fit a Ter-
...a Pluſq. Indic. ἐλέλεκτο, migrante
... in ϑω, &c. vid. 143, 18.
...έληθα, *latui*, p. m. verbi λανθάνω, ex
...ήθω, *lateo*, in f. 2. λαθῶ 117, 22. 199, 20
...λέλησμαι, *oblitus ſu.* p. paſſ. ejuſdem
...rbi λανθάνω ex λήθω. 199, 20. 1.
...λέληχα Att. εἴληχα, *ſortitus ſum*. p.
...t. verbi λαγχάνω (ex λήχω). 198. 8
...λέλογα, *dixi*. vid. λέγω.
...λέλογχα *ſortitus ſum*. p. m. a λαγ-
...άνω, *ſortior*, 118, 20, 2. 206, 22.
...λέλοιπα, *liqui*. p. m. a λείπω. 117, 16.
...17, 20. 1.
...λυκα, *ſolvi*, p. m. a λύω *ſolvo* 118, 26, 1
...λελύμην, ῦο. ῦτο, *ſolutus ſim. fuerim*
...rf. & pluſq. Opt. paſſ. a λύω. *ſolvo*.
...rmatum a Pluſq. indicat. ἐλελύμην
...2, 5, 2. 142, 17, 1. nō λελύμην λελῦιο.
...λῦιτο. 142 25, 2. v. annot. 142, 1, 1. &c
...λυτο. lō. p. ἐλέλυτο, *ſolutus erat*. 299
...λελῦμαι. *ſolutus ſim* perf. & pluſq.
...bj. paſſ. a λύω, formatum a perf. in-
...c. λέλυμαι. 140, 29. 2. pro quo per
...riphraſin λελυμένος ὦ ῇς, ῇ, &c. 140
...έξεως, *dictionis*, & ſimilia Att: con-
...a reg. Proparoxytona ſunt. 281, 26
...λέξω, *dicam*, fut. 1. a λέγω. 89, 3.
...οντῆ *leonina*. cōtr: ex λεοντέα 22, 17, 2
...λέουσι, *Leonibus*, Dat: pl: fit a D: ſing.
...οντι, mut: οντι in ουσι, ſecūdū reg: 42
... &c. Ratio eſt, quia Dativi pl: pe-
...lt: debet eſſe tanta, quanta Dativi
...g: quare cum hæc producta ſit, &
... debet produci. vid. 43, 22, 1. &c.
...λέπας, *rupes, promontorium*, Trip-
...ton eſt. 51, 13. 1.
...λεύσσω, *adſpicio*, ut quædam alia in
...σω & -ζω, caret fut: 90, 16. 1.
...λεχθήσομαι, *dicar*. fut: 1. paſſ: a λέγω,
... a fut: 1. act: λέξω, mutato ξω in
...χθήσομαι. 123, 19.
...λεὼς Att: pro λαὸς, *populus*, 294. 4.
...utato α in ε; more, ſimilium, quæ
...nult: a producūt 26, 20. m: g: 23, 5

Λεωφόρος, vid. Λαοφόρος.
(Λήβω) uſit. λαμβάνω, *capio* 190, 37, 1
quod ab eo deſumit reliqua tēpora
præter præſens ſuum & imperf. 180
.0. 199. 15. 1. habet in f: 2. λαβῶ. 99. 10.
ex quo format verbū circūfl. λαβέω,
ūde f: 1. λαβήσω. perf: λελάβηκα 95. 8
Λήδη, *Leda*, G: Λήδας D: Λήδᾳ 20, 6
(Λήθω) uſitate λανθάνω, *lateo*, *neſ-
cio*. 190, 39, 1. f: 2. λαθῶ perf: m: λέ-
ληθα. 117, 22. vid: λανθάνω.
Λήκυθος, *lecythus*, *ampulla olearia*:
f: g: 24, 23.
Λήξομαι. λάξομαι, *ſortiar*, f: 1. ver-
bi λαγχάνω, a (λήχω). 198, 7.
Λῃστὴς ὁ, *prædo*, nunquam ἡ λῃστὴς,
ſed ἡ λῃστρὶς. *prædatrix*, 19, 18. ha-
bet in voc: ὦ λῃστὴ, vel λῃστὰ 21. 15
Λῃστοκτόνος, *latronum interfector*.
Cōp: ex Gen: λῃστοῦ, & (κτόνος) 219, 10
Λῃστρὶς. v: λῃστής. (λήθω). 199. 19, 1
Λήσω, *latebo*, f: 1. verbi λανθάνω, (ex
Λητὼ, *Latona* in Gē. Λητόος. 29. 28
contracte Λητοῦς. 45, 15. 2. Dat: Λητόϊ,
Λητοῖ 46, 15, 2, 49, 30, 1. Acc: Λητόα,
Λητώ. 47, 16, 2. 49. 30, 1. cū accētu acu
to: Urb. H: Steph: 49, 24, 2. &c. N. pl.
αἱ Λητοὶ (nō Λητόες) &c. 49, 31, 1. v. per
omnes caſ. & num. in Tab: poſt p: 26
(Λήχω) uſit: λαγχάνω, *ſortior*, 190,
41, 1, quæ producat tempora in eo-
dem verbo invenies.
Λήψομαι, *capiam*. f: 1. m. verbi λαμ-
βάνω, ex λήβω. 199, 16, 1.
Λι Præpoſitio inſepar: auget vim ſig-
nificationis. 222, 29. ut λιάζω. *vehe-
menter moveo*. a λίαν. *valde*. 223. 5, 2
Λιάζω. vid: præced. λι.
Λίβυσσα, *Libyſſa*, *mulier ex Libya*.
Denomin: ab ὁ λίβυς, *Libys*. 216, 18, 2
Λίγγω, vide λίζω.
Λίγξω. vid: idem λίζω.
Λίζω, *reſono*. f: 1. λίγξω, poſcit γ ante
ξω, quaſi a λίγγω. 195, 27. 89. 13.
Λίθος, *lapis pretioſus*, com: g: 25, 9.
Λίθος *lapis quivis*, m: g: ibid.
Λιμὴν. *portus*. G: λιμένος. 29. 26.

Digitized by Google

Λιμὸς, *fames*, Communi dialecto, m:g: Doricâ & poëticâ: f:g: 25, 18.

Λιμπάνω, *linquo*, venit a λείπω, & format ex eo f:1. λείψω, f:2. λιπῶ a: 2. ἔλιπον. 199, 6. 2.

Λίνεος, *lineus*, proparoxytonum, fit poſt contractionem (ut quædam alia in εος) per ſingularem anomaliā periſpomenum; ut λίνεος, λινοῦς: λινέη λινῆ: λίνεον, λινοῦν. 285. 2, 1.

Λινοῦς, λινοῦν. vid: præced: λίνεος.

Λιπῶ *linquam*, f: 2. verbi λείπω, & λιμπάνω, quæ vide.

Λὶς, ὁ. *leo*. G. λιὸς 37, 29, 2.

Λὶς, ὁ, *ſubtile linteum*. G. τοῦ λιτός, 37, 3., 2. 52, 11, 2.

λίσομαι. *ſupplicabo*, vid: verbū ſeq:

Λίσσομαι, *ſupplico*, habet ſecundū quoddam in f:1. λίσομαι, Euſt: 89, 26

Λιτὶς, *tenuis*, & λὶς, idem, diverſis terminationib. pertinent ad Secundam & Tert: declin: in G: λιτοῦ, λιτός. D: λιτῷ. λιτί. Acc: λιτὸν, λῖτα. 52, 11, 2

Λόγοιιν, Ion: pro λόγοιν, Gen: dual: a λόγος, *ſermo*. 297, 33. (17, 10.

Λόγοιν, G: Dual: fit a D: ſing: λόγῳ.

Λόγοιο Ion: pro λόγου, 297, 33.

Λόγος, *ſermo*. Paroxyt: 11, 28. 281, 22. v: per ōnes num: & caſ. in Tab: poſt p: 26. ponitur D: pro λόγους 303, 4.

Λόγος ἐςί, Enclytica diſſyll: ἐςὶ retinet accentum poſt parox. 289, 23

Λόγου, *ſermonis*, paroxytonum eſt, quia ultimam habet longā. 281, 24.

Λόγω Nominativus Dual: fit a Dat: ſing: λόγῳ, rejecto iota ſubſcripto, 17. 8. Dor: pro λόγου. 303, 2.

Λόγῳ, *ſermoni*, aliiſq; Dativis ſing: Primæ & Secundæ declin: ſere ſemper ſubſcribitur iota. 19. 9.

λόγως & λόγος Dor: pro λόγους. 303, 4

Λοιδορεῖν, *conviciari* conſtr: cum Dat: & Acc: 246, 35, 1.

Λοιπὸς, *reliquus*, verbale deriv. a perf: m: λέλοιπα. ex λείπω *relinquo*. 217, 19

Λουκᾶς. *Lucas*. G: Λουκᾶ, 20, 23, 1.

Λοῦμαι dicitur abjecto ο ex οῦμαι pro λούομαι *lavor*: unde λοῦται pro λούεται,

λοῦται pro λούεται, λοῦνται p: λούονται. 120, 10

Λύγξ. λυγκὸς, *lynx*, eſt cō: g: 33, 28, 1.

λύγξ, λυγγὸς, *tuſſis*, f: g: 33, 29, 1.

λυθήσομαι *ſolvar*, f: 1. paſſ: a λύω. abjicit σ futuri act: λύσω, 125, 2.

Λύκαινα, ἡ *lupa*, Denomin: deſcendit ab ὁ λύκος, *lupus*. 216, 25, 2.

λύμην, *ſolutus ſim*, *fuerim*, pro λελύμην perf: opt: p: apud Hō: 142, 21

Λυπεῖ με λύπην ἀνιάτον, *afficit me incurabili dolore*. Duo Accuſativi per Ellipſin appoſiti verbo λυπεῖ. 249, 8

Λυσιμάχειον, *lyſimacheum*, [illegible] Gen: eſt, intellecto φυτὸν, *planta* [illegible] βοτάνιον. *herba*. 24. 10.

Λυσιμάχιος, *lyſimachiū*, fem: g: intellecto τῆς, βοτάνης, *herba*, 24. 1.

Λυσσαίνω, *efferor rabie*, format f: 1. λυσσήσω a λυσσάω, 200, 10, 1.

Λυσσήσω *efferabor rabie*, v: λυσσαίνω.

λυτήριοι conſtr: per Ellipſin cū Genit: εὐχαὶ λυτήριοι δειμάτων, *preces ſunt expultrices metus*. h: e. λύσιν δειμάτων, *expulſione metus*. 241, 4. 1.

λυτὸ ἔλυτο Ion: & Bœot: pro ἐλέλυτο. *ſolutus erat*. 299. 3.

Λύχνα, λύχνοι vid: λύχνος.

Λύχνος, ὁ, *candela*, habet in plur: λύχνοι. & λύχνα. 53, 20, 2.

Λύω, *ſolvo*, f: 2. λυῶ, p: m: λέλυα. 26, 1. f: 1 paſſ: λυθήσομαι abjecto σ futuri 1. act: λύσω. 124, 30. &c.

Λυῶ, *ſolvam*. vid. λύω.

Λω, μω, νω, ρω finita verba in f: 2. act. abjiciunt σ, corripiunt pen: & circumflectunt ultimam: quare in dual: & plur: habent ῶ pro ε, & ου pro ο. 90, 22. &c. in præſ: &c. ſemper habent penult: naturâ aut poſitione longam; cujus α mutatur in ε. 96, 13. &c. in fut: 1. med. vertunt ῶ fut: primi act: in οῦμαι, inſtar futuri ſecundi. 110, 3. in fut: 1. paſſ: ſequuntur reg: communem. 125, 1.

Λω, νω, ρω Diſſylla mutant ε futuri in perfecto in α: ut ςέλλω, *mitto*, ςελῶ ἔςαλκα, &c. 106. 8. Et ν vertunt in γ, ob ſequens κ. ut, φαίνω. *luceo*, φανῶ, πέφαγκα. &c. 106, 19.

Λωΐτερος

Ἀμείνπερος, *melior*, Cõparativus venit ab altero Comp: Ἀμείνων, *melior* 60, 18

Ἄριστος, *optimus*, Superlativus nominis ἀγαθὸς, bonus, derivatur a verbo ἀρῶ, *volo*. 60, 14, 1.

M.

M nunquam eliditur a Poëtis Græcis, ſed vocalis ſequens poteſt abſorberi. 277, 25.

M abjiciunt Æoles in ἴα pro μία, *una*. 306, 16.

Μαγειρεύτρια, ἡ, *coqua*, Denominat: ab ὁ Μάγειρος, coquus. 216. 26, 2.

(Μαθέω) uſit: Μανθάνω, *diſco*. 190, 45, 1. derivat: a fut: 2 μαθῶ. ex μαθέω. ũde perf: Μεμάθηκα, *didici*. 195, 17, 2

Μαθητιάω, *diſcendi ſum avidus*. Defect: 181, 20.

Μαθήσομαι, *diſcam*, f: 1. m: verbi Μανθάνω, a Μαθέω. 198, 20, 2.

-μαι mutato in μεθα fit prima pl: perfecti paſſ: a Prima ſing. 137, 6.

-μαι mutato in -μην, præpoſitoque ε, fit Prima Pluſq: perfecti paſſ: a Prima perfecti paſſ: 139, 10. (15. 1

μαῖα, *obſtetrix* G: μαίας, D: μαίᾳ. 22.

Μαίρω, μαρμαίρω, *niteo*, Def: 181, 28

Μάκαιρα, *beata*, in fem: g: inveniri ait Voſſ: 56, 18, 2.

μάκαρ, *beatus*. G. μάκαρος, 29, 17. (vel μάκαρς. G: μάκαρτος. & μακάριος, ου. 52, 15.) Comm: gen: 33, 32. Pro τὸ μάκαρ in n. g: rectius τὸ εὔδαιμον, 56, 17, 2. Comp: μακάρτερος, Superl. Μακάρτατος. 57, 16.

Μακάριος, ου. *beatus* 52. 26, 2.

μάκαρς, *beatus*. G: μάκαρτος. 31, 9, 52, 15, 2. Com: gen: 33, 32.

μανθάνω, *diſco*. Def: uſit. pro inuſit: (μάθω, 190, 6, 2. & pro (μαθέω) 190 45, 1. f: μαθήσομαι. perf: μεμάθηκα. Aor: 2. ἔμαθον. a Μαθέω, 198, 20, 2.

Μανία, *furor*, primam corripit: ſed Derivatum μανικὸς, *furioſus* primam producit. 263, 3, 1.

Μαραθῶνι, pro ἐν Μαραθῶνι, *Marathone*, dixit Thucyd: Quem in Quæſt. Ubi, neglexiſſe præpoſitionem, plures monuere. 233, 30, 2

Μαραίνω, *tabeſacio* facit in perf: p: Μεμάραμμαι, Att: Μεμάρασμαι: ũde μαρασμὸς. *marcor, tabes* 136, 1, 2

Μαρασμὸς. vid: Μαραίνω. (20, 6.

μάρθα, *Martha*. G: μάρθας D. μάρθᾳ

Μαρία. *Maria*, G: τῆς Μαρίας. 54. 25, 2

Μαριὰμ, *Maria*, τῆς Μαριὰμ, quemadmodũ reliqua nomina peregrina non variatur. ſed dicitur quoque ἡ Μαρία τῆς Μαρίας. 54. 24. 2.

Μαρμαίρω, *niteo*. Defect: 181, 28.

μάρμαρος *marmor* comm. g: 24, 34

μαρμάρου, Genitivus denotans materiam, ut omiſſę prępoſit. Ἀνδριάντα ἐποίησα μαρμάρου (vel ἐκ μαρμάρου, *ſtatuam feci è marmore*. 239, 16.

μαρπῶ *prehendã*, futurum 2. verbi μάρπτω prehendo, habet penult. poſitione longam, quia ante Characteriſticam conſonant. 100, 12.

μάρτυς, *teſtis*, Comm. gen. 35, 23, 2. G. μάρτυρος. 53, 6, 1. Ex quo Genit. Tertiæ declin. fit nomen Secundæ, ὁ μάρτυρος, τοῦ μαρτύρου. ibid.

μάρτυρος. ὁ ου. vid: μάρτυρ.

μάσταξ, *mandibula*. f. g: 36. 4, 2.

μάστιξ, *virga*. f. g: 36. 3. 2.

μάσσων pro μακρότερον, *longior*, Poët. a μακρὸς, *longus*. 59. 19. 2.

μάσσων Dor: p: μείζων, *major*, 302. 13

μαχάω, *pugnare cupio*, cum aliis verbis concupiſc: in άω. def: eſt, h: e. non flectitur niſi in Præſ: & imp: 181, 23, 1

(μαχέομαι) uſit. μάχομαι. *pugno* 190

μάχομαι, *pugno*. 190, 1, 2. μάχομαι μάχην. *pugno pugnã*, verbũ cũ παρηγμένῳ ſive deriv: ſuo, quo nibil Ἀττικώτερον h: e: magis propriũ Att. 241, 29. 1

μὲ me, Accuſ. ſing: Pronominis ἐγὼ 65, 6, 1. Encl: eſt. 288, 12. in dicto Apoſtoli 2. Cor: 11 μή τίς με δόξῃ ἄφρονα εἶναι, *ne quis me putet amentẽ eſſe* retinet acc: propter Euphon. 289. 31

μέγαθος D: p: μέγεθος, *magnitudo* 302

μεγαλώτερος poët: p: μείζων, *major*, a

vet: Μεγάλος. 311, 2. (224,4.3.
Μεγάραδε, ad *Megara*. Adv: loci. *Quo*
Μεγαρόθεν. ex *Megaris*. adv: loci. Unde. 224.4.2. (loci, *Ubi*. 224,4,1.
Μεγαρόθι & Μεγαροῖ, *Megaris*. Adv:
Μέγας, ὁ, *magnus*, habet in fem: ἡ Μεγάλη, *magna*, in neutr: τὸ Μέγα. *magnū*, 55,19. in Acc: ſing: in Maſc. τὸ Μέγαν, in neutr: τὸ Μέγα. Ceteri caſus in omnibus generibus & numeris formantur ab inuſitato Nominativo Μεγάλος. 56,20,2. &c. vid: per omnes caſus ib: in Comp: Μείζων, major, in Superl: Μέγιστος, maximus. 60,3.
μέγιστος, *maximus* Sup: a μέγας. 60.3
μέζων Ion: pro μείζων, *major*. 297,23
Μεθύσκω, *inebrio*. Defect: derivatur a Μεθύω. 183.9, 2. unde facit in fut. Μεθύσω. 197. 35. 1.
Μεθύσω, *inebriabo*, vid: Μεθύσκω.
Μεθύω, *ebrius ſum*. ibid;
Μείζω μείζονας, μείζους. vid: μείζων.
Μεῖζον, τὸ, *majus*, G. μείζονος, qualiter ōnia neutra in ον ab ων habent in genit. ονος: exceptis participiis. 29,12.
Μείζους. vid. Μείζων.
Μείζω. vid. ibidem.
Μείζων, *major*, Comp. a μέγας. *magnus*. 60,4. pro cōmuni μείζονες. μείζονας, habet Att μείζους, ex Ion: μείζοες, μείζοας. 293,12. 47.9,2. pro τὴν, τὰ & μείζονα cōtr. in μείζοα, μείζω. Quomodo ſimiliter reliqua Cōp. 47,17,2
μειότερος, *minor*, Comparat: venit ab alio Compar. μείων, *minor*, 60,19,1
μειρακίσκη, *adoleſcētula*, dim: 215,32
Μειρακίσκος, *adoleſcentulus*, Diminutiv. derivatur ab ὁ, τὸ Μεῖραξ. *adoleſcentulus*. 214 27.
Μείρω, *divido*, f.1. Μερῶ. perf. paſſ. Μέμαρμαι, Att. εἵμαρμαι. perf. med. ἔμμορα per Metat. pro μέμορα. 210,21
Μέλαινα, ἡ. vid. μέλας.
Μέλαις Dor. pro μέλας, *niger*. 306 6
Μέλαν, vid. μέλας
Μελανόγαιος, *nigrā habēs terrā*. Cōp. ex μέλας, & γαῖα; ū de γῆ, *terra*. 219.36
Μέλας, ὁ, *niger*, in genit. Μέλανος. 31,27. m.g. 34,15. voc. ὦ μέλαν. 41,6. in fem. gen. μελαίνα 55,18, in n.g. μέλαν. 38,6. 55:18 in Comparat. μελάντερος: in Superl. μελάντατος. 58,2.
Μέλει, *cura eſt*. Μεταμέλει, *pœnitet* f.1. μελήσει, a (μελέω) *cura erit*, μεταμελήσει, *pœnitebit*. perf. m. μέμηλε, act: μεμέληκα. Poët: μέμβλωκε, ejecto ε, interpoſito β, & η mut: in ω. 211,20
Μέλει μοι τούτων, & περὶ τούτων, *curo hæc*, vel *illa ſunt mihi curæ*, 240,19 Conſtruitur cum Genit. & etiam cum Nominat. Ἑορταὶ μέλουσι πᾶσι, Plato: ubi alii ἑορτῶν μέλει πᾶσι, *feſta ſunt omnibus curæ*. 246, 27, 2.
(Μελέομαι) uſitate μέλομαι, *curam gero*. 190, 3, 2.
(Μελέω) uſitate μέλω, *curo*. 190,5,2
Μελήσει. vid. Μέλει, *cura eſt*.
Μέλι, *mel*. G. τοῦ μέλιτος. 28,23. 30,2. n. g. 38, 3.
μελικράτῳ & μελίκρατῳ, *mulſo*, pro diverſa terminat. vel Secundæ, vel Tertiæ declin. 52, 14, 2
Μελιτόεις ὁ, *melleus*, in fem. μελιτόεσσα, in neutr. Μελιτόεν mutatur cōtractione in Μελιτοῦς, Μελιτοῦσσα, μελιτοῦν. 56, 5. 1. Genitivus Μελιτόεντος in Μελιτοῦντος, 44. 26, 1.
μελιτοῦς, μελιτοῦσσα, οῦν, vid. μελιτόεις.
μέλομαι *curam gero*, procreat Defectivum Μέμβλομαι, *curo*. 183.18,2. uſurpatur pro (Μελέομαι). 190,3,2
Μέλω, *curo*, Defect. 182.1.1. uſurpatur pro (Μελέω). 190, 5,2. Grammatici celebrant, non modo Μέλει, Μέμηλε, ſed Primas quoq; perſonas μέλω, *curo*, μέμηλα. *curavi*, &c. 211.26,3
Μεμάθηκα, *didici*, perf: verbi Μανθάνω. (ex μαθέω) 195,18.2. 198.21 1
Μεμάραμμαι, perf. paſſ. a μαραίνω, *tabeſacio*. 136, 2, 2.
Μεμάρασμαι Attici pro Μεμάραμμαι: qui in Præteritis paſſ. σ volunt pro μ. 294, 1. 136, 2, 2.
Μέμαρμαι, Att. εἵμαρμαι, vid. μείρω

Digitized by Google

Μέμβλεμαι, *curo*, Defect: venit a ἐλομαι. 183, 18; 2.
Μέμβλωκε Tertia perſona perfecti activi, vel ponitur poëtice pro μεμέληκε, a (μελέω) de quo vid: in μέλει, *cura eſt*. 211, 20: vel pro μεμόληκε, a μολέω, *venio*, *eo*. unde apud Poëtas παρμέμβλωκε pro παραμέμβλωκε, *advenit*, *adeſt*, *commoratus eſt*. 2n, 25, 1.
Μεμέληκε. vid: Μέλει. *cura eſt*.
Μεμένηκα, *manſi*, perf: a μένω 107, 2 vel potius a μενέω verbo inuſitato. 107, 5, 1.
Μέμηλα, *curavi*, apud Grammaticos. 211, 26, 2.
Μέμηλε, *cura fuit*. p: m: verbi Μέλει (a Μελέω) 211, 22.
Μεμνέῳτο Homerus per Pleonaſm. pro Μεμνῷτο, & abjecto augmento Μνῷτο vel Μνάοιτο, *recordetur*, a Μνάομαι. 311, 17.
Μέμνημαι, *memini*, *recordatus ſũ*, perf: a Μνάομαι. 78, 15, 1. unde aſſumitur a verbo Μιμνήσκω, *commonefacio*. 197, 18, 1.
Μέμνησο τῶ φίλων, *memento amicorum*. Iſocr: idem valet quod περὶ φίλων. &c. 243, 2, 2.
Μεμόλυγκα, *fœdavi*, perf: a μολύνω. 106, 22.
Μεμόλυμμαι, *fœdatus ſum*, p: paſſ. a μολύνω. 135, 20.
Μεμόλυσμαι Att: pro μεμόλυμμαι ib
Μέμορμαι Att: ἔμμορμαι, *nactus ſũ*, *ſortitus ſum*. perf m: a Μείρω. 210, 22.
Μεμόρθαι Æol. pro Μεμόρθαι, præt: infin: paſſ: a Μείρω, *divido*. 308, 9.
Μεμαώς, *cupiens*, *præparatus*, att: pro μεμαηκώς, a Μέμαα, *deſideravi* pro μεμάηκα, (a μαέω, *deſidero*), Part: perf. 162. 1.
Μενεαίχμον vocativus (a Nom: μενεαίχμης, *bellator*). 20, 22, 1.
Μένδης, *mane*, Paroxytonum eſt ſecundum Regulam: Breviante finali brevem acuitur. 281, 21.
Μενέλεως Secundæ declinationis eſt, habetque in G: Μενέλεω, 22, 29: vid: per omnes caſ: & num: in Tab, poſt pag. 26. Propparoxytonum eſt more aliorum Atticorum, per exceptionem a Reg: 281, 26. Pro Μενέλεων in Acc: habet etiam Μενέλεω, ut præter alia, nonnulla propria. 27, 5, 1. Μενέλεω & Μενέλεων Dualia deſcendunt a Dat: ſing: Μενέλεῳ. 17, 9, 1.
Μεο Ion: pro μοῦ, *mei*. 312. (18, 2
Μερμηρίζω, *cogito*. fut: 1 σω & ξω. 19
Μέρμις, ῖ. *funis* G: μέρμιθος. 31. 34.
Μερῶ, *dividã*, fut: 1. a Μείρω. 210, 21.
Μες pro μὴν, μεσθα pro μεθα in primis perſonis pl: ponũt Dor. 204, 22
Μεσαιπόλιος, *ſemicanus*, Compoſ: ex duobus Nominibus μέσος ε, *medius*, & πολιός, *canus*. 219, 35, 1.
Μέσφα, *uſque ad*, & πέριξ *circum*, *circa*, habent Accuſat: Caſ: μέσφα τὸ τῆ πόλεως πρυτανεῖον, *ad Prytaneũ uſque*. 234, 32, 2.
Μετὰ Præpoſitio habet vim mutationis in Compoſitione: 220, 32 221. 8, 2: Regit Genit: & Accuſ: 233, 11. idque pro diverſis ſignificat: 236. 30
μετὰ τὸ αἰτήσαι ὑμᾶς, *poſtquam rogaveritis*. 227, 11, 2.
Μετὰ τοῖσδε, pro μετὰ τῶνδε. *cum illis*, Poëtarum eſt, qui præter alia finxerunt novas Syntaxes 277, 10, 2
Μεταβουλεύειν, *mutare conſilium*. 221. 9. 2
Μεταγγίζειν, *eluriare*, Cum his duobus verbis & ſequentibus comp: præpoſitio μετὰ, notat mutat: 221, 11 2
Μεταδίδωμί σοι τὰ χρήματα, & τῶ χρημάτων, *communico tecum hæc bona*. 247, 4. 1.
Μεταμέλει, *pœnitet* f: 1: Μεταμελήσει, *pœnitebit*. 211, 20. Conſtruitur cum Genit: rei, nec reprehendendũ eſt, ſi etiam cum Nominat: ut, ſi dixeris: ταῦτά σοι Μεταμελήσει, *horum te pœnitebit*, pro τούτων. Luci. οἴομαι δέ σοι ταῦτα Μεταμελήσειν. 246, 30, 2
Μεταμέ-

Μεταμέλομαι περὶ τῶ βελτιόνων, *pœnitet me meliorum*. Ph:246,35,2

Μετανοεῖν, *mutare mentem resipiſcere*. 221. 10, 2.

Μεταξὺ *inter*, Adv. loci & temporis conſtr. cum Genit. Μεταξὺ ἡμῶν καὶ ὑμῶν, *inter nos & vos*. 234. 29. 2 μεταξὺ λόγων, *inter ſermones*. 235. 8. 1.

Μετιῶν, *intermiſſi*, aor. 1. veniens ab inuſit ἵεμαι, quod ab εἶμι, *eo*. 174. 13.

μετεισάμενος, *inveniēs*, intermiſſus, Iliad. Part. a præced. Μετιῶν. ibid.

Μετέμελεν αὐτῷ τῆς ὁδοῦ, *pœnitebat illum viæ*. imperſonale habens Dat. cum Genit. 245, 23.

Μέτεστί μοι τῶ, & λείπε. ſc. Μέρος, *ſū particeps hujus*. verbū imp. indiſcriminatim cū Nō. & G. rei. 246, 22, 2.

Μετέχειν τῶ λόγου, *particeps rationis*: Plato. Hic genit: non regitur a verbo μετέχειν, ſed Subſtant: Μέρος, pars: quia illo: τῶ Κινδύνων μετέχειν Μέρος Μεθέξουσιν. 241, 17, 1.

Μετῄει, *perſequebatur*, Dio. Tertia pluſq. perfecti med: a ſimplici ᾔειν, iveram; quod ab εἶμι, Att: ᾔει, Perſ: med: verbi εἶμι, eo. 175, 17.

Μετιέναι, *perſequi*. Præſ: inf: a ſimpl. ἰέναι, *ire*. quod ab ἵημι, *vado*. 176, 13.

Μετρῶ, *metior*; πωλῶ, *vendo*; τρίβω, *tero*. Horum verborum compoſita in ης primæ declin. habent in voc: α breve: ut γεωμέτρης, ὦ γεώμετρα, *geometra*, &c. 21, 10.

Μέχρι, *uſq; ad, ad uſq;* præmittitur conſonant: ſed Μέχρις vocal: 15. 15 Conſtr: cum Genit: Μέχρι Σούσων, *ad Suſa uſq;* 234, 32, 1. Μέχρι τῶ δυνατῶ, *quoad ejus fieri poteſt*. 235. 5. 1. Habet ind. Subj: & Inf: 250, 11. 251, 14.

Μέχρις. vid. Μέχρι.

Μεῦ, Dor: pro Μοῦ, Μοι. 312.

Μὴ (σὺ) κατοκνήσῃς ὁδοῦ μήκους, *ne te pigeat, tædeat longi itineris*, Naz. Latinorū quatuor imperſonalia pathetica, *piget, tædet, miſeretq; pudetque*, loco Acc: poſcunt Nom: & loco Gen: accuſativum apud Græca perſonalia, 248, 23, 2.

Μὴ & ὅπως μὴ poſt verba timendi habet ind. Subj: Opt. 251, 6. Affirmant, & exprimunt Latinum *ne*, *ut ne*. 253, 32, 2.

Μὴ δείσῃς, ὡς ἀπείρως. vernacule: vreeſt niet dat gij in verlegentheid ſult weſen. 254, 3, 1.

Μὴ negatio unica & ſeorſim poſita in metu affirmabit, at gemina & junctim collocata poſt timendi verbum negabit. 254. 7. 1.

Μὴ quamvis ponatur ante verbi, negatio ſejuncta & poſt illud affirmabit. Xenoph: μὴ δείσητε, ὡς οὐχ ἡδέως κοιμηθήσητε, *non eſt quod metuatis, ne non jucunde ſit vos dormituri*. h e: *ſecuri ſperare poteſtis vos jucunde dormituros*. vid: cætera. 254, 11, 1.

Μὴ prohibendi habet ſubj: opt: imp: infin. Μὴ ποιήσητε, μὴ ποιήσαιτε, μὴ ποιεῖτε, μὴ ποιεῖν τοῦτο. *Ne faciatis hoc* 251, 22. Lucianus junxit infinitivo Μὴ τοίνυν ἔτι λέγειν. ſed forte de induſtria pro ſolœciſmo: vid. 252, 2, 2. S. Lucas eodem verſu junxit inf. & imp. μηδὲν αἴρετε, μήτε ἀνὰ δύο χιτῶνας ἔχειν, h. e. μὴ ἄρχεσθε μηδὲ ἔχειν τι, *Nihil ſumite, neque duas tunicas habere ſuſtineatis*. &c. 252, 37, 2.

Μή. Hujus voculæ opportuna mentio admonet Authorem, libri, aliqua adſpergere, de verbis metuendi; quod videſis. 252, 44, 2. & ſeq.

Μηδεὶς, μηδεμία, μηδὲν, *nullus, a, um*. G. μηδενὸς, μηδεμιᾶς, &c. Pl μηδένες. 62, 30.

(μηθῶ) uſitate μανθάνω, *diſco*, f: 2. μαθῶ, format circumflexū (μηθῶ) unde μεμάθηκα, *didici*. 195, 1.

Μήκων, ἡ, *papaver*. G. μήκωνος. 21, 24. 29, 15. f: g: 35, 4, 2.

Μῆλα, μέλαν, derivatur a μῆλον *pecus*: Sed

Μήλατα, μήλατων, a μῆλας, μήλατος ſecundum

Digitized by Google

ſecundum Euſt. 52, 37, 2.
μῆλον, pomū, decl. ut ξύλον. 26, 30. 1
-μlω addito, fit Aoriſtus 1. med. ab Aor. 1. act. 111, 6.
Μήνᾶς, Menas. G. Μηνᾶ, inſtar τ̃ Θωμᾶ 20, 22, 1.
Μῆνας, menſes, Accuſativus pl: exprimens tempus Quamdiu, apud Thuc. τρεῖς μῆνας ἦρχε, *tres menſes regnavit*. h. e: ἀνὰ, κτ̃, ἐπὶ, περὶ τρεῖς μῆνας. 243, 46, 2.
Μηρὰ pro Μηροὶ, *femora*, reperitur apud Poëtas. 53, 27, 2.
Μήρινθος, funiculus, f. g. 24, 24.
μὴ 'στι pro μὴ ἐστι, *non eſt*, per Apoſtrophon abjecta prima vocali ſequēntis vocabuli, poët: & Att: 12, 34, 2.
Μήτηρ, mater, habet in Acc. ſing. τlὼ μητέρα, non μήτρα. 39, 14, 2. voc ὦ μῆτερ. 40. 2.
Μήτρα, matrix, 39, 17, 2. (20. 20
Μητραλοίας, matricida. G. α vel ᾱ.
Μητράσι, matribus. D. pl. a μήτηρ. 42.
*Μητροκτόν*ος*, matricida*, & ſimilia compoſita e nomine & præterito medio active ſumta, per exception. a reg. ſunt Paroxytona. 282, 8, 1.
Μητρόκτονος, a matre occiſus, ſive paſſ: ſumtum juxta reg: Proparoxytonum. 282, 9, 1.
μηχανάασθ poët: pro μηχανᾶσθ, *machinari*, 211, 11.
Μηχανάομαι, machinor, verbū in -άομαι, oriens ab uno fonte Μηχανή, *machina*, non eſt Defectivum, ſed habet omnia tempora. 182, 27, 1.
-μι terminatio facit Secundā Conjugationem, ſicuti ω primam. (Nam Conjugationes apud Græcos commodiſſime ſtatuuntur duæ, prima in ω, ut τύπτω, ποιέω: & Secunda in μι, ut τίθημι, ἵστημι). 96, 21. vide Annotationes ibidem.
-μι finita verba poſſunt dividi in duo genera: quorum primum ſequitur analogiam, oriturq; ex εω. αω οω, υω: ut τίθημι à θέω, *pono*: alterum longius deflectit a regula; ut εἰμὶ, *ſum*, ab ἔω. 146, 1. Quomodo hæc verba deducantur a primitivis, vid. 146, 12. Eorū Redupl: vel propria eſt, vel impropria 147, 6. in tribus tantum temporibus habent peculiarem conjugationem, præſ: imperf: & Aor. 2. 147 19 Carent fut. 2. præt. m. & Aor. 2. paſſ. 147, 23. Duo in iis obſervanda. 148, 6, 1. Eorum imperfecta non admodum uſitata. 152, 9. 1. Quinquaginta ſeptem aut octo verba in μι habentia ſolum Præſens & imperfectum. 184, 1. &c.
-μι Primâ perſonâ præſentis mutatâ in ς, fit perſona ſecunda. 149, 25.
-μι mutando in ν, præfixoq; ſi initio conſonans ſit, augmento, formatur a præſenti imperfectum. 151, 15.
Μία, μιᾶς μιᾷ μίαν, una, unius, & femin: vocis εἷς, ἑνὸς, &c. *unus* 62, 26.
Μιαίνω, fedo, f. 1. Μιανῶ. Aor. 1. ἐμίανα Att: ἐμίηνα. 96, 21.
Μιαιφόνος, cruentus homicida, Cōp ex verbo μιαίνω, & nom. φόνος, *cædes*, cum Syncope in medio. 220, 13, 1
Μιανῶ. vid: Μιαίνω.
Μιγάς, mixtus. vid: Μίγνυμι.
Μιγῆναι, mixtū fuiſſe. v. Μίγνυμι.
μίγνυμι. aut *ύω, miſceo*. Defect: f. 1. μίξω. μιχθήσομαι. A: 1 ἔμιξα. ἐμίχθlω Aor: 2 paſſ: ἐμίγlω. inf: Μιγῆναι. Part μιγείς: ceu a Μίγω 187, 28, 1. 190, 7. 2
(μίγω) uſitate in præſ: & imp: Μιγνύω, μίγνυμι, μίσγω, *miſceo* 190, 7, 2
Μικκὸς D: pro Μικρὸς. *parvus*. 204, 7
Μικκύλος, parvulus. D: pro Μικρὸς. ib
Μικρὸς, parvus. Comp. ἥττων, Μείων, & Μικρότερος. *minor*. Superl: Μικρότατος, *minimus*. 60, 4.
Μίλτος, minium, rubrica. f. g. 24, 24
Μιμνήσκω. cōmonefacio. Defect: habet a Μνάομαι fut. 1. μνήσομαι: μνησθήσομαι. Aor: 1. ἐμνήσθlω. perf: μέμνημαι, *memini*. 197. 18, 1, 190, 9, 2.
Μιν pro ἓ. per omnia genera. 3 12.
Μίνθος, ſtercus, merda. f. g. 23, 26.

Μύω

Μίνω Genit: 2. decl: a N. Μίνως, *Minos*. 52, 7. 2.
Μίνωος Genit: 3. decl: ab eod: N: Μίνως. 52, 1, 2.
Μιξόθηρ, *ſemifera*, Comp: ex fut: μίξω. *miſcebo*, & nom: θὴρ *fera*. 219. 40
Μίξω, vid. Μίγνυμι.
Μίσγω, *miſceo*, uſurpatur pro inuſit: (μίγω). 190, 8, 2.
Μιχθήσομαι, *miſcebor*, f: 1. paſſ: a (μίγω) pro μίγνυμι, &c. 187, 29, 1.
μμ vertunt Æoles in ππ: ut ὄππατα pro ὄμματα, *oculi*. 306, 14.
μνᾶ, ᾶς. *mina*, contractum eſt ex μνάα. G: μνᾶς ex μνάας. 20, 9 2.
Μνάομαι, *recordor*, habet in perf: Μέμνημαι, *memini*, cum reduplicatione primæ conſonantis. 78, 14: 1. reliqua ejus tempora vid: in Μιμνήσκω. 197, 19. 1.
Μνάς. vid: Μνᾶ.
(Μνάω) uſitate Μιμνήσκω, *commonefacio*. 190, 10.
Μνησθήσομαι *recordabor*, f: 1. paſſ: ab antiquo Μνέω vel Μνάω, repetit σ. fut: 1. act: 12 5, 14. 13 5, 10, 2. vid: etiam Μιμνήσκω 197, 19. 1.
Μνήσομαι, *commonefaciam*, f: 1. m: verbi Μιμνήσκω, aſſumtum a Μνάομαι. 197, 19. 1.
μοὶ, *mihi* Dat: ſing: ab ἐγὼ, *ego*. 65, 4
μολέω, ... *venio*. 197. 9. 1. Perf: μέμβλωκα pro μεμόλωκα: παρμέμβλωκε pro παραμέμβλωκε, *advenio*, apud Poëtas. 211, 25. 1.
μολίσκω, *venio*, Defect: facit f. 1. μολήσω. p: μεμόληκα ex μολέω. 197, 9. 1
μονότονος. *uno accentu præditus*, ex μόνος, *ſolus*, & τόνος, *accentus*: 287, 27. 2
μόργνυμι aut μοργνύω, *tergo*, Defect: fut: μόρξομαι. Aor: 1. m. ἐμορξάμην, quaſi a μόργω 187, 32, 1. 190, 11. 2
(μόργω) uſitate μοργνύω, -υμι. *tergo*. 190, 11, 2. (281, 11, 2.
μορμύρω. *murmuro*, verbum defect.
μόρξομαι, *tergam*. vid. μόργνυμι.
μόσσυν, *turris*, *propugnaculum* declin. ut τιτὰν, *Titan*. 28, 10, 2. & μόσσυνος. 29, 14. m. g. 34. 12.
μοῦ, *mei*, Genitivus Pronominis ἐγὼ, *ego*. 65, 2. μοῦ μοὶ, μὲ, Encliticæ. 281 11. per ſe μονότονοι, per accidens ἄτονοι. 288, 20, 1.
Μοῦσα. *Muſa*. G. μούσης. 20, 4. f. g. 10 1. vid: per omnes caſ. & num: in Tab: poſt p. 26.
Μοῦσα. *Muſa*, habet ultimam brevem, ... longam. 283, 24.
Μουσᾶν Gē. pl: dor. pro μουσῶν. 307, 12
μουσάων Æol. pro μουσῶν, *Muſarum* 207, 13.
μουσέων Iō: pro μουσῶν. 296, 10. 307, 12
μούσῃσι Iō: p: μούσῃς vel μούσαις. 298, 1
μουσῶν ſimileſq: Genitivi pl: Primæ decl: circumflectunt ultimā. 283, 24
μόχλος, *vectis*, in pl: οι, α. 53, 12.
Μυκάομαι, *mugio*, cum ſimilibus in αω. & αω, habentibus conſonantem ante α contractum, habet fut: 2. ipſum præſens contractum: quod negligit regulas peculiares de fut. 2. 102. 4, &c.
Μυκῶ, *mugiam*. ut: 2. vid μυκάω.
Μύουροι, q: d: *ſine cauda*, dicuntur Græce verſus apud illos mutili, qui in fine Germanam perdidere quantitatem. vid: 278. 28.
Μύριοι, *decies mille*. &
Μυρίοι, *infiniti*, variantur per genera & caſ: οι, αι, α. ων, &c. 64, 1.
Μυριόνταρχος, *præfectus decies mille militibus*, Comp: ex μύριοι. *decem mille* & ἀρχὸς, *princeps*, *præfectus*, 220, 13.
Μυροβάλανος, *fructus*, *ex quo ſuccus vel unguentū exprimitur*. f: g: 23, 29.
Μῦς, *mus*, G. μυός. 30, 26. m g. 37, 40, 2. voc. ὦ μῦ. 40, 27.
Μυσθήσομαι. *claudar*. vid. μύω.
Μύσταξ. *myſtax*, m. g. 36, 15, 1.
Μύσω. vid. ſeq. μύω.
Μύω, *claudo*. f. 1. act. μύσω. paſſ. μυσθήσομαι. 124, 21.
Μῶμαρ, *ſtultus*, m. g. indecl. 38, 15.

Μώνυξ

Digitized by Google

Μώνυξ per Syncop: poët: pro μονόνυξ, *ſolidas habens ungulas*, 276. 6, 1.
Μωρίων, *ſtultulus*, Diminut: a μωρὸς, ſtultus, 215, 25, 1. (42, 2.
Μωσῦς, *Moſes*, G: έως. Tert. d: 51,
Μωσῆς, idem. G. ῆ. Primæ d: 51, 40. 2. Sic
Μωϋσῦς, idem. G: έως. ibid:
Μωϋσῆς, idem. G: ῆ. ibid.

N.

N habent in Accuſ. nomina in ις & υς, αυς & ους, quorum Genitivus deſinit in ος purum. 38, 21.
N pro ς aſſumunt in voc: multa propria, & quædam alia in ας ſine accentu in fine: item Adjectiva in ευς, quæ inſuper ς abjiciunt: & propriū Σιμόεις, *Simois*, habet ὦ Σιμόειν. 41, 2.
N. rejiciendum eſt in format. Dativi pl: a Dat: ſing: 42, 15.
N. futuri primi vertitur in Perf. in γ, ob ſequens κ: ut, φαίνω, φανῶ, πέφαγκα, *luceo*. 106, 19.
N abjiciunt in Præt: act: Diſſyllaba in νω, ινω, υνω: ut Κρίνω, *judico*, κρινῶ, Κέκρικα, &c. 106, 23. idemq; abjiciunt in fut: 1. p: 125, 20. ſed quædam illud in hoc fut: retinent. 126, 6, 1.
N. interpondo ante ται, ſi fuerit futurum, fit a Tertia ſing: perfecti paſſ. tra circumlocutionem Tertia pl: Νενέμηται, Νενέμηνται, *paſtus eſt*, *paſti ſunt*. 138, 8.
N. in Compoſitione mutatur ante labiales, puta β, μ, π, φ, ψ, in μ. ἐμβάλλω, *injicio*, ex ἐν, in & βάλλω, *jacio*, &c. 221, 37.
N. ponitur Dor: pro λ. βέντιστος pro βέλτιστος, *optimus*. 304, 5.
Ναι poſtponendo Tertiæ ſing: perfecti indicativi (ſc act: & med.) fit Perfectum & Pluſq: infinitivi τέτυφε, τετυφέναι. 108, 13, 1.
Ναὸς, *templū*, Attice νεὼς; mutato α ante ος in ε, quia producitur. 26, 20.
Ναὸς, *navis*, Genitivus a ναῦς. 29, 5
Νάπη, ἡ, *ſaltus*. & νάπος, τὸ, idem, diverſa terminatione pertinent illud a Primam, hoc ad 3 d: 52, 8, 1.
Νάπος τὸ, vid: νάπη.
Νάρδος, *nardus*, f. g: 23, 32.
Ναυμαχία *navalis pugna*, Comp. ex duobus Nominib: ναῦς, navis, & μάχη, *pugna*. 219. 1.
Ναῦν. *navem*. vid: ſeq:
Ναῦς, *navis*, G: νηὸς. 29. 5. 32, 24. f. g: 56, 45. facit Acc: per ν; ναῦν: ſed etiā per α. τὴν νῆα vel νέα, in primis apud Poëtas. 38. 25, &c. Dat. pl: ταῖς ναυσὶ, repetito υ ante σι. 42, 14. In Acc: pl: habet τὰς ναῦς pro νάας. 32, 27. Quomodo declinetur Attice per omnes caſus & num: vid: 43, 4. 1 Quomodo etiam Ionice. 43, 10, 1.
Ναῦς, *naves*, acc: pl: v: in ναῦς, *navis*.
Ναυσὶ *navibus*. vid: ibid:
Ναυσικᾶ, *Nauſicaë*. G: Ναυσικᾶς. Declinatur eodem modo, quo deſinentia in α purum: quia contractum ex αα 20, 12, 2.
Ναυσίτροφος, *in navibus educatus* Comp: ex abl: pl: & nominat: 219, 20
Ναυτίλος ὁ. Diminut. ex ὁ ναύτης, *nauta*. 215, 15, 1.
Νάφθα, *oleum medicū*, *ſulfur*, pertinet ad Primam Tertiamque declinationem. ἡ νάφθα, ης. ὁ νάφθας, τὸ νάφθα. & νάφθα. 52, 1, 1.
Νε Præpoſitio inſepar: notat privationem: ut, νήποδες, *carentes pedibus*. 222, 33.
Νέα, *navem*, acc: ſing, a ναῦς. 38, 26
Νεαρὸν, Spondæus, habens duas breves pro una longa: per Synecphoneſin. 278, 9. 1.
Νεανίας, *adoleſcens*, declin: ut ὁ Αἰνείας. 22, 7, 2.
Νεάπολις, *Neapolis*, Compoſ: ex duobus caſibus rectis, νέα, *nova*, & πόλις, *urbs*. 218, 27. (νέηλυς.
Νεήλυδα, *advenam*, *novicium*. vid:

Νέη-

Νήλυω, vid: ibid:
Νήλυς, advena, cōm: g: G: νήλυδος. 31, 31 Acc: νήλυδα & νήλυν. 3[illegible]7, 1
Νίκη & νῖκος, victa, hoc n. g: Tertiæ decl: illud f: g. Primæ decl: 51, 20. 1.
Νεός, ſc: γῆ, novale. f: g: 24, 1.
Νέκταρ, nectar, G: Νέκταρος. 29, 18. n. g. 28, 15.
Νέκυς, mortuus, m: g: 37. 41, 2. Nō: & Acc: pl: contractione mutant υες & υας in υς, ut οἱ & τοὺς νέκυς pro οἱ νέκυες, τοὺς νέκυας. 47, 2, 2.
(Νεμέω) uſit: νέμω, divido. 196, 16, 2
Νεμηθῆ σομαι. vid: verbum ſeq
Νέμω, divido, tribuo, f: 1. νεμῶ. perf: νενέμηκα. f: 1 paſſ. νεμηθήσομαι. 125, 23
Νενέμηκα, tribus, diviſi. vid: Νέμω.
Νενέμημαι, diviſus ſum, perf: paſſ: verbi Νέμω. 140, 26.
Νενεμῷμαι, diviſus ſim. Perf: Subj: paſſ. formatum a perf. indicat: vocali ante μαι mutatâ in ω circumflexū, ſine periphraſi. 140, 26. quæ tamen periphraſis, cum in hoc Subj: paſſ. tū etiam in Opt. uſitatior. 140, 30, 1.
Νενόημι, cogito, Præſens indicat: Ionice præfixum habens augmentum perfecti: communiter Νοέω, cogito. 299, 15.
Νέομαι pro Νεῦμαι, vadā, verbum poëticum eſt, quod per Enallagen videtur poſitum pro futuro, cum potius ſit præſens. 113, 11, 2.
Νεός, Νειός, ſc: γῆ. novale. f. g 24. 1.
Νεός, navis, in Gen: ſing: & Νέας, naves, in Acc: pl: apud Hom: ſuſpicatur Euſtathius eſſe orta ab inuſitato Nominativo Νεῦς. 43. 17, 1.
Νέποδες, carentes pedibus, Compoſ. ex νε præpoſitione inſepar. quæ notat privat: & πῦς, ποδὸς, pes, 222, 33.
Νέρθε poëticâ Aphæreſi, pro ἔνερθε, infra. 275, 27, 1.
Νέστωρ Neſtor, G: Νέστορος 29 32.
Νέω, nato, facit in fut: 1. Νεύσω & Νεύσῶ, ſecundum Euſtath: 92, 3.
Νέω, neo, habet in fut: 1. tantum Νήσω. ibid.
Νεώ, ῶ, novi, Genitivus Atticus: Nominativo Νεώς, novus, exceptione oxytonum eſt. Sed in Dativo omnis numeri, item Genitivo duali & plurali ſequitur regulam: ut, τῷ νεῷ. τοῖν νεῷν. τῶν νεῶν. τοῖς νεῷς. (idem intellige de omnibus ſimilibus Atticis) 282, 21. 1.
Νεῶν, navium, Att: genit: pl: a ναῦς. 32. 25 43. 8, 1.
νεώς, navis, att: gen: ſing. a ναῦς. ibi
νεώς, teplū, Att: vid: ναός, templum
νεώσοικος, navale, Compoſ: ex G: νεώς, & N: ὁ οἶκος, domus. 219, 8
Νη Præpoſitio inſepar: ſæpius privat, ut Νήνεμος, quaſi νεάνεμος expers venti: interdum auget, ut, Νήχυτος, late fluens, 222, 34.
Νὴ τὸν Δία, καὶ μὰ τὸν Δία, ita per Jovem. Ellipſis verbi ὀμνύω, juro. Ariſtophanes: ὄμνυμι νὴ τὸν Δία, 255, 31
νηί, navē, poët: & Iō: 8, 28 43, 12, 1.
νῆας, naves, Iō: acc. pl: a N: νηῦς. 43, 3
νῆες, naves, Ion: & att. pro comm: νᾶες, Acc: pl: a Nom: ſing: ναῦς vel νηῦς 32, 27. 43. 16.
Νηΐ, navi, Ion: & Att: Dat: ſing a Νηῦς vel Ναῦς. 43, 15.
Νήνεμος. vid: Νη Præp: inſep:
Νηός, navis, Ion: gen. ſing: a N: ναῦς pro communi gen: ναός 32, 26. 43, [illegible]
Νῆσος, inſula, f: g. 24, 25.
Ναῦς vel νηῦς, navis, Ion: Nominativus ſing: pro cōm: ναῦς. 32, 26. 43, 10. Alios omnes caſus vid: ibidem.
Νήχυτος. vid: Νη Præp: inſepar:
Νίκη, victoria, declin: ut τιμή. 22, 42, De τιμή vid: Tab: poſt pag: 26. Dicitur ἡ νίκη, & τὸ νῖκος, illud primæ & hoc tertiæ Declin: 52, 20. 1.
Νικίου ſæpius legitur quam Νικία. G: ſing: a Nō: Νικίας, Nicias. 20. 28, 1
Νῖκος. vid: Νίκη.
Νιν pro ἑ, ſe, per omnia genera.
Νισιβηνός, Niſibe natus, Gentile ab ἡ Νίσιβις, quæ urbs apud Tigrim. 213, 24, 1.

13,24,1. Effertur duplici forma. Νισιβηνὸς & Νισιβίτης. 213, 15,2.
Νειὼς, ſciens, Part: a verbo poëtico Νέημι, formato, ex Νέω. 311, 23.
Νοῒ N. & V. pl: a Νῦς, mens, 27,22,1
Νοῖν G: & D. dual: ab eod: ibid.
Νοῖς D Abl: pl: ab eod: Nom: ſing: ib
Νομίζω, puto. f: i. Νομίσω, & Att: Νομιῶ 91, 5.
Νόος, ὁ, mens, contract: per omnes caſus, propoſitũ; loco exempli ſimiliũ contrahendorũ: 27,20,1. Dicitur ὁ Νόος, τῦ Νόου in Secunda, & τῦ Νοὸς in Tertia decl: 52,24,1.
Νόος Ion: Νῦς contracte Att: 296,1
Νόσος, morbus. f: g: 24, 25.
Νῦ, τῦ, & ὦ Νῦ, mentis. ô mens Gẽ: & voc: a Nom: Νῦς, contracte pro Νόος, mens. 27, 21, 1.
Νουθετῶ & ὑπομιμνήσκω σε ταῦτα, admoneo te hæc. Hæc verba poſtulant Accuſativum perſonæ. 246,15,1
Νῦν, mentem, contracte pro Νόον, Acc: ſing: a N: Νόος. Νῦς. 27,22,1.
Νουνεχὴς, ſapiẽs, Cõp: ex Acc Νῦν, mentem, & verbo ἔχω, habere. 219,13
Νῦς, mens, ingenium Nominativus ſing: Secundæ decl: contractus ex Νόος. idemque Accuſativus pl: ex Νόους, mentes. 27, 20, 1. &c.
Νῦς, mens, ingenium, Nom: ſing: Tertiæ declin: habens in G: τῦ Νοὸς, mentis, 52, 25, 1.
-νς finita nomina habent in G: -νος. 31,36. ſuntq; feminina. 36,42.
-ντι pro -σι ponunt Dores in verborum Tertiis pluralibus, eliſâ Diphthongi ſubjunctivâ. 304, 23.
Νυ Conjunctio, ornatus cauſâ, in verſu, aliis adjungitur vocibus. 224, 8. Enclitica eſt. 288, 18.
Νύκτα ὅλην, pro Νύχθ' ὅλην, noctem totam, non eſt rejiciẽdum: omiſſâ nempe Apoſtropho. 14 17,1
Νυκτὸς καὶ ἡμέρας, nocte & die. vel Platone διὰ Νυκτὸς καὶ ἡμέρας, per noctem & diem, roganti Quando, utrovis modo, reſpondebis Græce. 242, 8, 2.
Νὺξ, nox. G: Νυκτὸς. 31, 21,
νυστάζω, dormito. f: σω & ξω. 90,16,2
Νῷ, menti, e. Dat. & Abl: ſing: a Νῦς, 27, 21,1. (a Νῦς. 27, 22, 1.
Νώ, mentes duæ. N: V: & Acc: dual:
-Νω finita verba, habentia in perf: act. -γκα, flectunt præt: paſſiva -μμαι, -νσαι; quod pro -μμαι ſumunt Att: -σμαι 35 15. v: per omnes num. & perſ: 135, 23
Νώ ex Νόω, duæ mẽtes: & Νῶ ex Νῶϊ, nos duo (ſicut alii duales in ω contracti) acuuntur. 285, 15, 1.
Νῶϊ, νῷ, nos duo. os, N: & acc: dual: a Pronõ: ἐγὼ. 65, 8, 1. νῶϊ poët: pro νῷ.
Νῶϊν, Νῷν, noſtrum duorum, nobis duobus, G: & D: dual: Pronominis ἐγὼ. 65, 10. Νῶϊν & Νῶϊ poët: pro νῷν.
Νωΐτερος, α, ον, noſter, a, um, Deriv: a dual: Νῶϊ. in ſing: ἐγὼ 65, 30, 1.
νωθρὸς, pigritia, altiſonus. Tr: 51,17,1
Νωμάω, com: g. Well. 35, 11, 2.
Νῶν, mentium, G: pl: a Νῦς, 27, 24, 1
Νώσατο Ion. & Dor: pro Νοήσατο, cogitavit, a Νοέω 297, 7.
Νῶτος ὁ, & Νῶτον τὸ, dorſum. 53, 6, 2

Ξ.

Ξ littera duplex inventa eſt pro γσ, κσ, χσ. 89. 2, 2.
ξ finita habent in G: γος, κος, χος 30, 29. itẽ interp: τὸ ante σ. 31, 20. (ηξ ηκος 32, 12.) ſunt m: g: 34, 26, 36, 14, 1. ſed multa excipiũtur 35 40.
ξ pro σ futuri ponunt Dores: ὀνειδιξῶ pro ὀνειδίσω, exprobrabo, a præſ: ὀνειδίζω, 304, 6. &c.
ξα mutando in χθην fit Aor: 1. paſſ: ab Aor: 1. act. 127, 16.
Ξανθία, Xanthia, Genitivus ſing: ſæpius legitur, quam Ξανθίου, a Nom: Ξανθίας, Xanthias. 20, 29, 2.
Ξενοφῶν, Xenophon. G: Ξενοφῶντος. 28, 25. voc. ὦ Ξενοφῶν. 39, 26.
ξέω, polio, habet idem augmentum in omnibus temporib: quod in im-

Digitized by Google

perfecto, quia longum poſitione: ἤξιον, poliebam, ἤξηκα, polivi, &c. 77, 23. fut. 1. ίσω. 98. 3.

-ξης Adverbia deriv: a verbis: ἑξῆς, ἐφεξῆς, ordine, ab ἔχω, f: ἕξω. 224. 15.

ξόανον, ſtatua, verbale, venit a ξέω, ſculpo, in p: m: ἔξοα. 217. 28. 1.

ξυλήφιον ſive ξυλίφιον, ligellū, Diminut: a ξύλον, lignum. 215, 15. 2.

ξύλον τὸ, ω, Secundæ Dec: 22. 29. per omnes nū: & caſ: in Tab: poſt p: 26.

ξύλω, Duale venit a Dat: ſing: ξύλῳ 17. 9. 1.

ξὺν Præpoſitio, idem quod σὺν, cū ſecundum, regit Ablat: 236, 13. 2.

ξυνίημι, intellexi, Att: a ξυνίημι: quod a ſimpl: ἧκα, miſi, Att: ἧκα ab (ἕω) vel ἵημι. 83. 14. 1. 161, 10. 1.

ξυνετὸς, intelligens, Att: pro συνετός. 293. 30.

ξυνῄεσαν, conveniebant, a ſimplici ᾔεσαν, ibant. Tertia pl: a ſing: ᾔειν, ibam, in præſ: εἶμι, eo. 173, 21.

-ξω, futuri 1. act: mutando in χθήσομαι fit fut: 1. paſſ: 125. 10.

O.

O pro ον in Neutro gen: habent τὸ ἄλλο, alind, nūquā τ ἄλλον, Articulus τὸ & quædam Pronomina, ὅ quod, ἐκεῖνο, αὐτὸ, hoc, illud, ipſum. 25. 24. 1. Attici retinent aliquando ν. vide 24. 32, 2. &c.

ο-mutatur in ω propter augmentū: ut, ὀπάζω, ὤπαζον, prabeo, ebā 78 32

-ο poſt ε mutant Attice in ω, quędā Pluſq: perf: ut ἔολπα, ſperavi, ἐώλπειν, ſperaveram. &c. 83. 39. 2.

-ο verborū in οω, veniens a Nom: fit in fut: 1. ω: χρυσόω, inauro, χρυσώσω, a χρυσὸς, aurū. 92. 21. Ceteroqui manet: ἀρόω, aro, ἀρόσω. 92. 25.

-ο- ex ε fut: 1. form: Attice in Præt: Diſſyllaborū nō deſinentium in λω, νω, ρω: πέμπω, mitto, πέμψω, πέπομφα, pro πέπεμφα. &c. 106, 16.

-ο- in penult: Præt: med: oritur ex ε & α fut. 2. act: diſſyllabi, ortis ex ε vel α præſentis: λέγω, dico, λεγῶ, λέλογα. &c. Sed polyſyllaba retinent ε ἀγγέλλω, nuncio, ἀγγελῶ, ἤγγελκα 117, 3. &c.

-ο- ex ομαι Preſentis paſſ: quædam verba abjiciunt: οἶμαι pro οἴομαι, puto: λοῦμαι pro λούομαι, lavor. 120.

-ο-ʼ pro ε repetunt Dualia & Pluralia Præſentiū & imperfectorū verborū in μι ex οω. 149, 1. vid. excēptiū δίδωμι. 150, 6. & ἐδίδων. 152, 1.

-ο- aut ω habentia ante -νυμι vel -μνυμι ſumunt temporibus in οω: ὄμνυμι vel ὀμόω, juro, fut: ὀμόσω ab (ὀμόω). 201.

-ο- mutant Attici in ω: λεὼς pro λαὸς, populus. &c. 294. 4.

-ο poſtponunt Æoles Genitivo Dorico ſing: in α. ſed pluraliter ponunt ω ante ν. Αἰνεία Dor: Αἰνέαο Æol: Αἰνεᾶν Dor: Αἰνεάων Æol: 307, 5.

-ο Adjungunt Poëtæ Genitivo Attico in ω. ὁ ἀνδράγαθος, Andrag. Att: τοῦ ἀνδραγάθω, Poët: ἀνδραγάθοιο 309, 19.

ὁ, ἡ, τὸ Articulus per omnia genera, num. & caſ: vide. 18, 10. Additur Nominibus & quibuſdam particulis in quovis genere quatuor ob cauſas: Demonſtrationis, Diſtinctionis, Emphaſeos, Periphraſeos. 225, 14 226, 26, 2. Quibus adjungitur quinta 227, 4. Eū reſpuunt interrogativa, indefinita, diſtributiva & cardinalia, ſi diſcedas ab his cauſis. 227, 1. 1. Additur verbis in ſolo Neutro ad exprimenda nomina, Gerundia & Supina Latinorum. 225, 19.

ὅ ἕτερος, alter, ſecundus, quam miro modo per Craſin commiſcent, vid: 13, 28. 2.

ὁ, ἡ, τὸ χθὲς, heſternus, a, um. pro χθεσινός. 225, 18.

ὁ Προφήτης, ille Propheta, cum articulo ὁ, per Emphaſin. 225, 17

ὁ Ζαν

ὁ Σατανᾶς, *Diabolus* (*catus diabolorum*) cum articulo notante quandam multitudinem. 227, 10, 1.
ὁ, ἡ, οἱ, αἱ Atona ſunt. 287, 22.
-οεα in ω contrahunt A, N, V. Tertiæ declin: 46, 25, 2. 47, 13, 2.
Ὄαρος, colloquium, m: g: 25, 4.
ὄαρος, *conjux*, f: g: 25, 4.
-οας in ους contrahunt Accuſativi pl: Tertiæ decl. τοὺς βόας, βοῦς, *boves*, μείζοας, μείζους, *majores* 46, 24, 2. 47 5, 2.
ὀγδόη, *octava*, per η, femin: a maſc: ὁ ὄγδοος, *octavus*. 55, 6.
ὁδί, ἡδί, τοδί, Att. pro ὅδε, ἥδε, τόδε, *hic*, *hæc*, *hoc*. 294, 19.
ὁδοιπόρος, *viator*, pro ὁδοπόρος, Comp: ex duobus Nomin: 219, 34, 1
ὁδὸς, *via*. Secundæ decl: f: g. 23, 6.
ὀδοὺς, *dens*, m: g. 35, 32, 1. voc: ὦ ὀδούς. 40, 22.
ὀδοῦσι, *dentibus*, D: p: ab ὀδοὺς. 42, 24
ὀδυνᾶσαι, *cruciaris*, Secunda præſentis indic: paſſ. contract: ex ὀδυνάεσαι, pro ὀδυνάῃ, ᾷ. 120, 21.
Ὀδυσσεύς, ἡ, *civitas Hiberiæ*, atque tem *incola*. 213, 29, 2.
-οες, -οας, Nominativi. V: & Acc. pl: ertiæ decl: contrab: in ους, οἱ, & οἱ βόες βοῦς, τοὺς βόας, βοῦς, *boves*. &c. 46, 24, 2. 47. 4. 2.
ὄζειν μύρα, *olere unguentum*, perinde fuerit ac ὀσμὴν μύρου ὄζειν, q: d: *odorem unguenti redolere*. 241, 10, 1.
(ὀζέω) uſitate ὄζω, oleo. 190, 21, 2.
-οεις, -οεσσα, -οεν, mutatur contractione in ους, ουσσα, ουν. μελιτόεις, μελιτόεσσα, μελιτόεν in μελιτοῦς, μελιτοῦσσα μελιτοῦν, *melleus*. 56, 3, 1.
-οη verborum in εω, αω, Ion: & Dor ontrahitur in ω. νώησε pro νοήσε, *cogitavit*, a νοέω. &c. 297, 6.
-οι Dativi & Abl: ſing: contrahitur n οἷ. Λητοῖ, Λητοῖ, *Latonæ*. 46, 10.
-οις & -ω habent quædā in Plurali, quæ tamen in Sing: carent ις vel ον. 3, 15, 2.

οι Diphthongus mutabilis propter augmentum vertitur in ῳ. οἰκίζω ᾤκιζον, *habito*, *habam*. 79, 5, 2. manet in verbis deriv: ab οἶνος, *vinum*; οἰωνὸς, *volucris*, *augurium*, & οἴαξ, *temo*, *gubernaculum navis*: & quatuor aliis. 80, 33, 1. οι & ῳ quædam habent ſimul. 80, 34, 2.
-οι- in penultima Præteriti medii habent verba, quæ in fut: 2. act: habent jota ortum ex ει. λείπω, λιπῶ, λέλοιπα, *linquo*. &c. 117, 14.
-οι finita Adverbia deſignant locum Ubi: οἴκοι vel οἴκοθι, *domi*. 223, 19, 1. 223. 25, 1.
-οι- Optativi Ionici deſinentis in ιω mutant Dores in ω. χευοίην ex χευοίην, quod ex χεύοιμι. 295, 16.
οἱ περὶ Πλάτωνα, *Plato ipſe*, *Platonici* & *Plato cum ſuis*. h: e: οἱ ἄνδρες ὄντες περὶ Πλάτωνα. 226, 40 2.
οἱ ἐν τῷ τέλει, ſc. ὄντες, *Magiſtratus*, *qui in dignitate ſunt conſtituti*. Ellipſis Participii. 255, 35.
οἱ περὶ τὰ ἱερὰ, *qui verſantur circa ſacra*. h: e, *ſacerdotes*. Ellipſ: Partic: 255, 36.
οἷ Enclit: pro οἷ *ſibi*.
οἴ ἐγὼ μελέα, *va mihi*, *miſera*. cum Nominativo, quia reſpicitur τὸ εἰμί, q: d: *ah ego ſum miſera*. 235, 27, 2.
-οια Denominativa fem: veniunt e ſolis adjectivis. 216. 1. 216, 25, 1.
οἰακίζω, *gubernaculum navis rego* non augetur. 80, 24, 2.
οἰακονομέω, idem. non augetur. ib:
οἰακοστροφέω, idem non augetur. ib:
οἴγω procreat οἰγήσομαι, *aperiā*. 187
οἰγήσομαι vid: οἴγνυμι.
οἴγνυμι, aut -νύω, *aperio* f. 1. οἴξω. A: 1. ἔῳξα Att: pro ᾦξα. perf: paſſ: ἔῳγμαι pro ᾦγμαι. A: 1. ἐῴχθην pro ᾤχθην. p: m: ἔῳγα pro ᾦγα, abοἴγω: cujus cōpoſitum eſt ἀνοίγω. fut: 1. m: eſt οἰγήσομαι, tanquam ab οἰγέω. 187, 35, 1
(οἴγω) *aperio*; ᾦγα & Att: ἔῳγα. unde ἀνέῳγα, *aperui*. prat: med. 83, 7. 1.

οἶδα *ſcio*. ἐπίσταμαι, *ſcio*, uſitat: pro (ἰδῶ, εἴδημι) 89, 41. οἶδα eſt perf: m: verbi veteris εἴδω. in 2. perſ: οἶδας & Æol: Par: οἴδασθα *noviſti*. 209, 23.
οἰδαίνω, *tumeo*, non augetur v: 81, 2, 2. f: 1. οἰδήσω ab οἰδέω. 200, 12, 1.
οἰδάνω, idem non augetur. v: ibid:
οἰδέω, *tumeo*, producit ᾠδηκὼς, part: præt: apud Suidam & Heſych: 81. 6, 1 & οἰδήσω; quod ab eo aſſumit verbum οἰδαίνω. 200, 12, 1.
οἰδήσω *tumebo*. v: οἰδαίνω & οἰδέω.
Οἰδιπόδης. vid: Οἰδίπους.
Οἰδίπους, *Oedipus*. G: Οἰδίποδος, & Οἰδίπου, ut cæteræ Compoſita a πούς, *pes*, quæ faciunt ποδὸς & που præterquam quod in Prima declin: dicatur Οἰδιπόδης, Οἰδιπόδου 54, 13, 2.
οἴει *putas*, pro οἴῃ, Secunda Præſ: Ind: ab οἴομαι, *puto* 120, 14. (190, 23, 2 (οἴομαι) aſſit: οἴομαι & οἶμαι, *puto*.
οἶκα & Att: ἔοικα. *ſimilis ſum, conveniens*. ab εἴκω. 83. 17, 1.
οἴκαδε *domum* in proſa, οἰκόνδε apud Poëtas. Adv: loci *Quo*. 223, 25, 2.
οἰκίζω, *habito*, imp: ᾤκιζον. *habitabam*. 97, 5, 2. habet pleraq; tēpora: & deriv: ab οἶκος, *domus*. 182, 11, 2.
οἴκοθεν, *domo*, Adv: loci *Unde*. 223, 25, 2
οἴκοθι. vid: οἴκοι.
οἴκοι, vel οἴκοθι. *domi* Adv: loci *Ubi*, ab οἶκος 223. 25, 1. οἶκον, *domum*, ſubaudit: per Ellipſ: in εἰς ᾅδου. Κατελθόντα εἰς ᾅδου, *qui deſcendit ad inferos*, h: e: εἰς οἶκον ᾅδου, *ad domum inferorum*, ut Latini dicunt *ad Veneris* ſc: *templum*. 255, 20.
οἰκόνδε, *domum*, poët: pro οἴκαδε, Adv. loci *Quo*. 223, 26, 3. ponitur pro εἰς οἶκον 234, 8. 2.
οἶκος, *domus*, eſt Periſp: quia ultimâ exiſtente brevi vel poſitione tantū longâ, penultima natura lōga tonū habens circumflectitur. 283, 18
οἰκότριψ *verna*. Cōp: ex Nō: οἶκος domus, & f: 1. τρίψω, *teram*. 220, 9.
οἰκουρέω, *domū cuſtodio*, ab οἰκουρὸς, *cuſtos domus*, nō augetur. 80, 28, 2.
οἰκτειρόν με, *miſerere mei*. 148, 7, 2
οἴκτιστος. vid: οἰκτρός.
οἰκτίων. vid: οἰκτρός.
οἰκτρὸς, *miſerabilis*. in Comp: & Superl: οἰκτίων, οἴκτιστος. 59, 13.
οἶμαι, *puto*, abject: ο pro οἴομαι. 120,
οἰμάω, *impetu ruo*, ab οἶμος, *ſemita*, non augetur. 80, 30. 2.
οἴμοι, *hei mihi*. 81. 1, 1. οἴμοι, ἰώμοι eſt Dativus propter incommodi ſignificationem. uſurpatur pro Adverb. affectûs. & Exclamat: 235, 30.
οἶμος, *via, trames*, f: g: quā vis Heſiod dixerit μακρὸς οἶμος. *longa via*.
οἰμώζω, *ploro*, ab οἴμοι *hei mihi*, habet in imperf: οἴμωζον & ᾤμωζον, *plorabam*. 80. 35, 2. in fut. οἰμώξομαι quaſi eſſet ab (οἰμώγω) 90, 11.
οἰνίζομαι, *vina comparo*, non augetur. 80, 29. 2. οἰνίζω. *vinum redoleo*, non augetur. 80, 29, 2.
οἰνοποτάζω, *vinum poto*, non aug: deriv: ab οἶνος, *vinum*. 80, 21.
οἶνος, *vinum*. verba hinc deriv: non augentur. 80. 35. 1. Duo ex his habent, οι & ῳ ſimul. 81, 3. 1.
οἰνοχοέω, *vinum infundo*, habet in imperf: οι & ῳ ſimul. 81, 5. 1.
οἰνόω, *in vinum verto*, ſicut alteri verbū præcedens, deriv. ab οἶνος. habet in imperf. οι & ῳ ſimul. 81, 4.
οἰνὼν ὁ, *cella vinaria*. Denom: ab ὁ οἶνος, *vinum*. 216, 21, 1.
οἴξω, *aperiam*, fut: 1. verbi οἴγνυμι aut οἰγνύω, ab οἴγω. 187, 36, 1.
-οιϊν pro οιν Ion: in dual: Secundæ declin: λόγοιϊν pro λόγοιν. 297, 3
-οιο pro ου Iō: in G: ſing: 2. d: 297,
οἷο Dor: pro οὗ, *ſui*.
οἴομαι, *puto*, abj: ο οἶμαι. 120. habet in Secū οἴει, *putas*, p: οἴῃ. 120, uſurp: pro inuſi: (οἰέομαι). 190,
οἰόομαι, *ſolus ago*, ab οἶος, *ſolus*, non augetur. 80, 28. 2.
οἷς ἔχω pro ἃ ἔχω. χρῶμαι βιβλίοις οἷς ἔχω, *utor libris quos habeo*: Relativo conveniente cum antecedentis caſu. 225, 13.

οἶς, ovis, quomodo ſcribatur ab Æolibus, vide. 306. 20.
οἶσε, ἰσω, fer, ferto, οἴσετε, ferte. vid: οἴσω, fero. (οἴω). 208, 3.
οἴσομαι, ferā. f:1 verbi φέρω, fero, ab οἶσον, ferebam. vid: οἴσω, fero.
οἰσθῆναι, latū eſſe, a:1. inf: paſſ: v: φέρω.
οἰσθήσομαι, ferar, f.1. paſſ: verbi φέρω, 208, 4.
οἰστράω, vel οἰστρέω, œſtro concitor, ab οἶστρος, œſtrum, non augetur, ſive os præſ: manet in imperf: aliisq; tēporib. quæ ſolēt recipere augm. 80, 32, 2.
οἰστρέω. vid: οἰστράω.
οἴσω, fero, οἴσετε, ferte. Tēpus præſens, formatum ex futuro οἴσω ferā, ab οἴω, fero. 94, 10, 2. imperf: οἶσον, imp: οἶσε, ἴσω. 183. 3. 1.
οἴσω, feram, f:1 venit: ab οἴω, fero 94, 13, 2, aſſūitur verbo φέρω, fero, 208. 3
(οἰχέομαι) uſit: οἴχομαι, abeo, diſcedo. 190, 25, 2. (182, 32, 1.
οἰχνέω, abeo, deriv: ab οἴχομαι. Def: οἴχομαι, abeo, diſcedo. 182, 33, 1. uſit: pro inuſit: (οἰχέομαι). 190, 25, 2.
(οἴω) parit fut:1. οἴσω, feram: ūde venit verbum præſentis temporis οἴσω, fero 94, 12, 2. f:1. paſſ: οἰσθήσομαι, retinet σ futuri 1. act. 125, 12. pro eo in præſ: & imp: uſitatū φέρω, 190, 27, 2. quod ab eo aſſumit tēp: 208, 3
οἰωνίζομαι, auguror. nō aug: 80, 21, 2
οἰωνοπολέω, idem, non augetur. ib:
οἰωνοσκοπέω, idem, nō augetur. ib:
ὀκτάπους, idē quod ὀκτώπους, ſed inſerto medio α, octo pedum. 220, 20.
ὀκτὼ, octo. Adliton: 63, 40.
ὀκτώπους, octo pedum. Comp: ex ὀκτὼ, & πούς, pes. 220, 19.
ὀλέκω, perdo, Defect: verbū poëticum deriv: ab (ὀλέω). 182, 24, 2.
ὀλέσαι, periiſſe. vid: ὄλλυμι, ὀλλύω.
ὀλέσω, perdā. v: ὄλλυμι, ύω 186, 1, 2.
ὀλέτειρα, ἡ, interemtrix. Denom. deri: ab ὁ ὀλετήρ, interēetor, 216, 46, 1.
(ὀλέω) perdo. f:1. ὀλέσω. 93, 2. Caret præſenti & imperf: ſed pro eo uſurpatur ὀλλύω & ὄλλυμι. 190, 30, 2
ὀλιγίστατος. vid: ὀλίγος.
ὀλίγιστος. vid. ὀλίγος.
ὀλίγος, paucus, Att: in Sup: ὀλιγίστατος, pauciſſimus. & ὀλίγιστος 59. 6. 1.
ὀλισθαίνω, labor, ortū ab ὀλισθέω. Defect. 182, 32, 2. & pro eo uſurp: in Præſ: & imp: 190, 29. 2. ab eoq; ſumit tēp: ut f. 1. ὀλισθήσω 199, 29 Aor: 1 ὠλίσθησα. aor: 2. ὤλισθον. 200, 14. 1.
(ὀλισθέω) uſitate ὀλισθαίνω cado. 190. 28. 2. 199. 30.
ὀλισθήσω, labar, cadā, v: ὀλισθαίνω.
ὄλλυμι, vel ὀλλύω, perdo. Def: ſumit f. 1. ὀλέσω ab (ὀλέω) 186 47, 1. & pro illo in Præſ: & imp: uſurpat. 190, 30. 2. ab eoq; ſumit, præter fut: 1: ὀλέσω. deinceps Aor: 1. ὤλεσα. perf: ὀλώλεκα, Att. ὀλώλεκα. fut: 1. m: ὀλοῦμαι, peribo, perf: m. ὄλωλα, perii, aor: p: ὦλα. Aor: 2. ὀλόμην. ὀλέσθαι. 203. 3
(ὄλω) verbum obſoletū, habet in Præt: m. ὦλα, Att: ὄλωλα. 83. 43. 1. proque præſenti & imperf. habet ὄλλυμι, aut ὀλλύω. 190, 30, 2.
ὀλοῦμαι, peribo. vid: ὄλλυμι.
ὄλπα & Att: ἔολπα ſperavi, Perf: med: ab ἔλπω, ſpero. 83, 18, 1.
Ὀλυμπίαζε. ad Olympiam, Adverbium loci. Quo. 224, 1, 3.
Ὀλυμπίαθεν, ex Olympia, Adverb. loci, Unde. 224, 1, 2.
Ὀλυμπίασι, Olympia, Adv: loci, Ubi Alii non ſubſcribunt iota. 224. 1, 1.
ὄλωλα, perii. v: ὄλλυμι. & (ὄλω):
ὀλώλεκα, perdidi. vid: ὄλλυμι.
-ομ- interpoſito formatur a Secūda Perfecti paſſivi Paulo poſt futurum: τέτυμμαι, verberatus es, τετύψομαι, mox verberaber, & pene verberatus ſum. &c. 145, 6.
-ομαι habent tria verba in f: 2. med: ſc: ἔδομαι, edam: φάγομαι, idem: πίομαι, bibam: nunquam ἰδοῦμαι &c. per conſeq: ἔδεσθαι, φάγεσθαι, πίεσθαι, eſurum, bibiturum eſſe, non ἐδεῖσθαι &c. ab ἔδω, φάγω, πίω. Sed videntur tē-

pora eſſe præſentia. &c. vid: ii3. 7. 1.

ὀμβρίζω, *imbre rigo*, Euſtathius numerat inter Defectiva; ab ὄμβρος, *pluvia*. 182, 14, 2.

ὀμίχλη, *nebula*, Primæ decl: flectitur ut τιμὴ, *honor*. 22, 5, 2.

ὁμιλῶ jungitur cum Dativo. μὴ κακοῖς ὁμίλει, Solon, *Ne pravorum utaris conſuetudine*. 245, 15.

ὄμνυμι vel ὀμνύω, juro, Defect: fut. 1. ὀμόσω. perf: ὤμοκα. Att. ὀμώμοκα. fut: 2. m. ὀμοῦμαι, ὀμῇ, ὀμεῖται, ab (ὀμόω). 186, 25, 2. 201. in jurando (inter alia verba) ſæpe per Ellipſin ſubauditur: Νὴ τὸν Δία: Ναὶ μὰ τὸν Δία, *ita per Jovē*, ſc: ὀμνύω, juro. Ariſtoph. Ὀμόσας νὴ τὸν Δία. 255, 32.

ὁμοεθνὴς, *ejuſdem gentis*, non contrahitur in ὁμεθνὴς: quia ὁμὸς & αὐτὸς in compoſitione non contrahuntur. 219. 30, 2.

ὁμόθεν, ex eodem loco, Adverb. loci, *Unde*. 223, 28, 2.

ὁμοθυμαδὸν, *uno animo*. Adverb. deriv. ab ὁμόθυμος, *concors*. 224, 12.

ὁμοίιος poët: pro ὅμοιος, *ſimilis*, per Epentheſin. 275, 18, 1.

ὁμοκλάω, *minaciter clamo*, fut: 1. ὁμοκλήσω. 93, 14. 2.

ὁμοούσιος τῷ Θεῷ, *ejuſdem naturæ ac Deus*. Compoſitum cum ὁμοῦ ſecundum reg: jūctum Dativo. 245, 21

ὀμοργνύω & ὀμόργνυμι, *tergo*, in præſ: & imper: uſitatum pro (ὀμόργω). idem. 190. 32, 2.

ὁμόσε, *ad eundem locum*. vid: ὁμοῦ.

ὀμόσω, *jurabo*, fut. verbi ὀμνύω vel ὄμνυμι, ab (ὀμόω) 93, 28. 186, 26, 2. 201.

ὁμοῦ, *una*, Adverbium deſignans locum *Ubi*, ſicuti ὁμόθεν, *ex eodē loco*, notat *Unde*; & ὁμόσε, *ad locum eundem*, denotat *Quo*. derivat: ab ὁμὸς, οῦ. *ſimilis*, idem. 223, 28, 1. poſt ἅμα & ὁμοῦ (in conſtructione cum Ab:) videtur intelligi σὺν: ὁμοῦ τοῖς ἄλλοις *una cum aliis*. 256, 1. 1.

ὀμοῦμαι, *jurabo*, vid: ὄμνυμι.

ὁμοφρονέω, *concors ſum*, habet in imperfecto ὡμοφρόνεον, ſive ὡμοφρόνουν, cum augm: in principio, ut alia cōpoſita ſine præpoſitione. 81, 15, 1

(ὀμόω) uſitate ὀμνύω & ὄμνυμι, *juro*. 190, 34, 2.

ὄμφαξ, *uva acerba*. com. g. 36, 24, 2

ὀμώμοκα, *juravi*, vid. ὄμνυμι.

-ον finita Adjectiva ſunt n: g: 38, 2.

-ον, α, & -ος, εος habent quædam pro diverſa Declinatione, Secunda vel Tertia: τὸ δένδρον, δένδρα, & τὸ δένδρος, δένδρεος, *arbor*, &c. 52, 38, 1.

-ον mutando in ουμην fit Aor 2, m. ab Aor. 2. act. 114, ii. item imperfectum paſſ: ab imperf: act: 121, 10.

-ον mutando in -ην fit Aoriſtus 2. paſſ: ab Aor: 2. act: 132. 7.

-ον ante το mutatur Ionice in εα: ἐτυπτέατο vel τυπτέατο pro ἐτύπτοντο, *verberabantur*, &c. 300, 7. Alibi vero ον vel ν ſolum in α: ἡγέαται pro ἥγηνται, *putant*: τιθέαται pro τίθενται, &c. ibid:

-ον in οσαν, αν in ασαν extendit Bœotice imperfectum & Aoriſtus uterque Activus primæ conjugat: ἐτύπτοσαν, ἐτύποσαν, pro ἔτυπτον, ἔτυπον: ἐτύψασαν pro ἔτυψαν. Sed in aor. Paſſivis, etiā imperfecto & Aoriſtis act: Secundæ conjug: σαν fit ν longâ in brevē propriæ originis converſâ: ἐτίθεσαν, ἔτιθεν. &c. 309. 1.

ὃν φύγω, *quem fugerim*; Indefinitū ὃν apud Plut. cum Subjunctivo: γινώσκω ὃν φύγω, μὴ γινώσκων πρὸς ὃν φύγω. *Scio quem fugerim, neſciens ad quem fugerim*. 252, 37, 1.

ὀναίμην *juver*, ſine reduplicatione, Præſ. Opt: paſſ: vid: ὀνίνημι.

ὄνημαι, *juvor*, *fructum percipio*, vid: ὀνίνημι.

ὄναρ τὸ, *ſomnium*, Tript: 51, 16, 1

ὄνασθαι, *fructū percipere*. vid: ὀνίνημι.

(ὀνάω) uſitate ὀνίνημι, *iuvo*, *proſum*. 190, 36. 2. 185, 28, 1.

Digitized by Google

ὄνειαρ, *commodum*, G: ατος, ab antiquo ὄνειας. Triptoton. 51, 24, 1.
ὀνειδιξῶ D: pro ὀνειδίσω, *exprobrabo* præſ: ὀνειδίζω, *exprobro*. 304, 12.
ὄνειδος, ὄνειδος, & τὸ ὄνειδος, εος, *infamia, honor*, ſecũ 2 & tert: decl: 52, 29
ὀνέω, ὀνείω, poët: ὀνίνημι, *juvo*. 311,
ὀνήσομαι, *fructum percipiam*. vid: ὀνίνημι.
ὀνίναμαι, *juvor, utilitatem percipio* præſ: paſſ: ab act: ὀνίνημι. ibid:
ὀνινάμενος, *fruens*. Partic: præſ: ibid
ὀνινάναι, *juvare, prodeſſe*. ibid.
ὀνίνασθαι, *juvari, frui*. ibid.
ὀνίνημι *juvo, proſum*. defect: infin: ὀνινάναι. Paſſ: ὀνίναμαι. inf: paſſ: ὀνίνασθαι. part: ὀνινάμενος. item ſine reduplicatione ὄναμαι, ὠνάμην, ὄνασθαι. fut: ὀνήσομαι. *fructum percipiam habet ab* (ὀνάω) 185, 22, 1. verbum Poët: eſt, formatũ a baryt: ὀνέω, cum reduplic: in medio. 311, 27
Ὄνομα, *Nomen*, Ῥῆμα, *verbum*, & Συνδεσμὸς *Cõjunctio*, ab Ariſt: aliiſq; conſtit: ſunt tria vocũ genera. 16. 8, 1
ὀνομαστικὸς, *Nominativus*, ſc: ἡ πτῶσις, *caſus*. 17, 39. 1. ὀνομαστικὸς Att: pro ὀνομαστική. ibid: verſu 36. col: 2.
ὄντες, *qui ſunt*. Part: verbi εἰμὶ, aliquando per Ellipſin ſubauditur: οἱ ἐν τῷ τέλει (ſc: ὄντες) *Magiſtratus, qui ſunt conſtituti in dignitate*. &c. 255
-οντι Dativo: num ſing: in dat: pl: mutatur in ουσι: λέοντι, λέουσι, *leoni, leonibus*. 42, 16.
ὅντινα, *quemcunque*, Acc: ſing: a N. ὅστις, *quicunque*. 313. (294, 10.
ὁτινῦν Att: pro ὅντινα, *quemcunque*
-οντων, -ωσαν Att: in imp: pro -έτωσαν, -ντωσαν: τυπτόντων pro τυπτέτωσαν τυψάντων pro τυψάτωσαν. 295
ὀξέα, *acutum*, Acc: ſing, a N: ὀξὺς, uſurpatur aliquando pro ὀξέως, præſertim apud Poëtas. 38. 27.
ὀξέως, *acute*, Adverb: 224, 27.
ὀξὺ, *acute* (ut alii Accuſativi neutri ſive ſingulares ſive plurales) pro Adverbio, ſive pro ὀξέως. ibid.
ὀξὺ vocativus. vid: ὀξύς.
ὀξὺς, *acutus*, G: ὀξέος. 29, 4, 32. 14 Acc: ſing: ὀξὺν: ſed & ὀξέα, in primis apud Poët: 38. 25, voc: ὀξὺ more aliorum Adject: deſinentium in υς acutũ 40, 28. in fem: g. ἡ ὀξεῖα: in neutr. τὸ ὀξύ. 280, 25, 1. juxta reg: 55, 24.
ὀξύτονον dicitur vocab: accentum habens acutũ in ultima ſyllabâ 280 15, Componitur ex ὀξὺς, *acutus*, & τόνος, *tonus, accentus*, a præt: m: τέτονα ex τείνω, *tendo*, 280, 25, 1. vide de παροξύτονον, & προπαροξύτονον. ibid.
οο in ω contrahunt Genitivi Tertiæ declin. 45, 11. Λητὼ, *Latona*, τῆς Λητόος, Λητοῦς. 45, 15. 2.
ὀπάζω, *prabeo*, imperf: ὤπαζον, *prabebam*. 78, 32, 2.
ὄπισθεν, *pone*, Adverb: loci conſtr. cum Genitivo: κράζει ὄπισθεν ἡμῶν *clamat pone nos*. 234, 27, 2.
ὀπίστερος, *poſterior*, & ὀπίστατος, *poſtremus*, Comp: & Superl: veniunt ab Adverbio ὀπίσω, *retro*. 62, 11.
Ὀπόεις. Ὀποῦς, *urbs Opus*. f.g. 33, 19
ὁποιοσοῦν, *qualiſcumque*. duæ voces congl. in unã, figurâ Hyphen. 14, 30.
ὁπόταν, *quando* poſcit Opt: & ſubj. ὁπόταν οἱ Θεοὶ βιάζωσι, vel βιάζωσι) *quando Dii coëgerint*, 250, 21.
ὁπότε, *quando*, adſciſcit indicativũ, Subj: & Optat: 251, 5.
ὁπότε, *quando*, (ſicuti alia Adverbia Temporis) habet poſt ſe Gen: ὁπότε τοῦ ἔτους: *quo anni tempore*. 235, 9, 1
Ὀποῦς, *urbs Opus*, contrahitur ex Ὀπόεις. 44, 42. f.g. 33, 15.
ὄππατα Æ: pro ὄμματα, *oculi* 306. 14
ὀπτάνω, *video*, f. 1. m: ὄψομαι paſſ. ὀφθήσομαι. Aor. 1. ὤφθην. ab inuſitato ὄπτω. 198. 31, 2.
ὀπτευόμενον Ion. & Dor. pro ὀπτανόμενον, *viſum*, ab ὀπτάνω. 297, 10
(ὄπτομαι) uſitate ὀπτάνω, *video, cognoſco*, 190. 37. 2. (ὀψέω. 383. 22, 1
(ὄπτω, ὄψω) parit verbũ Defect.

ὅπως, ut, adſciſcit ind: ſubj: Opt. 151, 6.
ὅπως μὴ, ut non, poſt verba timendi, adſciſcit indic: Subj: & Opt: 151, 6.
ὁπωσδηποτοῦν, quomodocunque. Compoſitum eſt ex quatuor particulis, ὅπως, δὴ, πότε, οὖν 118, 23.
-ορ in Gen: ορος, ſunt n: gen: 38, 1.
ὀφθήσομαι, videbor. vid. ὁράω.
ὀψέω, videbo, vid: ὁράω.
ὁράω, video, habet in f: ὀψέσω 93, 5; paſſ: ὀφθήσομαι 124, 29. perf: paſſ ὦμμαι vel ἑώραμαι. 135, 3.
ὄργα & Att: ἔοργα, feci, perf: med: ab ἔργω, facio, verbum Poëticum. 83, 29. 1.
ὀρεσσαύλης, in monte degens. Comp: ex Abl: & Nom: 219, 17.
ὀρεσίτροφος, Compoſ: ex Abl. pl. & Nom. q. d. ἐν τοῖς ὄρεσι τεθραμμένος, in montibus nutritus. 219, 19.
ὄρεσφι poët. pro ὄρεος, εος, mons: formatum a Gen, ὄρεος, ejecto ο, & addito φι. Aclit: eſt, ut ſimilia. 310, 4.
ὀρεὺς, mulus, uſurp: ab Ariſtot: de genere feminino, ſed addendo voce θῆλυς; ἡ ὀρεὺς θῆλυς, mula: unde patet ſemper eſſe maſculinum, ut omnia in ευ, ευς, ευς. 34, 23, 2.
ὀρεώμενος, videns aut viſus, Ionice pro ὁρώμενος, ὁρεόμενος, ab ὁράω, video. 297, 19.
ὀρέων aut ὀρῶν, montium Genitivus pl: a Nom: ὄρος, mons, dicitur indifferenter. 46, 6, 2.
ὁρῆαι, videris (pro ὁρᾶαι ex ὁράεσαι ſive ὁράεσαι) Doricum eſt. 304, 3.
ὀρίγανον, τὸ. vide ὀρίγανος.
ὀρίγανος, ὁ, ἡ, origanũ, communis eſt gen: ſine diſcrimine. 24, 35. ſed diverſa terminat: & genere dicitur quoque τὸ ὀρίγανον. 53, 13, 2.
ὀρίνω, conciro, Poëticum in uſu pro inuſitato (ὄρω). 190, 40, 2.
ὀρίτροφος (pro ὀρεσίτροφος) in monte nutritus. Compoſ: ex Abl. ſing: & Nom. 219, 17.
ὀρνιθοθήρας, auceps, uſitatius eſt quam ὀρνιθοθήρης, Genitivus primæ declinatiõ Nom. ὀρνιθοθήρας. 20, 25, 2.
ὄρνις, Gallus, gallina. G: ὄρνιθος. 31, 33. comm. gen. 37, 35, 2. Dat. pl. ὄρνισι. 42, 19.
ὀργυιά. vid. ὄργυια.
ὄρεο, concitabaris. vid: ὄρω.
ὀρέομαι. concitor. ibid:
ὄρεο, concitare, concitator tu. ibid
ὄρω, concito. paſſ: ὄρομαι, concitor imperf. ὠρόμην, concitabar, 2 pers. Ion: ὄρεο, concitabaris. imper: pa. concitare. venit ab ὄρω, fut: ...
ὄρσω, pro ὀρῶ. verbum deficiens alia derivata a futuris. 183. 5, 1.
ὀρυγῶ, fodiam. vid: ὀρύσσω.
ὀρύξω, fodiam. vid: ὀρύσσω.
ὀρύσσω, fodio, fut: 1. ὀρύξω. fut: 2. ὀρυγῶ (formans utrunque fut: quaſi præſens deſineret in γω, ut quædam alia habẽtia in præſentia σσω aut ττω, ſive etiam ζω) 90, 6. 101, 7. 104, 35, 1. Perf: med: ὤρυχα, & Attica reduplicatione ὀρώρυχα. 118, 26, 2.
ὀρχεῦνται, ſaltant Dorice, pro Attico ὀρχοῦνται, aut Ionico ὀρχέονται. 303, 1.
(ὄρω) uſit: ὀρίνω poet: concito. 190, 39
ὄρωρα, concitatus ſum, veni, Attica reduplicatione pro ὦρα, perfectum med: ab (ὄρω) 118, 21, 2.
ὀρώρυχα, fodi. vid: ὀρύσσω.
ὀρώρυχα, fodi, & ὀρωρύχειν, foderã, Perf & Pluſq: activum, per Atticam reduplic: 83, 34. 2.
-ος Adjectiva Tertiæ declin: ſunt n: gen: τετυφὸς, quod verberavit. 38, 2.
-ος neutra aliquando ος in ει contrahunt: τὸ σπέλος, crus, τὰ σπέλεα, σπέλει. 48, 17. 1.
-ος & α, quædã in diverſa habent declinatione, Secundã & Tertiã: ὁ ἀσπασμὸς, & τὸ ἄσπασμα, ſalutatio, amplexus, &c. 52, 43, 1.
-ος Adjectivi maſculini puri aut ρ femininum eſt α, non puri η. neutrum

Digitized by Google

trum ὁ, ἡ ἅγιος, ἁγία, ἅγιον, *ſanctus, a, um*; ὁ, ἡ ἀνθηρὸς, ὰ, ὸν, *floridus, a, um*; καλὸς, ὴ, ὸν, *bonus, a, um.* 55, 1.

-ος & ως finita Adjectiva, maxime compoſita & derivata Attici accipiunt communiter: ὁ, ἡ φιλόσοφος, *ſapientiæ ſtudioſus, a*: ὁ, ἡ ἔυγεως, *fertilis.* 55, 11.

-ος in poſitivo gradu, præcedente longâ vocali habet in Comp: & Superl: ὄ[illegible], ὀ[illegible] per ο μικρὸν: præcedéte brevi, σοφός, σοφώτερος per omega. 58, 7. præcedente ancipiti quandã vocalem habeat utramque. 58, 13.

-ος puro finita Gentilia unde veniant videſis, 212, 28, 213, 12. 1.

-ος, -ιδιος, -ιων Diminutiva maſcul: plures habẽt ſyllab: primitivo. 214, 26

-ος Denominativa, ſicuti & multa alia aliter terminata, ex quovis deſcendunt nomine. 215, 42.

ὅς, ἥ, ὅ, *qui, quæ, quod,* Pronomen eſt relativum, habens in G: οὗ, ἧς, οὗ, &c. 64, 20.

ὅς, ἥ, ὅν, *ſuus, ſua, ſuum,* Pronomen Poſſeſſivum, derivatum ab οὗ, *ſui,* Pronomine Primit. 65, 29, 1.

ὅσαι νύκτες, ponitur pro ὅσαι νύκτες *ὦσι, quotcunque noctes ſint.* Nominativus abſolutus. 244, 23, 1.

-ους Poetæ, -ουσι Oratores, ex οἶ Dativi ſing: formant in Dat: pl: ὁ βοῦς, *bos,* τῷ βοΐ, τοῖς βοσί. Poet. τοῖς βουσί, Orat. 42. 4.

Ὄσιριν, *Oſirim,* Accuſativus ſing: uſitatior eſt, quam Ὀσίριδα. 39, 16, 1

ὅσον, *quantum,* πρὶν, πρὶν ἢ *priuſquam,* ἐπεὶ, *poſtquam,* ὥστε, ὡς, *ut,* &c. (cum conſtruuntur cum infinitivo, ſine verbo finito, 231, 28, 2.) poſt ſe habent ſubauditum verbum eventûs: ὅσον ἐμὲ γινώσκειν (verba Greg.) perinde eſt atque ὅσον ἐμὲ γινώσκειν συμβαίνει, vel ἐνδέχεται, *quantum licuit me cognoſcere,* h. e. *quantum ego novi.* &c. 232, 15. 1.

ὅσσα, ὅσσοι, pro ὅσα. eſt Apocope. 48, 20, 1. vid. etiam ὅσος.

ὅσσος, ὅ, & ὅ, vix uſurpatur: ſed τῷ ὅσσοισι, τῷ ὅσσοις pro ὅσοις. & τοῖς ὅσσοισι apud Poet. eſt vulgare. 52, 34, 1

ὅτις poët. pro ὅστις, *quicunque.* 313.

ὅστις, ἥτις, ὅ, τι, *quicunq;* Compoſ: ex ὅς & τὶς, τινὸς, *aliquis*, prima ſui parte ſequitur Secundam, ultima Tertiam declin: G: οὗτινος, ἧστινος, οὗτινος; & ſic deinceps. 67, 15, 1. vid: per omnes nũ. caſ. & Dialectos in Tab. pag. 313

ὀσφραίνομαι. *olfacio, oleo, ſentio,* 1, 1.

ὀσφρήσομαι. ab ὀσφρέομαι. A. 2 ὠσφρόμην, ὀσφράξ, ὀσφρόμενος. 198, 23 (ὀσφράομαι) nũ uſitate ὀσφραίνομαι, 190. 41, 2. 198, 24, 2.

ὀσφράξ, *olfeciſſe.* vid. ὀσφραίνομαι

ὀσφρήσομαι, *olfaciam.* ibid.

ὀσφρόμενος, *qui olfecit.* ibid.

ὅταν, *quando,* habet Indicativum & Subj. 150, 18. (ſtolen. 15, 3.

ὅ, τι, *quod,* ſcribitur per Diaſtole, ſive virgula in medio, qua vox a voce diſtinguitur. 15, 5. habet indic. & Subj. 250, 15.

ὅτι, *quando* ſcribitur ſine Diaſto-

ὅττεο Ion: pro οὗτινος, *cujuſcunq.* 313.

ὀττέοισι Iõ: pro οἷστισι *quibuſcunq;* 313

ὅττευ Dor. pro οὗτινος, *cujuſcunq.* 313

ὅτεῳ Ion: pro ᾧτινι, *cuicunque* 313.

ὀτέων Iõ: pro ὧντινων, *quorũcunq;* 313.

-όττης, -ότητος venientia ab Adjectivis ſunt fem. gen. 36. 42.

ὅ, τι. *quod, quodcunque,* neutrum a maſc. ὅστις, ſcribitur diſtinguendi cauſa cum virgula. 15, 3.

ὅτι *quod, quia,* ſcribitur ſine virgula. 15, 5. Hoc ὅτι ſuum Græci uſurpant frequentius quam Latini ſuũ Quod. ſed ita tamen ut etiam frequentent infinit: cum Accuſativo. vide, 232, 1 2. &c. Adſciſcit indicativum, Subj & Optat. 251, 5. Redundat aliquando Pleon: ſicuti & aliæ partic. ὅτι τάχιστα *quam celerrime,* pro τάχιστα. 254, 27 1. ὅτι ἐν βραχυτάτῳ *brevisſimo tempore,* q. d. καθ' ὅ, τι ἂν βραχύτατον, *quan-*

 tum

Digitized by Google

τῶ fieri poteſt in breviſſimo tempore. 255,5,2. Idque ſpeciatim initio orationis, alienæ quam referunt Græci: *Λέγεις, ὅτι πλούσιός εἰμι, dicis: ego ſum dives.* Apoc. Ubi ſupervacuum ratione ſenſus, ſed Ellipticum ratione conſtructionis. Semper enim eſt relativum, &c. vid. 254, 32.

ὅτις poët: pro *ὅστις, qui, quicunq;* 313

ὅ,ττι, quodcunque; cum Attica adjectione ſyllabica. 294, 9.

ὅττευ Att. pro *οὗτινος, cujuſcunq;* 313

ὅτευ poët: pro *οὗτινος.* 313.

ὅττι poët: pro *ὅ,τι, quodcunque,* 313.

ὅτῳ, cuicunque, Att: pro *ᾧτινι.* 313.

ὅτων, quorumcunque, Att: pro *ὧντινων.* 294. 23. 313.

-ου contractum in Nomin: Tertiæ declin: habet *ὁ μελιτόεις, μελιτοῦς, τοῦ μελιτόεντος, μελιτοῦντος, melliti,* & alia; quæ vide 44, 24, 1.

-ου & *-ευ* finales, ſi tonum ſcriptũ habeant, circumflectuntur: *οὐδαμοῦ, nuſquam, βασιλεῦ, ὁ Rex, φεῦ,* heu! Excipe oxyt: *ἰδού, ecce, ἰού, io, hei.* 283, 1

-ου- non contractũ D: vertitur in *ω. ὠρανὸς* pro *οὐρανὸς, cælũ,* &c. ſed *ους* Accuſativi in *ως* & *ος*: *λόγως* & *λόγος* pro *τοὺς λόγους, ſermones,* 303, 1. *-ου-* contractum in *ευ*: *τοῦ Δημοσθένεος,* Dor: *Δημοσθένευς,* &c. 303, 6.

-ου- vertunt in *οι* Participia femin. Barytonorum: *ἡ τύπτοισα* pro *τύπτουσα,* &c. 303, 12.

-ου- vertunt Æolice in *ω* Genitivi & Accuſativi fæmininorum deſinentium in *ω* & *ως*: *τῆς αἰδοῦς, αἰδῶς, pudoris: τὴν αἰδῶ,* ſive Ion: *τὴν αἰδοῦν, αἰδῶν, pudorem.* 307. 17.

οὐ, non, *μέχρι,* uſque ſimileſq; partic: præmittuntur conſonantibus; *οὐ μέχρις,* &c. vocalibus: *οὐκ ἴδον, οὐ πυθόμην,* Hõ. *non vidi non audivi* 15,15.

οὐ μαχεῖται δέκα ἡμερῶν, non prœliabitur decem dies, Xenoph. ſupplendũ eſt additâ præpoſitione: *διὰ ἡμερῶν δέκα, per dies decem.* 242, 3, 2.

οὐ μὴ ἐγχωρεῖ, non eſt licitũ, poſſibile. οὐδέποτε οὐδὲν οὐ μὴ γένηται τῶν δεόντων, Dem. *nihil prorſus unquam fiet rerum neceſſariarum.* Hæc probant duas negationes apud Græcos negare fortius: & aliquando tres aut quatuor concurrere. 254, 34, 1.

οὔ. non, claudens ſententiam acuitur *ἀπεκρίθησαν, οὔ; reſponderunt, non.* 288, 4, 1. Alias atonon. 287, 22.

οὗ, ſui, Pronomen primitivum [illegible] Nominativo: per reliquos omnes ca[ſus], & numeros vid: 65, 2, 3, itemque per omnes Dialectos in Tab. p. 313.

οὗ, miſeris; Aoriſtus 2. imperativi a verbo *ἵημι, mitto.* 167, 1, 1.

οὗ, οἷ, ἕ, ſui, ſibi, ſe, Encl: ſunt. 281[illegible]

οὐδαμοῦ, nuſquam, Periſpom: 283, 2

οὖδας & *οὖδος, τὸ, pavimentum,* diverſâ terminatione Tertiæ ambo declinationis. 54, 8, 1.

οὐδεὶς, & *μηδεὶς, μηδεμία, μηδέν, nullus, a, um,* declinantur ſicut ſimplex *εἷς, μία, ἕν, unus, a, um.* G. *μηδενὸς, μηδεμιᾶς, μηδενὸς,* &c. Unde pluralia *μηδένες, οὐδένες, nulli.* 62, 30.

οὖδος τὸ. vid. *οὖδας.*

οὖθαρ, pinguedo. Triptoton. 51, 24, 1

οὐθεὶς, nullus, Æol. pro *οὐδεὶς.* 206, 15

οὐκ non, præmittitur vocalibus, ſicut *οὐ* conſonantibus. 15, 16. Atonon eſt, ut & *οὐ* & *οὐχ.* 287, 23.

οὐκ ἐνδέχεται προφήτην ἀπολέσθαι ἔξω Ἱερουσαλήμ, non contingit Prophetam perire extra Hieruſalem 230, 32.

οὐκ ἀμελοῦνται ὑπὸ Θεῶν τὰ τῶν ἀγαθῶν πράγματα, non negliguntur a Diis virorum bonorum facta Plato. Quo monemur, verſa verbi ſigni[ficatione] ab Activa in Paſſivam, non tene[ri] re eodem caſu utendum. pro[ut] vide 245, 5. &c.

οὔκουν & *οὐκοῦν.* vid. *οὐκ* Atticis.

οὐκοῦν. vid: ibid.

-ους G *ὀδὸς*: & *δίπους, δίποδος, bipes* & alia compoſita a *πούς, pes.* 32, 21. Participia *ους, ουσα*: *τυπεὶς, τυπέντος.* 303

-ου [illegible]

-ουν Adjectiva ſunt n: gen: τὸ δίπουν. a malc: δίπους, *bipes*. 38, 2.
-ουν Atticis Adjectio ſyllabica: οὔδηουν, *imo vero, minime* οὐκοῦν, *non*.
-οῦν circumflexum valet, *igitur*. ſic ὁτιοῦν, *quodcunque*. ὁντινοῦν, pro ὅντινα, *quemcunque*. 294, 7.
-ους Infinitivorum Æoles per οις pronunciant: ὑψοῖς pro ὑψοῦν, *exaltare*. 308, 3.
οὐρέω, *mejo*, perf: οὔρηκα, Att: ἐούρηκα, *minxi* cōtū ρηκα, *imminxi*. 83, 11, 1.
οὔρηκα. vid: οὐρέω.
οὖρος, ὁ, & οὖρον τὸ, Euſtathio, *impetus*. utrumque ſecundæ declin: ſed terminatione diverſa. 53, 7, 2.
-ους G. οντος: ὀδούς, ὀδόντος, *dens*, 32, item οδος: πούς, ποδός, *pes*, 32, 7. itē οος ους, βοός, *bos*. χροῦς, χροός, *cutis*, 32, 30
-ους Maſculini Gē: ὁ πούς, *pes*, 35, 31, 1
-ους Adject: habent in n: g: ουν: ὁ, ἡ, πολύπους, τὸ πολύπουν, *multipes*. 56. 10
-ους Poſitivum format Comp: & Superl: additis ſolum τερος & τατος: ἁπλοῦς, ἁπλούστερος, ἁπλούστατος, *simplex*. 57, 15.
-ους finiti Accuſativi vertuntur Dorice in ως & ος: λόγως & λόγος pro λόγους, *ſermones*. 303, 4.
οὖς τὸ, *auris*. G: ὠτός, quaſi ab ὦς, 31, 5. τὸ ὦς, Dorice ὦς, n: gen: 35, 32, 2. Dat: pl: ὠσί, non οὐσί. 43, 9, 2.
-ουσι ex οῖ Dativi ſing: in Dat: pl: formant Oratores, ſed Poëtæ -οισι: βοΐ *bovi*, βοεί poët: βουσί Orat: *bubus*. 42. 4.
οὐσία, *eſſentia*. Participiale, derivatum ab ὤν, οὖσα, ὄν, *qui eſt*. 218, 17.
οὐτάζω, *vulnero*, imperf: οὔταζον: ſine mutatione propter augmentum quia verbum incipit a vocali immutabili. 79, 25, 2.
οὔτερος, *alter*, *ſecundus*, utitur Herodotus m: g: pro ὁ ἕτερος. 13, 31, 2.
οὗτινος, ἧστινος, οὗτινος, *cujuſcunque*, Genitivus a N. ὅστις, ἥτις, ὅ, τι. 67, 13, 1. vid: Tab: 313.
οὗτος, αὕτη, τοῦτο, *hic, hæc, hoc*. Pronō: partim ſequitur regulā, partim non: ſicut & τοσοῦτος, & cetera ejus compoſita. 64, 14. nunquam in neutro τοῦτον. 64, 24, 2. vocativum habet ſimilem Nominativo. 65, 21. 1. vid: per omnes num: & caſ: 66, 20.
οὑτοσί Att: pro οὗτος. 294.
οὑτωσί Att: pro οὕτως *taliter*. 294, 20
οὐχ, *non*, pro οὐκ, aſpirationi præponitur: οὐχ ἑώρων, *non placebat*, 15, 18.
οὐχί, *non*, Att: pro οὐκ. 294, 22.
-οω. Polyſyllaba in αινω, δνω, -νω, -ρω, & multa alia caret f: 2. 101, 26, 2
ὀφείλω, ὀφείλεις, ὀφείλει, ὀφείλετον, ὀφείλομεν, ὀφείλετε, ὀφείλουσι, ὀφείλων, ὀφείλουσα, ὀφεῖλον. v. ὀφείλω (ὀφειλέω) uſitate ὀφείλω, *debeo*, 190, 44, 2. 210, 24.
ὀφειλήσω, *debebo*. vid. ὀφείλω.
ὀφείλω, *debeo*. fut: 2. ὀφειλῶ, pro εω capite, ſicut alia Polyſyllaba in λω, μω, νω, ρω. 99, 10. Ex ὀφειλέω facit fut: 1. ὀφειλήσω. Perf ὠφείληκα. Unde per Sync: ὀφλῶ, ὀφλήσω, ὤφληκα. Aor: 1 ὤφλησα. Aor: 2 ὤφελον, per Sync: ὦφλον: ſine augm: ὄφελον, ες, ε, *utinam debuiſſem*, vel ſimpliciter *utinam*. 210, 24.
ὄφελον, *utinam* vid: ὀφείλω, Poſtulat indicat. Optat: & infinit. 251, 10. De infinitivo etiam. 250, 11.
ὄφελος, τὸ, *quaſtus*. Tript: 51, 15, 1.
ὀφειλῶ, *debebo*. vid. ὀφείλω.
ὄφη contractum ex ὄφιε, *duo ſerpentes*, cum finxit voſſius, erravit. 47, 9, 1.
ὄφι voc: aut Dat: ὀφιος, ὄφεις, ὄφις, ὄφει, ὄφιοι, vid: ὄφις.
ὄφις *ſerpens*. G: ὄφιος. 30, 24. ſic: Ion: 49, 4, 1. 298, 6 item ὄφεως Att: & comm: 49, 5, 1. 249, 4. non ὄφους. 46. 4. Dat: & Abl. Ion: ὄφιϊ contracte ὄφι. 46, 13, 2 49, 4, 2. 298, 5. Itē Ion: ὄφεϊ. Att. & comm. ὄφει. 49, 6, 2. 298, 8. Accuſ. ὄφιν. 38, 23. voc. ὄφι. 40, 28. In N. A. V. Dual Quidam judicant dici ὄφη: ſed ὄφιε ſolum

Digitized by Google

ſolum videtur uſu celebratum. Audi Steph. &c. 49,7,1. ὄφη rancidũ. 47,11,1. G: D: Abl: Dual. ὀφίων, pro ὀφίοιν. vid. Tab. N. & Voc. plur. Ion ὄφιες, cõtracte ὄφις. 47,18,1, 298,7 Att. & comm. ὄφεις, cõtracte ὄφεις 47,15,1, 298,ii. G. pl. ὀφίων, ὀφεων 46,2,1. D. & Abl. pl. Iõ. ὀφίεσι 298.8 Att. & Comm. ὄφεσι. 298, ii Acc. pl. Ion contracte ὄφις. 47,18,1.298,8. v. per õnes n. & caſ. in Tab. poſt p. 26

ὄφισι. vid: ὄφις.

ὀφθήσομαι, videbor f. 1. paſſ. verbi ὀπτάνω, video, inuſit. ὀπτῶ. 198,32,2

ὀφλάνω, debeo, 191,1,1. (νω. 191,1,1 (ὀφλέω) uſit. ὀφλάνω & ὀφλισκάνω.

ὀφλήσω, debebo. per Syncop. pro ὀφειλήσω. vid: ὀφείλω.

ὀφλισκάνω, debeo, 191, 1, 1.

ὄφλω, debeo, per Sync. pro ὀφείλω. Defect: 183, 20, 2. 211. 2.

ὄχος, ὁ, ου, & ὄχος, τὸ, εος, currus, ſunis, rota eadẽ terminatione pertinent ad Declinat. Secund: & Tert: 52,29,1.

ὄψ, vox, f: gen. 56, 33.

ὄψει pro ὄψῃ, videbis, Secunda f. 1. m. in prima ὄψομαι, videbo, 120, 15

ὀψείω, videre cupio, Def: veniens a f. 1. (ὄψω, quod ab ὄπτω) facit imperf: ὤψειον, inq. Caninius. 183,22,1

ὄψιος, ſerus, habet in Comp. & Superl. ὀψιαίτερος, ὀψιαίτατος 58,17,2

ὄψομαι, videbo, f. 1. verbi ὀπτάνω, video, ex inuſit: (ὄπτω) 198,31,2. facit in 2. pe. ὄψει pro ὄψῃ, videbis. 120

ὀψοφαγίστατος, opſoniorum voraciſſimus, Superl. Atticus ab ὀψοφάγος, obſoniorum edax. 59, 3, 2.

-όω finita verba quomodo contrahantur, v: 87,17. Non agnoſcunt futurum ſecundum, nec Aoriſtum ſecundũ, nec perfect. mediũ. 102,1.

Π.

Π in φ ſeptem mutant verba in futur: 2. quæ vide p. 100. verſ. 19.

ππ ex μμ faciunt Æoles: 306,14

παγῆς, compactus. vid: πήγνυμι

παγῆναι, compactum eſſe, vid. ibid

παθεῖν, paſſum eſſe, v. πάσχω. 206,19

(παθέω) in præſ. & imp: inuſitat: ſed pro eo in his temporibus uſitp. πάσχω, patior. 191, 6, 1. quod ab illo quædam adſciſcit tempora; quæ vid ibid. 206,19. formatur ex fut. 2. πήσω, nempe πάθω. 195, 20, 2.

παθηματους & παθήματα affectibus, in diverſis reperitur declinat. Ind in Secũda, hoc in Tertia. 52,47

πάθος, paſſio, verbale, deſcendit a Aor: 2. παθεῖν, paſſum eſſe. 217,18

πάθω, patiar. vid: πάσχω.

παθών, paſſus. ibid:

παῖ vocativus a N. παῖς, puer. 40,3

παιάν, paan, G: παιᾶνος. 29,8.

παιδοτρίβης, puerorum exercitator, facit in vocat: παιδότριβα. 31,12

παίδων, puerorum, Gen: pl: Paroxytonum. contra reg. 286, 5, 1.

παίζεις ἔχων, ludis, jocaris, dicitur per Pleonaſmum Participii, pro παίζεις. 254, 24.

πάϊς, puer, pro παῖς, Diæreſis. 156

παῖς, puer. G: παιδός. 31,24 voc.

παῖ cum compoſitis. 40,21.

παμφάλαω, undique aſpicio, circumagito. Defectivum. 183, 23,2.

παίω, ferio, retinet in fut: 1. paſſ: futuri act: ante θήσομαι. 135,10.

παλαιός, antiquus, habet Atticè Comparat: παλαίτερος, Superl: παλαίτατος. 58, 19. 2.

πάλι pro πάλιν, rurſus poet: per Apocopen. 176, 8, 2.

Παλλήνευς, Παλληναῖος, Παλληνίς & Παλληνίτης, natus in urbe Thraciæ cujus nomen Παλλήνη. Pallene. Hæc res formæ Gentilium deducta a uno Primitivo. 213, 19, 2.

παμφαίνω, luceo. Def: 181, 29.

πᾶν, omne. vid: πᾶς.

Παναθήναια, dies feſti Minervæ, caret (ſicuti alia nomina feſtorum

Digitized by Google

numero ſing: 51, 11, 2.

παθεῖν, patior, format (a πάθω) Aor: 2. ἔπαθον, &c. 199. 22. 1. ex ſe Perf: πέπονθα. 206, 21.

πάντ' ἔλεγον, pro πάντα ἔλεγον, *omnia dixi*, in morem unicæ vocis; cum Apoſtropho, quæ nota rejectæ vocalis aut Diphthongi brevis. 12. 29.

πανταχῆ, *πανταχοῦ*, & *πάντοθι*, *ubique*, Adv: deſignans locum *Ubi*; *πανταχόθεν*, *undique*, notat locum *Unde*; *πανταχόσε*, *quoquoverſum*, locum *Quo*. 223, 30.

πανταχόθεν. vid: præced: *πανταχῆ*. *πανταχόσε*. ib: *πανταχόσε γῆς*. Euſeb: *ubiq; terrarum*. q: d: ἐν μέρεσι, τόποις τῆς γῆς, *in partibus, locis terræ* 234, 23

πανταχοῦ. vid: *πανταχῆ*.

πάντεσσι, *omnibus*, Poëtæ: qui hanc flectendi rationem debent Doribus & Æolibus, a quibus probatur vel in proſa. 310, 25.

πάντοθι, *ubique*. vid: *πανταχῆ*.

παντοῖος, *omnigenus*, Denominativum. a τὸ πᾶν, *omne*, 216, 13, 1.

παντοκράτωρ, *omnipotens*, voc: ὦ παντοκράτορ. 40. 16. (no. 305. 18

παντῶς Dorice pro *πάντως*, *omnino*.

πάππας, ὁ, *papa*, *pat*. G: τοῦ πάππα. 20

πάπυρος, *planta*, comm: G: 25, 10.

πάπυρος, *charta*, fem: g. ibid:

παρ' Θεῷ pro παρὰ Θεῷ. *apud Deum*: cum Apoſtropho (quod fit aliquando) ante conſonantem. 13, 7, 2.

παρά τ' ἀνδρὸς pro παρά τε ἀνδρὸς *& a viro*, ponitur cum duabus ſemilunulis, per Apoſtrophum. Sed *παρὰ τ' ἀνδρὸς* pro παρὰ τοῦ ἀνδρὸς, *a viro*, ponitur cum una ejuſmodi notula, per Craſin. 14. 1, 2.

παρὰ Præpoſitio regit Genit: Acc. & Ablat: 233, 16 pro diverſis ſignificationibus. vid: 238. 1. in compoſitione vim ſignific: auget & minuit. 220, 31. 221, 15, 1. Et aliquando abjicit α ſuum ante conſonantem: *παρέστηκεν* pro *παρεστηκὼς* *aſſiſtens* 222, 6

πάρεστι pro *πάρεισι*, *adeſt*, uſurpatur pro verbo Subſtantivo eoq; retrahit accentū in primā ſyllabam. 281, 17.

παραβλὼψ, ὁ, *ſtrabus*, *limis aſpiciens* verbale der: a (*παραβέβλωπα*, præt: med:) ex *παραβλέπω*, *obliquis oculis intueor*, ε mutato in ω. 217, 26. 2.

παραβώσας Ion: & Dor: pro *παραβοήσας*, Aor: 1. Particip: a *παραβοάω* *acclamo*. 297. 8.

παραδεδόσθαι, *traditū eſſe* (ut ſimilia compoſita præt: infinitivi modi, itemque Aoriſti cum infinitivi tum participiorum) retinet accentū ſimplicis *δεδόσθαι*, *datum eſſe*. 286, 26.

παραινῶ σε ταῦτα, *admoneo te hæc* *παραινῶ σε ἐπὶ τὴν ἀρετὴν*, *admoneo te virtutē*. De hac conſtructione lege monitionem pag: 246, 8, 1.

παραινῶ σοι τάδε, *admoneo te hæc*. v:

παρθῶ *vaſtabo*. Poët: *περθῶ*, fut: 2. a *πέρθω*. *vaſto*, producit penultimam, quia ante characteriſticā conſonantē manet altera conſonans, 100. 16

Πάρις, *Paris*. G: *Πάριδος* 31, 26. in Acc: uſit: *Πάριν*, quā *Πάριδα* 39, 15

παρμέμβλωκε, *advênit*, *adeſt*, pro *παραμέμβλωκε*, poeticū venit a ſimplici *μέμβλωκε*, poet: pro *μεμόλωκε* *venit*, *ivit*, a *μολέω*, *venio*, *eo*. 211, 27, 1

παρμένων. vid: *παρὰ* Præpoſitio.

παροινέω, *vinolentus pecco*, duobus ſimul augetur locis, habens in imperf: *ἐπαρῴνουν*. Aor. 1. *ἐπαρῴνησα*, perf: *πεπαρῴνηκα*. 82, 30, 1.

παροξύνω, *exacuo*, *irrito*, in 1. perſ. perf paſſ. facit *παρώξυσμαι*, *irritatus ſū* (ſc. cum σ Att. unde deriv. *παροξυσμὸς* *irritatio*: tamē ait Demoſth. ſine σ *παρώξυνται*) *irritati ſunt*. 236, 1. 1.

παροξυσμὸς. v: præced. *παροξύνω*

παροξύτονον. dicitur vocabulū habens accentum acutum in penultimâ. 280, 16. fit ex *παρὰ* & *ὀξύτονον* 280, 31, 1. De vocibus *βαρύτονον*, *ὀξύτονον*, *προπαροξύτονον* invenies ibid. ſc. 280, 23. 1. & deinceps.

παρώξυσμαι.

παρέξομαι, παρέξω). V: παρέχω.

πᾶς ὁ, *omnis*, facit fem: ἡ πᾶσα, neutr: τὸ πᾶν: cũ compoſitis. 55, 21

πᾶσι, *omnibus*, contra Reg. properiſpomenum eſt. 286, 1. 2.

Πασίας, *Paſias*, frequẽtius inGen: Πασίω, quam Πασία, 20, 28.

Πασαργάδαι, αἱ, *civitas Perſia*: ſervat genus terminationis, ſc: femininum: οἱ Πασαργάδαι, *cives ejuſdẽ urbis*, maſculinum eſt, ſubaudito ἄνδρες, πολῖται, *viri, cives*. 213, 33, 2

πάσχω, *patior*, uſitatum inPræſenti & imperf: pro (παθέω) 191, 6, 1. & (πήθω) 191, 15, 1. facit imperf. ἔπασχον. Dio. Sed fut: 1. πείσομαι, pro πησομαι, fut. 2 παθῶ, A. 2 ἔπαθον, παθεῖν, παθὼν assumit a (πήθω). Perf: act: πεπάθηκα a (παθέω, quod ex fut: 2. παθῶ) Perf: med: πέπονθα a (πονθέω). 206, 16.

πάτερ ἡμῶν, pro πάτερ ἡμέτερε, *pater noſter*, dicitur ſecundum Regulam de Genitivis Pronominum primitiv:, loco Poſſeſſivorum. 238, 37

πατέρα cur in Acc: non πάτερα. vid: πατήρ.

πατήρ. *pater*, & alia Nomina quæ declinantur perSyncopen, retinent ε G. ante ερα, πατέρα, *patrem*, μητέρα, *matrem*, γαστέρα, *ventrem*. nã ἡ πάτερα. eſt *patria*; ἡ μήτερα. *matrix*; ἡ γάστρα, vel γάστρη, *fundus navis, carina*: ſed ἡ θυγάτηρ, *filia*, τ̃ θυγατέρος, θυγατρὸς, habet θυγατέρα & θύγατρα, quia hinc nullum oritur dubium. 39, 12, 2. voc: ὦ πάτερ. 40, 3. Dat: pl. τοῖς πατράσι. 42, 30.

πατρολοίας, *parricida*. G: ου. & α. 20, 19. 20, 22, 2.

πατράσι, *patribus*. vid: πατήρ.

πατρίδα, non πάτριν. vid: πατρίς.

πατρίδιον, *paterculus*, Dimin: a πατήρ 215, 7, 2.

πατρίς, *patria*, (ut ſimilia accentũ habentia in ultima) tantũ facit Acc. πατρίδα. 39, 2, 2, SedComp. potius ιν habent quã ιδα: Φιλόπατριν, *patriis amantem*, quã Φιλόπατριδα. 39, 6, 2

πατρῷος, *paternus*, Poſſeſſ. 1 πατήρ, poëticum. 214. 1, 1. (ibid

πατρῷος, *paternus*, dicitur in proſa

Παυσανίας, *Pauſanias*. G: ου, & α 20, 23, 2.

παύω, *ſedo*. fut: 2. παῶ. 99, 12.

παῶ. vid: præced: παύω.

πεινᾶις Æoles pro πεινᾷς; πεινᾶ pro πεινῇ, *eſuris*, *eſurit*, a πεινάω, *eſurio*: jota, alioqui ſubſcribendum poſito ad latus. 306, 9.

πεινῆς, *eſuris*, Dores, eoſque imitantes Attici pro πεινᾷς, non ſubſcripto jota. 303. 24.

Πειραιᾶ, Piræeum, Accuſativus ſingularis, contractus, e τ̃ Πειραιέα a Nom: Πειραιεύς, *Piræeus*, habente εως purum. 46. 29, 1 ſecundum regulam, de Nom: Acc: & voc paulo ſuperius ibidem.

πείσομαι, *patiar*. vid. πάσχω.

πελεκᾶς, ὁ, *pelecanus*. G: τ̃ πελεκᾶνος. 34, 30, 1.

πέλω, ſum, Defect: 182, 2, 1.

πέμπω, *mitto*. f: 1 πέμψω, p. Att: πεπομφα, pro πέπεμφα. 106, 17.

πέμφιξ, *flatus*, fem: g: 36, 10, 2.

πέμψω, *mittam*, vid: πέμπω.

πένησσα, ἡ, *pauper aliqua*. Denom: ab ὁ πένης, *pauper*. 216. 16, 1.

πένομαι, *laboro*, vid: πένω.

πεντάκλινον. vid. πεντηκοντάκλινον

πέντε, *quinque*, Acliton: 63, 20.

πεντέκλινον & πεντάκλινον, *quinque habens lectos*: Compoſita a πέντε; illud ſine mutatione in medio, hoc inſerto α. 220, 18.

πεντεσύριγγος, *habens quinque foramina*. Compoſitum parte priore ex πέντε, *quinque*, in medio nihil mutat. 220, 17.

πένω, *laboro*, Defectivum notat Euſtathio; Sed vix eſt in uſu, quamvis πένομαι ſæpe inveniatur apud Hom: Præt: m: πέπονα, *laboravi*: unde

Digitized by Google

unde πόν☉, *labor*. 182,40,1:

πεπονθήμαι, *paſſus ſum*. vid: πάσχω, & πήθω.

πεπαρῴνηκα, *peccavi vinolentia*. Perfectum verbi παροινέω, habens duobus locis augmentum, initio & medio. 82, 32. 1.

πεπείθετο, *perſuadebat, perſuadebatur*, pro ἐπείθετο, imperfectum paſſ: Ionice præfixum habens augmentum perfecti. 299, 19.

πέπεμφα, *miſi*. vid: πέμπω.

πεπεράτωται, *definitum eſt*, vid: πέπρωται.

πεπέτασμαι, *extenſus ſum*, perf: paſſ: verbi πετάννυμι, *tendo*, (ex πετάω) 86, 24, 1.

πέπηγα, *compegi*, perf: med: verbi πήγνυμι ab antiquo πήγω vel πήσσω. 87, 2, 2.

πέπηγμαι, *compactus ſum*. vid: πήγνυμι.

πεπιθήσω, *perſuadebo*, Ionice pro communi πείσω, a πείθω, *perſuadeo* habet augmentum perfecti; ut fit in iis cum futuris primis, tum Aoriſtis ſecundis, & interdum præſentibus, aliiſque temporibus, more Ionum. 299, 13.

πέπλασμαι, *fictus ſum*, perf: paſſ: verbi πλάσσω. 134, 22.

πέπληγα, *percuſſi*: perf: med: a πλήττω, *percutio*. 217, 16.

πέπληγμαι, *percuſſus ſum*. perf: p: eodem πλήσσω vel πλήττω. vid. ζεύγνυμι. 187, 4, 2.

πεπλήθαται, *impleti ſunt*, Ion: pro πεπλησμένοι εἰσί. Tertia pl: perfecti paſſ: formata a Tert: ſing: πέπλησ-ται, *impletus eſt*. 301, 5.

πεποιήθην, *factus ſum*. Aoriſtus 1. opt: paſſ: in Secunda tertiaque perſona docet Scott: ponere accentum antepenult: πεποίηο πεπόιντο: at Scaris ſcribit πεπόιηο & πεποιῇο. 142. 35, 1. &c.

πεποιῆσθαι ἑνὸς λίθου, *factum eſſe ex uno lapide*, dictum eſſe per Ellipſin præpoſitionis ἐξ, docetur ex Theophraſto. 242, 25, 1.

πεποιθέω, *confido*, quod venit a præt: m: πέποιθα, habere futurum (quo ſimilia verba carent) arguit verbale πεποίθησις, *confidentia*. 218, 11, 2.

πέπομαι. vid: πίνω bibo.

πέπομφα, *miſi*, vid: πέμπω.

πέπονα, *laboravi*. vid: πένω.

πέπονθα, *paſſus ſum*. vid: πάσχω.

πέπρησμαι, *incenſus ſu*. v: πίμπρημι.

πεπρωμένη. vid: ſeq.

πέπρωται, *decretum eſt, fato ſtatutum eſt*, dicitur per Syncopen pro πεπεράτωται, a περατόω, *decerno, determino, definio*, quod a πέρας, πέρατος, *finis*. a πέπρωται venit πεπρωμένη *fatum*. 276, 13, 1. 194, 21.

πέπταμαι, *extenſus ſum*, per Syncopen pro πεπέτασμαι. vid: πετάννυμι.

πεπτεώς, *lapſus*, per Epentheſin pro πεπτώς, quod per Syncopen pro πεπτωκώς. vid: πίπτω, *cado*.

(πέπτω) uſitate πέσσω vel πέττω, *conſumo, coquo*. 191, 8, 1. 203, 8.

πέπτωκα, *cecidi*. πεπτωκώς, *lapſus*. vid: πίπτω.

πέπυσμαι, *ſciſcitatus ſu*, Perf: paſſ: a præſ: πυνθάνομαι, *ſciſcitor*, abjecto ν. 136, 16. vid. etiam πυνθάνομαι.

πέπωκα, *bibi*. vid: πίνω.

περ Conjunctio additur ornatûs gratiâ aliis vocibus in proſa. 224. 37.

πέραν *ultra*, Adv: loci conſtr: cum Gen: πέραν τοῦ Ἰορδάνου, *ultra Jordanem*. πέραν πάσης διηγήσεως, *ſupra omnem narrationem*. 134, 20, 2.

πέρας. τὸ, *finis, terminus*, declinatur ut τὸ κέρας, κέρως, &c. 50, 9, 2. vid: Tab: poſt pag: 26.

περατόω, *definio*. 194, 22.

πέρδιξ, *perdix*, côm: gen: 36, 26, 2.

πέρδω *pedo, crepitum ventris emitto*. Defect: 181, 21, 2. uſitatum pro inuſitato (περδέω) 19, 7, 1 quod derivatur ab ejus fut: 2. παρδῶ; unde formet

format uſitata futura περδήσομαι, δέω περδήσομαι. 195, 10, 2. Confer antecedentia. 195, 3, 2.

πέρθω, vaſto, fut: 2. περθῶ, primâ longâ poſitione. pro quo Poëtæ πραθῶ. 100, 16.

περὶ & πρὸ Præpoſit: retinent vocalem, quamvis vocalis ſequatur: περὶ αὐτὸν, circum eum, 13, 5. & 221, 30

περὶ Præpoſitio regit Gen: Acc: & Ablat: 233, 15. Alios aliâ ſignific: ut illuſtratur exemplis 237. 9. uſus ejus creberr: apud verba ἐγεῖραι, ποιεῖσθαι. 243, 15, 2. Oxyt. eſt, ut omnes præpoſitiones, præter eas, quæ carẽt: acc: 281, 14. Et (ſicut illa, ſic) poſtpoſita caſui ſuo accentum in priorem retrahit ſyllabã. ibid: in compoſit: auget vim ſignificationis. 220, 32. 221, 3, 2.

περὶ σοῦ, de te. Hoc monemur exẽplo Enclit: qualemcunq; (uti σοῦ) retinere accent: ſuum poſt præp: 289. 27.

περίεργος, curioſus. Compoſitũ ex περὶ & ἔργον. opus, quemadmodum alia compoſita, retrahit accentum in ſyllabam anteriorem. 286. 12.

περιέχω, complector, dicendũ eſt, nõ περέχω, ſublatâ vocali ultima præpoſitionis: quia πρὸ & περὶ a regula illa excipiuntur. 221, 31.

περικαλλὴς, pervenuſtus: probat hæc vox, præpoſitionẽ περὶ augere in cõpoſitione vim ſignificat: 221, 3, 2.

περικεῖσθαι, circumjacere, infinitivus verbi compoſiti ex κεῖμαι, jaceo, retinet cũ ſimilibus acc: ſimplicis; quẽ ejuſdẽ verbi compoſita in aliis modis in tertiam a fine ſyllabã retrah: 179. 1

Περικλέης, Pericles, contrah: eodẽ modo, quo Ηρακλέης. 48, 5, 2. de Ηρακλέης per õnes caſ: ib: paulo ſup.

περισπώμενον dicitur vocabulum habens accentum circumfl: in ultima. 280, 20. fit a περισπάω, ex περὶ circum & σπάω, traho flecto, 281, 1, 1.

πέπραμαι, vendor. vid: πέρνημι.

πεπραμένος, venditus, ibid.

περνάμαι, venaere, ibid.

περνὰς, vendens. ibid.

πέρνασθαι, vendi. ibid.

περνάω, vendo, Defect: in ρ ἐα idem interpoſito ν. 182, 32, 1.

πέρνημι, vendo. Defect. inf: περνάν, Part: περνάς. Paſſ: πέρναμαι inf: πέρνασθαι. part: περνάμενος. f: περάσω (περάω) unde ortus πιπράσκω. 184, 41.

Πέρσης, Perſa, in voc: ὦ Πέρσα. 21, 16.

Πέρσης, nõ: propriũ, v: ὦ Πέρση. 2[illegible]

πεσεῖν, cecidiſſe, vid: πίπτω.

πέσημα, lapſus. Deriv: a (πέσω) pro quo uſitatum eſt πίπτω. 207, 1.

πέσοιμι, cecideriin. vid: πίπτω.

πεσοῦμαι, cadam. ibid. (31, 1.

πέσσυρες, quatuor. Æol: pro τέσσαρες.

πέσσω. πέπτω, conſumo coquo, a πέπτω, format f: 1. πέψω, πεφθήσομαι, &c. 203, 8.

πετάννυμι vel πεταννύω, pando, extendo, ſumit a πετάω f: 1. πετάσω. 93, 27. paſſ: πεπετασθήσομαι perf: p: πεπέτασμαι & πέπταμαι per Sync: 186, 22, 1

πετάομαι, volo. Poëticum pro πέτομαι, 276 34, 1. (πομαι

πετασθήσομαι, extendar, v: πετάννυμι

πετάσω, extendam. vid: ibidem

(πετάω) uſit: πετάννυμι, vel pando extendo. 191. 10, 1. 186, 23, 1. 93, 2[illegible]

πέτομαι, volo, as. vide ἵπταμαι

(πέτω) uſitate πίπτω, cado. 191, 11, 1. quod ab illo derivatur. 182, 37, 1. & eoque ſumit Aor: 1. ἔπεσα. 206, 24.

(πεύθομαι) uſitate πυνθάνομαι quaro, percunctor. 191, 13, 1. 198, 37.

πεύσομαι. percunctabor, audiam. v. πυνθάνομαι.

πέφαγκα, luxi, perf: act: a præſ: φαίνω. luceo; ν mutato in γ, obſequens κ. 106, 20. 135, 18.

πέφασμαι, manifeſtatus ſum. Ac πέφασμαι, perf: paſſ: verbi φαίνω, manifeſto. 135, 18. Quomodo conjugetur per õnes num: & perſ: v: [illegible]

πέφασμαι. vid: πέφασμαι.

πέφευγα & πέφυγα, fugi, perf. m: verbi

verbi *φεύγω*. 118, 14. 1.

πέφηκα, *dixi*, a *φάω*, non reperitur. 161, 24, 2.

πέφηνα, *apparui*, perf: m: verbi *φαίνω*, *appareo*, ſine jota ſubſcripto quia perfectum hoc derivatur a fut: 2. *φανῶ*. 79, 26, 1. confer antecedentia. unde etiam 117. 21. Sylburgius & alii ſcribunt η ab αι ſine jota, alii autem jota ſubſcribunt: *φαίνω*, *φανῶ*, *πέφηνα*, *πέφῃνα*. 118, 8, 1.

πεφθήσομαι, *coquar*. vid: *πέσσω*.

πέφιλα, *amavi*, perf: m: a *φιλέω*. 102. 14. 116, 5.

πεφιλέαται, *amati ſunt*, Ion: pro *πεφίληνται*. 300, 24. De hac Ionica formatione Tertiæ pl: Præteri paſſ: vid: ibid paulo antecedentia.

πεφιλημένος ἦν, *εἴην*, *amatus eſſem*, *fuiſſem*, Præt. Opt: paſſ. verbi *φιλέω*. formatur a pluſq: indic: 142, 12, 2. 142, 29.

πεφίλησαι, *amatus es*, Secũda ſing. perfecti paſſ: habet eandem Characteriſticam, quæ in fut: act: ſecundum Regul. 136, 25.

πεφίλησθε, *amati eſtis*, Secunda perſ. perfecti paſſ. habet inſertum σ quia Tertia ſing. deſinit in ται purum. 138, 4.

πεφίλησο, *amatus eſto*, Secunda ſing: perfecti & pluſq. imperativi paſſ: quæ fit a Secunda Pluſquamperfecti indicativi, abjiciendo ε ante conſonantem augmenti. 143, 13.

πεφιλήσομαι, *mox amabor*, Paulo poſt futurum; formatur a Secunda perf. act. paſſ. interpoſito ομ 145, 10.

πεφιλῶμαι, *amatus ſim*, *fuerim*, Perfectum Subjunctivi paſſ. formatur a perf. ind. *πεφίλημαι*. 140, 36, 2. vid. per omnes num. & perſ. 141, 3.

πέφνω, *exſtinguo*, *occido*, Defect. deriv. a *φένω*, *occido*. 182, 33, 1. verbum poëticum, ſequitur in formatione temporum *φένω*. 201.

πέφραγμαι, *ſeptus ſum*, perfectũ paſſ. verbi *φράγνυμι*, ex *φράσσω*. vid. *φράγνυμι*. 187, 30, 2.

πεφράδαται, *dicti ſunt*. Ion: pro *πεφρασμένοι εἰσί*. 301. 3. unde & quomodo formetur vid. 300, 13, & deinceps.

πέφραχα *ſepſi*. perf. act. verbi *φράγνυμι*, *ſepio*, ex *φράσσω*. v. *φράγνυμι*.

πέφρικα, *horrui*, pro *πέφριχα*. ob præcedentẽ aſperam perf. act. verbi *φρίσσω*, f. *φρίξω* *horreo*, *horreſco*. 105, 21

πέφρικαν, *horruerũt*, Lycoph. Tertia pl. perfecti, quaſi eſſet Aoriſt: pro *πεφρίκασι*, a *φρίσσω*, *horreo*. 96, 28. 2

πεφρίκω, *horreo*, deſcendit a Perfecto *πέφρικα*, ex *Φρίσσω*. 218, 12, 1.

πέφυγα, *fugi*. vid. *πέφευγα*.

πεφυσιωμένοι ἐστὲ *inflati eſtis*, Paull 1. ad Cor. pro *πεφυσίωσθε*. 140. 31, 2. hanc periphraſin fieri ſæpius in indicat. act. & paſſ. nec in ceteris modis poſſe repudiari, docemur ibid. 140, 33. 1. &c.

πέψω, *coquam*, vid. *πέσσω*.

πῃ Adverbium, (cum ſimilibus indefinite poſitis) vox eſt Encl. 288, 6

πηγεσίμαλλος, *denſus lana*. Compoſitum ex duobus nominibus, inſerto σ, pro *πηγέμαλλος*, & hoc Dor. pro *πηγόμαλλος*. 219. 31, 1.

πήγνυμι, aut *πηγνύω*, *compingo*. Defect. fut. 1. *πήξω*. Aor. 1. *ἔπηξα*. paſſ. *ἐπήχθην* A. 2. paſſ. *ἐπάγην*, *παγῆναι*. *παγείς* P. m. *πέπηγα*. Perf. p *πέπηγμαι* habet ab ãtiquo *πήγω* vel *πήσσω*. 187

πηδέω, pro *πηδῶ* aut *πηδάω*, *ſalto*. Poëtica Epentheſis. 275, 4 2. 211, 13.

(*πήθω*) uſitate *πάσχω*, *παθεῖν*, *patior*, 194, 15, 1 procreat ex f. 2. *παθῶ*, verbũ circumflexũ (*παθέω*) unde uſi 3 perf *πεπάθηκα*, *paſſus ſũ*. 195, 20, 2. confer cum 195, 3. 2. orta ab eo tempora vide in *παθεῖν* & *πάσχω*.

Πηλείδης, *Pelides*, *Achilles*, Patronimicum. a *Πηλεὺς*, *Peleus*, *pater Achillis*. 212, 14, 2.

Πηληϊάδης, Ionice pro *Πηλείδης* (δης mutato in ων) *Pelides*, ex Gen. τοῦ

Πηλεὺς, interjecto ι. N. ὁ Πηλεὺς, *Peleus*. 212. 14. 2.

πηνέλοψ, *avis quadam anati ſimilis*, incerti generis eſt. 36. 38, 2.

πήξω, *compingam*. vid: πήγνυμι.

πήσσω vel πήγω, verbum antiq: v:ib:

πῆχυς, *cubitus*. G. πήχεως Att: pro πήχεος, 32, 15. m: g: 34. 14.

πῖδαξ, *fons*, comm: g: 36, 25, 2.

πίεσθαι. *bibiturum eſſe*. f. 2. inf: med: non πιεῖσθαι, a πίνω *bibo*. 207. 20.

πιθανώτατον, *probabilius*, *veriſimilius*, dixit Apoll: Att: & Iō 58, 40, 2

πιθέω, *perſuadeo*. fut: 1. πιθήσω, & Ion: πεπιθήσω, cum augmento perfecti. 299, 13.

πίθι, *bibe*, Imperativus verbi πίνω, *bibo*, ex (πῖμι). 207. 20.

πιμπλάμεναι, πιμπλάμενος, πίμπλασθαι, πιμπλάω, πίμπλημι, V: πίμπλημι.

πιμπράμενος, *incenſus*, *combuſtus*, vid: πίμπρημι aut πίμπρημι.

πιμπράναι, *incendere*. ibid.

πιμπράς, *incendens*, ibid.

πίμπρασθαι, *incendi*. ibid.

πίμπρημι, *incendo*. ibid.

πίνω, *bibo*, uſit: pro (πίω). 191. 17, 1. & pro (πόω ac πῶμι). 191, 23, 1 facit imperf: ἔπινον. Ex πίω fut: 2. m: πιοῦμαι. & πίομαι. Aor: 2. ἔπιον Ex (πόω) fut: ποθήσω perf. act: πέπωκα. Ex (πῖμι) imp: πῖθι, *bibe*. Ex (πῶμι) Imp: πῶθι, *bibe*, & perf: paſſ: πέπομαι per omicron. (ūde πόμα, potio) ut δίδομαι a δίδωμι. f: 1. paſſ. ποθήσομαι. A: 1. ἐπόθην. 207, 17 πίνω τὸ οἶνον, *bibo vinum*, valet τοῦ οἴνου. 241, 19, 2.

πίομαι, *bibam*. fut: 2. m: vid: præced: πίνω. & 113, 7, 1.

πιοῦμαι, *bibam*. vid: πίνω.

πιπίσκω, *potum offero*, 191, 17, 1. facit a (πίω) in fut: 1 πίσω. Aor: 1. ἔπισα. inf: πίσαι. Part: πίσας 197. 22, 1.

πιπλάναι, *implere* vid: πίμπλημι.

πιπλάω, *impleo*, format fut: πλήσω a (πλάω). 198, 19, 1.

πιπλέω, πιμπλάω, idem πίμπλημι aut πίμπλημι, *impleo*, 185, 30, 1. u[ſu] pro (πλέω) 191, 19. 1

πίπλημι aut πίμπλημι, *imple[o]* (alio etiam modo πιπλέω, πιμπλέω) imperf: ἐπίπλην. imp: compoſ[it]: ἐμπίπλη Att: pro ἐμπίπληθι, aut ἐμ[]πίπλαθι inf: πιπλάναι. Paſſ: πι[μ]πλαμαι. imperf: ἐπιμπλάμην in[f:] πίμπλασθαι. Part: πιμπλάμενος, [&] πλήσω, &c. a (πλέω) aut etiam πλήθω 185, 29, 1.

πιπράσκω *vendo*. Defect: oritu[r] fut: περάσω, a (περάω). vid: πέρνημι 184, 15. 1. proque (πράω) uſurpatur. 191, 25, 1.

πιπράω, πίπρημι & πρήθω, uſurpantur pro (πράω). 191 27, 1.

πίπρημι aut πίμπρημι, *incendo*, *comburo*, imperf: ἐπίμπρην inf: πιμπράναι. in compoſitis ἐμπιπράναι apud Ariſtoph. part: πιμπράς. paſſ: πίμπραμαι imperf: ἐπιμπράμην. inf: πίμπρασθαι part: πιμπράμενος. Alia tēpora ſumit a (πρήω) aut πρή[θω] f: πρήσω πρησθήσομαι. aor: paſſ: ἐπρήσθην. perf. πέπρησμαι 185, 39. 1.

πίπτω *cado*, Defect: deriv: a (πίτω) 182, 37, 2. & pro illo uſurp. 191, 12, Opt: πίπτοιμι, *cadam* &c. Aſſu[mit] Aor: 1. ἔπεσα. *cecidi*, a (πέτω) fut: 2. m: πεσοῦμαι. aor: 2. ἔπεσον, πέσοιμι ...σεῖν a (πεσέω) unde πέπτωκα, *lapſ[us]* fut: 1. πλάσω. perf: πέπτωκα. pa[rt:] πεπτωκώς, per Syncopen πεπτώς & rurſus per Epentheſin πεπτηώς.

πίσαι, *obtuliſſe potum*. vid: πιπίσκω

πίσας, *qui dedit ad potandum* ib.

πίσυρες, *quatuor*, poët. pro τέσσαρες 311, 8.

πίσυρες, *quatuor*, Poet. pro eo[d]. ib.

πίσω, *dabo ad bibendū*. v. πιπίσκω.

πιτνέω, *cado*. Defect; deriv: a πίτω *cado*, interp: ν, & ε verſo in ι 182, 36.

πίτνω, *cado*. Defect: derivat: eodem modo ac præcedens a πίτω. ibid.

πιφάσκω, πιφαύσκω. πιφαύσκω, & φάσκω, *dico*, Defectiva ſunt. & deriv.

derivat a φάω. 183, 10, 2.

(πίω) uſit: πίνω, *bibo*, & πιπίσκω, *potum offero*. 191, 17, 1. quæ pariat tempora vid: in iiſdem verbis.

πλάγξω *errare faciam*, fut: 1. verbi πλάγγω. 89, 14. a quo aſſumitur a πλάζω. *errare facio* 196, 27.

πλαγῶ, *percutiam* fut: 2. verbi πλήσσω, *percutio*. 117. 24.

πλαδῶ, fut: 2. a πλάσσω, *fingo*, nunquam dicitur. 101, 19, 2.

πλάζω, *errare facio*, γ poſcit ante ξω in futuro πλάγξω, quaſi a πλάγγω. 195, 27.

πλακόεις, *placenta*, vid: πλακοῦς.

πλακοῦ vocat: ibid:

πλακοῦς, *placenta*. m: g: 35, 32, 1. Contrahitur ex ὁ πλακόεις: ἡ πλακόεντος, πλακοῦντος. 44, 27, 1. voc: ὦ πλακοῦ. 40, 21. ſc: poet: communiter πλακοῦν. 310, 18. (99, 22.

πλακῶ. *plicabo*, ft 2. verbi πλέκω.

πλάξ. *tabula*, fem: gen: 36 6, 2.

πλασθήσομαι, *fingar*, vid: πλάσσω.

πλάσσω, *fingo*. fut: 1 πλάσω pro πλάσσω. abjecto σ, 89, 24. paſſ: πλασθήσομαι, σ futuri act: tranſlato ad paſſivum; quod fit antecedente vocali brevi aut ancipite. 123, 11. perf: act: πέπλακα. paſſ: πέπλασμαι in σμαι ſicut omnia in δω, θω, ζω, σσω vel ττω, & ω purum, ſi habuerint σ in fut: act: & paſſ: 134, 13. & deinceps. nunquam facit in f: 2. πλαδῶ. 101, 17, 2.

πλάσω, *fingam*, v: præced: πλάσσω.

πλάτων. *Plato*, *qui latos habet humeros*. a πλατύς, *latus*. 214, 17, 1.

(πλάω) uſitate πιπλάω, πίμπλημι, πλήθω, *impleo*. 191, 19, 1.

πλεῖν & διαπλεῖν, item πλεῖν, *navigare*, vid: πλέω.

πλεῖστος, *plurimus*, Superl: a πολύς, *multus*. 60, 8. dicitur quaſi πλεῖστος. 60, 15, 2.

πλείων, *copioſior*, *major*, comp: a πολύς, dicitur quaſi πλείων. ibid.

πλέκω, *plico*. f: 1. πλέξω. 89, 3. f: 2. πλακῶ 99, 22. de horum temporũ formationibus vid. ibid.

πλέξω, *plicabo*. vide verb: præced:

πλέοιμι, οις, οι, *navigem*, *navigarẽ*, πλέομεν, *navigamus*; πλέουσι, *navigant* vid: πλέω, *navigo*.

πλεῦν, *plus*, pro πλέον, πλεῦν; πλεῦνες pro πλέονες, *plures*, Ion. 297, 3.

πλεύσω, *navigabo*. v: πλέω, *navigo*.

Πλέω, *plenum* pro πλέων. Accuſativus ſing: habet ω pro ον, cum compoſitis τὸν & τὸ ἔκπλεω, ἀνάπλεω, ἔμπλεω, &c. 26, 33, 2.

Πλέω, *navigo*, & cetera Diſſyllaba in εω non contrahuntur in Prima ſing: nec in Prima & Tertia pl præſentis & imperf: nec in toto Subj. & Opt: ſed in imp: & inf. πλέω, *navigo* πλέομεν, *navigamus*, πλέουσι, *navigant*; nõ πλῶ, πλοῦμεν. πλοῦσι ἔπλεον, ἐπλέομεν. Πλέω, ῃ, ῃ Πλέοιμι οις, οι. infinit: πλεῖν, *navigare*, ſed & πλέειν, διαπλέειν in proſa. Etiam Tertiæ ſing: negligunt contractionem: ῥέει, *fluit*: κατέχει, *affundebat*; δέεται *rogat*: ἐδέετο *rogabat*. &c. 87, 21, 1. Habet fut: 1. Πλεύσω 91, 33. Uſurpatur pro inuſit: (Πλόω & πλῶμι) 191: 21, 1.

Πλέω, *navigem*, Subjunct: non contrahitur. vide πλέω, navigo.

Πλέων ἐπὶ, *navigans in*. Dactylus apud Poëtas, quibus contrahere duas ſyllabas in unam frequentiſſimum. 278, 8. De diverſis modis, quibus fit hæc contractio, vide ibid: in antecedentibus & conſeq.

Πλέων, *major*, *copioſior*, poëtis pro πλείων. 194, 29.

Πληγή, *plaga*, *ictus*, verbale: venit a perf med: πέπληγα, *percuſſi*, quod a πλήττω, *percutio* 217. 16.

Πλήγνυμι, aut πληγνύω, *percutio*, *ferio*. Defect. ſumit fut: 1 Πλήξω, Aor. 1. ἔπληξα, ἐπλήχθην. Aor: 2. ἐπλάγην. perf: paſſ. πέπληγμαι, ab

antiquo πλήγω, aut πλήσσω. 187, 5. 2

πλήθω, *impleo*, fut. 1. πλήσω, conſonante θ ejectâ è medio: (ut faciunt verba pleraque quæ habentia conſonantem, & in primis δ, τ, θ, ζ, ante ω præſentis, eam in futuro euphoniæ causâ abjiciunt). 89, 19 185, 35, 1. uſurpatur pro inuſit: (πλάω) 191, 19, 1

πληκτίσατος *promptiſſimus ad percutiendũ*, Superl: veniens a Subſtantivo ὁ πλήκτης. *percuſſor*. 61, 10. 2.

πλὴν. *præter, præterquam*, Adv: Separat: conſtr: cum Gen. πλὴν ἄλλων, præter alios, habet etiam caſum verbi: Iſocr: ἐδὲν ἔτι ἄλλο φάρμακον πλὴν λόγος, *nullum adhuc aliud remedium præterquam ſermo*. 235, 1, 2

πλήξω, *percutiam*. vid: πλήγνυμι.

πλησίον, *prope*, Adv: loci, apud Eurip: adſciſcit Dat: ſed commodi. ςαθεὶς τῷ τεκόντι πλησίον, *propter patrem ſtans*. 234. 13, 2.

πλησίος *propinquus*, in Comp: & Superl: habet Attice -αίτερος, -αίτατος. 58, 40, 1.

πλήσσω. *percutio* (verbum antiquum 187, 9. 2). fut: 2. πλαγῶ, perf: m: πέπληγα. 117, 24.

πλήσω, *implebo*, fut: 1. verbi πλήθω, 89, 19. ſive πίμπλημι, ſive πιπλάνω, a (πλάω). 185, 36. 1. 198, 19, 1.

πλούταξ. *opulentus*, deriv: a πλοῦτος *divitiæ*. 214, 15, 2.

πλουτίζω, *locupleto*, deriv: a πλουτέω *dives ſum*: habet plura tempora præter præſ: & imperf: quia diverſum efficit ſenſum a primitivo. (cum alia in ιζω orta a circumflexis eandem habentibus ſignificationem ſint defectiva). 182, 8, 2. confer. 182, 46, 1.

Πλούτων, *Pluto, Deus inferni & opũ*, deriv: a πλοῦτος, *divitiæ*. 214. 17, 2.

(πλόω & πλῶμι) uſ: πλέω. *navigo*. 191

πλώω, Poet: p: πλέω, *navigo*. 276, 35

πνεύσω, *ſpirabo*. vid: ſeq:

πνέω, *ſpiro*, habet in f. 1 πνεύσω, 92, 1

πνῖξ, *ſuffocatio*. f. g. 36, 6, 2.

πνευσθήσομαι, *ſpirabo*, fut. 1. paſſ: ab inuſitato πνεύω pro πνέω vel πνείω, *ſpiro*, retinet υ ante θήσομαι; ſicut quædam alia hujuſmodi futura verborum in εω. 126, 13, 1.

πνὺξ, *locus Athenis, ubi concio habebatur*, fem: g. 36, 7, 1.

ποδαγρᾶν. *podagra laboro*, habet in fut: 1 ποδαγρήσω. ejuſque rationem vid. 93. 10, 2.

ποδαπὸς, *cujas?* interrogativum cui reſpondet ὑμεδαπὸς *veſtras* & ἡμεδαπὸς, *noſtras*, &c. Compoſitum a δάπεδον, *ſolum, terra*. 65, 30, 2

Ποδῆς. ὁ, *Podes*. Gen: τ Ποδῆ. ſecundum Gazam. 20, 29, 1.

Πόδιλς. ἡ, *urbs Cariæ* & *cives ejus*, cum legitur addito articulo, ſubeſſe videtur intelligi πόλις. 213. 30. 2

πόθεν, πόθι, πόσε, Encliticæ. vid ---

ποθεῖν, *deſiderare* habet in Conſtr. ſolum accuſativum. 244, 45, 2.

ποθήσομαι vide πίνω. (39, 25.

ποία. vel πόιη, *herba*, Ion. pro πόα.

ποιεῖσθαι, *æſtimare*, *ducere*, crebro conſtruitur cum περὶ. 243, 17, 2

ποιεῖτε, *facite*. cum Acc. perſonæ. Matth. καλῶς ποιεῖτε τοὺς μισοῦντας ὑμᾶς, *bene facite illis, qui vos oderunt*, pro τοῖς μισοῦσι. 248, 1, 1.

ποιέοισα, *faciens*, Dor. pro ποιοῦσα 303, 14. (299, 24

ποιέεσκε, *faciebat*, Ion. pro ἐποίει.

ποιεῦσα, *faciens* D. pro ποιοῦσα. 303

ποιεῦσι, *faciũt*, Iõ. pro ποιοῦσι. 297, 13

ποίη, *herba*, vid. ποία

ποιητέων Ion. pro ποιητῶν, *poetarum*. ποιητάων pro ποιητῶν, *poetarum*. 296. 30

ποιητὴς, *poeta*, & alia nomina Primæ vel ſecundæ decl. in Nom. Oxytona fiunt in Gen. & Dat. ſingularis. Dual. & plur. num: Periſpomena. 282, 14

ποίμνιον *grex*, Diminutivum. a primitivo ποίμνη, idem, habet (uti quædam alia) finem, non vim diminutionis. 215, 38. 2.

ποιοῦμαι ἐλάττονα, *minoris facio*, *ſupplicii*,

ſupplebis, ἀντὶ, περὶ, vel ἀφεὶ ἐλάττονος. 243, 7, 2.

ποιῶν faciens. G ποιοῦντος. 30,18.

πόλει, duæ urbes (docente Steph. dicendum eſt) in duali, non πόλεε. neque πόλι, ac multo etiam minus πόλη. 49, 10, 2

πολέες, πολεῖς multi, πολέας, πολεῖς multos vid. πολύς.

πολεμησείω. bellare geſtio. Defect: deriv: a fut: πολεμήσω, bellum geram. 183, 18, 1.

πολλοί, multi. vid: πολύς.

πόλευς. D: pro πόλεως. 303,16.

πολιήτης, civis, pro πολίτης, Epentheſis poëtica 275 19. 1.

πόλις, urbs. G: πόλιος. 30,25. Declinatur ut ὄφις, 48 38. 1. videtur intelligi ſub articulo, cum legitur ἡ Ὀδυσσοῦς, ἡ Ποδοῦς, nomina urbium, illud Hiberia, hoc Caria. 213,29,2.

πολίχνη, oppidulum, Diminutivum a πόλις 215, 30. 2.

πολίχνιον, minutum oppidulum, Diminutivum derivatum a Diminutivo alte o πολίχνη ibid:

πολλὰ, multa. vid: πολύς.

πολλῇσι νήσοισι καὶ Ἄργεϊ παντὶ ἀνάσσειν, multis inſulis & toti Argivorum civitati præeſſe regio imperio, verſus Homeri; quo docemur, vi Cæſuræ ſyllabam brevem produci; ut fit in voce πολλῇσι 261, 5.

πολλὸς, multus, vid: πολύς.

πολὺ. multum, ibid.

Πολυδάμας. Polydamas, aſſumit in voc: (ſicut multa propria & quædã alia in ας, ſine accentu in fine) ν pro ς: ὦ Πολυδάμαν. 41. 4 Sed Poëtæ quoque Πολυδάμα, Αἴα. 41 12.

πολλὼ, multum. vid: πολύς.

πολύπους, multipes, Adject: comm. gen: in neutro habet πολύπουν. 56, 11, 2. facit Gen: πολύποδος & πολύπου, 54. 11, 2.

πολὺς ὁ, multus, habet fem: ἡ πολλὴ neutrum eſt τὸ πολύ; 55, 28. Declinatur contra regulam in Acc, τὸν πολὺν, τὸ πολύ: Ceteri caſus in omnibus generibus & numeris formantur a πολλός. 56, 20, 2. Hos vide in toto ſingulari. 56, 30. 1. At Poëtæ declinant πολὺς ut ἡδὺς, dulcis: Gen: πολέος: Nõ: pl: πολέες πολεῖς: Acc: πολέας πολεῖς: Item πολλὸς πολλὴ, πολλὸν, ut καλὸς, καλὴ, καλόν: 57. 3, 1. Comp. eſt πλείων, major, copioſior: Superl. πλεῖστος, pluſimus. 60, 7.

πόμα. potio, deriv: a πέπομαι, perf: paſſ: verbi πίνω, bibo, ex (πόω) 207,

πομφόλυξ. bulla, f: gen: 36 9, 2.

πονεῖν τὰ σκέλη. laborare ex cruribus, i. e. eſt, quod κατὰ σκέλη 248, 12

πονέω, laboro. fut: 1. -ήσω, & -έσω. ſed ήσω uſitatius 94, 2.

πονηρὸν ὁ συκοφάντης, ſupple χρῆμα calumniator peſſimum eſt negotium. Ellipſis nominis. 255, 22.

πόνος, labor, deriv: a πέπονα, laboravi, præt: med: verbi πένομαι, laboro. 182, 44. 1. (309. 24.

πόντοφι poët: pro πόντος, pontus.

πόπανον, libum, venit a πέπτω, coquo 217, 19. 2.

πόρρω, longe, & ſimilia habentia in medio ρρ, ſcribenda ſunt priore ρ levigato, poſteriore aſpirato. 12, 25. Conſtruitur cum Gen. ſicut alia Adverbia loci: πόρρω τῆς ὑποθέσεως, longe extra materiam. 234, 17, 2.

πορρώτερος, remotior: πορρώτατος, remotiſſimus. comp: & Superl: deriv: a præc: Adverbio πόρρω, longe, 62, 13

πορφυρᾶ, purpurea, contrahitur ex πορφυρέα 22, 23, 1.

Ποσειδᾶν Dor: pro Ποσειδῶν, Neptunus, 302, 21.

Ποσειδῶν, Neptunus, voc: ὦ Πόσειδον 40, 9.

ποσὶ, pedibus, Dat: eſt plur: a Nom: ſing: πούς, pes. 42, 17. nõ ποσσὶ 43, 6, 2

πόσις, ὁ. maritus, declinatur, ut ὁ ὄφις. 48, 37, 1: (306, 3.

πότιμος fluvius, Æol: pro ποταμός.

Digitized by Google

ποτὲ, *aliquando*, Adv. vox Enclitica. 188, 87.

ποτὶ, *ad*, Dor. pro πρὸς. 304, 11.

ποτίστατος, *bibaciſſimus*, Sup. venit a nomine Subſt: ὁ πότης, *potor*. 61, 12

πότνα poët: pro πότνια, *honoranda*, Diptot: 50. 25, 2.

πού. *alicubi*, Adv: Enclit. 288. 17.

ποῦ 'σ' pro ποῦ ἐστὶ, *ubi eſt?* Ariſt: Eliſio initio & fine vocis. 14, 23, 1.

ποῦ 'στι pro ποῦ ἐστι, *ubi eſt?* Abjectio primæ vocalis ſequentis vocis: quæ fit apud Poëtas, & etiam apud Atticos in oratione prorſa. 12, 33, 2.

πουλὺς Ion: pro πολὺς, *multus*, 297, 21

ποῦς, *pes*, G: ποδὸς. 29. 2. 32, 7. m: gē 35, 31, 1, voc: ὦ ποῦς. 40, 22 Dat: & Abl: pl: ποσί. 42, 17. Ratio quare non ποσὶ 43, 6, 2. Compoſita ejus faciunt in Gen: -ποδος, & -πυ: ὁ δίπους *bipes*, τ̃ δίποδος δίπυ: Οἰδίπους. *Oedipus*, τ̃ Οἰδίποδος, Οἰδίπου: Sed hoc etiam in Prima declin: Οἰδιπόδης, Οἰδιπόδου. 54, 11. 2

(πόω & πῶμι) uſitate πίνω, *bibo*. 191. 23, 1. 207, 19.

πρᾶγμα, *negotium*. verbale deriv: a perf: paſſ πέπραγμαι, *egi*. 217, 34

πραγμάτεσσιν Dor: & Æol: vel in proſa, poët: in verſu pro πράγμασιν *negotiis*. 310, 25.

πραγῶ, *faciam*, futurum 2. verbi πράσσω vel πράττω, habet γ, quia hæc verba in -σσω vel -ττω habuerunt γ antiquam Præſentis Characteriſticam, quaſi diceretur πράγω. ideoque fut: 1. πράξω, pro πράγσω, fut: 2. πραγῶ. 101, 32, 1. 90 1.

πραθῶ, *vaſtabo*. dicitur poët: pro πορθῶ, a πέρθω, *vaſto* 100, 17.

πρακτέος α, ον, *agendus a, um*, verbale deducens a Tertia ſing: perfecti paſſ: πέπρακται, *actum eſt, egit*. 217. 35.

Πράξιλλα, *Praxilla*, Dimin: deriv: a πρᾶξις, *actio*, 215, 38, 1.

πρᾶξις, *actio* f: gen: verbale, a πέπραγα, ξω. 37, 6.

Πράξω. *faciam*, vid: πράττω.

Πρᾶος, *mitis*, habet in Comp: πραότερος, Superl: πραότατος per omicron, non per omega, quia vocalis præcedit longa 58. 9. Πρᾶός εἰμι, *mitis ſum*, monet Encliticam qualemcunque poſt properiſpomenon carens poſitione, transferre in illud accentum ſuum. 289, 4. (302, 22.

Πρᾶτος, *primus*, Dor pro πρῶτος.

Πράττω. *facio*. (quaſi eſſet πράγω) habet in fut: 1 (olim πράγσω) πράξω, fut: 2. πραγῶ. 90, 4. vid: etiam πραγῶ.

(Πρέω) uſitate πιπρήσκω, *vendo*. 191, 2, 1. aut πίπρημι. id: 184, 1, 2

(Πρέω) uſitate πιπρέω πίπρημι & πρήθω, *uro*, 191, 27, 1. 185, 39, 1.

Πρέπει. *decet*, habet in Conſtr: Dativum; ſed ſequente Infinitivo cum Accuſativum, ut apud Latinos: πρέπει αὐτὸν τοιοῦτον εἶναι, *decet eum eſſe talem* 246, 43. 1.

Πρέσβα ἡ. ὦ, *vetula*, pro πρέσβειρα, Diptoton eſt. 50, 42, 2.

Πρέσβειρα ἡ, *vetula*, Poeticum, derivatur ab ὁ πρέσβυς *ſenex* 216, 10. 1

Πρήθω, *incendo*. uſitatum in præſ. & imperf: pro (πρέω) 191, 27, 1 vid: πίπρημι.

Πρησθήσομαι, *incendar*, vid: ibid:

Πρήσω *incendam*. ibid.

Πρηΰς, *mitis*, Ion: pro πρᾶος. 297, 4

Πρίαμαι, *emo*. (πρίημι quod apud Etymol. inuſitatum) Defect: imperf: ἐπριάμην, Subj. πρίωμαι Inf: πρίασθαι Part: πριάμενος. A πρίαμαι, reliqua ſumit tempora: Ε πρίω, emebas, ponitur pro ἐπρίασο in imperfecto. Ε πρίω, emiſti pro Ionico ἐπρίαο, ſive ἐπρίασο in Aor: 1. medio. imperativus πρίω ex πρίασο *eme*. 184, 28 1.

Πριάμενος. *emens*, v: præc: πρίαμαι.

Πριαμίδης, *Priamides*. Patronym: maſc. 212, 21.

Πριαμὶς. *Priami filia*. Patronym. fem.

Digitized by Google

fem: deriv: a maſc: πριαμίδης. 212, 20
πρίασθαι, emere vid: πρίαμαι Conſtruitur cum Ablativo pretii ut apud Latinos: Lucian: πρίασθαι βοῦς δυώδεκα, emere bubus duodecim, h: e: ᾧ χρυσῷ ἐπὶ βουσὶ δυώδεκα 143, 27 2.
πελάσω & πελῶ emam. v: πριάω.
πελάω, emo, fut. 1. πελάσω, & abjecto σ ultimaque ſyllaba circumflexâ. πελῶ 91. 12.
πρὶν, priuſquam, admittit quatuor modos, Indicat: Subj: Optat: & infin: πρὶν ἤρξατο δυνάμεις τῶν Ἀθηναίων, πρὶν ἄρχεται. πρὶν ἂν ἔλθῃ, πρὶν αὐξῆσαι τὴν δύναμιν. antequam invaleſcerent opes Athenienſium. 251. 17.
πρὶν, πρὶν ἢ, priuſquam, &c. poſita ante infinitivum vide ὅταν.
πρὶν ἢ συνελθεῖν αὐτοὺς, priuſquam illi conveniſſent, ſic ſuppleveris, πρὶν ἢ συνέβη αὐτοὺς συνελθεῖν. q: d: priuſquā accidit illos convenire. 232, 23, 1
Πρῖνος, ilex, comm: gen. 24, 17.
Πελῶ emam vid: πριάω.
πρίω. eme vid: πρίαμαι.
πρίωμαι emam. ibid.
πρίων, ſerra, G. πρίονος, mutato ω in ο. 28. 28. maſc: gen: 37. 15, 2.
πρὸ, ante, Præpoſitio retinet vocalem ſuam ſequente vocali alia. 13. 5, 1. Procreat Comp: & Superl: πρότερος, prior πρῶτος per contractionem πρῶτος, primus 62, 21. Regit ſolum Geni: πρὸ θυρῶν, ante fores. πρὸ πολλῶν ἐτῶν, ante multos annos. 232, 5, 234, 18. 1 πρὸ poſt Comparat: ut ſubaudit Doct: pariſ: ita Dan: Heinſius expreſſit αἰτῇ: Ἄλλον ἔχει κατ᾽ οἶκον φιλαίτερόν αὐτῇ ἐμοῦ ἄνδρα. alium octu virum habet ſibi me cariorem. 242. 3, 1. πρὸ, περὶ, αὐτὶ. & omnes præpoſi. præter eas, quæ accicarent, Oxyt: ſunt: ſed poſtpoſitæ caſui ſuo, ut uſurp: pro verbis ſubſt: retrahūt accentum in primam. 281, 16.
πρὸ τοῦ αἰτῆσαι ὑμᾶς αὐτὸν, priuſquam vos illum rogetis, 227. 9, 2.
πρὸ & περὶ retinent vocalem. &c. vid: περὶ & πρό.
προβάσι, ovibus (a vet: πρόβας, ατος) Poët: pro προβάτοις: 30, 4 52, 44. 2
πρόβατα, oves, conſtructum cum verbo ſingul: ποῦ ἐστι πρόβατα δόξης σου; ubi ſunt oves gloria ta? ſuppl: Ποῦ ἐστι τὸ ποίμνιον, πρόβατα δόξης σου; ubi eſt grex, oves tua gloria? 229, 20, 1. Eadem vox modo juncta ſingulari, mox plurali: τὰ πρόβατα τῆς φωνῆς μου ἀκούει. καὶ αὐτὰ ἀκολουθοῦσί μοι, oves vocem meam audiunt, & ipſa ſequuntur me. Ioh: 10 ib: paulo poſt.
προέβαλλον, προύβαλλον projiciebā, a προβάλλω, v: περὶ & πρὸ retin: &c
προῄει, prodibat, Pluſq: perf: med: verbi πρόειμι, prodeo, cuius ſimplex εἶμι, eo, habet perf: med: εἶα, Att: ᾔα, pluſq: ᾔειν. 175. 17.
προεκπέδηται, ante edit, fut. 2. med. venit a verbo ſimplici (ἔδω) vid. ἐσθίω edo 207, 8.
πρόες, præmittito, Aor: 2. imp: m: a ſimpl: ἵες, ἕς, mitte, ab ἵημι, mitto. 167, 1, 2. προεῖ, idem. 286, 20.
προπαροξύτονον, vocabulum habens accentum acutum in Antep. 280, 17. ex πρὸ ante & ὀξύτονον. 280. 28, 2.
προπερισπώμενον, vocabulum habēs accentum circumflexum in penultima. 280, 20. 281, 1, 2.
πρὸς a, ad, prope, &c. Præpoſ. regit Gen. Acc. & Ablat. 233, 15. 237, 29.
πρὸς τὸ μάχεσθαι, ad pugnandū. 226, 5
πρὸς aliæque præpoſitiones, διὰ, κατὰ, εἰς, περὶ. omiſſæ addunt frequenter Accuſativum cuivis nomini aut verbo. 248, 8
πρὸς in compoſitione auget & minuit vim ſignificat. 220, 31. 221, 17.
προσαμφιέω & Att: προσαμφιῶ, inſuper induam, fut. 1. a præſ. προσαμφιέω. inſuper induo 91. 9.
προσάπτομαι, leviter tango. 221, 19, 1.
προσέβαλλον, adjiciebam. habet augmentum in medio: quod plerumq;

παρέξομαι. παρέξω). v: παρέχω
πᾶς ὁ, *omnis*, facit fem: ἡ πᾶσα, neutr: τὸ πᾶν: cũ compoſitis. 55, 22
πᾶσι, *omnibus*, contra Reg: propeριſpomenum eſt. 286, 1. 2.
Πασίας, *Paſias*, frequẽtius in Gen: Πασίου, quam Πασία. 20, 28.
Πασαργάδαι. αἱ, *civitas Perſiæ*: ſervat genus terminationis, ſc: femininum: οἱ Πασαργάδαι, *cives ejuſdẽ urbis*, maſculinum eſt. ſubaudito ἄνδρες. πολῖται. *viri, cives*. 213, 33, 2
πάσχω, *patior*, uſitatum in Præſenti & imperf: pro (παθέω) 191, 6, 1. & (πήθω) 191, 15, 1. facit imperf. ἔπασχον. Dio. Sed fut: 1. πείσομαι, pro πηίσομαι, fut. 2 παθῶ, A. 2. ἔπαθον, παθεῖν, παθὼν aſſumit a (πήθω). Perf: act: πεπάθηκα a (παθέω, quod ex fut: 2. παθῶ) Perf: med: πέπονθα a (πενθέω). 206, 16.
πάτερ ἡμῶν, pro πάτερ ἡμέτερε. *pater noſter*, dicitur ſecundum Regulam de Genitivis Pronominum primitiv: loco Poſſeſſivorum. 238, 37
πατέρα cur in Acc: non πάτρα. vid: πατήρ.
πατήρ. *pater*, & alia Nomina quæ declinantur per Syncopen, retinent ε G. ante ρα, πατέρα. *patrem*, μητέρα. *matrem*, γαστέρα, *ventrem*. nã ἡ πάτρα. eſt *patria*; ἡ μήτρα. *matrix*; ἡ γάστρα. vel γάστρη. *fundus navis. carina*: ſed ἡ θυγάτηρ, *filia*, τῆς θυγατέρος. θυγατρὸς, habet θυγατέρα & θύγατρα, quia hinc nullum oritur dubium. 39, 12, 2. voc: ὦ πάτερ. 40, 3. Dat: pl. τοῖς πατράσι. 42, 30.
πατραλοίας. *parricida*. G: ου. & α. 20, 19. 20, 22, 2.
πατράσι, *patribus*. vid: πατήρ.
πατρίδα. non πάτριν. vid: πατρίς.
πατρίδιον. *paterculus*, Dimin: a πατήρ 215, 7, 2.
πατρίς, *patria*, (ut ſimilia accentũ habentia in ultima) tantũ facit Acc. πατρίδα. 39, 2, 2, Sed Comp. potius ιν habent quã ιδα: Φιλόπατριν, *patriũ amantem*, quã Φιλοπάτριδα. 39, 6, 2
πατρῷος, *paternus*, Poſſeſſ. 1 (ibid
πατήρ, poëticum. 214. 1, 2.
πατρώϊος, *paternus*, dicitur in proſa
Παυσανίας, *Pauſanias*. G: ου, & α 20, 23, 2.
παύω, *ſedo*. fut: 2. παῶ. 99, 12.
παῶ. vid: præced: παύω.
πεινᾷς Æoles pro πεινᾷς; πεινῇ pro πεινῇ. *eſuris, eſurit*, a πεινάω, *eſurio*: jota, alioqui ſubſcribendũ poſito ad latus. 306, 9.
πεινῇς, *eſuris*, Dores, eoſque imitantes Attici pro πεινᾷς, non ſubſcripto jota. 303. 24.
Πειραιᾶ, Piræeum, Accuſativus ſingularis, contractus, e τὸν Πειραιέα a Nom: Πειραιεύς, *Piræeus*, habente ευς purum. 46 29, 1 ſecundum regulam, de Nom: Acc: & voc paulo ſuperius ibidem.
πείσομαι, *patiar*. vid. πάσχω.
πελεκᾶς, ὁ, *pelecanus*. G: τοῦ πελεκᾶνος. 34. 30, 1.
πέλω, ſum, Defect: 182, 2, 1.
πέμπω, *mitto*, f: 1 πέμψω, p. Att: πέπομφα, pro πέπεμφα. 106, 17.
πέμφιξ, *flatus*, fem: g: 36, 10, 2.
πέμψω. *mittam*. vid: πέμπω.
πένησσα, ἡ, *pauper aliqua*. Denom: ab ὁ πένης. *pauper*. 216. 16, 2.
πένομαι, *laboro*, vid: πένω.
πεντεκλινον. vid. πεντακλινον.
πέντε, *quinque*, Aclitōn: 63, 20.
πεντέκλινον & πεντάκλινον, *quinque habens lectos*: Compoſita a πέντε; illud ſine mutatione in medio, hoc inſerto α 220, 18.
πεντεσύριγγος, *habens quinque foramina*. Compoſitum parte prius ex πέντε, *quinque*, in medio nihil murat. 220, 17.
πένω, *laboro*, Defectivum notat Euſtathio; Sed vix eſt in uſu, quamvis πένομαι ſæpe inveniatur apud Hom: Præt: m: πέπονα, *laboravi*: unde

unde πόνος, *labor.* 182, 40, 1.
πεπόνθημαι, *paſſus ſum.* vid: πάσχω, & πήθω.
πεπαρῴνηκα, *peccavi vinolentia.* Perfectum verbi παροινέω, habens duobus locis augmentum, initio & medio. 82, 32, 1.
πεπείθετο, *perſuadebat, perſuadebatur,* pro ἐπείθετο, imperfectum paſſ: Ionice præfixum habens augmentum perfecti. 299, 19.
πέπεμφα, *miſi.* vid: πέμπω.
πεπεράτωται, *definitum eſt,* vid: πέπρωται.
πεπέτασμαι, *extenſus ſum,* perf: paſſ: verbi πετάννυμι, *tendo,* (ex πετάω) 86, 24, 1.
πέπηγα, *compegi,* perf: med: verbi πήγνυμι ab antiquo πήγω vel πήσσω. 87, 2, 2.
πέπηγμαι, *compactus ſum.* vid: πήγνυμι.
πεπιθήσω, *perſuadebo,* Ionice pro communi πείσω, a πείθω, *perſuadeo* habet augmentum perfecti; ut fit in his cum futuris primis, tum Aoriſtis ſecundis, & interdum præſentibus, aliiſque temporibus, more Ionum. 299, 13.
πέπλασμαι, *fictus ſum,* perf: paſſ: verbi πλάσσω. 134, 22.
πέπληγα, *percuſſi:* perf: med: a πλήσσω, *percutio.* 217, 16.
πέπληγμαι, *percuſſus ſum.* perf: p: ab eodem πλήσσω vel πλήττω. vid. πλήγνυμι. 187. 4, 2.
πεπλήθαται, *impleti ſunt,* Ion: pro πεπλησμένοι εἰσί. Tertia pl: perfecti paſſ: formata a Tert: ſing: πέπλησται, *impletus eſt.* 301, 5.
πεποιήμην, *factus ſum,* Aoriſtus 1. opt: paſſ: in Secunda tertiaque perſona docet Scott: ponere accentum antepenult: πεποίηο πεποίητο: at Maſcaris ſcribit πεποιῷο & πεποιῷτο. 142, 35, 1 &c.
πεποιῆσθαι ἐξ ἑνὸς λίθου, *factum eſſe ex uno lapide,* dictum eſſe per Ellipſin præpoſitionis ἐξ, docetur ex Theophraſto. 241, 25, 1.
πεποιθέω, *confido,* quod venit a præt: m: πέποιθα, habere futurum (quo ſimilia verba carent) arguit verbale πεποίθησις, *confidentia.* 218, 11, 2.
πέπομαι. vid: πίνω bibo.
πέπομφα, *miſi,* vid: πέμπω.
πέπονα, *laboravi,* vid: πένω.
πέπονθα, *paſſus ſum.* vid: πάσχω.
πέπρησμαι, *incenſus ſū.* v: πίπρημι.
πεπρωμένη. vid: ſeq.
πέπρωται, *decretum eſt, fato ſtatutum eſt,* dicitur per Syncopen pro πεπεράτωται, a περατόω, *decerno, determino, definio,* quod a πέρας, πέρατος, *finis.* a πέπρω) venit πεπρωμένη *fatum.* 276, 13, 1. 194, 21.
πέπταμαι, *extenſus ſum,* per Syncopen pro πεπέτασμαι. vid: πετάννυμι.
πεπτεώς, *lapſus,* per Epentheſin pro πεπτώς, quod per Syncopen pro πεπτωκώς. vid: πίπτω, cado.
(πέπτω) uſitate πέσσω vel πέττω, *conſumo, coquo.* 191, 8, 1. 203, 8.
πέπτωκα, *cecidi.* πεπτωκώς, *lapſus.* vid: πίπτω.
πέπυσμαι, *ſciſcitatus ſū.* Perf: paſſ: a præſ: πυνθάνομαι, *ſciſcitor,* abjecto ν. 136, 16. vid. etiam πυνθάνομαι.
πέπωκα, *bibi.* vid: πίνω.
περ Conjunctio additur ornatûs gratiâ aliis vocibus in proſa. 224, 37.
πέραν, *ultra,* Adv: loci contr: cum Gen: πέραν τοῦ Ἰορδάνου, *ultra Jordanem.* πέραν πάσης διηγήσεως, *ſupra omnem narrationem.* 134, 20, 2.
πέρας, τὸ, *finis, terminus,* declinatur ut τὸ κέρας, κέρας, &c. 50, 9, 2. vid: Tab: poſt pag: 26.
περατόω, *definio.* 194, 22.
πέρδιξ, *perdix,* cōm: gen: 36, 26, 2.
πέρδω *pedo, crepitum ventris emitto.* Defect: 181, 21, 2. uſitatum pro inuſitato (περδέω) 19, 7, 1 quod derivatur ab ejus fut: 2. περδῶ; unde
format

formet uſitata futura περιδήσομαι, δέω περιδήσομαι. 195, 10, 2. Confer antecedentia. 195, 3, 2.

πέρθω, vaſto, fut: 2. παρθῶ, primâ longâ poſitione. pro quo Poëtæ πραθῶ. 100, 16.

περὶ & πρὸ Præpoſit: retinent vocalem, quamvis vocalis ſequatur: περὶ αὐτὸν, circum eum, 13, 5, 2. 221, 30

περὶ Præpoſitio regit Gen: Acc: & Ablat: 233, 15. Alios aliâ ſignific: ut illuſtrantur exemplis 237. 9. uſus ejus creberr: apud verba εἶναι, ποιεῖσθαι. 243, 15, 2. Oxyt. eſt, ut omnes præpoſitiones, præter eas, quæ caſ: acc: 281, 14. Et (ſicut illa, ſic) poſtpoſita caſui ſuo accentum in priorem retrahit ſyllabā, ibid: in compoſit: auget vim ſignificationis. 220, 32. 221. 3, 2.

περὶ σοῦ, de te. Hoc monemur exēplo Enclit: qualemcunq; (uti σοῦ) retinere accent: ſuum poſt præp: 289. 27.

περίεργος, curioſus. Compoſitū ex περὶ & ἔργον. opus, quemadmodum alia compoſita, retrahit accentum in ſyllabam anteriorem. 286, 12.

περιέχω, complector, dicendū eſt, nō περέχω, ſublatâ vocali ultima præpoſitionis: quia πρὸ & περὶ a regula illa excipiuntur. 221, 31.

περικαλλὴς, pervenuſtus: probat hæc vox, præpoſitionē περὶ augere in cōpoſitione vim ſignificat: 221, 3, 2.

περικεῖσθαι, circumjacere, infinitivus verbi compoſiti ex κεῖμαι, jaceo, retinet cū ſimilibus acc: ſimplicis; quē ejuſdē verbi compoſita in aliis modis in tertiam a fine ſyllabā retrah: 179. 1

Περικλῆς, Pericles, contrah: eodē modo, quo Ηρακλῆς. 48, 5, 2. de ἡρακλῆς per ōnes caſ: ib: paulo ſup.

περισπώμενον dicitur vocabulum habens accentum circumfl: in ultima. 280. 20. fit a περισπάω, ex περὶ circum & σπάω, traho flecto, 281, 1, 1.

πίπραμαι, vendor. vid: πίπρημι.

πιπράμενος, venditus, ibid.

πιπράναι, vendere, ibid:

πιπρὰς, vendens. ibid:

πιπρᾶσθαι, vendi. ibid:

πιπράω, vendo, Defect: inter quo idem interpoſito ν. 182, 32, 1.

πίπρημι, vendo. Defect. inf: πιπράναι, Part: πιπράς. Paſſ: πίπραμαι inf: πιπρᾶσθαι. part: πιπράμενος. f: περάσω (σπάω) unde oritur πιπράσκω. 184, 11, 2.

Πέρσης, Perſa, in voc: ὦ πέρσα. 21, 16, 1

Πέρσης, nō: propriū, v: ὦ πέρση. 21, 7, 1

πεσεῖν, cecidiſſe, vid: πίπτω.

πέπτωκα, lapſus. Deriv: a (πτόω) pro quo uſitatum eſt πίπτω. 207, 1.

πέσοιμι, ceciderim. vid: πίπτω.

πεσοῦμαι, cadam. ibid. (31, 1.

πίσυρες, quatuor. Æol: pro τέσσαρ[illegible]

πέσσω. πέπτω, conſumo coquo, a πέπτω, format f: 1. πέψω, πεφθήσομαι, &c. 203, 8.

πετάννυμι vel πεταννύω, pando, extendo, ſumit a πετάω f: 1. πετάσω. 93, 27. paſſ: πεπετασθήσομαι perf: p: πεπέτασμαι & πέπταμαι per Sync: 186, 21, 1

πετάομαι, volo. Poëticum pro πέτομαι, 276 34, 1. (πεταν[illegible]

πετασθήσομαι, extendar, v: πετάννυμι

πετάσω, extendam. vid: ibidem

(πετάω) uſit: πετάννυμι, vel pando extendo. 191. 10. 1. 186, 23. 1. 93, 27.

πέτομαι, volo, as. vide ἵπταμαι.

(πέτω) uſitate πίπτω, cado. 191, 1[illegible] quod ab illo derivatur. 182, 37. 1. eoque ſumit Aor: 1. ἔπεσα. 206, 14.

(πεύθομαι) uſitate πυνθάνομαι quaero, percunctor. 191, 13, 2. 198, 37.

πεύσομαι. percunctabor: audiam. v: πυνθάνομαι.

πέφαγκα, luxi, perf: act: a præſ. φαίνω. luceo; ν mutato in γ, ob ſequens κ. 106. 20. 135, 18.

πέφασμαι, manifeſtatus ſum. Ac πέφασμαι, perf: paſſ: verbi φαίνω, manifeſto. 135, 18. Quomodo conjugetur per ōnes num: & perſ: vid:

πέφασμαι. vid: πέφασμαι.

πέφευγα & πέφυγα, fugi, perf. m. verbi

verbi φύω. 118, 14, 1.
πέφηκε, *dixi*, a φάω, non reperitur. 161, 24, 2.
πέφηνα, *apparui*, perf. m. verbi φαίνω, *appareo*, ſine jota ſubſcripto quia perfectum hoc derivatur a fut. 2. φανῶ. 79, 26, 1. confer antecedentia. unde etiam 117. 21. Sylburgius & alii ſcribunt η ab αι ſine jota, alii autem jota ſubſcribunt: φαίνω, φανῶ, πέφηνα, πέφηνα. 118, 8, 1.
πεφθήσομαι. *coquar*. vid. πέσσω.
πεφίλα, *amavi*, perf. m. a φιλέω. 102. 14. 116, 5.
πεφιλέαται, *amati ſunt*, Ion. pro πεφίληνται. 300, 24. De hac Ionica formatione Tertiæ pl. Præteri paſſ. vid. ibid paulo antecedentia.
πεφιλημένος ἦν, εἴη, *amatus eſſet, fuiſſet*, Præt. Opt. paſſ. verbi φιλέω, formatur a pluſq. indic. 142, 12, 2. 142, 29.
πεφίλησαι, *amatus es*, Secũda ſing. perfecti paſſ. habet eandem Characteriſticam, quæ in fut. act. ſecundum Regul. 136, 25.
πεφίλησθε, *amati eſtis*, Secunda perſ. perfecti paſſ. habet inſertum σ, quia Tertia ſing. deſinit in ται purum. 138, 4.
πεφίλησο, *amatus eſto*, Secunda ſing. perfecti & pluſq. imperativi paſſ. quæ fit a Secunda Pluſquamperfecti indicativi, abjiciendo ε ante conſonantem augmenti. 143, 13.
πεφιλήσομαι, *mox amabor*, Paulo poſt futurum; formatur a Secunda perf. act. paſſ. interpoſito σμ 145, 10.
πεφιλῶμαι, *amatus ſim, fuerim*, Perfectum Subjunctivi paſſ. formatur a perf. ind. πεφίλημαι. 140, 36, 2. vid. per omnes num. & perſ. 141, 3.
πέφνω, *extinguo, occido*, Defect. deriv. a φένω, *occido* 182, 33, 1. verbum poëticum, ſequitur in formatione temporum φένω. 201.
πέφραγμαι, *ſeptus ſum*, perfectũ paſſ. verbi φράγνυμι, ex φράσσω. vid. φράγνυμι. 187, 30, 2.
πεφράδαται, *dicti ſunt*, Ion. pro πεφρασμένοι εἰσί. 301. 3. unde & quomodo formetur vid. 300, 13, & deinceps.
πέφραχα *ſepſi*. perf. act. verbi φράγνυμι, *ſepio*, ex φράσσω. v. φράγνυμι.
πέφρικα, *horrui*, pro πέφριχα ob præcedentẽ aſperam perf. act. verbi φρίσσω, f. φρίξω *horreo, horrebo*. 105, 21
πέφρικαν, *horruerũt*, Lycoph. Tertia pl. perfecti, quaſi eſſet Aoriſt: pro πεφρίκασι a φρίσσω, *horreo*. 96, 28, 2
πεφρίκω, *horreo*, deſcendit a Perfecto πέφρικα, ex φρίσσω. 218, 12, 1.
πέφυγα, *fugi*. vid. πέφευγα.
πεφυσιωμένοι εἰσὶ *inflati eſtis*, Paull. 1. ad Cor. pro πεφυσίωσθε. 140. 31, 2. hanc periphraſin fieri ſæpius in indicat. act. & paſſ. nec in ceteris modis poſſe repudiari, docemur ibid. 140, 33. 1. &c.
πέψω, *coquam*. vid. πέσσω.
πῆ Adverbium, (cum ſimilibus indefinite poſitis) vox eſt Encl. 288, 6
πηγεσίμαλλος, *denſus lana*. Compoſitum ex duobus nominibus, inſerto σ, pro πηγίμαλλος, & hoc Dor. pro πηγόμαλλος. 219. 31, 1.
πήγνυμι, aut πηγνύω, *compingo*. Defect. fut. 1. πήξω. Aor. 1. ἔπηξα. paſſ. ἐπήχθην A. 2. paſſ. ἐπάγην, πεπήγνυμαι. πεπηγὼς P. m. πέπηγα. Perf. p. πέπηγμαι habet ab ãtiquo πήγω, vel πήσσω. 187
πηδάω, pro πηδῶ aut πηδάω, *ſalto*. Poëtica Epentheſis. 275, 4 2. 211, 13.
(πήθω) uſitate πάσχω, πενθεῖν, *patior*. 191, 15, procreat ex f. 2. πενθῶ, verbũ circumflexũ (πενθέω) unde uſi 1 perf. πεπόνθαμεν, *paſſus ſũ*. 195, 20, 2. confer cum 195, 3, 2. orta ab eo tempora vide in πενθεῖν & πάσχω.
Πηλείδης, *Pelides, Achilles*, Patronimicum. a Πηλεὺς, *Peleus, pater Achillis*. 212, 14, 2.
Πηλείων, Ionice pro Πηλείδης (δης mutato in ων) *Pelides*, ex Gen. ω

Digitized by Google

Πηλεὺς, interjecto ι. N. ὁ Πηλεὺς, *Peleus*. 212. 14. 2.

πηνέλοψ, *avis quadam anati similis*, incerti generis eſt. 36. 38, 2.

πήξω, *compingam*. vid: πήγνυμι.

πήσσω vel πήγω, verbum antiq: v: ib:

πῆχυς, *cubitus*. G. πήχεως Att: pro πήχεος, 32, 15. m: g: 34. 14.

πίδαξ, *fons*, comm: g: 36, 25, 2.

πίεσθαι. *bibiturum eſſe*. f. 2. inf: med: pro πιεῖσθαι, a πίνω *bibo*. 207. 20.

πιθανώτερον, *probabilius*, *veriſimilius*, dixit Apoll: Att: & Iō 58. 40, 2

πιθέω, *perſuadeo*. fut: 1. πιθήσω, & Ion: πεπιθήσω, cum augmento perfecti. 299, 13.

πῖθι, *bibe*, Imperativus verbi πίνω, *bibo*, ex (πῖμι). 207. 20.

πιμπλάμεναι, πιμπλάμενος, πιμπλάσθαι, πιμπλάω, πίμπλημι, V: πίπλημι.

πιμπράμενος, *incenſus*, *combuſtus*, vid: πίπρημι aut πίμπρημι.

πιμπράναι, *incendere*. ibid.

πιμπράς, *incendens*, ibid.

πίμπρασθαι, *incendi*. ibid.

πίμπρημι, *incendo*. ibid.

πίνω, *bibo*, uſit: pro (πίω). 191. 17, 1. & pro (πόω ac πῶμι). 191, 23, 1 facit imperf: ἔπινον. Ex πίω fut: 2. m: πιοῦμαι. & πίομαι. Aor: 2. ἔπιον Ex (πόω) fut: 1. πώσω perf. act: πέπωκα. Ex (πῖμι) imp: πῖθι, *bibe*. Ex (πῶμι) Imp: πῶθι, *bibe*, & perf: paſſ: πέπομαι per omikron. (unde πόμα, poculo) ut δέδομαι a δέδωκα. f: 1 paſſ. ποθήσομαι. A: 1. ἐπόθην. 207, 17 πίνω τὸ οἶνον, *bibo vinum*, valet ἐκ τοῦ οἴνου. 242, 19, 2.

πίομαι, *bibam*. fut: 2. m; vid: præced: πίνω. & 113, 7, 1.

πιοῦμαι, *bibam*. vid: πίνω.

πιπίσκω, *potum offero*, 191, 17, 1. facit a (πίω) in fut: 1 πίσω. Aor: 1. ἔπισα. inf: πίσαι. Part: πίσας 197. 22, 1.

πιπλάναι, *implere* vid: πίπλημι.

πιπλάω, *impleo*, format fut: πλήσω a (πλέω). 198, 19, 1.

πιπλέω, πιμπλάω, idem πίπλημι aut πίμπλημι, *impleo*, 185, 30, 1, in uſu pro (πλέω). 191, 19. 1

πίπλημι aut πίμπλημι, *impleo* (alio etiam modo πιπλέω, πιμπλέω) imperf: ἐπίπλην. imp: compoſi ἐμπίπλη Att: pro ἐμπίπληθι, aut ἐμπίπλαθι. inf: πιπλάναι. Paſſ: πίμπλαμαι. imperf: ἐπιμπλάμην inf: πίμπλασθαι. Part: πιμπλάμενος, f: πλήσω, &c. a (πλέω) aut etiam πλήθω 185, 29. 1.

πιπράσκω *vendo*, Defect: oritur fut: περάσω, a (περάω). vid: πέρνημι. 184, 15. 1. proque (πράω) uſurpatur. 191, 25, 1.

πιπράω, πίπρημι & πρήθω, uſurpantur pro (πρέω). 191 27, 1.

πίπρημι aut πίμπρημι, *incendo*, *comburo*, imperf: ἐπίμπρην inf: πιμπράναι. in compoſitis ἐμπιμπράναι apud Ariſtoph. part: πιμπράς. paſſ: πίμπραμαι imperf: ἐπιμπράμην. inf: πίμπρασθαι part: πιμπράμενος. Alia tēpora ſumit a (πρέω) aut πρήθω. f: πρήσω πρησθήσομαι. aor: paſſ: ἐπρήσθην. perf. πέπρησμαι. 185, 39. 1.

πίπτω *cado*, Defect: deriv: a (πέτω) 182, 37, 2. & pro illo uſurp. 191, 24. Opt: πίπτοιμι, *cadam* &c. Aſſumit Aor: 1. ἔπεσα, *cecidi*, a (πέτω) fut: 2. m: πεσοῦμαι. aor: 2. ἔπεσον, πίπτειν a (πεσέω) unde πέπτωκα, *lapſus*. fut: 1. πλάσω. perf: πέπτωκα. part: πεπτωκώς, per Syncopen πεπτώς & rurſus per Epentheſin πεπτηώς.

πίσαι, *obtuliſſe potum*. vid: πιπίσκω

πίσας, *qui dedit ad potandum*

πίσυρες, *quatuor*, poët. pro τέσσαρες 311, 8.

πίσυρες, *quatuor*, Poet. pro τέσσαρες

πίσω, *dabo ad bibendū*. v. πιπίσκω

πιτνέω, *cado*. Defect; deriv: a πέτω *cado*, interp: ν, & ε verſo in ι. 182, 36

πίτνω, *cado*. Defect: derivat: eodem modo ac præcedens a πέτω. ibid:

πιφαύσκω, πιφαύσκω, πιφράσκω, & φάσκω, *dico*, Defectiva ſunt, & deriv.

deriv: a φάω. 183, 10, 2.

(πίω) uſit: πίνω, *bibo*, & πιπίσκω, *potum offero*. 191, 17, 1. quæ pariat tempora vid: in iiſdem verbis.

πλάγξω *errare faciam*, fut: 1. verbi πλάγγω. 89, 14. a quo aſſumitur a πλάζω, *errare facio* 196, 27.

πλαγῶ, *percutiam* fut: 2. verbi πλήσσω, *percutio*. 117. 24.

πλαδῶ, fut: 2. a πλάσσω, *fingo*, nunquam dicitur. 101, 19, 2.

πλάζω, *errare facio*, γ poſcit ante ξ in futuro πλάγξω, quaſi a πλάγγω. 195, 27.

πλακόεις, *placenta*, vid: πλακοῦς.

πλακοῦ vocat: ibid:

πλακοῦς, *placenta*, m: g: 35. 32, 1. Contrahitur ex ὁ πλακόεις: Τ πλακόεντος. πλακοῦντος. 44, 27, 1. voc: ὦ πλακοῦ. 40, 21. ſc: poet: communiter πλακοῦν. 310, 18. (99, 22.

πλακῶ. *plicabo*, f: 2. verbi πλέκω.

πλάξ. *tabula*, ſem: gen: 36 6, 2.

πλασθήσομαι, *fingar*, vid: πλάσσω.

πλάσσω, *fingo*. fut: 1 πλάσω pro πλάσσω. abjecto σ. 89, 24. paſſ: πλασθήσομαι, σ futuri act: tranſlato ad paſſivum; quod fit antecedente vocali brevi aut ancipite. 123, 11. perf: act: πέπλακα. paſſ: πέπλασμαι in σμαι. ſicut omnia in δω, θω, ζω, σσω vel ττω, & ω purum, ſi habuerint σ in fut: act: & paſſ: 134, 13. & deinceps. nunquam facit in f: 2. πλαδῶ. 101, 17, 2.

πλάσω, *fingam*, v: præced: πλάσσω.

πλάτων. *Plato, qui latos habet humeros*: a πλατὺς, *latus*. 214, 17, 1.

(πλάω) uſitate πιπλάω, πίμπλημι, πλήθω, *impleo*. 191, 19, 1.

πλέειν & διαπλέειν, item πλεῖν, *navigare*, vid: πλέω.

πλεῖστος, *plurimus*, Superl: a πολὺς, *multus*. 60, 8. dicitur quaſi πλεῖστος. 60. 15, 2.

πλείων, *copioſior*, *major*, comp: a πολὺς, dicitur quaſi πλείων, ibid.

πλέκω, *plico*, f: 1. πλέξω. 89, 3. f: 2. πλακῶ 99, 22. de horum temporũ formationibus vid. ibid.

πλέξω, *plicabo*. vide verb: præced:

πλέοιμι, οις, οι, *navigem*, *navigarẽ*, πλέωμεν, *navigamus*; πλέουσι, *navigant* vid: πλέω, *navigo*.

πλεῦν, *plus*, pro πλέον, πλεῖν; πλεῦνες pro πλέονες, *plures*, Ion. 297, 3.

πλεύσω, *navigabo*. v: πλέω, *navigo*.

Πλέω, *plenum* pro πλέων. Accuſativus ſing: habet ω pro ων, cum compoſitis τὸν & τὸ ἔκπλεω, ἀνάπλεω, ἔμπλεω, &c. 26, 33, 2.

Πλέω, *navigo*, & cetera Diſſyllaba in εω non contrahuntur in Prima ſing: nec in Prima & Tertia pl præſentis & imperf: nec in toto Subj. & Opt; ſed in imp: & inf. πλέω, *navigo* πλέομεν, *navigamus*, πλέουσι, *navigant*; nõ πλῶ, πλοῦμεν, πλοῦσι ἔπλεον, ἐπλέομεν. Πλέω, ῃ, ῃ Πλέοιμι οις, οι. infinit: πλεῖν, *navigare*, ſed & πλέειν, διαπλέειν in proſa. Etiam Tertiæ ſing: negligunt contractionem: ῥέει, *fluit*: κατέχει, *affundebat*; δέεται *rogat*: ἐδέετο *rogabat*, &c. 87, 21, 1. Habet fut: 1. Πλεύσω 91, 33. Uſurpatur pro inuſit: (Πλόω & πλῶμι) 191: 21, 1.

Πλέω, *navigem*, Subjunct: non contrahitur. vide πλέω, navigo.

Πλέων ἐπὶ, *navigans in*. Dactylus apud Poëtas, quibus contrahere duas ſyllabas in unam frequentiſſimum. 278, 8. De diverſis modis, quibus fit hæc contractio, vide ibid: in antecedentibus & conſeq.

Πλέων, *major*, *copioſior*, poëtis pro πλείων. 194, 29.

Πληγὴ, *plaga*, *ictus*, verbale: venit a perf med: πέπληγα, *percuſſi*, quod a πλήττω, *percutio* 217. 16.

Πλήγνυμι, aut πληγνύω, *percutio*, *ferio*. Defect. ſumit fut: 1. Πλήξω, Aor. 1. ἔπληξα, ἐπλήχθην. Aor: 2. ἐπλάγην. perf: paſſ. πέπληγμαι; ab

antiquo πλήγω, aut πλήσσω. 187, 5. 2

πλήθω, *impleo*, fut. 1. πλήσω, conſonante θ ejectâ è medio: (ut faciunt verba pleraque quæ habentia conſonantem, & in primis δ, τ, θ, ζ, ante ω præſentis, eam in futuro euphoniæ causâ abjiciunt). 89, 19 185, 35, 1. uſurpatur pro inuſit: (πλάω) 191, 19, 1

πληκτικώτατος *promptiſſimus ad percutiendū*, Superl: veniens a Subſtantivo ὁ πλήκτης. *percuſſor*. 61, 10. 2.

πλὴν. *præter, præterquam*, Adv: Separat: conſtr: cum Gen. πλὴν ἄλλων, præter alios, habet etiam caſum verbi: Iſocr: οὐδὲν ἔτι ἄλλο φάρμακον πλὴν λόγος, *nullum adhuc aliud remedium præterquam ſermo*. 235, 1, 2

πλήξω, *percutiam*. vid: πλήγνυμι.

πλησίον, *prope*, Adv: loci, apud Eurip: adſciſcit Dat: ſed commodi. ςαθεῖσα τῷ τεκόντι πλησίον, *propter patrem ſtans*. 234. 13, 2.

πλησίος *propinquus*, in Comp: & Superl: habet Attice -αίτερος, -αίτατος. 58, 40, 1.

πλήσσω. *percutio* (verbum antiquum 187, 9. 2). fut: 2. πλαγῶ, perf: m: πέπληγα. 117, 24.

πλήσω, *implebo*, fut: 1. verbi πλήθω, 89, 19. ſive πίμπλημι, ſive πιπλάνω, a (πλάω). 185, 36, 1. 198, 19, 1.

πλούταξ, *opulentus*, deriv: a πλοῦτος *divitiæ*. 214, 15, 2.

πλουτίζω, *locupleto*, deriv: a πλουτέω *dives ſum*: habet plura tempora præter præſ: & imperf: quia diverſum efficit ſenſum a primitivo. (cum alia in ιζω orta a circumflexis eandem habentibus ſignificationem ſint defectiva). 182, 8, 2. confer. 182. 46, 1.

Πλούτων, *Pluto, Deus inferni & opū*, deriv: a πλοῦτος, *divitiæ*. 214. 17, 2.

(πλόω & πλῶμι) uſ: πλέω. *navigo*. 191

πλώω. Poet: p: πλέω, *navigo*. 276, 35

πνεύσω, *ſpirabo*. vid: ſeq:

πνέω, *ſpiro*, habet in f. i πνεύσω, 92, 1

πνίξ, *ſuffocatio*. f. g. 36, 6, 2.

πνευσθήσομαι, *ſpirabo*, fut. 1. paſſ: ab inuſitato πνύω pro πνέω vel πνέω, *ſpiro*, retinet υ ante θήσομαι; ſicut quædam alia hujuſmodi futura verborum in υω. 126, 13, 1.

πνὺξ, *locus Athenis, ubi concio habebatur*, fem: g. 36, 7, 1.

ποδαγράω. *podagra laboro*, habet in fut: 1 ποδαγρήσω. ejuſque rationem vid. 93. 10, 2.

ποδαπὸς, *cujas?* interrogativum: cui reſpondet ὑμεδαπὸς *veſtras* ut ἡμεδαπὸς, *noſtras*, &c. Compoſitum a δάπεδον, *ſolum, terra*. 65, 30, 2.

Ποδῆς. ὁ, *Podes*. Gen: ἔ Ποδῆ, ſecundum Gazam. 20, 29, 1.

Ποδῆλις. ἡ, *urbs Cariæ* & *cives ejus*, cum legitur addito articulo, ſubto videtur intelligi πόλις. 213. 30. 2

πόθεν, πόθι, πότε, Encliticæ, vid πως

ποθεῖν, *deſiderare* habet in Conſtr. ſolum accuſativum. 244, 45, 2.

ποθήσομαι vide πίνω. (29. 25.

ποίη, vel πόη, *herba*, Ion. pro πόα.

ποιεῖσθαι, *æſtimare*, *ducere*, crebro conſtruitur cum περὶ. 243, 17, 2.

ποιεῖτε, *facite*, cum Acc. perſonæ, Matth. καλῶς ποιεῖτε τοὺς μισοῦντας ὑμᾶς, *bene facite illis*, *qui vos oderunt*, pro τοῖς μισοῦσι. 248, 1, 1.

ποιεῦσα, *faciens*, Dor. pro ποιοῦσα 303, 14. (299, 24.

ποίεσκε, *faciebat*, Ion. pro ἐποίει.

ποιεῦσα, *faciens* D. pro ποιοῦσα 103

ποιεῦσι, *faciūt*, Iō. pro ποιοῦσι. 297, 5

ποίη, *herba*, vid. ποία

ποιητέων Ion. pro ποιητῶν, *poetarum*. ποιητέων pro ποιητῶν, *poetarum*. 296. 10

ποιητὴς, *poeta*, & alia nomina Primæ vel ſecundæ decl. in Nom. Oxytona fiunt in Gen. & Dat. ſingularis, Dual. & plur. num: Periſpomena. 282, 14

ποίμνιον *grex*, Diminutivum, a primitivo ποίμνη, idem, habet (uti quædam alia) finem, non vim diminutionis. 215, 38. 2.

ποιῆσαι ἐλάττονος, *minoris facio*, *ſupplebis*,

ſupplebis, ἀντὶ, περὶ, vel περὶ ἐλάττοναι. 243, 7, 2.
ποιῶν faciens. G ποιοῦντος. 30, 18.
πόλεε duæ urbes (docente Steph. dicendum eſt) in duali, non πόλεα neque πόλει, ac multo etiam minus πόλη. 49, 10, 2
πολέες, πολεῖς multi, πολέας, πολεῖς multos vid. πολύς.
πολεμησείω. bellare geſtio, Defect: deriv: a fut: πολεμήσω, bellum geram. 183, 18, 1.
πολέος, multi. vid: πολύς.
πόλευς D: pro πόλεως. 303, 16.
πολιήτης, civis, pro πολίτης, Epentheſis poëtica 275. 19. 1.
πόλις, urbs. G: πόλιος. 30, 25. Declinatur ut ὄφις, 48, 38. 1. videtur intelligi ſub articulo, cum legitur ἡ Ὀδυσσεῦς, ἡ Πεδιεῦς, nomina urbium, illud Hiberia, hoc Caria. 213, 29, 2.
πολίχνη, oppidulum, Diminutivum a πόλις. 215, 30. 2.
πολίχνιον, minutum oppidulum, Diminutivum derivatum a Diminutivo alte o πολίχνη ibid:
πολλά, multa. vid: πολύς.
πολλῇσι νήσοισι καὶ Ἄργεϊ παντὶ ἀνάσσειν, multis inſulis, & toti Argivorum civitati praeſſe regio imperio, verſus Homeri; quo docemur, vi Cæſuræ ſyllabam brevem produci; ut fit in voce πολλῇσι 261, 5.
πολλός, multus, vid: πολύς.
πολύ multum, ibid.
Πολυδάμας. Polydamas, aſſumit in voc: (ſicut multa propria & quædā alia in ας, ſine accentu in fine) ν pro ς: ὦ Πολυδάμαν. 41, 4 Sed Poëtæ quoque Πολυδάμα, Αἴα. 41 12.
πολλῷ, multum. vid: πολύς.
πολύπους, multipes, Adject: comm. gen: in neutro habet πολύπουν. 56, 11, 2. facit Gen: πολύποδος & πολύπου, 54. 11, 2.
πολὺς ὁ, multus, habet fem: ἡ πολλὴ neutrum eſt τὸ πολύ; 55, 28. Declinatur contra regulam in Acc, τὸν πολύν, τὸ πολύ: Ceteri caſus in omnibus generibus & numeris formantur a πολλός. 56, 20, 2. Hos vide in toto ſingulari. 56, 30. 1. At Poëtæ declinant πολύς ut ἡδύς, dulcis: Gen: πολέος: Nō: pl: πολέες. πολεῖς: Acc: πολέας πολεῖς: Item: πολλὸς πολλή, πολλόν, ut καλός, καλή, καλόν: 57, 3, 1. Comp. eſt πλείων, major, copioſior: Superl. πλεῖστος, plurimus. 60, 7.
πόμα. potio, deriv: a πέπομαι, perf: paſſ: verbi πίνω, bibo, ex (πόω) 207,
πομφόλυξ. bulla, f: gen: 36 9, 2.
πονεῖν τὰ σκέλη laborare ex cruribus, idē eſt, quod κατὰ σκέλη 248, 12
πονέω, laboro, fut: 1. -έσω, & ήσω. ſed έσω uſitatius 94, 2.
πονηρὸν ὁ συκοφάντης, ſupple χρῆμα calumniator peſſimum eſt negotium. Ellipſis nominis. 255, 22.
πόνος, labor, deriv: a πέπονα, laboravi. præt: med: verbi πένομαι, laboro. 182, 44. 1. (309. 24.
πόντοφι poët: pro πόντος, pontus.
πόπανον, libum, venit a πέπτω, coquo 217, 19. 2.
πόρρω, longe, & ſimilia habentia in medio ρρ, ſcribenda ſunt priore ρ levigato, poſteriore aſpirato. 12, 25. Conſtruitur cum Gen. ſicut alia Adverbia loci: πόρρω τῆς ὑποθέσεως, longe extra materiam. 234, 17, 2.
πορρώτερος, remotior: πορρώτατος, remotiſſimus. comp: & Superl: deriv: a præc: Adverbio πόρρω, longe. 62, 13
πορφυρᾶ, purpurea, contrahitur ex πορφυρέα 22, 23, 1.
Ποσειδᾶν Dor: pro Ποσειδῶν, Neptunus, 202, 21.
Ποσειδῶν, Neptunus, voc: ὦ Πόσειδον 40, 9.
ποσί, pedibus, Dat: eſt plur: a Nom: ſing: πούς, pes. 42, 17. nō ποσὶ 43, 6, 2
πόσις, ὁ, maritus, declinatur, ut ὁ ὄφις. 48, 37, 1. (306, 3.
πόταμος fluvius, Æol: pro ποταμός.

Digitized by Google

πώποτε, *aliquando*, Adv. vox Enclitica. 188. 87.

ποτὶ, *ad*, Dor. pro πρὸς. 304. 11.

ποτίστατος, *bibaciſſimus*, Sup. venit a nomine Subſt: ὁ πότης, *potor*. 61, 12

πότνια poët: pro πότνια, *honoranda*, Diptot: 50. 25, 2.

πού. *alicubi*, Adv: Enclit. 288. 17.

ποῦ 'στ' pro ποῦ ἐστι, *ubi eſt*? Ariſt: Eliſio initio & fine vocis. 14, 23, 1.

ποῦ 'στι pro ποῦ ἐστι, *ubi eſt*? Abjectio primæ vocalis ſequentis vocis: quæ fit apud Poëtas, & etiam apud Atticos in oratione proſa. 12, 33, 2.

πουλὺς Ion: pro πολὺς, *multus*, 297, 21

ποῦς, *pes*, G: ποδός. 29, 2. 32, 7. m: gẽ 35, 31, 1, voc: ὦ ποῦς. 40, 22 Dat: & Abl: pl: ποσί. 42, 17. Ratio quare non ποσὶ 43, 6, 2. Compoſita eius faciunt in Gen: -ποδος, & -πος: ὁ δίπους *bipes*, τοῦ δίποδος δίπου: Οἰδίπους. *Oedipus*, τοῦ Οἰδίποδος, Οἰδίπου: Sed hoc etiam in Prima declin: Οἰδιπόδης, Οἰδιπόδου. 54, 11. 2

(πόω & πῶμι) uſitate πίνω, *bibo*. 191. 23. 1. 207. 19.

πρᾶγμα, *negotium*. verbale deriv: a perf: paſſ: πέπραγμαι, *egi*. 217, 34

πραγμάτεσσιν Dor: & Æol: vel in proſa; poët: in verſu pro πράγμασιν *negotiis*. 310, 25.

πραγῶ, *faciam*, futurum 2. verbi πράσσω vel πράττω, habet γ, quia hæc verba in -σσω vel -ττω habuerunt γ antiquam Præſentis Characteriſticam, quaſi diceretur πράγω. ideoque fut: 1. πράξω, pro πράγσω, fut: 2. πραγῶ. 101, 32, 1. 90 1.

πραθῶ, *vaſtabo*. dicitur poët: pro πορθῶ, a πέρθω, *vaſto* 100, 17.

πρακτέος α, ον, *agendus a, um*, verbale deſcendens a Tertia ſing: perfecti paſſ: πέπρακται, *actus eſt*, *egit*. 217. 35.

Πραξίλλα, *Praxilla*, Dimin: deriv: a πρᾶξις, *actio*, 215, 38, 1.

πρᾶξις, *actio*, f: gen: verbale, a πράσσω, ξω. 37, 6.

Πράξω. *faciam*, vid: πράττω.

Πρᾶος, *mitis*, habet in Comp: πρᾳότερος, Superl: πρᾳότατος per omicron, non per omega, quia vocalis præcedit longa 58. 9. Πρᾶός εἰμι, *mitis ſum*, monet Encliticam qualemcunque poſt properiſpomenon creſcens poſitione. transferre in illud accentum ſuum. 289, 4. (302, 22.

Πρᾶτος, *primus*, Dor pro πρῶτος.

Πράττω. *facio*. (quaſi eſſet πράγω) habet in fut: 1. (olim πράγσω) [illegible] πράξω. fut: 2. πραγῶ. 90, 4. vid: etiam πραγῶ.

(Πράω) uſitate πιπράσκω, *vendo*. 191, 2 ., 1. aut πέρνημι. id: 184 1, 2

(Πρέω) uſitate πίμπρέω πίμπρημι & πρήθω, *uro*, 191, 27, 1. 185. 39, 1.

Πρέπει. *decet*, habet in Conſtr: Dativum: ſed ſequente Infinitivo etiā Accuſativum, ut apud Latinos: πρέπει αὐτὸν τοιοῦτον εἶναι, *decet eum eſſe talem* 246, 43. 1.

Πρέσβα ἡ. ᾶς, *vetula*, pro πρέσβειρα, Diptoton eſt. 50, 42, 2.

Πρέσβειρα ἡ, *vetula*, Poeticum, derivatur ab ὁ πρέσβυς *ſenex* 216, 10, 1.

Πρήθω, *incendo*. uſitatum in præſ. & imperf: pro (πρέω) 191, 27, 1 vid: πίμπρημι.

Πρησθήσομαι, *incendar*, vid ibid:

Πρήσω. *incendam*. ibid.

Πρηΰς, *mitis*, Ion: pro πρᾶος. 297, 18

Πρίαμαι, *emo*. (πρίημι quod apud Etymol. inuſitatum) Defect: imperf: ἐπριάμην, Subj. πρίωμαι I: ſ: πρίαιο Part: πριάμενος. A πρίαω, reliqua ſumit tempora: Επρίω, *emebas*, ponitur pro ἐπρίασο in imperfecto. Επρίω, *emiſti* pro Ionico ἐπρίαο, ſive ἐπρίασο in Aor: 1. medio. imperativus πρίω ex πρίασο *eme*. 184, 28 1.

Πριάμενος. *emens*. v: præc: πρίαμαι.

Πριαμίδης, *Priamides*. Patronymic: 212, 21.

Πριαμὶς. *Priami filia*. Patronym. fem.

fem: deriv:a maſc: πριαμίδης. 212,20

πρίαοζ, emere vid: πρίαμαι Conſtruitur cum Ablativo pretii ut apud Latinos: Lucian: πρίαοζ βοῦς δώδεκα, emere bubus duodecim, h:e: χρυσοῦ ἐπὶ βουσὶ δώδεκα. 143, 27 2.

πρεάσω & πρεῶ emam. v: πριάω.

πρεάω, emo, fut:1. πρεάσω, & abjecto σ ultimaque ſyllaba circumflexâ. πρεῶ 91. 12.

πρὶν, priuſquam, admittit quatuor modos, Indicat: Subj: Optat: & infin: πρὶν ὑψηλὴν δύναμιν τῶν Ἀθηναίων, πρὶν ἄρχεσθαι. πρὶν ἂν ἔλθω. πρὶν ἀκμάζειν τὴν δύναμιν. antequam invaleſcerent opes Athenienſium. 251. 17.

πρὶν, πρὶν ἢ, priuſquam, &c. poſita ante infinitivum vide ὅσον.

πρὶν ἢ συνελθεῖν αὐτοὺς, priuſquam illi conveniſſent, ſic ſuppleveris, πρὶν ἢ συνέβη αὐτοὺς συνελθεῖν. q:d: priuſquā accidit illos convenire. 232,23,1

Πρῖνος, ilex, comm: gen. 24,17.

Πρεῶ emam vid: πριάω.

πρίω. eme vid: πρίαμαι.

πρίωμαι emam. ibid.

πρίων, ſerra, G. πρίονος, mutato ω in ο. 28. 18. maſc: gen: 37. 15, 2.

πρὸ. ante, Præpoſitio retinet vocem ſuam ſequente vocali alia. 13. 5, Procreat Comp: & Superl: πρότερος, prior πρώτατος per contractionem πρῶτος, primus 62,21. Regit ſolum Geni: πρὸ θυρῶν, ante fores. πρὸ πολλῶν ἐτῶν, ante multos annos. 232, 35, 234, 18, 1 πρὸ poſt Comparat: ut ſubaudit Doct: pariſ: ita Dan: Heinſius expreſſit: ἄλλον ἔχει πρὸ νέας φιλαίτερον αὐτ' ἐμοῦ ἄνδρα alium profectu virum habet ſibi me cariorem. 242. 3, 1. πρὸ, περὶ, αὐτὶ. & omnes Præpoſi: præter eas, quæ accentarent, Oxyt: ſunt: ſed poſtpoſitæ caſui ſuo, aut uſurp: pro verbis ſubſt: retrahūt accentum in primam. 281, 16.

πρὸ τοῦ αἰτῆσαι ὑμᾶς αὐτὸν, priuſquam vos illum rogetis, 227. 9, 2.

πρὸ & περὶ retinent vocalem. &c. vid: περὶ & πρό.

πρόβασι, ovibus (a vet: πρόβας, ατος) Poët: pro προβάτοις: 310,4 52,44,2

πρόβατα, oves, conſtructum cum verbo ſingul: ποῦ ἐστι πρόβατα δόξης σου; ubi ſunt oves gloriæ tuæ? ſuppl: ποῦ ἐστι τὸ ποίμνιον, πρόβατα δόξης σου; ubi eſt grex, oves tuæ gloriæ? 229, 20, 1. Eadem vox modo juncta ſingulari, mox plurali: τὰ πρόβατα τῆς φωνῆς μου ἀκούει. καὶ αὐτὰ ἀκολουθοῦσί μοι. oves vocem meam audiunt, & ipſa ſequuntur me. Joh: 10 ib: paulo poſt.

προέβαλλον, προὔβαλλον projiciebā, a προβάλλω, v: περὶ & πρὸ retin: &c

προῄει, prodibat, Pluſq: perf: med: verbi πρόειμι, prodeo, cuius ſimplex εἶμι, eo, habet perf: med: εἶα, Att: ᾖα, pluſq: ᾔειν. 175. 17.

προεκδίδωμι, ante edit, fut. 2. med. venit a verbo ſimplici (ἔδω) vid. ἐσθίω edo 207, 8.

πρόες, præmittito, Aor: 2. imp: m: a ſimpl: ἕσο, ἕ, mitte, ab ἵημι, mitto. 167, 1, 2. πρόου, idem. 286, 20.

προπαροξύτονον, vocabulum habens accentum acutum in Antep. 280.17. ex πρὸ ante & ὀξύτονον. 280. 28,2.

προπερισπώμενον, vocabulum habēs accentum circumflexum in penultima. 280, 20. 281, 1, 2.

πρὸς a, ad, prope, &c. Præpoſ. regit Gen. Acc. & Ablat. 233, 15. 237, 29.

πρὸς τὸ μάχεσθαι, ad pugnandū. 226, 5

πρὸς aliæque præpoſitiones, διὰ, κατὰ, εἰς, περὶ. omiſſæ addunt frequenter Accuſativum cuivis nomini aut verbo. 248, 8

πρὸς in compoſitione auget & minuit vim ſignificat. 220, 31. 221, 17.

προσαμφιέσω & Att: προσαμφιῶ, inſuper induam, fut. 1. a præſ. προσαμφιέω. inſuper induo 91. 9.

προσψαύομαι, leviter tango. 221, 19, 1.

προσέβαλλον, adjiciebam. habet augmentum in medio: quod plerumq; fit, ſi

fit, ſi præpoſitio mutet ſignificationem verbi ſimplicis, a βάλλω, ἔβαλλον, *jacio*. 81, 22, 2.

προσετίθεις, *adjiciebas*, imperfectum verbi in μι quamvis reperiatur apud Theod. & alibi quædam hujuſmodi imperfecta alia, tamen non admodũ ſunt uſitata: ſed utimur ſæpius conjug: circumfl: aut contracta: ut ἐτίθειν, εις, ει, *ponebam*, &c. 152, 9, 1.

προσηκάμην *admiſi*, Aor: 1. ind: m: a præ'. προσίημι, *admitto*, 168. 13, 2.

προσῇμεν, *acceſſeramus*, venit a ſimplici ᾔειμεν & ᾖμεν, per eliſionem pro ᾔκειμεν *iveramus*, in prima ſing: ᾔκειν Att: pro ᾔειν, *iveram*. Pluſquamperf: verbi εἶμι, *eo*. 174, 10, 2.

προσήκει (ſicut nonnulla alia impersonalia) effert rem indiſcriminatim nom. & genitivo: προσήκει σοι ἡ πόλις, & τῆς πόλεως, *urbs eſt tua, eſt ſub ditione tua*. 246, 25, 2.

προσθῶ, *appoſuerim*, προσθῇς, *appoſueris*, ſimileſque Subjunctivi, ut & Opt: verborũ in μι, retinent accentũ ſimplicis: θῶ θῇς. προσθῶ. προσθῶ ῇς, θείμην, θεῖο, ἀποθείμην, ἀποθεῖο, quamvis Optativus med: ſit ἀπόθοιμην, ἀπόθοιο. Imo ſubjunctivus med. eſt indifferens: ἀποθῶμαι, ἀποθῇ, ἀποθῆται, & ἀπόθωμαι, ἀπόθῃ, ἀπόθηται). προσῶμαι, & πρόωμαι 286, 28.

προσίασι, *admittunt* (habet accentũ in antep:) Comp: ab ἵημι. 150, 28, 1

προσίασι, *adeunt*, venit a ſimplici ἴασι, *eunt*, Ionice pro εἶσι, ab εἶμι, *eo*. 173, 13 2.

προσιέναι, *accedere*, inf: a ſimplici ἰέναι *ire*. ab ἴημι, *vado*. 176, 13.

προσκέκληται pro προσκέκληκε, *advocavit*. 109, 6.

προσκυνεῖν, *adorare* ὠφελεῖν *prodeſſe*, λοιδορεῖν, *convitiari*, ἐνεδρεύειν, *inſidiari*. ἐπιλείπειν, *deficere*, ἐμποδίζειν, *impedire*, ἐνοχλεῖν, *turbare*, *moleſtum eſſe*, & multa alia habent in conſtructione Dat: & Accuſ: 246, 35, 1.

πρόσες, *admittito*, a ſimplici ἕς, *miſeris*, Aor: 2. imp: med: ab ἵημι. 167. 3, 1. προσοῦ, idem. 286, 19.

προσπάσχω, *valde affligor*. πρὸς auget vim ſignificationis. 221, 17, 1.

προσθῶ, *apponam*, Præſens Subj: retinet accentum ſimplicis θῶ, *ponam* 286, 29.

πρόσχες, *attende*. A: 2. imp: act: Compon: ex præp: πρὸς, & ſimplici σχές, *habe*, quod (a σχῆμι aut σχέω) 158, 27

πρόσω, *ante*, Adv: procreat Comp: & Superl: προσώτερος, *anterior*, προσώτατος, *longe anterior*. 62, 9.

προσώπατι, προσώπασι, & προσώπατων, προσώπασι, diverſi ſunt declinationum; illud Secundæ a Nom: ſing: πρόσωπον, *facies*, hoc Tertiæ, a τὸ πρόσωπας. 52. 37, 2.

προσώτερος, προσώτατος. V: πρόσω.

προτεραίτερος, *prior*, Comp: deriv: ab altero Comp: πρότερος *prior*. 60, 20.

πρότερος, *prior*, πρότατος, *primus*, & (abjecto τ, contract: οα in ω) πρῶτος, *primus*, vẽ: a Præp: πρὸ, *ante*. 62, 21, 1

προτρέπω σε εἰς, ἐπὶ, vel πρὸς [illegible] *admoneo te hac* προτρέπω, παρακαλῶ σε ἐπὶ τὴν ἀρετὴν, *admoneo ad virtutem*. προτρέπω σε ἐμμένειν, vel πρὸς τὸ ἐμμένειν τοῖς ἐπιτηδεύμασι, *admoneo te ut perſeveres in his operibus*. 246, 16, 1.

προὔργου, *operæ pretium*, dicitur pro πρὸ ἔργου, vocibus duabus per Apoſtrophum conjunctis in unã. 13, 14

προφῆτις, *prophetis*, Patronym: fœ: deriv: ab ὁ προφήτης. propheta. 216, 5

προῶμαι, & πρόωμαι *præmiſerim*. Aor: 2 Subj. medii, a προΐημι, *præmitto*, dicitur indifferenter. 287, 2

πρωϊαίτερος, *maturior*, πρωϊαίτατος, *maturrimus*, Comparat. & Superl: derivantur ab Adverbio πρωΐ, *mane*. 62, 15, 1.

πρώτιστος, *primus*, poët: pro πρῶτος. 311, 4.

πρῶτος, η, ον, (ſicut alia Cardinalia) variatur

Digitized by Google

variatus per gen:num:& caſ:64, 2. Superlativũ eſt,idemque quod πρό-τιτος,veniens a præp.πρὸ. 61,24,1.
πλαίω,impingo,retinet in fut:1.paſſ. σ futuri 1. act: ante -θήσομαι : πλαισθήσομαι,impingar. 125, 11.
(πλάομαι) uſitate ἵπταμαι, volo, as. 191, 28. 1.
(πλάρνυμαι) rarum. uſitate dicitur πτάρνυμαι, ſternuto. 191, 31. 1.
πτάρνυμαι , ſternuto , mutuat: a πτάίρω aor:2 ἔπταρον. 202.
πτὰς, qui volavit, vid: ἵπταμαι.
πτάω,ἱπτάω,ἵπτημι,volo Exemplum ἀναδιπλασιασμοῦ ſive reduplicationis propriæ,qua verbis incipientibus a π πτ, aut aliqua vocali præfigitur jota cum ſpiritu aſpero, ut fiant verba in MI.147,14.πτάω pro πτάω,procreat fut: 1 m:πτήσομαι,volabo.85,27,2.
πτέρυξ. ala. f: gen: 36, 9, 2.
πτῆναι volaſſe pro πτῆναι aor:2.inf: med:a πέτομαι, per Sync:185,29.2
πτῆναι . volaſſe,aor:2.Inf:v:ἵπταμαι
πτήσομαι, volabo, vid: ἵπταμαι.
πτόμενος, qui volavit,pro πετόμενος per Syncop: ibid.
πτύξ. plica, f: gen: 36, 11. 2
-πτω, -ττω, -χω, -ξω, -ψω, finita verba, ut, πίπτω,cado,τίκτω,pario, &c.ſunt Defectiva; hæc.inuſitata in reliquis temporibus , extra præſens & imperfectum. 182, 36,2.
πτώσεις εἰσὶν ἕξ,Caſus ſunt ſex,Ὀνομαστικὸς, Nominativus,&c 17.38,1
πτώσω, cadam. vid: πίπτω
πτωχίστατος. admodum mendicus. Sup:att:a πτωχὸς,mendicus. 59,1,2
πύελος ,ſolium. f: gen: 23, 27.
πυθήσομαι,percunctabor.vid:ſequens
πυνθάνομαι,percunctor,inquiro,an dabet (a πύθομαι) fut:2. πεύσομαι.fut.πεύσομαι a:2 ἐπυθόμην perf. p: πέπυσμαι pro πέπυσμαι.198,36.
πύξος, buxus. f: gen: 24 13.
πῦρ, ignis, n: gen:35, 24.2.
Πυράιχμης, vocat: a Nom: primæ decl: ὁ Πυραίχμης, Pyrachmes.21,16,2
πυῤῥίχος. rufulus, Diminutivum, a πυῤῥὸς.rufus. 215, 18. 1.
πω,aliquatenus,Adv: Enclit.288,16
πώεος, gregis. vid: πῶϋ.
πωλεῖσθαι ἀσσαρίου. vendi aſſe, rectũ quoque erit ἀντὶ ἀσσαρίου,242,31,1
(πώμι)uſitate πίνω,bibo.191,23,1
πως,quodãmodo,Adv: Encl 288,16
πώσω, bibam, vid: πίνω,
πῶϋ. grex. G:πώεος.29,25. Declinatur ut τὸ ἄστυ.urbs.vid:49.10,2.

P.

P conſonans principio vocum adſpiratur;in medio ſi geminetur, priore loco levigatur,poſteriore adſpiratur : ut πόῤῥω, longe. 12, 22.
ρ geminatur initio verborum propter accedens augmentum : ῥίπτω, projicio, ἔῤῥιπτον, projiciebam.77,9.
ρ geminatur inCõpoſitione:ἀποῤῥίπτω,abjicio,nonἀπορίπτω.221,28
ρ geminant Æoles poſt ε pro ει:χέῤῥες pro χεῖρες, manus. 306. 18.
ῥα poet: per Syncopen pro ῥᾴδιον, aut ῥᾳδίως, facile. 276, 13. 2.
ῥα Conjunctio ornatûs cauſa aliis adjungitur vocibus in verſu.224,38 Eſtque Enclitica. 288, 19.
ῥάβδος, virga, f: gen: 24, 25.
ῥαγεὶς, fractus. vid: ῥήγνυμι.
ῥαγῆναι, fractum eſſe ibid:
ῥᾴδιος,facilis.in Comp:& Superl: ſublato δ ῥᾴων, ῥᾷστος: & per contractionem ῥᾴων ῥᾷστος.
ῥᾷστος, facillimus.v:præced:ῥᾴδιος.
ῥαίω,pecco, retinet σ futuri 1. act: ante θήσομαι futuri 1.paſſivi. 125,11.
ῥᾷον. facilior. vid: ῥᾴδιος.
ῥάμνος,ſpina alba.f:gen:24,14.
ῥὰξ,ῥᾶγξ,acinus, com:gen: 36.25 2.
ῥᾳότερος,&ῥᾳΐτερος,Comp: venit ab altero Cõp:ῥᾷον,facilius.60 21.2
ῥάπτω, ſuo. conſuo,farcino.mutat in futuro 2, π in φ. 100, 21.

ῥᾷστος, *facillimus*. vid: ῥᾴδιος.
Ῥάφανος, *raphanus*. f gen: 24, 26.
ῥᾴων, *facilior*. vid: Ῥᾴδιος. Atticum eſt. 311, 2.
ῥέει, *fluit*, negligit contract 87, 26 2
ῥέζω, *facio*. *ſacrifico*. In perf: m. ἔοργα pro ἔῤῥοργα. 118, 16, 2.
ῥέμβω, *in gyrum circumago*. & alia quæ duplicem habent conſonantẽ ante ω ſunt defectiva. 181, 17, 2.
ῥεύσας. *qui fluxit*. Partic: vid: ῥέω.
ῥεύσω *fluam*. ibid:
ῥεύω, *fluo*, ibid:
ῥέω, *fluo*, producit ex ſe imperf: ἔῤῥεον, *fluebam*. Deinde ex Æolico ῥεύω, fut: 1. commune ῥεύσω. aor: 1. ἔῤῥευσα, raro, Part: ῥεύσας. Deniq; a (ῥυέω) fut: 1. act: ῥυήσω [illegible] ῥυήσομαι præt: ἐῤῥύηκα aor: 2. ἐῤῥύην, ῥυῆναι. niſi ſit a ῥύημι. 104, 23.
(ῥέω ar ἐρέω) uſitate ἀγορεύω, *dico* 191, 36, 1. 103, 28.
Ῥηγῖνος, *Rheginus*, Gentile a Ῥήγιον, *Rheginum*, *urbs Italiæ*. 213, 21.
ῥήγνυμι aut ῥηγνύω, *frango*, *rumpo*. Defect: ſumit (a ῥήγω) fut: 1 ῥήξω. aor: 1 ἔῤῥηξα aor: 2. paſſ. ἐῤῥάγην. ῥαγῆναι, ῥαγείς præt: med. ἔῤῥωγα, in compoſito διέῤῥωγα, *perruptus ſum*. 187, 10, 2.
(ῥήγω) uſitate ῥήσσω, ῥήγνυμι, & ῥηγνύω *frango*. 191, 38, 1.
ῥηθήσομαι, *dicar*. vid: ἀγορεύω
ῥηΐδιος, *facilis*. I: pro ῥᾴδιος, 296, 19
ῥηΐτερος. *facilior*, Poët: pro Ionico ῥηΐων & Attico ῥᾴων. 311, 1.
ῥηΐων *facilior*, Ionicum. ibid:
ῥῆμα, *verbum* G. ῥήματος. 30, 1 n. gen: 38, 2. Statuitur ab Ariſtotele aliiſque unum e tribus vocum generibus, e quibus alterum Ὄνομα nomen, & tertium Συνδεσμὸς, *convinctio*. 16, 8, 1.
ῥήξω *frangam*. vid: ῥήγνυμι.
ῥήσσω *frango*, uſitatum pro (ῥήγω) 191, 38, 1 in præt: m: ἔῤῥωγα: unde ῥωγὴ, *ſciſſura*, 118. 20, 1. & ἡ ῥώξ, idem. 217, 24. 2.
ῥήτορσι, *rhetoribus*, Dat: pl: a Dat: ſing: ῥήτορι, *rhetori*. 41, 33. Quamvis pl: producat penultimam, cum in ſing. corripiat, vid. 43, 37, 1.
ῥίγιον, *horridior*. (Comparativus) & ῥίγιστος, *maxime horrendus*, (Superl:) veniunt a Subſtantivo ῥῖγος, *horror*. 61, 13.
ῥιπτέω, *jacio*, & ῥίπτω, idem, (ſicuti complura alia verba) habet in præſenti ω & εω. 146, 10, 2.
ῥίπτω, *jacio*. imperf: ἔῤῥιπτον. perf. ἔῤῥιφα. 77, 25. propter augmentum ε geminat litteram ρ. ibid: verſu 10.
ῥόος, *fluxus*, cõtracte ῥοῦς, procreat compoſita κατάῤῥοος, κατάῤῥους. περίῤῥοος, περίῤῥους. 27. 10, 2. quæ vide locis ſuis.
(ῥόω) uſitate ῥωννύω, & ῥώννυμι, *corroboro*. *valeo*. 191, 40, 1. Transfert ω futuri act. (ſicut omnia, quæ ex οω faciunt ώννυμι) ad futurum in paſſ: ut, (ῥόω) ῥώννυμι, ῥώσω, ῥωσθήσομαι. 124, 9. 124, 27. vid: etiam ῥώννυμι.
[illegible]ρς G: [illegible]ρτος. ὁ, ἡ, μάκαρ, μάκαρος, *felix* 31, 19.
(ῥυέω & ῥύημι) uſit: ῥέω, *fluo* 104, 24. 204, 25. item ῥυήσω. 197, [illegible]
ῥυῆναι, *fluxiſſe*. vid: ῥέω.
ῥυήσω, *fluam*. ibid. item ῥεύσω.
ῥυήσομαι, *fluo*. ſumit a (ῥυέω) fut: 1. ῥυήσω perf: ἐῤῥύηκα.
ῥύσασθαι ἄνδρα λύμης, *liberare virum a pernicie*, Apollon: dictum eſſe per Ellipſin præpoſitionis ἀπὸ probatur (præterquam aliunde) ex Matth: c. VI ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ, *libera nos a malo* 243, 12. 1.
ῥωγὴ, *ſciſſura*, deriv: a perf. med: ἔῤῥωγα *fregi*. *ſcidi*, quod à ῥήσσω, *frango*. 118, 20, 1.
ῥώμη, *robur* poſitum exempli gratiâ docet, Conſonantem ρ principio vocum aſperari. 12, 22.
ῥώννυμι, ῥωννύω, *corroboro*, (ſumit a

ιῖt a ῥόω) fut: 1. ῥώσω. perf. ἔῤῥωκα,
ιſſ: ἔῤῥωμαι. pluſq ἐῤῥώμην Imp:
ῥῶσο, ἐῤῥώσθω, *vale, valeto.* inf:
ῥῶξ. fut: 1 paſſ: ῥωσθήσομαι. 186,
9, 2 124. 27. 191. 40, 1. 201.
ῥῶξ ἡ, *fiſſura.* verbale, a præt. med
ῥωγα, ex ῥήσσω *rupo, findo.* 217. 24
ρωσθήσομαι, *corroborabor*, v: ῥώννυμι.
ῥώσω, *corroborabo.* vid. ibidem.

Σ.

Σ in vocativo abjiciunt Diphtongi *ευς* & *ας*, ὦ βασιλεῦ, ô *Rex*
ὦ βοῦ, ô *bos.* &c. v: reliqua. 40, 20
σ poſito ante ι fit Dativus pluralis Dativo ſing τῷ βότρυι, τοῖς βότρυσι *racemo, racemis* &c. 41, 32.
σ ſive ſimplex, ſive incluſum dupl: ξ, ψ, Characteriſtica eſt fut; τίσω *honorabo*: λέξω, *dicam*: τύψω, *verberabo.* 71, 8.
σ ponendo ante ω Præſentis, formatur futurum prim: act: ἀκούω, ἀκούσω; *audiam.*
σ & ξ ſimul in futuro i. habent quædam verba: ἁρπάζω, *rapio.* ἁρπάσω, & ἁρπάξω, &c. 90, 19. 1.
σ in futuro 1. carent (aut potius ſi e σ inveniuntur) quædam verba exeuntia in ω purũ; præſertim apud poet: χεύσω, & χεύω *fundam.* κείω, *cubare facio*, in fut: κείω, &c. 91, 15, 2.
σ quædam abjiciunt in Aoriſto primo: χεῖα vel χέα, *uro*, ἔκηα. λάω, *video*, ἔλαα &c. 96, 9.
σ ex σω futuri primi activi retinent ante -θήσομαι futuri 1. paſſivi. omnia verba in δω, θω, τω σω aut ζω: ἀνύω, *perficio*, ἀνύσω, ἀνυσθήσομαι, &c 124, 1. item plerumque verba pura poſt vocalem brevem & ancipitem: & priſcum γνόω: & quæ ex σω faciunt -ωννυμι: τελέω *perficio*, τελέσω, τελεσθήσομαι &c. 124. 9. item fere decem poſt vocalem longam aut diphthongum: κνάω, *ſeco*, &c. 125

10. Sed idem σ tollunt, ἐπαινέω *laudo*. ὁράω, *video*. &c. 124. 29. Item reliqua, quæ ante ω habent vocalem longam vel Diphthongum: φιλέω, *amo*, φιλήσω φιληθήσομαι. &c. 125, 4
σ ſecundæ perſonæ Perfecti paſſ: mutando in τ, formatur ab ea ejuſdem temporis perſona tertia: πεφίλησαι πεφίληται: τέτυψαι vel τέτυψαι τέτυπται: λέλεξαι vel λέλεκσαι λέλεκται 137, 1.
σ interſerunt in Secũdis pluralibus Perfecti paſſ: quæ in ejuſdem temporis Tertiâ ſing. habent ται purũ. (quod etiam intelligendum de ſecundis & tertiis dualibus): πεφίληται, πεφίλησθον, πεφίλησθε. 137, 15
idem faciunt in Perfecto & Pluſq: perf. infinitivi: πεφιλῆσθαι a πεφίληται 144, 8.
σ pro θι in imperativo habent tria: θές, poſueris; δός, dederis; ἕς miſeris. Sed etiam ſunt alia: ἐνίσπες, dic, σχές, habe, &c. 158, 24.
σ liqueſcit & corripitur in ipſa poſitione: Ὡς ἀπόλοιτο, καὶ ἄλλος, ὅτις τοιαῦτά γε ῥέζοι. *Sic pereat; & quiſquis talia perpetrabit.* vide cætera 258, 27.
σ mutatur Attice in ξ, ρ, vel τ: ξυνετὸς, *intelligens* pro συνετός. θαῤῥεῖν, *confidere*, pro θαρσεῖν. τήμερον, *hodie*, pro σήμερον 293, 30.
σ pro μ volunt Attici in Præteritis paſſ: μεμάρασμαι, *emarcui*, pro μεμάραμμαι 294 1.
σ interponunt Æoles poſt liquidas fut: ψάλσω, *canam*, pro ψαλῶ. 108, 1
σῶος, σῶ. *ſalva.* vid: σάος.
-σαι retinent verba in μι in ſecunda perſona Præſentis paſſ. τίθεσαι, *poneris*, &c. etſi quædam ει η elidunt: κάθημαι, *ſedeo*, κάθη: ἐπίσταμαι, *ſcio*, ἐπίστῃ: δύναμαι, *poſſum*, δύνῃ pro δύνασαι. 120. 21.
σανδὺξ, *ceruſſa uſta & ruſa.* fem. gen: 36. 11.

Digitized by Google

σώος, ſalvus, hunc in modum contrahitur: *ὁ σώος, σῶς, τὸ* & *τὸ σώον, σῶν; τοὺς σώους*, & *τὰς σώας, σῶς*: imo *τὰ σώα σῶ* ſalva, apud Hezych: & Suid. cætera non contrahuntur. 27, 21, 2.

Σαπφοῖ vocat: vid: **Σαπφώ.**

Σαπφοῦς Acc: pl ibid:

Σαπφώ, ἡ, *Sappho*, Diminut: ex ἡ Σάπφειρα, *Sapphira*. 215, 2, i ὦ Σαπφοῖ vocativum ſing: (quem caſum Doctor, Pariſ: ſcribit *ὀξυτόνως*, ad differentiam Dativi contracti) Moſcopulus mavult circumflecti ob ſoni ſimilitudinem in Dat: ſing: 49, 31.

Σαπφοῦς, ὠοῦς, Accuſativus pl: (cum alii acuant præeunte Euſtathio) H. Stephanus circumflectit: Quæ videntur contracta ex Σαπφόας, ἠχόας, ut βόας, βοῦς; veteribus declinantibus αἱ Σαπφοῖς, ut Κλωθὼς. 50, 2, 2.

σαπῶ putrefaciam. vi . *σήπω*

σάρξ, caro, f: gen: 36, 13.

σαυτοῦ, tui ipſius, per contractionē dicitur pro *σεαυτοῦ* 66, 7.

σβέννυμι vel *σβεννύω*, *exſtinguo* Defect: ſumit f: 1. *σβέσω, σβεσθήσομαι*, perf: *ἔσβηκα ἔσβεσμαι* ab inuſitato verbo (*σβέω*). Hinc oritur fut: 1. m. *σβέσομαι, ἀποσβέσομαι, exſtinguam*; quemadmodum dicitur *ἔσβηκε, ἀπέσβηκε* Aor: 2. *ἔσβην, exſtinxi*, venit ab inuſitato (*σβῆμι*). Sed *ἔσβην exſtinctus ſum*, ab *ἔσβεν*. Doctor Pariſ: 186, 2, 2.

σβεσθήσομαι exſtinguar. v: *σβέννυμι*.

σβέσω, exſtinguam. ibid.

(*σβέω* & *σβῆμι*) uſit: *σβέννυμι* aut *σβεννύω exſtinguo*. 191, 46, 1. 186 2, 2.

σβέω habet f: 2. *σβῶ, exſtinguam*, & A: 2 *ἔσβον exſtinxi*: quibus temporibus, tria ſi excipias (*χέω*) *χῶ, habeo*, (*σβέω*) *σβῶ, exſtinguo*. *σπάω, σπῶ, traho*, alia Monoſyllaba poſt contractionem ſemper carent, ſicuti docetur. pag: 102, 22. 1.

σβῆναι, exſtinguere, A: 2, infinitivi. in indicat *ἔσβην*, venit a *σβῆμι*, ex *σβέω*. 192, 27, 2.

σβέσομαι exſtinguam. vid: ibi aut in *σβέννυμι*

σβῶ, exſtinguo, exſtinguam, præſens contractum, aut etiam futur 2. eſt verbi (*σβέω*) quod vid:

σδ ponunt Dores pro ζ: *συρίσδω* pro *συρίζω, fiſtula cano*. 304, 6

-*σε* Adverb: deſignant locum. Q *ὁμόσε, ad eūdē locū* 223, 22 223, 21

σὲ μὲν εὖ πράσσοντα ἐπιχαίρω, re*tente rebus ſecundis gaudeo*, h: e: ... vel *διὰ σὲ εὖ πράσσοντα*. Accuſativus abſolutus. 244, 27, 1. (de quorum caſibus abſolutis in Græcia, Nom Gen: Acc: & Abl: vid: ibid: in antecedentibus & conſeq.)

σεαυτοῦ, tui ipſius, contracte *σαυτοῦ*, declinat: ut *ἐμαυτοῦ, mei ipſius*. 66 ...

σέβω, colo, Defectivum eſt, quemad modum alia verba in *βω*: ... *adoratus ſum*, apud Soph. 281, 26, 2

σέθεν Att: pro *σοῦ, tui*. 294, 14. 3...

σείνω & -*ομαι, noceo*. 201.

σεῖο Ion: pro *σοῦ, tui*. 312.

Σειρὴν, Siren, fem: gen: 35, 7, 2.

σείω, moveo, retinet σ futuri activi in fut: 1. paſſ: ante -*θήσομαι*. faciq; pro inde *σεισθήσομαι, movebor*). 125, ...

σέλας τὸ ſplendor, Triptoton: 5...

σεμίδαλις, ἡ, flos tritici triticū, Gen: *σεμιδάλιδος*. & *σεμιδάλεως*. 54, 3 ...

σέο Ion: pro *σοῦ, tui*. 312.

σέθεν σέθεν, Att: pro *σοῦ, tui*, 294 ...

σέσηπα, putrefactus ſum, perf med. a *σήπω* 117, 25.

σέσυμαι, concitatus ſum. vid: *σεύω*

σέσωσμαι ſervatus ſum. vid: *σώζω*

σεῦ Æol: pro *σοῦ, tui*. 212.

σεύσω, concitabo. vid: *σεύω*.

σεύω concito, habet in Aor: 1. apud Poëtas *ἔσσευα*, cum Characteriſtica præſentis. 96, 1. fut: 1. *σεύσω*. paſſ: *σευθήσομαι*, ſyllabâ longâ futuri activi mutatâ in brevem 126, 1. perf: paſſ: *ἔσσυμαι*, ſimiliter a præpoſitivâ e diphthongo abjectâ. 136 17. Ex ſe format f: *σεύσω*, & aor: 1. *ἔσευα* pro *ἔσσευα*: Sed

Digitized by Google

σω: Sed imperfectum paſſ: ἐσηπόμην; aor: 1. ἐσάπην σύθλαιμι; Perf: ἐσήπομαι pro σέσημαι, a σύω 203, 10.

σήπω, putreſacio, f: 2. σαπῶ. perf: m: σέσηπα. 117, 25.

Σὴρ, Chinenſis, G: Σηρός. 29, 20.

-σι Adverb: deſignat locum Ubi: Ἀθήνησι, Athenis 123, 20. 223, 34, 1.

-σι adjungitur I: Tertiis ſing: Subj: in η: τύπτῃσι pro τύπτῃ. 298, 3.

Σιγειὰς, ἡ, mulier nata Sigei, urbe proxima Troia, venit ab ὁ Σιγειεὺς, vir natus eodem loco. 213, 36, 1.

Σιμόεις, ὁ, flumen Simöis, G: Σιμόεντος. 32, 2. voc: ὦ Σιμόεν. 41, 8. Contracte Σιμοῦς. 44, 1, 2.

σίνηπι, τὸ, ſinapi. G: σινήπιος. 28, 23 vide quomodo declinetur & cõtrah. per omnes caſus & num. 48, 40, 1.

σῖτα, τὰ. vid: σῖτος.

σῖτον, τὸ. ibid:

σῖτος, ὁ, eſt frumentum: ſed τὸ σῖτον, cibus, panis, inquit Euſtath. pro quo tamen melius dices τὰ σῖτα. 53, 28, 2

σκαίρω, vid: σκαρθμός.

σκάλλω. vel σκέλλω, areſacio, uſitatũ eſt pro (σκλάω & σκλῆμι) 191, 2, 2 a σκλῆμι venit A: 2. ἔσκλην, exarui. Opt: σκλαίην. inf: σκλῆναι. comp: ἀπέσκλην ἀποσκλαίην ἀποσκλῆναι. ſed perfectum ἔσκληκα, inf: ἐσκληκέναι, & part: ἐσκληκώς, deducuntur a antiquo σκλάω. 192, 19, 1.

σκάπτω, fodio, mutat in fut: 2. π in φ facitque proinde σκαφῶ, fodiam. 100, 21.

σκαρθμὸς, ὁ, ſaltus, deriv: a perf: paſſ ἔσκαρμαι, ex σκαίρω, ſalio. 218, 5.

σκάφη, ἡ, cymba, dicitur in Prima decl: σκάφος, τὸ, cymba, in Tertia. 52, 21

σκάφος. vid: praeced: σκάφη.

σκεδάννυμι, vel σκεδαννύω, diſpergo efecit: fut. 1. σκεδάσω. σκεδασθήσομαι perf: paſſ: ἐσκέδασμαι Aor: 1. ἐσκεδάσθην a σκεδάω. 186. 27, 1.

σκεδασθήσομαι, diſpergar, f: 1. paſſ: verba σκίδνημι, vel σκεδάννυμι, ex σκεδάω 184, 19, 2. 186, 27, 1.

σκεδάσω, diſpergam, vid: σκίδνημι & σκεδάννυμι.

σκεδάω, diſpergo vid: σκίδνημι.

σκέλη, duo crura. vid: σκέλος.

σκέλλω. vid: σκάλλω.

σκέλος, τὸ, crus, (ſicut alia neutra in ος) contrahit aliquando εος in ους: ut, τὸ σκέλος; τοῦ σκέλους, σκέλη. 48, 17, 1.

-σκη Diminutiva fem: 214, 28.

σκίδναμαι diſpergor. vid: σκίδνημι.

σκιδνάμενος, diſperſus. ibid.

σκίδνασθαι, diſpergi. ibid.

σκίδνημι, diſpergo. Paſſ: σκίδναμαι. imperf: ἐσκιδνάμην. inf: σκίδνασθαι. part: σκιδνάμενος. Sed fut: 1. σκεδάσω; σκεδασθήσομαι praet: ἐσκέδασμαι, a σκεδάω. 184 16, 2.

σκλαίην, exaruerim; vid: σκάλλω. (σκλάω & σκλῆμι) uſitate σκάλλω vel σκέλλω, areſacio, 191, 2, 2 192, 19, 1

σκλῆναι, exaruiſſe. vid. σκάλλω.

σκότος, ὁ, ου. Att: dicitur in Secunda declin: & τὸ σκότος, ους, tenebrae in Tertia. 52, 27. 1.

Σκύθης Scytha. voc: ὦ Σκύθα. 21, 8

σκύλαξ, catulus. comm: g: 36, 27.

-σκω, νω, & -νυμι Quęcunq; verba formant ex ſe, ea verba in fut: 1 act: brevẽ ſervant Char: ἀρέω, placeo, ἀρέσκω, ἀρέσω; ἀμφιέω, induo, ἀμφιέννυμι, ἀμφιέσω, &c. 93, 23.

-σκω finita verba omnia ſunt defectiva, ſive tantum uſitata in praeſenti & imperf: 183, 2, 2. Eadem in reliquis temporibus ſequuntur ω purũ: εὑρίσκω, invenio, f. εὑρήσω, a priſco εὑρέω. p: εὕρηκα, &c. 196, 11.

σκὼρ τὸ, merda. G: σκατός. 31, 10. n: g: 35, 18, 2. Triptoton: 51, 26, 1.

σμυχῶ, uram. vid: ſeq: verb:

σμύχω, uro, aſſumit in fut. 2. γ facitque σμυγῶ. 100, 24.

σμῶδιξ, vibex, f: gen: 36, 12.

σοὶ δώσω tibi dabo. Νεανίσκε, σοὶ λέγω, ἐγέρθητι, Adoleſcens, tibi dico, ſurge. Hæc duo exempla docent.

Enclyticas

Digitized by Google

Encliticas qualeſcunque initio periodorum, commatum aut colorum retinere accentum ſuum. 290,1.

σοίγα, tibi. Att. pro σοι. 312.

σορὸς, ſandapila, loculus, f:g: 24,26

σὸς, σὴ, σὸν, ſuus, ſua, ſuum, Pronomen poſſeſſivum deriv: a Gen. primitivi σοῦ tui, in N: σὺ, tu, 65,27,1.

Σουνιεὺς, Sunienſis. Nomen Gentile deriv: a Σούνιον, promontorium Atticum, 213,20,1.

σοφίη, τῆς σοφίης, ſapientia. Ion: pro σοφία; ας 297,12.

σοφὸν, τὸ, ſapiens, per Ellipſin pro σοφὸν ἔργον, ſapiens factũ, 255.27.1.

σοφὸς, ſapiens. Comp: σοφώτερος, Superl. σοφώτατος. 57,8. Per ω, quia vocalis præcedit brevis. 58,10. σοφὸς τὰ ἐρωτικά, peritus amorum; per Ellipſin περὶ, aut ſimilis præpoſ: 248.11

σοφῶς, ſapienter. adverbium (more aliorum terminatorum in ως) deſcendens a Genitivo pl: σοφῶν, in N. ſing: σοφὸς, 224.12.

σοφώτερος, ſapientior, σοφώτατος, ſapientiſſimus, vid: σοφός.

(σόω) uſitate σώζω, ſervo: 191,4.2. quod ab eo ſumit tempora, σωθήσομαι, ſervabor, σέσωσμαι, ſervatus ſum. 135.12,2.

σπαρῶμαι, ſeram. vid: σπείρω.

Σπαρτιάτης, ὁ, Spartanus, Gentile deriv: a Σπάρτη, urbs Sparta. 213,8,1

σπάρτος, ὁ, ἡ. ſpartus, funis ſparteus. comm: gen: 24,37.

σπαρῶ, ſeram, vid: σπείρω.

σπάω, traho, ſorbeo, contrahitur in σπῶ: quod & præſens eſt, & futurum 2. ſignificatque vel traho, &c. vel traham, &c. (quo poſteriore tempore alia Monoſyllaba poſt contractionem carent, præter hæc tria, χῶ, σβῶ, σπῶ) unde Aor: 2. ἔσπαν, traxi, &c. 102 22,1.

(σπένδω) uſitate σπένδω, bibo. 191, 5,2 195.23.196,1,1.

σπείρειν τὸν σπόρον φίλων, ſerere ſationem ſuam, ſive ſemen ſuum Luc. verbum cum συγγενεῖ, ſive derivato ſuo: qualia verbis addere frequens Atticis: unde fit ut alia ſæpe ſubaudiantur. 241,35,1.

σπείρω ſemino, imperf: ἔσπειρον, poet σπεῖρον, utrobique cum eodem augmento ſyllabico, utpote poſitione lõgo. 77,21 fut:1. (Æol: σπέρσω) σπερῶ, &c. 90.30. Aor: 1. ἔσπειρα 96,17. f:2. σπαρῶ 99.18. f:1 m σπερῶμαι. f: 2. σπαρῶμαι 110,4. De formatione horum temporum, vid. iiſdẽ locis. Perf: m: ἔσπορα 217,14.

σπεισθήσομαι, libabor, vid: σπένδω.

σπείσω libabo. ibid.

σπένδω, libo. Defectivum, ſicut alia quæ duplicem habent conſonantem ante ω. 181,20.2. Derivatum ab antiquo σπείδω, unde fact fut.1. σπείσω. paſſ. σπεισθήσομαι. aor: 1 ἐσπείσθην, perf: act: ἔσπεικα, paſſ. ἔσπεισμαι, libatus ſum, 195,23.196,1.

σπέος, ſpelunca, G: τοῦ σπέεος, Ion poët: σπεῖος. 297,15.

σπερῶμαι, ſeram. vid: σπείρω.

σπέρρω, ſero, Æolicum, derivatum eſt a σπείρω. 196,2.1. (30.30.1.

σπέρσω Æol: pro σπερῶ, ſeram. σπ

σπερῶ, ſeram, vid: σπείρω.

σπήλυγξ, ἡ, ſpelunca, Diminut: σπήλαιον ſpecus. 214.36,2.

σπῆος ſpelunca, Ion: & poët: pro σπέος, a N. σπέος, ſpelunca. 297.15

σποδὸς, cinis fem: gen. 24,26

σπορεὺς, ſator, verbale. a verbo ἔσπορα. ſevi, a σπείρω. 217,26.1

σπόριμος, aptus ſationi, verbale veniens ab eodem: ἔσπορα. ibid.

σπουδαιότερος, σπουδαιότατος, vid: ſequens.

σπουδαῖος. ſtudioſus. Denominativum, a σπουδὴ ſtudium. 216,12, liber Att: & Ion: in Comp: & Superl. σπουδαιέστερος, ſtudioſior σπουδαιέστατος, ſtudioſiſſimus 58,33.2.

σπῶ, traho, traham. vid: σπάω

Digitized by Google

·ανα Gentilia deſcendunt a ω vel ξ 213. 4. (ε 3. d. 216. 7.
·ανα Denominativa fem: oriuntur
·σσω, vel ζω finita verba carent ple raque futuro 2. 101. 15, 2. indeque & Aoriſto 2. 101, 2, 2.
σ, vel πτ, aut vocalem habentibus in principio verbis, præfigitur reduplicatio impropria, h: e: jota cum ſpiritu aſpero, ut fiant verba in MI: στάω ἱστάω. ἵστημι, ſto. &c. 147. 11.
σταγὼν, ἡ, gutta G: σταγόνος. 29, 29. fem: generis. 37, 15, 1.
στάδιον, τὸ, ſtadium, habet in plur: οἱ στάδιοι, & τὰ στάδια 53, 24, 2.
σταθήσομαι. ponar. fut: 1, paſſ: verbi ἵστημι ſyllabam habet brevem ante θήσομαι. 169, 3. 169, 6, 1.
σταθμίζω, pondero, numeratur ab Euſtathio inter Defectiva. deriv: a σταθμὸς, σταθμίον, libra, 182. 15. 2.
σταθμὸς, ſtabulum, ſtatio, pondus. In plurali σταθμοὶ & σταθμά. 53, 22, 2.
σταὶς, farina, G: σταιτὸς. 31, 11. n: g: 37, 20
σταλθήσομαι, mittar. vid: στέλλω.
σταλῶ, mittam. ibid. (24, 38.
στάμνος, ὁ, ἡ, urna amphora c: gen:
στὰς ſtans, D. ſing: στάντι. D: pl: στᾶσι. 42. 18.
στάσκε, ſtetit, Ion: pro ἔστη. 299: 32.
στάχυς, ſpica, m: g: 37. 42, 2.
(στάω) uſitate ἱστάω, ἵστημι, & ἱστάνω ſtatuo 191, 6, 2. 147. 14.
στέαρ, pinguedo. Triptoton: 51, 28. 1 Genit: στέατος, ab antiquo στέας. ibid.
στεινὸς l: pro στενὸς. anguſtus 297, 24.
στεινόπορος. vid. στενόπορος.
στέλλω, mitto, fut: 1, στελῶ. Aor: 1. ἔστειλα. 96, 15. f: 2, σταλῶ. 99, 23. perf: ἔσταλκα. pluſq: perf: ἐστάλκειν. 106, 10. f. 1. paſſ: σταλθήσομαι 125, 26. qui hæc ſingula formentur tempora iiſdem docetur locis.
στελῶ. mittam vid. στέλλω.
στενόπορος Clenard. & Gol. ſcribunt per ο. Sed regula, exemplaria probata, & Moſcopulus malunt στενόπορος, &c. Dionyſius στεινόπορος, propter ει, puta. vid. 58, 24, 1.
στέργειν, amare, acquieſcere, contentū eſſe, poſcit in Conſtr. Acc. 244, 44, 2
(στερέω) uſitate στερίσκω, ſpolio. privo. 19, 8, 2. 197, 12, 1.
στερίσκω, privo, (a στερέω) facit f: 1. στερήσω. perf: ἐστέρηκα 197, 12, 1.
στῆθι, ſta, Aoriſtus 2. Imp activi fit a præſ. ejuſdem imperativi ἵσταθι, abjecta reduplicatione & producta penultima. 158, 20.
στηρίζω. ſtabilio, (ſicuti plurima in σσω vel ζω) caret fut: 2. & per conſequentiam etiam Aor. 2, 101. 22, 2.
στησόμενος. conſiſtā f. 1. m ab ἵστημι. 168, 3
ι finita Adverbia deriv: a verbis: Ἑλληνιστὶ, Græce, ab Ἑλληνίζω, Græcos imitor, Græce loquor, &c. 224, 15.
στορέννυμι aut στορεννύω, ſterno, item στόρνυμι idem. Def. ct: ſumunt tempora a στορέω, fut. 1. στορέσω. A: 1. ἐστόρεσα. Sumunt etiam a στρώννυμι 186, 13, 2. 202.
(στορέω) uſitate στορέννυμι, aut ύω. 191. 10, 2. 186, 13, 2.
στόρνυμι, ſterno. vid: στορέννυμι.
στοχάζονται ἀγαθοῦ, ſpectant bonum, conantur conſequi bonum, verbum conandi conſtr: cum Gen. per Ellipſin. 240, 9 plene dixeris ἀγαθοῦ στοχασμὸν στοχάζονται, collineare collineationem boni. 241, 14, 1.
στρατηγιάω, praturam affecto. Defectivum (ſicut alia verba concupiſcentiæ in ιάω. 281, 18, 1.
στρέφω, verto, perf. ἔστροφα paſſ. ἔστραμμαι, ε verſo in α. (ut cetera quæ in principio habent στρ) 136, 13.
(στρόω) uſitate στρωννύω & στρώννυμι ſterno. 191; 12. 2.
στρύχνος, ſolanum, Communi Dialecti m. g: Atticâ f. gen. 25, 17.
στρώννυμι aut στρωννύω ſterno f. στρώσω. Aor. 1. ἔστρωσα. paſſ. ἐστρώθην. perf. ἔστρωμμαι, ab inuſitato στρόω. 186, 36, 2.

στρόφος,

Digitized by Google

ϛρώννυ, *ſternam*, v. præced: ϛρώννυμι (ϛρώω) uſitate ϛρώννυμι, ω. ibid.
ϛύξ, *ſtyx*. f: gen. 36, 14.
ϛύραξ, *cuſpis haſta*, m: gen: ϛύρακ. *arbor*, vel *gummi* ſtyrax, f. g 33. 26. 1
ϛύαξ, *qui vult videri admodum ſeverus*, deriv: ab ὁ ϛωϊκὸς *ſtoicus*. 214. 13. 2.
ϛωμύλ☉, *loquax*, Denominativum, a τὸ ϛόμα, ος, *oris*; o mutato in ω 216, 17, 1.
σύ, *tu*. vid: per omnes numeros & caſus. 65, 1. item per omnes Dialectos, 312.
συγγενὴς ἢ πράγματος, Plato, *affinis rei*, pro τοῦ πράγματι. 246, 15. 2.
συγγινώσκω σοι τ᾽ ἀπάτης, *ignoſco tibi hunc errorem*. 245, 24. alii τὴν ἀπάτην 246, 42, 2 συγγνώσεται σοι τὴν ἁμαρτίαν, Eurip. *ignoſcetur tibi hoc peccatum*. 246, 45, 2.
σύ γε, *tu*, Att: cum γε per omnes caſ: 294. 12. 312.
συγχειμάζω, *una hiemo*. ν in compoſitione mutato in γ; quod fit ante γ, κ, χ. 221, 41.
σύγχυσις, *confuſio*, verbale, deriv: a συγκέχυσαι, *confuſus es*. 136, 22. 1.
συζητέω, *ſimul inquiro*, ſcribitur ſine ν; quod in compoſitione ante σ, & ζ aliquando abjicitur. 222. 4.
συθλῶαι, *concitatum eſſe*, vid: σεύω.
συθήσομαι, *concitabor*. vid: ibid:
συκάμιν☉, *morus*. com. gen: 24, 17
συκοφάντης, *ſycophanta*, deriv. a πέφανται, Tertia ſing: perfecti paſſ. 135. 32. 2.
σύμφαθι, *confitere*, Præſens imperativi, a σύμφημι. 158, 17, 2.
σὺν, *cum*, Præpoſitio, regit Abl: 233, 6. 236, 2. In Compoſitione auget vim ſignificationis. 220, 32. ut, συνεκτελῶ, *perficio*. 221, 4, 2. Mutat ν aliquando in litteram, ſequentem: συσσύρω, *undiquaque traho*, ex σὺν & σύρω, &c. aliquando ante σ vel ζ abjicitur: συσπάω, *contraho*, &c. 222. 1. Cum σὺν compoſita etſi Dat. amant, ut, σύντροφ☉ ἀπλότητι, Greg: *aſſuefactus ſimplicitate*: aliquando tamen & Gen. invenias. vid: 246, 3, 1. videtur intelligi poſt ἅμα & ὁμοῦ, *ſimul*: ἅμα τῇ ἡμέρᾳ, q: d: *ſimul cum die*, &c. item ante Ablativum Pronominis αὐτὸς, *ipſe*; αὐτῷ τῷ καλάμῳ, *cum ipſa arundine*. 256, 1, 1.
Συνδεσμὸς, *Convinctio*; unum ex tribus vocum generibus, quæ ab Ariſtotele aliiſque conſtituta. 16, 9, 2.
συνδιητώμην, *convivebam*. Compoſitum in medio habens augmentum: a præſ: συνδιαιτάομαι, *convivo*. 82, 13, 1.
συνέηκα, aut ξυνέηκα Att: pro συνῆκα, *intellexi*, Aor. 1. indic: Compoſitum, a ſimplici ἧκα, *miſi*, quod ab ἵημι. 161, 9, 1.
συνεκποτέον ἐςί σοι τὴν τρύγα: συνεκποτέα ἐςὶ σοι τὴν τρύγα: συνεκποτέα σοι ἡ τρὺξ *ſimul ebibenda tibi fex eſt*. De hac triplici, aliaque quarta conſtructione verbalium in τέος, vid: 227, 38. 2. & ſequentia.
συνεργὸς, *ſocius operis*, aliaque compoſita cum ἔργον, ſubſtantive ſumta, ſunt Oxytona. 287. 13. 1.
συνεχὴς, *continuus*, verbale a συνέχω. 117. 8.
συνήθεις ὄντες τ̃ νόμων, Plut: (h: νόμων ἕνεκα, νόμων συνηθείᾳ) *aſſueti legum*. Exemplum monet, Compoſita cum σὺν, quæ amant Dativum, inveniri etiam cum Genitivo. 246, 9, 2.
συνῆλθον, *conveni*, retinet accentum ſimplicis ἦλθον, *veni* 286, 23.
συνῃρημέναι, apud Grammaticos dicuntur (declinationes) contractæ; quemadmodum ἁπλαῖ ſimplices. 19, 5, 1.
συνθλῶ, συνθλᾷς, συνθλάω *contundo, confringo*, is, itis, a ſimplici

plici ὀλῶ, ὀλᾶς, ὀλῶσι, a ὀλέω. idem, retinent accentum ſimplicis juxta Regulam de ſyllaba circumflexa. 286 14.

συνίασι & συνιᾶσι, committunt, utroque notatur accentu (ſc. acuto & circumflexo). 150, 18, 2. invenitur συνίασι & συνιοῦσι, intelligunt, vide συνίημι.

συνίεθι, intellige. vid: συνίημι.

συνιεῖ, intelligit. ibid.

συνίει, intellige. ibid.

συνιεὶς, intelligens. ibid.

συνίημι, committo, intelligo. ſumit tempora ſua vel ex ſemet ipſo, vel circumflexo verbo συνιῶ pro συνιέω. Invenitur etenim συνίησι & συνιεῖ, intelligit; συνιᾶσι & συνιοῦσι, intelligunt. συνίεθι & συνίει, intellige; συνιεὶς, συνιέντος, & συνιῶν συνιοῦντος, intelligens. Sed συνιὼν, ὄντος, coiens, conveniens, derivatur a σύνειμι, coeo. 152, 25, 1.

συνίεις, intelligis. vid: praeced: συνίημι.

συνιοῦσι. vid: ibidem.

συνίσασθε. vid: ἴσαμι, cognoſco.

συνοῖδα. ibidem.

συνιῶ pro συνιέω, intelligo. vid: συνίημι.

(συνιέω) rarum. pro eo uſitatum eſt συνίημι, & συνιῶ. intelligo. 191, 14, 2.

συνιῶν, συνιοῦντος, intelligens, vid: συνίημι.

συνιὼν, συνιόντος, coiens. ibid.

σύνοιδα, conſcius ſum, retrahit accentum ſimplicis οἶδα, novi, præter morem ſimiliũ compoſitor. 286, 24

συντάξεως, (h: e: conſtructionis) Latinæ originem diſcimus una, quãdo diſcimus originem Græcæ. 243, 19, 2

συντετευχὼς ἐστι, pro συντέτευχε, conſtruxit 140, 36, 1.

συντεθραφὼς ἁπλότητι, aſſuefactus ſimplicitate. vid: σύν.

συρίσδω, fiſtula cano, Dor: pro συρίζω. 304, 11.

συρράπτω, conſuo, Componitur ex σὺν & ῥάπτω. converſo ν in ρ 222, 3.

συσσύρω. vid: σύν.

συστέλλω, contraho, Comp: ex præp: σὺν & verbo στέλλω, converſo finali ν in ſequens initiale σ. 222, 4.

σύω, vid: σεύω, agito, concito. 203 16

σφάζω, jugulo. fut. 1. σω, & ξω. 90, 19, 2.

σφᾶς, ſe. Accuſ. pl: ab οὗ, ſui. 65, 17, 3.

σφὲ, interdum. σφωὲ, σφωὲ, ipſi duo, ipſos duos, N. & Acc: dual: ab οὗ, ſui 65, 7, 3. 313. Poëtice pro σφᾶς. 313. σφε, σφω, σφων. σφισι, σφεας ſunt Encliticæ. 288, 12.

σφέας, ſe, Ion: pro σφᾶς, 313.

σφὶν pro σφὶ. 312.

σφέες, ipſi, pro σφεῖς, poëtice. 313.

σφεῖς, ipſi, a, a, Nom: pl: ab οὗ, ſui. 65, 14, 3. 313.

σφείων, ſui, poët: pro σφῶν. G: pl: 313

σφὶς, ipſi. Dor: pro σφεῖς. 313.

σφετεριεῖσθαι, facturum eſſe ſuum, invenitur apud Dion: Caſſ: in infinitivi futuro pro σφετερίσεσθαι, a σφετερίζεσθαι, ſuum facere. 91. 20, 1.

σφέτερος, α, ον, ſuus, a, um; deriv. a σφεῖς, ipſi, a, a, ſing: οὗ, ſui. 65, 24, 2.

σφείων, ſui. Ion: pro σφῶν. G: pl: 313

σφὴξ, veſpa. m: gen. 36, 15, 1.

σφὶ, ſibi, poët: pro σφίσι, D: & Abl: pl: ab οὗ, ſui. 313.

σφὶν, ſibi, poët: pro eod: ibid.

σφῶν, ipſorum duorum, ipſarum duarum, &c. (vel etiam σφῶϊν, σφῷν) G: & Dat: dual: ab οὗ. 65, 10, 3. 312. (313.

σφίσι ſibi. D: pl: a ſing: οὗ. 65, 16, 3.

Σφοδρίας, Sphodrias. G. α & ου. 20. 24, 2.

σφῦρα, malleus. G: ας. D: ᾳ, &c. 22, 14, 1.

σφωὶ, ipſi duo, os, vide σφὲ.

σφῶϊ, vos duo, os, vid: σφῶϊν.

σφω Tertia dual: non Secunda eſt Enclitica. 288, 25, 1.

Digitized by Google

σφωΐ, *ipſi duo*, οι, vid: σφῶ.

σφῶϊ, *vos duo*, ος, vel σφῶ, idem. N. & Acc: dual: a ſing: σύ, *tu*. 65, 8, 2. Aut σφῶϊ dicitur Poët: pro σφῶ. 312. item ponitur poët: pro σφῷν, *veſtrum duorum, duarum* &c. G: dual: ab eodem ſing: σύ. 312.

σφῶϊν, *veſtrum duorum*, &c. vel etiam σφῷν, G. & Dat: Dual: a ſing: σύ, *tu*. 65, 10, 2. 312.

σφωΐν, *ipſorum duorum*, &c. vid: σφίν.

σφωΐτερος, *veſter duorum*, venit a σφῶϊ, ſing: σύ. 65, 18, 2.

σφῷν, *veſtrum duorum*, &c. vid: σφῶϊν.

σφῷν, *ipſorum duorum*, &c. vid: σφίν.

σχέ, *habe*, imperat: verbi ἔχω, ex (σχέω). 204. 11.

σχές, *habe*, imperat: ejuſdem verbi ἔχω, ex (σχῆμι aut σχέω) 158. 27. 204, 13

σχέσις, *habitus*, derivatur a perf. paſſ: ἔσχημαι, ἔσχεσαι, quod a (σχῆμι) 204. 14.

(σχέω & σχῆμι) uſitate ἴσχω & ἔχω, *habeo, teneo*. 191, 16, 2. 204, 8. De contracto σχῶ. vid: ſuo loco.

σχῆμα *figura*, derivatur a perf: paſſ. ἔσχημαι, ex (σχέω). 204. 10.

(σχῆμι) vid: (σχέω).

σχήσω, *habebo*, fut: 1. verbi ἔχω, ex (σχέω). 204. 9.

σχῖνος, *lentiſcus*. f: gen: 24. 13.

σχοῖνος, *ſexaginta ſtadia*, comm. gen: 25, 12.

σχοῖνος, *funis*, f: gen: ibid:

σχολαῖος, *tardus*, in Comp: & Superl: -αίτερος, -αίτατος, Attice. 58. 23, 2.

σχῶ, *habe, tene*, imp: m: verbi ἔχω, ex σχέω. 204. 11.

σώζω, *ſervo*, fut: σώσω. Paſſ: σωθήσομαι, ſumit ex (σόω). 125, 9. Aor: 1. ἐσώθην, ex eodem (σόω). ſed ex ſe perf: paſſ: σέσωσμαι. 135, 11, 2.

σωθήσομαι, *ſervabor*, vid: praeced: σώζω.

Σωκράτη legimus apud Plut: & Σωκράτην apud Xenoph: utrumque Acc: ſingularem, illud Tertiæ, hoc Primæ declin: 48. 14. 2.

σωλήν, *canalis*, m: gen. 35. 9.

σῶμα καλός, *pulcher corpore*, idem eſſe ac κατὰ σῶμα, docet Epig. Οἱ κατὰ σῶμα καλοί, κατὰ νοῦν δ' οὐκ ἐστὶν ἄμορφος, *Corpore qui pulchr*, *deformis mente*. 248, 18, 1.

σῶμά μέ τινα σώζειν δυνάμενος, *corpus meum quadam ſervare poſſum*. Ratio, quare non σῶμά με, tuetur eâdem ſpecie accentûs, quam alias poſtulat μέ; quia circumflexum reſpuit brevem, qualis eſt ultima in σῶμα. 289, 17, 2.

σῶν, *ſalvum*, contractione ex σῶον. vid: σῶος.

σωρός, *cumulus*, m: gen: 24, 27.

σῶς, *ſalvus, ſalves, ſalvas*, ex σῶος, σῶες, σῶας. vid: σῶος.

σώσω, *ſervabo*, fut: 1. a σώζω. 125, 9

σώτειρα, *ſervatrix*, Denomin. a σωτήρ, ὁ, *ſervator*. 216, 44. 1.

σωτήρ, *ſervator*. voc. ὦ σῶτερ, & σωτήρ. 40, 4.

σώφρων, *temperans, modeſtus*, facit Comp: σωφρονέστερος, & Superl: σωφρονέστατος a pl: maſcul. σώφρονες. 57, 20.

Σωφηνηνὸς Gentile, deriv. a Σωφηνή quæ regio Armeniæ; ſignificat aliquem oriundum ex illa regione. 213, 26. 1.

T.

T mutato in θ, & per conſequentiam π in φ, & κ in χ, poſitoque accentu in penultima, deducitur Perfectum & Pluſq: perf. infinitivi paſſ. a Tertia Perfecti indicativi: ἐψάλθαι ab ἔψαλται, &c. Si ante τ vocalis fuerit, σ interponitur: πεφιλῆσθαι a πεφίληται. 144, 4.

T & θ conſonantibus vocales antepoſitæ breves interdum producuntur:

cuntur. Hom. Τίπτε σὺ δείδοικας πόλεμον καὶ δηϊότητα; *quid tu extimeſcis bellum & hoſtilitatem?* &c. 26, 3

T quandoque ponunt Dores pro *σ* vel *σ*: τῦνος pro σοῦνος, vel ἐκεῖνος, *ille*, &c. 304, 6.

Τ' ἄνω, τἀ'μὰ, pro τὰ ἄνω, *ſuperna*, & τὰ ἐμὰ, *mea* habent primam ſyllabam brevem, quia eſt mera ſyncope litterarum *α* & *ε*: ſed τ' ἀνὼ & Τ' ἀμὰ primam producunt contractione vocalium duarum in unam. 14, 8, 2.

Τὰ μάλιστα, *maxime*, Pleonaſmus Ellipticus. 255. 9, 2.

Τὰ νῦν, *nunc*. alter Pleonaſmus cum Ellipſi: q: d: κατὰ τὰ πράγματα τὰ νῦν ὄντα. h: e: νῦν. 255, 10, 2.

Τὰ ποῖα τὰ τοσαῦτα λέγεις; Plato. *Quæ & quanta prædicas?* Articulus additus per Emphaſim. 227, 23, 1.

τάζω, *extendo*, f: 1. σω & ξω 90. 19. 1

. ται mutato in *θε*, inſerto *σ*, ſi ται ſit purum, & tenuibus mutatis in aſpiratas, fit Secunda pl: perfecti paſſ: a Tertia ſing: τέτυπται, *verberatus eſt*, τέτυφθε, *plures verberati eſtis*, &c. 137, 13.

. ται puro finitâ Tertiâ ſingulari perfecti paſſivi, fit citra circumlocutionem Tertia pluralis, interponendo *ν* ante ται: πεπίεσται, *paſtus eſt*, πεπίεσνται, *paſti ſunt*. 138, 8.

. ται vel μαι impurum quoties fuerit in perfecto paſſivo, ſemper μαι primæ perſonæ mutatur in μένος, cui εἰσὶ, *ſunt*, poſtponitur: τέτυμμαι, *verberatus ſum*: τετυμμένοι εἰσί: *verberati ſunt*, &c. 238, 17.

ταχῶ, *tabefaciam*. vid: τήκω.

τάλας, ὁ, *miſer*. voc: ὦ τάλαν 41, 6 fem: τάλαινα, neutr: τάλαν 56, 18.

ταλαίπωρος, *miſer*. Compoſitum ex verbo ταλάειν, ταλᾶν, *tolerare*, & nomine πῶρος, *luctus*, ubi *ν* infinitivi tantum rejicitur. 220, 16. 1.

τ' ἀληθῆ pro τὰ ἀληθῆ, *vera*. Craſis. 13, 27, 2.

τελῶ à τελέω, *perficio*, non dicitur in fut. 2. ſed τελῶ, *perficiam*. 102. 16

Ratio cur non dicamus τελῶ, ut τρέπω, τραπῶ, hæc eſt: quia τελέω ante contractionem plus duas habet ſyllabas. 102, 17, 1.

τάμνω, Dor. & Ion: pro τέμνω, *ſeco*. 302, 7. vid. τέμνω.

ταμῶ, *ſecabo*. ibid.

τ' ἀνάφορον pro τὸ ἀνάφορον, *vectis*. Apoſtrophus & Craſis 13. 24. 2

ταῶς, *pavo*, Att: ταὼς, non mutato *α* in *ε*, quia breve. 26. 17.

ταραχώδης, ὁ, ἡ, *turbulentus*. Denominat. Deriv: ab ἡ ταραχὴ, *tumultus*. 216, 19, 1.

τ' ἀργύριον, pro τὸ ἀργύριον, *argentum*. Apoſtrophus & Craſis. 13. 25. 2

τάριχον, τὸ, ſuſpectum eſt 52. 32, 1

τάριχος, ὁ, ὁ, vel τὸ ος, *piſcis ſale conditus*; pertinet ad Secundam & Tertiam declin: 52. 32. 1.

ταρσὰ pro ταρσοὶ, *volæ pedis*, reperitur apud Poetas, 53. 26. 2.

Τάρταρος, ὁ, ἡ, *infernus*; plur: τὰ Τάρταρα. 53, 32. 2.

ταυτὶ, *hæc*, Att: pro ταῦτα, 294. 19

ταυτὸν, *ipſum*, *idem*, Att: pro communi τὸ αὐτό. 25, 39. 64, 24. 1. Euſtath: οὐ ταυτὸν δηλοῦσιν οἱ ἀμνοὶ καὶ ἄρνειοι, *non idem ſignificant agni teneriores & adultiores*, ſive *agnelli & agni*, 26, 4, 2.

τάφρος, *foſſa*, f: gen: 23, 28.

τάχιον, *celerius*. vid: ταχύς.

τάχιστος, *celerrimus*. vid: ibid:

ταχίων, *celerior*, ibid.

ταχὺς, *celer*, facit Comp: & Superl: ταχίων, τάχιστος & ſecundum regulam ταχύτερος, ταχύτατος: ſicut reliqua Adjectiva in *υς* acutum, geminant comparationem. 59, 15. Pro ταχίων Poëtæ faciunt θάσσων, abjecto *ι*, & *χ* mutato in duplex *σ*. 9, 25, 1. Communiter dicitur τάχιον

celerius, Attice vero θᾶττον pro θάττων: ſed ταχύτερος Ionice. 59, 21, 2.

ταχύτερος, ταχύτατος. vid. præced. ταχύς.

(τάω) uſitat: τανύω, *tendo*. 191, 21, 1

ταώς, *pavo*. vid' ταὼς.

-τε Conjunctio eſt, quæ compoſita cum aliis vocibus, ſignificat idem quod καί, &c. 224, 36. Encliтica. 288. 18.

τὲ Dor: pro σὲ, *te*, 212.

τεθέαται, *poſiti ſunt*, Ion: pro τέθεινται 300, 28.

Τέθεικα, ας, ε. *poſui*, perſ: act: a τίθημι, *pono*. 161. 14. Sive à Bœotico Τίθειμι pro Τίθημι; qui pro η ponunt ει. 309, 18. 161 20, 1.

τέθειμαι, *poſitus ſum*, perf: paſſ. verbi Τίθημι. 169, 17. retinet ει perfecti act: (cum alia longam ante μαι mutent in brevem) quia eſt dialectus peculiaris. 170, 7, 1. Subj: τεθῶμαι, τεθῇ, &c. Opt: τεθείμην, τεθεῖο. imp: τέθεισο. in τεθεῖσθαι. Part. τεθειμένος. 169, 17.

τεθειμένος, *poſitus*. vid: τέθειμαι.

τεθείμην *poſitus fuerim, eſſem*. ibid:

τεθεῖσθαι, *poſitum eſſe, fuiſſe*. ibid.

τέθεισο. *poſitus ſis*. ibid.

τεθείσομαι, *paullo poſt ponar*, Paullo poſt futurum verbi Τίθημι. Opt: τεθεισοίμην. inf: τεθείσεσθαι. part: τεθεισόμενος. 170. 18.

τέθηκα, *poſui*. pro τέθεικα, Dores: qui ſemper retinent η. 161, 22, 1.

Τέθηλα, *viridis fui*. vid: θάλλω.

Τεθήσομαι, *ponar*. futurum 1. paſſ a Τίθημι, θήσω, mutata vocali longa in brevem, ſive η futuri act: in ε. 126, 4. -125, 27. 169, 2. -169, 6, 1.

Τέθνακα, *mortuus ſum*. vid: θνήσκω. 206, 6.

Τεθνακέναι, *mortuum eſſe*. ibid.

τέθναθι, *morere*. ibid: verſu 12.

τεθναίην, *moriar, mererer*. ibid.

Τεθνάναι, *mortuum eſſe*. ibid: v. 6:

Τεθνάναι, *mori*. ibid. v: 13.

Τεθνάς, *moriens* ibid.

Τεθνᾶσι, *moriuntur*. ibid. v: 11.

Τέθνεικα Bœotice pro Τέθνηκα, *mortuus ſum*; Τεθνακώς, Τεθνεώς, & Τεθνηώς, *mortuus*. ibid v: 7.

Τέθνηκα, *mortuus ſum*. ibid: v: 5.

(τέθνημι) uſitate Θνήσκω, *morior*. 191. 22, 2. 206, 11.

Τεθνήξει, *morieris*, pro Τεθνήξῃ, Secunda perſona eſt paullo poſt futuri Τεθνήξομαι, habens Att: ει pro ῃ. 120, 17.

Τεθνήξομαι, *mox moriar*. vid. θνήσκω.

Τεθνηώς, *mortuus*, particip: poeticum. vid. ibid. 206, 9.

Τέθραμμαι, *nutritus ſum*, perf: paſſ: ab act: τρέφω, Τέτροφα, verſo ε in α, ſicut alia, quæ habent τρ. 136, 12.

Τέθυκα, *impetu latus ſum*. v. Θύω.

τεθῶμαι, ῇ, ῆται, *poſitus ſim* perfectum ſubj: paſſ: aliaque perfecta ſimilia verborum in MI, ſemper ſequuntur præſens Subjunctivi paſſ: 141, 23, 2.

Τεῖν pro τὶν, aut σοὶ, *tibi*. Epentheſis poëtica. 275, 15, 1. 312

τείνω, *tendo*, fut τενῶ. Perf: τέτακα, pluſq: perf: ἐτετάκειν. Mutat ε futuri (more aliorum diſſyllaborum in λω, νω, ρω) in α. 106, 12.

τεῖχος, τὸ, *murus*, vide declinatum per omnes caſ: & num: in Tab: poſt pag: 26. Gen: τείχεος, Ionice. 296, 1. τείχους per contract: Attice, & communiter. 293, 11. Dat: τείχεϊ, contracte τείχει. 46, 16, 1.

τενῶ, *tendam*, vid. τείνω, item. 201.

τέκμαρ, *ſignum*. n: gen: 35, 27, 2.

τέκνον φίλε, *fili amice*, Hom: pro τέκνον ὦ φίλε. Syllepſis. 255, 27, 2.

τέκταινα, ἡ, *fabricatrix*. Denom: venit ab ὁ Τέκτων, *faber*. 216, 29 2.

(Τέκω)

(Τέκω) uſitate Τίκτω, *pario*. 191, 24, 1. 117. 7. 195, 25.

Τεκῶ *pariam*. vid: Τίκτω.

Τελεσθήσομαι, *perficiar*. vid: τελέω.

Τελέσω, *perficiam*. ibid.

Τελέω, *finio*, *perficio*. fut: 1. τελέσω 93, 2. potius quam τελήσω. 197, 14, 1. paſſ: τελεσθήσομαι 124, 12. fut: 2. τελῶ, non τελοῦ, ut τρεπῶ; quia ante contractionem non eſt diſſyllabum ſed polyſyllabum. 102, 10. -102, 17, 1. perf: act: τετέλεκα potius quam τετέληκα. 197, 14, 1. perf: m: τέτελα; quia eſt polyſyllabum, non mutat ε in ο, ſed retinet. 117, 11. 1. -117. -9.

τελέσω, *perficiam*. vid: præced: τελέω.

τελίσκω *finio*, Defect: ſumit a τελέω fut: 1. τελέσω, p: τετέληκα, potius τελέσω τετέλεκα. 197, 14, 1.

τελῶ, *finiam*, *perficiam*. vid: τελέω.

Τέμνω, *ſeco*. fut: 1. Τεμῶ. 90, 29. fut 2. (veniens a τέμνω, vel τάμνω) τεμῶ 99, 7. Aor: 2 ἔταμον, & interdum a τεμῶ, *ſecabo*. ἔτεμον, *ſecui*. 99. 25. 204, 28. perf: τέτμηκα. pro τετέμηκα, verius venit a priſco τεμέω, quam ut volunt, a τέμνω. 107, 6, 2 Sive, quemadmodum & τέτμημαι; a (τμέω). fut: 1. τμήξω, & Aor: 2. ἔτμαγον, ἐτμάγην, a τμήγω. unde Hom: ἀποτμήγουσι. 204, 28. perf. med τέτομα 217, 22. 1.

Τεμῶ *ſecabo*. vid: Τέμνω.

Τενῶ, *tendam*. vid: τείνω.

Τέξω. *pariam*. vid: Τίκτω.

Τεοῖο, *tui*. Dor: pro σοῦ. 312.

-τέον verbale, ſignificans neceſſitatem Gerundi Latini, quomodo conſtruatur, lege pag: 227, 38. 2. 228, 1.

-τέος verbalia excipiuntur a Regula Proparoxytonorum: quæ præcipit; ultimâ in polyſyllabis exiſtente brevi, acui antepenultimam, 282 5, 1. -182, 1.

Τέρην, *tener*. voc: ὦ τέρεν. 39, 38. in fem: genere non dicitur τέρην, vel τέρεινα, ſed τέρεινα. in n: gen: τέρεν. 56, 18, 1. 38, 6. quod in G: τέρενος. 19, 9.

-τερος & τατος eſt regularis terminatio Comparativorum & Superlativorum maſculinorum: σοφὸς, *ſapiens*, σοφώτερος, *ſapientior*, σοφώτατος, *ſapientiſſimus*. 57, 7.

Τερπικέραυνος, *fulmine gaudens*. compoſ: ex Τέρπειν, *delectare*, & κεραυνὸς, *fulmen*. 220. 3.

Τέρπνιστος, *jucundiſſimus*. vid: τερπνός.

Τερπνὸς, *jucundus*. facit Superl: τερπνότατος & Τέρπνιστος. 59, 8, 1.

Τέρπω, *delecto*, fut: 1. Τέρψω. fit (ſecundum reg.) a præſenti. ponendo σ ante ω: quia ψ inventum pro βσ πσ φσ 89. 9.

Τέρψω, *delectabo*. v: præced: τέρπω.

Τέσσαρες, οἱ, αἱ: τὰ τέσσαρα *quatuor*. vid. per omnes caſ: 63, 12. 2.

Τέσσερες. *quatuor*, Ion: pro Τέσσαρες. 298, 25.

Τεσσερήκοντα, *quadraginta*, Ion: pro Τεσσαράκοντα. 298, 26.

Τέτακα, *tetendi*. vid. Τείνω.

Τεταραγμένων τὴν αὐτὴν τὴν πόλιν οἰκειότητα, Φιλίππῳ γεγενημένην. Demoſth. *cum perturbarentur ob ſocietatem civitatis initam cum Philippo*. Ellipſis præpoſitionis διὰ, *ob*. 248, 31, 1.

Τέτεγμαι. vid: Τίκτω, *pario*.

Τέτελα, *finivi*. vid. Τελέω.

Τετέλεκα, *perfeci*. ibid:

Τετέληκα, idem. ibid.

Τέτευχα, *fabricavi*. vid: τεύχω.

Τέτοκα *peperi*. vid: Τίκτω

Τέτηκα, *liquefactus ſum*. vid: τήκω.

Τέτικα, *honoravi*. vid. Τίω.

Τέτικα. *honoravi*, pependi. vid. τίω, & Τίνομαι.

τετίμημαι, honoratus ſum vid. τίω.
τετιμημένος ἦ, ἦτε. honoratus ſim. perfectum ſubj: paſſ: a τιμάω. 141,7.
τέτλα, ſuffer, Att: pro τέτλαθι. vid: (τέτλημι). item 158,2,2.
τέτλαθι, ſuffer. vid: (τέτλημι).
τετλαίην, ſufferam. ibid:
τετλάναι, ſufferre. ibid:
τετλᾶσι, ſufferunt. ibid.
τέτληκα, paſſus ſum. ibid:
(τέτλημι, τλάω) uſitate ὑπομένω, tolero, patior ſuffero. 191,25.2. τέτλημι vix receptum facit τετλᾶσι, patiuntur. Opt: τετλαίην. imr: τέτλαθι, Attice τέτλα. inf. τετλάναι. Ao: 2. ἔτλην, τλαίην, τλῆθι, τλῆναι, τλάς. Sed fut: τλήσομαι. perf. τέτληκα derivantur a (τλάω) ex ταλάω 185.4,2.
Τέτμηκα, ſecui, vid. Τέμνω.
Τέτμημαι, ſectus ſum. ibid.
Τέτμω, invenio, Defect. a Τέμνω. 185,26,2.
Τέτοκα, peperi, vid. Τίκτω.
Τέτομα, ſecui. vid. Τέμνω.
Τετόξευμαι, arcu petitus ſum. vid. Τοξεύω.
Τετραίνω, terebro, vid: Τιτραίνω.
Τετρακοντούτης, quadragenarius, Compoſ. ex ἔτος, annus: contracte τετρακοντούτης. 220,27.
Τέτραμμαι, verſus ſum vid. τρέπω
Τετρᾶναι, terebraſſe. vid. Τιτραίνω.
Τετρανθεὶς, terebratus. ibid.
Τέτρεφα. verti. vid. Τρέπω.
Τέτρεφα, alui, nutrivi. vid. Τρέφω.
Τέτρημαι, perforatus ſum. vid: Τίτρημι
Τετρῆναι, terebraſſe. vid. Τιτραίνω.
Τετρήνας, qui terebravit. ibid.
Τέτρηνε, terebravit. Hom. ibid.
τέτριξ, avis quaedam. f. gen. 36,14.2
Τέτροφα. alui. vid: Τρέφω.
Τέτταρες, quatuor. Att. pro Τέσσαρες. 63.14.2.
Τέτορες, quatuor. Dor. pro Τέσσαρες. 311,6.
Τέτυγμαι, fabricatus, ſtructus ſum vid. τεύχω.
Τέτυκται pro Τέτευκται, compoſitus eſt. 199.1,1.
Τέτυμμαι, verberatus ſum, perfectum paſſ. verbi τύπτω. quomodo & unde (ſicut & aliorum) formetur, vid. 134,6.
τετύμμεθα, verberati ſumus, quomodo form. 137,6.
τετυμμένοι εἰσί, verberati ſunt, quomodo form. 138,17. τετυμμένοι ἦσαν, verberati erant. 140,1.1.
τετυμμένος, verberatus, & caetera participia praeteriti paſſivi excipiuntur a regula proparoxytonorum. 282,4,1.
τέτυπα, ας, ε, &c. verberavi, perfectum med. quomodo form. 116.10
τετυπέναι, verberaſſe, & alia perfecta infinitivorum ſimilia, ſunt paroxytona. 284,1,2.
τέτυφα, verberavi, perfectum activum, quomodo form: 105,8.
τέτυφαν, verberarunt, Boeot. pro τετύφασι. 308,22.
τετύφαντι, verberarunt, Dor. pro τετύφασι. 305.8.
τετύφαται, verberati ſunt, Ion. & Att. Tertia pl. perfecti paſſ. 301.18.
τετυφέμεν, verberaſſe, Ion. & Dor: pro τετυφέναι. 305,22.
τετυφέμεναι, verberaſſe, Att. & Dor. pro τετυφέναι. 305,22.
τετύφεσαν, verberaverant, Ion. & Att. pro ἐτετύφεισαν 299.1.
τετύφθαι, verberatum eſſe, fuiſſe, perfectum & pluſq. perf. infinitivi paſſ. unde deducatur. 144,4. Cum ſimilibus paroxytonum. 284,5,2.
τέτυφθε, verberati eſtis, unde & quomodo form. 137.13.
τετύφθω, verberatus eſto, Tertia perfecti imp paſſ. unde form. 143.15.
τετυφὼς, quod verberavit, G τετυφότος. 31,15. n. gen. 38,7
τετύφων, οντος. qui verberavit. Æol. pro

pro τετυφὼς, ότος. 308. 7.

τετυφὼς, *qui verberavit*, perf. & plusq. perfectum participii act. G. τετυφότος. 31. 18 m. gen. 35. 37. 1. Ita f. gen. υῖα. in n. g. ός. 55, 29. Hinc per Periphrasin τετυφὼς ὦ, ῇς, ῇ, *verberavero, is, it*, &c. 108, 24, 1. Oxytonum eſt. 281, 8.

τετύχηκα, *nactus ſum*. vid. τυγχάνω.

τέτυψαι, *verberatus es*, ſicut & aliæ Secundæ perſonæ ſing. perfecti paſſ. habet eandem characteriſticam, quæ eſt in futuro act. ſc. τύψω. 136, 24.

τέτυψο. *tu verberatus eſto*. Secunda perfecti imp. paſſ. unde formetur. 143, 9.

τετύψομαι, *mox verberabor*, & *pæne verberatus ſum*. Paullo poſt futurum; unde form. 145, 6.

τευ, *alicujus*. indefinitum. Encliticum eſt. 288, 10.

τεῦ, *tui*, Dor. pro σοῦ. 312.

τεύξομαι, *fabricabor, ſtruam*. vid. τυγχάνω.

τεύχω. *fabrico, fabricor, ſtruo*. perf. τέτευχα, paſſ. τέτυγμαι. 136, 15. Ex fut. 2. τυχῶ format circumflexum τυχέω, ήσω, τετύχηκα, *nactus ſum*. 195, 11, 2.

(τεύχω) uſitate τυγχάνω, *ſum*. 191, 29, 2. 199, 7, 2.

τῇ μὲν, τῇ δὲ. *cum, tum: partim, partim*. Ablativi poſiti adverbialiter. 224. 32.

τήβεννος, *toga*, fem. gen. 24, 28.

τήκω, *liquefacio, tabefacio*. fut. 2. τακῶ, perf. med. τέτηκα. 117, 23.

τηλικαῦτα, *tanta*. vid. τηλικοῦτος.

τηλικοῦτον Attice, in neutro gen. pro communi τηλικοῦτο. *tantum*. 25 36, 1. Chryſoſt. τηλικοῦτον τόλμημα. *tantus auſus*. 26, 3, 2. vid. etiam. 64, 23. 1.

τηλικοῦτος, τηλικαύτη, τηλικοῦτο. *tantus, a, um* Compoſ. ex τήλικος. *tantus*, & οὗτος, *hic*. 67, 1.

τηλοῦ, *procul*, Adverbium loci, conſtruitur cum Gen: τηλοῦ τῶν ἀγρῶν, *procul ab agris*. 234. 16, 2.

τήμερον, Att: pro σήμερον, *hodie*. 293. 33.

τῆνος Dor: pro κεῖνος, vel ἐκεῖνος, *ille*. 304, 10.

-της finita Nomina primæ declin: in vocativo exeunt in α breve: τοξότης, *ſagittarius*. ὦ τοξότα. 21. 7.

-της Gentilia maſculina. vid. 212, 28

-της Denominativa fem, 216, 1.

τί, *quid*, (ut cætera indefinite poſita apud Græcos (conſtruitur cum indicat: & Optat: Ariſtot: Τί ἐστιν ἡ ἀρετὴ σκεπτέον, *videndum, quid eſt virtus*. & mox ibid: Τί ἂν εἴη, *quid ſit*. 252, 30, 1.

τι Enclitica (& aliæ qualeſcunque) propter Emphaſin retinet accentum: οὐδὲ εἰς Καίσαρά τι ἥμαρτον, *neque in Cæſarem quicquam peccavi*. 289, 28.

Τίγριδος & Τίγριος, *tigridis*, utrumque apud Ariſtot. 39, 12, 1.

Τίη pro τί, *cur*? Paragoge poëtica. 275. 16, 2.

τιθεῖσι, *ponunt*, Att: & Ion: pro τιθέασι, 150. 14. 295, 20.

τιθέαται, *ponuntur*, Ion: pro τίθενται. 100, 10.

Τίθει, *pone*, pro Τίθετι. imp: a τιθέω. 152, 26, 1.

τιθείην, *ponam, ponerem*, præſ: & imperf: Optativi act: unde & quomodo formetur. vid: 156, 10.

τιθεῖμεν pro τιθείημεν, *ponamus, poneremus*, per Syncopen. 129, 35, 1.

τιθείμην, *ponar, ponerer*, præſ: & imperf: Optat: paſſ: unde form: 163, 3.

Τίθημι, *pono*. Bœot: pro Τίθημι. 309, 18.

τιθεῖσι, *ponentibus*, Dativus pl: fit a Dat. ſing: τιθέντι, ponenti (ντι mutato in εισι, ſecundum Reg:) 42, 23.

τιθεῖσι, *ponunt*, Tertia pl: præſentis indic: act: 149, 13. 150, 13, 1. (ut in

verbis aliis, ſive in MI, ſive in ω) ſimilis eſt Dativo plurali Participii. 149, 8 149, 17, 1. &c.

Τίθεμαι, ponor, præſens indic: paſſ: quomodo formetur. 162. 16.

τίθεμεν, τίθετε, ponimus, itis, prima & ſecunda plurales, ac cæteræ perſonæ duales & plurales præſentis & imperfecti verborum in MI, corripiunt penultimam: h. e. ε pro η repetunt ex εω, α pro η ex αω, ο pro ω ex οω. 149, 1.

Τίθειμι, pono. Æol: pro τίθημι. 308. 16.

τιθέντι, ponunt, Dor: pro τιθεῖσι. 305, 7

τίθεσο, ponere, ponitor tu, Præſens imperativi paſſ: derivatur a ſecunda imperfecti ἐτίθεσο. 163, 8.

Τίθετι, pone, imperativus act. habet τ in fine pro θι, propter præcedens θ. unde ſit hic imperat: verborum in MI, vid: 157. 9. De tribus aliis modis eum formandi, 157. 14, 1. &c.

τίθη, pone, pro τίθετι. 157, 16, 2.

τιθῇ Att: pro τίθεσαι, poneris, 162, 17

Τίθημι, pono, habet in Aor: 1 ἔθηκα. cum characteriſtica perfecti. 96, 6. fut: 1. θήσω, (a θέω) paſſ: τεθήσομαι, cum ſyllaba brevi ante θήσομαι. 126, 4. pertinet ad primum genus verborum in MI, quod analogiam ſequitur communem, trahitque originem ex έω, άω, όω, ύω. Quomodo deducatur a primitivo (θέω) vid: e communi regula. 146, 12. habet reduplicationem propriam, ſed in eâ tenuem τ. pro aſpirata θ, quia ab aſpirata incipit thema θέω: τίθημι, non θίθημι. 147, 10. Efficit cum ἵημι, δίδωμι, & ζεύγνυμι, unam tantum Conjugationem: quod omnes perſonæ ſimiles, numeri atque tempora, ſimili & eodem modo formata ſint, &c. 149, 31, 1. vide hanc totam a pag: 150. 6. uſque ad finem pag: 170.

Τιθηνάκιον, τὸ, nutricula, Diminut. a τιθήνη, nutrix. 215. 4, 2.

Τιθήσομαι, honorabor, vid: Τιμ.

Τίθηθι Æol: pro τίθετι, pone. 308, 20

Τίθητον Æol: pro τίθετον, vos duo ponitis, illi duo ponunt. 308, 19.

Τιθῶ, ῇς, ῇ, &c ponam, Præſens & imperf: ſubjunctivi act: quomodo form: 154, 18. Periſpomenon eſt, juxta atque alia præſentia & imperfecta ſubjunctivi verborum in MI. 283, 9.

Τίκτω, pario. Defect: 182 31, 2 a (τίκω) facit fut: 1. τέξω perf med. τέτοκα. 195, 25. in quo perfecto futuri 2. diſſyllabi τεκῶ, mutata eſt in ο, quia ortum ex ι præſentis. 117, 7. E cognito futuro & alia formare poſſumus tempora, nempe Aor: 1. ἔτεξα. perf: act: τέτεχα. paſſ: τέτεγμαι. Aor: 2. ἔτεκον. med: ἐτεκόμην. 196, 7, 1.

Τιμὰ Dativus dual: fit a Dat: ſing: τιμᾷ pro τιμῇ. honori. 17, 8, 1.

Τιμὰ, honor, Dor: pro τιμή. 302, 2

Τιμᾶν, honorum, Dor: pro τιμῶν. 302. 10.

Τιμᾷν, verbum æſtimandi conſtr. a Dem. cum præp: ἀντὶ: ἀντὶ πολλοῦ τιμᾷν, maximi æſtimare. 243, 14, 2.

Τιμάω, honoro, quomodo conjugetur ante contractionem vid: poſt ſingula tempora verbi τύπτω a pag: 84, 11, 1. & deinceps. Quomodo contrahatur docet Tabula poſt pag: 86.

Τιμὴ, honor, habet accentum gravem. 11, 29. ſed improprie; h. e. habet figuram tantum, non autem vim accentus gravis, verum acuti. 12, 3, 2. Primæ declin: fem: gen: 19, 15. Obliqui caſus ſequuntur ubique terminationem articuli feminini τῆς, τιμῆς, τῇ τιμῇ, &c. 20, 25. vid: per

vid: per omnes num: & caſ: in Tab: poſt pag: 26.

Τιμήεις, Τιμήεσσα, Τιμῆεν, *honoratus, a, um.* contrahitur in Τιμῆς, τιμῆσσα, τιμῆν. 56, 4, 2. 44, 11, 1. Genit: Τιμήεντος, τιμῆντος. 44, 13, 1. 34, 16.

Τιμῆς, ῆσσα, ῆν. v. præced: τιμήεις.

Τὶν poët. pro σοὶ, *tibi.* 312,

Τιν' pro τινά, Abjicit accentum propter Apoſtrophum. 14, 14, 1.

Τίνυμι, τιννύω; *pendo, patior*, ſumit fut: 1. τίσω. aor: 1. ἔτισα. perf: τέτικα, a τίω. Aliter etiam τίνω. 186. 17. 2.

Τίνω, *ſolvo pœnas.* fut: 1. τίσω. aor: 1. ἔτισα, a τίω. 200, 31, 1.

Τὶς, *aliquis*, indefinitum. ubique eſt oxytonum: τινὸς, τινὶ, τινὰ, τινὲς, &c. 286, 4. 2. 31, 38. licet addi pronominibus. 67, 13, 1. per omnes caſus & numeros eſt enclitica. 288, 10. 288, 20, 2. Ejus compoſ: ὅστις, *quicunque.* ibid.

Τίς, *quis, qua?* Interrogativū, ubiq; ſit παροξύτονον; τίνος, τίνι, τίνα, τίνες, &c. 286, 2. 2. 31, 39. 67, 14, 1. non eſt Enclitica. 288. 20. 2.

Τὶς. ἕτερος, ἕκαστος, εἷς, δύο, *quis, alter, unuſquiſque, unus, duo*, interrogativa, indefinita, Diſtributiva & Cardinalia, (ſi diſcedas ab enumeratis cauſis. 226, 26, 2.) reſpuunt articulum. 227, 18, 1.

τις ὑμῶν; *quis veſtrum?* Ellipſis. plene, τις ἐξ ὑμῶν; *quis è vobis?* 241, 42, 2.

-Τις Denominativa fem: 216, 14.

Τίσω *pendam, ſolvam.* vid: τίνυμι. -νύω; & τίνω.

Τιταίνω, *tendo*, format omnia tempora ex ſe ipſo. 199. 33, 2.

Τιτὰν, ὁ, *Titan.* voc: ὦ Τιτάν. 19, 25. Dativus pl: Τιτᾶσι fit a Dat. ſing: Τιτᾶνι, abjecto ν. 42, 21.

Τίτανος, *calx* f: g: 24, 28.

Τίτεσκε, *ponebat*, Ion: pro ἐτίθει. 299, 31.

Τιτήν, Ionice pro Τιτᾶν, *Titan.* 297, 14.

Τιτραίνω, τετραίνω, τιτραίνω, *terebro.* Deriv: a (τράω) format tempora ex ſe. 199, 34, 12. facit in fut: 1. -ανῶ. Aor: 1. ἔτετρηνα, apud Hom: pro ἐτέτρανα. inf: act: τετρῆναι apud Heſych: pro τετρᾶναι, quod apud Theophr: eſt Part: act: τετρῆναι. Paſſ: τετραμένος. 199, 37. 2.

Τιτρανῶ, *terebrabo.* vid. præced: τιτραίνω.

Τίτρημι, *terebro*, Defect: a (τράω) facit fut: τρήσω. Aor: 1. ἔτρησα. perf: paſſ: τέτρημαι. Aor: 1. paſſ: ἐτρήθην. 185, 12, 2.

Τιτρώσκω, *perfodio, vulnero*, a τρόω. Defect: 183, 11, 2. 193, 28, 1.

Τίω, *honoro*, habet Characteriſticam Præſentis temporis, jota: 71, 1. futuri σ ſimplex: ut τίσω. 71. 8. perfecti κ: ut τέτικα. 71, 11. A præſenti deſcendunt, τίε, τίοιμι, τίω, ἔτιον, τίομαι, ἐτιόμην. A futuro ἔτισα, ἐτισάμην, τίσομαι, τισάμενος. A præterito ἐτετίκειν. &c. 72, 4, 1. Totum ejus Conjugationem vide in Tabulis poſt paginas 72. & 74. perf: med: τέτια. 118. 24, 1. fut: 1. paſſ: τιθήσομαι non ſervat σ futuri activi; etiamſi vocalis præcedat anceps. 124. 30. fut: 2. τιῶ. 99. 3.

(Τίω) uſitate τίνω, τιννύω & τίνυμι, *luo.* 191, 30. 2. quæ ab eo ſumunt tempora, 186, 20, 2. 200, 31, 1.

τλαίην, *toleraverim.* vide (τίτλημι)

Τλὰς. vid: ibidem. (191, 32, 2.

(Τλάω) uſitate ὑπομένω. *tolero.*

Τλῆθι *tolera.* vid: (Τίτλημι)

Τλήμων, *tolerans*, in Dat: pl: Τλήμοσι, a Dat: ſing: Τλήμονι 42, 25.

Τλῆναι, *toleraſſe.* vid: (Τίτλημι).

Τλήσομαι, *tolerabo.* ibid:

(Τμήω & Τμήγω) rarum, ſed dicitur ejus loco uſit: τέμνω. 193, 33, 2. 204, 18

Digitized by Google

τμήξω, *ſecabo*. vid: τέμνω.

τὸ Articulus eſt n: generis, non τὸν. 25, 29, 2.

-τὸ ſi purū ſit in Tertia ſing: pluſq: perfecti paſſ: tum exit Tertia pl. ejuſdem temporis in ντο, ᾐτίαντο, *accuſatus erat*; ᾐτίαντο, *accuſati erant*. 139, 22.

-τὸ migrante in θω, & reliquis tenuibus in aſpiratas, formatur Tertia ſing: perfecti, in imperativo paſſ: a Tertia ſing: pluſq: perfecti indicativi (ſc: ε prius abjecto, quod ante conſonantem augmenti. 143. 10) ἐτέτυπτο, τετύφθω, &c. Quod ſi το ſit purum aſſumitur α: ᾐτίαστο; κεχρίσθω. 143. 15.

τὸ ἐρᾷν, *amare*, idem quod ὁ ἔρως, *amor*: Articulus in neutro gen. additus verbo ad exprimendum Nomen 225, 19.

τὸ ἀγαθὸν, *ſummum bonum*. Articulus additus Emphaſios causâ: nam ἀγαθὸν ſimpliciter, eſt *bonum*. 226, 36, 2.

τὸ τῆς ἐλευθερίας (ſc: πρᾶγμα) *negotium libertatis*, pro ἡ ἐλευθερία, *libertas*. Articulus per Ellipſin Subſtantivi, uſurpetur Periphraſeos causâ 227, 1, 1.

τὸ ἅγιον πνεῦμα. Apoc: I. *Spiritus Sanctus*: denotat (ut quidam expoſuere veterum) τὰ ἅγια πνεύματα ἀγγέλων, *ſancti ſpiritus Angelorum*. Articulus additus ad denotandam multitudinem ſingulariter, una re. 227, 4, 1. -227, 14, 1.

τὸ cum pro vocabulo, non re ponitur, ῥῆμα, verbum, μόριον, pars aut ſimile quid reſpicitur: Θεῖος ἀπὸ τοῦ Θεὸς, h. e: ἀπὸ τοῦ ὀνόματος. *Divinus a Deus*, h: e. *a nomine (Deus)*. Sed res & facta aliud Subſtantivum ſupprimunt: τὸ ὁρᾷν (pro ἡ ὅρασις, *aſpectus*) τὸ ἐρᾷν (pro ὁ ἔρως, *amor*) ſunt ellipſes. q: d: τὸ ἔργον ὁρᾷν, τὸ πρᾶγμα ἐρᾷν, *opus* aut *actio illa, videre, amare*. 227, 41, 1.

τὸ pro ὅτι, quod Marc: 5. Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ, τὸ εἰ δύνασαι πιστεῦσαι, πάντα δυνατὰ τῷ πιστεύοντι, pro ὅτι εἰ σὺ δύνασαι, *Jeſus dixit illi; quod ſi potes credere, omnia poſſibilia credenti*. 255, 12, 1.

τὸ δ' ἐντυχεῖν, οἱ εἶν, &c. Locus obſcurior Thucydidis: qui explicatur ope Ellipſios. 256, 14, 1. Sic alia ἀνακόλουθα, five *inconſequentia* 256, 30, 1. & deinceps.

τοδὶ Attice pro τόδε, *hoc*. 294, 19.

τοι particula nonnunquam redundat per Pleonaſmum: οὐ πάνυ τοι, *non admodum*, pro οὐ πάνυ. 254, 29, 1. Conjunctio eſt Enclitica. 288, 19.

τοιοῦτον Attice pro Communi τοιοῦτο, *tale*. 25, 37, 1. 64, 24, 1. τοιοῦτον κτῆμα, *talis poſſeſſio*. Lib: 26, 2, 2.

τοιαυτηὶ pro τοιαυτή, *tale*. Ariſtoph: γραΐδιον τοιαυτονὶ, *talis vetula*. 26, 3, 1.

τόκα Dor: pro τότε, *tunc*. 304, 9.

τομὸς, ὁ, *qui ſecat*, & ὁ τόμος, *tomus*, *pars*, verbalia deriv: a præt: med: τέτομα, *ſecui*, ex τέμνω, *ſeco*. 217, 21, 1.

τοξευθήσομαι, *arcu petar*. vid: τοξεύω.

τοξεύσω, *arcu petam, jaculabor*. ibid.

τοξεύω, *arcu peto, jaculor*. fut: 1. τοξεύσω paſſ: τοξευθήσομαι, ſublato σ futuri act: ante θήσομαι propter antecedentem Diphthongum. 125, 8. p: τετόξευκα. paſſ: τετόξευμαι 134, 25.

τοξότης, *ſagittarius*. voc: α. 21, 7.

-τος verbalia, quæ veniunt e verbo compoſito uſitato (contra regulam 286, 6.) fiunt oxytona: εὐλογητὸς, *benedictus*, ab εὐλογέω, *benedico* 287. 8, 1.

τοσαύτη, *talis, tanta*. vid: τοσοῦτος.

τοσοῦτον Att. pro τοσοῦτο, *tantum*. 25, 38. 64, 25, 1.

το-

τοιῦτος, τοιαύτη, τοιοῦτο, *talis, e,* *usus, a, um.* Compoſ: ab ἔτος, co-m modo atque illud declinatur. .. 16.

ὅ, τι ſignificans, *& hoc,* ſcribitur m Diaſtole. 15, 2.

ὅτι Adverbium ſignificans, *tunc,* bitur abſque Diaſtole. 15, 16.

μάχεσθαι, *pugnandi, ad pugnan-m,* Articulus in a: gen. additus bo ad exprimendum Gerundum inorum: οὐκ ἔτι καιρὸς τοῦ μάχεσθαι, *eſt tempus pugnandi,* &c. vid: 6, 3. -225, 19.

του, τευ, τῳ, *alicujus, alicui.* Encliticæ. 288, 9.

, τῷ, *hujus, huic,* non ſunt Encliticæ: niſi ſenſu mutato ponanindefinite, τε, τῳ, pro *alicujus,* *cui.* 288, 20, 2. &c.

Dor: pro σοῦ, *tui.* 312.

ὐλάχιστον *minimum* pro τὸ ἐλάχιστον, Ionicum eſt. 293, 28.

τἆλλο, pro τὸ ἄλλο, *alterum,* mmixtio ſive Craſis cum Articulo: quæ in neutro gen: fit per α.

τοὔρθρον pro τὸ ὄρθρον, *mem-brum, articulus.* 13, 19, 2.

τοὐμπαλιν, *contra,* pro τὸ ἔμπαλιν. Coaglutinatio ſive Craſis Atcum Apoſtrophe. 193, 26.

τοῖο, *hujus.* Epentheſis Ionica: e fit præcipue ante longas obli. Pronominis ἔτος & αὐτός. 296, 5

τοὔτερον, *alterum,* Herod. Ionice : gen: 13, 31, 2.

τουτί, vid: Τυδί.

τό, *hoc illud,* Pronomen neutrum et ſemper o in fine, nunquam 25. 30. 64, 24. 2.

τό μου ἐστὶ τὸ σῶμα. *hoc meum eſt pus.* Enclitica ἐστὶ non transfert entum propter Emphaſin cum phonia. 289, 9

τοῦτ' ἔστι, vel τουτέστι, *hoc eſt.* Eſt paroxytonon. poſt illa ſex, ὡς, , καί, εἰ, ἀλλά, τοῦτο cum Apoſtropho. 291, 20. Si plene ſcribas, erit τοῦτό ἐστι. 291, 23.

τουδί, τοδί, *illud,* Att: pro τόδε. 194, 18.

τοντονί, *hunc,* Att: pro τοῦτον ibid.

τουδί, *illius, huius,* Att: pro τούτου ib.

τούτω τὼ ἡμέρα, *hi duo dies,* Xenoph: pro τὰ ἡμέρα ταῦτα. τὼ τε τὼ τέχνα, *hæ duæ artes,* Plato. 18. 22, 2.

τούτων πέρι, *de his,* pro περὶ τούτων. Præpoſitio poſtpoſita caſui ſuo retrahit accentum in primam. 281, 17.

τραγῶ, *edam,* vid. τρώγω.

τρανός, *perſpicuus, diſertus,* habet tantum τρανότερος in Compar: per ο, quia α apud Sophoclem eſt longum. 58. 17, 1.

Τραπείω pro τραπέω, a τρέπω, a: 2. Subj: ex τρέπω, *verto.* Mutatio poëtica diphthongi alterius in alteram. 276, 35, 2.

Τράπου, *verte,* Aor: 2. Imperativi med: a Τρέπω, Paroxytonum eſt contra regul: 283, 11, 2.

Τράχηλος, ὁ, *collum,* in pl: habet οι & α. 53, 21, 2.

(Τράω) uſitatè, πετραίνω, πετραίω, πετραίνω, τίτρημι, *terebro* 191, 35, 2. 185, 12, 2. 199, 36. 2.

-Τρε quæ habent verba initio præſentis, ea in perfecto paſſ. mutant ε in α: Τρέπω, τέτροφα, τέτραμμαι. 136, 10.

Τρεῖς, οἱ, αἱ, *tres;* Τὰ τρία, *tria.* vid: per omnes caſus. 63, 12.

Τρέπω, *verto,* perf: act: τέτροφα. paſſ: τέτραμμαι. 136, 11. futurum 1. Τρέψω, *vertam,* Differt: a θρέψω, *alam:* quod hoc efferatur per θ, illud per T. 92, 16 2.

Τρέφω, *nutrio, alo.* mutat in fut. 1. ſpiritum lenem in aſperum facitque θρέψω; Ratio mutationis, ne duæ concurrant aſpiratæ; atque diſtinguatur a præcedenti τρέψω. vid: 92, 12, 1. perf: act: τέτροφα. med: τέτροφα paſſ: τέθραμμαι. 92, 17, 1. 136, 12.

Digitized by Google

1, 136, 12.

Τρέχω, *curro*, fut. I. Θρέξω, mutato (ſicut in præced: Τρέφω) Τ in Θ. 92, 9. fut: 1. med: Θρέξομαι. fut: 2. med: δραμοῦμαι. aor: 2. ἔδραμον. præt: med: δέδρομα (a δρέμω). Perf: act. δεδράμηκα, *cucurri*, (a δραμέω) 105, 5.

Τρέψω, *vertam*. vid: Τρέπω.

τρέω, *tremo*, f. 1. τρέσω. 92, 27. 93, 3

Τρήρων, *turtur*. ſc: ἡ πέλεια, f. gen: 35, 5, 2.

Τρήσω, *perforabo*. vid: Τίτρημι.

Τρία, *tria*. vid: Τρεῖς.

-τρια Denominativa fem: 216, 4.

Τριάκοντα, *triginta*, Hinc Heſiodus & Call: Τριηκόντων: ſed hujuſmodi non temere imitanda, ait Voſſius, 64, 5, 1. Τριάκοντα atque id genus alia juncta voci ἔτος, annus, Attico more contrahunt ες in ου: ut Τριακοντούτης, Τριακοντούτης, *triginta annorum*. τετρακοντούτης, τετρακοντούτης, *quadragenarius* 220, 25

Τριακοντούτης, Τριακοντούτης. vid: Τριάκοντα.

Τρίβω, *tero*. Compoſita ab hoc verbo nomina in ης primæ declin. habent in voc: α breve: παιδοτρίβης, ὦ παιδότριβα 21, 10. verbum eſt analogum. 181, 28, 2.

Τριέτεος Genitivus a Nom. Τριέτης eſt inuſitatus (ſicuti aliorum Compoſitorum ab ἔτος, annus, genitivi ſimiles) ſaltem dialecto Atticâ & communi: ſed dicimus Τριέτους a Τριέτης, aut Τριετοῦς a Τριετής, *triennii*. 48, 20, 2.

Τριέτους, aut Τριετοῦς, triennis. Genit. a Τριέτης, aut Τριετής. vid: præced: Τριέτεος.

Τριηκόντων. vid: τριάκοντα

Τριήρης, *triremis*, Gen: τριήρεος. 32, 11. fem: gen: quia ſubintelligitur vox ναῦς, *navis*. 36, 44. Declinatur ut Δημοσθένης. 47, 32, 2.

-τρις Denominativa fem: 216, 14.

Τρομαλίζω, *verto*, & cὑτρομαλίζω ſubinde me converto. Dd. 183, 36.

Τρωμῶ, *verto*. Derivatum, vide præcedens a τρέπω. ibid:

Τροχάλεσος, *orbita*, ſc: ὁδὸς, ... gen: 24, 3.

(Τρόω & τρῶμι) uſitate ... *lædo, vulnero*. 191, 38, 2.

Τρύξ, *fex vini*, f: gen: 36, 15.

Τρώγω, *edo*. fut: 2. τρωξοῦμαι ... 99, 11.

(Τρῶμι) vid: τρόω.

Τρῶς, *Troianus*, ſive vir ſive ... G: Τρωὸς. 30, 27. aut Gentile ... atque a Primitivo, Τρὼς, *Tros* ... *quidam Troianus*: aut eſt ipſum primitivum. 213, 27, 2.

Τρόω inuſitatum eſt; ſed ... tatum τιτρώσκω, *vulnero*, & ... τρῶμι. 193, 28, 1.

Τρώων, *Troianorum*, contra ... paroxytonon 286, 5, 1.

τε Enclitica pro σὲ, *te*. 312.

τυ γε. *tu*, Dor. pro σὺ. γε ... addi omnibus caſibus. 312.

τυγχάνω, *ſum*, *conſequor*, ... (τεύχω) *fabricor*, *apparo*, fut: 2. ... χῶ. Aor. 2. ἔτυχον. Ex ... tur etiam aliud verbum (... fut: i. τυχήσω, conſequar. ... τύχηκα, *ſum conſecutus* ... ſignificat eſſe, nunquam ... τεύξομαι, ſed ἔσομαι, ... non τετύχηκα, ſed γέγονα ... 199, 7, 2.

Τυνδάρεω, *Tyndareum*, accuſ: ... ſingularis, pro Τυνδάρεων. 17, ...

τυπήσαι ex vet: τυπήσαι, ... Ionice pro τυπῇ, *verberati* ... med: 296, 35, 2.

τυπεῖντε, *verberati ſitis*, Secundi Aoriſti 2. Opt: paſſ: nunquam ... Syncopen abjicit η: ut diſtinguatur a fut: 2. act: τυπεῖτε, *verberabitis* 129, 33, 2.

τυπεῖμεν, *verberati ſimus*, ... *verberati ſint*, per Syncopen, ... τυπείημεν, τυπείησαν. 129, 19, 2.

Digitized by Google

ησαι, *verberaviſſe*, ceterique Ao-
i 2 infinitivi act: ſunt Periſpom:
3. 6.
πείς, *verberatus*, Aoriſtus 2. Par-
ipii paſſ: (cum ſimilibus) Oxy-
: 281, 9.
πέω, *verberabo*, τυπέεις, *verbe-*
s, τυπέειν, *verberaturum eſſe*, aut
beraſſe Ionibus ſunt futura &
riſti: qui ante horum tempo-
n vocales longas & diphthon-
ſ fere ſemper interponunt ε.
6, 14.
ύπηθι, *verberatus eſto*, quare ha-
it θι per θ, vid: τύφθητι.
πῆναι *verberatum eſſe*, quare
operiſpomenon vid: 283, 28, 2.
πῶ *verberato*, cum reliquis Ao-
is 2. imperativi med: Periſpome-
n: 283. 7.
πῶν, *verberaturum*, Participium
urum, in ῶν. habet in Gen: οῦντος.
, 6.
ποῦντι, *verberabunt*, Dor: pro
ουσι. 305, 7.
'πτε, *verbera*, venit a Tertia im-
fecti. 86, 6, 2.
'πτε, *verberabat*, Ion. pro ἔτυπ-
98, 3.
'πτεαι, *verberaris*, Ion: pro vet:
'πτεσαι, ſive pro Attico & com-
ni τύπτῃ. 120 26, 2.
πτίατο, *verberabantur*, Ion: pro
ντο. 300. 8.
πτειν. *verberare* fit à Tertia Præ-
is indic: addito ν. 86, 5. 1.
πτέμεν. *verberare*, Ion: & Dor:
τύπτειν. 305, 21.
πτεν, Dor: pro τύπτειν. 305, 12.
πτεο. *verberator tu*, Ion: ex vet:
εσο pro τύπτου. 296. 33.
πτες, ει. *verberas, at*, Dor: pro
τεις, τύπτει 305, 1.
πτεσαι, *verberaris*, olim pro
'ῃ 120. 28. 1.
πτεσθον, *vos duo verberamini* &
duo verberantur, Secunda &
Tertia dual: fiunt a Secunda pl.
τύπτεσθε. 17, 25. 1.
τυπτέσθων, *verberantor illi*, Attice
pro τυπτέσθωσαν. 295. 6.
Τύπτεσκε Ion: pro ἔτυπτε, *verbe-*
rabat. 299. 26.
Τυπτεσκόμην, *verberabar*. Poëtæ
eâdem dicunt analogia, in paſſivo,
quâ in activo, τύπτεσκον, &c. ſed
rarius in prima; frequentius in cete-
ris, τυπτέσκεο, τυπτέσκετο, τυπτέσ-
κοντο. 300, 1, 2.
Τύπτεσκον, ες, ε, εσκεν, verberabam,
bas, bat, bant, Poetæ in quatuor per-
ſonis; tribus ſingularibus, & tertia
plurali; ut Iones in una tertia ſingu-
lari. Amerin: 300, 1, 1.
Τυπτέω, ῶ, *verbero*, Atticorum eſt;
quibus proprium accentum gravem
circumflectere, ſive barytona muta-
re in circumflexa, ut τύπτω & τυπ-
τέω, ῶ. 94, 6, 2. Sic complura verba
habent εω & ῶ. 146. 7, 2.
Τύπτῃ, *verberaris*, Attice & com-
muniter ſecunda præſentis paſſivi.
Cum olim dictum eſſet τύπτεσαι,
hinc Iones, ejecto σ, fecerunt τύπτεαι
& Attici vel communes, contractio-
nem amantes, τύπτῃ. 120, 27, 2.
Τύπτηαι, *verberes*, aut *verbereris*,
Secunda præſentis Subjunctivi paſſ.
& Med: Ionice ex priſco *Τύπτησαι*
pro comm: *Τύπτῃ*. 296, 31.
Τύπτην Æol: pro τύπτειν, *verbe-*
rare. 305, 12.
Τύπτης, τύπτη, *verberas, verberat*;
Æol: pro τύπτεις, ει. 305, 1.
Τύπτῃσι Ion. pro τύπτῃ, *verberet*,
Tertia ſing. Subjunctivi. 298, 4.
Τυπτοίατο Ion: pro τύπτοιντο,
verberentur, 300, 11.
Τύπτοισα Dor: pro τύπτουσα, *ver-*
berans. 303, 13.
Τύπτομαι paſſivum uſurpatur e-
tiam pro Medio, vel potius Activo
τύπτω, *verbero*. (par ratio aliorum
verborum). 109, 3.

Τυπτόμεθον,

Τυπλόμεθον, *nos duo verberamur*, formatur a τυπ͂όμεθα, *nos plures verberamur*: μεθα vertente α ſuum in ον. 17. 15, 1.

Τυπ͂όμενος, *verberamus*; τυπ͂όμενος, *verberatus*, Proparoxytona ſunt, ſecundum Reg: in polyſyllabis ultima exiſtente brevi, &c. 282 1.

Τύπ͂ομες Dor: pro τύπτομεν, *verberamus*. 305, 3.

Τυπ͂όμεσθα Dor: pro Τυπ͂όμεθα, *verberamur*. 305, 4.

Τύπ͂ον *verberans*, Partic: neutrum habet in G: Τύπ͂οντος. 30, 5.

Τύπ͂οντι Dor: pro Τύπτουσι, *verberant*. 305, 5.

Τυπ͂όντων, Att: pro Τυπτέτωσαν, *verberanto illi*. 295, 4.

Τύπτε, *verberator tu* imperativus paſſ: formatur a Secunda imperfecti, abjecto augmento. 122, 5.

Τύπτω & τύπ͂ομαι, *verbero*, verba ſunt promiſcua; quale Latinis, fabrico & fabricor, eâdem notione. 69, 14, 2. Cum apud Græcos commodiſſime ſtatui duæ poſſint conjugationes, Prima in ω, & Secunda in MI, inter exempla primæ ponitur τύπτω. 69, 21. refutantur qui Conjugationes ſtatuerunt tredecim ſex in ω, quas Barytonas vocant, ut τύπτω, λέγω, &c. tres circumflexas, ut ποιῶ, &c. & quatuor in MI. vid: 69, 23, 1. &c. τύπτω habet Characteriſticam π, non T. 71, 5. Tota ejus Conjugatio, & unde ſingula tempora formentur, traditur a pag. 84, 11 uſque ad finem pag: 145.

τύπτων, *verberans*, G: τύπ͂οντος. 30, 14

τύπτωντι, *verberant*, Dor: pro τύπτωσι. 305, 6,

Τυπῶ, *verberabo*, fut: 2. act: verbi τύπτω, quomodo formetur, & penultimam corripiat. vid. 98, 12. & deinceps. Cum ceteris futuris 2. Periſpomenon eſt. 283, 5. Sic & Τυπῶ, *verberatus ſum*, 2, 2. Subj: paſſ: 283, 8.

Τυπῶν, *verberaturus*. G: Τυπ... τος, 28, 29. 30, 16. Periſp. 283, 1...

Τυπών, *qui verberavit*. Aor: 2. ... act: facit Gen: Τυπόντος. 30, 1... Oxytonum. 281, 8. 283, 11, 1.

Τύφω, *accendo*, habet in fut: 1. ... ψω, mutato τ in θ. 92. 10.

Τυφθείης per Paragogen Poët: ... τυφθῇς, ſive τυφθῇ, *verberatus ſi*... 275, 20, 2.

Τυφθείημεν, τυφθεῖτε, τυφθεῖεν p... Syncopen pro τυφθείημεν. τυφθείητε τυφθείησαν, *verberati ſimus*, ... *ſint*. 129, 31, 1.

Τυφθεὶς, *verberatus*, (& ceteri participia in εις faciunt) in fem... in neutr: εν. 56, 1. Oxytona d... ratione ultimæ, quæ tonum hab... (quod in genere accipiendum ... perfectis & Aoriſtis Participio... 281, 7.

Τυφθήμεναι Ion. & Dor: pro Τυ... θῆναι, *verberatum eſſe*. 305, 23.

Τυφθήμεναι Att: & Dor: pro Τυ... θῆναι. 205, 23.

Τυφθῆναι, *verberatum eſſe*, ... Properiſpom: vide. 283, 26, 1.

Τυφθήσομαι, *verberabor*, fit a Τ... ψω. 123, 17.

Τύφθητι, *verberatus eſto*, 132, 1... habet τι per τ, non θι per θ, ob ... ratam præcedentem. 133, 5. 1.

Τυφθῶ, Τυφθείην, *verberatus ſi*... *eſſem*, Τύφθητι, Τυφθῆναι, Τυφ... quâ ratione deducantur ab Infi... vid: 129, 14, 1.

(Τυχέω) uſitate Τυγχάνω, & Τε... χω. *nanciſcor*. 191, 40, 2. 136, 15 195, 11. 2, 199. 10, 2.

Τυχήσω, *nanciſcar*. vid: Τυγχ...

Τυχῶ, *nanciſcar*. ibid:

Τύψαι, *verberaſſe*, ſimiliaque In... riſti, itemque perfecta infiniti... rum, cum penultima eſt brevi... vel tantum poſitione longa, ſu... Paroxytona. 284, 6, 2.

Τύψα...

Τύψαις Æol. pro Τύψας, verberans, ſive qui verberavit. 306, 6.

Τύψαν Participium neutrum in αν, facit in Gen: αντος: Τύψαν, Τύψαντος. 301, 4.

Τυψάντων Att: pro Τυψάτωσαν, verberaverint, Aor: 1. imper: 295, 5.

Τύψας, qui verberavit. voc: ὦ Τύψας. 39, 28. facit fem: ασα, neutrum αν. 55, 22.

Τυψάσθων, Att: pro Τυψάσθωσαν, verberanto, verberaverint. 295, 6.

Τύψασκε, Ion: pro ἔτυψε, verberavit, ab ἔτυψας. 299, 28.

Τύψασκον, ες, ε, ομεν, poët: pro ἔτυψα, ας, ε, αμεν, verberavi, &c. 300, 5, 1.

Τύψεια, ειας, ε, ειαμεν, &c. per omnes perſonas, Æol: pro Τύψαιμι, &c. verberaverim, &c. 295, 8. Attici tantum ſecundam ac tertiam ſing: & primam pl: ſibi vindicant, ut Τύψειας, Τύψειε, Τύψειαν. ibid.

Τυψοῦμαι, ῇ, εῖται, &c. vid. Τυψῶ.

Τύψω, verberabo, futurum primum, fit ut cetera, a præſenti Τύπτω, 88, 13. ſed abjecto τ, & πτ mutato in ψ. 89, 22.

Τυψῶ, εῖς, εῖ, οῦμεν, εῖτε, οῦσι; & Τυψοῦμαι, ῇ, εῖται, &c. futura prima Dores circumflectunt, ut ſecunda. 304, 15.

Τὼ Articulus in duali æque in feminino atque in Maſculino dicitur. Sic enim uſurpatur, ut τὼ τέκνω, μόνα apud Xenoph: &c. 28, 10, 2.

Τῳ alicui, ſumtum indefinite, vox eſt Enclitica. 288, 10. 288, 27, 1.

Τἄλγεος Att: pro τοῦ ἄλγεος, doloris: quod fit & ſine Apoſtropho, ut in hoc exemplo, & cum Apoſtropho, ut in aliis. 293, 24.

Τ'αμπέχονον, pallium, pro τὸ ἀμπέχονον. Craſis & Apoſtrophus. 13, 18, 2.

τοῦ 'μοῦ pro τοῦ ἐμοῦ, mei. Apoſtrophus. 13, 2, 1.

τῶν ἦρχε, Ion: pro ὧν ἦρχε, quibus imperabat. Articulus loco pronominis relativi. 301, 35.

Τἀρχαῖον pro τὸ ἀρχαῖον, antiquum. Craſis cum articulo in neutro genere, per α. 13, 17, 2.

Τωὐτοῦ Ion: pro τοῦ αὐτοῦ, ipſius. 296, 22.

Υ.

Υ finita nomina ſunt neutrius gen: τὸ γόνυ, genu. 38, 1.

-υ- Antepenultimæ in quibus vocibus producatur, ante vocales. 264, 26, 1. in quibus ante conſonas, γ, δ, θ, &c. 264, 36, 1. &c. in quibus ſit communis. 265, 27, 2.

-υ- Penultimæ in quibus producatur, primum ante vocales. 268, 39, 1. Deinde ante conſonantes. 269, 14, 1. &c. In quibus communes. 270, 17, 2.

υ in fine, in quibus producatur. 272, 9, 1. &c.

-υ- in Φόρκυν, Deus marinus, quia producitur in Nominativo, ideo quoque producitur in caſibus obliquis, Φόρκυνος, &c. Similiter aliorum eadem manet quantitas. 273, 9, 1.

-υ- verborum in υμι in Singulari præſentis & imperfecti indicativi act: producitur; ſed in plurali corripitur. 273, 32, 2.

υ Iones medio vocum inſerunt: πουλὺς pro πολὺς; multus. 297, 21.

ὕαλος vitrum, Attica dialecto fem: generis. 25, 18. ſed ὕελος dialecto communi maſc: gen: 25, 16.

-υας Accuſativus pl: contrahitur in υς. 46, 24. τοὺς βότρυας in βότρυς, racemos, 47, 21, 1.

ὕβριζον, inſultabam, imperf: ab ὑβρίζω, nihil mutatur propter augmentum, quia incipit ab immutabili. 79, 23, 2.

Digitized by Google

ὕβριν ὑβρίζειν εἰς τοὺς οἰκέτας, Plato. *contumeliâ afficere ſervos*, Præpoſitio εἰς addita: quæ alias per Ellipſin ſupprimitur. 250, 1, 1.
ὑγιᾶ. vid: ſeq: ὑγιῆ
ὑγιῆ, & Attice ὑγιᾶ, per contractionem ex ὑγιέα, a Nominat: ὑγιής, *ſanus*. 48, 31. 1.
ὕδατος, *aquæ*, Genitivus ab antiquo ὕδας, nunc ὕδωρ, 31.9. 54, 3.1.
ὕδατος, [illegible] Triptoton. 51, 28, 1.
ὕδει. vid: ſeq: ὕδωρ.
ὕδωρ, τὸ, *aqua*, deſumit τὸ ὕδατος ab ant: ὕδας. τὸ ἴδος, εος, Poëtice. 54, 3. 1. n: gen: 35, 29, 2. Triptoton: 51, 25, 1.
ὕελος. vid: ὕαλος.
-υες Nominativus & voc: pl: contrahitur in υς. 46. 24. οἱ & αἱ βότρυες in βότρυς, *racemi*. 47, 21, 1. Similiter Accuſativus υας. ibid.
ὑἷα, ὑἷας, vid: ὑἷς.
ὑιέσι. vid: ὑιεύς.
ὑίος, ὑίῳ. ibid.
ὑἷς. vid: ὑἷς.
ὑιεύς, *filius*, τὸ ὑιέος, vel etiam ὑίος. τοῖς ὑιέσι Stephanus derivat: ab ὑιεὺν, mutato ε vel ν in α, pro ὑίεσι vel ὑιεῦσι: verum commodius a τῷ ὑἷ, interpoſito ες ante ι. 52, 22. 2. Pro ὑιεῦσι in proſa facit ὑίεσι: ſic enim Attici. 42. 10.
ὑἷ, vid: ſeq: ὑἷς.
ὑἷς, ὁ, Tertiæ declin: non invenitur, Steph: ſed τὸ ὑἷος, *filii*, contractum eſt ex ὑίεος, τῷ ὑἷ τὸ ὑἷα, οἱ ὑἷες τοὺς ὑἷας. 52, 18, 2.
ὑἷος. *filii*. vid: ὑἷς.
ὑιὸς. ὁ, *filius*, ſecundæ declin: 52, 18. 2.
ὑμέας Ion: pro ὑμᾶς, vos. 313.
ὑμεδαπός, η. ον. *veſtras*, Compoſ. ex ὑμεῖς & ἔδαφος, *ſolum. terra*. 65, 28, 2.
ὑμέες Ion: pro ὑμεῖς, *vos*. 313,
ὑμείας Ion: pro ὑμᾶς, *vos* 313,
ὑμεῖες poët: pro ὑμεῖς *vos*. 313,
ὑμείων. Ion: pro ὑμῶν, *veſtrum*. 313.
ὕμες Dor: pro ὑμεῖς, *vos*. 313,
ὑμέτερος, *veſter*, Deriv. ab ὑμεῖς. 65. 23.
ὑμέων Ion: pro ὑμῶν, *veſtrum*. 313,
ὑμὶν Dor: pro ὑμῖν, *vobis*. 313.
ὕμμας Æol: pro ὑμᾶς, *vos*. 313,
ὕμμε Æol: pro σφῶ, *vos duo*, it. 313, item pro ὑμᾶς, *vos plures*. 313,
ὕμμες Æol: pro ὑμεῖς, *vos*. 313,
ὑμμέων Æol: pro ὑμῶν, *veſtrum*, 313.
ὕμμι Æol: pro ὑμῖν, *vobis*. 313.
ὕμμιν Æol. pro ὑμῖν, *vobis*. 313,
ὑμμέων Æol: pro ὑμῶν, *veſtrum*. i. 313,
-υν Subſtantiva omnia ſunt n: gen: 34. 10.
-υν Adjectiva ſunt n: gen: 38, 2.
-υνη Denominativa fem: unde vid. 216, 1. 216, 29, 1.
ὑπαὶ poët: pro ὑπὸ, *ſub*. 276. 32. 2.
ὑπακούω, *obedio*, Præpoſitionis ultima tollitur vocalis, quam vocalis ſequitur. 221, 29.
* ὕπατος, *conſul*, dicitur per Syncopen pro ὑπέρτατος. 62, 18.
ὑπεδέκατο, *ſuſcipiebant*, Herodot: pro ὑπεδέχοντο. 300. 9
ὑπέδυν, *ſubii*, ὑπόδυθι, ὑποδῦναι, ὑποδύς. Aor: 2. a ſimplici ἔδυν, *ſubii*, quod q: a δῦμι. 193, 20, 2.
ὑπὲρ, *ſuper, de, ultra*, &c. Præpoſitio regit Gen: & Acc: 233, 1. 236, 6. in compoſitione auget vim ſignificationis. 220, 32. 221. 5, 2.
ὑπέργε pro ὑπὲρ, *ſuper*, &c. Pleonaſmus particulæ γε. 254. 31, 1.
ὑπερμαίνομαι, *valde ſum inſanus*. 221, 6, 2.
ὑπέρμετροι dicuntur verſus, in quibus ſyllaba vel altera redundat. 279. 9.
ὑπέρτερος, ὑπέρτατος, *ſuperior, ſupremus*. Comp: & Superl: veniunt a præpoſ: ὑπὲρ, *ſuper*. 62, 17.
ὑπέστην, *promiſi*. Aor: 2. act: ab ὑφίσταμαι. vid: ὑπισχνέομαι.

Digitized by Google

ὑπεσχέθην, *promiſſus ſum.* aor: 2. paſſ: verbi ὑπισχνοῦμαι, ex (ὑπόσχομαι) ibid.

ὑπέσχημαι, *promiſi.* Perf: paſſ: ejuſdem verbi ὑπισχνοῦμαι, ex (ὑπόσχωμαι). ibid.

ὑπεσχόμην, *promiſi.* Aor: 2. med: verbi ejuſdem. ibid.

ὑπισχνέομαι, -οῦμαι. *promitto.* uſitatum pro (ὑπόσχομαι, -ῶμαι). 191, 43, 2. format ex ſe ὑπισχνούμην, *promittebam.* Deinde ab (ὑπόσχωμαι) & præterea ab ὑφίσταμαι, *ſuſtineo, in me recipio,* fut: 1. ὑποσχήσομαι & ὑποστήσομαι, *promittam.* perf: paſſ: ὑπέσχημαι, *promiſi.* Aor: 1. ὑπεσχέθην, *promiſſus ſum.* aor. 2. med: ὑπεσχόμην, ὑπόσχου, ὑποσχέσθαι. act: ὑπέστην, *promiſi.* 204, 15.

ὑπὸ, ſub, a, ab. Præpoſitio Regit Gen: Acc: & Ablat: 233, 16. 238, 9. ſubauditur in Genit: abſolutis. 242, 34. 2. in compoſitione minuit vim ſignificationis. 220, 31. 221, 21, 1.

ὑποδείδω, *ſubvereor.* 221, 3, 1.

ὑπόδυθι, *ſubi.* vid: ὑπέδυν.

ὑποδῦναι, *ſubiſſe.* ibid.

ὑποδὺς, *ſubiens, qui ſubiit.* ibid:

ὑποδύσω, *ſubibo.* fut: 1. veniens a ſimplici δύσω, quod a δύω. vid: ὑπέδυν, *ſubii.* 193, 17, 2.

ὑποκάτω ſub. Adv: loci, conſtr: cum Gen: ὑποκάτω τῆς συκῆς, *ſub ficu.* 234, 29, 2.

ὑποκοριστικὰ Græcis dicuntur Diminutiva, ab ὑποκορίζομαι, *verbis blandiri.* 214. 36, 1.

ὑποτλάω, *tolero.* uſitatum pro (τίτλημι. τλάω). 191, 25, 2.

ὑποστήσομαι, *promittam.* vid: ὑπισχνέομαι.

(ὑπόσχομαι, ὑποσχῶμαι) uſitate ὑπισχνοῦμαι, *promitto.* 191, 44, 2. 204, 15.

ὑποσχέσθαι, *promiſiſſe.* vid: ὑπισχνέομαι.

ὑποσχήσομαι, *promittam.* ibid.

ὑπόσχου, *promitte.* ibid.

ὑποτίθεμαι, *admoneo.* conſtruitur cum Dat: perſonæ. ὑποτίθεμαί σοι ταῦτα, *admoneo te hac.* 246, 14. 1.

-υρ Maſculina ſunt. 34, 26. 35, 23. 1.

ὕρω per Aphæreſin poët: pro εὕρω, *invenerim;* aor: 2. ſubj: 275, 26, 1.

-υς finita quædam habent in Gen: υδος. 31, 30. item quædam υθος. 31, 35. a verbis in -υμι habent υος. 31, 37. item quædam εος. 32, 14. item ευς. 32, 15.

-υς, εος, ευς, υος ſunt maſc: generis. 34, 10. Alia in υς ſunt f gen: 37, 9. 37, 39.

-υς Barytona, quando ante ος Genitivi non eſt vocalis, habent in Acc: α & ν: ὁ νέηλυς, υδος, νεήλυδα & νέηλυν, *novicius.* 39. 1, 1.

-υς circumflexum, ις & υς ſine accentu in fine, υς finem acuens Adjectivorum in voc: deponunt ς. 40, 24.

-υς Adjectiva oxytona contrahuntur in Dat: ſing: in N: Acc: & voc: plur: ut, ὁ ἡδὺς, *ſuavis,* ἡδέος, τῷ ἡδέϊ, ἡδεῖ. οἱ & αἱ ἡδέες, ἡδεῖς. τοὺς ἡδέας, ἡδεῖς. in neutro autem dicitur ſemper τὰ ἡδέα, nunquam ἡδῆ. 49. 13, 2.

-υς Poſitivum format Comp: & Superlativum a neutro in υ, ei addendo τερος & τατος. 28. 2, 1.

-υς Adjectiva oxytona geminant comparationem ſicut ταχὺς, *celer;* quod facit ταχίων, τάχιστος; & ταχύτερος, ταχύτατος. 59, 17.

-ύσκω facit ύω ab ύω. 196, 28, 1. ut, μεθύσκω, *inebrio,* a μεθύω, μεθύσω. 197, 35, 1.

ὑσμίνη, dicitur in prima declin. a Nom: ὑσμίνη, *certamen;* & ὑσμὶν in tertia,

Digitized by Google

in tertia; ab ὑσμὶν, idem. 52. 11, 1. vid: etiam ſequens.

ὑσμῖνι, *certamini*, Dativus eſt a priſco ὑσμὶν, pro ὑσμίνη: cujuſmodi caſus obliquos a recto inuſitato Tertiæ declin: ponunt Poëtæ pro obliquis primæ & ſecundæ. 310, 10.

Ὑστάσπα & Ἀράσπα invenitur aliquando in vocativo, a Nominativo primæ declin: Ὑστάσπης & Ἀράσπης, *Hyſtaſpes*, *Araſpes*. 21. 18. 1.

-υτης, -υτῆτος fem: generis ſunt. 36, 42.

ὕφα pro ὑφαίνω, *texito*, Aciiton eſt. (ſicut & alia nomina, quorum fini aliquid demitur). 33. 7, 2.

ὑφ' ἕν. *Hyphen*, eſt quaſi conglutinatio plurium vocum in unam, vel abſque vel cum nota 14, 28. valet perinde ac ὑφ' ἓν μέρος λόγου, *ſub una parte orationis*. &c. 14, 33, 1.

ὑφίσαμαι. vide ὑπισχνέομαι.

ὕψιστος, *altiſſimus*, venit ab Adv: ὕψι. alte. 62, 17, 2.

ὑψοῖς Æol: pro ὑψοῦν, *exaltare*. 300. 8, 4.

-υω (ſive υμι) finita verba, & quædam alia ignorant reduplicationem: ζευγνύω, ζεύγνυμι, *jungo*: ἰσάω, ἴσημι, *cognoſco*. &c. 147, 1. faciunt in Opt: -υοιμι: &c. 156, 13. 1.

-υμι caret Aoriſto 2. act: præterquam in diſſyllabis, quibus idem eſt atque imperfectum: ἔφυν, *naſcebar*, *natus ſum*, a φῦμι, *naſcor*. 147, 25. item ſubjunctivo. 155, 5.

Φ.

Φ eſt Characteriſtica perfecti, cum in futuro σ. eſt ψ τύπτω, τύψω, τέτυφα. 71, 15.

Φ quæ aſſumunt in fut: 2. habuerunt olim Φω in præſenti: ut βάφω, *tingo*, &c. 101, 16, 1.

Φ pro π habent in fut: 2. ſive π mutant in Φ ſeptem verba: ἅπτω, *necto*, ἁφῶ, *nectam*, &c. 100, 19.

Φαάνθην per Epentheſin poët: pro Φάνθην vel ἐφάνθην, *apparui*. 275, 12, 1.

Φάγεσαι, *ederis*, ſecunda præſentis paſſivi. vid: Φάγομαι, *edor*.

Φαγεῖν, *eſurum eſſe*. vid: Φάγω.

Φάγομαι, *edor*, & quædam alia in ſecunda præſentis & futuri paſſivi habent εσαι; (ubi plerunque η) Φάγομαι, Φάγεσαι, *edor*, *ederis*. Hinc &c. 120, 18.

Φάγομαι ἔδομαι, *edam*. vid: Φάγω & ἐσθίω.

(Φάγω & Φύγω) uſitate ἐσθίω & τρώγω, *edo*. 192. 3, 1. 267, 8. Φάγω habet in fut. 2. m: Φάγομαι, *edam*; & per conſequentiam Φαγεῖν, *eſurum eſſe*, &c. (ſic etiam ἐσθίω, & πίω). 113, 7. 1.

Φαίνω, *luceo*. fut. 1. Φανῶ a Φανέω. 200, 23.

Φάθι, *dic*, ὁμολόγει, *confitere*, præſens imp: imitatur ἵσαθι. 158, 17, 2.

Φαίην, *dixerim*, aor: 2. Opt: imitatur ἱσταίην, *ſteterim*. 157, 8. 1.

Φαίνω, *luceo*, *appareo*, *oſtendo*, in perfecto pro repetenda adſpirata Φ (ſicut alia quæ incipiunt ab adſpiratis) *ſubſtituit* tenuem π, habetque πέφαγκα. 78, 23. In aor: 1. ἔφηνα & perf: m: πέφηνα, apparui, eſt ſine jota ſubſcripto, quia derivantur non a præſenti Φαίνω, ſed a fut: primo & ſecundo Φανῶ. 79, 24, 1. Aor: 1, act: habet ἔφανα: ſed dialectus Attica mutat α in η. 96, 21. In perf: med: πέφηνα, mutato α futuri 2. in η, quia ortum eſt ex præſentis αι. 117. 21. Sed Sylburgius aliique ſcribunt η ab αι ſine jota, alii autem jota ſubſcribunt: πέφηνα vel πέφῃνα. 118. 8. 1. in fut: 1. paſſ: ſequitur (ut alia in λω, μω, νω, ρω) regulam communem, habens Φανθήσομαι 125, 19.

125, 19. format omnia tempora ex ſe ipſo, ſecundum generalem reg: 199, 38, 1. Aor: 1. infinitivi act: Φῆναι Att: φῆναι, a Φαίνω, oſtendo. 159, 20, 2. perf: paſſ: πέφασμαι, Att: πέφανσμαι, manifeſtatus ſum: vide quomodo conjugetur per omnes perſonas & num: 135, 18. 135, 23

Φάλαγξ, phalanx, f: gen: 36, 16. 2.

Φάμα Dor: pro Φήμη, fama, 302, 2. Hoc, & multa alia Æolibus communia cum Doribus. 307, 3.

Φάμενος, locutus. vid. Φημί.

Φάναι, dixiſſe, imitatur ἱστάναι: Φᾶναι aut Att: Φῆναι eſt Aoriſtus 1. a Φαίνω, oſtendo. 159, 19, 2.

Φᾶναι, oſtendiſſe. vid. Φαίνω.

Φανήσομαι, manifeſtabor. vid: ibid:

Φανὸς, perſpicuus. Comp. Φανότερος & Φανώτερος. 58. 16.

Φάο pro Φάσο, dic. vid: Φημί.

Φάραγξ, vallis, f: gen: 36, 17. 2.

Φάργνυμι, ſepio, munio. vid: Φράγνυμι.

Φάρυγξ, guttur. comm: gen: 36, 27, 2.

Φάρυξ per Syncopen eliſo γ, poet: pro Φάρυγξ, guttur. 276, 3, 1.

Φὰς, loquens, dicens, qui dixit, part: imitatur τὸ στὰς. 160, 9, 2. vid. etiam Φημί.

Φάσθαι, dixiſſe. vid: Φημί.

Φᾶσι, dicentibus. ibid.

Φασί, dicunt. ibid.

Φάσκω, πιφάσκω, πιφαύσκω, πιφραύσκω, dico. Defectiva. deriv: a Φάω. 183, 10, 2.

Φάσμα, ſpectrum, venit a πέφασμαι. 135, 32, 1.

Φατὶ Dor: pro Φησὶ, dicit. 304, 11.

Φάψ, ὁ, palumbus. Hinc denominativum fem: ἡ Φάσσα. Φάττα, palumba. 216, 15. 2.

(Φάω) uſitate Φάσκω & Φημὶ, dico, cogito. 192. 1. 1. 147, 4. 151. 8, 1.

Φειδὼ, parcimonia: f: gen: 36, 44. Contrahitur ut αἰδώς. 49, 28, 1.

Φέρε, age. Adverbium, deriv: a verbo Φέρω: ſed verius verbum. 224, 21.

Φερένικος, victor: Compoſ: ex Φέρειν ferre, & νίκη victoria. 220, 1.

Φέρημι, fero, (ut ſimilia) invenitur apud Poetas; ſed potius deriv. ab inuſitato Φερέω, quam uſitato Φέρω. 146, 7. 1.

Φέριστος, præſtantiſſimus. vid: ſequens.

Φέρτερος, præſtantior q: d: qui poteſt plus ferre, Φέρτατος, Φέριστος, & Φέρτιστος, præſtantiſſimus, Comp: & Superl. veniunt a verbo Φέρω. 61, 22.

Φέρω, fero. Colligit tempora e ſex Synonymis. Ex ſe ipſo facit ἔφερον, ferebam. Ex (οἴω) f. 1. act: οἴσω: m. οἴσομαι: paſſ. οἰσθήσομαι. aor. 1. ᾠσθην: inf. οἰσθῆναι. Ex (ἐνέγκω) Aor. 1. act. ἤνεγκα: inf. ἐνέγκαι: part. ἐνέγκας. m. ἠνεγκάμην: pro ἤνεγκα Ion: ἔνεικα, τῷ ἐνείκω. Ex (ἐνέχω) perf m. Att. ἐνήνοχα. aor. 1. paſſ: ἠνέχθην, ἐνεχθεὶς. f. 1. ἐνεχθήσομαι. Ex (φρέω) quod per Sync. ex Φορέω, unde εἰσ-φρεν, inferebant) compoſita f. 1. εἰσ-φρήσω, ἐκφρήσω. aor. 1. εἰσέφρησα. ἐξέφρησα: unde part. paſſ. ἐκφρηθεὶς, ejectus. Ex (φρῆμι) imperat. φρὲς, fer: εἴσφρες, ut θὲς a τίθημι. 208, 1.

Φεῦ, ah! Periſpomenon. 283. 3. Conſtruitur (ut alia Adverbia affectuum) cum Gen: φεῦ τοῦ θανόντος, ah mortuum! 235, 15, 2.

Φεύγω, fugio. f. 2. Φυγῶ. 99, 13. p. m. πέφευγα & πέφυγα. 118, 13, 1. act. & paſſ. πέφευγα. πέφυγμαι. 136, 21, 2.

Φῇ, dixerit, Tertia ſing. Aoriſti 2. ſubj. 156, 5, 2. Φῆ, dicebat, Tertia imperfecti indic. 153, 2, 2.

(Φήγω) vid. Φάγω.

Φημὶ, dico, ignorat reduplicat. 147, 4. venit ex (Φάω). Sequitur ἵστημι, excepto, quod accentus collocetur in ultima, nec reduplicetur: ut Φημὶ. Φῇς, φησί. D. Φατὸν, φατόν. P. φαμὲν.

Digitized by Google

P. Φαίνει. Φατὶ Φασί: quamvis participium Φάς, Φαντὸς habeat τοῖς Φᾶσι, & compoſita κατάφημι, *affirmo* ἀπόφημι, *nego*, &c. ponant accentum in ultima. in activo habet omnia tempora conjugationi in MI propria, excepto perf: & plusquamp: Secunda Φῇς, *dicis*, habet jota ſubſcript: ut diſting: a Φῆς pro ἔφης, *dicebas*. 151, 7, 1. Habet in Medio ſolum Aoriſtum 2. in quatuor modis, h: e: in indic: ἐφάμην, ἔφασο, &c. *dixi*. imp. Φάο pro Φάσο, dic, apud Hom: inf: Φάσθαι, *dixiſſe*. Part: Φάμενος, *locutus*. 167, 14, 1. ἔφην, *dicebam*, imitatur ἵστην, & facit ſine augmento Φῆν, Φῆς & Φῆσθα, Φῆ, itidemque ἦν, ἦς, ἦ, Φ abjecto ſicut & Poëtæ ἠμί, ἠς, ἠσί pro Φημί. 153, 5, 1.

Φῆν, Φῆς & Φῆσθα, &c. *dicebam*. vid: præced: Φημί.

Φῆναι, *oſtendiſſe*. vid: Φαίνω.

Φῇς, *dicis*, cum jota ſubſcripto v. Φημί.

Φῇς, *dixeris* itidē cum jota ſubſcr: ſecunda Aoriſti 2. Subj: 156, 5, 2.

Φῆς, *dicebas*, ſine jota ſubſc. v: Φημί.

Φήσω, *dicam*. fut: 1. a φάω. 161, 1, 1.

Φθαίην, *prævenerim*. vid: φθάνω.

Φθαίμην, *prævenerim*. ibid:

φθαίρω Dor: pro φθείρω, *corrumpo*. 302, 9.

φθάμενος, *qui prævenit*. v. φθάνω.

φθῆναι, *prævenire* ibid.

φθάνω, *prævenio*, f: 1. φθάσω, *præveniam*, tempora ſumit a (φθάω). ἔφθην tamen Aor: 2. a φθῆμι venit. 198, 10 format a φθάσω Aor: 1. ἔφθασα p: ἔφθακα. part: ἐφθακώς. Sed a (φθῆμι) venit Aor: 2. ἔφθην Subj: φθῶ. φθῇς, φθῇ Opt: φθαίην inf: φθῆναι part: φθάς. Aor: 2. m: ἐφθάμην, φθαίμην, φθάσθαι, φθάμενος. 199, 8, 2.

Φθάρθι pro φθάρηθι, *corruptus eſto*. vid: φθείρω.

φθάς, *qui prævenit*. vid: φθάνω.

φθάσαι, *præveniſſe*. vid: ibid.

φθάσω, *præveniam*. ibid: item 9, 20, 2.

(φθάω & φθῆμι) uſitate φθάνω, *prævenio*. 192, 5, 1. 198, 11. 199, 9, 2.

Φθείρ, *pediculus*. G: φθειρὸς. 29, 9. in: gen: 35, 15, 1.

φθείρω, *corrumpo*. in Aor: 2. imperativi paſſ: invenitur φθάρθι per Sync: pro φθάρηθι, ex ἐφθάρην, ἐφθάρησαν. 133, 4, 2.

φθῆμι) vid: φθάω.

φθίνω, *corrumpo ſicco* f: 1. φθίσω 2. 1. ἔφθισα perf: paſſ: ἔφθιμαι; (a φθίω). 200, 33. 1.

(φθίω) uſit: φθίνω, *corrumpo*. 192, 7, 1.

φθοῖς, *quoddam genus liborum*. Triptoton eſt plurale. οἱ, ὦ φθοῖς, a φθοῖσι: τοὺς φθοῖς. a φθοῖας. 51, 9, 2.

φθονῶ τοῦτο, *invideo hoc*, eſt Xenophontis: ſed Plutarchus dixit ὦ Κάτων, φθονῶ σοι τοῦ θανάτου, *ô Cato, invideo tibi hanc mortem*. 247, 5, 1.

φθορά, *corruptio*, verbale, a præt: m ἔφθορα, *corrupi* 217, 14.

Φθῶ, φθῇς, φθῇ, *prævenerim*, &c. vid: Φθάνω.

Φι additur a Poëtis vocum fini per omnes num: & caſus, eaſque facit indeclinabiles. ἐσχαρόφι pro ἐσχάρα, *focus*, &c. 309, 21.

Φιλάδελφον uſitatius quam Φιλάδελφιν, *Philadelmum*. 39. 18 1.

Φιλαίτατος. vid: Φίλος.

Φιλαίτερος. ibid:

Φιλάσω Dor: pro φιλήσω, *amabo*. 302, 3.

Φιλεῖν, *amare*, habet ſolum Aor: 244, 45, 2.

Φίλημμι, Æolicum, a φιλέω, *amo*. 308, 16.

Φιλέω, *amo*, quomodo conjugetur ante contractionem, vide poſt ſingula tempora verbi τύπτω: quomodo contrahatur per omnes formas modos &c. in Tab: poſt pag: 86.

habet

habet in fut. 1. φιλήσω, ε præſentis mutato (regulariter) in η. 92. 21. paſſ: φιληθήσομαι, non repetito σ futuri activi, quia vocalis antecedit longa. 125, 6. φιλέω paroxytonum eſt, juxta regulam: ultima exiſtente longa &c. 281, 23. Uſurpatur Ionice pro Attico φιλῶ. 296, 1.

φιληθήσομαι, amabor. vid: φιλέω.

φίλημι, amo, poët: pro φιλέω. 311, 22.

φιλῆσαι, amaſſe, quare Properiſp. 283, 27. 2.

φιλήσατε, amate, quare Proparoxytonon: 284, 3, 1.

φιλήσας, qui amavit, cur Paroxytonon: 281, 25.

φιλήσειαν, amaviſſe, cur Proparoxyt. 284, 4, 1.

φιλήσω, amabo. vid: φιλέω.

φιλία, amicitia, facit Gen: ας, & Dat: ᾳ, quia deſinit in α purum. 20, 7.

φίλιστος, amiciſſimus, vid: φίλος.

φιλοίην, ης, η. Att: pro φιλοῖμι, οις, οι, amem. amarem, &c. 294, 15.

φιλομήλα, philomela. G: ας. 20, 10, 1

φιλόπατρις uſitatius eſt, quam φιλοπάτερος. (uti ſimilia compoſita potius habeant ις quam ωρ) 39, 6, 2.

φίλος, amicus, facit in Comp: & Superl: φίλτερος, amicior, φίλτατος, amiciſſimus, ε medio ſublato. Attice φιλαίτερος, φιλαίτατος apud Xenoph: Alicubi legitur φιλαίτατος, Euſtath: Apud Poëtas φίλιστος. 58, 23, 2.

φιλοσοφέω, philoſophor, habet in imperfecto ἐφιλοσόφουν augmentum in principio, quia compoſitum eſt ſine præpoſitione. 81, 8, 1.

φιλόσοφος, ſapientiæ ſtudioſus, attice comm: eſt generis: veluti cetera in ος & ος, maxime Compoſita & Derivata. 55, 11. More aliorum compoſitorum retrahit accentum ſimplicis σοφὸς in ſyllabam anteriorem. 286, 8.

φιλότης, ἡ, amicitia. G: τῆς φιλότητος, &c. declinatur ut πλῶν. 28, 9. 2.

φίλτερος, φίλτατος. vid: φίλος.

φιλῶ, amabo. futurum 2. verbi φιλέω 91, 31, 1. 102, 8.

φιλῶ, amo, dicitur Attice & communiter pro φιλέω (quod Ionicum 296, 1.) 293, 12. φιλῶ, φιλοῦμεν, φιλοῖμι circumflectuntur ſecundum Regulam: Omnes ſyllabæ contractæ, tonum recipientes &c. 285, 7.

Φιλώνδας, Philondas. G: ου & α: 20, 24, 2.

φιλαίτατος. vid. φίλος.

φὶν per Aphæreſin poët: pro σφὶν, ſibi. 275, 29. 1.

φλέγω, uro, ardeo. habet in fut: 2. φλεγῶ, per exceptionem a Reg: Diſſyllaba, ſi ſequatur liquida aut præcedat &c. 99, 23.

φλεγῶ, ardebo. vid: præced: φλέγω.

φλέψ, vena. G: φλεβός. 31, 4. fœm: gen: 36, 34, 2.

φλὸξ, flamma, f: gen: 36, 18, 2. verbale eſt, a præt: medio verbi φλέγω uro. 217, 23, 2.

φονάω, cædis perpetrandæ ſum avidus. Defectivum: ſicut alia verba concupiſcendi in αω. 181, 22, 1.

Φοίνισσα, Phœniſſa. Denominativum ab ὁ Φοίνιξ, Phœnix. 216, 19, 2.

φορέω, fero. fut: 1. ησω & εσω. 94, 2.

φράγνυμι (pro quo per Metatheſin etiam dicitur φάργνυμι) aut φραγνύω. fut: φράξω. Aor: 1. ἔφραξα: paſſ: ἐφράχθην. perf: act: πέφραχα; paſſ: πέφραγμαι. a φράσσω. 187, 26, 2.

φράσω, loquar, vid: ſequens.

φράζω, loquor. f: 1. φράσω. 89, 1. fut: 2 φραδῶ, per δ, quia futurum 1. deſinit in σω. 101. 5. fut: 1. paſſ: φρασθήσομαι, retinens σ futuri activi, ſicut

cut omnia verba in δω, θω, τω, σσω, aut ζω. 124, 5.
Φράξω, ſepiam, muniam. vid: Φράγνυμι.
Φραδήσομαι, dicar. vid: Φράζω.
Φράσις, phraſis, locutio, verbale, a Φράζω; loquor. fem. generis eſt, ut cetera verbalia in σις. 37, 5. Declinatur ut ὄφις. 48, 38, 1.
Φράσσω, ſepio. vid: Φράγνυμι.
Φράσω, dicam. vid: Φράζω.
Φρέαρ, puteus, τ̃ Φρέατος, ab antiquo Φρέας. n. gen. 38, 4. Triptoton. 51. 22. 1.
Φρενοῖν & Φρενῶν, aliique Genitivi Diſſyllabi duales & plur. Tertiæ declin.) circumflectuntur: a Nom. ſing. Φρὴν. mens. 282, 17.
Φερὲ, fer. vid. Φέρω.
Φρεσὶ mentibus, habet penultimam brevem, ſicut eadem brevis in Φρενὶ: quia Penultima Dativi pluralis debet eſſe tanta, quanta Dativi ſingularis. 43, 25, 1.
(Φρέω & Φρημι) uſitate Φέρω. 192, 8, 1. 208, 12. 208, 17. Φρέω dicitur per Sync. ex Φορέω. 208, 12.
Φρὴν, ingenium, mens f. gen. 35, 9, 2.
Φρονέω, ſapio, habet in f. 1. σω & ησω 94, 1.
Φροντίζω, curo. fut. Φροντίσω & Attice Φροντιῶ 91. 6. caret Fut. 2. (quod habent verba per pauca in ζω vel σσω, & præſertim polyſyllaba, 101, 15, 2.) 101, 21, 2. Conſtruitur cum Gen. Φροντίζω τούτων, μέλει μοι τούτων, & περὶ τούτων, curo hos, vel illi ſunt mihi curæ. 240, 18.
Φροντὶς, cura, habet in Acc. tantum Φροντίδα. 39, 2, 2.
Φροντίσω, curabo. vid. Φροντίζω.
Φροντιῶ, curabo. ibid.
φύγα, fugam, Accuſativus eſt ſing. veniens a Nom: φύξ, Tertiæ declin φυγὴν, a φυγὴ primæ. 52, 9, 2.
φυγὰς fugax. comm. gen. 57, 18, 2
φυγὴ, fuga, verbale, venit a præt. med. πέφυγα. 117, 17.
φυγῶ, fugiam. vid. φεύγω.
Φυλάσσω, ſervo, caret Fut. 2. 101, 23, 1. 118, 6. 1.
(φῦμι) uſitate φύω, gigno, naſcor. 192, 16, 1. 193, 26, 2. uſitata ab eo tempora. vid. ibid.
φῦναι, naturis eſſe, Aoriſtus 2. inf. indic: ἔφυν, quod ex a φῦμι, 193, 25, 2.
φύξις, fuga, verbale eſt veniens a πέφυξαι ſecunda perſ: paſſ: 136, 19, 2
φὺς, natus, A: 2 Part. ab indic: ἔφυν. natus ſum, quaſi a φῦμι. 193, 25, 2.
φυσαλὶς, ἡ, veſicula, Dimin: a φῦσα. veſica. 215, 31. 1.
φύσει Duale, a φύσις, natura apud Plat: 49, 14. 1.
φύσιγξ, ἡ, veſicula, Dimin: a φῦσα. 215, 11. 11
φύομαι, naſcor. vid: ſequens
φύω, gigno, naſcor, uſurpatur in præſenti & imperf: pro inuſitato in iiſdem temporibus (φῦμι) 192, 16, 2. fut: 1. φύσω. 193, 26, 2.
φῶ, φῇς, φῇ, dixerim, is, it. Aor: 2. Subjunctivi, a φημὶ. accentum ... 156, 5, 2.
φωγνύω, aut φώγνυμι, uſtulo, torreo. 192. 12, 2.
(φώγω & φώζω) ... pro confirmi eſt præced: φωγνύω ... ibi
Φωΐξ, avis quædam marina ... (generis ...) fem. gen. 56, 18, 1.
Φὼρ, fur. G. φωρὸς. 29. 24 ... 35. 27. 1.
φωραθήσομαι, deprehendar. v. ſeq.
φωράω, deprehendo, habet in fut. paſſ: φωραθήσομαι, ſine σ ante θήσομαι, per exceptionem. 124, 29.
Φωρότατος, furaciſſimus. Superl: veniens a Subſtantivo Φὼρ, fur. 61, 6, 1.
Φῶς, vir. m: gen: 35, 38, 1. Acuitur quia non contrahitur: etſi multa ex non contractis acuere liceat. 280, 10.
φῶς,

Digitized by Google

φῳς, puſtula, G: φῳδὸς. 31, 32. f: gen: 35, 35, 2.
φῶς, lux, lumen. n: gen: 35, 39. 2. circumflectitur, quia contractum eſt ex φάος. 280, 7.
φώτων Genitivus plur: Paroxytonon eſt, per exception: 286, 5, 1.

X.

X littera, eſt Characteriſtica perfecti, cum in futuro eſt ξ, ut, λέγω. λέξω, λέλεχα, dixi. 71, 13.
χα perfecti activi mutato in γμαι formatur perfectum ab eo paſſivū: λέλεχα, λέλεγμαι. 134, 8.
χαδήσω, capiam. vid: χανδάνω.
χαδῶ, capiam. ibid:
χαίνω, hio (ſicut alia verba in αινω) format ex ſe ipſo omnia tempora, ſecundum reg: generalem. derivatur a (χάω) 199, 33. 2.
(χαιρέω & χαρέω) uſitate χαίρω, gaudeo. 192. 1, 2. 94. 14.
χαιρήσω, gaudebo. vid: ſequens.
χαίρω, gaudeo. Sequitur in fut: 1. duplicem Characteriſticam: χαρῶ, & χαρήσω, quaſi deduceretur a χαίρω & χαιρέω: Atticis enim proprium eſt accentum gravem circumflectere, ſive Barytona mutare in circumflexa, 94, 10, 1. vel facit χαρῶ & χαρήσω, ἥσομαι, κεχάρηκα a χαρέω. 195, 16, 2. χαίρειν, gaudere, & τέρπεσθαι, delectari apud Philonem eleganter conſtr: cum præpoſ: ἐπί: & ἐν: Δεῖ τοὺς βασιλεῖς ἐπὶ μηδενὶ μᾶλλον χαίρειν καὶ τέρπεσθαι, ἢ ἐν τῷ τοὺς ὑπηκόους εὐεργετεῖν, Oportet reges nulla re magis gaudere & delectari, quam bene merendo de iis, quibus præſunt. 247, 25, 2.
χαλῶσι Æol. pro χαλῶσι, laxant, a χαλάω, laxo, remitto. 308, 11.
χαλέπ' ἄλγεα pro χαλεπὰ, moleſti dolores, Apoſtrophus, cum revocatione accentus in anteriorem ſyllabam. 14, 11, 1.
χάλκανθον. vid: ſequens
χάλκανθος, chalcanthus, commu: gen: 24. 39. idem dicitur & χάλκανθον, in n: genere. 53. 12, 2.
χάλυψ, chalybs, m: gen: 36, 34, 1.
χαμαί, humi. Adverb: loci, Ubi, 223. 23. 1.
χαμᾶζε, ad terram. Adv: loci Quo, 223, 23, 3.
χαμᾶθεν, humo. Adv: loci, Unde, 223, 23, 2.
χανδάνω, capio, format fut: 1. χαδήσω q: a χαδέω. fut: 2. χαδῶ, a χάδω. 199, 24. 1.
χάραξ, vallum, m: gen: 33, 23, 1.
χάραξ. palus. vallus, f: gen: 33. 24. 1
(χαρέω) uſitate χαίρω. gaudeo. 192 1, 2. 195, 20, 2.
χαρήσομαι. gaudebo, futurum 1. m: verbi χαίρω, ex (χαρέω) 195, 18, 2.
χαρήσω. gaudebo. f: 1. act: verbi ejuſdem. ibid:
χαρίεις, ὁ, gratioſus, voc: ὦ χαρίεν, & aliquando χαρίεις. 41. 6. fem: ἡ χαρίεσσα; neutr. τὸ χαρίεν. 55, 32. Comparat: χαριέστερος. Superl: χαριέστατος. 57, 18. Denominativum eſt, ab ἡ χάρις. gratia. 216, 11, 1.
χαρίεν eſt aut vocativus, a Nominat: maſc: χαρίεις: aut neutrum, ab eodem Adjectivo maſc: vid: præced:
χαριέστερος. gratioſior, & χαριέστατος, gratioſiſſimus. vid: χαρίεις.
χάριν. gratiam, beneficium. vid: χάρις.
χάριν, gratiâ, ergo, ſumptum pro Adverbio cauſæ. conſtruitur cum Gen: τῆς ἀληθείας χάριν, veritatis gratiâ. Sed χάριν & δίκην ſunt ſubſtantiva (quorum acc: regitur a τῷ διὰ, vel κατὰ) ut & ἕνεκα. 235, 17. 1.
χάρις. gratia. G: χάριτος. 31, 4. nunquam χάριδος, vel χάρεως. Steph: 54. 4, 2. Χάρις, Dea habet in Acc. tantum χάριτα, ſecundum

Digitized by Google

Grammaticos: χάρις autem *gratia beneficium*, habet χάρισι, & aliquando χάρισιν. 39, 20, 1.

χάρισιν. vid: præced: χάρις.

χαρῶ, *gaudebo*. vid: χαίρω.

Χάρων, ὁ, *Charon*. G: τ̃ Χάρωνος, & Χάροντος. 54, 33, 1.

Χαρώνδας, *Charondas*. G: ου, vel α. 20, 24, 2.

χέαι, *fudiſſe*. vid: χέω.

χειλέων & χειλῶν, *labiorum*, dicitur in Gen: pl: ſine differentia 46, 5. 2.

χείλων, ωνος, *labro*, venit a primit: τὸ χεῖλος, *labrum*: ων ab ος, ους, ον auget vim ſignific: 214, 12, 1.

χείρ, *manus*, f. gen: 35, 13, 2. G: χειρὸς, poet: χερός. 54, 7, 2. Genitivus & Dat. (more aliorum diſſyllabor. non contractor. Tertiæ declin.) ſortitur accentum in ultimâ: Nominativus, Acc. & voc. in priori: χειρὸς, χειρὶ, χεῖρα. χεῖρ. χειροῖν. χεῖρες, χειρῶν, χερσὶ χεῖρας. 285, 16.

χεῖρ' ἀραιὴν, *manum debilem, teneram*, Iliad: ε. Apoſtrophus omiſſa. 14, 16, 1.

χειρίσοφος, *manu plaudens*, Comp. ex Ab: χειρὶ & σοφὸς, *ſapiens*. 219, 16.

χείριστος, *peſſimus*. Superl: a κακὸς *malus*. 60, 2.

χειριστοτέρη, *pejor*, in fœ: apud Hipp: venit a Superl: χείριστος. 60, 24, 1.

χειρότερον & χερειότερον, *pejus*. Comparativa, veniunt ab aliis Compar: χεῖρον & χέρειον. 60, 22, 1.

χείρων, *pejor*. Comp. a κακὸς. 60, 2. pro χείρων dicunt Poëtæ χερείων & κακίων. 60, 11, 2.

χελιδὼ, όος, *Hirundo*. 54, 21. 1.

χελιδὼν, τ̃ χελιδόνος f. gen: 37, 13, 1. voc: ὦ χελιδόν. 40, 17, 2. mutato ων, όνος in ω, όος, dicitur etiam χελιδώ. 54, 17, 1.

χέον, *funde*. vid: χέω.

χερειότερον. vid: χειρότερον.

χερείων poët: pro χείρων, *pejor*. Da: χερείονι & χέρηϊ, ejecto: Plur: οἱ χερείονες, & χέρηες. 310, 29. 60, 12. 2.

χέρηϊ pro χερείονι, *deteriori*. Poëtica Diphthongi cum vocali permutatio: ſimulque ejectio litterarum ον. 277. 1, 1.

χέρνιψ, *malluvium*. Attice: apud alios *aqua, qua manus abluuntur*. f. gen: 36, 35, 2.

χερὸς pro χειρὸς poëtice: hinc etiam extra carmen, ταῖν χεροῖν, ταῖς χερσί. ab ἡ χείρ, *manus*. 54. 7, 2.

χέῤῥες Æol. pro χεῖρες. *manus*. 306, 18.

χερσὶ, *manibus*. vid: χείρ.

χέσω, *fundam*. raro. vid: χέω.

χεύσω, *fundam*. vid: χέω.

χεύω *fundam*. ibid:

χέω, *fundo*. fut. 1 χεύσω. 91, 33. paſſ. χυθήσομαι, ſyllabâ longâ ante ω mutatâ in brevem. 125, 27. Aor: 1. ἔχεα, cum Characteriſtica præſentis: Æolice χεύω, ἔχευα. 95, 14. perf: paſſ. κέχευμαι & κέχυμαι. 136, 18. format tempora ex tribus Synonymis: Ex ſe ipſo. imperf: ἔχεον, *fundebam*. fut. 1. χέσω. raro. Aor: ſubj: χεῶ. ἐκχεῶ. Aor: 1. paſſ: ἐχέθην. A χύω fut. 1. χύσω, χυθήσομαι. Aor. 1. ἔχυσα. ἐχύθην perf: κέχυκα, κέχυμαι. A χεύω fut: 1 χεύσω, poët: χεύω. Aor: 1. ἔχευα & ἔχεα. imp: χέον, ἔχεον. inf χέαι, ἐκχέαι.

χεῶ, *fuderim*. vid: præced: χέω.

χὴν, *anſer*. comm. gen: 35, 10, 2.

χιόω, *candeo inſtar nivis*. Def. 181, 16.

χίλιοι, αι, α *mille*. 63, 26.

χιτωνίσκος. *parva tunica*, Dimin: ab ὁ χιτὼν, *tunica*. 215, 16, 1.

χλαμὺς ἡ *chlamys*. G: χλαμύδος. 31, 33. voc. ὦ χλαμύς. 40, 29.

χλουνῶν, *aprorum*, Gen. pl. a N. ſing χλούνης, *aper*, Parox. irreg. 282, 27, 2.

χοᾶ *congium*, Acc. ſing. vid. χοεύς.

χοάνων χόανος, χοάνη, contracte χῶνος, & χώνη, *infundibulum*, verbalia media ſunt, a χέω. 217, 20, 7.

χοεὺς, *congius*, contrahit Attice (more

(more aliorum in ῶς purum) ως in ῶς, ω in ῶ, ſicuti εῖ in εῖ: τ͂ χόϊος, χῶς, τῷ χόϊι, χοῖ. τὸν χόϊα, χῶ. 293. 18.

χοῖνιξ, Chœnix. f. g. 36, 20, 2.

(χόω) rarum. ſed uſitate pro eo in præſ. & imperf. dicitur χωννύω & χώννυμι, aggero, aggere cingo. 192, 3, 2. vide deducta ab eo tempora in eod: χώννυμι.

χοῦς, congii, vid: χοῦς, congius.

χράω χρῆμι, commodo. f. 1 χρήσω. 93, 18, 2. perſ: paſſ: κέχρημαι uſus ſum: quanquam χράω facit χρήσω. χρησθήσομαι. 135, 11, 1. vid: porro κίχρημι.

χρέωνται, Ionice pro Attico χρῶνται, utit. 304, 1.

χρέεται Ionice pro χρᾶται, utitur. 297. 17.

χρέος, τὸ, debitum, quatuor vel quinque modis declinatur: τὸ χρέος, τ͂ χρέεος, χρέους. τὸ χρέει, τ͂ χρέϊ, poët: χρεῖος, ω. τὸ χρειὼν, τ͂ χρειῷ. Sed ὁ χρέως, τ͂ χρέω, χρεῶν: τὸ χρέον. τ͂ χρέω, Steph: ſuſpecta. ὁ, τὸ χρεῖος vult Canin: 53. 12, 1. 23, 12.

χρεώμενος Ion: pro χρώμενος. χρεώμενος, utens. 297, 18.

χρεὼν, debitum. vid: χρέος. τὸ χρεὼν. quod oportet. vid: χρή.

χρεῖος. τὸ, debitum. vid: χρέος.

χρή, oportet. (per Apocopen pro χρῆσι a χρῆμι) facit ἐχρῆν & χρῆν, oportebat. χρήσει, oportebit. χρῆναι. & χρῆν apud Eurip: oportere. τὸ χρεὼν quod oportet. 211, 16 Oxytonum eſt: quia Apocope acuit; cum Aphæreſis faciat circumflexum 280, 12.

χρῄζειν. indigere. Conſtr: cum G: & Acc: χρῄζειν, γλίχεσθαι χρημάτων, & χρήματα, indigere, cupidum eſſe pecuniæ. 244. 41, 2.

χρῆμα, negotium, res, aliquando (ſicut & alia nomina). per Ellipſin ſubauditur: πονηρὸν ὁ συκοφάντης, calumniator eſt peſſimum negotium vid: 255, 22.

χρῆν. oportebat. vid: χρή.

χρῆν, oportere ibid:

χρῆναι. oportere. ibid:

χρήσει, oportebit. ibid.

χρῆσθαι, uti. frequentatur apud Atticos. ex imitatione Dorum: pro quo Iones χρέεσθαι. 303, 25.

χρηστὸς, ad uſum expetitus. vid: κίχρημι.

χρησθήσομαι, fut: 1. paſſ: venit a χράω. χρήσω, commodo. 135, 13, 1.

χρήστων, feneratorum, Genitivus pl: Paroxytonum eſt contra reg: a Nominat: ſing: χρήστης, fenerator. 282, 27, 2.

χρήσω. commodabo. fut: 1. verbi χράω χρῆμι. 93, 19.

χρισθήσομαι, ungar. vid: χρίω.

χρίσω, ungam. ibid:

χρίω, ungo. fut: 1. act: χρίσω. paſſ: χρισθήσομαι. 124. 17. Perf: κέχρικα, quia præſens incipit ab aſpiratâ (more ſimilium) illam mutat in tenuem. 78, 24. perf: paſſ: κέχρισμαι. 135. 7.

χρόνον ἐκεῖνον, illo tempore, per illud tempus. Ellipſis, ſuppreſſâ præpoſitione κατά. 244. 6, 1. cetera de caſibus, quibus exprimitur tempus Quando & Quamdiu. vid: ibid: & pag: 243. 39 2.

χρὼς. ὁ, cutis. G: χρωτός. 32. 31.

(χρόω) inuſitatum eſt, ſed uſitate dicitur χρωννύω & χρώννυμι, coloro. 192, 7, 2. 186, 40, 2.

χρυσῆ aurea. vid: χρύσεος.

χρυσαυγὴς, aureis radiis coruſcans: Adject: comm: gen: 34, 1.

χρύσεος, aureus, poſt contractionem (ut & alia nonnulla proparoxytona in εος) per ſingularem anomaliam fit Periſpomenon: χρύσεος, χρυσοῦς; χρυσέα, χρυσῆ; χρύσεον, χρυσοῦν. 284. 31, 1.

Χρύσης, Chryſes Primæ declin: m: gen: 19 17. voc: ὦ Χρύση. & Χρύσης. 21, 5 item

21, 5. item ὁ Χρύσης. Steph: 21, 18. 2. vide per omnes num. & caſ: in Tab: poſt pag: 26.

χρυσίον, *aurum*, habet finem, ſed non vim Diminuti: ab ὁ χρυσός, *aurum*. 215, 38. 2.

χρυσόω, χρυσῶ, *deaurat*, Contrahitur ſimiliter uti Δηλόω, Δηλῶ. 70, 18. 2.

χρυσοίην, ης, η, Attice pro χρυσοῖμι, οῖς, οῖ, *deaurem, es*, &c. 295. 15.

χρυσῶμεν Ion: & Dor: pro χρυσοῦν, *inaurare*. 305, 25.

χρυσώμεναι Att: & Dor. pro χρυσοῦν, *inaurare*. 305, 25.

χρύσωσκε Ion: pro ἐχρύσου, *inaurabat*. 299, 30.

χρυσοῦς, *aureus*, χρυσοῦν, *aureum*: vid: χρύσεος.

χρυσόω, *inauro*, fut: 1. χρυσώσω, per ω, quia derivatum a nomine; puta χρυσὸς, *aurum*. fut: 1. paſſ: χρυσωθήσομαι, ſine σ ante θήσομαι, propter antecedentem longam. 125, 7. vide quomodo conjugetur ante contractionem, poſt ſingula tempora verbi τύπτω; a pag: 84. uſque ad 146. & ſimul cum contractione in Tab: poſt pag: 86.

χρυσῴην Dor: pro χρυσοῖμι, *inaurem*. 295. 17.

χρυσωθήσομαι, *inaurabor*. v: χρυσόω

χρυσῶν, ὁ, *inaurans*. G: χρυσοῦντος. 30, 20.

χρώννυμι. χρωννύω, *coloro*, fut: 1. χρώσω. Aor: 1. ἔχρωσα. perf: paſſ: κέχρωσμαι, aſſumto σ. a (χρόω) 186, 37. 2.

χρώσω, *colorabo*. v: præced: χρώννυμι

χυθήσομαι, *fundar*. vid: χέω.

χύσω, *fundam* ibid:

χύω. vid: χέω, *fundo*, ibid:

χῶμα, τὸ, *agger*. verbale paſſ: a κέχωσμαι, ex (χόω) 218, 4. χῶμα ἔχων. vid: χώννυμι.

χώνη, *infundibulum*. vid: χόανον.

χώννυμι, χωννύω, *aggerem duco*. fut: 1. χώσω. Aor: 1. ἔχωσα. perf: paſſ: κέχωσμαι. a: 1. paſſ: ἐχώσθην. fut: paſſ: χωσθήσομαι, a (χόω). Thuc: χῶμα ἔχων, q: d: *aggerem aggerabant*. Voſſ. 186. 41, 2.

χῶνος, *infundibulum*. vid: χόανον.

χὠ ὅπως pro καὶ ὅπως, *& ut*. Craſis, cum mutatione litteræ tenuis in aſpiratam χ, propter ſpiritum aſpiratum ſequentem. 13, 37, 1.

χωρὶς, *ſeparatim, ſine*; Adverbium ſeparationis: Conſtr: cum Gen. 235. 33. 1.

χωσθήσομαι. vid: χώννυμι.

χώσω, *aggerabo*. ibid:

χὤτι pro καὶ ὅτι, *& quia*. Craſis. 13, 36, 1.

Ψ.

Ψ finita nomina faciunt in Gen. βος, πος, φος: ὁ Ἄραψ, Ἄραβος; ὁ ὤψ, ὠπὸς; ὁ Κίνυψ, Κίνυφος, *Arabs, vultus, flumen in Africa*. 31, 2.

ψ littera inventa eſt pro βσ, πσ, φσ. 89, 9, 2.

ψα Aoriſti primi Activi mutando in φθην fit ab eo Aoriſtus primus paſſ: ἔτυψα, ἐτύφθην. 127, 15.

ψαλθήσομαι. vid: ſeq:

ψάλλω, *fidibus cano*. Habet idem in omnibus temporibus augmentum, quia ε augmentum ſyllabicum habet poſitione longum: imperf: ἔψαλλον. perf: ἔψαλκα. 77, 24. fut: 1. (Æol: ψάλσω) ψαλῶ. 90, 28. Aor: ἔψαλα. 96, 20. Attice ἔψηλα. 96, 25. fut: 2. Act: ψαλῶ, penultima correptâ ejectione ultimæ conſonantis quæ non eſt Characteriſtica (quod idem fit in fut: 1.) 99, 6. Fut: utrumque medium idem eſt, quia idem in Activo. ψαλῶμαι. 110, 10. Perf. med: ἔψαλα, retinet α per regulam, quando nec αι, nec η in præſenti. 118, 5. 1. fut: 1. paſſ: ψαλθήσομαι. 123, 13

ψάλμα

Digitized by Google

ψαλλομεν, *fidibus canam.* vid. ψάλλω.

ψάλλω Æolic pro ψαλῶ, *canam*: nam poſt liquidas futuri Æoles interponunt σ. 90, 28. 108, 1.

ψάλτρια, ἡ, *fidicina.* Denominativum ab ὁ ψάλτης, *doctus pſallere.* 216, 38. 1.

ψαλῶ, *canam.* fut. 1. & 2. ve ψάλλω.

ψάμαθος, *arena.* f: gen: 23, 24.

ψάμμος, *arena.* f: gen: 23, 24.

ψηφ[illegible], m: gen: 38, 14.

ψὲ Dor: pro σφᾶς, *ſe ipſos.* 313,

ψευδής, ὁ ἡ, *falſus, a.* declin: ut Δημοσθένης. 47, 33, 2.

ψευδίστατος, *mendaciſſimus.* Superl: Att: à Poſit: ψευδής, *mendax* 59, 7, 2.

ψίθυρ, *ſuſurrus.* G: ψίθυρος. 29, 12. m: g: 35, 23, 1.

ψίθυρος, ὁ ψιθύρα, *dulcis ſtrepitus,* Nomen ſecundæ declin: ſit ex Gen: Tertiæ ψίθυρ. ψίθυρος. 51, 7. 1.

ψυξῶ, *refrigerabo* vid: ψύχω.

ψύχω, *refrigero,* habet in fut. 2. ψυγῶ, mutato χ in γ. 101, 1.

-ψω futuri 1. act: mutato in -φθήσομαι fit ab eo futurum 1. paſſ: 123, 10

Ω.

Ω: ·ειος -ώρης: ωσιότης, ὁτὴς: ...ύνης ὑπὲρ convenientia ab Adjectivis ſunt fem: generis ἡ φειδὼ, *parcimonia*: ἡ ναῦς, *navis,* quæ vox intelligitur ſub ἡ τριήρης, *trireme,* &c. 36, 42.

-ὼ, & -ὼς feminina, contrahunt -οος Genitivi in -οῦς 45, 14, 2, -οῖ Dativi in -οῖ. 46, 45, 1. -όα Accuſativi, non ſequente conſona, in -ὼ. 47, 12, 2. habent in voc. ſing: -οῖ. 47, 38. In plur. ſunt Secundæ declin: 47, 27. Habent in Acc: ſing: -ὼν Ion. pro -ὼ. 298, 20. Quomodo contrahantur per omnes caſus vide etiam pag: 49, 16. & item in Tab: ante pag: 27.

-ω habentia ante -ω ſunt Triptota: ut, νώθω, *pigritia, aliis ſomnus,* 51, 16, 1.

-ω præſentis indicativi mutando in -ον, & addendo, ſi opus ſit augmento, fit ex eo imperfectum: τύπτω, ἔτυπτον. Eodem mutando in -οιμι, -ε, -ειν, -ων, fiunt Optativus, imperativus, infinitivus & Participium. 85, 24. &c. De ſubjunctivo vid: 85, 20.

-ω futuri primi mutando in -α. addendoque augmento imperfecti fit Aoriſtus primus: τίσω, *honorabo,* ἔτισα, *honoravi.* 95, 8.

-ῶ futuri 2. mutando in -ον, præponendoque augmento imperfecti, fit Aoriſtus 2. 103, 6. Eodem mutando in -α, aſſumendoque augmento perfecti act: fit perfectum med: 116, 13.

-α- aſſumitur a quibuſdam perfectis med: in penultima: εἴωθα pro ἔθα, *conſuevi,* ab ἔθω. &c. 118, 17, 1.

-σω futuri primi act: mutando in -θήσομαι. ψω in φθήσομαι, & ξω in χθήσομαι. fit fut: primum paſſ: 123, 9. Eodem mutando σω in θην ψ in φ, & ξ in χ, poteſt formari Aoriſtus primus paſſ: 128, 26, 1, &c.

-ῶ futuri 2. act: mutando in -ήσομαι fit futurum 2. paſſ: 131, 10.

-ῶ circumflexo ponendo ante -μαι perfecti paſſ: loco vocalium η, α, ι, υ, ſi hæ prius anteceſſerint, opinantur nonnulli formandum perfectum Subjunctivi paſſ: repudiatâ Periphraſi: ut, τετμῶμαι, *diviſus ſim*; τετμήμην, *diviſus ſim,* &c. 140, 20 2. Sed circumlocutio uſitatior, tam in Subj: quam in Optativo 140, 30 1.

-ω futuri 1. act: mutato in -ομαι exoritur futurum 1. med: τύψω, τύψομαι. 109, 17.

-ῶ circumflexo verſo in -οῦμαι, fiunt a fut: 1. act: futura 1. med: verborum in λω, μω, νω, ρω,

inſtar fut: 2. *ἄνοιξω*, *ſemino*. *ἀνοιξῶ*, *ἀντιρῶ μ.* 110, 3.

ε . ω, & ιω habent verba complura: *τύπτω τυπτίω*, *verbero*: 146, 7. 2.

-ω pro o mutando in Mι, vocalibus Characteriſticis brevibus in longas, h. e. ε & α in η, ι in ω, & υ breve in υ longum, ac præpoſita loco augmenti reduplicatione, verba in μι deducenda ſunt a primitivo, a *θέω τίθημι*, *pono*, &c. 146, 12.

-ω Barytoni reduplicati mutando in ιω, aſſumtâ ſubjunctiva jota ad præcedentem vocalem, formatur verborum in μι Optativus: *τιθείην* a *τιθέω*, &c. 156, 7. Eodem mutando in ει, fit imperativus: *ἵστηθι* ab *ἱστάω*, &c. 157, 9 eodem in ναι, infinitivus. *τιθέναι* a *τιθέω*, &c. 159, 7. Eodem in ς, ſed ad ε aſſumto jota, & o ad υ, Participium: a *τιθέω τιθείς*, &c. 160, 1. Eodem in μαι, præſens Paſſivum: a *τιθέω*, *τίθεμαι*, &c. 162, 15.

-ω finita Diminutiva vid: 214. 21. 215, 1, 1.

. ω finita Adverbia deſignant locum *Ubi*: *ἄνω*, *ſupra*. 223, 20. 223, 32, 1 Et interdum *Quo*: *ἄνω*, *ſurſum*. 223. 22. 223, 32, 3.

ω producit ſyllabas. 260. 1.

ω Poëtæ diſſolvunt in αο: *φάος* pro *φῶς*, *lumen* 274. 27, 1.

ω Poëtæ mutant interdum in ωι: *Λώιον* pro *Λῷον*, *melius*. 274. 21. 2.

ω correptum apud Hom: *ἠοῖ περ δ' ἄν βῶν*, &c. 261, 1.

ω contractum verborum in αω contrahitur Ion: & Dor: in *ἀγαπάωμεν* pro *ἠγάπων*, *diligebam*, &c. 297, 7, &c.

ω Dores pro *ωὐλαξ* vel *ὦλξ* pro *αὖλαξ*. *ſulcus*. 303, 18.

ω ponunt Æoles ante ν in Genitivis pl: Doricis primæ declin: *Αἰνειάων* pro *Αἰνειῶν*, &c. 307, 6.

ω contractum ab -αω mutant Æolenſes: *γελάοισι* pro *γελῶσι*, a *γελάω*, *laxo*, &c 308, 11.

ὦ 'γαθὲ pro ὦ ἀγαθέ, *ô belle vir*. Genus Apoſtrophi, quo apud Poëtas, & etiam in proſa apud Atticos vocalis vocis abjicitur ſequentis. 12, 30. 1.

ὦ 'τᾶν, *mi Amice* vocativus eſt a Nominat: *ὁ ἔτης*, quod Deminutivum ab *ὁ ἔτης*, *ſocius*, *amicus*. 215. 43.

ὦ τῆς ἀδικίας, *O injuriam!* Adverb: affectus & Exclamationis, conſtr: cum Gen. Pro eodem dicitur ὦ τὸ ἀδίκημα. 235, 9, 2.

ὦ, ῇς, ῇ, *miſerim*, *is*, *it*, flectitur ut *τύψω*, *pavierim*, (Ao: 2. ſubj: ab ἵημι). 156, 4, 1.

ὦ, ῇς, ῇ, &c. *ſim*, *ſis*, *ſit*, &c. Subj verbi εἰμί, *ſum*. 172. 1.

ᾦγα & Att. *ἔῳγα* ανοίγω, *aperui*, perf: med. ab *οἴγω*). 83, 7, 1. vid etiam *ὤιγμαι*.

ὤιγμαι, Att: *ἀνέῳγμαι*, *apertus ſum*. vid: *οἴγνυμι*.

ων Denominat 215, 42. 216, 9.

ὦνον pro *οἶνον*, *vinum*. Sic Æoles per digamma, litteram ſibi propriam. 306. 20.

ὠθέω, *trudo*, *impello*, facit in fut: *ὠθήσω*, apud Heſych. Sed fut. ab (*ὤθω*) ut: 1. *ὤσω* paſſ: *ὠσθήσομαι*. Aor: 1. *ἔωσα* pro *ὦσα*. paſſ. *ἐώσθην*. part. *ὠσθεὶς* pro *ὠσθείς*. *ἐξωσθείς*, ejectus. perf. paſſ. *ἔωσμαι*. 195, 13, 1.

ὤσω, *trudam* vid. *ὠθέω*.

(*ὤθω*) inuſitatum aut rariſſimum in præſ. & imperf: ſed ejus loco in his temporibus dicitur uſitate *ὠθέω*, *trudo*. 192, 12. 2. imperfectum *ὤθουν* caret augmento, quia verbum incipit a vocali immutabili. 79, 21. 2. Aor. 1. *ὦσα*. Att. *ἔωσα*. 83, 10. 1. vid. *ὠθέω*.

ὤλοντο Att. *ὄλωλα*. *perii*, præt. med. vid. *ὄλλυμι*; & (*ὄλω*).

ὦλξ,

ἄλαξ, vel ἄλξ Dor: pro αὖλαξ, ſulcus. 303, 18.
ἄλωκα Att: ὀλώλεκα, perdidi. vid: ὄλλυμι.
ὤλεσα, perdidi. ibid:
ὤλισθησα, cecidi. vid: ὀλισθαίνω.
ὤλισθον, cecidi. ibid.
ὠλόμην, perii. vid: ὄλλυμι.
-ῶμαι, ῷ, ῶται, ώμεθον, ῶσθον, &c. in Præt: Subj: paſſ: verborum in μι, probatur a Schotto & Canin: præ altera conjugatione Demetrii κεχρυσῶμαι, ῷ, ῶται, ώμεθον, ῶσθον, &c. 141, 13, 1. & ſeq:
ὧμαι, mittat, Aor: 2. ſubj: m: ab ἵημι, imitatur δῶμαι, ponar. 165, 20, 2
ἄμες, Dor: pro ἦμεν, ſimus: 314. 26, 1.
ᾤμην, per Syncopen pro ᾠόμην, putabam. 121, 13.
ὤμοσα, juravi. vid: ὄμνυμι.
-ων, οντος ſunt m: gen: 34. 11.
-ων, ωνος, maſc: generis. 35, 1. 1.
-ων, ονος ſunt fe: gen: 37, 8 37, 13, 1.
-ων & ωρ in voc: ſæpe mutantur in ον, ορ: ὁ, ἡ κακοδαίμων, infelix, ὦ κακόδαιμον, &c. 40. 6.
-ών, όνος finita quædam Tertiæ declin: mutantur in ώ, όος, ſic ut, in eadem declin: duabus efferantur terminationibus: ἡ εἰκών, τῆς εἰκόνος, & ἡ εἰκώ, τῆς εἰκόος, εἰκοῦς, icon. &c. 54. 17, 1.
-ων Participia maſc: habent in fem: ουσα, in n: gen. ον. 55, 25.
-ων Adjectiva duarum terminationum habent in n: gen: ον: ὁ, ἡ εὐδαίμων, τὸ εὔδαιμον, felix 56, 9.
-ων & ωρ terminantur Comparativi & Superl: contra reg: ut ἀγαθός, bonus, βελτίων, βέλτιστος. 57, 11.
-ων in Poſitivo facit Comparativum & Superl: addito εστερος & εστατος Nominativo plurali: σώφρων temperans, modeſtus, σωφρονέστερος, σωφρονέστατος, a plurali σώφρονες. 57. 19.
-ων derivata ab ος, υς, ον, item αξ ab ος augent vim ſignificationis: νεανίας, qui captat juvenis vocari, a νέος juvenis, &c. 214, 9. 214, 12. 1.
-ων Denominativa vid: 215, 42. 216. 21. 1.
ὤν, οὖσα, ὄν, exiſtens, qui, quæ, quod eſt, Participium eſt verbi εἰμί, ſum. 172, 16. ὢν ἐτύγχανε, erat, Pleonaſmus participii ὤν. 254, 25.
ὠνάμην pro ὠνησάμην, adjutus ſui. Adjicit (ut quædam alia ex α puro: in Aor: 1. med: per omnes modos) litteras ησ e medio. 111, 11, 2.
ὠνεῖσθαι τὴν νίκην χρυσοῦ, emere victoriam auro Pretium in Abl: ut apud Latinos (ſed per Ellipſ: præpoſ: ἐν, ἐπί). 243. 26, 2.
-ώνη Patronymica fem: unde. 212, 22, 212, 27, 1.
ὡνήρ pro ὁ ἀνήρ, vir. Craſis eſt: quæ cum Articulo in m. & n. gen. fit per ω 13, 41, 1. & etiam per α. 13, 19 2
ὠνητιάω, empturio, Defectivum. ſicut alia verba concupiſcendi in ιαω 181, 21, 1.
ὤνθρωπος, homo, pro ὁ ἄνθρωπος. Craſis. 13, 16, 2. de hac vid. latius ib.
ὦξα Att. ἔῳξα, aperui. vid. οἴγνυμι.
-ωρ ſunt m. gen 35, 26 1. Sæpe in voc. ορ habent; & non retrahunt accentum, ſi ſint nomina ſine accentu in fine: παντοκράτωρ. ὦ παντοκράτορ, omnipotens. 40. 6 &c.
ὥρα 'στὶν aut ὥρ' ἐστίν. tempus, hora eſt. Apoſtrophus indifferenter initio & fine vocis. 14. 26. 1.
ὠρανός D: pro οὐρανός, cælū. 303, 1.
ὤρεγα porrexi, perf. med. unde ὀρεγυῖα (pro ὠρεγυῖα) in Participio. licet veniat ab ὀρέγω polyſyllabo, tamen ε mutat in ω 117. 12. 1.
ὤρυχα. Att. ὀρώρυχα, fodi perf: m. vid. ὀρύσσω.
ὤρυξο foſſus eſto, Præteritum imperativi paſſ. formatur a Secunda pluſquam-

Digitized by Google

pluſquamperfecti indicativi, & nihil ab ea differt, quia non incipit a conſonante. 143, 14.

ὠρωρύχειν, *foderam*, Pluſquamperf: Atticum fit a perf. *ὀρώρυχα*, mutato *ο*, quod in principio reduplicationis, in *ω*. 83, 34, 2. Lege de Augmentis Atticis. 82, 33, 1. & ſeq:

-*ως* finita habent in G: -*ωος* 31, 17 item -*ωδος*. 31, 32. item -*ωτος*. 32, 17. item -*οος*. 32, 18. ſunt m: gen. 35, 36, 1.

-*ως* Participia habent in f: gen: *υῖα*, in n: gen: *ος*. 55, 25. Æoles ea enunciant per *ων*: *πεπόφων*, *οντος*, pro *πεποφὼς*, *ότος*. 308, 6.

-*ως* Adverbia deſcendunt a Gen: plurali: *βαρέως graviter* a *τῶν βαρέων*, ex *βαρὺς*, *gravis*, &c. 224, 10.

ὡς conſtructum cum infinitivo ſine verbo finito. vid: *ὥστε*.

ὡς δὲ ἠκούσαν τοὺς παρόντας, Demoſth: *ſimulac præſentes audiverant*. (Ellipſis verbi eventus, *ἐνδέχεται*. &c. 232. 29, 1.

ὡς ἐπεῖν, *ut ita dicam*, valet *ὡς ἐπεῖν ἐνδέχεται*, vel ut ipſe explicat Ariſtoteles *ὡς ἄξιον ἐπεῖν* 232, 30, 1

ὡς, *ὥστε*, ut, poſtulant indic: Optat: & infin: 251, 11. 250, 12.

ὡς, *ὅτι*, *quod*, habet indic: Subj: Optat. 251, 5.

ὡς οὐ, vel etiam *μὴ οὐ*, pro *ὡς μὴ οὐ*, idem ſignificant (poſt verba timendi) quod vernaculum, dat niet. *Σὺ φοβῇ ὡς οὐ γαμήσεις*, &c. vid: 253, 20, 2.

ὡς ἐμὲ, *ad me*, videtur Ellipſis præpoſitionis *πρὸς*, *ad*. 256, 10. 1.

ὦσα, Att: *ἔωσα*, *impuli*. vid: *ὠθέω* & *ὤθω*.

ὠθεὶς: *impulſus*. vid: *ὠθέω*.

ᾤσθην, *portatus ſum*. vide *φέρω*:

ὠθήσομαι, *trudar*, *impellar*. vid: *ὠθέω*.

-*ωσκω* facit -*ωσω*, ab -*οω*. 196, 28, 2

ὥστε ut, & aliquando *πρὶν*, *priuſquam*, atque etiam verba jubendi & prohibendi cur indifferenter primum quartumque caſum apponant infinitivo. vide & perlege. 231, 38. 1

ὠσφράνθην, *olfeci*. vid: *ὀσφραίνομαι*.

ὤσω, *trudam*. vid: *ὠθέω*.

ὡντινων, *quorumcunque*, *ᾡτινι*, *cuicunque*. vide *ὅστις*.

ὠτὸς, *ὠτὶ*, *auris*, *auri*, *aure*. G: D: & Abl: ſing: ab inuſitato *ὦς*, pro quo *οὖς*, *auris*, Triptoton eſt. 51. 30. 1.

ὠὗτὸς, *ὡὐτὸς* Ion: pro *ὁ αὐτὸς*, *ipſe*. 296, 21.

ὠφείληκα. *debui*. vid: *ὀφείλω*.

ὠφελεῖν, *juvare*, *prodeſſe* habet Dat: & Acc: 246, 35, 1.

ὤφειλον per Sync: *ὤφλον*, *debui*. vid: *ὀφείλω*.

ὤφθην, *viſus ſum*. vid: *ὀπτάνω*.

ὤφληκα per Syncopen pro *ὠφείληκα*, *debui*. vid: *ὀφείλω*.

ὤφλησα, *debui*. ibid:

ὦφλον per Sync: pro *ὤφειλον*, *debui*. ibid:

ᾤχετο, *ἀπιών*, *abibat*. Pleonaſmus Participii *ἀπιών*. 254, 25.

ᾤχθην, *apertus ſum*. vid: *οἴγνυμι*.

ὢψ, *ὁ*, *vultus*. G. *ὠπός*. 31, 4. m: generis. 36, 35, 1.

F I N I S.

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google